Tabula Generalis ac Mare magnuꝫ Scotice subtilitatis octo Sectiōibus vniuersaꝫ

Doctoris Subtilis Peritiā complectens miro Ar-
tificio elaborata ab Excellētissimo Docto-
re Antonio de Fantis Taruisino pri-
mario eius Inuectore ac Sco-
tice Discipline Il-
lustratore.

Iulij Bordoni Patauini Liberalium Disciplinaꝝ Cultoris ad Lectorem Epigramma.

Lydius Aurifera frustra est Pactolus Arena:
  Queqꝫ venit rubro Bacca rotunda Sinu.
Quicqd inaccessa seruatur Rupe Smaragdi:
  Ultima quod Solis India mittit Agris.
Has nisi Nature Latebras Industria vincat:
  Ex quo Nominibus candida Fama venit.
Aurea quid Scoti fuerant abstrusa Metalla?
  Quid ve ignota grauis gemmea Dicta Uiri?
At postq̄ exhaustos multa sub Nocte Labores
  Contulit ad Studij feruida Uota sui.
Fantis ab occiduis aeoas notus ad Undas
  Qua Boreas rapido Frigore torret Humum.
Iam tum siderei fulserunt Oris Honores:
  Et Scoto redijt: qui fuit ante: Nitor.
Quisquis es intrepidā duc per Freta limpida Cymbaꝫ:
  Condita sunt proprijs Dogmata queqꝫ Locis.

Cum Gratia & Priuilegio.

Antonius de Fātis Taruisin⁹ Liberaliū Disciplinaꝝ Doctor Reuerēdissimo atqꝫ Sapiētissimo Dño Dominico Gri
mano Epō Cardinali Sācti Marci Aquilegiēsi Ptriarce ⁊ Seraphice Religiōis Protectori. atqꝫ Sacratissimo Ue
netiaꝝ Patriarce Dalmatieqꝫ Primati Antonio Cōtareno. ⁊ Celeberrimo Corcyrēsi Archiepō Christophoro
Marcello. Integerrimoqꝫ Athenaꝝ Archiepō Urbinīqꝫ Presuli Magrō Antonio Trōbete. Percelebriqꝫ Bu
duēsi Epō Magrō Hieronymo Magnano. ac Uenerādis sacre Theologie Professorib⁹ Magrō Bernardino
de Cherio Ordis Minoꝝ: necnō Magrō Angelo Aretino Ordis Seruoꝝ Generalib⁹ benemeritis humilē. C.

Sepenumero mecū ipse cogitans Patres optimi celebrē illam Chrispi sentētiā. Omnes homi
nes qui sese student prestare ceteris animantibus summa ope niti decet: ne vitam silentio tran
seant veluti pecora: que natura prona ⁊ ventri obedientia finxit: fecerim ne satis longe ambi
go. quandoquidē preter dialecticas ⁊ Philosophicas necnon Methaphisicales atqꝫ Theo-
logicas Lectiones in Patauino Gymnasio pluribus annis cultoribus expositas: his in belli
ce calamitatis temporibus in tantoqꝫ gymnasiorum ⁊ Uirtutum omnium naufragio scriben
di ocium nactus: solus ipse paruo Phasello fretum insolitum scotice Charybdis ⁊ inten-
tatam profundissime Subtilitatis abyssum nauigare contenderim. quam nemo sane vel
prisce vel nostre tempestatis quantocunqꝫ Ingenio ⁊ eruditione preditus hec ad vsqꝫ tempora tentasse au-
sus est. qua in re Pythagorico admonitus instituto. ne te prius molli somno tradideris q̄ diurna Opera ter men-
te reuolueris. Uos qui clarissimo Uirtutū vr̄aꝝ splendore moꝝqꝫ omniū integritate nostram tempestatē illustra
tis consulturos percensui: qui hac in grauissima scotice Subtilitatis enodande Prouincia vniuersa nō solū totius
Theologie volumina super Sententias ab innumeris erroribus nuperrime absoluerim: verum pro commu-
ni Studiosorum omnium fruge litteraria generalem Indicem octo Sectionibus distributum totius peritie Sco
tice flosculos complectentem fuerim Deo fautore permolitus. quo digniora cognitu doctrinali Ordine dige-
sta facile comprehenduntur: ex his presertim Sententiarum voluminibus anglicanis: in quibus approbatior ⁊
locupletior Doctoris intentio Scoticeqꝫ Subtilitatis apex ⁊ secretiora Deitatis mysteria continentur. admira-
bili adeo Speculatione supra mortalium Ingenia elucubrata: vt in difficillimaruꝫ questionum Decisione abditissi
marumqꝫ subtilitatum perscrutatione: necnon diligētiori oīumi Uigoris ampliandi cura tam circa secretiores di
uinarum personarum Origines q̄ totius vniuersi mirificam efficientiam: cui conferendus sit: facile sit nemo. nā quis
in dialecticis argumentationibus acutior: quis in peripatetica Philosophia profundior: quis in sacris enodan-
dis mysterijs vigilantior: cuius rei singulare indicium est irrefragabilis vbiqꝫ ipsi⁹ adeo ventilata Subtilitas ⁊ cele
brata Sapiētia. ut quom plurima excellentiuꝫ Uirorum volumina in publicis cōcilijs dearticulata fuerint: eorūqꝫ
articuli sub excōicationis nota fuerint promulgati: candidissima Doctoris Uolumina absqꝫ vlla erroris caligine
hūc vsqꝫ in diem inuiolata permanserunt. verum ne Solem facibus illustrare contendam. vnde digressa est oratio
reuertar: fecerimne igitur satis Patres integerrimi: vt ad rē ipaꝫ propius accedā: vniuersas in omnibus Doctoris
Subtilis voluminibus disputatas Materias prima in Sectiōe Indicis litteraria serie annotasse: In secundo ve
ro ordine decisas a Doctore Subtili conclusiones circa pertractatas Materias disposuisse: quibus perlectis am
plissimam non solum Questionum disputatarum copiam Studiosi percipient: verū sensus abditissimos in Sco-
ticis Conclusionibus plerosqꝫ latentibus maxia cū dexteritate contemplabūtur. In tertio vero Indicis ordine pre
cipuas Entiū diffinitiones: ⁊ in quarto subtilissimas Doctoris diuisiones ex omnibus Uoluminibus cōgessisse:
quarum cognitio facilem Studiosis aditū prestabit ad omnes capescendas eruditiones. in quinta deinde Sectio
ne Operis admirabiles in explicādis rerum omniuꝫ proprietatib⁹ Regulas: ⁊ infallibiles in sexta Doctoris propo
sitiones collocasse: tanquam certissima Theoremata pro decidendis conclusionibus ex philosophie penetralibus
deprompta. quorum irrefragabili robore adeo munietur disputantis ingenium. vt primis fere congressibus Sco-
tice discipline Aduersarij stupeant ⁊ penitus obmutescant. ac si visu Gorgoneo verterentur in lapides. in septi-
ma vero Sectione innumeras Sanctorum interpretum propositiones ancipites: fereque contradicentes adin-
uicem enunciationes Augustini videlicet Anselmi: Damasceni: Hylarij: Gregorij: ⁊ Ambrosij: singulari Do-
ctoris expositione dilucidatas inseruisse: nam vt Pauli vtar adagio: littera sepius interficit: spiritus autem expo-
sitione lēviuificat. Ueruꝫ ne solis Sanctorum auctoritatibus expositis frugem cultoribus attulisse viderer. Diffi-
ciliores etiam triplicis Peripatetice Philosophie Aristotelis ⁊ Auerrois inuicem aduersantes ab ipso Doctore
Subtili miro Ingenio expositas adiūxisse: ne vlterior dubitādi locus aut errādi occasio Philosophie nauantibus
occurreret: eaqꝫ scribendi Ratione ductus. vt quantum in omni Disciplinarum genere Doctor floruerit: quantūqꝫ
peripateticis Auctoritatibus ⁊ philosophie penetralibus abundauerit. cum proprium intentum eis approbando:
tum primo aspectu nonnullas in verbis Propositiones aduersantes subtilissime exponendo Studiosi neduꝫ ipsi
Titanes cognoscerent. qui ausu quopiam fere temerario angulariter perstrepentes in tantū Uirum sepissime pro
rumpuntur. in octaua demum Sectione Indicis: quo vberrimum nostri Laboris fructum Studiosi reportarent:
omnigenamqꝫ Scotice contemplationis frugem: preter ea que in superioribus digesta sunt: precipuas Doctoris
Sententias ⁊ subtilissima omnibus in Disciplinis prologuia tanq̄ preciosa Speculationū fragmenta collegisse: ne
vlla Doctoris opinio quantuncunqꝫ probabilis deesse lectori videretur vel ipsius Animum redderet ancipitem.
quibus profecto nonam superaddere Sectionem fere decreueram innumeras Doctoris controuersias ⁊ inextrica
biles abditissimarum Speculationum contradictiones cōplexuram. vt solertiora litteratoꝝ Ingenia tanq̄ acerri
mū Calcar excitarent. verū qꝛ mali naturā sapit cōtradictio: eā iusta de cā pretermisimus. quo magis sincerā clariqꝫ
Doctoris itelligētiā Professores assequerentur: nā si eas lectitarēt isolutas: preterita potiusq̄ erudita ipsoꝝ Ingenia p
manerēt acrioribusqꝫ Aduersarij cōtētionū repagulis ⁊ Cauilloꝝ offendiculis in Scotū cōcitarent. si vero eas di
ligēti expositōe resolutas edidissēꝫ maius sane Uolumē q̄ vnicā Sectionē expostulassēt: alias forsan bonis Ausp⁹
lectitādū. hunc itaqꝫ Patres optimi generalē Indicē octo Sectionib⁹ clariorē Doctoris itelligētiā cōplectenteꝫ
maximis sane Laboribus edidimus secūdis mō vr̄is Auspicijs in lucē pditurꝫ. q̄ quom fulgētissimo Uirtutū vr̄aꝝ
splēdore fuerit approbatus ⁊ irrefragabili vestra oīum auctoritate pteetus: ad imortalitatis Auras efferet nullis
parpyraꝝ liuorib⁹ ificiēd⁹. Ualete Prēs itegerrimi. meqꝫ oīb⁹ i Uotis ⁊ iussis vr̄is obsequētissimū habete.

Dominicus Grimanus Episcopus Cardinalis Sancti Marci Seraphice Religionis Protector Excellenti Doctori Antonio de Fantis Taruisino. S.

Gratissimas Petitionis tue Litteras alacri Animo lectitauimus. opusq̧ tuum diligenti Cura immensoq̧ Labore elucubratum perlegimus: Indicem sane Litterariis omnibus apprime lectitandum omnigena Scoticarum Subtilitatum Copia adeo refertum vt Exhortatione potiusq̄ consilio dignus sis. quo tam elegans tam perspicuuz tamq̧ Studiosis omnibus frugiferum Opus in Lucem prodeat nemine antea excogitatum. Idq̧ profecto Scotica Subtilitas Profundaq̧ tantarum Speculationum copia ita resolutum summopere videbatur expostulare tantoq̧ gratius omnibus perlegendū: quāto propriis in Sectionibus vniuersaz Doctoris Subtilis Peritiā fueris complexus. ea laudabili Ratione ductus: vt ne dum tibi ipsi verū Patrie τ amicis more Platonico natus esse videreris: quam sane laudamus: approbamusq̧ laboriosam absit susceptam Prouinciam deprauata non solum totius Theologie Volumina Doctoris Pristine integritati restituisse: verum etiam tanto artificioso Indice Subtilissimam Joānis Scoti Facultatē omni ex parte dilucidasse. vbi non solum perspicacis Ingenij tui Solertiaz Eruditionisq̧ exuberantiam ostentasti: verum Litteratos omnes presertim Seraphice Religionis professores ꝑpetuo gratitudinis Vinculo τ memorabili Munere deuinxisti. quom nihil humano Generi iucūdius nihilq̧ prestantius mellifluis Virtutuz Fructibus offerri possit: nullusq̧ suauior Animo cibus est q̄ cognitio Veritatis. omnisq̧ mortalium Labor inanis sit ac detestanda Prouincia: quandoquidem nobiliorem Anime Portionē extorquētes abiecto saluberrimo Sapiētie Suffragio tāq̄ cādidissimo Deorū Munere ad ipsa sensibilia sese adeo conuerterint. vt quid ipsimet agant: quid ue appetant: quod τ Belluis etiaz cōmune non sit haud facile diiudicent. Anima nāq̧ quom miro Dei opificio ad ipsam Creatoris Imaginem condita sit tanq̄ Nature vtriusqz superioris τ inferioris Nexus: ipsam sane imitari: in ipsumq̧ Diuinitatis Exēplar sese transformare debet. quo tenebrosa Corporis aliquando seclusa Caligine munuscula Beatitudinis in puriori Seculo adipiscatur. vbi nullis humanorum Sensuum Illecebris nullisq̧ arridentis Fortune Suffragijs: verum solo felicitantis Vise Intuitu opere precium est τ consumata illius summi Boni Fruitione tanq̄ suprema laudabilium Actuum huius seculi Mercede. tantoq̧ Vnusquisq̧ maiorem sibi Gloriam comparabit: quanto magis ipse non solum preclaris Virtutibus Operaz dederit: verꝫ etiam capescēde Sapiētie Occasionem multiplici Disciplinarum Expositione Studiosis attulerit. quorum sane laudabili Nūero tu haud immerito adscribendus es. quom nō solū assiduis Studiorꝫ tuorꝫ Laboribus in capescendis Virtutibus mirum inmodum profeceris: verum etiam eas affluentissime in Lucem exposueris. easq̧ precipue subtiliores Animi Theorias a Subtilissimo Doctore lucubratas. Qua de re te plurimum admoneri velim: nec prorsus ab Instituto nostro esto alienus. vt susceptos huiuscemodi Labores pro communi Litteratorꝫ Vtilitate in dies prosequaris: nam τ Studiosos omnes incredibili Beniuolentia deuincies: τ immortalez tibi Gloriam comparabis. Vale. Rome. VI. Kal. Junias. M.D.XV.

Antonius Contarenus Dei Gratia Venetiarum Patriarcha Dalmatieq̧ Primas Eximio Antonio de Fantis Taruisino. S.

Cum magnas Gratias illis habendas censeam: qui artibus τ Disciplinis excogitatis atq̧ repertis humano ita Generi consuluerunt: vt recte commodeq̧ viueretur: longe maximas illis habendas semper duxi: qui illas protulere Scientias: quibus homines veluti quibusdam alis suffulti non in terram depressi Brutorum more vitā agerent: sz in Celum suspicientes Originez suam inde esse cognoscerent: vbi summo Bono que Dei contemplatio dicitur verissime fruuntur hi: qui Decore atq̧ integerrime hoc p̄sentis vite Spaciū decurrere. hos inq̄ omni laude τ Preconio dignos arbitror: his. n. tanq̄ Ducibus ad cognitionē Dei ipsius euecti cū Deo coniungimur. Sed cum pauci quos equus amauit Juppiter: vt ait Poeta admoduz sint: qui per se abditam Authorum scientiā noscere valeant. quin immo Peritissimo τ fido Interprete sit opus: quoniaz Naturalium τ Diuinarum Rerum scientia in occulto latet: τ Doctores ipsi res suas tanq̄ in Tēpli quodam Penetrali occulentes nō nisi his patere voluerint: qui anxij multijuga τ varia fuerint cura τ Studio agitati: nonne his plurimum deberi fatendum est: qui perplexa τ inuoluta coruz Loca dissoluentes aperta τ manifesta vnicuiq̧ esse faciunt? proculdubio nos tanto his magis debere existimo: quanto aperta Ratio τ dilucida inuolute prestat τ obscure. Ex quo Ingenium tuū τ industriā Vir Consumatissime non possum non probare: probandoq̧ admirari: cum videam his omnibus pretermissis que vel per se nota vel alioruz Lucubratione enodata: alij nouis Editionibus interpretēda assumunt: te Joannis Scoti omnium Philosophorum τ Theologoruz Acutissimi Metaphysicen enucleare aggressum: ac iā te ea edidisse Commentaria: quibus reconditissimos ipsius Scoti sensus τ altissima Diuinitatis Archana valeant per sese Studiosi addiscere: prius tū ꝓfessi q̧ legant Scoti Metaphysicen: q̧ itelligāt: q̧ delectent: q̧ gaudeāt: id totū tibi τ Ingenio tuo debere. Nā Subtilissima Doctoris Volumina: vt ingenue fatear: tanq̄ senio quodā τ Situ obsita in tenebris hucusq̧ latuere: τ a nullis fere legebantur: quoniam qui Operā τ oleum (vt dicitur) in non intellectis vellent perdere: vix reperiebantur: Transactis vero temporibus si qui excellētes Interpretes fuere qui plurimi certe fuere occultissimi τ implicatissimi Authoris lectione ceu Sphyngis Enigmate perterrefacti desperantes Exitum neglexere. Sed tu omnium Studiosorū verissimus Cōsultor affuisti qui omnibus Opem ferres: τ ipsum Authorem ex Tenebris veluti ex morte in Lucē vendicares. Ex quo intelligi potest quantū Scientia ceteris antecellas: cum solus: que nulli alij: tu facere potueris. Merito igitur te quasi Parentē quendam Scientiarum debeo appellare: quem tantum Laudo τ admiror: vt quod Apollonius molo Teste Plutarcho de Cicerone dixit Latinos. s. τ Grecos eloquētia superasse: te omnes Artium τ Philosophie scrutatores (inuidia Verbo absit) superare contendam: Perge igitur: τ quod sapienter facis omnibus consule: quandoquidem viuitur Ingenio: τ eas Scientias sequeris: quibus celestis Aule porta legentibus verissime apperitur. Vale.

Christophorus Marcellus Archiepiscopus Corcyrēsis Antonio de Fātis Doctori Peritissimo Bene agere.

Audatissimum ac extra omnis Equiparationis Aleam positum Joannis Scoti Ingenium non Opus est modo: vt Laudibus extollamus Doctor eximie: sed Doctrine illius Cultores assiduos cōmendemus ⁊ presertim eos: Qui Diuinorum rerum abdita ⁊ profundissima: eo duce: nitūtur explicare Mysteria. Qualis es tu: Qui ab Incunabulis Scotice Familie adscriptus: i eousq; adeo profecisti. vt quicquid tuo ex Ore decidat: id quisq; ex illius Minerue depromptum intelligat: neq; vlla in re vnq̄ magis tuū valeas Animum occupare. Quo factum est: vt quum tot Annos que tam Sublimis Doctor ediderit Mēdis vbiq; depravata ac indigesta iacuerint: ita tu emēdaueris modo: atq; digesseris: ut tibi in Laborum tuorū Premium veluti Obsidione maxima liberata Coronam gramineam debeant: qua apud priscos illos Romanos obsidionum Liberatores donari solebant. Debet igr̄ tibi eius operis Author: nō tenebricosus amplius sȝ lucidus ⁊ apertus. Debēt huius familie Professores. qui dū Indicē tuū diligenter inspexerint: Scotum ipsum anteq̄ videant totum sese lustrasse cōiicient: tam pinguis tamq; concinna est tua hec Editio: ⁊ Scoticarū omnium Ambagum resolutoria. Emerunt incredibili precio ⁊ Plato Philolai Pythagorici libros: ⁊ Speusippi Maximus Aristoteles: vt i suis florerent Achademijs. Quāto magis paruo Ere tā bene castigatus: tamq; optime tua Opera effigiatus emendus est Scotus? Qui gratis cuiq; nō datus: sed potius deditus tanq̄ preciosissimus Thesaurus habendus est: ac in postremo totus (si fieri possit) Mentis Sacrario collocandus. Vale.

Antonius Trombeta Archiepiscopus Athenarum: ⁊ Episcopus Urbinas Antonio de Fantis Taruisino Liberalium Artium Doctori Viro Eruditissimo. S. P.

Vidi ⁊ perlegi opus tuum: quod nupertime in Doctrinam Doctoris Subtilis dilucidandā edidisti: non tam omnibus vtilissimum sequentibus viam Doctoris q̄ gratum ⁊ Jucundum Eruditione: ⁊ singulari Doctrina tua refertissimum: quo non solum alios qui Difficultates in Doctore Subtili cum in Theologicis: tum in alijs enodare temptarunt: ⁊ qui multa in eodem Doctorem Scripta exararunt superasti excelluistiq; verum etiam teipsum omni ex Parte clariorem ⁊ Doctiorem luminatissima quadam Doctrina ostētasti: vt Nomen tuum: in hoc Opusculo ⁊ in Dilucidatione eiusdem Doctoris semper posteritas Jmmortalitasq; tuebitur: ac confouebit. sed hoc non possum non vehementer admirari Opera Doctoris per manus tantorum Doctissimorum Virorum peruasisse ⁊ tam oīa depravata: et mendosa latuisse: Illud in primis atendendum est non tam antiquioribus Exemplaribus cōfidendum q̄ Veritati: ⁊ consonātie ad principia Doctrine Scotice oculos ⁊ aciem Mētis cōiiciendam fore: nō minus hec tēpora nostra Viris preclarioribus in omni genere Doctrine floruerūt: q̄ priscis temporibus legimus floruisse: ⁊ te in hac mea Sētentia Teste vtor: ⁊ aduoco: quicquid sit laudo: ⁊ approbo: Labores ⁊ lucubrationes tuas circa Doctorem nostrum: pro quo tibi agende sunt Gratie plurime: qui sicut in Doctrinis alijs legēdo publice ⁊ disputando frequentissime cum omnium Admiratione ⁊ tui Honore in studijs plurimis Litterarijs perfecisti: ⁊ delibamenta Subtilitatis Jngenij tui perfudisti: sic zelo Doctrine nostre ipsam Doctrinam resecatis Sentibus: floridā dilucidāq; reddideris: ⁊ quodāmodo e Sepulcro latebroso in verā ⁊ clarissimā Lucē excitaueris. Vale.

Hieronymus Magnanus Dei ⁊ Aplice Sedis Gratia Episcopus Buduen̄. Sacre Theologie ⁊ Decretorum Doctor Eximio Diuie Philosophie Interpreti Phisicoq; Professori Antonio de Fātij Taruisino. S. D.

Exigis a me Eruditissime Doctor vt de Lucubrationibus tuis Sententiā feram. Verū alijs curis distractus: ⁊ si singulis insistere minime valeam: proferam tamen citra oīum Assentationē q̄d ingenue sentiam. Non enim mihi videt tibi Theosophie studiosissimus debere: q̄ Decij Scipionibus siue Camillis Roma. vel Duces Cesari Anibali aut Alexandro debuerint. Debent proculdubio bonarum artium Cultores Prisciano: nec minus Ciceroni (vt a primis Erudimētis exordiar) qui apte ac eōcine Verba facere docuerunt. Debent Aristoteli qui absolutius logicē ⁊ philosophiam enudeauit. Debēt Principi Auicēne. Debēt Plinio qui studiosis indicibiles Labores ademerūt. Debēt Euclidi qui Mēsuris ⁊ Numeris oportūa meritur. Debēt Ptolomeis qui miro Ingenio terras Mariaq; nec non ⁊ Sydera ⁊ orbes celicos breui Tabella posteris lustranda subiecere. Debent Herodoto ⁊ Liuio nostro ceterisq; qui Res gestas veluti presentes ostendūt. Debent Homero ac Vergilio ob poeticam Jucunditatem ⁊ mirā Eruditionem. Debent Justiniano Augusto nec nō ⁊ Gratiano Monacho vtrūq; Jus felicius cōplectentibus. Debēt Hermeti ac Platoni qui diuina ex Philosophis studiosius rimati sunt. Sed he Hominū partes fuere. Verum enim vero hebreis ac Christianis Theologis lōge magis tenent veluti qui ob morum Probitatē diuinitus afflati inscrutabilia summe Deitatis Archana: que ad bene beate semperq; viuēdum optime cōducunt: mortalibus propalarūt: quatenus Diuinitatis Cōsortes felicissimi euaderēt. At eorūdem fidos Interpretes iuxta eos haud immerito locandos censemus: inter quos Joannes Duns Scotus nuncupatus nequaq̄ postremas optinet Partes: si Aquilinū Intuitum. si digestum Studiū obseruemus. Cuius perfecto acutissima Dogmata Antoni suauissime tu adeo culte adeo studiose splendideq; illustras: vt nil oportunius: nil exactius nil postremo absolutius optari queat. Caue igit caue mi Antoni ne Thesaurū ipsum inuide abdas: sed vti benemeritus de Re litteraria potissimū diuina ad plurium cōmodum promptius edas. Vos itaq; Scotice Theosophie Emulatores studiosissimi inter quos Acies aliquādo Tyrunculus acrius militaui: lȝ ad Onus pōtificium assumptus Factionū inmemor dedicerim nullius addictus iurare in verba Magistri: preterq̄ a S. Ro. Ecclesia comprobati: habetis iā in hac felici Editiōe quod tota Mēte precabatis: vt paruo Ere breui recto faciliq; Calle Scotica eminētia potiremini. Agnoscite igit q̄tum Antonio Duci vestro debeatis. Valete iam optime ⁊ proficite. Et tu mi Antoni diutissime Sospes valeas. vt in dies potiora feliciter cudantur. Rome ex pontificijs Edibus. iiij. Idus octobris. Anno Salutis Christiane. M. D. XV.

Bernardinus de Cherio Sacre Theologie Professor Seraphice Religionis Dei Gratia Generalis Eximio Doctori Antonio de Fantis Taruisino. S.

ET si varia suffragiorum ope mortalium plerosq; Natura conciliauerit. nulla tamen maiori arbitror q̄ eos: qui nitidissimo Sapientie splendore supremam hominis portionem illustrauerint: bonisq; Litteris animū instituerint: Charitate deuinxit: nam quom suprema Rationalium perfectio nullis sensuum Illecebris nullis Fortune diuitijs nullis de Imperādi Magistratibus vendicetur: veluti summum bonuz naturali Rationis dictamine expetendum: sed solis Uirtutum auspicijs ad increate Lucis intuituz deducimur tanq̄ gratissima Laborum nostroruz fruge perfruentes. eo tēdendum est ibiq; totis Ingenij viribus enitenduz: vt solis Anime rationalis potentijs abiectis caducis Corporis oblectamētis Archana Deitatis mysteria inuestigemus Aristotele Auctore primo diuine Philosophie. nam si omnes homines natura scire desiderant: ⁊ maiorem Rerum notitiam magis appetere: maximam vero non solum exoptare verum toto Animi conatu sibi comparare tenentur. quam sane Ethicorum decimo solā eternoruz Sapientiā esse persensit: actuq; Sapientiali humanam esse collocatam Felicitatem. tantoq; mortalium vnusquisq; maiori Laude dignus existimatur quanto veriori Scibiliuz Speculatione superioreʒ Anime portionē ad ipsam lucem Increatam conducit: ⁊ veram Sacratissime Trinitatis Imaginem complectitur: que quom equo Animo mecū ipse repeto ⁊ si Clarissimi in omni Uirtutuz genere Uiri hunc vsq; in diem floruerint. qui vniuersam ferme Naturaz multiplici Speculationū genere fuerint perscrutati: nōnulli Matematicis indulgētes omnigenas Numeroruz magnitudinūq; primo aspectu admirabiles Proprietates. nōnulli solam virtutuz moraliuz Energiā: nonnulli naturalium Rerum motibus ⁊ sensibilibus innitentes Principijs inferioreʒ naturaʒ scrutari voluere: nōnulli vero fortiori Fidei suffragio q̄ debili Sensuū adiumento in veriorē ampliorēq; Sapientie callem deducti sunt. qualeʒ inter ceteros Ueritatis exquisitores Joannem Scotum (pace omnium dixerim) Subtilissimuʒ nostre Religionis decus eximiuʒ ducimus extollendum. qui difficillimas reʒ omniū Questiones ⁊ latentes intelligibiliū proprietates mirabili adeo Speculationū subtilitate indagauit: vt quis in Dialecticis acutior aut Phisicis vel Orthodoxe fidei Dogmatibus enodādis vigilantior fuerit: pauci admodum vel nemo sit: qui tantam Intelligētie frugem mortalibus attulerint. verum q2 subtiliora ipsius Theologie Uolumina supra Sententias hunc vsq; in diem innumeris Scriptorū ⁊ Calcographoruʒ Scatebant erroribus: pluriműʒ Sane gratulor te non solū vniuersis Doctoris Uolumina Pristine integritati restituisse: verū lōge maiori Gaudio afficior immo tibi debeo plurimum: qui difficillimas. Doctoris nostri Speculationes in claraʒ nitidāq; Intelligētiam pro communi Studiosorum vtilitate miro Ordine redegeris artificioso Indice excogitato adeo Studiosis omnib9 periucundo: vt pre ceteris nostraʒ Seraphicam Religioneʒ tibi summo Beniuolentie vinculo scias deuinxisse. quā tu semper eam in numeris Uirtutum tuarum Preconijs non soluʒ tutaueris: verum singulari hoc Doctrine munere tibi perpetuis temporibus obnoxiam dedicamq; reddideris. Uale.

Angelus Aretinus Sacre Theologie Professor Ordinis Seruorum Dei Gratia Generalis Clarissimo Doctori Antonio de Fantis Taruisino. S.

EGregium Indicem tuum artificiosissime elaboratum lectitauimus in quo mirificuʒ Scotice Sapientie Munus Studiosis omnibus obtulisti: summisq; Studioruʒ tuorum Laboribus vniuersam adeo complexus es Doctōris Subtilis Intelligentiam ⁊ vt quid vltro expetendum sit non facile iudicetur. quod cum mecum ipse cogito quanta hunc vsq; in diem Errorum Caligine Scotica Uolumina scatuerint. ⁊ absq; Lege ⁊ Ordine Studiosorum Ingenia subtilioris Peritie cupida in quoddam Chaos abditissimum: Inextricabilemq; Labyrinthum deduci videbantur. tum q2 Scotice Sapientie splendor Errorum opacitate obtundebatur. tum quia solertissimo quopiaʒ Duce tanteq; subtilitatis Illustratore opere precium erat. qui profundissimum Scotice Intelligentie Pelagus multiplici Speculationum Difficultate turbidum in claram nitidamq; Speciem converteret. vtrumq; sane solertissimo Ingenio tuo pro communi Studiosorum omnium Utilitate exactū fore clarissime percepi. quom vniuersa Doctoris Subtilis Theologica Uolumina pristine Integritati restitueris ab omnib9 equo Animo lectitanda. Generaliq; Indice subtilissimam Doctōris Periciam octo Sectionibus fueris complexus. neq; calamo explicare licet: quantam studiosis omnibus frugem attuleris: eosq; ab innumeris mentis Anfractibus ⁊ Laboribus eripueris. quandoquidem immensum Scotice Sapientie Thesaurum Indice tuo Generali cōplexum liberalissime fueris adeo elargitus. vt omnigena Litteratorum Copia tibi debeat plurimum. nam Scotice Discipline Professores quanta Laborum tuorum gratitudine deuinxeris: quantaq; Scotice Speculationis Aduersarij te Beniuolentia prosequi debent Nemo ambigit. quom in plerisq; Materijs difficilib9 cōtra ipsuʒ Doctorem ab re sepissime dubitauerint ob subtilissimā Opinionis ipsius Latentiaʒ. nunc vero Scotice Disciplinē cupidi summa cum Ingenij dexteritate nec non Intelligentie Claritate proficient. Euidentioremq; ab hoc Dogmate alieni disputādi occasionē habebunt. vt Sisiphi More imensuʒ Pondus eis iminens ammouere pretēt. Uale.

Admonitio.

Cautum sit Unicuiq; ne per Decennium Theologica Doctoris Subtilis Uolumina neq;
hunc eorum Indicem generalem Formis excudat ex Gratia a Summo Pontifi
ce Leone Decimo: atq; Reuerendissimo Uenetiarum Patriarcha Dal
maticeq; Primate Antonio Contareno cōcessa: ⁊ Priuilegio
ab Illustrissimo Uenetorum Dominio sub
Pena pro vt continetur
in Bullis.

Elucidaturus abditissima Joannis Scoti Volumina Lector candidissime pro communi Litteratorum omnium Fruge hac in generali Tabula et mari magno Scotice Subtilitatis equum putavi singularem procedendi Seriem circa digniora cognitu Scibilia observari. Veteri namque Adagio dici solitum est: maximum Intelligentie robur cognitorum Ordine comparari. et Instituto diligenti Scibilium Nexu convalescere et augeri memoriam. Quamobrem hoc in profundissimo Scotice Discipline enodande Pelago versatus: octo Sectionibus Opus hoc partiri constitui. quo facilior eruditionis Aditus Philosophie Cultoribus prestaretur. In cuius primaria Particione quascunque disputatas ab ipso Doctore Subtili vel pertractatas Materias ex omnibus Theologie Voluminibus anglicanis disposui. quo in primo Indicis Ingressu clarius elucesceret de quibus habendus Sermo sit. et pergrandes rerum Difficultates inquisituris quid et quo in Loco pertractetur unaqueque Materia clarius occurreret. Cuius rei causa facile conjicitur. Nam quis diligenti Cura nonnullas Dubiorum conclusiones investigabit: quandoquidem proprius Materie differende Locus eum latuerit: vel ipsamet materia necne alicubi ab Auctore discutiatur: veluti longe deridendus accederet qui peripateticas de divinis Personarum Originibus conclusiones ab Aristotele decisas queritaret: quandoquidem sacratissima Personarum Trinitas in unius Esse indivisione: ad mirandaque ipsarum ad invicem Origo philosophia omnibus nedum Aristoteli occulta penitus extiterit. Quare non immerito amplissimam disputatarum Matericrum annotationem prima in Sectione alphabetica Serie collocavimus. qua universas a Doctore Subtili pertractatas Materias in quo Sententiarum Volumine qua operis Distinctione et questione Studiosi facile percipient. noverintque licet hoc in Ordine solam Doctoris Indaginem dubitatorum. precipuam tamen eiusdem Intentionem decisasque Conclusiones in sequenti Sectione speculabuntur. Eaque ratione factum duximus. ne speculantis Ingenium plures in partes distractum tanta presertim Viri huius Difficultate confunderetur. veteri namque proverbio Pectora nostra duas nequeunt admittere Curas. verum hec in prima Sectione dubitatorum omnium Congeries seriatim occurret. In sequenti vero parte iuxta veriorem Doctoris intentionem decise Conclusiones Lectoribus patebunt. Eaque de causa magis elaborandum censuimus ut clariori Operis huius Divisione et ordine Scotica Subtilitas elucesceret: abhorrentes involutum Chaos plurimorum. qui suis in Tabularum Editionibus rudem indigestamque Scibilium mollem abortiuntur sat fecisse putantes nonnulla Auctorum dicta congessisse. que vero extiterit Matericrum inquisitio suis in Volumibus discussarum. que de decise Conclusiones: quibusque disciplinarum Methodis comprobate fuerint ab ipsis Auctoribus penitus (ut videre licet) ignoret. Quamobrem magnis sane Laboribus distinctiori procedendi Serie pro viribus universam Doctoris Subtilis Peritiam propriis in Partibus pro communi Studiosorum fruge digessimus. ut quid unaquaque in Sectione agatur clarius haberetur. brevissimaque temporis Intercapedine: modicoque perlecto Volumine Subtilissimam Doctoris intentionem studiosi perciperent. Hac itaque primaria Operis nostri portione de quibus agatur: que de subtilissime difficilium Rerum cognitu Questiones decidende sint omnibus in Sententiarum Voluminibus et quolibetis Clarissime intelligent. quibus inquisitis facillimus erit eorum aditus ad sequentem Sectionem decisarum Conclusionum ea investigandi serie inferius exponenda. Neque admirari quempiam velim me hac in Parte pertractatarum Matericrum nullam fecisse Mentionem vel allegationem Doctoris in Metaphisicis aut Dialecticis operibus suis vel reportatis Questionibus. quandoquidem universa Scotice Doctrine resolutio in Voluminibus anglicanis contenta sit. a certioribusque ad incertiora a determinatis ad problematica sese Lector converteret. quare lectitantis Ingenium hac speculandi Serie in certam clariorem rerum cognitionem facilius promovebitur. Eaque sane ratione etiam pretermisimus: quum hunc usque in diem depravata sint adeo illa Doctoris Volumina: ut studiosorum Ingenia nedum subtilitate Speculationis: verum etiam littere corruptione terreantur. Idque demum pretermisimus nam quam nobis occurret illa Doctoris Volumina (ut in dies denuo excudantur) in pristinam integritatem reducere consimili Indicis huius Ordine quecunque in illis cognitu digniora elucescent. clariorque et facilior erit Studiosorum Lectio et cognitionis affectatio. interim vero Lector candidissime amplissimum Limpidissimumque Scotice Doctrine pelagus equo Animo navigare contendas. qui quum hac nostra speculandi Serie profeceris: immortales rerum omnium Opifici gratias habeto. Vale.

Tabula Prima Materierũ Disputatarũ

Tabula Prima Materierum Disputatarũ

Tabula Prima Materierũ Disputatarũ

Christus nũquid sit aliquis duo. disputatur.6. Dis.3ᵃ.q.2. ⁊ quorum opinio sit tenenda.q.3.ibidem.
Christus nunquid sit predestinatus esse filius dei.disputatur.7.Dis.3ᵃ.q.3.
Christus nunquid sit filius dei adoptiuus.disputatur.10. Dis.3ᵃ.q.vnica.
Christus vtrum sit creatura.disputatur.11.Dis.3ᵃ.q.1.
Christus sm q homo nũquid sit creatura. disputatur ibidem.q.2.
Christus nunquid inceperit esse.disputatur ibidem.q.3.
Christus nunquid potuerit peccare.disputatur.12.Dis.3ᵃ. q.vnica.
Christo nunquid potuerit conferri summa gratia que potuit conferri creature.disputatur.13.Dis.3ᵃ.q.1.
Christus nunquid habuerit necessitatem moriendi.disputatur.16.Dis.3ᵃ.q.1.
Christus nunquid meruerit in primo instanti sue conceptionis.disputatur.18.Dis.3ᵃ.q.vnica.
Christus nunquid omnibus nobis meruerit gratiã ⁊ gloriam ⁊ remissionem culpe ⁊ pene. disputatur. 19.Dis. 3ᵃ.q.vnica.
Christus nunquid fuerit homo in triduo. disputatur.22. Dis.3ᵃ.q.vnica.
Christus in eucharistia existens nũquid possit per aliquã virtutem actiuam naturalem transmutare aliquid aliud a se. disputatur.10.Dis.4ᵃ.q.7.
Christus nunquid in humana forma iudicabit. disputatur.48.Dis.4ᵃ.q.1.
Cogitacio nunquid sit in potestate voluntatis ⁊ quomodo ⁊ qualiter ꝑt esse mala.disputat.42. Dis.2ᵃ.q.1.C.
Cognitio super naturalis necessaria viatori nunquid sit in sacra scriptura sufficienter tradita.disputat .2.q.pl.
Cognitio confusa et distincta pertractatur.3.Dis. ꝑ.q.2. j.K.⁊.27.Dis.eiusdem.q.1.
Cognitio actualis ⁊ habitualis qualiter sit i anima:⁊ qliter intellectus procedat de cognito ad cognitum subtiliter.pertractatur ibidem.
Cognitio intuitiua ⁊ abstractiua qualiter ponenda sit in anima.pertractatur.3.Dis.2ᵃ.q.9.B.⁊.13.q.q.L.
Cognitio intellectus siue intuitiua siue abstractiua quam entitatem habeat absolutã vel respectiuam:⁊ qualiter obiectum requirat:⁊ quam habeat ad ipsam rẽonem ⁊ qualiter mensuretur ab obiecto subtilissime disputatur.13.q.q.
Confiteri omnia peccata suo sacerdoti nunquid sit necessariũ peccatori ad salutem.disputatur.17. Dis.4ᵃ.q.1.
Confessio sub quo precepto contineatur ⁊ quid requirat ⁊ quid per preceptum ecclesie sit explicatuʒ. pertractatur.ibidem.A.
Confessor nunquid teneatur celare peccatuʒ in confessione detectũ in quocũqʒ casu. disputat.21. Dis.4ᵃ.q.2.
Conscientia nunquid sit in voluntate.disputatur.39.Dis. 2ᵃ.q.2.
Contradictio qualiter sit inter immediata.s.esse ⁊ nõ esse. ⁊ qualiter intelligatur fieri.pertractatur.2. Distinc.2 q.9.R.
Contingẽtia rerum in existentia nũquid possit stare cum certitudine ⁊ determinatione diuine scientie ⁊ voluntatis.disputatur.39.Dis.ꝑ.q.5.
Contingentia qualr sit in entibus . pertractat ibidẽ.C.
Conuersio accidentium precipue quantitatis in eucharistia quid sit ⁊ qualiter fieri possit in aliquid preexistens ⁊ a quo:⁊ nunquid sit annihilatio. disputatur .10.q.q.
Collectio partium materialiuʒ corporis qualiter fieri debeat in futura hominum resurrectione ⁊ a quibus.⁊ in quo loco.pertractatur.43.Dis.4ᵃ.q.5.A.
Commutatio negociatiua qualiter fiat .pertractatur.15. Dis.4ᵃ.q.2.S.
Corpus celeste nunquid sit essentia simplex.disputat.14. Dis.2ᵃ.q.1.
Corpora hominũ nunquid in statu innocentie fuissent immortalia .disputatur.19.Dis.2ᵃ.q.vnica.
Corpus xp̄i qualiter fuerit sanctificatum ⁊ non contraxerit originale peccatũ.disputat.3.Dis.3ᵃ.q.2.
Corpus xp̄i nunqd fuisset putrefactũ si resurrectio nõ fuisset accelerata.disputat.21.Dis.3ᵃ.q.vnica.
Corpus xp̄i nũ quid possit realiter contineri sub spẽ panis ⁊ vini.disputatur.10.Dis.4ᵃ.q.1.
Corpus xp̄i nũquid simul possit esse in celo ⁊ alibi localiter. disputatur.ibidem.q.2.
Corpus xp̄i:nunqd possit simul esse in celo localiter et in altari sacramentaliter. disputatur.ibidem.q.3.
Corpus xp̄i qualr possit esse in pluribꝰ locis per diuinaʒ potẽtiã sine ꝯdictiõe .pertractat ibidẽ.q.3.F.⁊.11.q.q.
Corpori xp̄i nõliter existẽti: ⁊ eidẽ sacramentaliter existẽti nuquid insint eedẽ ꝓprietates ⁊ partes.disputatur.10. Dis.4ᵃ.q.4.
Corpori xp̄i vt in eucharistia existẽti: nũquid possit inesse aliqs motus corporalis.disputat.ibidem.q.6.
Corpus xp̄i nũquid possit confici sola actione diuina.disputatur.13.Dis.4ᵃ.q.1.
Corpus hoĩs beati:nunqd erit ĩpassibile post resurrectionẽ.disputatur.49.Dis.4ᵃ.q.13.
Corpa beatoꝝ nũqd erũt agilia.disputat ibidẽ.q.14.
Corpus gliosum:nũqd erit claꝝ.disputat.ibidẽ.q.15.
Corpus beati:nũquid per dotẽ subtilitatis possit simul esse cũ alio corpore.disputatur ibidem.q.16.
Corpa plã.nũqd possint silr ẽẽ i eodẽ loco.disputat ibidẽ.
Corpus qualr se hẽat ad locũ siue in cõi siue in particulari.⁊ nũquid possit esse sine loco: qualitercunqʒ sumant corpus ⁊ locus.disputatur.11.q.q.
Cõsensus expssus p v̇ba:nunqd sit cã sufficiẽs mr̃monij. disputatur.27.Dis.4ᵃ.q.2.
Cõsensus solus expssus v̇bis de p̃nti:nũqd causet matrimonium.disputatur.28.Dis.4ᵃ.q.1.
Consensus coactus nũquid sufficiat ad ꝯhẽduʒ veꝝ matrimoniũ.disputat.29.Dis.4ᵃ.q.vnica.
Cõsensus sequẽs rõneʒ nõ erronea siue apphẽsionẽ nũqd reqrat ad ꝯtrm vi mr̃imoĩj.disputat .30.Dis. 4ᵃ.q.1.
Culpa nũqd ḋleat p sacrm pnie.disputat.14.dis.4ᵃ.q.4.

Dãnati nunquid appetant non esse pp fugiendã miseriam.disputatur.50.Dis.4ᵃ.q.2.
Damnificans alium in bonis persone.s. corporis vel anime nũquid teneatur restituere:ad hoc q possit vere penitere.disputatur.15.Dis.4ᵃ.q.3.
Damnificans aliquem in bono fame nunquid teneatur ad restitutionem:ita q vere penitere non possit nisi famam restituat.disputatur.ibidẽ.q.4.
De potentia ordinata dei.nunquid possibile fuerit aliam gratiam equalem gratie christi fieri. pertractatur .13. Dis.3ᵃ.q.1.j.G.
De credibilibus reuelatis vtrum necesse sit ponere fideʒ infusaʒ.disputatur.24.Dis.3ᵃ.q.vnica.
Diffinitio quibus entibus assignanda sit ⁊ qualiter fiat. pertractatur.1.Dis.4ᵃ.q.2.A.
Distinctio perfectionum essentialiuʒ in diuinis precedẽs omnem actum intellectus nunquid possit stare cuʒ simplicitate dei.disputatur.8.Dis.ꝑ.q.4.
Distinctio capitaliũ peccatoꝝ qualr fiat.pertractat.42. Dis.2ᵃ.q.4.T.
Demonstratio q ⁊ ꝓpter quid qd sit:⁊ qualiter fiat ⁊ de quibus.pertractatur resolute.7.q.q.A.
Deus vtrum sit vnus tantũ vel nunquid possint esse plures dij.disputatur.2.Dis.ꝑ.q.3.

Tabula Prima Materierū Disputatarū

Explicit Tabula Prima Materieꝝ Disputataruz a Subtilissimo Doctore Jo.Scoto.

Tabula diffinitionum Tertia in ordine: 7 diuisionum Quarta.

Hieronymi de Bonis Augurijs Tiburtini ad Lectorẽ Epigrãmas

Qui cupis oĩmodas Rex dignoscere metas:
Hunc lege preclaras nam docet Arte vias.
Que nobis Scotus perplexo Dogmate solers
Edidit. hec Fantis clarius edocuit.
Diffinit primum: variaqꝫ Indagine Formas
Diuidit. hac serie Dogmata aperta leges.
Hac Jouis eterni Celiqꝫ archana recludes.
Hac demum vnigeni Numina iura Dei.
Nec minus Anfractus boinũ Callesqꝫ Sophiste
Sentibus amotis omne patebit Iter.
Adde ꝙ hic Calami vitio mendosa legebas
Plurima: restituit Dextera Fantis Opus.

Ad Lectorem.

Jispositis in priori Sectione conclusionibus que ad questionũ decidendarum materias attinere
videbantur. dicendum modo arbitramur Lector Solertissime quibus Disciplinarum methodis
(quas Auerroes Doctrine vias ⁊ maneries appellitat) Subtilissimus Scotus altissimarũ que
stionum decisionem fuerit adeptus: ac quicq̃ absq; magno Ingenio ⁊ artificiosa indagine Docto
rem sensisse quispiam recenseret. Nã quom rationalis Anima triplici cognoscendi serie ad intelli
genda conuertatur: primum videlicet Diffinitione deinde diuisione: demumq; argumentatione a
notioribus ad ignotiora proficiscẽte: quo Verbũ ipsũ omni ex pte pfectũ a cognoscẽte ⁊ cognito
Auctore Augustino procreetur. quis in abditissimarum rerũ Perscrutatione Doctorem Subtilem hos Discipli
narum calles neglexisse putabit: quandoquidem in inuestigandis rerum Penetralibus. Ipse vigilantissimus innu
merabiles Entium Diffinitiones earumq; Diuisiones suis in Voluminibus explicuerit: tanq̃ promptissima Do
ctrinarũ primordia ad ipsas potiores Demonstrationes ex illis deducẽdas. Quãobrem quom oẽ cognitionis exor
dium a Diffinitione proficiscatur. hac iccirco tertia Portione quascunq; Scibilium Diffinitiones a Subtilissi
mo Doctore pertractatas annotauimus: tantam studiosis omnibus frugem allaturas: vt facillimus earum admi
niculo pateat aditus ad omnes Disciplinas capescendas. tam ad omnia Orthodoxe fidei scrutanda mysteria q̃
ad peripateticas Philosophorum contemplationes Aristotelis presertim ⁊ sui Commẽtatoris Auerrois. Neq;
a ratione alienum esse existimes: q̃ sepissime Scotus ipse Philosophi ⁊ Auerrois opinionem detestetur. quando
quidẽ minimus Christiane religionis Igniculus ⁊ Sintilla maioris esse debeat Certitudinis ⁊ Auctoritatis qua
cunq; Philosophorum peritia solo Sensuum opificio elucubrata. Amicus nanq; (veteri prouerbio) Socrates ⁊
amica Veritas: magis amica Veritas: Neq; putanda est maior hominis dementia q̃ hoc in seculo proprijs In
genij viribus adipiscendam sperare Felicitatem absq; supernaturali diuini Luminis illustratione: veluti vana exti
tit Auempace credulitas: posse arcbana Deitatis mysteria spiritali Entium a sensibilibus abstractione pertinge
re: nec minus possibilis Intellectuũ excogitata Copulatio more Dedali Auerroem fefellit. Nos ⁊ enim sub hac
nature lege Creator esse voluit: vt sensuum opera mundanorum Latitudinem Ratio penetraret: admirabili vero
Fidei suffragio Patrie supercelestis arcbana consequeretur: quorum sane omnium exquisitior Indago precipuas
Entium Diffinitiones expostulat: amplissimam quarum Copiam hac in tertia Sectione collocauimus: illis an
nectentes in quarta consequenti Particula Subtilissimas rerum Diuisiones ab ipso Doctore digestas pro dilue
dis Opponentiũ Cauillis: ipsa nanq; distinguendi Solertia respondentis est Clipeus munitissimus ad euitandas
Oppositorum fugas ⁊ sophisticas eorũ Importunitates. neq; immerito Scotus agnomen Subtilitatis vẽ
dicauit. quandoquidem plurimi Scotice opinioni aduersantes nonnullis (vt aiunt) Achillis Funiculis
Doctorem captiuare putant: ipsumq; insuperabili Distinctionum suarum Vigore vincula subter
labentem prospiciunt ⁊ deluduntur. Neq; in me quempiam succẽsere velim: ipsas rerum Diffi
nitiones ac Distinctiones ad Conclusionum Decisionem pertinentes his in posteriori
bus Tabule partib' disposuisse. quandoquidem diuersa sit Discipline tradite pro
cessus Ostensio ab ipsa peritie comparatione. non enim Scoticas Veritates
his in Sectionibus probare nitimur: sed quibus Doctrinarũ metho
dis ac principijs Doctor abundauerit ad Conclusiones deci
sas ostendimus. que quom pensitanti Animo
lectitaueris: infallibiles ipsius Pro
positiones ⁊ certissima Theo
remata clarius as
sequeris.
Vale.

Abstractio ultimata est quando ratio formalis alicuius consideratur secundum se preter quodlibet quod non includitur per se in illa. 5. Distin. p. q. 1. infra. A.

Abiectio propter peccata trāseuntia est reprobatio vel repulsio in voluntate diuina: ⁊ in peccatore ē relatio rationis vt obiecti vel reprobati ad talem vel talem penam ordinati. 14. Dis. 4ª. q. 1. G.

Acceptatio propter merita trāseuntia nihil est realiter nisi actus diuine voluntatis. ⁊ in isto ē tātum relatio rationis sicut in obiecto volito. ibidem.

Actus ultimus est cui non aduenit alius actus dans esse simpliciter. 9. q. q. ꝭ L.

Adoptare est aliquem ad hereditatem optare per nouū velle. 10. Dis. 3ª. q. vnica. D.

Affectio iustitie est qua voluntas p actū amicitie tendit in deū immediate vt est bonū in se. 26. Dis. 3ª. ꝭ. N.

Affectio commodi est qua voluntas per actum concupiscentie tendit in deum vt bonum huic. ibidē.

Affinitas est vinculum quōdam persone ad personam aliquam ex carnali copula cum persona alteri consanguinea contractum. 41. Dis. 4ª. q. 1. A.

Agilitas est habilitas in aliquo toto ad prompte mouēdum se scd̄m locum ex perfectione virtutis motiue anime ⁊ cōgrua dispositiōe corpis. 49. Dis. 4ª. q. 14. ꝭ. B.

Amicitia est virtus qua quis dat se ipsum proximo quantum potest se ipsum dare ⁊ inquantum potest proximus eum habere. 34. Dis. 3ª. L.

Ars est habitus cū recta rōne factiuꝰ. 38. Dis. p. q. vnica. F.

Aureola virginitatis est gaudium accidentale de sua innocentia. i. de nunꝗ̄ cecidisse in illud peccatum. ad qd̄ cōiter natura prona est maxime i adolescentia. 1. Dis. 4ª. q. 6. ꝭ. C.

Auersio est inordinatio voluntatis circa aliqd̄ ordinatum ad finē ex precepto diuino circa qd̄ deberet ordinari. 37. Dis. 2ª. q. vnica. E.

Auersio actualis a fine ultimo est actualis nolitio illius finis. 18. q q. Ce.

Auersio v̄tualis est acceptatio aliqua voluntatis incōpossibilis volitioni finis saltem efficaci vel consecutioni finis. ibidem.

Baptismus est ablutio corporis exterior facta sub forma verborum prescripta. 3. Dis. 4ª. q. 1. in exordio: ⁊ aliter sic.

Baptismus est ablutio hominis aliqualiter consentiētis facta ab alio in aqua simul verba certa cum intentiōe debita proferente significans efficaciter ex institutione diuina ablutionem anime a peccato. ibidem. E. ⁊ alr.

Baptismus est sacramentū ablutionis anime a peccato consistens in ablutione hominis aliqualiter consentiē tis facta in aqua ab alio abluente ⁊ in verbis certis simul ab eodem abluente cum debita intentione prolatis. ibidem. ⁊. 6. Dis. 4ª. q. xi. D. ⁊. ꝭ. E.

Beatitudo est bonum sufficiens excludens defectum vel indigentiam. ⁊ est bonum perfectum excludens imperfectionem seu diminutionem ⁊ est bonum ultimatū excludens tendentiam ⁊ ordinabilitatem ad aliud completius bonum. ⁊ est bonum quo habito bene est habēti. 49. Dis. 4ª. q. 2. r.

Beatitudo simpliciter est perfectio secūda immediate cōiungēs obiecto siue extrinseco perfectiuo nobilissimo. ibidem. Aa.

Beatitudo ſm quid est perfectio secunda coniungens obiecto minus nobili perfectiuo. ibidem.

Bonitas moralis actus est integritas omniū condictionum in actu ⁊ circumstantiarum ⁊ hoc precipue vt ille condictiones dictātur a recta ratione debere inesse actui. 17. Dis. p. q. 2. ⁊. 3. aliter sic.

Bonitas moralis actus est itegritas omnium eorum que recta ratio operantis iudicat debere ipsi actui cōuenire vel ipsi agenti in suo actu conuenire. 18. q. q. C.

Causa per se est que ſm naturam propriam ⁊ non ſm aliquod sibi accidēs causat. Causa vero per accidēs est econuerso. 2. Dis. p. q. 2. J.

Charitas est qua habens eam habet deum charum. 27. Dis. 2ª. q. vnica. A. ⁊. 28. Dis. 3ª. q. vnica. A.

Charitas est virtus affectiua perficiens voluntatem in quantum habet affectionem iustitie. 27. Dis. 3ª. q. vnica. ꝭ. A.

Charitas est amicitia dei vt in se bonum. 31. Dis. 3ª. qōne vnica. E.

Clauis regni celorum est potestas illa que est in sententiante que est immediate principium vel instrumentū sentētiandi que qdē snia dicitur apertio. 19. Dis. 4ª. A.

Concupiscibile est illud qd̄ est natum ex se esse conueniēs vel discōueniēs ita ꝙ nullo alio posito circa ipsū nisi sola apprehensione facta natus est sequi actus delectādi vel tristandi siue prosequendi vel fugiendi ꝗ̄tum est ex parte eius. 34. Dis. 3ª. F.

Cognatio spiritualis legalis est qōdam vinculum cōtractum ex dispensatione sacramentorum specialiter baptismi ⁊ confirmationis. 42. Dis. 4ª. q. 1. A.

Cognitio perfecta obiecti est illa qua obiectū attingitur sub perfecta ratione sue cognoscibilitatis ⁊ distincta. 14. q. q. C.

Cognitio imperfecta est illa qua obiectum per accidens attingitur vel tantum in aliquo conceptu communi ⁊ confuso. ibidem.

Cognitio distincta immediata est qua obiectum non mediante alio obiecto intelligitur per qd̄ vel in quo intelligatur. ita ꝙ hic excluditur medium cognitum: nō autem medium cognoscendi ibidem.

Cognitio obiecti in se est illa que nata est haberi de obiecto ſm ꝙ ē natū māifestare se itellectui ꝓportionato. 3. q. prol. A.

Cognitio obiecti in nobis est illa que nata est haberi in intellectu nostro de illo obiecto intellecto. ibidem.

Cognitio intuitiua est obiecti vt obiectum est presens in existentia actuali ⁊ hoc in se vel in alio eminenter continente totam entitatem ipsius. 2. Dis. p. q. 7. ꝭ. Fi. ⁊. 3. Dis. 2ª. q. 9. C. ⁊. 10. Dis. 4ª. q. 8. B.

Cognitio ſm speciē est notitia illius rei que cognoscitur in se. 50. Dis. 4ª. q. 3. B.

Cognitio abstractiua est notitia ipsius quiditatis ſm ꝙ abstrahitur ab actuali existētia ⁊ non existentia. ibidē.

Commutatio iconomica est quādo commutans intendit rem accipere pro qua commutat. vt non mercetur eo sed vt ea vtatur. 15. Dis. 4ª. q. 2. R.

Contractus est trāslatio non mere liberalis alicuius trāsferentis expectantis sibi reddi aliquid equiualēs ei ꝙ transfertur. 15. Dis. 4ª. q. 2. ꝭ. R.

Commutare quale quid in hoc aliquid est nihil aliud ꝙ̄ ex vi illationis interpretari illud habere rationem huius alicuius qd̄ habet rationem qualis cuius. 2. Dis. p. q. 7. ꝭ. Ji.

Conceptus simpliciter simplex est qui non est resolubilis in aliquos conceptus simplices quorū quilibet possit

Creare est aliquid de nihilo producere in effectu. 1. Dis. 2ª. q. 1. A.

Creatio est actio non concurrente alia causa alicuius generis nisi tantum primo efficiente ⁊ primo fine. 2. Dis. 2ª. q. 2. M.

Creatura ē res ab alio creata possibilis ⁊ finita. 1. q. q. A.

actu simplici distincte cognosci.2.Dis.p.q.2.D.idem.3. Dis.p.q.1.J..K.

Conceptus vniuocus est ille qui ita est vnus q eius vnitas sufficit ad contradictionem affirmando et negando ipsum de eodem.3.Dis.p.q.1.B.

Conceptus simplex sed non simpliciter simplex est qui potest concipi ab intellectu actu simplicis intelligentie.lz possit resolui in plures conceptus seorsum conceptibiles.ibidem.

Confirmatio seu sacramentum confirmationis est vnctio hominis viatoris aliqualiter consentientis vel libero arbitrio nunq vsi facta in fronte in figura crucis cu crismate sanctificato et hoc a ministro idoneo simul cu intentione debita inungente et verba certa proferente significans efficaciter ex institutione diuina vnctionē anime per gratiam roborantem ad confitendum cum cōstantia fidem christi.7.Dis.4i.q.1.A.

Cōsanguinitas est vinculū psonap ab eadē psona carnali propagatione descendentium.40.Dis.4i.q.1.A.

Compositio medij ex extremis est conuenientia quedam naturalis medij cum extremis que non est extremi ad extremum:non ita q media qualitas habeat extrema partes sui.15.Dis.2i.q.vnica.B.

Continere primo virtualiter est ab aliqo non dependere in continendo sed alia ab illo.3.q.prol.j.B.

Contingenter causatum non est qocunq non sempiternum vel non necessarium.sed cuius oppositum potest fieri quando illud fit.2.Dis.p.q.2.j.R.

Continuū est illud cuius motus est vnus fm se.20.q.q.F.

Conueniens aptitudinaliter est qd conuenit alicui ex se et qtum est ex natura rei.1.Dis.p.q.4.N.

Corruptibile potentia remota est qd hz in se vnde possit dici corruptibile. non tamen potest exire in actum nisi prius fiat in potētia propinqua.22.Dis.3i.q.vnica.G.

Corruptibile potentia propinqua est qd habet materiaz contractam pro esse existentie.ibidem.

Depēdentia aptitudinalis est illa que qtū ē de se semp esset in actu nisi esset ipedita:quomodo graue aptū natū est eē in centro vbi semper esset qtuz est de se nisi impediretur.1.Dis.3i.q.1.E.

Dependentia potentialis est illa in qua nulla est impossibilitas ex repugnantia vel incompossibilitate terminorum.ibidem.

Dependentia nature ad verbum est dependentia nature vt cōicabilis ad personam propriam alterius nature: vt terminantem eius dependentiam.19.q q.Cc.

Dispensatio est iuris reuocatio vel iuris declaratio.33. Dis.4i.q.1.C.

Distinctio realis actualis est differentia rerum et in actu existentiū.2.Dis.p.q.7.j.Gg.

Dolor carnis est tantum modo offensio anime ex carne et quedam ab eius passione dissensio.3.Dis.3i.q.vnica j.A.et.44.Dis.4i.q.2.A.

Dolor animi:qui tristitia dicitur:ē animi dissensio ab his rebus que nobis nolentibus accidunt. ibidem.et.14. Dis.4i.q.1.J.O.

Dos claritatis in beatis est refulgentia lucis et non tantū coloris vltra perfectionem sue cōplexionis.49.Dis. 4i.q.15.B.

Ducere est dominari sue actioni:duci vero est non dominari.et iō bruta ducuntur.17.Dis.p.q.2j..T.

Effectus in maiori parte est ille qui hz causam determinatam ad suum euentum que vt in pluribus producit effectum.2.Dis.p.q.7.S.

Effectus raro eueniens est qui non habet certam causaz determinatam ad suum euentum.sed tantum prouenit ab aliqua causa ordinata ad alium effectum impedita tamen ab illo effectu ad quem ordinatur et tamen ex tali impeditione prouenit illud raro.ibidem.

Electio pprie dicta est volitio efficax obiecti que est ad inquirendum medium:per qd obiectum possit attingi. e.Dis.2i.q.1.j.D.

Ens reale qd distinguitur cōtra ens rationis est illud qd habet esse circūscripto omni opere intellectus vt intellectus est.8.Dis.p.q.4.j.F.

Ens infinitum est qd excedit qdcunq ens finitum nō fz aliquam determinatam proportionem sed vltra oēm proportionē determinatā vel determinabilē.5.q.q.B.

Ens in potentia obiectiua est illud qd ab agēte post eius non esse extrahitur ad actum.12.Dis.2i.q.1.G.

Ens in potētia subiectiua est illud qd extrahit de potentia materie preexistentis ab agente.ibidem.

Epicicius est paruus orbis in determinata parte orbiuz circundantium terram situatus non autem circundās terram.14.Dis.2i.q.2.D.

Esse an oēm actum intellectus est qn aliquid esset si nullus intellectus cōsideraret.2a.Dis.p.q.7.Ff.

Eternitas est interminabilis vite tota simul et perfecta possessio.6.q.q.R.

Eucharistia est sacramētum corporis christi et sanguinis veraciter cōtenti sub speciebus panis et vini post cōsecrationem factam a sacerdote sub verbis certis cū debita intentione prolatis ex institutione diuina veraciter signās corpus christi et sanguinē sub eis realiter cōtineri.8.Dis.4i.q.1.A.

Excōicatio simplr q sola est maior est alicuius exclusio a cōmunione fideliū nō quidē exclusio corporalis q fit in incarceratione vel exclusione ab aliqo:sed excludendo per phibitionem ne cōmunicet cum aliqo: neq aliq cum ipso.19.Dis.4i.q.1.j.L.

Fama est status illese dignitatis quātum ad vitam et mores.25.Dis.4i.q.1.C.

Fides est substa rep sperandap argumētum nō apparentium.31.Dis.3i.q.vnica.A.

Fictus est ille qui aliud ptendit exterius et aliud interius habet.4.Dis.4i.q.5.A.

Filiatio pprie dicta est hitudo producti nāliter similis pducēti i nā intellectuali.8.Dis.3i.q.vnica.C.

Filiatio cōiter dicta est habitudo pducti nālr silis producenti i natura intellectuali vel sensitiua.ibidem.

Filius adoptiuus ē q nō est nāliter genitus ab aliquo:nec habens ex nāli gnatione ius succedendi in hereditate: sed ex grā preordinatur vt habeat ius succedendi.10. Dis.3i.q.vnica.A.

Formaliter includere est includere aliquid in rōne sua essentiali: ita q si diffinitio includētis assignaret inclusū eēt diffinitio vel pars diffinitionis.8.Dis.p.q.4.R.

Forma nālis est illa q ex nā sua necessario inclinatur ad materiam vt sit actus eius siue sit substantialis siue sit accidentalis. 1.Dis.4i.q.1.Dd.

Fortuna est cā p accidens eop que eueniūt in minori pte actione agentis a proposito.21.q.q.B.

Forum in ecclesia secretissimus est ille in quo idem est accusator et reus.19.Dis.4i.q.1.R.

Fruitio ordinata est illa q nata est esse recta.qn.s. ordinatur fm circunstantias debitas.1.Dis.p.q.1.A.

Fruitio in cōmuni est que habet illas circunstantias siue non habeat.ibidem.

Fruitio est actus perfectus voluntatis volentis bonum propter se.ibidem.q.3.j.A.

Gradus cōsanguinitatis est determinata ppinquitas psone ad psonā fm cōsanguinitatē. 40.Dis.4i.q.1.j.A.

Grā est pp quā deus acceptat hōs vt dignū beatitudine

dignitate que est in correspondentia meriti ad premiũ 27. Dis. 2ª. q. vnica. A.

Genitum proprie est illud qd̃ p gñationẽ pducit vt primus terminus: sed extẽdendo: genitũ est quodcũq3 p generationem cõmunicatum tanq̃ terminus formalis generationis. 28. Dis. p̃. q. 1. B.

Habitus est quo quis potest vti cu3 voluerit. 42. Dis. 2ª. q. 1. ppe. D.

Habere simplr esse est entis cui primo cõuenit eẽ sic q̄ nõ sit alicui alteri ratio essendi illo esse. 9. q. q. ĩ. L.

Idea est rõ eterna ĩ mẽte diuina fm quã aliquid est formabile extra: vt f3 ppriã rõnẽ eiº. 35. Dis. p̃. q. vnica. I.

Idẽtitas formalis est qñ illud qd̃ sic est idẽ includit illud cui sic ẽ idẽ ĩ prio mõ dicẽdi p se. 2. Dis. p̃. q. 7. ĩ. Hh.

Illuminatio in angelo ẽ quedã locutio de vero pfectiua intellectus ĩ actu secundo. 9. Dis. 2ª. q. 2. K.

Intellectio absoluta est cognitio alicuius obiecti simplicis cõtenti sub obiecto intellectus. 6. Dis. 2ª. q. 1. E.

Intellectio cõparatiua est cognitio alicuius obiecti qualitercunq3 comparati siue ad possibile siue ad impossibile. ibidem.

Infamia est status lese dignitatis quantum ad vitam ꝛ mores. 25. Dis. 4ª. q. 1. L.

Infinitum est cuius q̄titatẽ accipientibus idest q̄tũcunq3 accipientibus semp restat aliquid accipere. 5. q. q. A.

Infinitũ in entitate est illud cui nihil entitatis deest. eo mõ quo possibile ẽ illud hẽri ĩ aliquo vno. 5. q. q. B.

Infinitũ est illud qd̃ aliqd̃ finitũ datũ fm nullã habitudinem finitã pcise excedit sed vltra omnem assignabilem habitudinẽ illud excedit. 2. Dis. p̃. q. 2. ĩ. B.

Imputabile ẽ illud qd̃ ẽ ĩ libera ptãte agẽtis. 18. q. q. M.

Intendere est in aliud tẽdere. 38. Dis. 2ª. A.

Intendere actualiter est qñ quis hẽt actũ elicitũ respectu eius quod intendit. 6. Dis. 4ª. q. 6. A.

Intendere habitualiter est qñ quis hẽt habitũ inclinãtẽ ipsum ad talem actum. ibidem.

Intendere virtualiter est qñ quis virtute alicuius intẽtionis priº habite actualr facit oĩa que facit ex illa tanq̃ ex radice: ita q̄ illa intentio actualis fuit principiũ ordinatũ ad oẽs istos actus: ꝛ habet in se virtualiter intentionem ppriã cuilibet istoꝝ actuum. ibidem.

Intẽtio est illud ĩ qd̃ nõ solũ tendit sensus sed est ratio tẽdendi ĩ alterũ cuiº est ppria silitudo. 13. Dis. 2ª. q. 1. L.

Interdictũ ẽ artatio a quibusdã actibº ecclesiasticis exercẽdis vl ab assistẽdo q̄busdã talibº. 25. Dis. 4ª. q. 1. G.

Inuoluntariũ simplr ẽ illud cõtra qd̃ volũtas simpliciter remurmurat. 14. Dis. 4ª. q. 1. O.

Irasci est appetere vindictam fm rõnẽ apparentẽ pp apparentem paruipensionem. 34. Dis. 3ª. F.

Iudicium proprie sumptũ est completa ꝛ autentica determinatio reddẽdi alicui fm merita sua. 47. Dis. 4ª. q. 1. L. ꝛ 48. Dis. eiusdẽ. q. 1. ĩ. A.

Iudicium cõiter sumptum est certa apprehẽsio de aliquo per aliud ibidem. ĩ. A. Alr sic.

Iudicium est cõpleta determinatio eius qd̃ reddendũ est alicui p meritis q̃ quidẽ determinatio includit perfectum dictamẽ rõnis de hoc ꝛ perfectu3 velle voluntatis non qualecũq3 sed efficax. 48. Dis. 4ª. q. 1. D.

Iuramentũ est assertio dicti humani q̄ ipsũ sit veꝝ ꝛ hoc vltimate. 39. Dis. 3ª. q. vnica. A.

Iuramentum assertoriũ est qñ obligatur iurans ad dicẽdum verum ex quo talem testem inducit ad assertionẽ dicti sui. ibidem. ĩ. I.

Iuramẽtũ promissorium est quando quis obligatur vt illud verum esse faciat. ibidem.

Iuramentum incautum est aliquando qñ. s. transit sup aliquã mãm q̃ de se eẽt licita. sed nõ est mã iuramẽti licita sicut abiurando opera perfectionis. ibidem. M.

Iustitia est rectitudo voluntatis propter se seruata. 46. Dis. 4ª. q. 1. A.

Linea consanguinitatis est ordo personarum cõsanguinitate coniunctarum. 40. Dis. 4ª. q. 1. A.

Linea consanguinitatis descendens est a persona propagante ad propagatas. ibidem.

Linea ascẽns est que a propagato ad propagantes procedit a quibus descendit. ibidem.

Linea transuersalis est qñ ambe persone descendũt ab eadem persona ꝛ neutra ab altera. ibidem.

Locus est vltimum corporis continentis immobile primum. 2. Dis. 2ª. q. 6. D.

Matrimonium est vinculũ idissolubile iter marẽ ꝛ feminã ex mutua trãslatione ptãtis corpoꝝ suoꝝ ĩ se inuicẽ facta ad pcreãdã plẽ ꝛ debite educãdã. 26. Dis. 4ª. q. 1. P.

Mendaciũ pniciosũ est illud qd̃ ex se ẽ nociuũ vel nocet cui mentior: vel de quo mẽtior. 38. Dis. 3ª. q. vnica. B.

Mendacium officiosum est quod nulli nocet et alicui est vtile. ibidem. ĩ. L.

Mendacium iocosum est qñ aliquis iocando intẽdit decipere ita q̄ deceptus vere decipit nõ tamen in aliquo in quo sibi magnũ nocumẽtũ inferat. ibidem.

Mensurare est q̄titatẽ ignotã p q̄titatẽ magis notã certificare. 2. Dis. 2ª. q. 2. G. ꝛ. 13. q. q. N.

Mensurari actualiter est actualiter ab aliquo dependere in cognosci. 13. q. q. ĩ. N.

Meritum est aliquid acceptatũ vel acceptandũ in alio p quo ab acceptante est aliquid retribuẽdum illi in quo est quasi debitũ illi pro illo merito: vel alteri pro quo meruit. 18. Dis. 3ª. q. vnica A.

Miraculũ est quicquid arduum aut insolitũ supra spem vel facultatem mirantis apparet. 2. q. pl. L.

Misericordia in nobis est hitus vel qualitercunq3 dicat forma q̃ nolumº miseriã alterius. 46. Dis. 4ª. q. 2. A.

Miseria cõpleta ẽ indigentia firmata: ꝛ carentia pfectionis secunde ꝛ exclusio boni qd̃ pp se amaret: si hẽretur: ꝛ tãdẽ misero cõplete male est. 49. Dis. 4ª. q. 2. Y.

Modestus est ille qui modum debitum tenet in agendo. 34. Dis. 3ª. q. vnica. ĩ. P.

Munditia cordis est immunitas voluntatis ab omni inordinata affectione vel delectatione tã ratione sui q̄ ratione appetituum sensitiuorum quibus coniungitur. 34. Dis. 3ª. q. vnica. ĩ. M.

Natura est pricipium motus ꝛ quietis eius in quo est per se ꝛ non fm accidens. 2. Dis. 2ª. q. 10. ĩ. F.

Necessarium simpliciter est illud cuius oppositũ simpliciter includit cõtradictionẽ. 12. Dis. 4ª. q. 1. E.

Nihil ppriẽ dĩ illud qd̃ includit ɔtradictionẽ. 3. q. q. A.

Nolle est actus positiuus voluntatis quo fugit disconueniẽs seu resilit ab obto discõueniẽte. 6. Dis. 2ª. q. 2. A.

Nolitio efficax est illa qua nõ tantum nollens impedit aliqd̃ eẽ. s3 si possit oio destruit illd̃. 46. Dis. p̃. q. 1. A.

Nolitio remissa est qua ita displicet nolitum: q̄ non prohibet illud esse licet possit. ibidem.

Notitia habitualis est quando obiectum sic est presens intellectui in ratione intelligibilis actu vt intellectus statim possit habere actum elicitum circa illud obiectum. 3. Dis. p̃. q. 2. Q.

Notitia virtualis est qñ aliquid intelligit ĩ aliquo vt pte intellecti primi nõ aũt vt primũ intellectum siue vt totale terminans intellectionem. ibidem.

Notũ habitualiter est illd̃ cuius est actus primus sufficienter ostensiuus. 14. Dis. 3ª. q. 2. O.

Obiectum primū primitate adequationis ē illud qȯ potētiā non excedit neqꝫ a potētia excedit.2.q.q.K.

Obiectū primū primitate virtutis est illud virtute cuius omne aliud itelligit vel cognoscit a tali potētia.ibidē.

Obiectū primū primitate perfectiōis est illud qȯ in se cōtinet tanq̄ in summo perfectionem oium obiectoꝝ ⁊ virtutē perficiendi potentiam.ibidem.

Obiectum beatificū est illud in quo summe ꝑficit ⁊ quietatur ⁊ satiatur intellectus ⁊ voluntas.ibidem.

Obiectū primū actus est illȯ totū ad qȯ terminat actus: ⁊ obiectuꝫ ꝑ se ē qȯ includit ꝑ se vnitiue i obiecto primo terminante.1.Dis.ꝓ.q.2.J.G.

Omnipotentia est actiua potentia creatoris respectu cuiuscunqꝫ creabilis.7.q.q.J.B.

Ordinatio est institutio alicuius in gradu ecclesie preeminente cui conuenit aliquod ministeriū circa eucharistiam exhibendā facta a ministro idoneo certa verba proferente ⁊ simul cū intentione debita ministeriū gradus illius aliquo signo visibili representans ex institutione diuina efficaciter signā gratiam preeminentem qua ordinatus digne aliquod ministerium exequatur. 24.Dis.4ª.q.1.G.

Ordo est parium disparīūqꝫ reꝝ vnicuiqꝫ sua loca tribuens congrua dispositio.24.Dis.4ª.q.1.A.

Ordo sacer est gradus eminens in ecclesia disponens de congruo ad actum aliquē ad consecrationem vel eucharistie dispensationem pertinentem. ibidem.J.B.alr ⁊ communiꝰ sic.

Ordo est gradus eminens in ecclesia disponēs ad aliquē actum sacramentalem exequendum.ibidem

Pax est securitas habendi obiectū sine repugnātia. 34.Dis.3ª.q.vnica.O.

Pena canonica est aliqua prohibitio actus exercēdi vel gradus recipiendi qui alias competeret non prohibito.13.Dis.4ª.q.2.E.aliter sic.

Pena canonica est pena inflicta per canones prohibens vel arcens punitum ab aliquo gradu ecclesiastico: qui alias sibi liceret.25.Dis.4ª.q.1.A.

Pena formaliter est carentia boni cōuenīētis voluntati ⁊ volēti.37.Dis.2ª.q vnica.Cc.

Peccatū mortale est deordinatio opposita ordinationi fine q̄ finis nō ꝑt sed aliquo mȯ.21.Dis.2ª.q. vnica.B. ⁊.37.Dis.eiusdē.q. vnica.B.⁊ ideꝫ alr.J.B.⁊ alr.43.Dis.eiusdem.q.1.A.

Peccatū originale est formalr carentia iustitie originalis debite: ⁊ nō qualitercūqꝫ debite: sꝫ debite qꝛ accepte i primo parēte ⁊ i ipso amisse.32.Dis.2ª.q.vnica.J.B.

Perfectio formalis est illa que in quolibet ente melius est esse q̄ nō esse.1.Dis.ꝓ.q.2.K.⁊ alr sic.

Perfectio simpliciter est melius quocunqꝫ sibi icompossibili in quolibet supposito absolute cōsiderato.2.Dis. ꝓ.q.7.J.Dd.

Permissio ꝓprie dicta i nobis ē nolitio remissa alicuꝰ mali qȯ scit esse malū.47.Dis.ꝓ.q.1.B.

Periurium dolosum est qn̄ iurans aliquid se esse facturū in ipso actu iurādi intēdit oppositū ⁊ nō intēdit se obligare ad illud qȯ iurat.39.Dis.3ª.q.vnica.K.

Persona est intellectualis nature incōmunicabilis existentia.23.Dis.ꝓ.J.B.

Praxis ad quam cognitio practica extenditur est actus alterius potentie q̄ intellectus naturaliter posterior intellectione natus elici conformiter rationi recte ad hoc q̄ sit rectus.4.q.ꝑl.A.

Predestinatio ꝓprie sumpta est actus diuine voluntatis eligentis ⁊ ordinantis rationalem creaturam ad grāꝫ ⁊ gloriam.40.Dis.ꝓ.A.⁊.7.Dis.3ª.q.3.A.

Possibile logicū est modus cōpositionis formate ab intellectu illius quidē cuiꝰ termini nō includūt cōtradictionem.2.Dis. ꝓ.q.7.J.J.⁊.20. Dis. eiusdem.q. vnica.B.⁊.39.Dis.eiusdem.G.

Possibile reale est qȯ accipitur ab aliqua potentia in re sicut a potentia inherente alicui vel terminata ad illud sicut ad terminum.ibidem.

Possibile est illud cuius contrariū non est de necessitate verum.7.Dis.ꝓ.q.vnica.L.

Potentia ordinata est illa q̄ est principium exequendi aliqua cōformiter legi recte sm ordinem prefixū ab illa lege: sed potentia absoluta est qn̄ est principiū exequendi aliqua supra illam legem vel contra illā.44. Dis.ꝓ.q.vnica.A.⁊.7.Dis.2ª.q.vnica.J.L.

Potentia cēntialis est qn̄ ad hoc q̄ exeat in actū necessario preexigit aliqua forma per quam exeat in actum. 3.Dis.ꝓ.q.6.O.

Proles perfecta memorie est actualis notitia tanta illiꝰ obiecti q̄ta pōt cōpetere tali itellectui respectu talis obiecti ⁊ tunc illa notitia dr̄ adequata intellectui respectu talis obiecti.2.Dis.ꝓ.q.7.L.

Proportio geometrica est qua cōtinens excedit cōtentū in aliquo certo gradu finito.49.Dis.4ª.q.11.L.

Propositio per se nota est q̄ ex terminis ꝓprijs qui sūt aliquid eius: vt sunt eius hēt veritatem euidentem: ⁊ non propter aliquid aliud extra terminos proprios habet euidentiam.2.Dis.ꝓ.q.2.A.

Proprietarius dr̄ ille qui in habēdo rē nullo mȯ dependet ab alio: sed vsuarius est ille qui in vtendo re dependet ab alio.12.Dis.ꝓ.q.2.J.B.

Proximus est ille cuius amicitia est grata diligēti vt.s. ab eo diligatur.28.Dis.3ª.q.vnica.F.

Pulueres mortuoꝝ dicuntur quecunqꝫ corpora in quibus est vltimate facta resolutio.43.Dis.4ª.q.5.N.

Punitio est perceptibilis carentia boni conuenientis in natura intellectuali vel perceptibilis presentia mali disconuenientis in eadem.46.Dis.4ª.q.4.A.

Penitere est vindicare peccatum a se commissum.14. Dis.4ª.q.1.S.

Penitere est detestari vel odire peccatum a se commissum.ibidem.J.S.

Penitere est penam inflictam pro peccato suo cōmisso gratanter acceptare.ibidem.J.T.

Penitere est penam inflictam pro peccato suo patienter sufferre.ibidem.

Penitentia est absolutio hois penitētis facta certis verbis cum debita intentione prolatis a sacerdote iurisdictionem habente ex institutione diuina efficaciter significātibꝰ absolōnē aie a peccato.14.Dis.4ª.q.4.A.

Radius rectus ē qui diffunditur a corpore luminoso in medio eiusdē diaphaneitatis q̄tū durat virtus corporis luminosi.13.Dis.2ª.D.

Radius reflexus ē q̄ occurrēte opaco anteq̄ terminet virtus actiua luminosi diffundit i partē oppositā non ex electione: sed qꝛ nāle agēs cuius virtus actiua non totaliter est exhausta i directū agit quātum potest ⁊ qȯ nō potest i directū agit in obliquū.ibidem.

Radius fractus est qui occurrēte medio alteriꝰ diaphaneitatis nō tn̄ dio opaco multiplicat i illo medio sed nō sm lineā rectā sꝫ incidit ibi angulus.ibidem.

Ratio obiecti est forma sm quam obiectū est motiuum illius potentie.3.Dis.ꝓ.q.3.E.

Ratio seminalis ē forma substantialis seminis in q̄tum semen est.vel qualitas necessario ꝯña formā substātialem seminis.18.Dis.2ª.q.vnica.G.

Ratio in se falsa est que habet partes contradictionis repugnātiā includentes.14.q.q.J.E.

Recedere primo a nō eē est hr̄e aliquā entitatē extra intellectū ⁊ extra potētiā sue cause.9.q.q.L.

Recordatio est cognitio seu cogitatio actus alicuius preteriti ipsius recordantis.45.Dis.4'.q.3.C.

Repugnātia formalis ē oppō illoꝝ q̄ ſm suos effect⁹. repugnāt ⁊ opponūt.vt albū ⁊ nig.49.Dis.4'.q.16.A.

Resurrectio est secūda eius quod cecidit ⁊ dissolutū est surrectio.43.Dis.4'.q.3.A.

Respectus intrinsecus adueniens est ille qui necessario consequitur ambo extrema in actu posita.13.Dis.4'.q.1.D.2.11.q.q.R.

Respectus extrinsecus aduenieñs ē qui nō necessario sequitur extrema simul actu posita.ibidem.

Sacramentum est signū sensibile grãz dei vel effectum dei gratuituz ex institutione diuina efficaciter signās ordinatum ad salutē hois viatoris.1.Dis.4'.q.2.M.

Sacramētū matrimonij ē expressio certoꝝ verboꝝ maris ⁊ femine ad se inuicē signātiū traditionē mutue potestatis corpoꝝ ad ꝓlem debite ꝓcreandā ex institutione diuina efficaciter significans grãm cōferēdā mutuo contrahentibus ad coniūctionem mutuā animoꝝ gratiosā.26.Dis.4'.q.1.P.

Sacramētum noue legis est signū gratie collate i eo qui recipit sacramētū.8.Dis.4'.q.1.E.

Satisfactio est voluntaria redditio equiualentis alias indebiti.15.Dis.4'.q.1.ſ.A.

Satisfactio ē operatio exterior laboriosa vel penalis voluntarie assūpta ad puniēdū peccatū cōmissum a se: ⁊ hoc ad placandum diuinā offensam.ibidem.L.

Semē est corpus imꝑfectum cuius forma nō est intenta pp se sed pp aliud.s.vt ex illo aliquid generetur simile generanti.18.Dis.2'.q.vnica.F.

Species itelligibilis ē forma ipressa itellectui representans obiectum precedens i potentia intellectiua actuz intelligendi.3.Dis.ꝑ.q.6.ſ.M.

Sensibile in potentia remota est illud qđ hꝫ formā sufficientem nō tamen sub mō conuenienti sub quo oportet eam haberi ad hoc vt sentiat.12.Dis.4'.q.2.B.

Sensibile in potentia propinqua est illud qđ habet formam sub modo cōuenienti vt statim cessante impedimento possit sequi actus.ibidem.

Status est stabilis permanentia legibus diuine sapientie firmata.3.Dis.ꝑ.q.3.G.

Stipes in consanguinitate est ꝑsona a qua plures carnali ꝓpagatione descēdūt.40.Dis.4'.q.1.A.

Suspensio est prohibitio ab aliquo alias conueniente ⁊ hoc ad tempus.25.Dis.4'.q.1.D.

Sciētia est cognitio certa de cognito necessario cāta a causa euidēte intellectui applicata ad cognitū per discursum syllogisticū.4.q.laterali ꝓl.A.

Subiectū primū sciētie est illud qđ est primo virtualiter ꝯtinēs oēs veritates illi⁹ hitus cui⁹ ē subm.3.q.ꝓl.B.

Subiectū primū prime veritatis cōtingentis est illud qđ visum: vt tale: natū est primo videri coniungi cum illo predicato.3.q.ꝓl.ſ.N.

Trāsubstātiatio est trāsitio totalis substantie i substātiā.11.Dis.4'.q.1.A

Translatio rei ſm actū mere liberalē est qñ transferens nullā expectat redditionē.15.Dis.4'.q.2.I.

Trāslatio rei ſm actū liberalē ſm quid est qñ trāsferēs pro eo qđ trāsfert expectat aliquid sibi reddi.ibidem.

Theologia in se est talis cognitio qualem natum est facere obiectum theologicum in intellectu sibi proportionato.3.q.ꝓl.ſ.A.

Theologia in nobis est talis cognitio qualē intellectus noster natus est hr̄e de illo obiecto ibidem.

Velle est actus voluntatis acceptātis aliquod obiectum conueniens.9.Dis.2'.q.2.A.

Velle efficax est illud quo non tantum complacet eē volitū voluntati sed si posset statim ponere volitum in eē statim poneret.47.Dis.ꝑ.q.vnica.A

Velle remissum est qñ placet volitū.nō tamen voluntas illud ponit in esse.licꝫ posset illud ponere.ibidem.

Velle volūtate beneplaciti dei est vltima determinatio q̄ pōt poni ex parte voluntatis ipsius oiporētis volētis ponere effectū in esse.46.Dis.ꝑ.q.vnica.A.

Verbū ē actus itelligentie ꝓductus a memoria perfecta nō hn̄s eē sine actuali intellectione representans verbum diuinū.27.Dis.ꝑ.q.1.E.

Vermis peccatoris est remorsus de peccato commisso 7.Dis.2.q.vnica.ſ.P.

Vestigiū est silitudo illius partis nālis a qua imprimitur in aliquid sibi cedens.3.Dis.ꝑ.q.5.A.

Violentū est illud cuius principiū est ab extra nō cōferēte vi passo.29.Dis.4'.q.1.B.⁊.43.Dis.4'.q.5.C.

Uniuocatio cōpleta est qñ est silitudo in forma ⁊ in mō essendi forme.sed vniuocatio diminuta est qñ est similitudo in forma: licet habeat aliū modū essendi: veluti domus extra est a domo i mēte.5.q.ꝓl.ſ.Gg.

Uniuocū est cui⁹ rō ē in se vna siue illa rō sit rō subiecti siue denominet subiectum siue per accidēs dicatur de subiecto.8.Dis.ꝑ.q.2.P.

Uniuocum predicatum est illud cuius conceptus est i se vnus.7.Dis.3'.q.1.C.

Uniuoce predicari est qñ ratio predicati per se icludit in ratione subiecti.ibidem.

Uniuersali⁹ perfectione est illud cui⁹ ꝑfectio ē maior in se ⁊ est perfectionū pluriū cōtētiua.1.dist.4'.q.1.C.

Verum per se notum est illud quod ex rationibus terminorum est per se notum.7.q.q.D.

Unctio extrema est vnctio hois infirmi penitentis facta in determinatis partibus corporis cū oleo cōsecrato ab ep̄o ministrata a sacerdote simul verba certa cuꝫ intentione debita ꝓferente: ex institutione diuina efficaciter significans curationē finalē peccatorum venialium.24.Dis.4'.q.1.B.

Uirtus est habilitas ex actibus frequenter elicitis gn̄ata inclinās ad similes actus.33.Dis.3'.q.vnica.B.

Uirtus ē habitus electiuus imediate existēs quo ad nos determinata rōne ⁊.vt vtiqꝫ sapiens determinabit.36.Dis.3'.ſ.A.

Volendum propter se est illud cui repugnat ex nā eius q̄ sit pp aliud volendum.49.Dis.4'.q.2.R.

Volitio absoluta est illa q̄ est alicui⁹ obi'i simplicis cōtenti sub obiecto primo volibili.6.Dis.2'.q.1.ſ.E.

Volitio cōparatiua est illa q̄ est respectu cuiuscunqꝫ cōparati siue possibilis siue impossibilis.ibidem.

Votū solemne est illud qđ fit interueniēte aliqua solemnitate: vꝫ p susceptionē sacri ordis.38.Dis.4'.q.1.A.

Votū presumptū est qñ quis recipit habitū professorū vbi est distinctio inter habitū ꝓfessoꝝ ⁊ nouitiorum ⁊ etiā qñ vltra annū morat in monasterio absqꝫ protestatione de nō profitendo ibidem.B.

Volitio simplex est quedam complacentia obiecti voluntatis.33.Dis.3'.L.

Volitio efficax est qua volēs prosequitur ad habendū volitū: si nō impediatur.ibidem.

Usus est actus imperfectus voluntatis volentis bonum propter aliud.1 Dis ꝑ.q 3.ſ.A.

Uti est obiectū volitum ordinare ad aliud vt ad finem 17.q q.ſ.B.

Explicit Tabula Tertia Diffinitionuz de mēte Doctoris Subtilis.

ABlatiuus potest duobus modis con struí in ròne principij vel proximi vel remoti.13.Dis.4'.q.1.j.P.
Ab hoc potest intelligi duob' modis.13.Dis. 4'.q.1.L.
Accidēs potest accipi duplr.s.pro significato ꝛ p deno minato ꝛ p denominato adhuc dupliciter.s.absoluto vel respectiuo.12.Dis.4'.q.1.A.
Accidētis ad subiectū est duplex habitudo altera est informātis ad informatum.altera vero est posterioris nāliter ad prius nāliter.1 Dis.3'.q.1..A.
Actio dupliciter sūmit.1.Dis.p.q.6.Aa.ꝛ.6.Dis.p.D.
Actio potest intelligi cōuenire accñti tribus modis.12. Dis.4'.q.3.B.
Actio multiplr accipit.13.Dis.4'.q.1.D.ꝛ.j.K.
Actio pprie sumpta tres hꝫ pprietates.3.Dis.p.q.6.Z.
Actus potest i diuinis tripliciter considerari.12.Dis.p. q.2.A.
Actus potest dupliciter summi.26.Dis.p.j.N.ꝛ.11.Dis. 4'.q.3.D.
Actus intellectus respectu obiectoꝝ q̄ nō sunt pñtia in se q̄ mō nāliter cognoscim' est duplex.3.Dis.p.q.8.D.
Actus voluntatis pt triplr cōsiderari.17.Dis.p.q.2.Ji.
Accidentale duplr sūmit.2.Dis p.q.7.U.
Actus volūtatis i nob i cōi ē duplex.s.velle ꝛ nolle.47. Dis.p.A.ꝛ.6.Dis.2'.q.2.A.ꝛ.21.Dis.eiusdē.q.2.A.
Actus volendi est duplex.6.Dis.2'.q.1.B.
Actus voluntatis est duplex.s.complacentia ꝛ concupiscentia.42.Dis.2'.q.4.K.
Actus assentiendi alicui vero complexo duplex est i intellectu.1.Dis.p.q.3.A.
Actus sup quem fit reflexio pōt significare duplr noialiter.s.ꝛ verbaliter.28.Dis.3'.j.B.
Actus ex charitate potest in finem vltimum referri tribus modis.41.Dis.2'.A.
Actus non referri in finem vltimum potest etiam tripliciter intelligi:ibidem.B.
Actus in peccato concurrens est duplex materialis.s.ꝛ formalis.37.Dis.2'.O.
Actum humanum requiri ad deletionē peccati pōt intelligi dupliciter.s.vel vt ꝑuiā dispōnē vel vt cōcomitātē. 14.Dis.4'.q.2.M.
Actus recordādi habꝫ duplex obiectū.s.ꝓximuꝫ ꝛ remotum.45.Dis.4'.q.3.G.
Actus intellectus in pria operatione eius est duplex. quidam est rei existētis vt existentis.ꝛ quidā est rei indifferenter se habētis ad existētiā ꝛ nō existētiā.6.q.q.F.ꝛ 13.q.q.J.
Actus dilectionis naturalis pōt itelligi duplr vnomodo qꝛ sit elicitus a volūtate ſm nālē inclinationē. aliomodo qꝛ nō est act' supnālis. qꝛ volūtas actu nāli pt hr̄e. licet nō sit ſm nālē inclinationē.17.q.q.A.
Adequatio est duplex.1.Dis.p.q.1.G.
Adultus pōt tribus modis considerari.ꝛ etiā nō volens. 4.Dis.4'.q.4.A.
Adultus non cōsentiens potest dupliciter intelligi.s.positiue ꝛ negatiue.ibidem.C.
Agere p essentiā duplr intelligit.16.Dis.2'.E.
Agens ſm speciale iudiciū est duob' modis.18.q.q.E.
Affectio voluntatis est duplex.s.affectio iustitie ꝛ affectio cōmodi.26.Dis 3'.j.N.
Albedo potest considerari triplr ſm concretionem ꝛ abstractionem.22.Dis.3'.O.
Aliqd agere pncipalr pt itelligi duplr.1.Dis.4'.q.1.Do.
Aliquid hr̄e qditatē pt itelligi trib' modis.22.Dis.3'.J.
Aliquid accidere nature speciei pōt intelligi duobus modis.17.Dis.p.q.6.j.Yi.

Aliquid agere in virtute alterius potest intelligi dupliciter.9.Dis.2'.q.2.S.
Aliquid cōuenit alicui dupliciter.1.Dis.p.q.4.N.
Aliqua distingui equaliter potest itelligi duobus modis. 3.Dis.2'.q.6.J.
Aliqd est i potētia dupliciter.12.Dis.2'.q.1.B.
Aliqua magis distingui pōt duplr intelligi.7.Dis.p.Q.
Aliqua esse de lege nature potest intelligi dupliciter.37. Dis.3'.C.ꝛ.33.Dis.4'.q.1.G.
Aliquid se habere ad esse pōt intelligi tripliciter.8.Dis. p.q.5.B.
Aliquid in esse deo potest dupliciter considerari.39.Dis. p.q.4.X.
Aliq̄ pnt esse de sba fidei multiplr.5.Dis.4'.q.1.C.
Aliquid produci de nihilo potest itelligi duobus modis. 1.Dis.2'.q.2j..A.
Aliquis potest in iustitia dici confirmatus dupliciter: vel qꝛ nō pt peccare vel qꝛ non peccat neqꝫ peccabit.20. Dis.2'.q.1.A.
Aliquis pōt intelligi esse in peccato triplr.9.Dis.4'.A.
Aliquid eē commune tribus pōt esse dupliciter vel cōitate reali vel cōitate rōnis.10.q.q.P.
Aliquis potest iuste nō reddere debitū ꝯiugi dupliciter. 32.Dis.4'.B.
Aliqua possūt eē repugnātia duplr vnomō formalr aliomō virtualiter.49.Dis.4'.q.17.A.
Aliquid pōt dici ratio duobus modis.3.q.q.K.
Aliquid pōt eē rō dependentie duplr.19.q.q.j.Ee.
Angelus pōt a rebus accipere noticiam tribus modis. 3.Dis.2'.q.11.E.
Angelus pōt intelligere.A.preter visionem ipsius i verbo quadruplr.9.Dis.2'.q.2.F.
Anima hr̄e p se eē pōt duplr itelligi.43.Dis.4'.q.2.j.P
Animā posse cognoscere aliquod obm pōt itelligi duob' modis vnomō i recipiēdo notitiā aliomō in attingendo illud.14.q.q.A.
Appetibile di duobus modis.34.Dis.3'.j.E.
Appetitus voluntatis est duplex quidam est liber ꝛ quidam est naturalis.49.Dis.4'.q.10.A.
Articuli fidei duobus modis distinguūt: vel ſm credita. vel ſm eos distinguentes.25.Dis.3'.q.1.C.
Auersio voluntatis a fine vltimo pōt intelligi dupliciter. 37.Dis.2'.D.
Auersio a fine est triplex quedā est actualis nolitio finis quedā est nō formalis ſꝫ virtualis.quedā vero est largiori mō quecunqꝫ malitia separans a fine efficaciter volendo vel cōsequendo.18.q.q.Cc.
Auctoritas iudiciaria sententiandi celū huic aperiendū vel apertū eē pōt intelligi tripliciter.19.Dis.4'.q.1.A.
Beatitudo est duplex quedā simplr ꝛ quedā secū dū qd.49.Dis.4'.q.2.Aa.ꝛ alr sic.
Beatitudo duplr accipit vnomodo p cōiunctione ad ꝑfectiuū extrinsecū. aliomodo pro fundamento proximo illius cōiunctionis.ibidem.
Beatū orare pro aliquo potest duob' modis itelligi vel orōne actuali vel orōne habituali.45.Dis.4'.q.4.E
Beatus qꝫ non habeat potentia peccandi potest intelligi dupliciter.49.Dis.4'.q.6.G.
Bene fortunatus vniuersaliter potest intelligi duobus modis.20.q.q.G.
Bona fortuna potest accipi dupliciter.20.q.q.j.D.ꝛ alr.j.ibidem.D.
Bona fortuna ſm effectū potest dupliciter intelligi vel per se vel per accidens.ibidem.
Bonitas moralis est triplex.7.Dis.2'.E.
Bonū dupliciter capitur.1.Dis.p.q.2.J.
Bonū simpliciter pōt intelligi duob' modis vnomō vi

Explicit Tabula Quarta Divisionum de mẽte Doctoris Subtilis.

Sectio Quinta Scientialium Regularum ac Theorematum. cui annectitur Notabilium Propositionu3 Tabula Sexta de Mente Doctoris Subtilis.

Marci Antonij Grandi Veneti Liberalium Artium Cultoris ad Lectorem Epigramma.

Qui sacra magniloqui specularis Dogmata Scoti:
 Que modo Sideribus splendidiora micant.
Scito ea sub miseris dudum latuisse Tenebris
 Et graue Plebeum substinuisse Jugum.
Atq3 nisi adriaca fulsisset Fannus in Ora
 Letheis Scotus obrutus esset Aquis.
Affuit ipse Animo Sortem miseratus iniquam:
 Nec tulit Autoris Funera tanta sui.
Restituit Studij veterem preclarus Alumnum.
 Egregium cuius Liuor edebat Opus.
Edidit et mirum perfusa Luce Volumen:
 Candida vbi arguris dat Monumenta Viris.
Inuenies istic magni Penetralia Scoti:
 Humanis Lumen en dedit Ingenijs.
Ecce potes triplici Lector fulgere Minerua:
 Et vacuos omni Flore replere Sinus.

Ad Lectorem.

ARistoteles vniuersam disciplinarum Perfectionem scrutatus Lector studiosissime quacq; cognoscendi serie mortalium Ingenia bonarum artium Studijs erudiri opere preciuz sit. vt beatissimos Uirtutum fructus tanq̃ supremum bonum a primo rerum omnium Opifice collatum degustare valeant. omne denicq; ipsarum robur & Ueri cognitionem ab ipsis scientiarum theorematibus & notioribus conclusionū Prologuijs dependere posteriorum primo testatus est. Alteram alteriq; tāto magis esse certitudine preferendam quanto magis omnigena Causarum resolutione Principijsq; verioribus abundauerit. Quam ob causam & ipse Aristoteles peripateticorum merito Princeps omnibus de rerum Natura differentibus longe prestare videtur ac summopere celebrandus. quom nihil Aueroe teste sine forti Ratione suis in voluminibus persenserit. ipsiusq; admirabilis Peritia quacūq; cōtradictionis abiuncta Caligine hunc vsq; in diem efulserit. neq; sane laudādos Homines esse crediderim: qui in exarandis Studiorū suorum Lucubrationibus plurima fere temporum lustra contriuisse visi sunt. quandoquidez vel solis Philosophorum in cortice notis Auctoritatibus vel infirmis quibusdam disciplinarum Umbraculis adeo leuiter adheserint. vt facillimos aduersariorum Cauillos minime patiantur. quin potius tenuissimis eorum Jaculis elucubrate vigilie tanq̃ Aranearum tendicula corruant. & ipsorum Uolumina in publicis de articulatis concilijs sepissime reprobentur. verum enimuero eos duntaxat innumeris Laudibus efferēdos & immortali Gloria dignos arbitror. qui dogmatica Speculationum suarum monumenta fortissimis adeo Rationibus munita ediderint: vt nulla Hostium tela: quāuis acutissima sint: pertimescant. immo nullis vnq̃ Sophistarum repagulis deuincibiles vbiq; serenā Frontem ostentare valeant. qualem inter omnes qui de rebus altissimis ac diuinis Mysterijs differentes sua posteris Monumenta tradiderunt: ipsum Joannem Scotum merito subtilem appellitatum nemo ambigit extollendum. quandoquidem solus ipse vniuersa intellectibilium Penetralia mira intelligentie Subtilitate fuerit perscrutatus: decisasq; opinionum suarum Conclusiones validissimis adeo Principijs corroborauerit. vt quanta sit irrefragabilium conclusionum suarum ventilata Subtilitas: & scotice Subtilitatis approbata Ueritas ab his etiam qui alienas profitentur Eruditiones facillimum sit ferre iudicium. qui assiduis studiorum laboribus suos non soluz Auctores imitari student: verum etiam ab eorum opinionibus dissentientes acutioribus (vt possunt) offendiculis refellere conantur. quorum sane dictu mirabile hunc vsq; in diem Nemo extitit quantocunq; Ingenio & eruditione preditus: qui tantum Uirum vlla ex parte vel refellere vel irretire valuerit. neq; sane defuerunt Penthei mimitētes. non defuerunt voracissimi Lycaones. non defuerunt denicq; Titanes immanissimi. qui scoticam Sapientiam euertere veluti lunarem Globum pugno vibrare tentauerint: verū omnes hi munitissimis Doctoris subtilis eruditi mentis & insuperabili eius minerua Typhei more perteriti succubuerunt. quam ob rem declaraturus omnigenaz Uiri huius Peritiam & subtilissima speculationum suarum Progymnasmata preter ea que insuperioribus Indicis huius portionibus digesta sunt: dicendum modo arbitror Lector ingenue quibus disciplinaruz Regulis ac precipuis Theorematib⁹ in quinta sectione ac notabilibus in sexta Propositionib⁹ annotatis abundauerit: pro decidendis innumerabilium disputatarum Materierum conclusionibus: que ad omnes Disciplinas capescendas siue diuinitus inspiratas siue humanitus inuentas pertinere videntur. que quom equo animo conceperis: triplicem ex his frugem facile reportabis. primam sane quandoquidem admirabiles ex his rerum omnium Proprietates & oculta tam Creatoris q̃ creaturarum Mysteria cognoueris. nam reconditus est in his preciosissimus vtriusq; portionis anime thesaurus oiumq; disciplinaruz efficacia. Secundam vero quoniā miram scotice discipline Profunditatem & omnem subtilitatis Energiam summa cum ingenij dexteritate vendicabis. nam quis abditissimum scotice speculationis Apicem pertinget: quis ve resolutam Doctoris intentionē percipiet: q̃nquidez scientialium theorematum & famosarum. Propositionum cognitione caruerit. hinc sane plarimorum error in dies emergit. qui Doctoris volumina lectitantes primo fere ingressu totam Uiri huius opinionem delibasse profitentur. quuz vero illos in Philosophorū coronis disserere contingit: ad innumeras contradictiones facile deducūtur ob subtilissimarum speculationum Doctoris latentiam. que non nisi Theorematū & notabiliū Prologuiorū cognitione comparantur. Tertiaz denicq; frugem sectiones he prestabunt. quādoquidē tantam ex his omnibus in disciplinis disputādi Solertiam assequeris: vt quibuscunq; propositis materijs & difficilibus quesitis vel approbandis vel refellendis omnigena mediorum facultate mirū in modū abundabis. neq; hoc in scotica duntaxat Prouincia intelligēduz duxerim: verum omnibus in disciplinis siue peripateticis Problematibus decidendis siue dogmaticis theologorum enodandis Mysterijs imortalē ratiocinandi Gloriam tibi comparabis: non solis Philosophoruz auctoritatibus: vt scioli assolent: innitendo. qui sola virorum famositate confidentes vel exēplari arguendi similitudine ratiocinantes auditis aduersariorū negationibus adeo perterētur ac penitus obmutescūt: vt primis fere Dialectice studijs indigere videantur. qui si pergrandem Principiorum efficaciam sibi vendicarent: omnes aduersariorum funiculos abrumperent: & Sophistarum metas facile deuitarent. quorum sane oium copiam Sectionibus his litteraria serie pro cōmuni studiosoruz vtilitate annotauimus solam Doctoris subtilis inducentes allegationez vt quo in loco voluminum reposita sint facile cognoscerētur: aduenticias vel Theologorum vel Philosophorum allegōnes pretermittentes: ne alegationū varietas lectitantis ingenium deterreret. eaq; de causa factū puta: vt magis ipsi veritati comparande studiosi videantur indulgere q̃ curiose hominum Famositati astipulari. nam quis etiam dialectice vel philosophie Tyrūculus perfectam effectuū notitiam absq; causarū precognitione cōparandaz putabit: quāquā vel posteriorum vel Physicorum primo id nunq̃ protulisset Aristoteles. quis etiam in diuinis Personarum originibus candē sese Personā producere opinabitur: quādoquidē nihil est quod se ipsuz gignat. 5. de tri. Augustini taceretur Auctoritas. totis igitur animi viribus entendū est Lector solertissime vt nudā claram sincerāq; veritatē ab ipsis nature principijs dependentē scrutari valeas: vt vtraq; more peripatetico rerū cognitiōe perquisita ab effectibus primū ad ipsorum causas progrediens: distinctiori cognitionis ordine super eosdem regrediaris a causis. quo mirificā vniuersi Compaginē ad vnicum rerum oium exemplar & principium conuertas. omnis & enim mortalium opera & studiorum labor in beatificam summi boni Fruitionem dirrigendus est: vt feliciori seculo dedicatum finem assequantur. Uale.

Ablatiuus cum verbo significat principium agendi. sed cum adiectiuo noie vel cócreto significat principium formale cócernens. 7. Dis. p̃. q. 1. A.

Ablatiuus qñ cóstruitur cũ verbo substátiuo cóstruit cũ eo in róne pricipij formalis essendi. sꝫ qñ ꝯstruit cũ vbo adiectiuo cóstruitur cum eo vel in ratione principij actiui. vel in ratione actionis ꝛ fieri. 18. Dis. p̃. q. vnica. K.

Abstractum notans principiũ actus cóstructũ cum gerũdiuo est principiũ actus vt egrediẽtis ab illo supposito. ꝛ sic est potentia cũ gerũdiuo secundum potẽtiam propinquam. 49. Dis. 4ª. q. 6. ĩ. J.

Actus habens p̃mũ obm a quo essentialr dependet ꝛ obm scóm a quo eẽntialr nó dependet. sꝫ tẽdit i illó v̄tute p̃mi obti. lꝫ nó possit manere idẽ act⁹ nisi hẽat habitudinẽ ad p̃mũ obm. p̃t tñ manere idẽ sine habitudie ad scóm obm a quo nó depẽdet. 1. Dis. p̃. q. 2. B.

Act⁹ qñ repugnat actui lꝫ possibilitas ad illũ actũ stet cũ illo ꝛ magis cũ polítate ad illũ. tñ politas ad istũ nó stat cũ necessitate illi⁹. qꝛ si ille est necessari⁹ iste ẽ impossibilis. qꝛ necessarium est ipossibili repugnãs. 49. Dis. 4ª. q. 13. K.

Actus quanto elicitur cum maiori conatu tanto debꝫ habere maiorem rectitudinem ꝛ per cósequẽs tãto magis oꝫ ordiaꝰ ad maius p̃miũ. 50. Dis. 4ª. q. 6. O.

Agẽs qñ p̃t agere fm legẽ ꝛ p̃ter vel ꝯ illam legẽ tunc est distinguere potenciam ordinatam ꝛ absolutam. 44. Dis. p̃. q. vnica. A.

Appetitus liber tũc ẽ rect⁹ qñ ẽ cóformis regule diuie ꝛ huic appetitui nãli h⁹ suppositi. 50. Dis. 4ª. q. 6. B.

Causa qñ est perfecta ꝛ indepẽdens naturalr in causando ꝛ agit nãliter: videtur posse producere imediatiora sibi perfectiora. quia producit secundam vltimam sue potentie. 36. Dis p̃. B.

Causa nata habere effectus ordinatos nó est in potẽtia propinqua ad effectũ remotiorem producendũ nisi ꝓpinquiori iam producto. 12. Dis. 4ª. q. 3. ĩ. F.

Causa quando est illimitata ex perfectione sua ad plurea effectus in se. est ex se in perfectissima ꝛ determinatissima determinatione excludente contradictionem vel indifferentiam ad contradictoria ad quodcunqꝫ illorum plurium. 50. Dis. 4ª. q. 3. ĩ. A.

Cómutãs qñ cómutat nó debꝫ cómutare vel vẽdere tempus. qꝛ tempus nó est suũ. 15. Dis. 4ª. q. 2. P.

Cómutans non debet ponere se in tuto de lucrando ꝛ illum cum quo cómutat de dãno. ibidem.

Cuicũqꝫ repugnat esse partez: vel excedi realiter ab aliquo: ei repugnat esse finitum. 5. q. q. Aa.

Cuiuscũqꝫ est cósiderare passionẽ i comuni de subiecto in cómuni vlr eiusdẽ est cognoscere eandẽ passionẽ i sũmo de eodẽ subiecto p̃ticulariter. 3. q. pl. ĩ. T.

Debitor ex cui⁹ nó so'one creditor noi abilr diminificatur tenet de iustitia satisfacẽ creditori de interesse. 15. Dis. 4ª. q. 2. ĩ. O.

Esse nó p̃dicat tertiũ: nisi qñ tertiũ adiacet sibi tã q̃ p̃dicatum. qñ vero nullũ sibi tertiuꝫ adiacet predicat esse proprium: quod est predicari fm accidens. 2. Dis. p̃. q. 2. ĩ. D.

Excellẽtia quando queritur vnius ad aliud non debet comparari optimum ad infimum sed optimum ad optimum vel simpliciter ad simpliciter. q. 4. pl. F.

Extrema qñ sũt imediata tãta est p̃cise eoꝝ distantia quãtũ est extremũ alterũ maius. 1. Dis. 4ª. q. 1. F.

Ex maiori de lege nature ꝛ minori de lege positiua nó sequiꝰ cóclusio nisi iuris positiui. 17. Dis. 4ª. Y.

Ex negatiua exponẽte antecedens nó sequitur negatiua exponens consequens. 21. Dis. p̃. B.

Fieri quando predicatur fm adiacens p̃dicat sieri simplr ei⁹ de quo dr: ꝛ sic nó cótigit aliqd oppositum ipsi subiecto. 11. Dis. 4ª. q. 5. B.

Forma quecũqꝫ ad hoc vt recipiat in suo passiuo reqrit aliã prius recipi in quocũqꝫ nũq̃ actiuũ forme secunde est in potentia accidentali ad agendũ in recepriuꝫ illius nisi forma prior iam sit inducta. 3. Dis. p̃. q. 7. ĩ. B.

Habitus quãdo est in aliquo intellectu habens euidẽtiã ex obto: tũc p̃mũ obm vt est illius: nó tm̃ virtualr cótinet illũ habitũ. sꝫ vt notũ illi intellui cótinet illuꝫ habituꝫ: ita q̄ notitia obti i illo intellu cótinet euidentiã hitus. vt in illo intellu. qꝛ intellectus cognoscens tale obm p̃ót elicere oẽm conclusionem illius habitus. 3. q. pl. L.

Habitus qñ nó hꝫ euidẽtiã ex obto sꝫ aliunde causatã q̄ ab obiecto noto: non habet obiectum secundum virtualem continentiam habitus ab obiecto. ibidẽ.

In effectibus ordinatis q̄ñ eiusdẽ rõnis quorũ vterqꝫ nat⁹ ẽ gigni a cã equiuoca nó oꝫ priorẽ eẽ cãꝫ posterioris sꝫ vtrunqꝫ causari ab eadẽ causa equiuoca. 9. Dis. 2ª. q. 2. D.

In linea recta ꝯsanguinitatis tot sunt gradus quot sũt persone vna minus. 40. Dis. 4ª. B.

In linea transuersali computantur gradus secundum magis remotum a stipite. ibidem.

In linea descẽdente gradus efficacior est q̄ in linea trãsuersali. ibidem. C.

In nó euidẽtibus ex terminis neqꝫ ex principijs euidẽtiã hñtib⁹ nó cósonãt firmiter ꝛ infallibilr multi diuersimode dispositi nisi a cã supiori intellectus eoꝝ inclinentur ad assensum. 2. q. pl. A.

Impoſe est aliqd extremuꝫ respicere aliud extremũ quacunqꝫ necitate: qn tãta necitate respiciat qócũqꝫ mediũ neccio requisitũ iter illa extrema: alioqn neciuꝫ dependeret necessario a nó necessario. 1. Dis. p̃. q. 4. C.

In quocũqꝫ itellectu p̃t hẽri cóceptus simplex virtualiter includens veritatem immediatã ꝛ viterius mediataꝫ: in illo intellectu haberi potest notitia ꝓpter quid veritatis mediate. 7. q. q. E.

In quocũqꝫ est principium aliquod quod ex rõne sua est p̃ncipium productiuũ illud erit in eo p̃ncipiũ producẽdi si est in eo sine impfectione ꝛ nó intelligatur. p̃t habere aliquod productum sibi simpliciter adequatum. 10. Dis. p̃. q. vnica. ĩ. A.

Negatio p tot media p̃t de aliquo pp qd ꝯcludi quot p̃ñt eẽ i ipo cãe repugnantie ad affirmationẽ oppositaꝫ ꝛ si aliquod vnum sit causa adequata repugnantie illud erit medium adequatũ ad ostendendum talem negationem. 7. q. q. Nn.

Nihil dr cópetere fm. a. si. a. sit rõ trãscẽdẽs. ꝛ hoc siue sit ratio formalis siue fundamẽtalis. 6. q. q. Gg.

Nomẽ abstractũ signã p̃ncipiũ agẽdi ꝯstructũ cũ gerũdiuo significãte aliq̃ actionẽ natũ est hẽri a supposito vt sit illi p̃ncipiũ agẽdi illa actióe. 3. q. q. R.

Nó opꝫ q̄ p̃dicatũ eo mó cóueniat determinatiói quo cóuenit alicui intellecto sub tali determinatione. qñ illa determinatio non notatur esse ratio inherentie predicati ad subm. 3 q. q. N.

Non opꝫ q̄ si ad aliqd antecedens sequatur aliqd consequẽs q̄ ad distinctionẽ ãñtis sequat distictio ꝯñtis nisi qñ illud ꝯñs distinguitur in antecedentibus sicut distinguit genus in specieb⁹. 12. Dis. p̃. q. 1. Y.

Non potest concludi aliqua identitas extremorum inter se nisi secundum illam identitatem. qua sunt eadẽ medio ꝛ medium in se sic sit idẽ. 2. Dis. p̃. q. 7. H.

Non potest maior identitas ↄcludi in conclusione extremorum ꝙ̄ sit identitas eorum ad mediũ impremissis.5.q.q.D.

Nullum mediũ potest esse propter quid respectu passionis nisi que virtualiter includitur in ratione illius medij.1.q.pl.T.

Omnis inq̄sitio metaphisica de deo ꝓcedit ↄsiderādo formalē rōnē alicuiꝰ ⁊ auferēdo ab illa formali ratione quācunq; imperfectionem quã habet in creaturis ⁊ reseruando illam formalem rationem ⁊ attribuendo sibi omnino summam perfectionẽ ⁊ attribuēdo illud ipsi deo.3.Dis.ꝑ.q.1.i.C.

Omne receptiuum formarum alicuius generis qđ nō est ex se determinatum ad aliquam vnam illarũ formarum nec est illimitatũ ad illas potest moueri siue mutari ab vna illarꝫ formarꝫ ad aliã.2.Dis.2ª.q.9.A.

Omne mobile in equali tempore magis pertransiens de spacio velocius mouetur.17.Dis.2ª.q.2.i.A.

Omne quod est indeterminatum ad plura indeterminatione potentie actiue ex se est sufficiens ad quodlibet illorum producendũ nec indiget aliquo determinante vel actuante.7.Dis.ꝑ.q.vnica.i.F.

Precepta quando sunt contraria illud quod est superius magis ligat ⁊ obligat ⁊ ideo firmius est seruandũ. nec seruans illud ⁊ pretermittens aliđ peccat.21.Dis.4ª.i.N.

Predicato stante confuse tantũ non licet sub ipso descendere.1.q.pl.V.

Perfectio actus quando est a duobus.s.a potentia ⁊ obiecto. quando variatur propria ratio istorum vel alterius eorũ i se.vel coniunctione cũ reliqua causa vel secundum approximationem ad reliquam cām variabitur tūc perfectio illius actus.31.Dis.3ª.i.C.

Permutatio non tenet nisi secundum idem secundum quod prius prefuit proportio vel secundum aliquid in quo proportionem esse includitur in prima ꝓportione.45.Dis.4ª.q.2.D.

Principium actiuũ nālr qñ cōcurrit cũ cā libera agente.tūc cā libera agente oportet ꝙ illud principiũ naturaliter coagat quātũ pōt.17.Dis.ꝑ.q.2.i.G.

Principiũ actiuũ quādo est indeterminatũ ad aliquos duos effectus non ex equo sed secundum ordinē naturalem ex se sufficienter est determinatum ad ꝑmũ illorum ⁊ posito primo est determinatum ad secundum.7.Dis.ꝑ.q.vnica.D.

Principio productiuo illud generaliter producitur cũ suo tale principium est productiuum vel in eo in quo est.si natum est illud recipere vel in alio. vel in nullo si in nullo qz nihil est aptum natũ recipere illud. tūc producit ꝑ se subsistēs si potētia ꝓductiua sit ꝑfecta respectu subsistentis.10.Dis.ꝑ.q.vnica.Q.

Potentia quandocunq; non determinatur ad actũ ordinatum ex se.actus eius in cōmuni vniuersalior est actu eius ordinato.1.Dis.ꝑ.q.1.A.

Propositio de possibili est falsa cuius illa de inesse est impossibilis.11.Dis.4ª.q.5.C.

Qñcũq; aliqđ agēs agit i aliqđ passũ:ꝑt q̄libꝫ agens eiusdem rationis in quodlibet passum eiusdē rationis agere.3.q.pl.D.

Qñcũq; aliqđ alicui cōuenit sub rōne alicuius non necessario sibi inherētis:nō cōuenit illi necīo. ibidē.I.

Quādocũq; aliqđ ē prio tale cōiūctũ cũ alio posteriori:si ꝑt ab illo separi adhuc ē tale.4.q.pl.i.B.

Quandocunq; alicuius dilectio principaliter intenditur extra genus cognitionis:eius cognitio principaliter intēdit intra genus cognitionis.ibidē.K.

Quandocunq; aliquod cōmune diuidit primo per differētias oppositas:īpossibile est vtrãq; dr̃iaꝫ i aliquo vno sub illo cōmuni cōtento reperiri.ibidem.i.N.

Qñcũq; aliqđ cōuenit seu natũ est cōuenire alicui per esse fm aliquã rōnē:cuicũq; cōuenit eēntialr fꝫ illã rōnem:cōuenit ei simplr ⁊ eēntialr.3.Dis.2ª.q.4.E.

Quandocunq; aliqua duo constituunt aliquod tertiũ per se.neutrum illorum habet ab altero illã conditionem.que est propria sibi inquantum constituit: sed vtrũq; habet ex se primo.26.Dis.ꝑ.q.vnica.F.

Quandocunq; aliquid determinat ad aliud ex se: vbicunq; est:habet illud.28.Dis.ꝑ.q.3.C.

Quandocũq; aliqua duo cōparantur ad aliquod tertiũ qđ est illimitatũ:eo modo quo illa duo non sunt illimitata:non oportet illud tertium condistingui in eis.26.Dis.ꝑ.q.vnica.P.

Quandocũq; aliquod est illimitatũ in aliqua rōne causa:ita ꝙ sibi plura correspōdēt in altero extremo vel aliqđ vnũ plura cōtinēs.si inter illa plura est aliquis ordo vel absolute vel in se habēdo ad illud illimitatũ tūc nō est idē ꝑmũ respectu talis illimitati ⁊ hoc loquēdo de primitate adequationis ⁊ primo primitate immediationis.28.Dis.ꝑ.q.3.D.

Quandocũq; alique potentie sunt ordinate naturalitas potentie superioris est maior ꝙ̄ potentie inferioris.49.Dis.4ª.q.14.K.

Quandocũq; aliqua fm prius ⁊ posterius cōcurrunt ad aliquã actionē.illud qđ est prius principalius cōcurrit ad illam actionē.10.Dis.ꝑ.q.vnica.C.

Quandocũq; ad ꝓductionem alicuius effectus cōcurrũt actiuũ ⁊ passiuuꝫ prior est naturaliter respectus actiui ad passiuum ꝙ̄ sit respectus vtriusq; ad productum.5.Dis.ꝑ.q.2.B.

Quandocũq; aliqđ cōtinet in se plures ꝑfectiones cōicabiles:cōmunicās illud vnũ cōmunicat oēs perfectiōes in illo:eo ordine quo nate sunt eē in illo vno.13.Dis.ꝑ.q.vnica.T.

Quandocũq; aliquid est de se esse ⁊ nō tantũ capax illius esse.tūc etiã est de se habēs q̄libet cōditionē necessario requisitam ad esse.8.Dis.ꝑ.q.3.Bb.

Quandocũq; aliqua realitas intelligitur cũ suo modo intrinseco:ille cōceptus nō est ita simpliciter simplex quin possit itelligi illa realitas absq; modo illo. sed tūc ē cōceptꝰ iꝑfectus illiꝰ rei.ꝑt ēt ↄcipi sub illo modo.⁊ tūc est conceptus perfectus illius rei.ibidē.i.F.

Quandocunq; aliqua duo agētia cōcurrūt ad aliquē vnũ effectũ:quāto vnũ illorꝫ ꝑt plus supplere vicem alterius tanto minor perfectio requiritur in altero. quādoq; aūt nulla:si illud supplet totã vicem eius.3.Dis.ꝑ.q.3.D.

Quandocũq; aliqua existentia est indifferens ad duos modos sicut simplr haberi potest sub vnomodo ita ⁊ sub alio.10.Dis.4ª.q.4.i.C.

Quandocunq; aliquam formã in communi sequitur aliqua operatio in vniuersali.quālibet formam singularem sub illa consequitur aliqua operatio singularis eiusdem rationis: nisi aliqua forma singularis sit imperfecta.7.Dis.ꝑ.q.vnica.i.T.

Quandocũq; aliqua passio conuenit alicui secundum aliquam rationem:cuicũq; cōuenit equaliter secundum illam rationem eidem cōuenit simpliciter equaliter.2.Dis.2ª.q.9.D.

Qñcũq; aliqđ est in aliquo vltimate tale: non potest illud manere in ipso nisi ipsum habēs illud sit in ipso tale.8.Dis.3ª.q.vnica.i.B.

Quandocũq; aliqđ fundamētũ est potētiale ad relationem:prius nāliter informatur fundamentum relatione ꝙ̄ suppositum.26.Dis.ꝑ.q.vnica.R.

Quandocunq; aliqua propositio affirmatiua est falsa ex repugnantia extremorum: quecūq; determinatio vel reduplicatio addita que non tollit repugnantia eorū: non tollit rationem falsitatis illius. 11. Dis. 3ª. q. vnica. A.

Quandocūq; aliqua ordinantur essentialiter sicut dispositio et forma ad quam est dispositio. licet dispositio possit esse sine forma non tamen econuerso. 36. Dis. 3ª. q. vnica. N.

Quandocūq; aliqua forma est indeterminata secundum virtutem actiuam ad plura: illud quod precise respicit vnam actionem determinatam: non perficit eam inquantum est indeterminata: sed inquātū est potētia determinata respectu illius actionis. 26. Dis. 2ª. q. vnica. i. A.

Quandocūq; aliqua secundum totū genus suū habent aliquē ordinem ad inuicem: quodlibet vnius habet similez ordinem ad quodlibet alterius. 1. Dis. 4ª. q. 1. H.

Quandocūq; aliquid ab aliquo habet eandem entitatem non est ibi dependentia: potest tamē esse preexigentia si vnum suppositum habeat illud ab altero. 2. Dis. p. q. 7. K.

Quandocūq; aliqua duo cōcurrūt secundum diuersas regulas: semp illud quod est secundum regulam superiorē ē eligendū et faciendū. 50. Dis. 4ª. q. 2. E.

Quandocūq; aliqua coniūguntur precise per actū voluntatis cōtingēter se habētis ad illā coniunctionem. si vnū illorum secundum se sit mobile omnino in proportionatum alicui mouēti et reliquū sit proportionatū: ipsum non pōt vtrūq; illorum coniunctorum mouere eadem motione. 10. Dis. 4ª. q. 6. E.

Quandocūq; aliquid includit vel presupponit aliud illa possunt comparari vel secundum illud quod precise pertinet ad vtrūq; vel secundum illud quod secūdū ponit primo presupposito. et secunda quidem cōparatio non est per se. quia sic vniuersaliter secūdum excedit primū sicut duo bona excedunt alterum eorum. sed prima est per se. quia est secundum precisas rōnes cōparatorum. 7. Dis. 4ª. q. 3. A.

Quandocūq; aliqua quocūq; modo distincta cōstituunt aliquod tertium: non constituunt illud nisi vt aliquo modo se habent ad inuicem vel aliquomodo vniuntur. 3. q. q. D.

Quandocūq; aliquid conuenit alicui sic quod omnimoda contradictio sit illud esse sine illo: illud est idē realiter illi. et per oppositum vbi non est omnimoda cōtradictio non oportet esse illud omnino idem illi. ibidem. i. P.

Quādo principiū elicitiuū nō necessario elicit: habēs illud principiū nō necessario agit. 1. Dis. p. q. 4. L.

Quandocūq; in aliquo eodē sunt duo principia ordinate actiua illud nō est in potētia proxima ad agendū principio secūdo: nisi preintelligatur in actu primi principij. 12. Dis. p. q. 1. T.

Quandocūq; inter aliqua extrema cōmunia est proportio vt inter prima extrema illius proportionis. tūc ipsa etiam est inter quecūq; contenta sub altero extremorum. 13. Dis. 3ª. q. 4. G.

Quandocūq; inter aliqua extrema nulla est media distantia. sed ipsa precise dicuntur distare ratione extremorū interse. tanta est distantia quanta est maius extremum. 2. Dis. p. q. 2. Z.

Quandocūq; in aliqua re sunt plures proprietates ratione quarum plura possunt sibi inesse et in vna alia re est vna istarū proprietatum ratione cuius dicuntur. illa plura debere eidem inesse: cōmittitur nō causa. vt causa. 25. Dis. 2ª. q. vnica. G.

Quandocūq; in concretis est predicatio per se primo modo sequitur quod abstractū predicetur de abstracto. per se primo modo reseruata concernentia quiditatis ad suppositū vel infinitate. 13. q. q. G.

Quandocūq; sibi concurrūt plures mutationes diuersorum generum. negatio non est per se terminus vnius. vt includitur in termino alterius. 11. Dis. 4ª. q. 4. F.

Quandocūq; in primo concurrunt plures perfectiones qualitercūq; distincte vel disperate illud est simpliciter perfectius quod est primo propinquius. 12. Dis. 4ª. q. 2. i. E.

Quandocūq; obiectum determinat intellectū ad cognitionē rectitudinis prius naturaliter quam voluntas velit. et voluntas sit aliquomodo regulabilis aliunde. nō tantum apprehensio precidit praxim. sed etiam apprehensio conformis. quod accidit quandocūq; determinata rectitudo praxis est cognoscibile necessariū vt principium per intellectum vel conclusio per sciētiam. 4. q. pl. i. I.

Quandocunq; contingit errare in praxi et recte agere ibi est necessaria cognitio practica ad dirrigendum. 4. q. pl. K.

Quandocunq; optimū est nobilius optimo et genus genere et species specie. tota enim species vna est superior quacūq; alia specie tota. 49. Dis. 4ª. q. 4. O.

Quandocūq; non creditur aliquid esse possibile alicui: aut ipsum non vult aut tenuiter vult. 4. q. pl. i. L.

Quandocūq; concurrunt in aliquo rō cōmunioris et minus communis quicquid in illo sequitur per se rationem cōmunioris sequitur etiam eam vbicunq; inuenitur absq; ratione minus cōmunis. 9. Dis. p. q. vnica. B.

Quandocunq; sunt due nature absolute sic se habētes quod prior essentialiter non depēdet a posteriori: tunc talis natura prior potest esse sine posteriori absq; cōtradictione. 1. Dis. p. q. 4. D. et 16. q. q. B.

Quandocunq; sunt due forme que naturaliter inclinant ad actum in eodem operante. vtraq; quantū est de se necessario et semper inclinat ad actū. et ideo quandocūq; actus elicitur: elicitur secundum inclinationem vtriusq;. 14. q. q. i. G.

Quandocunq; sunt due cause ordinate concurrentes ad agendum vna illarum. scilicet secunda non est in potētia propinqua nisi alia. scilicet prima concurrente. 15. q. q. R.

Quandocūq; sunt duo precepta ordinata tunc preceptum superioris magis ligat. 8. Dis. 4ª. q. 3. E.

Quandocūq; sunt aliqua duo eque volibilia et ordinabilia ad aliquem finem et ex parte sui habent rationem illam propter quam sunt volenda ab aliqua voluntate: voluntas preacceptans aliquod vnū illorum alteri ad illum finem peccat secundum acceptationem personarum. 41. Dis. p. q. vnica. E.

Quandocūq; sunt duo agentia essentialiter ordinata aut secundum accipit esse a primo. aut secundum licet non capiat esse a primo tamen accipit aliquam influentiam. aut tertiomodo ambo attingunt eūdē effectum immediate: sed ordine quodam primum. scilicet principalius et secundum minus principaliter tamen eundem effectum attingit. 7. q. q. H.

Quandocunq; sunt duo mala in eligendo minus malum est fugere maius malū. quia ibi vnum habet rōnez boni respectu alterius. 50. Dis. 4ª. q. 2. D.

Quandocūq; sunt in aliquo plures perfectiones partiales. idem perfectibile potest esse simpliciter perfectum secundum vnam perfectionē in summo et simpliciter imperfectum secundum aliam. 36. Dis. 3ª. q. vnica. B.

Quandocunqꝫ sunt aliqui ordines alterius rationis. quorum vnus non includit aliū neqꝫ coexigit neqꝫ preexigit necessario illum: potest esse iste sine illo: immo cum simultate opposita illi ordini. 4.q.q.B.

Quandocunqꝫ sunt duo extrema opposita quantū aliquid recedit ab vno opposito tantum accedit ad aliud. 4.q.pl.i.Ee.

Quandocunqꝫ due cause concurrunt ad aliquem effectum vna sola non potest in ita perfectum effectum sicut ambe simul. 17.Dis.p̄.q.2.J.

Quandocunqꝫ due cause ꝯcurrunt ad ꝯstituēdū aliqd tertium: posterior non dat priori aliquid pertinens ad propriam causalitatem eius. 13.Dis.3ª.q.4.L.

Quandocunqꝫ due cause partiales concurrunt ad effectum cōmunē ambarum: potest esse defectus in productione effectus ex defectu vnius cause concurrentis ⁊ non alterius. 37.Dis.2ª.q.vnica.T.

Quandocunqꝫ duarum causarum ordinatarū altera est indeterminata ad plures effectus ⁊ quasi illimitata. altera vero quasi secundum vltimum sue virtutis determinata ad certum effectum: illa que est illimitatior ⁊ vniuersalior videtur esse principalior ⁊ perfectior. 3.Dis.p̄.q.8.B.

Quandocunqꝫ duo comparantur s̄m ordinem ad idē primū: potētia propinqua non est ad secūdū nisi primo posito. 7.Dis.p̄.q.vnica.i.T.

Quandocunqꝫ aliquid habet duas regulas: si vt comparatur ad regulam superiorem est ei cōforme tunc simpliciter est rectum. sed si comparatur ad regulam inferiorem: est ei conforme vt rectum secundū quid. 50.Dis.4ª.q.6.B.

Quandocunqꝫ alicuius intellectus est aliquod primū obiectum primitate virtutis. per illud quodlibet aliud obiectum intelligitur secundum ordinem: quem vnūquodqꝫ obiectū habet ad illud primū. 5.q.q.S.

Quandocunqꝫ alicuius intellectus est aliquod primū obiectum primitate virtutis imediatius intelligitur virtute eius illud quod est perse idem illi q̄ illud qđ est illi per accidens idem. ibidem.

Quandocunqꝫ aliquid ab aliquo dependet aliqua dependētia si illa sit sufficienter terminata nō depēdet ab eo alia dependentia eiusdem rōnis. 12.q.q.A.

Quando aliquid determinat sibi alterum oppositorū: alterum non potest sibi inesse neqꝫ perse neqꝫ per accidens. 49.Dis.4ª.q.14.G.

Quando aliquid ordinatur ad duos fines principalē. s. ⁊ min⁹ principalē. rationabile est vti illo. eo modo quo magis valet ad finem principalē: licet per hoc aliquid detrahatur fini minus principali. 33.Dis.4ª.q.1.D.

Quando aliq̄ forma actiua inest alicui subiecto: actio secundum illam formam per accidens competit eidem. 15.q.q.T.

Quando aliqua duo sunt simul natura: quocunqꝫ alterū illoꝝ est prius natura ⁊ reliquū. 28.Dis.p̄.q.3.A.

Quando ab eodem principio vnū simpliciter necessario producitur ⁊ aliud contingenter: non potest producere illud ad quod cōtingenter se habet. nisi pri⁹ producto illo ad quod necessario se habet. ⁊ maxime quando eadem est necessitas producti ⁊ producentis. 8.q.q.i.J.

Quando cause perse sufficientes alicuius effectus sunt eiusdem speciei. etiam effectus est eiusdē speciei. 49. Dis.4ª.q.5.D.

Quando aliquod predicatum natum est inesse toti per aliquam partem. q2. s. precise sibi inest ratione illius. tunc ex hoc ꝙ denominat partem sequitur ꝙ denominat totū. q2 denominat ipsum sicut natum est ipsum denominare. 11.Dis.3ª.q.2.C.

Quando a formalibus constitutiuis aliquorum potest abstrahi aliquod cōmune prime intentionis: pari rōne vel maiori potest abstrahi aliqđ cōmune a constitutis per illa. 23.Dis.p̄.q.vnica.A.

Quando aliquis effectus precedit alium effectum ordine nature non potest causa exire in actum causandi effectum posteriorē nō causato prius effectu priori illa prioritate. 25.Dis.2ª.q.vnica.O.

Quanto aliquid simul potest esse causa plurium tanto est perfectius. ⁊ si potest esse simul infinitorum est infinitum. 14.Dis.3ª.q.2.J.

Quando ratio alicuius obiecti determinate cognoscēdi aliqua potest esse aliquod limitatum ad illud eiusdem potest esse aliquod illimitatum ad illud ⁊ ad aliud. 35.Dis.p̄.q.vnica.B.

Quanto aliquis tenetur pluribus obligationibus ad aliquid. tanto si transgreditur grauius peccat. 22. Dis.4ª.q.vnica.M.

Quanto aliquod medium magis recedit ab vno extremo. tanto magis non solum accedit ad alterum sed dicitur habere rationem alterius. 8.q.q.F.

Quando alique forme habent ordinem essentialem. ita ꝙ vna recipitur mediante alia in eodē siue sit natura siue sit potentia ⁊ hoc siue ab eodem agente siue ab alio: dato ēt ꝙ sit rō recipiēdi alterā: nūq̄ secūda potest induci ab agēte in suo receptiuo nisi prior sit inducta. 3.Dis.p̄.q.7.B.

Quando ex positione alicuius conditionis simpliciter nolite aliquis vult aliquid: nō vult simpliciter illud: sed magis respuit. 30.Dis.3ª.q.vnica.D.

Quandocunqꝫ negatio termini a quo mutationis per se saluatur in termino ad quem alterius: oportet illas mutationes esse eiusdem generis. q2 a termino a quo ⁊ ad quem oppositos. 11.Dis.4ª.q.4.F.

Quandocunqꝫ predicatum non conuenit cōmuni nisi pro aliquo supposito. non conuenit ei primo nec vere nisi quia dicitur de aliquo inferiori: ⁊ ita oportet esse aliquam causam verificantem illam propositionem. 7.Dis.3ª.q.1.A.

Qualis est ordo realis inter aliqua distincta realiter. talis est ordo cognoscibilitatis inter eadē qualitercunqꝫ distincta in esse cognoscibili. 7.q.q.i.D.

Qualis esset ordo perse realis inter aliqua si essent distincta realiter: talis per se ordo ē inter illa correspōdens illi distinctioni: quam habent. vt pote rationis si ratione distinguūtur ⁊ hoc siue ratione sumpta ex parte rei siue mere causata per actum intellectus. 1.q.q. P.r.6.q.q.Aa.

Quandocunqꝫ effect⁹ sunt incōpossibiles ⁊ cause eoꝝ sunt icōpossibiles i cāndo. 24.Dis.3ª.q.vnica.M.

Quando lex diuina vel ecclesiastica non ligat personā. sequenda est ratio naturalis. 15.Dis.4ª.q.2.Ee.

Quando lex recta secundum quam agendum est ordinate non est in potestate agentis. tunc potentia eius absoluta non potest excedere potentiam eius ordinatam circa aliqua obiecta: nisi circa illa agat inordinate. 44.Dis.p̄.q.vnica.B.

Quandocunqꝫ perse cōsequentia aliqua sunt incōpossibilia: ⁊ illa ad q̄ cōsequunt̄ illa sunt incōpossibilia. ⁊ multo magis si illa que sunt de essentiali rōne illorum sunt incompossibilia. 2.Dis.2ª.q.9.i.D.

Quantū deberet alicui ministro rei publice legislator iustus ⁊ bonus retribuere tantū potest ipse si nō ad sit legislator de re publica non extorquendo recipere. 15.Dis.4ª.q.2.T.

Quandocunq; in antecedēte includūtur duo opposita ꝛ infertur consequens.non infertur illud ratione alicuius totius extremi.quia totum extremum nullum vnum conceptum facit:sed tantum ratione alterius extremi.z.Dis.ꝓ.q.z.E.

Quandocunq; in aliqua dictione officiali vel sincategorematica duo includuntur:ad nihil refertur vnuz ad quod alterum non referatur.4. Dis.ꝓ.q.z.ī.D.

Quandocunq; duo actus primi habent ordinem ī aliquo:si vterq; sit perfecte actiuus habebunt etiam cō similem ordinez in eliciendo suos actus secūdos.11. Dis.ꝓ.q.1.C.

Quandocunq; duo inferiora ad tertiū sic se habent ꝙ vnum illorum denominat alteruz illud cōmune particulariter denominat se ipsum sine nugatione.3.Dis. ꝓ.q.3.P.

Quandocunq; duo comparantur ad aliquod tertiuz illimitatum secundum illud ſm quod comparantur ad tertium non sequitur ex vnione eorum in tertio vnio eorum inter se.13.Dis.ꝓ.q.vnica.Q.

Quandocunq; duo principia habent modos oppositos principiandi quorum neuter importat aliquam imperfectionem neuter reducitur ad alterum vt ad prius natura . licet ibi posset esse aliqua prioritas quasi originis.z.Dis.ꝓ.q.7.P.

Quandocunq; nulla extant indicia inter propinquos ꝛ vicinos quibus baptizati aliqui fuisse indicent.agēdum est vt renascantur:ne pereant. in quibus quod non ostenditur gestum ratio nō sinit vt videatur iteratum.4.Dis.4ᵗ.q.8.ī.A.

Quandocunq; subiectum respectu predicati nō habz vnum conceptum sed duplicem conceptum includit. oportet rationem illius subiecti esse in se veraz ꝛ nō includere repugnantiam.zz.Dis.3ᵗ.i.M.

Quandocunq; subiectum ad neutrum contrariorum determinate inclinatur neutrum recipit naturaliter vel violenter.48.Dis.4ᵗ.q.z.ī.O.

Quandocunq; subiectum alicuius propositionis est vltimate abstractum.ꝛ predicatum ex ratione sua formali non potest nisi predicari formaliter. propositio non potest esse vera nisi sit per se primo modo.5. Dis.ꝓ.q.1.A.

Quandocunq; sup aliquo quod ē ex iure diuino illicitum:additur pena canonica vt illud caueatur.nō est necessarium ad hoc ꝙ incurratur illa pena:aliqua scientia iuris canonici.sed sufficit ꝙ teneat scire preceptum diuinum.ꝙ si illud transgrediatur tunc icurrit illam penam canonicam.etiam si nesciat a iure canonico penam esse inflictam.6.Dis.4ᵗ.q.8.ī.A.

Quecunq; contingenter inter se coniunguntur ꝛ eidez tertio potest vnum illorum cōuenire illi tertio absq; hoc ꝙ aliquid conueniat eidez.10. Dis.4ᵗ.q.4.N.

Quecunq; potentia circa obiectum perfectissimum sibi presentatum ꝛ nō circa aliud necessario opat. necessario circa idē ꝯtinuat operationē quantum ꝑt. 1.Dis.ꝓ.q.4.ī.E.ꝛ.16.q.q.C.

Quecunq; potentia circa obiectuz presens necessario deficit ad illō absēs nec̄io mouet q̄tū ē de se.ibidez.

Quicquid necessario quiescit in aliquo sibi presente necessario tenet illō sibi ꝑsens si pōt.1.Dis.ꝓ.q.4.C.

Quicquid cōpeteret alicui si esset res realiter hoc idē debet ei cōpetere ꝛ nō alteri vbi est ratio vel ſm rationem.13.Dis.ꝓ.q.vnica.Z.

Quicquid pōt esse in pluribus suppositis ꝛ non determinat ad certū numeꝝ suppositoꝝ ꝑ aliud a se q̄tū est de se ꝑt eē in infinitis ꝛ si est necesse eē:est de facto in infinitis.z.Dis.ꝓ.q.7.Aa.

Quicquid necessario ꝛ oīno consequitur aliquid sicut existens siue secundum existentiam consequitur illud vt existens.ita illud vt intellectum necessario consequitur ipsum vt intellectum.6.q.q.Nn.

Quicquid dependet ab illo quod est alicui ratio essendi.dependet vlterius ab illo cui ipsum est ratio essendi.19.q.q.P.

Quicquid reale cōuenit alicui cōsiderabili ſm se ꝛ ſm aliquam habitudinem rationis si dicatur sibi cōpetere.vt tale.s.vt proprietas vel dīa nō destruitur per se rō illius qō subest illi habitudini.neq; illa habitudo est ratio formalis alicuius predicati realiter inherentis sed tantummodo est ratio sub qua illi quod subest competit tale predicatum.4.q.q.R.

Quod non sequitur ad antecedens nō sequitur ad cōsequens.z.Dis.ꝓ.q.z.ī.Z.

Quoto gradu consanguinitatis aliquis distat ab alio toto gradu affinitatis distat ab eodem illa persona q̄ ē ab illo carnalr cognita.41.Dis.4ᵗ.q.vnica..B.

Relatiuum quando cōstruitur cum aliquo in tali habitudine in qua aliquid est natum terminare illam relationem vt correlatiuum eius tunc construitur cum illo precise vt cum correlatiuo.5.Dis.ꝓ.q.z.X.

Respectus quādo necessario sequitur fundamentum. licet non sit pars vel aliquid fundamenti:tamē non pōt esse fundamentum sine illo sicut nec respectus sine fundamento.zz.Dis.zᵗ.q.vnica.i.F.

Si aliquod ꝑdicatuz per se primo modo inest alicui inerit sibi eodem modo per se siue illud subiectum sit res distincta a quocūq; qō est extra rationem eius siue contineatur per identitatem in aliquo quod est extra rationem eius.z. Dis. ꝓ.q.7.Kk.

Subiectum receptiuum accidentis cōuenientis habētis gradus quod non determinatur ex se ad aliquez gradum potest quantum est ex se recipere illud accidens ſm quēcūq; istoruz graduū.13. Dis.3ᵗ.q.4.F.

Summum in superiori nunꝙ sequitur ad summū in inferiori nisi illud inferius sit nobilissimū contentū sub illo superiori.8. Dis.ꝓ.q.3.R.

Suppositum nō tribuit aliq̄ rōnē causalitatis ipsi rōni formali agēdi.sz ipm hz rōnē formalē cāe agētis ꝑcise ꝑ hoc ꝙ hz rōnē formalē agēdi.8.q.q.D.

Termini subi distributi qñ accipiunt ꝓ oībꝰ nō accipiūt nisi respectu termioꝝ ꝑdicatoꝝ q̄ sūt cōissimi ꝛ ꝑ ꝯñs virtute taliū pricipiorum nō sciūt ō iferiorībꝰ nisi ꝑdicata cōissima.1.q.pl.T.

Totū qñ est imediatū susceptiuū alicuiꝰ forme nō vna pars mediāte alia tūc īpossibile est ꝙ illa forma recipiatur in altera parte.nō aūt sic est qñ totum recipit mediante altera pte.49.Dis.4ᵗ.q.14.D.

Ubi ē ordo eēntialis ibi nō ꝑt aliqd eē ꝓximū ipse ctissimo nisi ipz sit aliq̄r īpsectū.7.q.q.ī.M.

Ubicunq; ceciderit lignum ibi erit.7.Dis.zᵗ.ī.N.

Ubicūq; est ordo accidentalis in generabilibus oportet dare extra totum illum ordinem aliquam causaz essentialiter perfectiorem.12.Dis.4ᵗ.q.3.E.

Ubicunq; est totalis productio nō de aliquo passo seu potentiali ibi deficit illud quod requirit ad actionē proprie dictam.13.Dis.4ᵗ.q.1.N.

Ubicūq3 ē necessaria ꝯnexio extremoꝝ.ē et nec̄ia connexio oīuz medioꝝ nec̄io reqsitoꝝ ad vnionem extremorum alioquin necessariuz depēderet a contingenti.1.Dis.ꝓ.q.4.ī.D.

Explicit Tabula Quinta Scientialium Theorematum de mēte Doctoris Subtilis.

Absoluto & perfectiori nõ magis repugnat per se esse q̃ absoluto & imperfectiori.12.Dis.4ª.q.2.ī.C.

Absolutum qđ ẽ rõ recipiẽdi aliquã formã si ipse ẽ ipse pt recipe.14.Dis.3ª.q.2.ī.A.

Ab vltimis distinctiuis & cõstitutiuis aliquoꝝ nõ pt abstrahi aliqđ cõe dictũ ð eis i qđ.26.Dis ṗ.q.vnica.G.

Actio & passio sunt alicuius termini accipiẽtis esse per ipsas.3.Dis.ṗ.q.6.ī.V.

Actiuo sufficiẽti & passiuo sufficiẽter approximatis pt sequi effectus:& si agens sit naturaliter agens sequit effectus.45.Dis.4ª.q.2.C.

Actus actiuorum sunt in patiente bene disposito.12.Dis.4ª.q.3.M.

Actus naturaliter elicitus ab aliqua forma equatur in perfectione illi forme.13 Dis.3ª.q.3.A.

Actus essentialis nõ põt esse alicuius suppositi mediãte aliquo principio vt quo nisi illud sit tali principiũ essendi formale.32.Dis.ṗ.q.2.C.

Actus cõprehẽsiuus obi infiniti ẽ infinit⁹ itẽsiue.qꝛ est ita pfect⁹ i rõne actus sicut obm in rõne obiecti: & ideo est simplr adequatus.22.Dis.ṗ.q.vnica.C.

Actus operatiuus nõ habet terminum productũ sed est vltimus terminus 1.q.q.ī.V.

Actus pductiuus semper est alicuius termini per se qui accipit esse per ipsum.ibidem.

Ad idem genus sm praxim vel speculationẽ pertinent principia & conclusiones.4.q.prol.R.

Ad quodcũq; dicitur relatiuũ inferi⁹ ad idẽ dr & relatiuũ superius sꝫ non primo.25.Dis ṗ.q.vnica.B.

Ad terminũ oio imutabilẽ sup fundamẽtũ oio immutabile nõ pt fũdari relo nisi simplr immutabilis & ẽt necessario inherens.6.Dis.4ª.q.10.D.

Ad simplr ipossibile nõ est aliquid in potentia actiua.49.Dis.4ª.q.17.F.

Ad formã absolutã nouã pt eẽ pse mutatio.13.q.q.ī.G.

Agens naturale nõ intendit per se corruptionẽ termini a quo sed tãtũ per accidens qꝛ est incõpossibil' termio ad quẽ:quẽ itẽdit pducere.10.Dis.4ª.q.2.A.

Agens principale quocũq; posito in secũdario:necessario agẽs ex principio actiuo principali necessitatur.1.Dis.ṗ.q 4.E.

Agens perfectius circa idem passum fortius agit & impedit minus & imperfectum.42.Dis.2ª.q.4.ī.C.

Agẽs qđ ẽ diuersaꝝ opationũ & actionũ si circa vnũ & idẽ agit forti⁹ agit & pfectius q̃ si sil agat circa disperata:qꝛ virtus vnita fortior est & pfectior ibidẽ.G.

Agens inferius perfectius agit cõcurrẽte agente superiori:licet non necessario requisito.ibidem.ī.G.

Agens sub ea rõne respicit passum sub qua inducit in eo terminum actionis.11.Dis.4ª.q.3.R.

Agẽs ẽ simplr perfectius suo effectu formali.43.Dis.4ª.q.3.ī.O.

Agẽs actiõe de gñe actiõis nũq̃ est simplr pfecti⁹p illam:imo ex perfectione sua complete agit cõicando alteri perfectionem.13.q.q.ī.Bb.

Agens oino immutabile nõ põt immediate causare aliquod nouũ alterius rõnis nulla posita diuersitate in medijs causis actiuis vel receptiuis.21.q.q.Q.

Aptitudo nõ cõuenit vni nãe & repugnat alteri nisi pp aliqđ absolutũ i tali nã qꝛ.n.hec nã ẽ talis: iõ sibi talis aptitudo conuenit.4.q.pl.ī.D.

Aptitudo naturalis in quolibet indiuiduo est ad pfectionẽ sũmã possibilẽ i illa spẽ.50.Dis.4ª.q.6.ō.A.

Approximatio diuersa patiẽtis ad agẽs nõ cat necitatẽ sꝫ tm̃ intensiorẽ actionẽ.1.Dis.ṗ.q.4.ī.G.

Attributũ ẽntial ñ ẽ nisi ad aliqđ p⁹ ẽntialr.3.q.p.O

Beatitudo includit quietationem nãlis appetitus i qꝫ btõ.50.Dis.4ª.q 6.ō.A.

Bonitas essentialis qua vna species est melior alia nõ est res addita essentie.6.q.q.ī.L.

Causa nãlis agit ad effectũ sm vltimũ sue potẽtie qñ nõ est impedita.3.Dis.ṗ.q.2.M.

Causa naturalis non agit nisi sm naturam illam que est actu.3.Dis.ṗ.q.7.E.

Causa effectiua quãto est superior tanto est perfectior in causalitate.7.q.q.ī.T.

Causa finalis nõ causat nisi qꝛ metaphorice mouet ipsm efficiẽs ad agẽdũ.qꝛ nõ aliomodo dependet ab ipso entitas finiti: vt a priori.2.Dis.ṗ.q.2.ī.L.

Causa prior cui sm vltimũ sue cãlitatis cã secũda addit aliqđ pfectiõis in causando nõ vr̃ sola posse causare sine secũda ita pfectũ effectũ sicut ipsa cũ secũda.qꝛ causalitas prioris est diminuta respectu causalitatis ambarum.2.Dis.ṗ.q.2.Aa.

Causa prior prius nãliter simplr respicit effectũ suũ q̃ causa posterior.39.Dis.ṗ.q.1.ō.C.

Cã ṗor nõ solũ nõ hꝫ eẽ a cã posteriori sꝫ neq; ad actũ suũ ṗsuppõit actũ cãe posterioris.42.dis.2ª.q.4.ī.C

Causa ṗor nãlr ṗus nãlr cãt.37.Dis.2ª.q. vnica.ī.R.

Causa ṗor ẽntialr necessario reqsita inq̃tũ distincta cõcludit distinctionẽ in causato.14.Dis.3ª.q.2.ī.E.

Causa ṗor nõ determinat ad agẽdũ neq; p ɔñs necessitat per cãm scđaꝫ.sꝫ ecõuerso.49.Dis.4ª.q.6.ī.D.

Causa non libera nõ potest producere vt in pluribus effectum ad cuius oppositũ ordinatur vel ad quẽ ex forma sua nõ ordinat.3.Dis.ṗ.q 4.E.

Causa total nõ alr cãt nisi ipsa sm q cã alr se hẽat.& hoc qñ nõ ponit aliq̃ diuersitas ex parte passi:vl aliquorũ impedimẽtoꝝ extrisecoꝝ.7.Dis.2ª q.vnica.A.

Causa sufficiens duoꝝ quoꝝ neutꝝ est prius nãlr alio: põt vtrũq; sine altero causare.9.Dis.2ª.q 2.B.

Causa superior si necessario agit eadem necessitate mouet causas inferiores ad agendũ suas actiones soe actioni necessarias.40.Dis.4ª.q.10.ī.D.

Causa vniuoca hꝫ effectũ vniuocum pro termino adequato sue potentie.12.Dis.4ª.q.3.ī.G.

Circulũ eẽ in prioritate ẽntiali est impossibile.28.Dis.ṗ.q.3.E.&.30.Dis.eiusdẽ.q vnica.ī.G.

Comparãdo actiuũ ad actiuũ simplr pfectius sm entitatẽ ẽ simplr pfecti⁹ sm virtutẽ.12.Dis.4ª.q.3.S.

Comparatio alicuius ad alterum presupponit entitatem secundum se.3 q.q.L.

Cõmunicatio pfectissima non est nisi perfectissimi termini cõicabilis & in magnitudine pfectissima sm quã oino sit equale productũ pducenti.6.q.q.Kk.

Conceptus proprius alicuius subiecti est sufficiens rõ cognoscẽdi de illo subiecto oia ɔceptibilia q̃ sibi necessario insũt.3.Dis.ṗ.q.1.ī.C.& Dis.22.q.vnica.A.

Conceptus distinctissimus subiecti theologie quod est deus põt hẽri citra cognitionẽ intuitiuã & ille conceptus virtualiter & euidẽter cõtinet oẽs veritates de illo subiecto necessarias.7.q.q.D.

Cognitio distinctissima puta actui sciẽtie siue cõceptus maxime euidenter includens veritates principiorũ & conclusionum qui potest haberi citra visionem clarã siue cognitionẽ intuitiuã alicui⁹ obiecti sufficit ad habendum scientiam de tali obiecto.7.q.q.ī.F.

Contingentia in agendo reducitur ad primum non naturaliter sed libere actiuum.16.q.q.ī.L.

Coordinatio sciẽtie pp qđ nõ est possibilis intellectui nisi haberi cõceptũ de subiecto virtualr & euidẽter includentem totam illam coordinationẽ.7.q.q.ī.I.

Conclusio semp sequit cõditionem ṗmisse debilioris &

imperfectioris.17.Dis.4ª.q.vnica.Y.

Contradictio simplr non est alicuius ad prius per hoc q illud hꝫ cõtradictionẽ ad posterius nã.2.q.q.H.

Contradictoriũ cũ contradictorio nunq̃ cõstituit vnuꝫ intelligibile neqꝫ sicut obiectũ cũ obiecto neqꝫ sicut modus cũ obiecto.3.q.q.i.A.

Cui debetur maius bonũ ei reddẽdũ est eo modo quo magis põt sibi esse bonũ.49.Dis.4ª.q.2.i.H.

Cuicunqꝫ inest potẽtia passiua ad aliquid acquirendũ vel habẽdũ per motũ nõ est imperfectionis in eo q habeat potẽtiam actiuã per quam possit illud acquirere sed est perfectionis.2.Dis.2ª.q.10.A.

Cuicunqꝫ non repugnat infinitas intẽsiua illud nõ est summe perfectũ nisi sit infinituꝫ.2.Dis.p̃.q.2.Bb.ꝛ 49.Dis.4ª.q.2.i.Q.ꝛ.6.q.q.i.J.

Cuicũqꝫ necessario repugnat act⁹ eidẽ necio repugnat potentia ad illum actum.licet non cuicunqꝫ contingenti.8.Dis.p̃.q.5.D.

Cuicunqꝫ nõ repugnat esse idẽ essentialiter alicui sube illud non conuenit verissime illi sube nisi conueniat sibi essentialiter.1.q.q.K.

Cuicũqꝫ supremũ volibile est obm̃ volibile ei illud solũ est simplr volendũ propter se.49.Dis.4ª.q.2.i.R.

Cuilibet entitati formali correspondet adequate aliqõ ens vl aliqõ ens entitate tali.4.Dis.p̃.q.1.A.

Cuius actus perpetũ ẽ alteri⁹ phibitio: ei⁹ act⁹ cõsiliuꝫ est licẽtia de nõ obseruãdo reliquũ.3.Dis.4ª.q.4.i.F.

Cuius non est causa extrinseca illius nõ est causa intrinseca.2.Dis.p̃.q.2.i.L.

Cuius rationi repugnat simplr esse ab alio.illud si põt esse:potest esse a se.ibidem.

Cuiuscũqꝫ actiõis aliqua forma est totale p̃ncipiũ actiuũ illa si eẽt p se sub mõ cõuenienti ad agendũ posset eẽ principiũ eiusdẽ actionis.12.Dis.4ª.q.3.K.

Dependentia vel ẽ formalr ipfectio vl oio hꝫ ipfectionẽ anexã.19.q.q.i.D.

Desideriũ naturale est in intellectu cognoscẽre effm̃ ad cognoscẽdũ cãm.ꝛ i cognoscẽre cãm in vli est desiderium naturale ad cognoscendum illã in particulari ꝛ distincte.3.Dis.p̃.q.3.i.A.

Deus nũqꝫ conseruat neqꝫ rem cõseruare potest absqꝫ suis essentialibus principiis.49.Dis.4ª.q.17.E.

Differentia rationis non est sufficiens pro ordine nature.19.Dis.p̃.q.vnica.i.K.

Differentia rationis in causa non est propria ratio distinctionis realis in effectu.13.Dis.p̃.q.vnica.D.

Significãda est natura q̃tũ apparentia permittunt.2.Dis.2ª.q.11.D.

Distinctio prioris naturaliter concludit distinctionem posterioris.8.Dis.3ª.q.vnica.i.B.

Dispositio ad formã nunq̃ est in posteriori susceptiuo forme.6.Dis.4ª.q.11.ã.A.

Diuersa eiusdẽ speciei indiuidua nõ necessario requirũt i causis aliqua alteri⁹ speciei.49.Dis.4ª.q.5.E.

Due cause eminẽtissime nõ possunt esse in vniuerso.2.Dis.p̃.q.2.i.Q.

Due cause totales eiusdẽ effectus non possunt eẽ in eodem ordine cause.ibidem.q.3.B.

Eadem essentia nũero nõ p̃t eẽ magna plrib⁹ magnitudib⁹ eiusdẽ spẽi vl rõnis.6.q.q.P.

Eadẽ potẽtia circa idẽ obm̃ nõ põt hẽre actus oppositos quoꝝ alter sit i sũmo.15.Dis.3ª.q.vnica.S.

Effectus equoc⁹ nõ p̃t excedere i pfectiõe cãꝫ equocaꝫ sꝫ necio deficit ab ea.3.Dis.p̃.q.7.i.D.ꝛ.15.q.q.B.

Effectus adequatus potentie perfectiori nullomodo põt esse a potẽtia impfectiori.12.Dis.4ª.q.3.D.

Ens per accidens inquãtũ ens per accidens nullius recipit predicationem per se.3.Dis.2ª.q.4.E.

Ens completum in genere nulli alteri vnitur vt faciat per se vnum cum eo.22.Dis.3ª.q.vnica.i.A.

Essentialis distinctio non est ab eo quod non est causa.3.Dis.p̃.q.7.i.K.

Eidem virtuti competit discursus ꝛ cognitio terminãs discursum.45.Dis.4ª.q.3.i.F.

Eminẽtissimo ipossẽ ẽ aliqd eẽ pfecti⁹.2.dis.p̃.q.2.Bb.

Eodem existente agente principali ꝛ instrumento sufficienti sequitur eadem actio.1.Dis.4ª.q.5.i.B.

Eodem principio tendit aliquid vel mouetur in terminum ꝛ quiescit in termino.7.Dis.2ª.q.vnica.i.D.ꝛ 26.Dis.3ª.q.vnica.i.A.

Ex positione possibilis in esse non sequitur impossibilitas neqꝫ noua incõpossibilitas alicui necessario.8.Dis.p̃.q.5.D.

Ex duobus actibus quorum vnus non est potentia respectu alteri⁹ nõ p̃t fieri p se vnũ.11.Dis.4ª.q.3.i.T.

Ex puris naturalibus possibile est cõcludi eẽ vnũ summum bonum ex quibus tamen nõ cognoscet homo deum:vt trinus est.1.Dis.p̃.q.2.A.

Forma nõ est p̃ncipiũ agẽdi nisi inq̃tũ agẽs est in actu p ipsam.7.Dis.p̃ q.vnica.C.ꝛ 1.Dis.2ª.q.1.A.

Forme eiusdem rationis habent eandem rationeꝫ perficiendi ꝛ non pficiendi materiã.1.Dis.2ª.q.6.ã.A.

Forma que nõ pducit in esse nisi pductione totius non pducitur nisi per accidens.17.Dis.2ª.q.1.A.

Formas eiusdem speciei consequuntur potentie naturales eiusdem speciei.4.Dis.3ª.q.vnica.i.A.

Forma nõ habẽs eẽ alterius rõnis in subiecto non habet inseparabilitatẽ aliã a quocũqꝫ.1.Dis.4ª.q.6.i.B.

Forma absoluta prius naturaliter pficit suũ pfectibile.q̃ tale perfectibile vel ipsa forma hẽat respectum extrinsecus aduenientẽ.10.Dis.4ª.q.4.i.N.

Forma que nullomodo est extensa ex parte sui nec alr q̃ prius perficit materiam alio ꝛ aliomodo extẽsaꝫ: respicit eam indiuisibiliter.hoc est q ipsa nõ sm partes perficit partes materie.44.Dis.4ª.q.1.B.

Forma que est in aliquo supposito principiũ producendi productione adequata illi forme non potest eẽ alicui alteri principium producendi.2.q.q.i.P.

Formare propositiones ꝛ sylogizare proprium est intellectui.45.Dis.4ª.q.3.J.

Finis ipsius actus nõ distrahit ab actu.15.Dis.3ª.q.vnica.i.S.

Finis cuiuslꝫ ꝯtrouersie ẽ iuramẽtũ.39.Dis.3ª.q.vica.A.

Fundamentum relationis naturaliter precedit relationem ꝛ secundum esse actuale precedit rationem relationis actualis.6.Dis.3ª.q.1.i.A.

Habens eminentius virtutem actiuam videtur posse in effectum absqꝫ illo quod diminute habet virtutem illam.7.q.q.i.M.

Habens oino idẽ esse nõ videtur esse simplr impfectuꝫ per hoc qõ nõ cõmunicat alteri illud eẽ.43.Dis.4ª.q.1.B.ꝛ.9.q.q.K.

Habitus nõ habẽs euidẽtiã ex obto nõ distinguit sm distinctionem obiectorum.4.q.pl.N.

Habitudo nõ põt inter aliqua variari nisi ex variatione alterius extremi.48.Dis.4ª.q.2.i.B.

Illa causa est p̃ncipalior qua agẽte alia causa coagit ꝛ non econuerso.3.Dis.p̃.q.8.B.

Illa non est perfecta originatio vnius ab alio.qua circũscripta nihil minus ipsum esset perfecte originatũ ab illo.4.q.q.i.N.

Illa operatio non est per se perfectio agentis quã ipm elicit mediãte aliquo accñte p accñs.15.q.q.i.H.

In causis essentialiter ordinatis inferior non inclinat superiorē ad agēdū sed ecōuerso.3.Dis.p̄.q.7.ī.G.

In causis equiuocis causa cause perfectior est q̄ causa propinquior causato.17.Dis.p̄.q.2.L.

In causis precisis si negatio est cā negatiōis et affirmatio est causa affirmatiōis.37.Dis.2ª.q.vnica.ī.K.

In causis perse eiusdem speciei non potest esse circulus.42.Dis.2ª.q.1.ī.C.

In habentibus quecūq̄ appetitū siue aīalē siue nālem nō hētur vltiata pfectio nisi habito eo qd̄ ē tal' i appetitu pp se appetēdū. et propter se appetitur.49.Dis.4ª.q.2.L.

In cuius potētia actiua ē vtrūq̄ extremū et q̄tū ad totū eē et q̄tū ad totū nō eē: est hoc pcise in eius virtute actiua vt transitio fit extremi in extremum et precise eius.11.Dis.4ª.q.1.ī.C.

Illa scientia non est realis cuius subiectum sub ratiōe reali non consideratur.3.q.pl.I.

Illa non est pfectio ppria alicui' q̄ nō recipit' i illo nisi recipiat' pri' i alio realr differēte ab illo i quo ēt reciperet' si eēt sepatū ab illo.16.Dis.2ª.q.vnica.ī.D.

Illa forma est principium actionis que est tale principiū assimilādi sibi passū.12.Dis.4ª.q.3.L.

Ille actus nō ē ppria cognō alicui' obtī q̄ pt stare i intellectu et tñ illō obʒ oīo nō eē cognitū.15.q.q.ī.V.

Ille qui est in termino simpliciter non pōt mereri.18.Dis.3ª.q vnica.C.

In ente omnis gradus possibilis est.3.Dis.2ª.q.11.I.

In eodē genere nō aduenit forma forme nisi vt pfectius cōstituat in illo genere. in alio autem quicquid aduenit.s.vt accidēs imperfectius est quacūq̄ forma substātiali p̄supposita.11.Dis.4ª.q.3.Aa.

In eodē est respect' et fundamētū.13.Dis.4ª.q.1.ī.D.

In argumētatiōe ducēte ad ipōle cōclusio debet eque vel magis esse impossis q̄ pmissa.3.Dis.p̄.q.5.ī.G.

Indepēdens tali depēdētia pt alicui' depēdētis talem dependentiam terminare vl' priorē et h' vl imediate vel saltē mediate.19.q.q.F.

Indepēdens simplr pōt cuiuscūq̄ depēdētis vel saltē alicui' depēdētis aliquā depēdētiā terminare.ibidē.

In effectu pōt eē perfectio aliqua nō solū a prima causa sed etiam a secūda.50.Dis.4ª.q.6.ī.F.

In cōseruādo prius et magis necessariū nō reqrit' tāq̄ mediū aliqd̄ min' necessariū ꝯseruari.11.q.q.ī.D.

In omni genere est vnū primū qd̄ est metrū et mensura oium que sunt illius generis.3.Dis.2ª.q.1.A.

In nullo gñe pt p accidēs eē primū.2.Dis.p̄.q.2.ī.N.

In omni genere principij productiui nō includentis aliquā ipfectionē possibile est stare ad aliquod primū, simpliciter perfectum.ibidem.q.7.F.

In omni eo quod aliquomodo hʒ eē ab aliquo p̄ter illud qd̄ dat sibi eē est aliquid ratiōe cuius recipit eē.26.Dis.p̄.q.vnica.N.

In omni ordine essentiali negatio ordinis ad prius vr' immediatius cōsequi ipm primū q̄ ordo eius ad secundum.28.Dis.p̄.q.2.K.

In omni ordine essentiali cū vnitate prioris essentialr potest stare pluralitas posterioris naturalr nō p se neq̄ adequate īherētis priori.8.Dis.3ª.q.vnica.A.

In omni ordine essentiali destructo primo destruitur omne posterius.48.Dis.4ª.q.2.G.

In omni eo quod formam recipit necesse est dare potētiā receptiuā ipsius forme ēt si recipiēs nō p̄cedat duratiōe receptionē forme ipi'.3.Dis.2ª.q.11.ī.B.

In omni dependentia essentiali vnum dependens nō dependet precise nisi ad vnum quod totalem terminat eius dependentiam.1.Dis.3ª.q.2.A.

Intellectus potest habere obiectum actu vl'e pfecte sibi presens in ratione obiecti prius nāliter q̄ actu intelligat.3.Dis.p̄.q.6.A.

Intellectus elicit intellectionē vt est prior naturaliter intellectione.14.Dis.3ª.q.2.N.

Intellect' se hñs ad itelligibilia sicut ipsa sūt i se itelligibilia prius itelligit illō qd̄ ē p'us itelligibile i se et per ꝯñs illō ē prius i se ens.q2 vnūqdq̄ sicut se hʒ ad entitatem ita et ad veritatē.10.Dis.4ª.q.8.D.

Intellectus potēs hēre cōceptū virtualr includentem oēs veritates de ipso necessarias ordinatas imediatius.s.et mediati' potest de illo obiecto hēre scientiā completam.7.q.q.D.

Infinitum vt infinitum in perfectione non potest esse inequale.50.Dis.4ª.q.6.C.

Infinitum obiectū vt infinitū cōprehēdi nō pt aliquo actu nisi infinito vt infinito.1.q.q.ī.L.

Incommunicabilitas presupponit singularitatem.26.Dis.p̄.q.vnica.ī.E.

In q̄cūq̄ distīōne illō ē rō pncipal' distīguēdi hoc qd̄ est rō pncipalis eēndi i illo eē.31.Dis.p̄.q.vnica.M.

In q̄cūq̄ coordinatiōe pdicali sūt oīa ptinētia ad illā coordinationē circūscripto quocūq̄ alio qd̄ nō ē aliquid illi' coordinatiōis essentialr.3.Dis.21.q.4.D.

In quocūq̄ genere illud quod est in potentia tale non est nisi secūdum quid tale.30.Dis.p̄.q.2.C.

In quocūq̄ est principium productiuū perfectū prius q̄ terminus producatur illud potest tali principio terminum producere.10.Dis.p̄.q.vnica.ī.I.

In quocūq̄ nō est principium prius q̄ terminus producatur illud non potest producere terminum.ibidē.

In quocūq̄ signo nature vel originis ē pricipiū productiuū pfectū in se et isupposito cōueniēte actioni i illo signo pt eē tali supposito rō pducēdi.12.Dis.p̄.q.2.F.et.13.Dis.eiusdem.q.vnica.F.

In quocūq̄ est aliqua forma illō est simpliciter tale fʒ illam formam.13.Dis.4ª.q.1.E.

In quocūq̄ est illud qd̄ est rō formalis terminādi aliq̄ depēdētiā et hoc prius nālr q̄ depēdentia sit terminata ad ipsum depēdet depēdens.19.q.q.ī.B.

In tot productiōes pōt aliqd̄ suppositū ad quot se extendit principiū productiuū.2.q.q.K.

In cuius ptāte nō ē tēdere vel nō tēdere i ei' ptāte nō est remisse tendere.49.Dis.4ª.q.10.ī.B.

In cui' subā ē relō illud nō ē aliqd̄ absolutū.13.q.q.D.

In vnoquoq̄ ordie cāe oʒ ponere respū vni' effect' vnā pse caʒ et vnā pse rōnē causandi.3.Dis.p̄.q.7.N.

Imperfectius nō est causa sufficiens actiua perfectioris.18.Dis.2ª.q.vnica.ī.G.

Impossibile est eandem potentiam cōprehendere duo obiecta adequata infinita.7.q.q.ī.F.

Impossibile est aliq̄ eē distincta in rōne supioris et non eē distincta in rōne inferioris.1.q.pl.S.

Impossibile est eūdē ꝯceptū eē priorē et posteriorē hēri et nō hēri de eadē re.2.Dis.p̄.q.2.ī.A.

Impossibile est agens cōmunicare terminū formalem productionis nisi agat forma eque perfecta si agit vniuoce vel perfectiori si agit equiuoce.7.Dis.p̄.q.vnica.O.

Impossibile est intelligere relonē et nō eē ad aliquē terminū et correlatiuū.23.Dis.p̄.q.vnica.B.

Impossibile est fundamētū eē nouū et relonē eē eternā fm illud fundamentum.30.Dis.p̄.q.5.A.

Impole ē aliqd̄ depēdēs a posteriori nālr eē idē priori nālr q2 tūc esset p'us et nō prius.3.Dis.2ª.q.4.F.

Impole ē hoc eē et illō nō eē qn ē vera et realis idētitas lʒ nō sit formalis.q2 tūc idē eēt et nō eēt.ibidē.

Impossibile est q aliqd sit repñtatiuũ alic⁹ scđario nisi pmõ obm repñtatũ determinet ad illõ.3.Dis.2ª.q.8.i.B.

Impossibile est aliquã cognitionẽ intuitiuã eẽ p aliquã rõnẽ q̃ sit i eadẽ dispõne z eodẽ mõ repñtãs re manẽte z ẽt nõ manente.3.Dis.2ª.q.11.i.F.

Impossibile ẽ eẽ duos fines pmos vel duos efficiẽtes primos alt eri⁹ z alteri⁹ rõnis.14.Dis.2ª.q.1.i.A.

Impossibile est absolutũ cũ relone facere pse vnũ.3.q.pl.J.z.16.Dis.2ª.q.vnica.H.

Impossibile est volũtatẽ vele aliqd actu nisi sit actualis itellectio eiusdẽ i intellectu.42.Dis.2ª.q.4.i.D.

Impossibile est idem causatum habere plures causas totales in eodem genere causandi a quibus dependeat.1.Dis.3ª.q.2.i.A.z.7.q.q.Do.

Impossibile est agẽtia quantũcũq3 diuersa q inducãt regulariter eandem formam post corruptionẽ eiusdem corrupti.12.Dis.4ª.q.4.A.

Impossibile est illud qđ inest alicui per accidẽs eẽ immutabilius eo cui inest.49.Dis.4ª.q.6.i.K.

Illud quod est tm̃ sensibile pse nõ primo nõ põt agere sine illo qđ est sensibile primo.12.Dis.4ª.q.3.Cc.

Illud quod est essentialis rõ terminãdi depẽdẽtiã alterius nõ pt ad illud depẽdere.ibidẽ.q.6.i.A.

Illud non dicitur esse virtus acquisita ad cuius cognõnẽ requirit aliqd supnale.14.Dis.4ª.q.3.C.

Illud magis diligit simplr pp cuius salutẽ eẽ alterius cõtẽnitur vel negligit.43.Dis.4ª.q.2.P.

Illud quod nõ locat aliquid effectiue nec ipedit ipsum amoueri ab h loco nõ detiet ipz.44.Dis.4ª.q.2.D.

Illud est simplr principalius respectu.a.quod quocũq3 alio p possibile vel ipossibile circũscripto eodẽ modo se haberet ad.a.49.Dis.4ª.q.2.L.

Illud est magis volẽdũ volũtate libera qđ appetitu naturali nalr est magis appetendũ.ibidem.q.4.B.

Illud est melius quod sine alio esset magis eligibile.ibidem.q.4.i.M.

Illud quod nõ cõiungitur meliori se nõ pt beatificari neq3 simplr beatificatur.ibidem.q.8.D.

Illud nullomodo est plurificabile indiuiduis quod non potest aliquomodo determinari ad aliquam certaz pluralitatem.2.q.q.i.K.

Illud est precisa causa alicui⁹:quo posito : circũscripto vel variato quocũq3 alio sequitur effectus.1.q.pl.M.z.43.Dis.4ª.q.4.D.

Illud secundum propriam rõnem videtur esse actualius in se cui magis repugnat communicabilitas ad plura a dextra 3.q.pl.i.D.

Illud qđ ẽ rõ agẽdi alicui actiõe nõ manẽte i agẽte nõ perficitur illa actione.1.Dis.2ª.q.1.B.

Illud quod si esset distinctum ab aliquo esset posterius eo naturaliter necessario est idem illi si incõpossibile est illud aliud esse sine eo.2.Dis.2ª.q.2.A.

Illud quod est pfectiõis i inferiori intellectu nõ est negãdũ ab itellcu supiori z pfectiori.9.Dis.2ª.q.2.N.

Illud quod non est causa forme in esse sed tantũ in fieri nõ vr esse causa necessaria forme quãtũ ad actum eius scđm.11.Dis.2ª.q.vnica.B.

Illud quo aliqd pt simplr agerẽ ẽ potẽtia.1.Dis.p.q.4.i.D.z.17.Dis.eiusdẽ.q.2.E.z.49.dis.4ª.q.6.i.D.

Illud quo producens producit si non est eiusdem rationis cum forma producti continet eam virtualiter z est perfectius ea.7.Dis.p.q.vnica.i.M.

Illud nõ est cõtingẽs pp hitudinẽ sui ad aliquã cãz ad cuius euẽtũ cã supior est determinata cuius cãe determinationẽ necessario sequit determinatio oĩuz causarum inferiorum.37.Dis.2ª.q.vnica.M.

Illud est causa totalis alicuius quod si cẽt:oi alio p impossibile circũscripto pfecte causaret illõ.ibidez.N.

Illud q est rõ cõtinẽdi multas pfectiões virtualr z q̃tũ est õ se ĩfinitas oz q sit pfectio simplr.1.Dis.3ª.q.1.C.

Illud quod est alicuius in se : prius est eius q̃ quod est eius per accidens.2.Dis.3ª.q.2.H.

Illud cuius essentia est in causata secundum se:ipsum est incausatum secundum se.22.Dis.3ª.q.vnica.A.

Illud cuius essentia est incausata a causis itrinsecis: est in causatum a causis intrinsecis.ibidem.

Illud quod nullomodo est in genere:vel nihil est vl est deus.22.Dis.3ª.q.vnica.i.B.

Illud quod ex propria ratione sui non dependet essentialr a volũtate:nõ dependet essentialr ab aliquo essentialr depẽdẽte a volũtate.24.Dis.3ª.q.vnica.B.

Illud nõ est causa sine quo ab alio prius naturalr causatum habet totalr eẽ.12.Dis.4ª.q.1.S.

Illud est p se subm alicuius accñtis de quo illud accñs pdicatur per se secũdo modo.ibidẽ.q.2.H.

Illud quo aliquod ens habet entitatem eo tanq̃ fũdamento proprio vnitatis est vnum vnitate correspõdẽte tali entitati z per consequens distinctũ a quocũq3 ente non habente illam vnitatem.3.q.q.F.

Illud qđ se ipso formalr est incõicabile se ipso formaliter a quocũq3 cõicabili est distinctum.ibidem.

Illud est verum demonstrabile in se propter quid per aliud verum prius generaliter quod ex terminis suis habet q sic posset demonstrari.7.q.q.D.

Illud qđ ẽ verũ necessariũ ex termis suis mediatum:ex termis ẽt hz q i se sit demõstrabile pp qđ.ibidẽ.i.D.

Illud agẽs pt eque quẽcũq3 terminũ in quẽcũq3 totalr cõuertere qđ in virtute sua actiua hz vtrũq3 terminũ eq̃ totalr q̃tũ ad esse z nõ esse z ẽt qđlibet necessario cõcomitãs vtrũq3 terminũ i eẽndo.10.q.q.A.

Illud qđ exit de potẽtia accidẽtali ad actũ nõ recipit aliquã formã priorẽ ipsa operatione : qz non fuisset prius in potentia accidẽtali sed essentiali.13.q.q.E.

Illud qđ hz relonẽ actualẽ ad terminũ existẽtẽ z quãtũ est ex parte sui semp vniformiter se habet ad illũ:habet relationem aptitudinalem ad illum terminũ qñ non est existens.13.q.q.i.O.

Illud non potest sciri de causa per effectum demonstratione qz.quo circũscripto remanet i causa quicquid est necessarium ad causandum.14.q.q.L.

Illud quod est alicui principiũ operandi operatiõe immanẽte z producendi productum distinctũ: quodãmodo est prius principiũ operandi.14.q.q.i.Q.

Illud videtur esse pncipiũ actiuũ p qđ reducitur aliqd de potẽtia essentiali ad accidẽtalẽ.15.q.q.i.E.

Illud qđ est intrinseca rõ ipsius potẽtie necessario agẽdi erit etiã rõ semp necessario agẽdi. q̃tũ est ex parte potentie:z ita cõtinuandi q̃tum ipsa potentia potest continuare.16.q.q.i.C.

Instrumentum non agit nisi in virtute principalis agẽtis.1.Dis.4ª.q.5.i.A.

Licet detinere rẽ alienam quando ille cuius est debet velle eam rationabiliter detineri.15.Dis.4ª.q.2.Ee.

Mensura ex nã rei aliud est ab ipo mensurato.2.Dis.2ª.q.2.D.

Minor virtus actiua nõ põt maiorẽ virtutẽ impedire a sua actione.9.Dis.2ª.q.2.i.E.

Modus accidẽtalis p se obti nõ impedit cognitionem illius obiecti.10.Dis.4ª.q.8.E.

Modus obiecti beatifici vt obm est beatificũ est in re ex natura rei.6.q.q.F.

Nihil hz a se pncipiũ productiuũ nisi hẽat illud sine imperfectione z etiã nõ cõicatũ p produ

ctionem adequatam competentem tali principio.2. Dis.p.q.7.i.B.

Nihil habēs pfectius eē in aliquo genere ad illō qō hz min⁹ pfectū eē i gñe tali dpēdet.35.Dis.p.q.vnica.L.

Nihil habet limitatē i aliquo nisi habeatur ab aliq̄ agē te determināte illud ad certū gradū.7.q.q.Y.

Nihil essentialiter dependet abaliquo quo nō existēte nihilominus eēt.2.Dis.p.q.3.i.B.

Nihil est in ptāte cognoscētis nisi actus elicitus vel im peratus ipsius volūtatis.4.q.pl.i.B.

Nihil est perse notū de cōceptu nō simplr simplici nisi sit per se notū partes illius conceptus vniri.2. Dis. p.q.2.i.C.

Nihil essentialiter ordinatur ad aliquam operationē ad cuius principiū se habet in potentia cōtradictio nis sicut ad accidens per accidens.ibidē.q.7.D.

Nihil est causa totalis ꝛ perfecta ꝛ nālis effectiua alicuius quin ipsum approximatum totali receptiuo ꝛ non impeditum causet illud.ibidem.V.

Nihil est omnipotens cum omnipotentia requirat potētiā infinitam nisi habeat infinitam essentiam.20. Dis.p.q.vnica.i.F.

Nihil est qō nō habeat determinatū gradū perfectiōis inter entia.31.Dis.p.q.vnica i.A.

Nihil est idē realiter.A.sine quo.A.potest eē realiter sine contradictione.1.Dis.2i.q.5.a.A.

Nihil est cōpositū sine vnione partiū cōponētiū ita q̄ partib⁹ sepatis nō manet cōpositū.1.Dis.2i.q.5.C.

Nihil est pncipiū nāliter mouēdi alicui nisi inq̄tū ē pse ꝛ primo in eo qō mouet.2.Dis.2i.q.10.i.F.

Nihil ē rō cognoscēdi alteꝝ pfecte nisi sit ꝓpria rō ei⁹ vl ꝯtineat ꝓpriā rōnē ei⁹ cogscēdi.3.Dis.2i.q.10.C.

Nihil est obm adequatum intellectus nisi in quo saluetur ratio illius ad qō pōt se extēdere.ibidē.q.11.B.

Nihil est formale principiū producēdi aliqd perfecti⁹ se ipso.1.Dis.4i.q.1.N.ꝛ.i.V.

Nihil est de essentia alicuius nisi quod pertinet intrinsece ad quiditatem eius.12.Dis.4i.q.1.F.

Nihil est cā instrūal alicuius effect⁹ ad quē ꝓducēdū sua virtus actiua sola sufficit.12.Dis.4i.q.3.A.

Nihil est instrumētū alicuius cause nisi supioris cause in genere cause efficientis.12.Dis.4i.q.3.i.D.

Nihil est sūme pfectum cui deficit aliqua perfectio simpliciter.5.q.q.G.

Nihil dependet ab alio in essendo a quo non hz esse ꝛ ita nec in permanēdo ab alio a quo nō hz pmanētiā. qꝛ ab eodē hz eē ꝛ pmanētiā.8.Dis.p.q.5.B.

Nihil fm q̄ est ens diminutū est ꝓpria rō entis veri ꝛ ꝓpria cā entis pfecti.13.Dis.p.q.vnica.D.

Nihil pōt recipere eē necessariū ab aliquo p ꝓductionē nō necessariā.10.Dis.p.q.vnica.i.F.

Nihil causatum a posteriori naturaliter potest esse idē priori naturaliter.11.Dis.4i.q.3.O.

Nihil per eēntiā cognoscibile pfectissime cognoscit nisi cognoscatur p eēntiā suā:vel p aliqd pfecti⁹ includēs essentiā suā quā ipsa sit in se.2.Dis.p.q.3.A.

Nihil perfecte cognoscitur nisi cognito eo quod est de essentia sua.3.Dis.p.q.5.i.L.

Nihil pficiēs eēntiā vt essentia est distincte q̄lcūq; a potētiis pt eē nisi act⁹ primus.49.Dis.4i.q.2.J.

Nihil precedens actionē magis requirit actionē coexistētē q̄ principiū illius actionis ex quo est pri⁹ actione sicut ꝛ principiū agēdi.3.Dis.p.q.6.Q.

Nihil distinctū ab alio realr sine quo nō pt eē sine contradictione est prius eo.sed vel est posterius eo nāliter vel simul natura cum eo.2.Dis.2i.q.2.B.

Nihil dicitur formalr tale nisi p aliquā formā sibi formaliter inherentem.12.Dis.4i.q.2.A.

Nihil dicitur intelligere nisi in hoc q̄ hz intellectionē talē formaliter sibi inherētem.12.Dis.4i.q.3.Ff.

Nihil dr̄ pncipaliter agere aliquid:qō in agēdo est cā subordiata alicui alteri pncipali.48.Dis.4i.q.1.D.

Nihil essentialiter depēdet ab eo qō nō est aliq̄ cā eius loquēdo de actu pmo q̄cūq;.49.Dis.4i.q.2.i.Ee.

Nihil in operibus dei ꝛ nature ponendum est frustra. 6.Dis.4i.q.9.E.

Nihil cōcipit distincte nisi qn̄ cōcipiūt oīa q̄ includunt in ratione eius essentiali.3.Dis.p.q.2.N.

Nihil cōprehēdit obm formalr infinitū nisi ipsum cōprehēdēs sit formaliter infinitū.13.Dis.p.q.vnica.M.

Nihil mouet se vniuoce ad illō qō hz.2.Dis 2i.q.10.C.

Nihil pt excedi a duob⁹ priorib⁹ excedētib⁹.neq; aliqō finitū ordiat ad duos pmos fines.2.Dis.p.q.3.i.B.

Nihil potest dici stultius q̄ q̄ falsa opinione aia sit beata.1.Dis.p.q.1.i.B.

Nihil pt eē cā pse alicui⁹ nisi vt ab ipso tanq̄ a priori essentialr depēdet causatū.2.Dis.p.q.2.L.

Nihil potest nō eē nisi cui aliqd incōpossibile positiue vel priuatiue potest inesse.2.Dis.p.q.2.O.

Nihil potest habere principiū alicuius actionis immanentis nisi sit in actu per illud quod est principiū talis operationis.3.Dis.2i.q.8.A.

Nihil pōt eē rō cognoscendi plura alterius rōnis nisi eminēter cōtineat in se omnia illa fm cognoscibilitatem ꝛ per consequēs fm entitatē.1.Dis.4i.q.1.Y.

Nihil potest cōuerti nec vt terminus a quo nec vt terminus ad quem nisi cuius esse ꝛ non eē totalr subest virtuti conuertētis.11.Dis.4i.q.2.A.

Nihil pt oio determinari ad certā pluralitatē iferioꝝ eiusdē rōnis qō nō necessario pexigit aliq̄ plura alterius rationis per que determinetur ad certam pluralitatem.2.q q.1.K.

Nihil potest esse compositum cōmune: ꝛ eiusdē rōnis in diuersis:quin quodlibet qō est de essentia ei⁹ possit esse eiusdē rōnis cum eis.3.Dis.2i.q.5.in op.

Nihil ꝓhibet effectum ꝓduci ab agente sine illo : quo presente virtus agētis magis debilitat q̄ fortificet 12.Dis.p.q.1.A.

Nihil quod includitur in multis potest esse perfectius quocūq; illoꝝ in quib⁹ includit.1. Dis. 4i.q.1.i.C.

Nihil quod immediate cōseruat a deo pōt corrūpi ab agēte creato.12.Dis.4i.q.4.G.

Nihil proprie mutat nisi aliqō nouū sibi formalr inhereat.49.Dis.4i.q.2.A.

Nihil prohibet quorūdam necessariorum esse alteras causas.7.q.q.i.Kk.

Nihil essentialr depēdet ab aliquo qō nō est causa ei⁹ vel nō est de essentia eius.10.Dis.4i.q.4.D.

Nihil vnius rōnis pōt plura cōtinere nō formalr eadē pfectius q̄ vnitiue vel idētice.46.Dis.4i.q.3.E.

Nihil sufficiēter natū est gignere notitiā actualē nisi ipsum hēat obm prius nālr q̄ actū pña sibi in se vel in aliquo representante ipsum.3.Dis.p.q.6.D.

Nō hñs pri⁹ nullo pori se ē posteri⁹.2.Dis.p.q.2.i.K.

Non est transitus a ꝯtradictorio in cōtradictoriū sine aliqua mutatione.16.Dis.4i.q.2.F.

Non est perse vnū ex quibuscūq; distinctis nisi vnū sit sicut actus ꝛ reliquum sit sicut potentia.1.q.q.D.

Non tantum a causa efficiente dependet idētitas effectus sed etiam a materia.43.Dis.4i.q.3.C.

Nō minoris est virtutis vel actiōis aliquid cōuerterē in pexistēs q̄ in nō pexistēs.13.Dis.4i.q.1.A.

Nō vr̄ ꝓbabile q̄ oppositū ipfectū sit i entib⁹ ex nā rei ꝛ nō possit ibi eē oppositū pfectū ex nā rei.6.q.q.LL.

Non possunt esse plura formaliter infinita et realiter distincta. 4. q. q. i. F.
Noticia eius quod est proprissimum subiecto non continet virtualiter primo et evidenter nisi in proprio et proprio conceptu subiecti vel in ipso subiecto sic concepto. 14. q. q. M.
Nulla anima dicitur peccatrix precise ab illo quod est terminus immediate actionis divine. 14. Dis. 4ª. q. 1. i. C.
Nulla aptitudo est ratio terminandi actum perfectum perfecte nisi ratione nature cuius est talis aptitudo. 27. Dis. 3ª. q. unica. B.
Nulla causa est adequata respectu effectus nisi primo virtualiter contineat totum effectum. 3. q. pl. i. B.
Nulla causa dependet essentialiter in causando a causa eiusdem rationis. 2. Dis. p. q. 2. I.
Nulla causa potest destruere aliquid ens propter repugnantiam sui esse ad illud nisi suo effectui det perfectius et intensius esse quam sit esse alterius destructibilis. 2. Dis. p. q. 2. i. O.
Nulla causa secunda causat nisi prima causa causante causatum eius et hoc prius natura quam ipsa causa propria causet. 8. Dis. p. q. 5. Bb.
Nulla causa secunda potest esse causa principalis cause agendi opposito modo illi qui convenit principali agenti ex sua causalitate. 7. Dis. 2ª. q. unica. i. B.
Nulla habitudo adveniens cuicumque sive absoluto sive respectivo sive etiam illa habitudo sit realis sive rationis destruit illud cui advenit sed potius presupponit. 3. q. q. E.
Nulla materie dispositio est perfectior neque eque perfecta cum forma activa agentis. 27. Dis. p. q. 1. B.
Nulla natura habens intrinsece ad opposita disiuncta necessitatem quin habeat necessitatem ad aliquod unum illorum. 10. dis. 4ª. q. 1. i. N.
Nulla natura vel aptitudo naturalis habet a fine ut finis est, nisi ut amato et desiderato et sic movente efficienter. 4. q. pl. i. G.
Nulla natura est beatificabilis nisi que potest attingere obiectum immateriale. 49. Dis. 4ª. q. 8. D.
Nulla creatura potest animam rationalem beatificare neque simpliciter neque ad tempus. 2. q. pl. D.
Nulla creatura representat deum nisi secundum conceptus communes et non secundum conceptus speciales. 3. Dis. p. q. 5. B.
Nulla electio voluntatis est recta nisi fit a ratione recta et habitu virtutis. 4. q. pl. i. K.
Nulla entitas formaliter infinita simpliciter perfectior termino formali productionis habetur per productionem. 5. Dis. p. q. 2. ii. A.
Nulla entitas una et signata potest esse extra animam quin sit vel formaliter ad se vel formaliter ad alterum. 4. q. q. I.
Nulla negatio est propria alicui subiecto nisi per aliquam affirmationem propriam ei quam sequitur talis negatio. 28. Dis. p. q. 2. L. et 4. q. q. i. D.
Nulla negatio potest esse eadem alicui primo sicut ipsum est ipsum primo. 4. q. q. i. E.
Nulla negatione constituit formaliter aliquid in entitate perfectiori quam sit illa entitas presupposita negationi. 3. dis. 2ª. q. 3. B.
Nulla persona constituit formaliter duabus relationibus distinctis. 18. Dis. p. q. unica. D.
Nulla veritas pertinet per se ad aliquam scientiam nisi sit de subiecto primo vel de eius parte subiectiva vel integrali vel essentiali vel de aliquo essentialiter ad subiectum attributo. 3. q. pl. O.
Nulla certitudo est obiecti alicuius quando illud omnino cognoscit et aliomodo se habet. 3. Dis. p. q. 4. ii. A.
Nulla perfectio intrinseca est beatitudo nisi pro quanto immediate coniungit perfectivo extrinseco: quod est obiectum beatificum. 49. Dis. 4ª. q. 2. Bb.
Nulla perfectio simpliciter est incompossibilis alteri perfectioni simpliciter. 5. q. q. G.
Nulla relatio videtur esse ratio inherentie alicuius perfectionis simpliciter. 35. Dis. p. q. unica. i. C.
Nulla relatio est cognoscibilis nisi cognito extremo. 3. di. p. q. 4. O.
Nulla relatio est perfectio simpliciter. 8. Dis. p. q. 4. I.

Nulla relatio rationis potest esse infinita. ibidem. i. M.
Nulla relatio rationis potest esse ratio formalis qua aliquid potest producere ens reale. 8. Dis. 3ª. q. unica. D.
Nulla perfectio simpliciter est formaliter incommunicabilis. 5. q. q. i. N.
Nulla sensatio potest esse distinctiva primi obiecti sensibilis, i. communissimi ab eo quod non est tale, quia non potest esse virtusque extremi. 43. Dis. 4ª. q. 2. i. F.
Nulla species plurificabilis in individua determinat ex se ad certum numerum individuorum, sed quantum est ex se compatitur infinitatem individuorum. 2. Dis. p. q. 3. i. B.
Nulla species eadem et eiusdem rationis est per se representativa obiecti sub oppositis rationibus representabilis. 3. Dis. p. q. 6. i. A.
Nulla imperfectio est ratio agendi sed est magis impedimentum actionis. 7. q. q. i. M.
Nulla imperfectio ponenda est in aliqua natura: nisi necessitas appareat in tali natura. 3. Dis. p. q. 6. F.
Nulla circumstantia facit quod est peccatum veniale in uno esse mortale in alio; nisi ille alius necessario obligetur ad illud ad quod non est obligatus alter. 38. Dis. 3ª. q. unica. D.
Nulla distinctio realis in effectu dependet a relatione rationis in causa. 46. Dis. 4ª. q. 3. C.
Nulla Scientia prima potest esse de conceptu uno per accidens. 3. q. pl. I.
Nulla scientia alicuius conclusionis dependet nisi ex evidentia principiorum et ex evidentia syllogistice illationis. 3. Dis. p. q. 4. A.
Nulla distinctio precedens rationem primi distinctivi est per tale distinctivum. 8. Dis. p. q. 4. O.
Nulla visio beatifica habet aliquid creatum pro obiecto immediato. 27. Dis. p. q. 1. i. A.
Nulla cognitio alicuius in universali in simili tantum: est cognitio perfectissima et intuitiva ipsius rei in se. 2. Dis. p. q. 3. i. A.
Nulla contingentia potest esse in causatione alicuius cause respectu sui effectus nisi prima causa contingenter se habeat ad causam primam sibi vel ad suum effectum. 39. Dis. p. q. 1. i. B.
Nulla operatio vere realis competit precise alicui enti secundum quod virtute sui, sed si aliquo modo competit sibi, hoc oportet esse virtute alicuius cui competit esse simpliciter. 3. Dis. p. q. 4. O.
Nulla forma complet totum appetitum materie sive respectu alterius forme nisi det actum oppositum privationi illius forme. 14. Dis. 2ª. q. 1. B.
Nulla forma dat actum oppositum privationi cuiuscumque forme nisi in se contineat omnes formas saltem virtualiter. ibidem. et 49. Dis. 4ª. q. 6. C.
Nulla forma absoluta distinguit speciem ab alia per solam relationem sed per aliquam differentiam absolutam eiusdem generis. 17. q. q. i. F.
Nulla forma agit in propriam materiam quam informat. 25. di. 2ª. q. unica. i. I.
Nulla forma eadem numero potest simul informare duas materias quarum utraque erit sufficiens receptivum et totale eius. 11. Dis. 4ª. q. 3. i. I.
Nulla forma determinata ad aliquid receptivum potest aliquo modo perficere aliud passum. 12. Dis. 4ª. q. 6. A.
Nulla forma de genere priori potest perficere susceptivum de genere posteriori. ibidem.
Nulla forma perficiens susceptivum inquantum indifferens ad plura perficit se perficit ipsum in ordine ad unum illorum. 49. Dis. 4ª. q. 2. i. F.
Nulla forma perficit aliquid inquantum illimitatum vel indifferens: que precise perficeret ipsum si esset determinatum ad unum illorum. ibidem.
Nulla productio perfecta per memoriam perfectam potest esse perfecta nisi sit noticie adequate illi memorie sive illi intellectui respectu talis obiecti. 2. Dis. p. q. 7. B.
Nulla productione aliquid accipit esse quod per impossibile circumscripta non minus haberet esse. 11. Dis. p. q. 2. D.
Nulla potentia habet pro obiecto beatifico et quietativo illud quo circumscripto nihil minus quietaret et beatificaret. 5. q. q. i. K.

Nulla potētia manēs eadē potest hēre actū circa aliquid qd nō ptinet sub suo pmo obto.3.Dis.p.q.3.A.

Nulla potētia respiciēs aliqd obm p se ⁊ essentialiter necessario respicit illa q nō habēt ordinē essentialez sed accidentalē ad illud primum.8.Dis.p.q.5.L.

Nulla potētia infinita agens fm vltimum sue potētie potest agere in tempore.8.Dis.p.q.5.V.

Nulla po⁹eligit h pp illd nisi velit vtrūq extremū.sic nulla potētia cognitiua cogscit ɔnē pp pncipiū nisi eadē cogscat pncipia ⁊ ɔnes.10.dis.p.q.vnica.M.

Nulla potētia opatiua pt pfectissime qetari nisi i obto icludēte sūmā pfectionē polem obto adeqto ipsi⁹ potētie.22.Dis.p.q.vnica.B.⁊.50.Dis.4ᵃ.q.6.C.

Nulla potentia respiciēs aliqd obm cōe siue i rōne motiui siue in rōne terminatiui pt pfectissime qetari nisi in eo solo in quo est pfectissima ratio obiecti adequati.27.Dis.3ᵃ.q.vnica.i.C.

Nulla potētia pōt hre aliquē actū circa illud i quo nō saluat rō sui pmi obti.33.Dis.3ᵃ.q.vnica.C.

Nulla potētia pōt cogscere aliqd sub rōne vliori rōne sui pmi obti.43.dis.4ᵃ.q.2.F.⁊.49.dis.4ᵃ.q.8.i.B

Nulla potentia habet suum primum esse per operationem suam.1.q.q.i.L.

Nulla mutatio est realis nisi sit iter terminū realē positiuū vel priuationem realem.16.Dis.4ᵃ.q.2.E.

Nulli creature pt eē notū p rōnē nālē illud qd cōtingēter dependet a volūtate diuina.49.Dis.4ᵃ.q.6.O.

Nulli tanq̄ pncipio debz attribui cālitas alicuius nisi tal' causalitas sit euidēs ex nā rei vl' cāe vel cāti.nulli etiam cause negāda est pfecta causalitas nisi manifeste appeat ipfectio cālitatis i ea.17.Dis.p.q.2.M.

Nulli pncipio pductiuo ex se tollit aliqd pducere vt est in aliquo nisi itelligat illud pncipiū pducere vel pduxisse aliq̄ pductiōe adequata virtuti talis principij productiui.2.Dis.p.q.7.G.

Nulli⁹itelligētis creati volūtas prio determiat rectitudie ɔuenientē praxi.4.q.pl.i.R.

Nulli cōmittit ptās arbitrandi in causa aliqua cuius arbitrium nunq̄ erit ratum pp quācūq diligētiam possibilem adhiberi ab ipso sed tantum a casu vel per miraculum speciale.19.Dis.4ᵃ.q.vnica.i.B.

Nulli⁹ sube finis ppri⁹ cognoscit a nobis nisi ex actib⁹ eius nobis manifestis:ex quibus ostēdit: q talis sit conueniens tali nature.1.q.pl.B.

Nulli ppietati hypostatice couenit eē pfectionē neq in creaturis neq in alijs.26.Dis.p.q.vnica.i.O.

Nullus act⁹ ali⁹ ab actu voluntatis elicito vel ipato est essentialr posterior intellectione.4.q.pl.B.

Null⁹ act⁹ potētie iferioris ē finis act⁹ intells.qz nihil ignobilius est per se finis nobilioris.4.q.pl.i.E.

Nullus actus alicuius potentie potest hēre duo obta adequata simul.2.Dis.p.q.3.i.A.

Nullus actus necessario aufertur a potētia aliq nisi pp determinationē ei⁹ad oppositū.49.Dis.4ᵃ.q.10.F.

Nullus habitus simplex pficere potest duas potētias.24.Dis.2ᵃ.q.vnica.C.

Null⁹hit⁹ē pn^m totale elicitiuū act⁹.49.di.4ᵃ.q.10.E

Nullus habitus eleuans potentiā potest habere obiectū quod trāscēdat pmū obm potētie.14.q.q.P.

Nullus effect⁹aliqd a cā recipit actualr.qz illa cā sit nata causare.nisi etiam actualr causet.4.q.pl.E.

Nullus effectus potest esse regulariter idē a qbuscūq ⁊ q̄tūcūq diuersis agētibus.11.Dis.4ᵃ.q.3.R.

Nullus respectus ad creaturam est proprietas psone diuine neq pse intrinsece includitur in aliqua ppietate psone diuine.27.Dis.p.q.3.i.J.

Nullus respect⁹ pōt eē magis necessari⁹aliquo extrēo quāvtrūq extremū psupponit.32.Dis.3ᵃ.q.vica.i.C.

Null⁹ terminus a quo dat effectui pducto aliquā proprietatem.37.Dis.2ᵃ.q.vnica.J.

Nullus terminus formalis actionis pōt eē perfectior formali principio agendi.1.Dis.4ᵃ.q.1.N.

Nullus in via est incorrigibilis.36.Dis.3ᵃ.q.vnica.F.

Null⁹itells hz eē actuale ppriū ⁊ p^m intells p aliquē actū itelligēdi ɔueniētē sibi vl' supposito sz ipz.1.q.q.i.K

Nullus intellectus neq etiaz voluntas in aliquo obiecto perfecte quiecat nisi sit in eo tota plenitudo primi obiecti q̄ta.s.est cōpolis primo obto.6.q.q.J.

Null⁹ ɔcept⁹ cōis de deo ɔtiet vtualr oēs vitates ɔpe theologicas ad psonaz plalitatē ptinētes.3.q.pl.D

Null⁹ɔcept⁹real catur i intells viatoris nālr nisi ab his que sūt nālr motiua intells nri.3.Dis.p.q.1.i.B.

Null⁹ ɔcept⁹hns indifferētiā ad aliq̄ ad q nō pt concept⁹ gnis eē cōis pōt eē cōcept⁹gnis.8.Dis.p.q.3.G.

Nullus respectus ad extra videtur deo necessario cōuenire.3.q.pl.i.J.

Nullus pt decipi circa aliqd pncipiū pmū credēdo se itelliger' illd cū nō itelligat tale pncipiū.2.q.pl.i.C.

Nullus pōt recta rōne appetere nō eē ad fugiēdum infstum ⁊ bonum.50.Dis.4ᵃ.q.2.B.

Nullus pt fm rectā rōnē aliqd appetere cōtra nālem inclinationē.quādo illa ɔsonat diuie volūtati.ibidē.

Nullū agēs superius in cuius ptāte est actio inferioris pōt ab iferiori agēte necessitari.33.Dis.3ᵃ.q.vica.O.

Nullū agēs nāle pōt esse per se causa cōtrariorum circa idem passum.25.Dis.2ᵃ.q.vnica.A.

Nullū agēs hz i ptāte sua actū nisi i ptāte ei⁹ sit totū illd qd nec̄io rqrit ex pte ei⁹ad talē actū.2.di.3ᵃ.q.1.B

Nullū hns formaz aliquā actiuā sibi pdnantē pt moueri ɔ iclinōnē illi⁹ forme pdominātis.17.dis.p.q.2.i.F.

Nullum causatum ab alio est eiusdem rationis cuz eo quod est a se.7.q.q.KK.

Nullum ens absolutum quod est ex se necessarium perfecte quantum potest cogitari aliqd eē necessarium pōt nō eē qcūq alio a se nō existēte.8.Dis.p.q.5.O.

Nullum ens absolutum desinit esse in aliquo propter nouū respectū extrisec⁹aduenietē.10.Dis.4ᵃ q.5.B

Nullum genus pdicat in quid de aliqua dria inferiori neq de illa que sūmit a forma neq de illa q sumit ab vltima realitate forme.3.Dis.p.q.3.i.O.

Nllū gen⁹pt eē idifferēs ad finitū ⁊ ifinitū.8.di.p.q.3.D

Nullum dependens a pluribus potest esse perfectioris conditionis quocunq illorum.14.q.q.i.J.

Nullū pdicatū dicit pse inesse alicui rōne inherētie alicui⁹ qd accidit sibi.15.Dis 3ᵃ.q.vnica.A.

Nullū receptiuū foraz pluriū imediate qetat nisi qū hz pfectissimā formā c⁹ ē capax.14.Dis.3ᵃ.q.2.i.A.

Nllū pse subsistēs pt eē for^a isorans aliq̄ māz.9.q.q.A.

Nullū indiuiduum idem numero pt nāli actione semel corruptuz redire.3.Dis.2ᵃ.q.4.i.F.

Nullū indiuiduū eiusdē spēi nec̄io reqrit eām aliu⁹spēi ab illa quā reqrit aliud idiuiduū.49.Dis.4ᵃ.q.5.E.

Nullum infinitum potest esse possibile non necessariū 10.Dis.p.q.vnica.F.

Nullum diuisibile hz actualissimā entitatē siue actualissimā existētiā anteq̄ intelligatur in aliquibus illorum:in que diuiditur.2.Dis.p.q.7.i.Mm.

Nullum miraculum est respectu contradictorioruz ad que nulla est potentia.3.Dis.2ᵃ.q.4.B.

Nullum pncipiū nāle vniforme pt eē pncipiū actiuuz difformitatis nisi passiuum principium sit difforme.18.Dis.2ᵃ.q vnica.i.J.

Nullū obz facit ɔceptū simplicē ⁊ ppriū sui l' aliq itells ⁊ ɔceptū ppriū ⁊ simplicē alteri⁹ obti nisi cōtineat

illud aliud obm eſſentialr vel v̄tualr.3.Diſ.p̄.q.1.ĩ.C.
Nullū obꝫ bit⁹ nālr p̄cedit obꝫ potētie.3.diſ.p̄.q.3.B.
Nullū obm facit notitiā diſtinctā alterius obti niſi inclu dat in ſe virtualr illud aliud obm.3.Diſ.2ᵃ.q.9.A.
Nullum corpus vt locans eſt locato diſconueniens niſi qꝛ aliud corpus eſt ſibi conueniēs.44.Diſ.4ᵃ.q.2.C.
Nullum ordinatum ad aliud vt prius origine cōtinet ipꝫ eminenter vel virtualiter.6.Diſ.4ᵃ.q.11.A.
Nullum producens habens productum ſibi adequatum poteſt aliud producere.2.Diſ.p̄.q.7.D.
Nullū ſūme diſpoſitū ad recipiēdū indiget aliquo facilitā te.qꝛ iā nō eēt ſumme diſpoſitū.3.Diſ.p̄.q.7.ĩ.E.
Nullū v̄le ſm totā ſuā idifferētiā p̄t cogſci i iferiori neqꝫ tanq̄ i obto neqꝫ tanq̄ irepñtatiuo.3.Diſ.p̄.q.6.ĩ.R.
Nullū ſuppoſitū accipiēs formā p ꝓductionē adequataꝫ illi forme poteſt per illam formā ꝓducere.2.q.q.Q.

Obiectū p̄mū eſt illud qd̄ hꝫ p ſe rōnē mouēdi po tentiam.9.Diſ.2ᵃ.q.2.T.
Obiectū per ſe ꝛ nō p̄muꝫ eſt illud qd̄ nō hꝫ q̄ moueat ſꝫ tantum cum alio mouet.ibidem.
Obligatio non eſt ad impoſſibile ſolui.20.q.q.ĩ.X.
Oē abſolutū p̄us ꝛ realr diſtictū a poſteriori p̄t eē ſine il lo abſqꝫ ꝯdictōe.12.diſ.2ᵃ.q.2.A.ꝛ.48.diſ.4ᵃ.q.1.ĩ.B
Omne agēs qd̄ pōt ſufficiēter in actionē ſuā ſine actione alterius ꝛ in terminum actionis:poteſt informare paſ ſum illa fora ſine actione alterius.11.Diſ.4ᵃ.q.3.S.
Omne agens potēs in aliquam trāſmutationem poteſt in terminum illius ſi hꝫ ſuſceptiuū non magis repugnans termino q̄ motui.12.Diſ.4ᵃ.q.6.B.
Omne agēs hñs virtutē:q̄ quātū eſt de ſe poſſet i infinita ſimul:licet incōpoſſibilitas effectuum impediat illa ſiſ poni:eſt infinite virtutis.2.Diſ.p̄.q.2.ĩ.X.
Omne agēs ex neceſſitate nature neceſſario agit niſi ipe diatur vel ab alio depēdeat i agēdo.2.Diſ.p̄.q.7.ĩ.B.
Omne agens neceſſario agens producit effectū ſuū in ſu ſceptiuo q̄tum p̄t ꝓduci in eo.8.Diſ.p̄.q.5:S.
Omne agens neceſſario agens agit ſm vltimum potētie ſue. qꝛ ſicut non eſt in poteſtate ſua agere ꝛ non agere ita nec intenſe neqꝫ remiſſe agere.ibidem.
Omne agens omnino ſufficienſ hoc eſt a nullo dependenſ ꝛ ꝓducēs p modū nāe hꝫ ꝓductionē ſibi coeuā:ꝛ ēt hꝫ ꝓductū pfectū:ſi nō agit p motū.9.Diſ.p̄.q.vnica.A.
Omne agens naturale potens in aliquem totum effectuꝫ de neceſſitate ꝓducit eum ſi non prohibeat.12.Diſ.2ᵃ. q.1.A.ꝛ.12.Diſ.4ᵃ.q.4.ĩ.C.ꝛ ibidem.D.
Omne agēs qd̄ hꝫ i v̄tute ſua formā pfectiorē hꝫ ēt impfectiorē eiuſdē rōnis.18.Diſ.2ᵃ.q.vnica.ā.A.
Omne agens creatum requirit aliquid in agēdo vt cōcau ſaꝫ efficiētem vel ſaltē vt p̄ncipiū māle.ibidem.A.
Omne agens equiuocum totale eſt nobilius effectu.25. Diſ.2ᵃ.q.vnica.B.ꝛ.49.Diſ.4ᵃ.q.4.ĩ.N.
Oē agēſ nō ipeditū qd̄ necitat ad agēdū de neceſſitate re mouet oē ꝓhibēs actionē:ſi pōt.1.Diſ.p̄.q.4.ĩ.B.
Omne agēs pōt in aliquem terminuꝫ qd̄ p̄t hr̄e in virtute actiua terminuꝫ illum.49.Diſ.4ᵃ.q.14.ĩ.B.
Omne effectibile habet aliquam cauſam eſſentialiter or dinatam.2.Diſ.p̄.q.2.ĩ.O.
Omne ens plus diligit nālr eē ſuū q̄ eē alterius cuius ni hil eſt vt pars vel effectus.2.Diſ.p̄.q.3.ĩ.A.
Oē depēdēs depēdet ab aliquo oīo ꝛ ſimplr indepēdēte, qꝛ tūc nūq̄ terminaret eſ⁹ depēdētia.12.Diſ.p̄.q.1.ĩ.X.
Omne generāns inquātum eſt generans circūſcripto omni alio diſtinguit a genito.3.Diſ.2ᵃ.q.4.K.
Omne pmanēs ꝛ ſempiternū ad qd̄cūqꝫ aliud pmanēs ꝛ ſēpitnū ſp ꝛ necio hꝫ eādē hitudinē.48.Diſ.4ᵃ.q.2.B.
Omne per ſe intelligibile aut includit per ſe rōnem entis ꝛ eſſentialiter vel continetur virtualiter vl̄ eſſentialr in cludente eſſentialiter rōnē entis.3.Diſ.p̄.q.3.J.
Omnis ſenſatio ē cognitio organica.43.Diſ.4ᵃ.q.2.ĩ.C.
Omne factibile exceditur a fine in bonitate ꝛ per ꝯſequēs in perfectione.2.Diſ.p̄.q.2.ĩ.O.
Omne intelligibile finitū determinat ad certum itelligibi le vel ad aliqua certa itelligibilia ita q̄ ſibi ex ſe repu gnat q̄ ſit aliorꝫ ab illis vel ab illo.1.Diſ.4ᵃ.q.1.X.
Omne imperfectum reducitur ad perfectum ſicut ad p̄us ſe eſſentialiter.8.Diſ.p̄.q.1.C.
Omne indiuiſibile de genere quātitatis per ſe vel eſt parſ diſcreti vel terminus continui.2.Diſ.2ᵃ.q.2.ĩ.C.
Omne p̄ncipiū ꝓductiuū qd̄ nō reducit ad aliqd̄ p̄ncipiū p̄uſ natū ē hr̄e ꝓductionē ſibi adeq̄ta.2.Diſ.p̄.q.7.N.
Omne obiectum ſiue relucēs in fantaſmate ſiue in ſpē itel ligibili cū intellectu agēte vel poſſibili coopante ſm vl timum virtutis ſue facit ſicut effectum ſibi adequatum ſuum cōceptum ꝓprium ꝛ q̄ditatiuum.3.Diſ.p̄.q.1.C.
Oē obꝫ qd̄ p ſe cognoſcit a potētia cognitiua vl eſ⁹ obm primū vl cōtinet ſub illo obto p̄io.3.Diſ.p̄.q.3.ĩ.A.
Oē obꝫ qd̄ imutat itellꝫ p ſuā pñtiā abſentia illi⁹ p̄t nō liter cognoſci ab intellectu q̄n nō imutatur.ibidem.K.
Omne obm inquantuꝫ obm eſt prius naturalr ipſo actu. 3.Diſ.2ᵃ.q.1.ā.A.
Omne obꝫ cognoſcibile ab iferiori potētia p̄t eē cogſcibi le a ſupiori eque pfecte vel pfecti⁹.9.Diſ.2ᵃ.q.2.D.
Omne obiectum inquantum habet eſſe intellectu non hꝫ eſſe reale ſed intentionale.3.Diſ.p̄.q.4.ĩ.O.
Omne organum determinatur ad certū genuſ ſenſibiliuꝫ. 43.Diſ.4ᵃ.q.2.ĩ.C.
Omne cōponibile p̄t eē pars alicuius totius cōpoſiti:qd̄ eſt ex ipſo ꝛ alio cōponibili.8.Diſ.p̄.q.1.G.
Omne cōponibile caret pfectiōe illi⁹ cū quo ꝯpōit. ita q̄ illud aliō ꝯponibile nō hꝫ i ſe oēꝫ pfectionē ꝛ oīmodā idētitatē cū illo.qꝛ tūc nō poſſet cū illo cōponi. ibidē.
Omne compoſitum neceſſario preexigit partes ꝛ partiuꝫ vnionem.26.Diſ.p̄.q.vnica.B.
Oē fo2ale cōſtitutiuū diſtinguit cōſtitutū ab oī alio.ēt ſi p ipoſe qd̄cūqꝫ aliō ab illo circūſcribat.11.Diſ.p̄.q.2.C.
Omne notionale eſt actio ꝓductiua ſm aliq̄ potētiā in natura diuina vel preſupponens illam.1.q.q.R.
Omne ꝓpriuꝫ pfectibile ab agēte ſufficiēte p̄t pfici ꝓpria pfectione circūſcripto quocunqꝫ agēte alio ꝛ pfectiōe alia maxie ab agēte nō depēdente in agendo ab actiōe alicuius alterius agētis.11.Diſ.4ᵃ.q.3.T.
Omne qd̄ quietat p̄io in aliquo obto: q̄etat i illo i quo cūqꝫ eſt ſm illū modū.1.Diſ.p̄.q.2.F.
Oē qd̄ ē ex ſe neceſſitatū ad agēdū nūq̄ ꝓhibet niſi p ali quid repugnēs vincēs virtutē eius actiuā.ibidem.
Omne quod repugnat alicui ex parte ſui nō poteſt ei nō repugnare ſtāte natura eius.3.Diſ.p̄.q.5.G.
Omne quod conuenit omnibus inferioribus alicui⁹ ſpēi conſequitur naturam ſpecificam.3.Diſ.p̄.q.4.A.
Omne quod eſt perfectionis in inferiori eſt eminenti⁹ in ſuperiori eiuſdem rationis ꝛ generiſ.3.Diſ.p̄.q.6.ĩ.Q.
Omne quod arguit independentiaꝫ eſt perfectius. ibidē.
Omne qd̄ recipit recipit per modum recipiētis ꝛ nō per modum rei recepte.ibidē.ꝛ.45.Diſ.4ᵃ.q.3.D.
Omne qd̄ includitur eſſentialiter in conceptu alicuius ſi cut pars conceptus nō pōt ab eo excludi ſub quocūqꝫ modo concipiatur.5.Diſ.p̄.q.1.K.
Omne quod habet genus poteſt habere differentiam ꝛ diffinitionem.8.Diſ.p̄.q.3.ĩ.S.
Omne qd̄ hꝫ aliqd̄ eē diſtinguit diſtinctione cōueniēte il li eſſe a quocūqꝫ alio per aliquid quod eſt de rōne eius inquantum habet tale eſſe.11.Diſ.p̄.q.2.ĩ.B.
Omne qd̄ formalr in eē cōſtituit p aliqd̄ eodē diſtinguit. qꝛ eodem eſt aliquid ens ꝛ vnum.ibidem.B.

Omne quod causat verum ens oportet quod habeat aliquod esse existentie inquantum est causa. 13. Dis. p. q. vnica. in. D.

Omne quod non mouet aliud nisi prius naturaliter ab alio motum, ab eodem habet quod moueat et quod sit motum. 2. Dis. 2ª. q. 10. in. C.

Omne quod habet potentiam actiuam respectu alicuius forme potest eam causare in quocunque passo proportionato et approximato. ibidem. D.

Omne quod aggregat in se res diuersorum generum est ens per accidens. 3. Dis. 2ª. q. 4. E.

Omne quod est inferius includit aliquid in se quod non includitur in intellectu superioris. 3. Dis. 2ª. q. 6. A.

Omne quod est perfectionis in potentia inferiori videtur eminentius esse in superiori que est eiusdem generis. ibidem. q. 9. B.

Omne quod est ratio cognoscendi distincte plura habet vnum obiectum in quo perfecte continentur illa plura. 3. Dis. 2ª. q. 10. B.

Omne quod est sufficienter in actu primo respectu alicuius effectus potest illum causare in receptiuo proportionato approximato. 9. Dis. 2ª. q. 2. in. A.

Omne quod determinat sibi aliquod genus determinat sibi aliquam speciem in genere illo. et omne quod determinat sibi aliquam speciem determinat sibi esse in aliquo indiuiduo illius speciei. 12. Dis. 2ª. q. 2. in. B.

Omne quod est per se receptiuum vel per se ratio recipiendi formam substantialem est de substantia compositi. 16. Dis. 2ª. q. vnica. D.

Omne quod ab alio determinatur ad aliquid non habet illud perfecte in sua potestate. 37. Dis. 2ª. q. vnica. M.

Omne quod habet perfecte effectum in potestate sua vel potest ex se solo in illud vel causatio cuiuscunque concurrentis est in potestate eius. scilicet quod illud causet vel non causet. ibidem.

Omne quod est susceptiuum alicuius forme habentis gradus cui nullus repugnat potest quemlibet recipere. 13. Dis. 3ª. q. 4. in. F.

Omne quod habet actum primum perfectum et obiectum presens in ratione obiecti si non impeditur et non sit actus eius secundus successiuus sed permanens potest agere pro quocunque instanti. 18. Dis. 3ª. q. vnica. E.

Omne quod est instrumentum vel agens in virtute alterius aut attingit effectum principalem vel disponit ad principalem terminum. 1. Dis. 4ª. q. 1. O.

Omne quod potest esse sine aliquibus coniunctis quorum coniunctio est contingens: potest esse sine altero illorum precise. 10. Dis. 4ª. q. 4. in. N.

Omne quod magis conuenit cum perfectione simpliciter est simpliciter perfectius. 12. Dis. 4ª. q. 2. in. D.

Omne quod est simpliciter perfectionis in aliquo genere si competit inferiori in illo genere competit et superiori 49. Dis. 4ª. q. 8. C.

Omne quod potest esse sine alio sine contradictione et non econuerso est prius illo. 2. q. q. in. B.

Omne quod conuenit huic et repugnat alij eiusdem speciei non conuenit huic per se secundum illud quod est commune istis vel saltem preexigit distinctionem in istis necessario. scilicet huius ab illo. 2. q. q. C.

Omne quod est verum necessarium non euidens ex terminis habens tamen connexionem necessariam et euidentem ad aliud vt necessarium euidens ex terminis potest demonstrari per illud verum euidens. 7. q. q. A.

Omne quod est actiuum per propriam formam et virtutem habet virtualiter suam actionem etiam quando non actualiter producit. ibidem. P.

Omne suppositum habens a se quodcunque sufficiens principium producendi potest producere productum adequatum illi principio. 2. Dis. p. q. 7. B.

Operatio immanens est vltima perfectio nature absolute operantis. 3. Dis. p. q. 6. in. V.

Operatio non elicitur libere cuius principium actiuum est mere naturale et agens per modum nature. 17. Dis. p. q. 2. F.

Opera Trinitatis sunt indiuisa in comparatione ad extra. 2. Dis. 3ª. q. 1. in. B.

Omnis actus conuersiuus in nobis habet aliquid creatum pro obiecto immediato. 27. Dis. p. q. 1. in. A.

Omni agenti per cognitionem necessaria est distincta cognitio sui finis. 1. q. pl. in. A.

Omnis causa partialis que in actu sibi perfecto proprio secundum quod talis causa potest causare causalitate sibi correspondente effectum. etiam quando est vnita alteri cause partiali in suo actu potest cum ea perfecte causare. 3. Dis. 2ª. q. 8. C.

Omnis habitus inclinat ad aliquem actum in eadem specie. 7. Dis. 2ª. q. vnica. in. P.

Omnis habitudo consequens extrema realis et realiter distincta et hoc ex natura rei est realis. 3. q. q. C.

Omnis habitus factiuus est practicus. 8. q. q. in. E.

Omnis natura consequitur suam perfectionem per operationem propriam. 5. Dis. 2ª. q. 1. A.

Omnis effectus quando in actu causatur habet causam in actu. 2. Dis. 2ª. q. 10. in. B.

Omnis entitas vna causata habet aliquam vnam causam a qua est eius vnitas quia non potest poni vnitas in causato absque vnitate in causa. 8. Dis. p. q. 1. D.

Omnis essentia creata alicui intellectui creato potest esse naturaliter nota. 3. q. pl. in. F.

Omnis essentia que relatiue dicitur est aliquid excepto relatiuo. 2. Dis. p. q. 7. in. Dd.

Omnis perfectio simpliciter que est in causato reducitur ad causam formaliter habentem istam perfectionem. 17. Dis. p. q. 2. Do.

Omnis perfectio simpliciter quantum est ex se est melior quolibet sibi incompossibili cuilibet supposito absolute sumpto secundum rationem suppositi. 2. Dis. p. q. 7. in. Cc.

Omnis perfectio simpliciter est communicabilis pluribus. ibidem.

Omnis relatio realis necessario consequitur suum fundamentum proximum vel rationem fundandi proximam et hoc posito termino. 13. q. q. in. E.

Omnis relatio videtur eque naturaliter respicere suum proprium correlatiuum. 7. Dis. p. q. vnica. M.

Omnis relatio realis non mutua nec equiperantie vel est quedam dependentia vel requirit dependentiam relati ad illud quod refertur. 19. q. q. B.

Omnis relatio primo terminatur ad absolutum. 26. Dis. p. q. vnica. D.

Omnis relatio disquiperantie est ad aliquid alterius speciei. 28. Dis. p. q. 3. G.

Omnis relatio non solum preexigit fundamentum sed etiam terminum vt terminus est. 30. Dis. p. q. 2. in. G.

Omnis veritas causata in intellectu nostro per aliquid prius naturaliter notum causatur per discursum. 4. q. prol. in. B.

Omnis pars essentialis in quocunque genere et omnis species cuiuscunque generis includit limitationem. 3. Dis. p. q. 3. D.

Omnis intellectio abstractiua et non intuitiua est aliquo modo imperfecta. 2. Dis. p. q. 7. in. Ff.

Omnis intellectus certus de vno conceptu et dubius de diuersis habet conceptum de quo est certus alium a conceptibus de quibus est dubius. 3. Dis. p. q. 1. B.

Omnis intellectus passiuus qui non potest in se habere totam perfectionem obiecti dependet ab obiecto circa quod operatur et proportionabiliter secundum proportionem obiecti. 9. Dis. 2ª. q. 2. P.

Omnis differentia differentium reducitur ad aliqua pri-

mo diuersis alioquin non esset status in differētibus.3. Dis.2ᵃ.q.6.ī.C.

Omnis discursus presupponit aliquem conceptum de termino ad quem est.3.Dis.p̄.q.2.Z.

Omnis diuersitas numeralis inquantum numeralis est equalis.3.Dis.2ᵃ.q.1.D.

Omnis finis aliquid quietans in virtute alterius finis nō quietat illud vt vltimus finis.1.Dis.p̄.q.1.ī.B.

Omnis quiditas subiecti in quocunqȝ lumine videat contiuet virtualiter veritates quas potest facere notas intellectui passiuo a tali obiecto.4.q.pl.ī.A.

Omnis quiditas inquantum quiditas est cōmunicabilis pluribus ꝛ etiam quiditas diuina.3.Dis.2ᵃ.q.7.A.

Omnis virtus actiua finita potest habere aliquem effectum adequatū intēsiue ꝛ extēsiue.14.Dis.3ᵃ.q.2.ī.N.

Omnis virtus que cognoscit actum vt est obiecti aliquo modo cognoscit obiectum.45.Dis.4ᵃ.q.3.F.

Omnis conceptus est prime intentionis qui natus est fieri immediate a re sine opere vel actu intellectus negociantis.23.Dis.p̄.q.vnica.G.

Omnis doctrina conclusiones proprias resoluit in principia ꝓpria nisi sit subalternata alicui superiori cuius cōclusiones habet pro principiis.8 q.q.ī.E.

Omnis forma que aliquomodo est illimitata in perficiendo materiam sine sui diuisione ꝛ extensione qualicunqȝ potest simul perficere plures partes materie.2.Dis. p̄.q.7.Ee.

Omnis forma absoluta cum sit terminus actionis habet aliquod principium effectiuum per quod accipit esse. 15.q.q.ī.A.

Omnis forma que potest intelligi vt in subiecto pōt etiā itelligi vt in abstracto ꝛ i se sine subto.3.Dis.p̄.q.4.O.

Omnis forma que est principium totale agendi vt est in subiecto si per se est p̄t per se operari.17.Dis.p̄.q.2.F.

Omnis forma inferior intellectiua si habet operationem habet precise respectu obiecti sub rationibus oppositis vniuersalitati.43.Dis.4ᵃ.q.2.ī.G.

Omnis potentie actuabilis a diuersis obiectis per se virtute propria eorum primum obiectum est aliquod cōmune eis.3.q.pl.ā.X.

Omnis potētia operatiua perfecta potest esse principiū operandi circa quodcunqȝ obiectum natum respici a tali potentia.45.Dis.p̄.q.vnica.A.

Omnis potentia appetitiua consequens in actu suo actū apprehensiue primo appetit delectabile conuenientissimum sue cognitiue vel delectationē in tali delectabili quia in tali appetibili potentia maxime quietatur.6. Dis.2ᵃ.q.2.ī.D.

Omnis potentia actiua corporea requirit passum in qō agat approximatum sibi localiter.10.Dis.4ᵃ.q.7.B.

Omnis potentia mere passiua est potentia contradictionis.12.Dis.4ᵃ.q.3.ī.D.

Omnis potentia habens vnum obiectum primum adequatū p̄t p̄se in qōlȝ ptētū sub illo.49.Dis.4ᵃ.q.8.B.

Omnis potentia vna sicut habet vnum primum obiectū sic habet vnum modum operandi respectu primi obiecti.1.Dis.p̄.q.4.G.

Omnis potentia perfecta potest tēdere in omne illud qō est natum esse obiectum talis potentie.39.Dis.p̄.q.1.E.

Omni potentie passiue correspōdet aliqua potentia actiua vel intrinseca vel extrinseca. 49.Dis.4ᵃ.q.13.ī.B.

Omnis potentia operans circa vnum obiectum non absolute sed in ordine ad aliud eadem est operatiua circa vtrunqȝ obiectum.16.q.q.L.

Omnis potentia ponens differentiam inter vnū obiectū ꝛ aliud nata est cognoscere vtrūqȝ obiectū in se. ibidē.

Omnis voluntas in qua non necessario cōiunguntur appetere commodum ꝛ recte appetere potest recte appetere ꝛ non recte.23.Dis.2ᵃ.q.vnica.C.

Omnis voluntas que non est sua regula neqȝ necessario conformis est sue regule potest deficere in rectitudine.ibidem.D.

Omnis voluntas que in appetendo non est satiata neqȝ quietata nec potest sibi dimissa quietari nisi in obiecto infinito quod non habet presens ꝛ per consequens nō tendit actualiter in illud:talis inq̄ voluntas potest appetere aliquod non in ordine ad illud vel tēdere in bonum apparens ex quo non est immobilitata in bono infinito.ibidem.

Omnis voluntas non necessario carens perfectione conueniente voluntati potest habere ꝗuncūqȝ perfectionem voluntatis.33.Dis.3ᵃ.q.vnica.ī.J.

Omnis vnio realis est ad terminum realem ꝛ secundum ꝗ est realis.2.Dis.3ᵃ.q.1.E.

Omnis pluralitas necessario finita vel est alterius rationis vel si non est alterius rationis necessario preexigit aliquam alterius rationis per quam determinatur.2. q.q.ī.L.ꝛ.6.q.q.ī.Aa.

Ordo scientiarum secundum eminentiā stat ad aliqō vnū tantum quia non possunt esse due scientie simpliciter prime.4.q.pl.ī.N.

Ordo nāe siue essentialis necessario includit ipfectionē in altero extremorum: scilicet in posteriori.4.q.q.ī.B.

Ordo causalitatis non concludit ꝗ causa superior possit causare effectū sine inferiori in quē potest cū inferiori. 7.q.q.ī.N.

Particulare quod nō intelligitur nisi in aliquo communi non potest esse obiectū primū itellectus sed magis illud cōe.3.Dis.p̄.q.3.ī.D.

Possiuum naturale non magis determinatur ad patiendum q̄ agens naturale ad agendū.9.Dis.2ᵃ.q.2.ī.J.

Passum receptiuum forme s̄m esse reale nō est receptiuū eiusdem s̄m esse intentionale.12.Dis.4ᵃ.q.3.M.

Per omnem conditionem effectus potest demōstrari de cā:qz est:quā ipole ē inesse effectui nisi cā sit.3.q.pl.U.

Per nullam mutationem habetur per se illud quod est posterius suo per se termino.10.Dis.4ᵃ.q.1.B.

Perfectio virtutis actiue in habendo effectuȝ totalr nō limitat ipsum respectu ꝓducibiliū.2.q.q.ī.F.

Predicatio in abstractis nō est predicatio in quali vł denominatiua.8.Dis.p̄.q 3.ī.T.

Predicatō nūq̄ ē negāda i diuiȝ p idētitatē abstracti dab stracto nisi qz neutꝝ extremū ē foꝛalr īfinitū.5.q.q.Q.

Primum constitutiuum suppositi in aliqua natura videt facere per se vnum cū illa nā.26.Dis.p̄.q.vnica.ī.G.

Primum obiectum habitus continet virtualiter omnes veritates illius habitus cuius est primū obm.3.q.pl.F.

Principiare aliquod verum ens in quocunqȝ genere p̄ncipiȷ nō cōuenit alicui nisi realiter enti.5.Dis.p̄.q.2.A.

Principium effectiuum inquantum effectiuum nullaȝ ponit imperfectionem.2.Dis.p̄.q.2.

Principium productiuum vnius rationis in diuinis non potest habere duas productiones vnius rationis.6. Dis.p̄.q.vnica.

Principium ꝓductiuum perfectuȝ potest dare producto omnem perfectionem que sibi non repugnat.10.Dis. p̄.q.vnica.F.

Principium productiuum vnius rationis non determinat se ad certam pluralitatem productionum eiusdem rationis.2.q.q.K.

Priuatio forme p̄exigit principiationē ꝓducētis sicut de causa formali ꝛ efficiēte.28.Dis.p̄.q.3.ī.C.

Priuatio que nata est inesse determinato subiecto nō proprie manet sine illo subiecto.22.Dis.4ᵃ.q.1.ī.A.

dens signum oppositi.27.Di.4.q.2.i.A.

Quicqd ē aptū cāri ab aliq cā nō pt ab alia cā causari nisi virtualr ptineat pfectionē illi⁹ cāe.39.Di.2.q.2.A.

Quicquid non impeditum necessario agit necessario tollit impedimentum si pōt.1.Di.p.q.4.E.

Quicquid necessario agit posita aliqua preuia actiōe necessario determinat se ad illā puiam si potest.ibidē.

Quicquid circa obiectum presens necessario agit necessario determinat se ad eius presentiam si potest. ibidem.

Quicūqz appetitus necessario tendit in obm cognitū necessario se determinat ad cognitionē ei⁹ si pōt.ibidem.

Quicūqz appetit⁹ i solū obz sūmū ⁊ pfectissimū apphēsū necio tēdit.necio determiat se ad ei⁹ apphēsiōez si pt.ibid.

Quicqd prio ⁊ imediate pueuit alicui ō qlz qd est i eo siue sibi supiori siue iferiori vel de passiōe pt demōstrari pp quid p illud cui prio pueuit.2.Di.p.q.2.L.

Quicqd hz sil in virtute ifinitū effectū ē ifinitū.ibidē.i.X.

Quicqd ex rōne sua formali est pncipium pductiuū sufficiēs.illud in quocūqz ē a se ⁊ sine īpfectiōe i eo est pncipiū productiuū. ibidem.q.7.A.

Quicquid euenit vt in plurib⁹ ab aliq cā nō libera est effectus naturalis illius cause.3.Di.p.q.4.E.

Quicquid est ens ⁊ caret aliq pfectiōe entis ē simplr possibile ⁊ termin⁹ potētie simplr.8.Di.p.q.2.B.

Quicqd est pfectiōis simplr i creaturis pncipali⁹ ē i deo ⁊ nō ex respectu aliquo ad extra.8.Di.p.q.4.i.A.

Quicqd est i essentia vt est existēs eēt i ea si p ipossibile nō esset intellēs negociās circa ipsā.13.Di.p.q.vnica.E.

Quicquid hz ordinē ad aliqd: hz psilez ordinē ad qdlibz aliud ad qd illud hz ordinē talē.19.Di.p.q.2.J.

Quicquid pstituit formalr aliqd i aliq eē ⁊ ivnitate correspōdēte tali eē se toto repugnat distinctioni opposite illi vnitati ⁊ esse.26.Di.p.q.vnica.i.E.

Quicquid causatur a diuersis causis secundis pexigit i eis debitam pportionem ⁊ approximationem ab hoc q causetur ab eis.1.Di.2.q.5.A.

Quicquid est idem rei est reale.1.Di.p.q.5.N.

Quicquid est ratio requirēdi terminū depēdēter est ratio habendi dependentiam illam.1.Di.2.q.5.N.

Quicqd pt eē i vno eqli pt eē i altero si sibi n repugnat sz ratio aliq sz quā vnū distiguit ab alio.2.Di.2.q.6.i.J.

Quicqd cāt aliq virt⁹ i mēsura diuisibili maior virt⁹ pt id causare in mensura minori.2.Di.2.q.11.i.D.

Quicquid est rō diuisibilitatis inest formaliter illi qd est diuisibile illa diuisione.3.Di.2.q.4.G.

Quicqd pt cāri ab aliq diminute tali i aliq eē vtute alic⁹ simplr tali:pt ab illo simplr tali cāri.3.Di.2.q.8.i.L.

Quicqd absolutū de⁹ imediate facit i creaturis mediāte cā scda pt facere sine illa cā secūda.12.Di.2.q.2.i.A. ⁊.14.Di.3.q.2.i.A.⁊.24.Di.eiusdē.q.vnica.G.

Quicquid deus immediate creat immediate cōseruat vel potest conseruare.ibidem.B.

Quicqd ptigēter se hz ad qdlibz cuiuslz gnis absoluti hz se ptigēter ad illud genus absolutū.12.Di.2.q.2.L.

Quicquid est perse in causato inquantū est causatū per se a causa eius.37.Di.2.q.vnica.J.

Quicquid pōt eē terminus alicuius mutationis pōt esse terminus creatiōis.11.Di.3.q.1.D.

Quicqd ptiet pfecte ⁊ formalr aliquā formā ptinētē formalr aliā formaz cōtinet et illā aliā.11.Di.4.q.3.R.

Quicqd ē icōpossibile simplr icludit negōnē sui icōpossibilis ⁊ nullo⁹ affirmōnē nisi rōne sbiecti cōis.12.Di.4.q.4.D.

Quicquid per se ⁊ primo inest superiori:per se licet nō primo inest inferiori.13.Di.4.q.1.i.Bb.

Quicquid ē actu intelligibile siue vidēs vire intellectuali ⁊ hoc mere ex nā rei hz actu vel pōt hēre actu itellectum vt intellectū ⁊ intelligere vt itelligere.1.q.q.i.L.

Quicquid nō repugnat priori nālr nisi p illō qd est posterius nāliter simpliciter sibi nō repugnat.2.q.q.G.

Quicqd ē plificabile eiusdē rōnis vl ad plā eiusdē rōnis se hns nō determiat ex se ad certā pluralitatē.2.q.q.J.

Quicquid in diuinis non preexigit pluralitatem alterius rationis illud est de se hoc.2.q.q.Q.

Quicquid pōt realiter eē idē simplr pfecto. ipm non pōt aliquomō eē impfectū.⁊ tn nō opz q qdcūqz tale secūdū rōnē suam formalem sit simplr pfectū.19.q.q.L.

Quicquid pcedit actum volitatio est mere naturale. 39. Di.p.q.1.i.A.

Quicūqz pt obz absens cognoscere abstractiue pt illō pñs in existētia sua cognoscere intuitiue.3.Di.p.q.3.i.K.

Quodlibet agens physicuz in agēdo repatitur ⁊ in repatiendo debilitatur.19.Di.2.q.vnica.A.

Qdlibet est tenēdū eē deo possibile qd nec est ex terminis manifestum impossibile nec ex eo impossibilitas vel cotradictio euidenter concluditur.10.Di.4.q.2.L.

Qdlibet obm scie pt esse cognitū simplr distinctissima cognitione abstractiua obiecti citra intuitiuā. 7.q.q.G.

Quod est sola causa materialis respectu alicuius non hz necessitatem respectu eius.3.Di.p.q.7.i.S.

Quod est perfectionis in principio pductiuo nō tollit ab illo rationem productiui.7.Di.p.q.vnica.i.N.

Quod ē causaliter ab alio ē ex se nō ens ⁊ de se est posse. aliter impossibile causaretur.8.Di.p.q.5.B.

Qd i se nihil ē nulli⁹ pt eē modus realis.1.Di.2.q.5.B.

Qd psupponit coordinationē ⁊ distōnē alteri⁹ nō est prius rō distinguēdi ipz vel determināndi ipz.3. Di.2.q.3.A.

Quod cōgruit toti nature specifice nō cōuenit vni indiuiduo mediante alio.20.Di.2.q.1.D.

Quod non est forma actiua non est principium formale inducendi aliquam formam.3.Di.p.q.6.i.V.

Qd nō ē i se ⁊ p se vnū nō ē alicuius p se suppositū ⁊ sicut nec i reb⁹ ita nec i cōceptib⁹.26.Di.p.q.vnica.i.Z.

Quod nō est ex se distinctū ⁊ determinatū nō pt eē pmū distingues vel determinans aliud.3.Di.2.q.3.A.

Quod non est.nō potest esse principium productiuū substantie.18.Di.2.q.vnica.i.G.

Quod non est possibile nisi ex soppositione impossibilis non est simpliciter possibile.12.Di.3.q.vnica.L.

Quod nullomodo hz virtutem motiuā sup aliud. qn illō est p se.nō mouet illud p accñs qn est cū alio cū quo nō facit vnū sicut actus cum potētia.10.Di.4.q.6.i.D.

Ratio formalis cuiuslibet termini primi pducti nō est necessario respectus.3.Di.p.q.5.J.

Ratio singularis et ratio vniuersalis sunt opposite rōnes in cognoscibili ⁊ representabili.ibidem.q.6.B.

Ratio intelligendi:vt est ratio: precedit nālr intellectionem.35.Di.p.q.vnica.D.

Rationes cognoscēdi terminos alicui⁹ cōplexionis non causant sufficiēter notitiā illius cōplexionis nisi illa nata sit cognosci ex terminis.39.Di.p.q.1.A.

Ratio per se alicuius non variatur ex aliquo per accidēs concurrente.11.Di.4.q.4.L.

Ratio recta non dictat actui debere conuenire quod impossibile est sibi conuenire.18.q.q.R.

Realis ⁊ actualis existētia accidētis ordine nature psupponit existentiā subiecti.2.Di.3.q.2.i.G.

Receptiuū sz pprīā rōnē receptiui nō ē i se pfecti⁹ si sit in actu sz suas po⁹ q si sit i po⁹ resp⁹ act⁹.14.Di.3.q.2.L.

Relatio non est principium actiuū neqz aliquid includēs essentialiter relationem.17.Di.p.q.2.D.

Relatio consequens extrema necessario non habet causam propriam aliam ab extremis.ibidem.P.

Relatio realis intrinsecus adueniens necessario cōsequitur extremorum positionem.14.Di.4.q.1.i.B.

Relones q̄ fūdāt i aliq̄ fūdamēto vt ip̄z ē vnū: nō magis req̄rūt distinctionē ei⁹ q̄ ille q̄ fūdant i aliquo nō vt est vnū. ꝛ hoc loquēdo hinc inde equalr. s. q̄tū ad illō qd est esse relationem realem. 6. q. q. Dd.
Relatio realis actualis requirit per se terminum realem actualem. 13. q. q. O.
Relatio nō potest habere verius esse q̄ terminus ad quē est. ibidem. P.
Relatio naturaliter cognosci nō potest nisi nālr vtrūq̄ extremū cognoscat. vel possit cognosci. 14. q. q. i. Ee.
Relatio rōnis nō est formalis rō p̄mi obti intellectus vel voluntatis. 49. Dis. 4ᵃ. q. 4. J.
Representatiuū fm totā suā virtutē repn̄tans obm aliqd sub vna rōne nō p̄t simul representare idē vel aliud sub alia rōne obiecti. 3. Dis. p̄. q. 6. i. L.
Repugnātia ql̄z extrēoꝝ ē ex rōne sua formali ꝛ p se ēēn tiali circūscripto q̄cūq̄ alio positiuo vl̄ negatiuo ad qd cūq̄ aliō resp⁹ vtriusq̄ extremi. 43. Dis. p̄. q. vnica. A.
Relō nō stat i cogscibus nisi ad pfectissimū cogscibile nec ō codē nisi ad seip̄z. vt pfectissi cognitū. 4. q. pl. E
Res ab illo dependet essentialiter in essendo quod est sibi ratio habendi esse. 12. q. q. B.

Secūdū quēcūq̄ modū est obiectum in aliqua potentia fm eundem modū sunt omnia que virtualiter continentur in obiecto 3. Dis. p̄. q. 6. i. D.
Species sub illa ratione representat obiectum. qua mensuratur ab obiecto. 3. Dis. p̄. q. 6. B.
Species sensibilis non est simpliciter eadem ꝛ eiusdē speciei cum suo obiecto. 44. Dis. 4ᵃ. q. 2. A.
Sensus nō p̄t moueri ad cognoscēdū aliqd nisi qd includit i obto sensibili vt sensibile est. 43. Dis. 4ᵃ. q. 2. i. F.
Sensus est existentis vt existens est. ibidem.
Si agēs idē ꝛ mā eadē effect⁹ erit idē. 43. dis. 4ᵃ. q. 3. i. D.
Si alterum incompossibilium repugnat. alterum necessario inest. 16. q. q. i. E.
Si paucitas sufficit ad soluendum apparentia: semper est in natura ponenda. 1. Dis. 4ᵃ. q. 5. i. A.
Sciētia nō depēdet essentialr ab aliquo nisi a potētia ꝛ obto in se vel in specie sua. 24. Dis. 3ᵃ. q. vnica. A.
Sicut qdl̄z ponēdū ē posse c⁹ n̄ appet ipossibilitas ita ꝛ cōpossibile cui⁹ nō appet icōpossitas. 2. Dis. p̄. q. 2. i. Bb.
Sicut nlla relō ita nec vlla actio ō gn̄e actōis neq̄ passio de genere passiōis est pfectio vltima agētis vel operantis. 13. q. q. i. Aa.
Simultas opposita ordini essentiali sufficit ad simultatē correlatiuoꝝ. m. 4. q. q. i. B.
Singulare ꝛ vle includūt eandē rōnē motiuā: ita q̄ singulare iclud t illā quā ꝛ vle. 9. Dis. 2ᵃ. q. 2. i. T.
Si potētia p̄ncipal necio ogat circa obm pn̄s in ipsa potētia est rō q̄ n̄ ē ex se si pōt vel q̄ncūq̄ pōt necessario agendi circa illud. 1. Dis. p̄. q. 4. E.
Si extremi ē simplr necitas vl q̄tū ē ō se ad extremū illis erit ei⁹ necessitas ad qdcūq̄ mediū simplr necū. ibidē.
Si politas adest via tutissima ē eligēda. 3. Dis. 4ᵃ. q. 2. L.
Si possibilitas nō adest via tutissime p̄ria ē tenēda. ibidē.
Si impossibilitas cessauerit cause est supplendum quod impossibilitas prohibebat. ibidem.
Sola intellectio comprehensiua dei repugnat intellectui creato. 22. Dis. p̄. q. vnica. L.
Sola cognō itutitiua dīne eēntie ē illa q̄ pōit hoiez extra p̄satū: ṽie si simplr simplr. si q̄ ad tp̄o q̄ ad tp̄o. 7. q. 3. G.
Sola potētia i mal p̄t p opatione suā attigere pfectū bonū: i quo solo vel i obto ē btitudo. 49. Dis. 4ᵃ. q. 4. A.
Solū illud est pfectio simplr qd pōt eē aliquomō infinitū ꝛ solū illud erit in aliquo melius ipsum q̄ non ipsum. 26. Dis. p̄. q. vnica. i. O.
Substantia perfectissima nō caret aliquo qd cōpetit substantie siue illud sit perfectio eius intrinseca siue cōmunicatio perfectionis eius ad extra. 48. Dis. 4ᵃ. q. 2. i. A.
Successio nō est i iductiōe alicuius forme nisi penes ptes mobilis vel penes ptes ipsius forme. 1. Dis. 4ᵃ. q. 5. A.
Subiectū vt subm est prius natura passione. 3. q. pl. i. O.
Subiectū nō alr se hz in recipiēdo accn̄s pp variationē eius qd nō est rō recipiēdi illud nec aliquo modo necessarium in recipiendo illud. 45. Dis. 4ᵃ. q. 1. B.
Susceptiuū qd ordinat ad multas formas ordinatas maxime ordinat ad pfectissimā. 49. Dis. 4ᵃ. q. 11. i. E.
Suppositio eiusdē rōnis ꝛ nāc nō repugnat hr̄e pprietates ipostaticas que sint simul natura. 4. q. q. A.
Supposita eiusdē nature nō hn̄t inter se prioritatē nature seu prioritatē essentialem. ibidem.

Terminus relonis nālr p̄intelligit reloni sicut et fūdamentū. 8. Dis. p̄. q. 3. i. A.
Terminus mutationis inquantum est terminus includit non esse alterius termini. 11. Dis. 4ᵃ. q. 4. A.
Terminus posterior non est ratio noue incompossibilitatis ad aliquid prius naturaliter. ibidem. J.

Una queqū res est talis in se qualis est in pfecto gn̄e illo: nō aūt in imperfecto. 4. q. pl. i. U.
Una mutatio nō est ad formam positiuā nisi a ppria priuatione eius. 16. Dis. 4ᵃ. q. 2. i. B.
Uelle peccar mōtalr ē peccar mōtalr. 39. di. 3ᵃ. q. vica. M
Ubicūq̄ p̄ncipiū est eiusdē rōnis ꝛ termin⁹ fōralis eiusdē rōnis ibi est productio eiusdē rōnis. 3. q. q. i. N.
Ubicūq̄ ē fōral icōpassibilitas i creatura vnū illoꝝ nō expellit aliō actiue s̄z tm̄ fōralr. 1. Dis. 4ᵃ. q. 5. i. F.
Ubicūq̄ manet primo per se ratio ordinis eadē: ibidem manet idem per se ordo. 1. q. q. i. S.
Uirtus moralis semper sequitur ordine nature aliquam prudentiam. 36. Dis. 3ᵃ. q. vnica. J.
Uirt⁹ potēs cognoscere obz dū ē pn̄s intuitiue: p̄t cognoscere ei⁹ absentiā dū est absens. 10. Dis. 4ᵃ. q. 8. F.
Uirtus actiua cuiuscūq̄ cause secunde eminētius est in prima cā ꝛ i prio agēte q̄ in ipsa causa secūda. 7. q. q. M.
Uniuersalē in actu: cognoscit sub tāta in oīa sub q̄ta ip̄z sic cognitū est simul dicibile. 43. Dis. 4ᵃ. q. 2. F.
Uniuersali i actu repugnat eē existēs vt existēs est. ibidē.
Uniuersale non est nisi obiectum intellectus vel cōsequēs actum intellectus. 49. Dis. 4ᵃ. q. 10. i. B.
Uniuersalitas nūq̄ appēhēdit q̄tū ad suā indifferētiaz totā qn̄ apphēdit in suo inferiori. 3. Dis. p̄. q. 6. i. E.
Unicum obiectum infinitū intensiue adequatur vnice cōprehensioni. 5. q. q. i. R.
Unius actionis sensus est vnum obiectum fm aliquā vnitatē realem. 3. Dis. 2ᵃ. q. 1. L.
Unius actus per se est vna potentia per se ꝛ vnum per se receptiuum. 14. Dis. 3ᵃ. q. 2. B.
Unius cause in vno ordine causandi est vna per se ratio causandi. 13. Dis. p̄. q. vnica. F.
Unius mutōnis p se ē vn⁹ termin⁹ p se. 10. dis. 4ᵃ. q. 1. i. B.
Unūqdq̄ dr̄ tale qn̄ p̄t i opatione sibi debitā. qd at nō p̄t nō dr̄ tale nisi equiuoce. 17. Dis. 2ᵃ. q. 1. P.
Unūqdq̄ qd est extra causaz suā ꝛ intelm sicut hz entitatē ppriā ita ꝛ ppriū eē. 12. Dis. 4ᵃ. q. 1. i. A.
Unū correlatiuū nō est cā alterius correlatiui. q̄ sunt sil natura. 13. Dis. 4ᵃ. q. 1. i. A.
Uolūtas n̄ ē p̄ncipiū necīū pducēdi aliquē amorē alicui⁹ obti nisi sit necīū p̄n̄ amādi illō obz. 10. dis. p̄. q. vica. G
Uolūtas infinita nō pōt nō eē recta neq̄ p̄t nō eē i actu recto. q̄ tunc esset potentialis. ibidem. N.
Uolūtas volēs ordiate finē ꝛ ea q̄ sūt ad finē p̄us vult finē q̄ aliqd aliō ordinatū ad finē. 41. Dis. p̄. q. vica. A.

Explicit Tabula Sexta Notabilium Propositionum de mente Doctoris Subtilis.

Sectio Septima Expositarũ Auctoritatum Theologicarum ac Peripateticarum a Doctore Subtili duas in Partes distributa. quibus clariori Tabule Serie aduersantes Doctori Subtili Propositiones Lectoribus ducescunt.

Vincentij Diedi Liberalium Disciplinarum Cultoris Domini Aloysij filij ad Lectorem Epigramma.

Scotus erat veluti flexis Moeander in vndis:
Et labyrinthea Doedalus Arce latens.
Nãq3 videbantur contraria Dogmata passim
Et sese magnis opposuisse Sophis.
En nitet astrigero Scotus modo clarior Orbe
Quae non Oedipus solueret ecce patent.
Namq3 stagyrei clarent Enigmata: necnon
Quicquid Auicenna scripsit ⁊ Auerroes.
Abdita panduntur non tantum dicta Sophorum
Sed quicquid sancti iam cecinere Patres.
Grandia Dona dedit Superus collata Fauore
Eggregium Fanus quum dedit vnus Opus.
Haec Monumẽta leges quicũq3 archana recẽses
Noscere Aristotelis: ⁊ sacra Sensa Iouis.

Postq̃ in prioribus Indicis huius sectionibus quecunq; ad scibilium questiones pro dilucidatio-
ne scotice Subtilitatis more peripatetico digessimus. e quibus primum pertractatas a Doctore
Subtili materias: earumq; decisiones: quibusq; Doctrine principijs abundauerit apertissime li-
cet vnicuiq; intueri. differendu modo arbitramur Lector solertissime quot innumerabiles Theo
logorum ac Philosophorum propositiones et Auctoritates ancipites ac prima fronte Scotice
Contemplationi aduersantes dilucidentur: miroq; Ingenio ab ipso Doctore exponantur: quo
irrefragabilis Doctoris peritia i medio super candelabrum exposita omnibus elucesceret. et infini
ta pene litigantium et obloquentium Ora compescerent. tanta est etenim non nullorum temeritas et crasse cuiuspia
minerue liuor: vt palam profiteri minime erubescant scoticam Sapientiam ab Aristotelico dogmate penitus alie
nam existere. immo et Aristoteli: Auerroi: Themistio: ceterisq; peripateticis omnino repugnare. neq; in his tantum
Virum momordisse satis putant. quandoquidem etiam sacratissimis orthodoxe fidei Patribus Augustino: Am-
brosio: Hylario: Damasceno: Gregorio ceterisq; sacri Luminis expositoribus scoticam Disciplinam esse dissentanea
profiteantur obducentes innumeras vtriusq; Achademie ancipites enunciationes et Auctoritates. verum q2 velu
ti Solem eclypsari preter naturam est. neq; humane vires suppetunt, ita subtilissimam Doctoris peritiam leui-
bus Oppositorum cauillis et argutiolis obnubilari posse quis putabit: quandoquidem admirabilem Scoti sapie
tiam nemo hec ad vsq; tempora decurticulare vel minima in parte refellere potuerit. quo igit omni ex parte vtriq;
Sapientum achademie Theologorum. s. ac Philosophorum Doctoris Subtilis intentio consentanea videret.
preter ea que vel Sacre fidei aduersari vel manifesta reprehensione digna esse tenentur. immo validissima funda-
menta et munitissima sue veritatis Propugnacula Doctorem sumpsisse non solum ab ipsis orthodoxe fidei Pa-
tribus Augustino: Hieronymo: Ambrosio et reliquis Theologizantibus: verum etiam ab Aristotele: Auerroe cete
risq; peripateticis nemo ambigeret. quandoquidem tanta sit ipse Ingenij subtilitate preditus: vt in decidendis ma
teriarum conclusionibus difficiliores Theologorum ac Philosophorum Auctoritates aliqua ex parte aduersan
tes mira claritate exposuerit. et quo facilius Oppositorum litigia e medio tollerentur. hanc Indicis sectionem septi
mam duas in partes diuisimus: alteramq; Theologicis propositionibus exponendis primum dedicauimus: alte-
ram vero Aristotelis et aliorum Philosophorum auctoritatibus postremo enucleandis: quo singula inuentu fa-
ciliora studiosis occurrerent. eaq; presertim de causa: q2 plerique nostre tempestatis sacratissimis potius fidei My-
sterijs q̃ tumultuarijs Philosophorum disciplinis inuigilant. nonnulli vero ipsis philosophorum magis q̃ theologi-
zantium dogmata ex quopiam rationis abusu et nature seruitute comparare student: vt celebriores in populares
auras efferantur: maiori gloria dignos sese arbitrantes: quum intellectus Vnitatem mundiq; Eternitatem in pu-
blicis Philosophorum coronis sustentare tentauerint ex Aristotelis et Auerrois intentione q̃ opposita theologi-
ce profiteri. quo igitur omnigena Litteratorum copia suo disciplinarum studijs voto consequeretur. eorumq; preser
tim: qui subtiliorem mineruam Doctoris prosequuntur: hunc vtriusq; professionis Indicem litteraria serie dispo-
situm ac distinctum lectitabunt. quo subtiliores Theologorum auctoritates a Doctore Subtili expositas compe
rient: qui altissima intellectus humani obiecta supernaturali fidei Lumine perscrutatur: qui vero Aristotelis et Philosophorum
opinionibus operam dederint: difficiliores eorum cognitu propositiones mira Intelligentia dilucidari cognoscet.
quib⁹ ad inuestiganda Sapientu proloquia facilior aditus pateret: maximamq; frugem ex illarum dilucidatione
studiosi reportarent: nam qui preclara Doctoris monumenta prosequuntur innumeras Oppositorum obiectiones
deuitabunt: qui eis Theologorum vel Philosophorum auctoritatibus aduersabuntur. qui vero alienam professione
propalabunt cognita Doctoris expositione spiculis harundinejs in Scotum facilius cursitabunt. quod sane lau-
dandum summopere arbitror. nam veluti rerum varietate veteri Adagio natura decoratur. ita celebranda Philo
sophie studia ex opinantium diuersitate maximum crementum sumpserunt. vt inquit Philosophus in prohemio
q. z°. prime philosophie. periucundaq; vnicuiq; Opinio propria esse solet. ac vnusquisq; (quod quidem mirabile est)
rem ipsam certissima Cognitione tenere putat: et si sepissime decipiatur: veluti diuersorum Legum credentibus acci
dit. neq; in me succensere quempiam velim: quandoquidem solas hac in Sectione propositiones annotari perlege
ris hac allegatione. Lege primo Dis. primi vel z° etc. nam satis esse censui propositionum Loca tetigisse: quib⁹
vnusquisq; illarum expositione intelliget. q2 maximum volumen expostulassent singularum Auctori-
tatum Expositiones veluti et Doctoris diuisiones in quarta Sectione disposite sunt. Vt quo
clarior Studiosis aditus ad capescendam scoticam Sapientiam prestaretur no sola conclu-
sionum decisione sed etiam dubiorum solutione satis esse duximus vniuersas ex Volu-
minibus Doctoris Theologorum et Philosophorum Auctoritates et ancipi-
tes Propositiones hac in sectione Cultoribus aperuisse et monstrasse lo-
cum. quarum sane cognitione in argumentationibus euadent acutio
res et in dubiorum Solutione solertiores habebuntur: veteri
namq; Prouerbio dici solitum est. Spicula visa minus
ledere sepe solent. quibus expeditis mox ad vlte-
riorem intelligentiam Scotici Epithoma-
tis in octaua Sectione dispositi conuer-
tentur. vbi precipuas Doctoris
Subtilis speculationes oibus
in Disciplinis facile
comparabunt.
Vale.

Incipit Theologicarum Propositionum Expositarum Septime Sectionis Portio Prima de mente Doctoris Subtilis.

ABraam nescivit nos & Israel ignoravit nos. Esa. 63. sup qd dicit Aug. q mortui nesciũt. imo sancti quid agãt vivi. qualr intelligitur. L.45. Dist.4'.q.4.D.

A xpi vulnere sacra manarũt quib' credẽtes initiantur. Aug.15.d ci.di.c.26.qlr itellr.L.2.Dist.4'.q.1.j.M.

Accipio te in meam si dominus permiserit. qualiter fiat ɔtractus per ista verba.z.29.Dist.4'.q.vnica.j.E.

Actio naturalis in eodem precedit actionem non naturalem. qualiter sit vera propositio.z.14.q.q.j.R.

Adã & Eua rapere voluerũt diuinitatẽ & pdiderũt felicitatẽ. Aug.i gl.sup psal.68.qlr itellr.z.21.Dist.2'.q.2.J.

Adam peccauit fm portionem superiorem. igitur fm illã satisfecit xps. qr satisfactio dz esse fz illd fm qd peccat. Sap.11.qliter itellr.L.15.Dist.3'.q.vnica.j.Aa.

Aer non est factus lucidus a sole sed sic lucidus. Aug.11. super Gene.c.19.qualiter intelligitur.z.12.q.q.j.C.

A legislatore nihil est ordinãdũ qd sit occasio trãsgrediẽdi legẽ & ppue miris.qlr itellr.L.20.dist.4'.q.vica.F.

Ad omnia que fide tenemus non solum habemus rationes naturales sed necessarias. Ric.1.de tri.c.3. qualiter intelligitur.z.42.Dist.p.q.vnica.j.C.

Ad pfectionẽ apprehensionis ɔcurrũt essentialiter actus pfecti corrñdetes trib' vtutib' theologicis q̃ reqrũt tẽtionẽ & securitatẽ.qlr itellr.z.49.Dist.4'.q.6.j.V.

Ad sacramentum nihil pertinet nisi sit vel pars vel res sacramenti.qualiter intelligitur.z.6.Dist.4'.q.5.G.

Ad veritatem eucharistie nihil reqrit nisi verũ signũ & vez signatũ.qualiter intelligit.z.11.Dist.4'.q.3.F.

Agens est prestantius effectu & est prestantius patiente. Aug.12.sup Gen.c.28.&.29. qliter itelligit. z.3.Dist. p.q.7.P.&.3.Dist.2'.q.11.D.&.9.Dist.eiusdem.q.2.j. S.&.44.Distinctione.4'.q.2.P.

Agẽs equocũ ẽ nobili' effcũ vel pducẽs equocũ est nobili' pducto.qliter sit vz.z.25.Dist.2'.q vnica. O.

Alie qdẽ pdicatiões i diuinis qsi rẽ mõstrãt alie vo qsi circũstãtiã rei.Boe.p° d tri.c.10.qlr itellr.L.3.q.q.j.B.

Angelus & aia sunt natura pares sz offõ impares. Aug. lib.3°.d libero arb.qlr intelligit.z.1.Dist.2'.q.6.j.G.

Angeli boni fuerũt i grã i pmo istãti sue creatiõis. Aug. de ci.dei.c.9.qlr itellr.z.5.Dist.2'.q.2.O.

Angelus est imago dei. Aug.5.de tri.qualr itelligit.L.3. Distinctione.2'.q.9.P.

Angeli mali ab initio fuerũt miseri. Aug.sup geñ.li.15.c. 8.& Jo.8.ille homicida erat ab initio & i vitate nõ stetit.qualiter intelligitur.z.5.Dist.2'.q.2.j.O.

Angeli mittũtur & sunt oẽs administratorij spũs. ad hebreos.p°.qlr itellr.z.10.Dist.2'.q.vnica.j.A.

Angeli non congregant diuinas illuminationes vel notitiã diuinã ex rebus sensibilibus Dyon.de ange.hierar.c.7.qualiter intelligit.z.3.Dist.2'.q.11.j.D.

Angeli supiores hñt vliorẽ sciam q̃ iferiores.Dyon. de ange.hierar.c.17.qlr intellr.L.3.Dist.2'.q.10.j.M.

Aia xpi fuit osciẽs & poterat scire se custodire & preseruare a morte.qualiter intelligit.z.16.Dist.3'.q.2.j.E.

Anima xpi videt omnia habitualr nõ tñ actualiter.qualiter intelligitur.z.14.Distin.3'.q.2.O.

Aĩa & corp' i morte xpi non erant in ppria hypostasi. Dam.lib.3.c.73.qlr itellr.z.2.Dist.3'.q.2.j.J.

Anima inficit a carne & illud peccatũ ɔtrahimus inquantũ fuimus in Adã fm rõnẽ seminalẽ. Augu.4.sup gene. qlr itellr.z.32.dist.2'.q.vnica.i rñsiõe ar.3.qõnis.R.

Anima intellectiua non habet in mã repugnantiam.qualiter intelligitur.L.11.Dist.4'.q.3.H.

Anima mediat inter carnẽ & verbum. qualiter intelligitur.z.2.Dist.3'.q.2.j.B.

Aĩa nr̃a sic hz nolle ifelicitatẽ ita, & nolle iniqtatez sp hitura ẽ. Aug.i ench.86.qlr itellr.z.49.dist.4'.q.6.D.

Anima hoĩs hz duplicẽ potẽtiã motiuã organicã & non organicã.qualiter intelligit.L.10.Dist.q.7.D.

Anima separata dicitur imperfecta in essendo. qualiter intelligitur.L.9.q.q.

Aĩa sola pma veritate sorat pp h qdẽ nihil supius ẽ aia. Aug.d libero ar.qualr itelligit.z.1.Di.2'.q.6.j.G.

A peccato non absoluit nisi columba.i.xpus vel membra columbe.Aug.d baptis.ɔ donatistas.lib.5.qualr intelligitur.z.19.Dist.4'.q.vnica.N.

Appetitus inhiãtis sic amor fruẽtis.Aug.9.de tri.c.vlt. qualiter itelligit.z.49.Dist.4'.q.5.B.

A pncipio ɔiũxit deus masculũ & feminã ɔctu mrimonij vt pz ex verbo Ade: & itert xps.qd ergo de' ɔiũxit hõ nõ sepet Math.19.qlr itellr.z.33.dist.4'.q.3.j.B.

Apud deum non est impossibile omne verbum. Luc.1. qualiter intelligitur.z.10.q.q.j.J.

Arũdinẽ quassatã nõ ɔfringet & lignũ fumigãs nõ extinguet. Esa.42.qlr intellr.L.15.Dist.4'.q.1.j.N.

Baptismus est ablutio hoĩs viatoris ɔferentiẽtis rẽ.qlr itelligit.z.6.dist.4'.q.11.j.D

Baptismus ẽ sacrz noue legis necessariũ ad salutẽ.qualiter intelligitur.z.5.Dist.4'.q.1.D.

Baptism' ordie qdã hz pfca effect' ordiatos.s.cãre grãz & remittere somitẽ.qlr sit verũ.z.4.dist.4'.q.7.j.A.

Baptismus perfidi nõ mũdat sz polluit.1.q.1.qualiter intelligitur.z.5.Dist.4'.q.1.B.

Baptismus receptus a iustificato frustra recipit cũ non habeat effectuz qui est ablutio anime a pctõ. qualiter sit vez.z.4.Dist.4'.q.6.j.C.

Beati nõ volunt penas dãnatoz qr alr essent crudeles. qualiter est falsa ppõ.z.50.Dist.4'.q.3.j.F.

Beati oẽs esse volumus q semp est vez siue de beatitudie actu cogitemus siue nõ. Augu.13. de tri.c.4.&.8.qualiter intellr.z.13.q.q.j.C.&.49.Dist.4'.q.10.j.L.

Beati quoz remisse sũt iniquitates & quoz tecta sũt peccata.Psal.31.qualr intellr.z.14.Dist.4'.q.1.j.E.

Beati rapiẽtur ab angelis in nubibus celi obuiam xpo. Apls.qlr intellr.L.49.Dist.4'.q.14.N.

Beati fm merita sua erunt in determinata approximatione ad Christum & ideo non mouebunt ab eo.qualiter intelligitur.z.49.Dist.4'.q.14.j.N.

Beatitudo ɔsistit in quocũq p qd distiguit p se beatus a nõ beõ.qliter sit ppõ falsa.L.49. Dist.4'.q.3.j.G.

Beatitudo est status oium bonoz aggregatiõe pfectus. Boe.3°.d ɔsol.qlr itelligit.z.49.Dist.4'.q.2.j.Cc.

Beatitudo est vltima pfectio excludẽs a subto oẽz ipsius tionẽ oppositã.qlr intellr.z.49.Dist.4'.q.6.j.L.

Btitudo ẽ vt cognoscãt te. Jo.17.qliter itelligit.z.48. dist.4'.q.1.j.C.&.49.dist.eiusdẽ.q.4.i sol.arg.ad p^m.

Beatitudo est vita eterna.Boetius.3°.de cõsol.qualiter intelligitur.z.49.Dist.4'.q.6.j.K.

Beatitudo nãliter cõcupiscitur.Aug.13.de tri.c.5.qualiter intelligitur.z.26.Dist.3'.q.vnica.j.K.

Beatitudo requirit totã capacitatez nature satiari.qualiter intelligitur.z.1.Dist.2'.q.6.D.

Beatus est q hz qcqd vult & nihil mali vult. Aug.13.de tri.c.5.qualiter itelligitur.z.1.Dist.p.q.4.j.M.&.13. Dist.3'.q.4.M.&.45.Dist.4'.q.3.R.&.49.Dist.eiusdẽ q.1.in sol.arg.pme.q.Cc.&.q.3.G.&.q.6.j.C.&.N.

Beatus Laurẽti' sãguinẽ xpi dispẽsauit.vt pz ex verbis ei' ad Sixtuz. cui commisisti.& Dist.93. diaconi.8.prime

p̄sbytero. Diaconus eucharistiā corpis xp̄i si necessitas cogit iussus erroget. q̄lr itellr. L.13. di. 4ª. q. 2. ī. R.

Beatus nullā patiet miseriā neqʒ recordatione peccatoꝝ. Esa. 65. ⁊ Greg. sup idē. q̄lr itellr. L. 45. di. 4ª. q. 3. P.

Beatus orans deū pro pctōre nō vider deum neqʒ velle neqʒ nolle exaudire. q̄lr itellr. L. 45. Dis. 4ª. q. 4. G.

Beatus vir qui in sapientia morabitur. Sap. 1. qualiter intelligitur. L. 31. Dis. 3ª. q. vnica. ī. O.

Bona opera mortificata per peccatū mortale post in resurgēte a peccato reuiuiscūt. Aug. de peni. Dis. 2ª. qualiter intelligitur. L. 22. Dis. 4ª. q. vnica ī. F.

Bonitas moralis actus est integritas oīuʒ coꝝ que recta ratio operātis iudicat debere ipsi actui vel ipsi agēti in suo actu cōuenire. qualr intellr. L. 18. q. q. C.

Bonū est ex vna ⁊ tota cā: malū aūt ex particularib⁹ defectib⁹. Dyon. d̄ di. no. pte. 4. q̄lr itellr. L. 18. q. q. ī. K.

Bonū si p se cōcipit cōcipit de⁹ ⁊ i illo beificat itelligēs. Aug. 8. de tri. c. 4. qualr itelligit. L. 8. Dis. p̄. q. 3. F.

Bonū spūale pportionatur spūi ⁊ spūs est vbiqʒ totus ⁊ nō p partes cōtcatur. qualr intellr. L. 20. q q. E.

Cessante actu cogitādi nihil manet in intelligētia sʒ postq̄ cōuersa ē ad memoriā recipit ab ea. Aug. 11. de trini. cap⁰. 3. ⁊ Auic. 6. nāliuʒ pte. 6. cap⁰. 5. spēs nō manet sine actu intelligendi. qualiter intelligitur. L. 45. Dis. 4ª. q. 1. ī. A.

Character est dispositio ad gratiā. qualiter intelligitur. L. 6. Dis. 4ª. q. 10. Q.

Charitas que deseri pt nūq̄ vera fuit. Augu. i smone de opib⁹ misericordie. q̄lr itellr. L. 36. dis. 3ª. q. vnica. ī. D.

Christus apparebit in forma gloriosa. qualiter intelligit. L. 48. Dis. 4ª. q. 1. ī. G.

Christ⁹ apit ⁊ nemo claudit: claudit ⁊ nēo apit. Apoc. 3⁰ qualiter itelligit. L. 19. Dis. 4ª. q. vnica in sol. ad p̄ᵐ.

Christus assumpsit passiones nature viuētis q2 totū hominē ⁊ omnia que sunt hoīs assūpsit pter peccatum. s. esuriem sitim laborē dolorē lachrymas corruptionem mortis agoniam timorem ⁊ talia que vniuersaliter insunt homini. Dama. lib. 3. c. 19. qualiter intelligitur. L. 21. Dis. 3ª. q vnica. ī. C. ⁊. E.

Christ⁹ clamore valido emisit spūʒ. Math. 27. ⁊ Mar. 15. qualr fuerit verificādū. L. 16. Dis. 3ª. q. 2. ī. J.

Christus de⁹ pfectus ⁊ hō pfectus quē adoramus cū patre ⁊ spū scō vna adoratiōe cū icōmutabili carne ei⁹ non inadorabilem carnē eius dicentes. Dama. c. 54. qualiter intelligit. L. 9. Dis. 3ª. q. vnica. ī. D.

Christus est homo. est pp̄ō vera per se. qualiter intelligitur. L. 22. Dis. 3ª. q. vnica. ī. M.

Christus nālr timuit nolēte aīa diuidi a corpe. Dama. li. 3⁰. c. 22. qualr intelligit. L. 15. Dis. 3ª. q. vnica. Bb.

Christ⁹ nō descēdit ex parētib⁹ fm rōnē seminalē. Aug. 10. sup gen. c. 5. qualr itellr. L. 4. Dis. 3ª. q. vnica. ī. L.

Christus nō doluit neqʒ tristatus est. Hylarius in littera. qualiter intelligit. L. 15. Dis. 3ª. q. vnica. ī. Aa.

Christus non totus est deus. Dama. li. 3⁰. c. 7. ⁊. 53. qualiter intelligit. L. 6. Dis. 3ª. q. 2. ī. D.

Christus nō venisset vt redemptor nisi homo cecidisset. qualiter intelligitur. L. 7. Dis. 3ª q. 3. B.

Christus post cenā discipulis suis pransis dedit eucharistiā qualiter intelligit. L. 8. Dis. 4ª. q. 2. in sol. ī. D.

Christus fm q̄ deus est: viuificat sicut ⁊ filius quos vult viuificat suscitat corpa nō pf sed filius fm humanitatem in qua est minor pr̄e. Aug. lib. 3⁰. ⁊ ponitur in lsa sup illud Jo. 5. qualr intelligit. L. 48. Dis. 4ª. q. 1. G.

Christus tanq̄ redēptor vlis aperuit ianuā oīb⁹. qualiter intelligitur. L. 3. Dis. 3ª. q 1. ī. G.

Christus vere dolores nostros ipse portauit. Esa. 53. q̄liter intelligitur. L. 15. Dis. 3ª. q. vnica. ī. Aa.

Creatura nulla eē pōt nisi p ipm per qd oīa facta sunt. s. verbū. Aug. 83. q. q. 46. q̄lr itellr. L. 8. q. q. ī. L.

Circūcisio Abrahe nihil interius sibi cōtulit. qualiter intelligitur. L. 1. Dis. 4ª. q 6. M.

Circūcisio fuit data Abrahe in fedus sempiternū. gene. 17. qualiter intelligit. L. 3. Dis. 4ª. q. 4. ī. O.

Circūcisio nō aperiebat ianuā Ber. sup Luc. 2. qualiter intelligitur. L. 1. Dis. 4ª. q. 6. N.

Circūcisio nō fuit ante christum reuocata. qualiter intelligitur. L. 3. Dis. 4ª. q. 4. N.

Ciuitas in quadro posita est super illud. Apoc. 21. qualiter intelligit. L. 36. Dis. 3ª. q. vnica. ī. D.

Clericus excōicatus celebrās incurrit notā irregularitatis. extra de cle. exco. q̄lr itellr. L. 25. Dis. 4ª. q. 1. ī. E.

Cognitio eius qd est deū eē est oīb⁹ nālr inserta. Dama. li. p̄⁰. c. 1. ⁊. 3. qualr exponit. L. 2. Dis. p̄. q. 2. ī. E.

Cognitio nālis de deo ⁊ cognō fidei infuse sūt actus differētes spē. q̄ sic pp̄ō falsa. L. 17. q. q. L.

Confessio facienda est pprio sacerdoti. qualiter intelligitur. L. 17. Dis. 4ª. q. vnica. S.

Cōis est aīi ꝯceptio icorporalia nō eē in loco. Boe. d̄ ebdo. ⁊ Aug. 83. q. q. 20. q̄lr itellr. L. 2. Dis. 2ª. q. 6. P.

Cōnexio vniuersi cōsistit in hoc q̄ supremum inferioris cōiungitur cum infimo superioris. Dyoni. de diuis no. c. 7. qualiter intelligit. L. 3. Dis. 2ª. q. 10. L.

Constitutiuū persone dat esse subsistere. Aug. 7. de tri. c. 6. qualiter intelligit. L. 4. q. q. M.

Consumatum est. Jo. 19. qualiter intelligitur. L. 3. Distinctione. 4ª. q. 4. ī. N.

Cōtingētia relata ad diuinā sciaʒ sunt necessaria. Boetius. de tri. qualiter itellr. L. 39. Dis. p̄. in fine. Z.

Cōtradictoria distant in infinitū. qualr exponit. L. 2. Distinctione. p̄. q. 2. ī. Z.

Contritio vt contritio sequitur deletionem peccati. qualiter intelligitur. L. 14 Dis. 4ª. q. 2. Q.

Conueniens delectat ⁊ disconueniens tristat. qualiter intelligitur. L. 15. Dis. 3ª. q. vnica. ī. C.

Corpus xp̄i desinēs eē sub mō nāli nō desinit eē sub mō sacrali. q̄lr intelligit. L. 10. Dis. 4ª. q. 4. F. ⁊. q. 6. G.

Corpus christi sursum est: ⁊ in vno loco esse opʒ. Aug. ⁊ ponitur. de ꝯse. Dist. 2. pma Herchis. q̄lr itellr. L. 10. Distinctio. 4ª. q. 3. in sol. ad p̄ᵐ. ī. B.

Corpus pp peccatum est mortuum: idest habuit necessitatē moriendi. ad. Ro. 8. ⁊ gen. 2. in quacunqʒ die comederitis de pomo moriemini. qualiter itelligitur L. 16. Distin. 3ª. q. 2. in sol. p̄. ī. D.

Corrumpi necesse est qd palpatur. Grego. sup illud. Jo. c. 20. Infer digitum tuum. q̄liter intelligit. L. 49. Dis. 4ª. q. 13. in sol. arg. ad pmum. ī. G.

Cui plus dimittit plus diligit dimittētē. qualiter sit pp̄ō vera. L. 22. Dis. 4ª. q. vnica. ī. D.

Cuicunqʒ nature prestatur vt peccare non possit: non est hoc nature proprie sed dei gratie. Aug. 3⁰. de tri. c. 13. qualiter intelligit. L. 49. Dis. 4ª. q. 6. D.

Cunctis dieb⁹ terre estas ⁊ hyems dies ⁊ nox nō requiescēt. Gene. 8. q̄liter intelligit. L. 48. Dis. 4ª. q. 2. N.

Cum odio habueris vxorē dimitte eā: dicit domin⁹ deus israel. Malachi. 2. qualiter intelligitur. L. 33. Dis. 4ª. q. 3. in sol. arg. in oppoᵐ.

Cum punit deus pctōres malū suū nō infert sʒ suis malis: vel malos relinquit. Aug. sup psal. 5. vers. 4. qualiter intelligit. L. 46. Dis. 4ª. q. 4. ī. F.

Decalogus non obligat prodi statu. qualiter sit verum. L. 37. Dis. 3ª q. vnica. ī. G.

Determinatio voluntatis a causa superiori non minus tollit indifferentiam q̄ determinatio eius a causa inferiori. qualr sit veꝝ. L. 49. Dis. 4ª. q. 6. R.

Deitas veritas perficit essentiam per illapsum eius q̄ po tētiā. q̄ sit ꝓpō falsa. z.49. Dis.4ª.q.z.ī.D.

Deo auctore nemo fit deterior. Augu.83.q.q.3. qualiter intelligitur. z.zz. Dis.4.q.vnica.B.

Deus agit ꝓpter finē ꝛ superioritas agentis est superior fi nis. qualiter intelligitur. z.1. Dis.p̄.q.5.ī.D.

Deus est veritas: quāda audis noli querere quid est ve ritas. q2 statim obijciūt se fantasmata. Aug.8°. de tri. c.z. qualiter intelligitur. z.3. Dis.p̄.q.3.K.

Deus est existentia incircūscripta. ꝛ est eius eiorum Dyo. de di.no.c.5. qualiter intelligit. z.6.q.q.ī.S.

Deus est respectus cuius omnia nō creata est quasi accñs. qualiter intelligitur. z.19.q.q.ī.N.

Deus innocēti nihil donat ꝛ peccatori multa donat. qua liter intelligit. L.zz. Dis.4ª.q.vnica.O.

Deus in hac vita mortali potest immediate a viatore co gnosci ꝛ diligi ꝛ tamen non erit viator beatus. quali ter sit propositio vera. z.49. Dis.4ª.q.1z.ī.G.

Deus mouet creaturam corporalē per tempus. Aug. su per gen.li.4.c.z. qualr exponit. z.z. Dis.zª.q.4.D.

Deitas nō assūpsit passiones citra patiēs corp' neq3 tri stitiā citra aiaz turbatā ꝛ malā. Dam.lib.3°.c.zz. qua liter intelligitur. L.15. Dis.3ª.q.vnica.ī.Bb.

Deus non potest esse causa non essendi res. Aug.83.q.q. z1. qualiter intelligitur. z.11. Dis.4ª q.4.N.

Deus nō pt de nō virgine facere virginē ꝛ tn̄ a principio pt creare vginē. Hyero. q̄lr itellr. L.1. Dis.4ª.q.6.E.

Deus non potest facere angelum non fuisse. falsum est. ꝛ qualiter intelligitur. z.z. Dis.zª.q.1.ī.F.

Deus nulli est debitor. qualiter intelligitur. z.46. Di stinctione.4ª.q.1.ī.M.

Deus p̄cepit filijs israel vt spoliarent egyptios. Exo.11. ꝛ.1z. qualiter intelligit. z.37 Dis.3ª.q.vnica.J.

Deus vult omnes homines saluos fieri. prima ad Thi. z°. qualiter exponitur. z.46. Dis.p̄.q.vnica.B.

Diabolus nō potuit videre virginitatē virginis. Ambr. qualiter intelligit. L.30. Dis.4ª.q.z.B.

Dies dn̄i sicut fur ita in nocte veniet. Mathe.z5. ꝛ p̄°. ad Thesal.5. qualiter intellr. z.43. Dis.4ª.q.5.ī.O.

Dies illi sex non erant in successione temporis: sed in co gnitione angelica creaturarum. Aug. 4°. sup gen̄.z3. qualiter intelligitur. L.3. Dis.zª.q.9.ī.F.

Differentiā in nūero diuersitas accntiū facit. Boe. de tri. p̄°. q̄lr itellr. L.3. Dis.zª.q.4.N. ꝛ.49. dis.4ª.q.16.A.

Dilectio est motus anime ad res. qualiter exponitur. z. 3. Distinctione.p̄.q.3.i.K.

Diliges proximum tuum sicut te ipsum. Math. zz. qua liter intelligit. z.37. Dis.3ª.q.vnica.F.

Diligamus nos inuicem. Jo.c.4. qualiter intelligitur. z. z4. Distin.3ª.q.vnica.ī.E.

Diuersus modus causandi non variat cārā forālr. Am brosi' de incarnatōe vbi. q̄lr itellr. L.1. Dis.zª.q.3.E.

Diuidentia perfectiora concomitantur se. qualiter intel ligitur. L.8. Dis.p̄.q.5.Aa.

Diximus mētē noscere semetipsam. nihil enim tā nouit mens q̄ illud qd̄ sibi presto est: nec mēti magis quicq̄ presto est q̄ ipsa sibi. Aug.14. de tri.c.4.ꝛ.9. qualiter intelligitur. z.14.q.q.ī.Ee.

Docere mulierē nō permitto. apostolus. p̄° ad thimo.z. qualiter intelligit. z.z5. Dis.4ª q.z.D.

Dos est aliquid intrinsecum ei cuius est. qualiter intelli gitur. z.49. Dis.4ª.q.13.E.

Duo fecisti domine alterum prope te ꝛ alterum prope ni hil. Aug.1z. cōfessionum.c.3z. qualiter intelligitur. z. 1z. Distin.zª.q.z.ī.E.

Duo gña manēt indiminuta. ꝛ duo modi predicādi. Boe. lib.p̄° d tri.c.6. q̄lr itelr. L.8. dis.p̄.q.3.U.ꝛ.q.4.Bb

Eadem potētia nō pt eē organica: ꝛ nō organica qualr intelligit. z.49. Dis.4ª.q.14.D.

Eandem rem nō posse alium alio plus intelligere non est dubitādū. q2 quisquis aliq̄ rē alr q̄ illa res est: itelligit fallit. Aug.83.q.q.3z. q̄lr itelligit. z.14. dis.3ª.q.1.D

Effectus baptismi magis dependet a cōferrēte q̄ a susci piente. qualiter sit verꝫ. z.4. Dis.4ª.q.7.G.

Ego potestatem habeo ponēdi aiaz meā ꝛ iterꝫ ego po no aiam meaz in me ip o ꝛ nemo tollet eam a me. Jo. 10. qualiter intelligit. L.16. Dis.5ª.q.z.J.

Ego ꝛ puer illuc vsq3 ꝓperātes postq̄ adorauerimus re uertemur ad vos. inquit Abraā gene.zz. qualiter itel ligit q̄ nō dixerit mēdaciū. z.38. Dis.3ª.q.vnica.G.

Eiusdē obiti pmi accepti s̄m totā suā indifferētiā ad po tētiā quā pmo respicit acceptā s̄m totā indifferētiaz: est idem modus se hn̄di in mouēdo. s. naturaliter vel nō na turaliter. qualiter intelligit. L.14.q.q.U.

Eo simplex est de' q̄ est quicqd h3. Augu. 11. de ciui. dei cap°.10. qualr intelligit. z.46 Dis.4ª.q.3.ī.E.

Errans circa aliquē articulū fidei si in illo errore morit dānatur: q2 sine fide impossibile ē placere deo. hebre. 11. qualiter sit verum. z.5. Dis.4ª.q.1.E.

Essentia diuina est i patre ꝛ pater est in essentia diuina: ꝛ prinitas est in deitate. q̄lr itellr. L.5. Dis.p̄.q.z.M.

Essentia diuina est pncipiū forale ꝛ terminus formalis vtriusq3 ꝓductionis. qualr intelligit. z.z.q.q.O.

Essentia diuina iproportionabilr excedit intelligibilita tē intellis creati. qualr intellr. z.49. Dis.4ª.q.11.E.

Eēntia dina ē pelag' oiuz pfectionū ꝛ ifinite subie. Dam. li.p̄°c.4. q̄lr itellr. L.8. di.p̄.q.4.S.ꝛ.13.d.4ª.q.1 Aa

Essentia dina nō repītat diavt distīcta q2 ipsa est ideter minata. q̄lr sit ꝓpō falsa. ꝛ q̄lr itellr. z.50. di.4ª.q.3.F.

Essentia lapidis dependentis non requirit terminū nisi ꝓpter respectū. qualr intellr. L.1z. Dis.4ª.q.1.ī.M.

Esse vbiq3 ē ꝓpriū deo. q̄lr itellr. z.10. Dis.4ª.q.z.ī.K.

Est oino beatissimum ita semper fore certissimū. Augu. 13. de tri.c.7. q̄lr intellr. L.49. Dis.4ª.q.6.T.

Est quedā imago ipsa mens ꝛ noticia eius que est proles ei' ac de se ipsa verbū eius ꝛ amor tertius. Aug.9. de tri.c.vlt. qualr intelligit. z.14.q.q.Bb.

Eternitas est interminabilis vite tota sil' ꝛ perfecta pos sessio. Boe. de cōso. psa.6. q̄lr itellr. z.6.q q.R.

Eternitas est modus existētie diuine sicut ifinitas est mo dus essentie. q̄ sit ꝓpō falsa. z.6.q q.S.

Exitio adeo est absoluta natiuitas que paterni nominis consecuta est cōfessio. Hyla.9. de tri.c.15. qualiter in telligitur. z.4.q.q.ī.S.

Ex diffinitiōe sacri fit dīa inter sacra noue legis ꝛ vete ris. qualiter intelligitur. z.1. Dis.4ª.q.5.J.

Ex hoc debet attēdi grauitas pene ex quo grauitas cul pe. qualr intelligit. L.50. Dis.4ª.q.6.ī.S.

Extrēa vnctio ē vnctio hoīs ifirmi penitētis fcā i dermi tis ptib' corpis ꝛc. q̄lr itellr. z.z3. Di.4ª.q.vnica.B.

Extremum inquantum extremum terminat. qualiter in telligitur. z.6.q.q.Ff.

Facilius est cadere q̄ resurgere. qualiter intelligi tur. z.z1. Dis.4ª.q.1. in sol. argu.ī.G.

Fateri me necesse est q2 pro tota creatura nihil deberet facere contra volūtatē dei s3 potius annihilari eligen dum esset. Ansel. cur deus homo lib.p̄°.c.z1. qualiter intelligitur. z.50. Dis.4ª.q.z. i sol. arg.p̄°.q.ī.E.

Fiant luminaria vt sint in tēpora ꝛ signa dies ꝛ annos. Gene.p̄°. qualiter itelligit. z.48. Dis.4ª.q.z.N.

Fides est habitus necessari' viatori cui succedit visio. Aug. 15. de tri. q̄lr itellr. z.10. Dis.4ª.q.8. i sol. ar. opi.ī.N.

Fidei succedit visio. Augu.83.q.q.48. qualiter intelligi tur. z.31. Dis.3ª.q.vnica.D.

Filius est ars pris plena omnium rōnum viuentiū. Aug. 6°. de tri. c. vlti. qualiter intelligitur. L. 27. Disti. p̄. q. 3. R. ⁊ 39. Dist. eiusdē. q. vnica. f. ⁊. 1. q. q. i. T.

Filius est filius essentie patris. Aug. 15°. de tri. c. 19. qualiter intelligit. L. Ibidem. X.

Filius est de sbā pris. qlr intelligit. L. 5. Dis. p̄. q. 2. G.

Filius in diuinis semper nascit. qualiter intelligitur. L. 9. Distinctione. p̄ q. vnica. i. D.

Filij obedite parentibus. paulus ad Ephe. 6°. qualit intelligitur. 2. 29. Distin. 4ª. q. vnica. D.

Firmissime tene ⁊ nullatenus dubites q̄ sine sacro baptismatis de hoc seculo trāseūt: eterno ignis supplicio esse puniendos. Aug. in enchi. 23. qualiter intelligitur. 2. 33. Distinctio. 2ª. q. vnica. i. C.

Forma xpi fuit pfectissima ⁊ iō abstulit oēm ꝑuationē a mā. qlr sit verum. L. 16. Dis. 3ª. q. 2. 5. E.

Forme inꝑrum generans ⁊ genitū assimilant nō hz vnitatem nisi rōnis. Dam. p̄° lib. c. 8°. qualiter intelligitur. L. 7 Dist. p̄. q. vnica. In fine.

Forma simplex subiectū esse non pōt. Gilbertus in pheemio sex ꝑnci. ⁊ Boetius. li. de tri. c. 3. qualr intelligitur. L. 12. Dist. 4ª. q. 5. in sol. ar. i. B. ⁊. 3. q. ꝑl. R.

Fortasse nihil aliud casum vocamus nisi cuius rō secreta est. Augu. de ochode. questionibus in principio. qualiter intelligitur. 2. 21. q. q. i. C.

Fruendum est bonis inuisibilibus. Aug. 83. q. q. 30. qualiter exponitur. L. 1. Dist. p̄. q. 1. i. E.

Frui qualz corporali voluptate existimant ⁊ bestie. Augustinus. 83. q. q. 30. qlr exponit. L. Ibidem. G.

Fundamentum relationis est fm illud esse qd fundat relationem. qualiter intellr. 2. 36. dis. p̄. q. vnica. F.

Generatio in diuinis est incomphēsibilis nisi ab intellu ifinito ⁊ p ꝯns est ifinito. Esa. 53. gn̄ationē eius qs enarrabit. qlr intellr. L. 5. q. q. S.

Genitricem xpi nequaꝙ dicimus btām vgimem. Dam. c. 58. qualiter intelligit. 2. 4. Dis. 3ª q. vnica. i. I.

Gloriosius est hēre pmium pro merito ꝙ sine merito. qualiter intelligit. L. 18. Dist. 3ª. q. vnica G.

Gloriosius habet qd est fm nām ꝙ qd aliter habet. Ric. de tri. qualit itelligit. L. 16. q. q. i. D.

Gratia requiritur ad meritum. qualiter itelligitur. 2. 13. Distinctione. 3ª. q. 4. S.

Grauitas culpe accipit extensionem in peccato fz infinitatem. qualit intelligit. L. 50. Dis. 4ª. q 6. T.

Habens principium perfectum potest per illud pducere. qualit intellr. L. 2. q. q. i. R.

Habitus supernālis est ad perfectionem recipiētis. qualiter intelligitur. L. 6. Dist. 4ª. q. 10. P.

Hoc est. n. corpus meū. qualiter intelligitur. L. 8. Distinctione. 4ª. q. 2. in sol. ad pmum ⁊. i.

Hō cum interierit non resurget. donec atteret celum non euigilabit. Job. 14. qlr intellr. L. 43. dis. 4ª. q. 1. D.

Homo fidem suam ez firmissima sciētia ⁊ certissima: cāꝗ in se videt. clamatꝗ conscientia: qr rep absentiū fides est pns ⁊ rep ꝙ foris sunt intus est fides: ⁊ rep que nō vident videt fides. Augu. 13 de tri. c. 1. qualiter intelligitur. L. 23. Dist. 3ª. q. vnica. K.

Idee sunt rōnes fm qs format qd formabile. Aug. 83. q. q. 46. qlr itellr. 2. 38. Dis. p̄. q. vnica. G.

Idem est deo esse ⁊ magnū esse. Aug. 5. de tri. c. 10. qualiter intelligitur. L. 6. q. q. i. K.

Idem est patrem esse ⁊ genitorē. Aug. 5. de tri. c. 7. qualiter intelligit. 2. 3. Dis. 4ª q. 2. R.

Iesus proficiebat etate ⁊ sapia corā deo ⁊ hoibus. Luc. 2. qlr intellr. 2. 14. Dis. 3. q 3. in rn̄sōe ad pm. i. C.

Ignis est instrumentum dei cruciando. qualiter intelligitur. 2. 44. Distin. 4ª. 2. i. G.

Illa relatio nō inest ex nā rei ꝙ eque inesset si inesset ex sola consideratione intellectus circūscripta extētis reali. qualiter intelligit. L. 6. q. q. i. Nn.

Illa sunt accn̄tia in his ad que dr de°. Aug. 5. de tri. c. 16. qualiter intelligitur 2. 1. Dist. 2ª. q. 5. i P.

Illud est substantia cui repugnat inherere alteri. qualiter intelligitur. L. 3. q. q. S.

Illud nālr desiderat qd appēhensū statim actu elicito desiderat. qlit intellr. 2. 43. Dis. 4ª. q. 2. i. Y.

Illud qd adimit plus de bono vel maius bonū est mai° malum. qlr sit ꝓpō falsa. 2. 50. Dis. 4ª. q. 2. i. A.

Illud qd est cū repugnante cuiuscūꝗ im pfectiōis est pfectū vel pfectio simplr. ꝙ sit ꝓpō falsa. 2 19. q. q. i. K.

Illud qd dat esse simplr non ꝓsuppōit eē simplr in eodē. qualiter intelligitur. 2. 19. q. q i. Ee.

Illud qd dr fm subam in psonis non numerat in eis. Augu. 5. de tri. qualr intellr. 2 6. q q. i. Ff.

Illud qd fuit semē in vno per multas transmutatiōes fit fieri semē i alio. qlr sit ꝓpō falsa. 2. 44. di. 4ª. q. r. i. R.

Illud qd ē icōphēsibile ē ifinitū. qlr itellr. 2. 5. q. q. i. L.

Illuminationes bonoz angeloz fiunt ordinate. Dyo. de ange. hierar. qualr intellr. L. 14. Dis. 3ª. q. 2. P.

Imago corpis: qr ē in spiritu qui est pstātior corpe iō est pstantior imago corpis in spū ꝙ ipz corpus in sua substantia: nec sane putādū est facere corpus aliqd in spū tanꝙ spūs corpi facienti māe vice subdat. Aug. 12. sup gen. c. 28. ⁊ aia ꝯuoluit ⁊ rapit imagines corpoz. scas in semetipsa ⁊ de semetipsa ⁊ ex. 10. de tri. c. 5. qlr intelligit. 2. 3. Dis. p̄. q. 7. O. ⁊. P. ⁊. 15. q. q. i. K.

Imago est in portione supiori aie non aut in iferiori. Augu. 12. de tri. c. 4. qlr intellr. L. 24. Dis. 2ª. q. vnica.

Imago trinitatis ꝯsistit in aia q̄ ad actus pmos ⁊ scdos. Aug. 9. de tri. c. 4. ⁊. 10. c. 10. qliter intelligit. 2. 3. Di. p̄. q. 9. D. ⁊. 16. Dist. 2ª. q. vnica. ⁊. 15. q. q.

In aqua adhoc vt sit mā ꝯueniens opz vt sit aliq̄ virtus supnālis. Ambro. de ꝯse. Distin. 4. qualiter intelligitur. 2. 5. Dist. 4ª. q. 1. i. B.

In baptismo non est necessaria aqua ꝯsecrata. qlr intelligitur. L. 7. Distinctio 4ª. q. 1. i. C.

In bonis opibus dei bona opa sunt ista punitiua lz sint mala punitis: qr discōueniūt eis. Aug. p̄° retra. c. 25. ⁊ 26. qualiter intelligitur. L. 37. dis. 2ª. q. vnica. i. Ee.

Incarnatio terminatur ad personam filij. qualiter intelligitur. 2. 11. Distinctione. 4ª. q. 2. B.

In xpo non fuit passio fz ꝓpassio. magr. 15. Di. 3ª. ⁊ hier. qualiter intelligit. 2. 15. Di. 3ª. q. vnica. i. U.

Incōicabile terminans dependentiā nāe extrinsece opz esse informabile a tali nā: sicut suba informatur accidēte. qualiter sit propositio vera. L. 19. q. q. N.

Inconueniens est ꝙ qs ꝯsequat veniā sine amore dei. Augu. de vā ⁊ falsa pnia. qlr intelligit. 2. 14. dis. 4ª. q. 2. Y.

Independens adhoc vt depēdētiā terminet reqrit ꝙ sit ꝑus essentialr depēdente. qlr intellr. L. 19. q. q. I.

Independēs dependentis tali pōt depēdētiā cuiuscūꝗ dependentis terminare. ⁊ indepēdens tali depēdētia pōt alicuius depēdentis talē depēdentiam terminare vel priorem ⁊ hoc imediate vel saltē mediate. q̄ istaꝝ ꝓpositionum sit vera. L. 19. q. q. F.

In diuinis non manent nisi tm̄ duo genera. s. suba ⁊ relatio. Boeti° lib p̄° de tri c. 6. ⁊ Aug 5. de tri. c. 10. qualiter intelligitur. 2. 13. Dist. 4ª. q. 1. i A.

In ecclesia pmitiua tm̄ vident fuisse duo ordines. s. sacerdotiū ⁊ diacōnat° qlr ē verū. L. 24. di. 4ª. q. vnica. i. K.

In elementis huius mūdi sunt ponēde rōnes seminales. Aug 3. de tri. c. 9. qlr intellr. 2. 18. di. 2ª. q. vnica. i. K.

In eucharistia corpus xpi hz partem extra partem. qualiter intelligitur. 2. 10. Dis. 4ª. q. 1. R.

In eucharistia pascimur et potamur pane et vino: quia ista sunt pluctus potus et cibus humanus. Dam. li.4.c.6. qualiter intelligit. L.11.di.4'.q.3.in sol.ad 2m.f.K.K.

In eucharistia quolibet accidens caret subo. qualiter intelligitur. L.12. Distinctione. 4'.q.2.K.

Infinitas intellectus diuini est pp identitatem eius ad essentiam. qualiter sit verum. L.5.q.q.X.

Informatio sensus que visio dicitur a solo imprimit corpore: quod vult. Aug.11.de tri.c.2.qualiter intelligitur. z.15.q.q.f.F.

Ingeneratio est proprietas personalis patris. Dam.c.8. qualiter intelligitur. z.26.Dis.p.q.vnica.z.

In hoc christus mortuus est et resurrexit: vt et viuorum et mortuorum dominetur. Ro.14. qualiter intellr. z.48.Di.4'.q.1.f.F.

Initium male voluntatis in angelis quid potuit esse nisi superbia: quia initium omnis peccati est superbia. Augu.14.de ciui. dei.c.13. qualiter intelligitur. z.6.Dis.2'.q.2.R.

In loco sacro non tenetur quis reddere debitum vxori: quia maius malum sequitur quam vitet .s.interdictum loci. qualiter intelligitur. z.32. Distinctio.4'.q.vnica.f.D.

Imperfectius non potest corrumpere perfectius. qualiter sit verum. z.12. Distin.4'.q.3.X.

Impletio promissi sicut et fidelitas est de lege nature. qualiter intelligitur. z.28.Dis.4'.q.vnica.C.

In omnibus citra deum differunt quo est et quod est. Boe. de hebd. qualiter intelligitur. z.12.dis.4'.q.3.f.Bb.

In omnibus creaturis hypostasum diuisio quidem re consideratur copulatio vero et coitas ab ipso intellectu procedit. Dam. c.8. qualiter intelligitur. z.3.Dis.2'.q.1.f.J.

In potentia voluntatis est quod ipsa non habeat actus circa aliquod obiectum determinatum qualiter intellr. z.16.q.q.D.

In quibus est ordo essentialis sic se habent quod illud quod est immediatius vltimo immediate attingit ipsum et alia mediante illo et ideo homo mediante angelo beatificabitur. qualiter intelligitur. z.49.Dis.4'.q.8.in sol.ad pm.f.E.

In rebus creatis illud quod secundum substantiam non dicitur. restat vt secundum accidens dicatur. Aug.5.de tri.c.5. qualiter intellr. z.1.di.2'.q.5.f.P.

In receptione sacrorum quod dari non est iterandum: sed si aliquid omittatur caute est supplendum. extra de clerico per saltum promoto.c.vnico. et de sacris non iterandis.c.1. qualiter intelligitur. z.2.Dis.4'.q.2.C.

Intellectualitas est de ratione formali essentie diuine. Augu.15.de tri.c.5. qualiter intelligitur. z.1.q.q.f.J.

Intellectus diuinus primo apprehendit agibile quod voluntas illud velit: et voluntas non potest discordare ab intellectu apprehendente. qualiter intellr. z.46. Dis.4'.q.1.f.Y.

Intellectus habens vnum intelligere habet vnum dicere. qualiter intelligitur. L.2.q.q.f.E.

Intentio facit bonum opus. Aug. contra mendacium in fine. qualiter intelligitur. L.40.Dis.2'.q.vnica.f.B.

Joseph accepit in vxorem Aseneth filiam Phutifaris: que erat infidelis: et ipse fidelis. gen.41. qualiter intelligit. z.39.Dis.4'.q.vnica.f.F.

Joseph dixit fratribus suis per salutem pharaonis. exploratores estis: et tamen sciebat oppositum esse verum. gen.42. qualiter non dixerit mendacium. L.38.Dis.3'.q.vnica.f.G. et idem vide de Raab et obstetricibus et Judith ibidem.H.

Ite maledicti in ignem eternum math.25. qualiter intelligit. z.49.Distinctione.4'.q.6.f.K.

Juditium sine misericordia fiet ei qui non fecerit misericordiam. Jaco.2. qualiter intelligit. z.46.di.4'.q.4.f.O.

Jurauit angelus quod post hoc non erit amplius tempus. Apoca.10. qualiter intelligitur z.48 Dis 4'.q.-.f.C.

Justitia et iniustitia non est nata esse nisi in voluntate. Ansel. de cas. diaboli.p°.c.27. qualiter intellr. z.1°.q.q.f.X.

Justitia non potest esse in aliqua voluntate nisi inclinet concorditer dictamini prudentie. qualiter intelligitur. z. 46.Distinctio.4'.q.1.J.

Lachryme lauant delictum quod voce pudor est confiteri. lachrymas petri lego satisfactionem non lego. Amb. sup Luc.22. qualiter intelligitur. z.17.Dis.4'.q.vnica.f.X.

Lamech accepit duas vxores et peccauit mortaliter et induxit adulterium. gen.25. qualiter intellr. z.33.Di.4'.q.1.f.G.

Lazarus prius fuit suscitatus quam de monumento eductus. Aug. sup illud Jo.11. qualiter intellr z.14.Dis.4'.q.4.J.

Lex noua multa sup addidit legi veteri. mathe.5. dictum est antiquis non occides etc. qualiter intelligit. z.40.distin.3'.q.vnica.in sol.ad pm.f.D.

Licet permutantem et vendentem pensare damnum suum non autem comodum ipsius iminentis sue quo permutat in carius vendendo vel permutando. qualiter intelligit. L.15.Dis.4'.q.2.f.M.

Magna misericordia dei est quod ad solam promissionem dimittitur peccatum. Cassio. sup illud psal.31. Dixi confitebor. qualiter intelligit. z.17.Di.4'.q.vnica.f.X.

Magi pharaonis fecerunt ranas. Augu.3'.de tri.c.5. qualiter verificatur. z.18.Dis.2'.q.vnica.z.

Magis debet quilibet se diligere quam proximum: et per consequens magis vitam corporalem quam vitam proximi. qualiter intelligitur. z.15.Dis.4'.q.2.Kk.

Maledicam benedictionibus vestris .i. quicquid a vobis benedicetur Malach.2°. qualiter intellr. z.13. Distin.4' q.2.P.

Malum in peccato corrumpit illud bonum cui nocet. Aug.12. de ciui.dei.c.6. qualiter intellr. z.37.dis.2'.q.vnica.f.G.

Mandatum accepi a patre .s. ponere animam meam. Jo.10. qualiter intelligitur. z.16.Dis.3'.q.2.f.J.

Maria fuit in peccato originali concepta. Ber. in de conceptu virgi. qualiter exponitur z.3 Dis.3'.q.1.f.D.

Maria indiguit christo vt redemptore. qualiter intelligitur. z.3.Dis.3'.q.1.f.D.

Maria prius fuit filia ade quam iustificata. qualiter intelligitur. z.3.Distin.3'.q.1.F.

Matrimonium potest esse cum sterili vbi non potest esse bonum prolis. qualiter intelligitur. z.31.Dis.4'.q.vnica.f.F.

Melius fuisset homini illi si natus non fuisset. Math.26. de iuda. qualiter intelligit. z.50.Dis.4'.q.2.in sol.argu.prime qonis.ad primum.f.E.

Melius interpretatur logos grece latine verbum quam per illud quod est ratio vt significetur non solum ad patrem respectus: sed etiam illa que per verbum facta sunt operatiua potentia. Aug.83.q. q.63. qualiter intellr. L.27.Dis.p.q.3.f.K. et 8.q.q.f.R.

Mens meminit sui. Aug.14.de tri.c.8. qualiter intelligitur. z.16.Dis.2'.q.vnica.M.

Mens notitia et amor faciunt in anima imaginem trinitatis. Aug.9.de tri.c.4. qualiter intellr. L.3.dis.p.q.9.F.

Meritum est in voluntate. qualiter intelligit. z.15. Distinctione.3'.q.vnica.f.Aa.

Miles coronandus non timet .s. paulus. et dux .s. dominus timet coronaturus. Aug. sup psal.21 ibi clamabo per diem et non exaudies me. qualiter intellr. z.15.dis.3'.q.vnica.f.U.

Mimus in theatro dixit se scire quod omnes ibi existentes volunt esse beati. Augu.13.de tri.c.3. qualiter intelligit. z.1.Dis.p.q.4.M.

Misericordia est compassio de malo alieno. Dam.li.2. ca.13. qualiter intelligit. z.46.di.4'.q.2.in sol.ad pm.

Misericordia et iustitia sunt due res in vijs dei sibi adiuicem. Cassi. super psal 50. qualiter intelligit. z.46.dist. 4'.q.3.in sol.ad pm.f.B.

Mittet angelos suos filius hominis cum tuba et voce magna et congregabunt electos eius a quattuor ventis a summis celorum vsque ad terminos eorum. Math.24. qualiter intelligitur. L.43.Dis.4'.q.5.A.r.f.N.

Moyses accepit filiam Jetro infidelem. exo.2°. qualiter intelligit fuisse licitum. z.39.dis.4'.q.vnica.G.

Moyses pmisit ad duriciam cordis vr̃i dimittere vxores vr̃as hoc autem ab initio non fuit sic. Math. 19. qualiter intelligit. L.33. Dis. 4. q.3. j. B.

Mortui q̃ in xp̃o sunt resurgent p̃mi deinde nos q̃ viuimus. 1. ad thesal. 4. q̃lr intellr. L.43. Dist. 4. q.5. Q.

Mulier oz laborare q̃tũ põt adhoc q̃ hreditas reddat vo hrdi q̃ttuz in se est. q̃lr itellr. L.15. Dist. 4. q.2. LL.

Mulieres debẽt nubere viris sue tribus. Numeroꝝ. c. vlti. qualiter itelligitur. L.30. Dis. 4. q.2. j. E.

Nature eiusdem rõnis competit similis rõ dependendi z ad similem terminum vel ad eundem terminum: qñ nõ est nisi vnicã natã terminare talem dependentiã. qualiter sit vep. L.19. q.q. Gg.

Nature magis dedit homini requisita ad acquirendam pfectionem intellectus q̃ sensus: qz pfectior est intellectus. qualiter intelligit. L.49. Dist. 4. q.11. j. J.

Nã subalis est nata dare supposito esse simplr z nõ pluppõnit eẽ simpliciter. qualiter sit vep. L.19. q.q. j. Ee.

Necesse esse non diuiditur in plura. qualiter exponitur. L.2. Distinctione. p. q.7. Mm.

Negatio non est ratio terminandi dependentiam. qualiter intelligit. L.19. q.q. Q.

Nemo ad seipsum proprie charitatem habere dicitur sz dilectio in alterum tendit vt charitas dici possit. Grego. in Hom. super Luc. qualiter intelligitur. L.29. Distinctione. 3. q. vnica. B.

Nihil aliud est summo spũi dicere q̃ quasi cogitando intueri. Anselmono. 63. qualiter exponitur. L.32. Distinctione. p. q.2. D.

Nihil eorum q̃ plantauit in nostra nã deus verbũ a pncipio plasmans nos defecit sz oĩa assumpsit. totus. n. toti vnitus est mihi: vt totum toti tribuat. qd̃. n. est inassumptibile est incurabile. Dam. c.55. qualiter intelligitur. L.19. q.4 j. T.

Nihil est sub sole nouum. Ecclesiastes pmo. qualiter intelligitur L.43. Dist. 4. q.3. B.

Nihil est tam in potestate voluntatis q̃ ipsa voluntas. Aug. pmo retrac. c.22. qualiter intelligit. L.7. Dist. 2. q. vnica. j. P. z. 16. q.q. j. C. z. 18. q.q. j. O.

Nihil põt aliquid esse alibi: manẽs in suo in suo loco pori nisi per conuersionem alterius in illud. q̃ sic ppositio falsa. L.10. Distin. 4. q.4. Z.

Nihil profuit inde egisse pniam p quã scelus emendare non potuit. Hiero. de peniten. Dis. 3. qualiter intelligitur. L.14. Dis 4. q.1. j. Y.

Nolite timere eos qui occidunt corpus z postea nõ habent amplius quid faciant. Math. 10. qualiter intelligitur. L.30. Dis. 3. q. vnica. j. D.

Nolumus expoliari sz supuestiri. ad Cor. 5. qualr intellr. L.43. dis. 4. q.2. j. Aa. z. 49. Dis. eiusdẽ. q.12. j. G.

Non dabis scm̃ tuum videre corruptionẽ. psal. 15. qualiter intelligit. L.21. Dis. 3. q. vnica. j. E.

Non deficiunt demõstrationes de trinitate pbanda. Ric. de tri. qualr intelligit. L.24. Dis. 3. q. vnica. j. L.

Non diceremus aliqd esse melius alio: cum vere iudicamus nisi esset nobis impssa notio ipsius boni. Aug. 8. de tri. c.3. de magnis: z. 8. de paruis. qualiter intelligitur. L.3. Distinctione. p. q.3. j. J.

Non est idẽ dicere hoc ingenitũ qd̃ est dicere prẽm: qz z si filium nõ genuisset nihil phiberet ipz esse ingenituz. Aug. 5. de tri. c.6. q̃lr intelligit. L.4. q.q. j. D.

Non est maius pctm̃ simulatio in verbis q̃ in factis. qualiter intelligit z de simulatione Jehu. z de Dauid. p. regꝝ. q̃ simulabat se furere. z. 4. regũ Jehu simulabat se colere Baal. L.38. Dis. 3. q. vnica. R. z. Z.

Non erit ibi amplius sol ad lucendum per diem neq̃ luna p noctẽ. Esa. 60. q̃lr itellr. L.48. dis. 4. q.2. j. C.

Non legit de aplis neq̃ de btã vgine q̃ fuerint baptizati. qualiter sit verũ. L.4. Dis. 4. q.6. B.

Non oẽs cognoscũt btitudinẽ z p ɔñs nõ appetũt illaz. qualiter intelligitur. L.49. Dis. 4. q.10. j. G.

Non põt arbor bona malos fructus facere. Math. 7. z glo. ibi nihil dubium est quin eẽ boni sit bona z mali mala. qualiter intelligitur. L.37. Dist. 2. q. vnica. in responsione argu. pme. q. j. U.

Non põt filius a se facere qcq̃ nisi qd̃ viderit prẽm facientem. Jo. 5. qualiter intelligitur. L.8. q.q. N.

Nõ psumimus q̃ hic bene exit in extremis penitẽs. Augu. in quodam sermone. qualiter itelligitur. L.20. Distinctione. 4. q.1. in sol. ad pmum. j. B.

Non puniet dñs bis in idipsum. Naum. p. cap. p. z Aug. ad exitum. in quo quẽ inuenerit vltimus eius dies in eo inueniet euz vltimus seculi dies. ex qbus hr q̃ iudicium vnius cuiusq̃ est qñ morit z nullũ aliud iudiciũ expectet. q̃lr intelligitur. L.45. Dist. 4. q.1. J.

Non qd̃ volo bonum hoc facio. ad Ro. 7. qualr intelligitur. L.42. Distin. 2. q.4. j. R.

Non resurgent impij in iudicium. psal. pmo. qualiter itelligitur. L.47. Distin. 4. q.1. j. R.

Non sic vr̃ fides in corde in quo est ab eo cuius est sz eaz sz certissima scia: clamatq̃ ɔscientia. z illud qd̃ credere iubemur videre non possumus ipsã tñ fidẽ quando est in nobis videmus in nobis. Aug. 13. de tri. c.1. qualiter intelligit. L.14. q.q. j. R.

Non timeo ebriosum in actu baptizandi. Aug. sup Joã. Homel. 5. qualiter intelligit. L.6. Dist. 4. q.5. j. G.

Non veni soluere legez sz adimplere. Math. 5. qualiter intelligitur. L.3. Dist. 4. q.4. in sol. p. O.

Notũ est nãli rõne hoiem posse ɔsequi finẽ suũ in aliquo indiuiduo. q̃lr itellr. L.43. Dist. 4. q.2. Cc.

Noua relatio non aduenit alicui sine nouo fundamẽto. q̃ sit ppõ falsa. L.1. Dis. 4. q.5. j. R.

Nulla pfectio tollit a cãto pp modũ pfectiorẽ cãndi ipsius cae. q̃lr itellr. L.8. Dis. p. q.5. j. Aa.

Nulli dimittit pctm̃ mortale nisi p aliquã penaz tpalem corrñdentẽ pctõ. q̃lr itellr. L.20. Dis. 4. q. vnica. j. G.

Nullomõ põt corpus in spm̃ ɔuerti. Boetius. lib. de duabus naturis z vna persona xp̃i. c.7. qualiter intelligitur. L.11. Dis. 4. q.2. j. E.

Nullo homine sapiente auctore fit hõ deterior. Augu. 83. q.q.3. qualiter intelligitur. L.37. Dis. 2. q. vnica. j. U. z. 46. Dist. 4. q.4. O.

Nullus intellectus creatus põt cognoscere futura cõtingens. qualiter intelligitur. L.10. Dis. 4. q.8. j. N.

Nullus peccat in eo qd̃ vitare non põt. Aug. de libe. ar. 3. qualiter intellr. L.28. Dis. 2. q. vnica in rñsiõe ad argu. j. B. z. 32. Dis. eiusdem. q. vnica. D.

Nullus põt seipm̃ licẽtiare neq̃ sibi sz ex actu suo pprio qd̃ prius nõ licuit. q̃lr intellr. L.32. dis. 4. q. vica. j. D.

Nullus tenet ɔfiteri nisi semel in ãno. vtpz extra. de oĩs vtriusq̃ sexus. q̃lr itelligitur. L.9. Distin. 4. q.1. E.

Nullum donum est isto dono dei excellentius qd̃ est charitas. Aug. 15. de tri. c.18. qualiter intelligitur. L.17. Distinctione. p. q.2. j. Nn.

Obiectum creatum naturaliter mouet. qualiter sit vera ppõ. L.14. q.q. j. U.

Obiectũ põt cognosci p illud qd̃ est nã lis eius imago. sz nõ cognoscat relõ imaginis. q̃lr itellr. L.14. q.q. j. Hh.

Obiectũ reqrit determinatã distantiã ad potẽtiã sm̃ q̃titatẽ. qualit sit ppõ metaphorica. L.49. di. 4. q.11. D.

Omne cognitũ p fidẽ excedit qd̃cunq̃ cognitũ naliter. q̃ sit ppõ falsa. L.10. Dis. 4. q.8. Z.

Omne corpus in omne corpus posse mutari non defuerunt: qui assererent. corpus aũt mutari in animaz: sic-

rice nūm incorpeum nec quęq̄ sensisse stio neq̄ fidem hȝ. Aug.7.sup gen.c.4.ꝛ.c.10.ꝛ.24.ꝛ Boetius de duabus naturis contra eutichēn et nestoriū.qualiter intelligitur.Z.10.q.q.B.ꝛ.I.E.

Omne dependens habet intrinsece aliquid qd̄ est ratio dependendi.qualiter intell.Z.19.q.q.I.Lc.

Oē donū dei datū hoī aut ē gratū faciens vel gratis datum.qualiter intelligit.Z.6.Dis.4ª.q.q.G.

Oēs fideles p manuū impōnē epōꝝ post baptismū spūm scm̄ suscipē debēt vt pleni xpiani inueniant.de 9se.dist.5.qualiter intelligitur.Z.7.Dis.4ª.q.2.I.A.

Oēs in adam peccauerūt.Ad Ro.5.ꝛ Aug.de fide ad petrū firmissime tene ꝛ nullatenus dubites oēs hoīes q per 9cubituz viri ꝛ mulieris 9cipiūt nasci cū pctō oriinali.qualiter intelligitur.Z.3.dis.3ª.q.1.I.D.

Oē pctm̄ qd̄ est in mundo aut est 9cupiscentia carnis aut 9cupiscentia oculoꝝ aut supbia vite.Jo.in can.qualr intelligit.Z.6.Dist.2ª.q.2.I.R.

Oēs prudentie sunt vnus habitus.qualiter intelligitur.Z.36.Distī.3ª.q.vnica.I.Z.

Omne qd̄ est ad se de diuinis dicit et de tribus.Aug.5.de tri.c.10.q̄lr intellr.Z.7.Dis.3ª.q.1.I.G.

Oē qd̄ est in deo est deus.Aug.11.de ciui.dei.c.10.qualiter intelligitur.L.39.Dis.p.q.1.X.

Oē qd̄ fit ei a quo fit par esse nō pōt.Aug.83.q.q.2.qualiter intelligitur.Z.43.Dis.4ª.q.3.O.

Oē qd̄ refert est aliquid excepto relatiuo.Aug.de tri.6.qualiter exponit.L.26.Dis p.q.vnica.S.

Oē vinculum vel 9ctus ad qd̄ licite pōt seq̄ carnalis copula est mr̄imoniū vel 9ctus matrimonij.qualiter intellr.L.28.Dist.4ª.q.vnica in sol.ad pᵐ.I.A.

Oīa q̄ hȝ pr̄ filij sunt pter ingn̄ationē.q̄ nō signat essentiam sube sȝ modū existē.Dam.c.9.q̄lr itellr.Z.4.q.q.I.D.

Oīa sunt deo pnia Aug.8.de tri.ꝛ Ansel.mono.qualiter intelligitur.Z.39.Dis p.q.1.I.F.

Oīs actio adequata pncipio ꝛ termino īfinito est infinita.qualr sit verū.Z.5.q.q.3.T.

Omnis effectus coeuus eē scōe est a cā pmo.qualiter intelligit.Z.18.Dis 3ª.q.vnica.I.J.

Omnis forma gn̄abilis ꝛ corruptibilis si nō immediate creat accipit esse per mutationem sui subiecti.qualiter intelligit.Z.2.Distin.3ª.q.3.I.E.

Oīs mutatio hȝ p perse termino formā absolutā.qualiter sit ppō falsa.Z.19.q.q.I.ff.

Omnis pena est inuolūtaria.qualiter intelligitur.Z.14.Distinctione.4ª.q.1.I.Q.

Omnis res in qua differt hypostasis ab eiusdem spēi hypostasi dr̄ aduentaria differentia ꝛ caracteristico pprietas ꝛ qualitas hypostatica.hoc aūt est accn̄s velut hō differt ab altero homine qm̄ hic quidem longus est h autem breuis.Dam.in elementario.c.5.qualiter intelligitur.Z.3.Dist.2ª.q.4.I.O.

Omnis res ad se subsistit q̄to magis deus.Aug.7.de tri.c.6.q̄liter intelligitur.Z.4.q.q.I.M.

Oīs res q̄cūq̄ cognoscimus 9generat in nobis noticiaz sui.Aug.9.de tri.c.vlti.q̄lr intellr.Z.14.q.q.I.Bb.

Oīs respectus dei ad creaturā hȝ p fundamento pximo aliqd̄ cōe tribus qualiter itellr.Z.8.q.q.Q.

Oīum erit par gaudiū ꝛ par beatitudo.Aug.sup Jo.homel.66.qualr intelligitur.Z.50.Dis.4ª.q 6 Z.

Operatio est vltima pfectio ingn̄rum 9nectis cū obiecto.qualr intellr.Z.13.q.q.Q.

Opȝ accedentē ad deū credere q2 est.ad Hebre.11.qualiter intelligit.Z.57.Dis.3ª.q.vnica.G.

Ordo principiorum est prior ordine terminorum.qualit sit vera ppositio.L.14.q.q.I.R.

Ostende nobis patrem ꝛ sufficit nobis.Jo.14.qualiter intelligit.Z.49.Dis.4ª.q.4.P.

Partis anime memoria quod sit manifestū est quādo ꝛ cuius phantasia est illius etiā memoria est.ꝛ Dam.lib.2.cap.20.scribit memoria est imaginatio derelicta a sensu fm̄ actum.qualiter intelligitur.Z.45.Distinctione 4ª.q 3.D.

Paruuli hēbunt virtutes morales in patria.Aug.in.2.de penitentia.q̄lr itelligit.Z.36.Dis.3ª.q.vnica.P.

Passio christi fuit violenta.qualiter intelligitur.Z.16.Distinctione.3ª.q.2.D.

Pater dicit v̄bo ꝛ ēe ipūs sanctus ꝛ pr̄ ꝛ filius diligunt se spū sc̄o.Aug.7.de tri.c.1.ꝛ.2.ꝛ.14.de tri.c.8.qualiter intelligitur.L.32.Distinctione.p.q 2.I.B.ꝛ.D.ꝛ 32.Distinctione.3ª.q.vnica.E.

Pater est quo est ei filius.Aug.5.de tri.c.6.qualit exponit.Z.7.Dis.p.q.vnica.I.S.

Pater est equalis filio fm̄ subēz nō fm̄ relonez.Aug.5.de tri.c.7.qualit intelligit.L.6.q.q.I.fi.

Paternitas comparata ad essentiam est res ad alteꝝ.qualiter sit verum.Z.3.q.q.3.M.

Paucorum est puenire mentis acie ad rōnes intelligibiles.Aug.12.de tri.c 14.ꝛ non nisi pure aie ad illas ptingunt.83.q.q.46.q̄lr intelligit.L.3.Dis.p.q.4.T.

Paulus restitit petro in antiochia q2 rephēsibilis erat.Gala.2.qualr intellr.Z.3.Dist.4ª.q.4.K.

Peccator est formaliter inimicus dei.qualiter intelligit.L.1.Distinctione.4ª.q.1.I.Q.q.

Peccat mortalr q̄ se exponit piculo mortis.Dis.7.qualiter intelligit.L.20.Dis.4ª.q.vnica.E.

Peccatū est adeo volūtariū q̄ si nō est volūtariū nō est pctm̄.Aug.de vera relig.qualiter intelligit.Z.32.Dis.2ª.q.vnica.G.ꝛ.4.Distin.4ª.q.1.I.A.

Pctm̄ est corruptio rectitudis in actu 2°.non aūt nālis: neq̄ cuiuscūq̄ hitual.q̄lr itellr.Z 37.di.2ª.q.vica.B.

Pctm̄ est dcm̄ vel fcm̄ vel 9cupitū 9 legē dei.Aug.25.9 faustū.qualiter intellr.Z.37.Dist.2ª.q vnica.G.

Peccatū est voluntas 9ndi vel retinendi qd̄ iustitia vetat ꝛ a quo libeꝝ est abstinere.Aug.li.de duabus aiab9 9 mani.qualit intelligit L 37.Dis.2ª.q.vnica.I.B.

Peccatū ideo est malū:q2 adimit bonū.Aug.in enchi.q̄liter intelligitur.L.21.Distinctione.2ª.q.2.in rn̄sione ad pmum.I.G.ꝛ.16.Dis.4ª.q.2.D.

Peccatū non est nisi in volūtate.Aug.de duobus aiab9.qualiter intelligitur.L.42.Dis.2ª.q.4.M.

Pctm̄ mortale ꝛ veniale sunt eiusdē generis nature vel forte eiusdem rationis in malitia moris.qualiter intelligit.L.21.Dis.4ª.q.1.I.D.

Pctm̄ mortale post baptismū nō delet nisi p pniam.Augu.de v̄a pnia.q̄liter intelligit.L.14.Dis.4ª.q.5.I.D.

Pena debita peccato mortali est infinita.qualiter intelligitur.Z.19.Dis.3ª.q.vnica.D.

Perfecte diligens vult dilectum cōdiligi.qualiter intelligitur.L.37.Dist.3ª.q.vnica.I.E.

Perfectio simplr est illa q̄ melius est in quolȝ ipm̄ q̄ non ipsum.Ansel.mono.c.15.q̄lr exponit.Z.2.Distinctione.p.q.7.I.Dd.ꝛ.8.Distin.eiusdem.q.1.J.ꝛ.1.q.q.I.D.ꝛ.5.q.q.I.M.

Perfectio simplr est realiter eadē cuicūq̄ cōpossibili sibi in eodem supposito.qualiter intelligitur.L.5.q.q.O.

Permisit moyses non deus diuortium.Glosa.qualiter intelligit.Z.33.Distin.4ª.q.3.I.C.

Per nullam virtutem potest idē corpus esse vbiq̄ neq̄ habere omnia vbi.q̄ sit propositio falsa.L.10.Distinctione.4ª.q.2 I.J.

Per quas causas aliquid nascitur per easdem dissoluit.extra de reg.iu.qualiter exponitur.Z.33.Dist.4ª.q.3.in sol.ar.in oppositū ad 2ᵐ.

Repleta est malis aia mea. Aug. in psal. 87. qualiter intelligitur. z. 15. Dis. 3'. q. vnica. i. T.

Respectu gre nulla est ca meritoria. s. n. cet ex meritis nō essz gra. Ro. 9. qualiter itelligit. L. 2. Dis. 4'. q. 1. M.

Res pōt hre respcm ad deū creātē 7 tn nūq̄ hre respcm ad deū ɔseruātē. qualit sit va ppō. z. 12. q. q. N.

Res reducunt in deū eo mō q̄ exeunt a deo. Dyo. ō cele. hierar. qliter intelligitur. z. 26. Dis. 2'. q. vnica. j. C.

Resuscitatus hebit eandē carnez quā habuit hic viuus. qualiter intelligitur. z. 44. Dis. 4'. q. 1. P.

Restituere est actus pcepti negatiui. s. nō tenere alienuz ad quod q̄s tenet obseruandū semp 7 p semper. qualit intelligitur. L. 15. Dis. 4'. q. 2. Ff.

Reus est iudicandus: 7 nullus oz esse iudex in cā propria sunt ppōnes nālr note. qualiter sit verum. z. 17. Distinctione. 4'. q. vnica. j. D.

Sacerdos cōis pōt sacrm crismatis ɔferre. iuxta illud. dis. 95. peruenit. qualiter sit veruz. z. 7. Distin. 4'. q. 1. j. D.

Sacrm efficit qd figurat. qlr itellr. z. 8. Dis. 4'. q. 1. F.

Sacrm est signū gre ita vt eius silitudinē gerat 7 ca existat. magr. 1. Dist. 4'. qlr intellr. z. 1. Dist. 4'. q. 5. J.

Sacrz est signū sensibile gratiā dei vel effcm gratuitū ex institutiōe diuina efficaciter signo ordinatū ad salutē hominis viatoris. qlr itelligit. L. 1. Dis. 4'. q. 2. N.

Sacra noue legis hñt a passione xpi. vt exhibita efficatiam. qualiter intelligitur. L. 2. Dis. 4'. q. 1. z.

Sacramēta veteris legis non contulerunt gratiam. qualiter intelligitur. z. 1. Dis. 4'. q. 6. j. D.

Sacramentum non causat nisi quod signat. qualiter intelligitur. L. 1. Dist. 4'. q. 6. j. N.

Salomō accepit filiā pharaonis: moabitidas: ammonitidas: idumeas sidonias: 7 ceteras. 3. Regū. qualiter fuerit illicitum 7 detestabile. z. 39. Dis. 4'. q. vnica. G.

Sedet ad dexterā pris in simbolo. qualiter intelligitur. z. 49. Distinctione. 4'. q. 14. j. L.

Senex pōt contrahere matrimonium. qualiter sit propositio uera. z. 34. Dist. 4'. q. vnica. G.

Si añ baptismū ɔiugem hñit q̄ viruz virū non iputat ei cui prius nouo nec supra nec alius que ante fuerunt obsunt. Hiero. ad oceanum. 7 ponit. 26. Dis. c. 1. qualiter intelligitur. z. 33. Dis. 4'. q. 2. j. C.

Si aliqd nō appeteret pp aliud tūc appeteret vt beatitudo. qualiter intelligitur. L. 49. Dis. 4'. q. 10. j. O.

Si cognouissent nuq̄ dnm glorie crucifixissent. 1. Corin. 2. qualiter intellr. z. 20. Dis. 3'. q. vnica. j. F.

Si diffiniatur illa necessitas esse s3 quā dicimus necesse est: vt ita sit aliquid aut vt ita fiat. nescio cur eā timeamus: ne nobis auferat libertatē volūtatis. neqz n. 7 vitam dei 7 pscīam dei sub necessitate ponimus: si dicamus necesse est semper deū viuere 7 oia pscire. Aug. 5. de ci. dei. c. 10. qualiter intelligit. L. 16. q. q. j. V.

Si cēnt duo oipotētes alter faceret alteꝝ nullipotentē. Ric. 12. de tri. c. vlt. qualr itelligit. L. 7. q. q. j. Cc.

Si filius dei nālis factus est filius hois igit magis credibile est q̄ filius hois nālis sit gra filius dei. Aug. 13. de tri. c. 9. qualiter intelligit. z. 2. Dis. 3'. q. 1. i. F.

Si ignis essz eternus hēret splēdorē sibi coeuū. Aug. 6. de tri. c. 1. qualr intellr. z. 9. Dis. p. q. vnica. B.

Si in peccatis est remittunt ei. Jaco. 5. qualiter intelligitur. z. 23. Dis. 4'. q. vnica. j. A.

Si paulisper p intellectū ammoueas ipm pm bonū. tunc lz alia sint bona non tn in eo q̄ sūt: erūt bona. Boe. de ebdo. qualiter exponitur. z. 3. Dis. p. q. 5. j. z.

Si pf nō genuissz. nihil phiberet eū dici igenitū. Aug. 5. de tri. c. 6. qualiter intelligit. z. 28. Dis. p. q. 2. M.

Si pf nō pōt gnāre filiū vel nō equalē filiū: non est oīpō. Aug. 3 maximinū. qualiter intelligitur. z. 20. Dis. p. q. vnica. in sol. p. z. 7. q. q. j. Bb.

Si pes fuissz in puluere ab eterno: vestigiū fuissz eternū. Aug. 10. de ci. c. 12. qualr itellr. z. 1. Dist. 2'. q. 3. j. E.

Si pmi parētes sic vixissent vt p' tētati non peccassent. ita ɔfirmati fuissent cum oi progenie sua: vt vltra peccare non possent. Ansel. cur deus homo. qualiter intelligitur. L. 20. Dis. 2'. q. 1. j. E.

Si pmus hō erat peccabilis qz nō erat deus. igit ex ista vnione scōs hō ex quo erat deus erat ipeccabilis. Ansel. cur de hō. c. 10. qualr itellr. L. 2. Dis. 3'. q. 1. j. D.

Si quis esurit domi māducet. 1. Cori. 2. qualiter intellr. z. 8. Dist. 2'. q. 2. j. sol. arg. j. D.

Si quis vna virtute pollere creditur tūc veraciter pollet cū vitijs ex alia parte nō subiacet. Greg. 22. moraliū. c. 1. et li. 21. c. 3. vna vtus sine alia vel nō est vt' vel minima est. qualr itellr. z. 36. Dis. 3'. q. vnica. j. D.

Sic deus res quas cōdidit administrat vt eas proprios motus agere pmittat. Aug. 7. de ciui. dei. c. 30. qualiter intelligit. L. 12. Dis. 4'. q. 5. j. D.

Sic filio pstat eēntiā de pre gnatio ita spūi scō ō vtroqz processio. Aug. 15. de tri. c. 7. qliter itelligit. z. 2. q. q.

Sicut sacerdos legalis ostendebat leprosos mundatos sic sacerdos euāgelicus nūdit pctōres iustificatos. Hie. sup Math. 16. qualr itellr. z. 14. dis. 4'. q. 4. j. R.

Silr se hñt mala ad punitionē 7 bona ad remunerationē. qualiter intelligitur. z. 22. Dis. 4'. q. vnica. G.

Sine charitate in nobis nō pōt eē va pnia. Aug. ō pnia va 7 falsa. qualiter intelligit. z. 14. Dis. 4'. q. 2. j. X.

Singuli receperunt singulos denarios. Math. 25. qualiter intelligitur. z. 50. Dis. 4'. q. 6. j. J.

Scia non pollent plurimi fideles q̄uis polleāt ipa fide. aliud. n. est scire tm̄mō qd hō credere oz pp vitā eternā adipiscendā: aliud est scire quēadmodū hoc ipm 7 pijs opituleē 7 ɔtra impios defendat. quā ppo appellare vocabulo sciaz vr apostolus. p'. Cor. 2. Aug. 14. de tri. c. 1. qualiter intellr. z. 24. Dis. 3'. q. vnica. .z.

Spēs dicit totā eēntiam indiuiduoꝝ. Boetius. e. de spē. qualiter intelligit. z. 3. Dis. 2'. q. 6. O.

Spm scm dicimus a pre pcedentē 7 in filio q̄escētē. 7 ex pre dicimus 7 nō ex filio spm scm pcedere. Dam. li. p'. c. 2. 7. 8. qualiter intelligitur. L. 11. dist. p. q. 1. ā. B.

Spūs sctūs est nexus patris 7 filij. Aug. 6. de tri. c. 5. qualr intelligit. L. 12. Distin. p. q. 1. J.

Spūs scūs non est de nihilo neqz filius. s3 filius est de sba patris 7 spūs scūs est de substantia patris 7 filij. Augu. ɔtra maximinum lib. 3'. c. 15. qualiter intellr. z. 5. Distinctione. p. q. 2. i. G.

Spiritus sanctus spiratur mutua dilectione. qualiter intelligit. L. 12. Dis. p. q. 1. V.

Sol 7 luna in ordine quo creati sunt stabūt. Isido. de sūbo. qualr est falsū. z. 48. Dis. 4'. q. 2. M.

Solus deus qui est pater: est deus. qualit intelligitur. L. 21. Dis. p. q. vnica. j. A. in sol. ad pmum.

Solus deus nouit secreta cordiū. 3. regū. 7. 2. parali. c. 6. qualit intelligitur. L. 45. Distinctio. 4'. q. 4. J.

Sub rōne ipsius 7 vbi nō est spes de ɔndo aliq: vel ois nō appetit vel tenuit. qlr itellr. z. 49. dis 4'. q. 10. R.

Superius habet nobis ius esse in se q̄ in itellectu. inferius vero h3 nobilius esse in intellectu q̄ in se. Aug. 9. ō tri. c. 10. qualiter itelligit. z 1. Dist. 4'. q. 1. R.

Tanta vis ponit in ideis vt nisi eis itellectis sapiens eē nemo possit. 7 illaꝝ visiōe sit aia btā. Augu. 83. q. q. 46. qualr intelligit. z. 35. dis. p. q. vica. R.

Tam ineffabili velocitate redicoꝝ antiquissimoꝝ cadaueꝝ puluerē in mēbra sine fine victura ipe apltus expssime dic. aug. 20. ō ci. di. c. 20. qlr itellr. z. 43. di. 4'. q. 5. j. O.

Tam potentem fecit aiam deus vt ex eius plena felicitate redundet in corpus sanitas ppetua ꝛ vigor incorrupti-bil. aug. ad diosco. qualr itellr. ꝛ.49. Di. 4ᵗ. q.13. i. E.

Tm est pctm q̄tus est ille in quē fit. Ansel. cur d's hō. qualiter intelligitur. ꝛ.19. Di. 3ᵗ. q. vnica. i. F.

Theologia est vna ps scie speculatiue cuius subm est pᵒ subs. Boe. pᵒ de tri. c.2. qualr exponit. ꝛ.4. pl. Bb.

Terminus anihilationis est purum nihil. qualiter intelligitur. ꝛ.11. Dist. 4ᵗ. q.4. D.

Terminus animalium passionuꝫ. i. diffinicio est ista. Passio est motus appetitiue virtutis sensibilis in imaginatione boni ꝛ mali. Dam. c.6. qualiter itelligitur. ꝛ.15. Distinctione. 3ᵗ. q. vnica. i. D.

Terminus in ꝯuersione est hic eodē mō cēndi quo fuit sb illud qd ꝯuersū ē. q̄ fit ppō falsa. ꝛ.10. q.4. i. J.

Tollat impius ne videat gloriam dei. Esa. 26. qualiter intelligitur. ꝛ.48. Di. 4ᵗ. q.1. i. D.

Tolle bonum hoc ꝛ bonuꝫ illud ꝛ vide ipm bonū si potes ꝛ ipm deū videbis. Aug. 8. de tri. c.3. qualiter intelligitur. ꝛ.3. Dist. pᵃ. q.3. i. J. ꝛ.8. Dist. eiusdem. q.3. i. E. ꝛ.3. Distinctione. 2ᵗ. q.9. M.

Tonsura est ordo q est signum sacre rei. qualiter sit propositio falsa. ꝛ.24. Dist. 4ᵗ. q. vnica. Z.

Totum requirit vnionē partium ꝛ idē totū eandē vnionē. qualiter intelligit. ꝛ.43. Di. 4ᵗ. q.1. J.

Transubstantiatio est transitio totalis subē in substātiā. qualiter intelligit. ꝛ.11. Di. 4ᵗ. q.1. A.

Tres tantum sunt caracteres. qualiter intelligitur. ꝛ.6. Distinctio. 4ᵗ. q.10. i. J.

Trinitas sibi sola nota est ꝛ hoi assumpto. Isido. lib. pᵒ de sū. bo. c.3. qualiter itellr. ꝛ.14. Dist. 3ᵗ. q.1. A.

Tunc graue pondus a beatis auferetur. Aug. 21. de ci. dei. c.10. qualiter intellr. ꝛ.49. Di. 4ᵗ. q.14. R.

Verbum assumpsit carnē mediante anima. Dam. li. 3ᵒ. c.6. ꝛ Aug de agone christiano. c.6. qualiter intelligit ꝛ.2. Di. 3ᵗ. q.2. D.

Verbum est cuꝫ amore noticia. Aug. 15. de tri. c.10. qualiter intelligitur. ꝛ.26. Dist. pᵃ. q. vnica. i. J.

Verbum est expssiuū oiuꝫ q̄ in ēentia diua q̄si inuolute cōtinent. Aug. 6. de tri. c. vlti. qualr intellr. ꝛ.1 q.4. i. T.

Verbum est potentia operatiua patris. qualiter intelligitur. ꝛ.1. Distin. 3ᵗ. q.1. i. M.

Verbum est visio de visione. Aug. 15. de tri. c.13. qualiter intelligitur. ꝛ.2. Dist. pᵃ. q.7. i. P.

Verbum gignitur de memoria. ꝛ verbum gignitur de sciencia quā memoria tenemus. ꝛ verbum gignitur de re nota. Aug. 15. de tri. c.10. qualiter intelligitur. ꝛ.3. Distinctio. pᵃ. q.6. i. N. ꝛ.15. q.4. J.

Verbum habuit corpus ꝛ aiaꝫ sibi vnitā p quā possꝫ denoiari. qualr intellr. ꝛ.22. Di. 3ᵗ. q. vnica. i. O.

Verbū nasci idē accipiamus ac si dicat scpis nota. aug. 7. de tri. c.2. qualr intellr. ꝛ.5. Di. pᵃ. q.1. i. F.

Verbū qd semel assumpsit nūq̄ dimisit. Dam. li. 3. c.26. qualiter itelligitur. ꝛ.16. Di. 3ᵗ. q.2. B.

Vere spūs opatio hec q̄ sup nām sunt opat. q̄ non pt capere nisi sola fides. q̄ si iterrogas qualiter panis fit corpus christi: dico tibi spūs scūs sic supuenit ꝛ facit hec q sunt. s. nām ꝛ intellectum. Dam. lib. 4ᵒ. c.5ᵒ. qualit intelligit. ꝛ.10. Di. 4ᵗ. q.8. i. N.

Verum immutabile est supra mentem. qualiter exponit. ꝛ.3. Distin. pᵃ. q.4. D.

Videbunt in quem transfixerunt. Jo. 19. qualiter intelligit. ꝛ.48. Dist. 4ᵗ. q.1. D.

Videmus nūc p speculū ꝛ i enigmate tūc aūt videbimus facie ad facie. ad Cor. 13. qualr intellr. ꝛ.6. q.4. i. D.

Videte si est dolor similis sicut dolor meus. tren. 1. qualr intelligitur. ꝛ.15. Di. 3ᵗ. q. vnica. i. Aa.

Virtutes morales sunt informes sine charitate ꝛ formātur per charitatem. Aug. ꝛ Paulus ad Ro. qualr itellr. ꝛ.36. Di. 3ᵗ. q. vnica. Q. ꝛ.17. q.4. J.

Virtus moralis potest obliquari circa alios fines ab eis solis. qualr itellr. ꝛ.36. Di. 3ᵗ. q. vnica. i. D.

Vili vele vendere ꝛ caro vele vendere re vera vitium ē. Aug. 13. de tri. c.3. qualr intellr. ꝛ.15. Di. 4ᵗ. q.2. i. L.

Visio est tota merces. Aug. pᵒ. de tri. c. penul. qualiter intelligitur. ꝛ.49. Distinctione 4ᵗ. q.4. P.

Visio distincta non est sine intentiōe copulāte. Aug. 11. de tri. c.2. qualr itellr. ꝛ.38. Di. 2ᵗ. q. vnica. L.

Vita btā nō erit q̄ nō erit amata ab hñte. Aug. 13. de tri. c.8. qualit intelligit. ꝛ.43. Di. 4ᵗ. q.2. i. Bb.

Voluntas causat dolorem vel tristitiam. qualiter intelligitur. ꝛ.14. Distin. 4ᵗ. q.1. i. B.

Voluntas cōmoda nō velle nequit. Ansel. de ꝯcordia. c.26. ꝛ.44. qualit intelligit. ꝛ.39. Di. 2ᵗ. q.2. in rñsione ad arg. L. ꝛ.49. Distin. 4ᵗ. q.10. i. M.

Voluntas ex puris nālib' us pōt diligere deuꝫ super omnia in statu nature institute. qualiter itelligitur. ꝛ.27. Distin. 3ᵗ. q. vnica. i. Z.

Volūtas libera erit recta qn̄ ꝯsonabit volūtati nāli. qualiter intelligit. ꝛ.13. Di. 3ᵗ. q.4. i. M.

Volūtas necessario vult illud cuius pticipatiōe vult q̄cquid vult. qualit intelligit. ꝛ.16. q.4. i. G.

Voluntas non pōt non velle aliquid nisi in eo sit aliqua ratio mali vel defectus boni. qualiter sit propositio falsa. ꝛ.49. Distin. 4ᵗ. q.10. i. F.

Voluntas sp malo remurmurat. Ansel. de ꝯcor. qualr itelligit. ꝛ.39. Di. 2ᵗ. q.2. in rñsiōe. ad pᵐ. i. B.

Voluntas sufficienter pficit per virtutem Theologicā. qualiter intelligit. ꝛ.33. Di. 3ᵗ. q. vnica. N.

Voluntas volēs. A. potest non velle. A. qualiter intelligitur. ꝛ.39. Distin. pᵃ. i. G.

Vouētib' nō solū nubē sꝫ velle nubē dānabile ē. di. 27. q.1. sūt qdā. qualr itellr. ꝛ.30. Di. 4ᵗ. q.2. i. E.

Vbi aliquid est omissum caute est supplendum. extra de clerico. p saltum promoto. c. vnico. qualiter intelligit. ꝛ.2. Distin. 4ᵗ. q.2. i. L.

Vbi est vna auersio ꝛ vna libido ibi vr ēē vna rō formalis pcti. Aug. 83. q.4.36. qualr intellr. ꝛ.18. q.4. i. Cc.

Vbi nō pōt esse nisi vnicus actus itelligēdi ibi non pt eē nisi vnicū verbuꝫ. qualr intelligit. ꝛ.2. q.4. E.

Vbicunq̄ ceciderit lignum ibi erit. Ecclesiastes. 11. qualiter intelligit. ꝛ.7. Dist. 2ᵗ. q. vnica. i. L.

Vnitas in xpo ē maxima post illā q̄ est in trinitate. Ber. ad eugeniū papā. qualr intelligit. ꝛ.6. Dist. 3ᵗ. q.1. F.

Vnitati est immediatior distinctio minor q̄ maior. qualiter intelligitur. ꝛ.2. q.4. B.

Vna auersio voluntatis est in actu interiori ꝛ exteriori. qualiter intelligitur. ꝛ.18. q.4. i. Cc.

Vnus beatus nō itelligit melius rē q̄ alius: q̄ qui aliter rem q̄ est intelligit fallit. Augu. 83. q.4.32. qualiter intelligitur. ꝛ.50. Dist. 4ᵗ. q.6. R.

Vnus est interitus hoiꝫ ꝛ iumentoꝝ. Eccle. 3. qualr itelligit. ꝛ.43. Di. 4ᵗ. q.1. in sol. ar. ad pᵐ. i. G.

Vsus rōis est maius bonū q̄ actus v̄tutis ꝛ p ꝯñs agēs contra vsum ratiōis peccat mortaliter. qualiter intelligitur. ꝛ.32. Dist. 4ᵗ. q. vnica. B.

Vtens iniusto ad finē illū ad quē ē ordinatū nō peccat sic vtendo. qualit intelligit. ꝛ.42. Di. 2ᵗ. q.4. i. N.

Vxori leprose non debet sanus reddere debitum extra de coniu. lepro. c.1. q̄ sit ꝓpositio falsa. ꝛ qualiter intelligitur. ꝛ.32. Dist. 4ᵗ. q. vnica. G.

Explicit Theologicarum Propositionum Expositarum a Doctore Subtili Septime Sectionis pottio finis.

Incipit peripateticarum Propositionum expositarum de mente Doctoris Subtilis Pars secunda septime Sectionis.

Absoluta distinguunt̃ p intrinseca. qualiter intelligit̃. L.13.q.q.Ji.

Ab vno inquantũ vnum nõ possunt plura prouenire Auic.9.meta.c.4. q̃lr intelligitur. L.1. Distinctione.4ᵃ.q.1.Bb.

Accidens diffinitur per subiectum respectum quem habet ad subiectum: qualr fit verum. L.12.Dif.4ᵃ.q.1.L.

Acciñs nõ accidit accidenti nisi qz ambo accidãt eidem subiecto.4.met.t.c.14.q̃lr intelli͂r. L.12.Dif.4ᵃ.q.2.L.

Acciñs non potest eẽ sine subo p̃° phy.t.c.39.ʒ in añ p̃ntis. qualiter intelligit̃. L.12.Dif.4ᵃ.q.1.j.E.

Accidentia non sunt entia nisi in eo q̃ entis. 7.meta.t.c.4. qualr intelligitur. L.12.Dif.4ᵃ.q.1.G.

A ↄcretis ad abstracta valet ↄñtia.4.thopi.c.15.qualiter intelligit̃. L.49.Dif.4ᵃ.q.1.in sol.arg.p̃ine.q Cc.

Acquirere cognitionẽ in p̃ncipio nõ est gñatio neqꝫ alteratio.bõ.n.fit sapiẽs ʒ intelligens.qñ aĩa eiᵘ quiescit ʒ firmatur.7.phy.t.c.20.q̃lr intelligit̃ L.13.q.q.ĩ.R.

Actio accĩtis non solũ terminat̃ ad formã accñtalem sed ad subalẽ.q̃ fit ppõ falsa. L.12.Dif.4ᵃ.q.3.ĩ.C.

Actio est opus ʒ finis actiui.3.phy.t.c.19.qualiter intelligitur L.13.Distinctione.4ᵃ.q.1.J.

Actio est tantũ suppositi.ʒ actiones sunt circa singularia. p̃° meta.in probe.qualr sint ppositiones vere. L.12.Distinctione.4ᵃ.q.3.ʒ a.ʒ.4.q.q.ĩ.X.

Actio ʒ passio sũt idẽ sicut via ab athẽis ad thebas ʒ ecõuerso.3.phy.t.c.21.q̃lr intelligit̃. L.13.Dif.4ᵃ.q.1.ĩ.L.

Actio fundatur in motu.3°.physi.t.c.19. qualiter intelligitur. L.13.Distinctione.4ᵃ.q.1.Gg.

Actiua ʒ passiua s̃m potentiam actiuam ʒ passiuam dicuntur ad aliquid ʒ actiones potentiaꝝ.5.meta.t.c.20.qualiter intelligitur. L.13.Dif.4ᵃ.q.1.U.

Actiuum ʒ passiuum habentia complecte potentiam actiuam ʒ passiuam statim agunt.9.meta.t.c.10.qualr intelligitur. L.19.Dif.4ᵃ.q.vnica.D.

Actiuum ʒ passiuuꝫ sunt correlatiua mutuo.5.meta.t.20. qualiter intelligit̃. L.4.Dist.3ᵃ.q vnica R.

Actus est formalis similitudo obiecti ʒ actualior q̃ spẽs.qualiter intelligit̃. L.14.q.q.ĩ.Ji.

Actus est prior simpliciter potẽtia tpe.9.meta.t.c.13.qualiter intelligit̃. L.1 Dist.4ᵃ.q.1.ĩ.Ji.

Actus ʒ potẽtia sunt opposita.neqꝫ p̃nt esse in aliquo vno. qualiter intelligitur. L.2.Dif.2ᵃ.q.10.D.

Actus illi differunt spẽ qui eliciuntur a principijs differẽtibus spẽ.qualr intelligit. L.17.q.q.O.

Actus pfectissimus potentie oꝫ esse circa obiectũ simplr p̃mum.qualiter exponit̃. L.3.Dif.p̃.q.2.X.

Actus principium est electio non cuius grã sed vnde motᵘ. qualiter exponitur. L.4.q.prol.L.

Actus separat ʒ distinguit.7.meta.t.c.49.qualr exponit̃. L.3.Distin.2ᵃ.q.3.ĩ.B.

Actus sunt laudabiliores passionibus.2.ethi.c.5.qualr intelligitur. L.20.Dist.3ᵃ.q.vnica.ĩ.E.

Ad relonẽ nõ est motus. Arist.5.phy.t.c.10.qualr intelligitur. L.1.Dif.2ᵃ.q.5.G.ʒ.1.Dif.3ᵃ.q.t.K.ʒ.11.q.q.j.K.

Ad sciaꝫ h̃ndã sufficit inductio Eustratius.6.ethi.c.4.q̃liter intelligitur. L.24.Dif.3ᵃ.q.vnica.K.

Affirmatiua de p̃dicato infinito sequit̃ ex negatiua de p̃dicato finito.2.perier.qualr exponit̃. L.28.Dif.p̃.q.t.G.

A generalissimis ad specialissima descendentes iubet plato quiescere. Porphy.c.de specie. qualiter intelligit̃. L.3.Distinctione.2ᵃ.q.6.N.

Agens assimilat sibi effectum.p̃mo de gen.t.c.51.qualr intelligit̃. L.37.Dist.2ᵃ.q.vnica.Aa.

Agens est presens passo.7.phy.t.c.4.qualiter exponitur. L.37.Dist.p̃.q.vnica.in fine.

Agens et patiens opꝫ in materia communicari. p̃mo d̃ gene.t.c.54.qualr intelligit̃. L.12.Dif.4ᵃ.q.3.Dd.

Agens et patiens semper se se proportionabilr respiciunt. ita q̃ sicut se habet agens ad actionẽ sic patiẽs ad passionem.qualr intelligit̃. L.46.Dif.4ᵃ.q.4.ĩ.M.

Agẽs extrahẽs actũ d̃ poᵃ nõ largit̃ multitudinẽ sꝫ pfectionẽ Auer.8 met.c.15. q̃lr itelligit̃. L.12.Dif.2ᵃ.q.1.ĩ.F.

Agens immutabile non põt cãre aliqd nouum immediate alterius rõnis.qualr fit vez. L.21.q.q.j P.

Agens intendit assimilare sibi passum.p̃mo de gene. t.c.9. ʒ.t.c.51.qualr intelligit̃ L.44.Dif. 4ᵃ.q.2.Q.

Agens non causans p motũ et non impedibile põt habere effectũ sibi coeuũ qualr intelligit̃. L.1.Dif.2ᵃ.q.3.M.

Agens p essentiã suam vel semper agit uel semp põt agere. qualr intelligit̃. L.16.Dif.2ᵃ.q.vnica.E.

Agens perfectum approximatũ passo et non impeditum põt agere.qualr fit ppõ vera. L.3 Dif.p̃.q.7.ĩ.B.

Agens tale est in actu:quale passum ẽ in poᵃ.3°.phi.t.c.17. ʒ p̃° de gene..t.c.38.q̃lr exponit̃. L.3.Dif.p̃.q.7.R.

Agere non solum presupponit esse sed potens agere.qualiter intelligit̃. L.4.q.q. Aa.ʒ.j Y.

Albũ simile est compositius quam album tantum. qualiter intelligitur. L.1.Dif.2ᵃ.q.5.F.

Aliqua dñr ad aliquid s̃m genus vt medicina est coꝝ que sũt ad aliqd qz ipsius genus puta scientia vr esse eorum que sunt ad aliqd.5.met.t.c.20.et.ca.de qualitate.qualiter intelligit̃. L.13.q.q.ĩ.Nn.

Alterius mãe est altera forma. Auerrois.8.phy.c.46.qualiter intelligitur. L.2 Dif.p̃ q.7.S.

Amicabilia ad alterũ mẽsurãtur ex his q̃ sunt ad ipsum.9. ethi c.4.qualr intelligit̃. L.27.Dif.3ᵃ q.vnica.Q.

Amicitia non est hominis ad deum.8.ethi.c.7.qualiter intelligitur. L.27.Dif.3ᵃ.q.vnica.P.

Anima diuidit̃ in suas potẽtias:sic pomũ in odorẽ colorẽ et saporem. Auerrois.p̃mo.de anima.c.92.qualiter intelligitur. L.16.Dif.2ᵃ.q.vnica.Q.

Anima est locus specieꝝ non tota sed intellectiua.3.de aia. t.c.6.qualiter exponit̃. L.3.dif.p̃.q.6.N.

Anima est quodãmodo omnia p sensũ sensibilia ʒ p sciẽtiã scibilia.3.d̃ aia.t.c.37.q̃lr expõit̃. L.3. Dif p̃.q.6.N.

Anima est suba animati et qd̃ qd erat esse et spẽs.7.met.t. c.35.qualr intelligit̃. L.22.Dif.3ᵃ.q.vnica. K.

Anima nõ vnit̃ corpori pp pfectionẽ corpis qz forma non est pp mãꝫ:sꝫ ecõuerso.2.phy t c.14.ʒ p ↄña vnit̃ pp pfectionẽ sui acquirẽdã.q̃lr itelli͂r. L.45.dif.4ᵃ.q.2.F.

Anima per se intelligit ʒ operatur operatione immanẽte. qualiter intelligit̃. L.9.q.q.J.

Anima speculatur quod quid est in fantasmatibus: ʒ fantasmata se habent ad intellectum sicut sensibilia ad sensuꝫ:ʒ nihil intelligit̃ anima sine fantasmate.3.de anima.t. c.11.ʒ.39.qualiter exponitur. L.ibidem.

Appetibile est mouẽs nõ motũ ʒ appetitus est mouẽs motum.s.ab obiecto.3.de aia.t.c.54.qualiter itelligit̃. L.25 Dist.2ᵃ.q vnica.in r̃nsione ad p̃mũ p̃ncipale.U.

A p̃uatione ad habitum ipossis est regressus in post p̃ntis.c.d̃ oppositis.qualr intelligit̃. L.43.dif.4ᵃ.q.3.D.ʒ.F.

A remotis prius vr̃ corpus q̃ animal Auic. p̃° sue phyce. qualiter intelligit̃. L.8.Dif.4ᵃ.q.2.j.O.

Ars vniuersalis est speculatiua ʒ particularis est practica. qualiter intelligit̃. L.8.q.q.ĩ.E.

Artificialia differũt a naturalibus.qz naturalia habẽt principiũ intrinsecum motus ʒ artificialia non. 2.phy.t.c.3. qualiter intelligit̃. L.18.Distin.2ᵃ.q.vnica.j.L.

Balneum in mente mouet vt efficiēs ꝛ vt extra mo uet vt finis. Auer.12.met.c.36.qualr̄ in telligitur.L.25.Distinctione.2ª.q.vnica.ȷ̄.Q.

Beatitudo est finis omnium desiderioꝝ.10.Ethi.c.10.qua liter intelligitur.Z.49.Distinctione.4ª.q.6.N.

Bene dixerunt bonū eē q̄d oia appetūt.hoc est beatitudo. p°ethi.c.1.qualr̄ intelligit.Z.49.Dis.4ª.q.10.ȷ̄.M.

Bona fortuna ꝓpe est illoꝝ q̄ sunt in ptāte nr̄a sicut ꝛ abso lute fortuna.phs in de bōa for.q̄lr intellr̄.Z.21.q.q.E.

Bonuꝫ diuturnius est melius.3°.thopi c.1.qualiter intelligi tur.Z.49.Distinctione.4ª.q.2.ȷ̄ Ff.

Bonū hꝫ rōēꝫ finis.2°met.t.c.8.q̄lr expōit.L.3.q.pl.ȷ̄.U.

Calor est instrm anime ingenerando carnem animatā. 2°.de anima.t.c.75.qualiter intelligit.Z.1.Di stin.4ª.q.1.P.ꝛ.12.Distin.eiusdem.q.3.C.

Carentia mali ē delectabilis.phs p° rhetorice.c.2.q̄lr intel ligit.Z.50.Dist.4ª.q.2.in sol.arg.ad 2m pᵉqōnis.ȷ̄.E.

Caro fm̄ spēm auget non aūt caro fꝫ maꝫ.caro ēt fꝫ spēꝫ manet.caro vero fm̄ mām fluit ꝛ refluit. p° de gene.t.c. 35.qualiter intelligitur.Z.44.Dist.4ª.q 1.J.

Causa actiua diuiditur in nāꝫ ꝛ propositūꝫ.2°.phy.t.c.49. qualiter intelligitur.Z.16.q.q.ȷ̄.R.

Causa cōis hꝫ effcm̄ cōēꝫ ꝛ pticularis pticularē.5°.met.t.c. 3.ꝛ.2°phy.t.c.38.qualr̄ exponit.Z.7.Dis.p.q.1.X.

Causa equoca est nobilior effectu ꝓducto. qualr̄ intelligit. Z.17.Dis.p.q.2.ȷ̄.U.ꝛ.49.Dist.4ª.q.4.M.

Cause mouentes sunt prius ipso causato existēs.forma vero simul est cum cāto.si aūt aliq̄d posterius manet pscrutan dum est.in q̄busdaꝫ.n.nihil ꝓhibet.vt si anima est tale nō omnis sed intellectus.12.met.t.c.16.ꝛ.17.qualiter intel ligitur.L.43.Distinctione.4ª.q.2.ȷ̄.Z.

Causa p se est prior q̄ cā p accn̄s.2°.phy.qualiter intelligi tur.Z.25.Distinctione.2ª.q.vnica.R.

Causa p̄maria plus influit in effcm̄ ꝛ plus agit q̄.2°.ex p̄ma ꝓpōne de causis.qualr̄ exponit.Z.17.Dis.p.q.2.D.

Causa q̄ dat eē ideo effectus recipit esse.qualiter intelligit. Z.1.Distinctione.2ª.q.2.E.

Causa secunda plus pōt in virtute cāe prime q̄ in virtute p pria.alioquin non dependeret essentialiter in causando a causa prima:nec esset ordo essentialis in causando.qua liter intelligitur.Z.1.Distin.4ª.q.1.Rr.

Cause prime vniuersalissime correspondet finis vniuersalis simus.qualr̄ intelligit.Z.49.Dist.4ª.q.8.F.

Causatum est de se nō ens ꝛ est de se possibile. Auic.9.met. c.4.qualiter intelligit.Z.7.q.q.Zl.

Celum est in loco per centrum.Auer.4°.phy.c.43.quali ter intelligitur.Z.11.q.q.ȷ̄.C.

Celum est mobile adequatum intelligentie.2°.celi.t.c.71. qualiter intelligitur.Z.20.q.q.ȷ̄.F.

Cessante generatione rerum frustra erit motus celi: q̄ ne cessaria est latio solis in obliquo circulo vt sit generatio ꝛ corruptio istorum inferiorum.2°.de gen̄.t.c.56.quali ter intelligitur.Z.48.Dis.4ª.q.2.ȷ̄.C.

Circa idem obiectum eadem natura sp hꝫ eundem actum spē.qualiter intelligit.Z.49.Dist.4ª.q.12.F.

Cognitio dicit fieri per assimilationē.p° de aia.t.c.33.quali ter intelligit.Z.3.Distinctione.p.q.3.ȷ̄.C.

Cognitio fit in nobis ex multis actibꝰ ꝛ experientijs.2°poste. t.c.27.ꝛ in ꝓhe met.q̄lr intellr̄.Z.14.Dis.3ª.q.3.D.

Compositum est q̄d p̄mo generat.7.met t.c.26.27.ꝛ.32. qualiter intelligitur.Z.5.Dist.p.q.1.G.

Conceptus denominatiuus non est vniuocus.Arist.in ante p̄dicamētis.qualiter exponitur.Z.8.Dist.p.q.3.P.

Continuū q̄d est eiusdē dispōnis in parte ꝛ in toto non pōt mouere se.ꝛ naturalis hꝫ principium intrinsecum patien di tm̄ respectu motus ꝛ non faciendi.8°.phi.t.29.ꝛ.30. qualiter exponit.Z.2.Dist.2ª.q.10.ȷ̄.F.

Contradictoria referunt ad idem nunc non solum in ordi ne durationis sꝫ ēt nāe ꝛ originis.q̄lr itellr̄.Z.4.q.q.E.

Cōtraria nata sūt fieri circa idē ꝛ p ꝯns sibi succedē in eo dē.i pn̄tis.c.de oppositis.q̄lr itellr̄.Z.49.dis.4ª.q.13.B.

Cōtraria non pn̄t esse sl̄ pp coꝝ repugnantiā.4°.met.t.c. 9.ꝛ.27.qualr̄ intellr̄.Z.1.Dist.3ª.q.1.ȷ̄.Z.

Corpus non agit nisi p ꝯtactum.p° de gen̄.t.c.43.ꝛ agens ꝛ patiens debent esse sl̄.ꝛ nihil hoꝝ est mediū.7°phy.t.c. 8.ꝛ.5°phy.t.c.22.qualiter intelligitur.Z.44.Dist.4ª.q. 2.Q.ꝛ.45.Distin.eiusdem.q.2.ȷ̄.G.

Corruptibile ꝛ icorruptibile differt plusq̄ genere.10°.met. t.c.26.qualr̄ intelligit.L.6.Dist.4ª.q.10.M.

Cuius est visus hoc est visibile.visibile est color.hoc autem fꝫ se est visibile:fm̄ se ipm̄ aūt non ratione:sꝫ qm̄ in se ip so hꝫ causam esse visibile.Arist.2°de anima.t.c.66.qua liter intelligitur.L.8.q.q.ȷ̄.D.

Cum intellectus singula fiat vt sciens dī qui fm̄ actum.hoc autem ꝯfestim accidit cum possit opari p se ipsum.3°.de anima.t.c.8.qualr̄ intellr̄.L.15.q.q.ȷ̄.B.

Delectatio non est motio q̄ oiuꝫ motionū est ꝓpe velocitas ꝛ tarditas vel in se vel in cō patione ad aliud.10°.ethi.c.2.q̄lr itellr̄.L.13.q.q.ȷ̄.Gg.

Delectatio est ꝯiunctio cuiuslꝫ v̄tutis cū ꝯueniēti.Auic.8°. met.c.vlti.q̄lr intelligit.L.15.Dist.3ª.q.vnica.ȷ̄.D.

Delectatio vehemēs expellit tristitiā nō tm̄ oppositā sꝫ ēt ꝯtingentē.7.ethi.c.18.q̄lr itellr̄.L.15.Dis.3ª.q.vnica.Y.

De rōne beatitudinis est q̄ insit fm̄ vitam pfectam.alioqn ielix posset fieri miser.p°.ethi.c.8.ꝛ.13.qualiter intelligi tur.L.49.Distinctione.4ª.q.6.U.

Destructo priori destruitur posterius.5°.met.qualiter intel ligitur.L.12.Distin.4ª.q.3.Y.

Deus est causa euentus fortuiti ꝛ impetus.Arist.si voluerit in de bo.for.qualiter sit verum.Z.21.q.q.ȷ̄.O.

Differentia finalis est subs ꝛ diffinitio rei.7°.met.t.c.43. qualiter intelligit.L.11.Dist.4ª.q.3.ȷ̄.Cc.

Differētie formales distinguunt spē.q̄ forma spēs ꝛ actus sūt idē.10°.meta.t.c.25.qualr̄ intellr̄.L.3.Dis.2ª.q.7.F.

Differentia iferior icludit supiorē.7°.met.t.c.43.q̄ fixio pedis ē pedalitas.q̄lr intellr̄.L.11.dis.4ª.q.3.ȷ̄.Cc.

Differentia substātialis hꝫ modū q̄litatis.5°.met.t.c.19.q̄ liter intelligitur.L.1.Distin.3ª.q.1.ȷ̄.D.

Dimensio est formalis rō repugnandi duo corpa esse simul. q̄ dimēsiones solū faciūt distare p se non p passionē.4°. phi.t.c.76.qualr̄ intellr̄.Z.49.Dist.4ª.q.16.B.

Dispō necessaria vel necessitans nō manet absq̄ illo q̄d di sponit necessario.qualr̄ sit verū.L.11.dis.4ª.q.3.ȷ̄.Hh.

Domini ad seruū nulla ē iustitia:q̄ nulla est eq̄litas.5°.ethi. cap.11.qualr̄ intelligit.L.46.Dis.4ª.q.1.ȷ̄.Z.

Domus extra fit a domo in mēte.7°.met.t.c.22.qualiter intelligitur.L.1.Dis.4ª.q.1.Q.

Due mutationes eiusdem speciei nō pn̄t esse sl̄.3°.phy.t.c. 19.qualr̄ intelligit.L.10.Dis.4ª.q.2.ȷ̄.N.

Duo corpora non possunt esse simul.4°.phy.t.c.76.qua liter intelligitur.L.10.q.q.L.

Eadem potentia circa idem obiectum non potest ha bere actus oppositos:quorum alter sit in sū mo.qualiter intelligitur.Z.15.Distinctio.3ª.q.vnica.U.

Eadē ꝓductione ꝓducit cōpositū ꝛ forma cōpositi.7°.me ta.t.c.22.ꝛ.8°.met.t.c.3.q̄lr itelligit.Z.17.Dis.2ª.q.1.C.

Ea q̄ sunt cōia omnibus generibus sunt ens ꝛ res.Auic.p° met.c.5.qualr̄ intelligit.L.3.q.q.ȷ̄.B.

Eadem sanitas numero non redit.5°.phy.t.c.36.qualiter non sit vera propositio.Z.43.Dis.4ª.q.3.ȷ̄.E.

Effectus nō adeq̄ns v̄tutē agentis supioris pt ab agēte infe rioris ꝓduci.qualr̄ est ꝓpō falsa.Z.1.Dis.4ª.q.1.Oo.

Effectus pfectior manifestat maiorem pfectionē cause.qua liter intelligitur.Z.1.Dis.4ª.q.1.ȷ̄.Oo.

Effectus universaliores opz reducere ad causas universaliores. qualiter intelligitur. L. 1. Dist. 4'. q. 1. C.
Electio recta requirit rõnem rectam & non est ipossibilium. 5°. & 6°. ethi. qualiter intelligitur. L. 6. Dis. 2'. q. 1. E.
Elementa manent in mixto. p° de gene. t. c. 84. qualiter intelligitur. L. 15. Distinctione. 2'. q. unica. B.
Elementum est ex quo aliquid componitur primum inexistẽ de indivisibili spẽ in aliam spẽm. 5°. met. t. c. 4. qualiter intelligitur. L. 15. Distin. 2'. q. unica. J.
Ens dicitur de entibus sicut logici dicunt nõ scibile esse scibile. 4°. met. t. c. 2. & 7°. met. t. c. 4. qualiter intelligit. L. 3. Distin. p. q. 3. Q. & 12. Distin. 4'. q. 1. i. G.
Ens dr̃ multiplr p° phy. t. c. 13. q̃lr exponit. L. Ibidẽ. S.
Ens est obiectum adequatum intellectus. 3°. de anima qualiter exponitur. L. 1. q. prol. i. X.
Ens imperfectum reducit ad perfectũ & ens per participatione reducit ad ens p eẽntiã. q̃lr expõit. L. 2. Dis. p. q. 3. D.
Eque illuminant plura illuminabilia sicut unuz. qualiter intelligitur. L. 20. q. q. i. G.
Equinitas est tm̃ equinitas nec est una nec plures nec vlis nec pticularis. Avic. 5°. met. c. p°. qualiter intelligit. L. 3. Dis. p. q. 5. i. J. & 3. Dis. 2'. q. 1. i. E.
Equivocationes latent in genere. 7. phy. t. c. 31. qualiter exponitur. L. 3. Distin. p. q. 3. Q.
Esse dic est idẽ qd eẽ totius: q̃ sit ppõ falsa. L. 9. q. q. i. K.
Esse divinum est actualissimum includens unitiue omnẽ perfectionem diuinã. qualr intelligit. L. 46. Dis. 4'. q. 3. D.
Esse in eon constituit aliquod speciale genus: qz unũ eẽ in est omnium novem generuz. Simplicius super pdĩca. qualiter intelligitur. L. 12. Dis. 4'. q. 1. i. D.
Ex actu & actu non fit unum per se. 8°. met. t. c. 15. qualiter intelligitur. L. 12. Dist. 2'. q. 1. i. D.
Excellens sensibile corrumpit sensum 2°. de anima t. c. 64. qualiter intelligitur L. 43. Dist. 4'. q. 2. L.
Ex maiori de necessario & minori de in esse fit syl°. sosalis. primo. prior. c. 15. qualiter exponit. L. 39. Dis. p. q. 5. Y.
Ex negativa de predicato finito sequit affirmativa de pdicato infinito. 2°. perier. q̃liter itelligit L. 4. Dis. p. q. 1. E.
Ex non ente simpliciter non potest aliquid fieri. p° de gen. t. c. 12. qualiter intelligitur. L. 11. Dist. 4'. q. 3. Y.

Fantasmata se habent ad intellectum sicut sensibilia ad sensum. 3°. de anima t. c. 30. & 39. qualiter exponitur. L. 3. Dis. p. q. 1. G.
Felicitas intelligentiarum consistit in speculatiõe veritatis. 10°. ethi. c. 10. qualiter intelligit. L. 48. Dis. 4'. q. 2. i. A.
Felix est dei amantissimus. 10°. ethi. c. 10. qualiter exponitur. L. 4. q. prol. M.
Finis speculative est veritas. practice vero ẽ opus. 2°. met. t. c. 3. qualiter intelligitur. L. 4. q. pl. i. Dd.
Finitum & infinitum quantitati congruunt. primo phy. t. c. 15 qualiter intelligitur. L. 5. q. q. i. Bb.
Fluxus rerum a deo est duplex. Avic. 8°. met. c. ultimo. qualiter intelligitur. L. 36. Dist. p. q unica. N.
Forma absoluta habet aliquam ppriaz operationem. qualiter intelligit. L. 6. Dist. 4'. q. 10. in sol. arg. i. P.
Forma corporeitatis est dispositio & necessitas aie rationalis. qualiter intelligit. L. 43. Dis. 4'. q. 3. P.
Forma eiusdem rationis non multiplicat nisi sm mãm. qualiter intelligitur. L. 24. q. 1. A. & i. M.
Forma & finis in codẽ coincidunt. 2°. phy. t. c. 70. qualiter exponitur. L. 5. Dist. p. q. 1. G.
Forma ẽ compositioni contingens simplici & invariabili essentia consistens Gilbertus in phemio sex princi. qualiter intelligitur. L. 17. Dis. p. q. 5. Yy.
Forma est magis ens q̃ compositum. 7°. meta. t. c. 7. qualiter intelligitur. L. 9. q. q. i. D.
Forme se habet sicut numeri. 8°. met. t. c. 10. qualit intelligit. L. 17. Dis. p. q. 6. Xx. & 3. Dis. 2'. q. 7. E & q. 10. D.
Forma substantialis dat esse simpliciter & accidentalis dat eẽ sm quid. qualr intelligit. L. 11. Dis. 4'. q. 3. i. Y.
Formale in actione sm q̃ distinguitur a passione est esse ab alio. 3. phy. t. c. 19. & 22. q̃lr itellr. L. 13. dis. 4'. q. 1. i. K.
Formalis ratio essendi in loco est quietas. 4. phy. t. c. 76 qualiter intelligitur. L. 10. dist. 4'. q. 3. C.
Fortitudo & tempantia dñr esse in irascibili & concupiscibili. 6°. ethi. c. 3. qualiter intellr. L. 33. Dist. 3'. q. unica. i. M.
Fortis debet se exponere morti pro republica. 3°. ethi. c. 11. & 9°. ethi. c. 9. qualit intelligitur. L. 43. Dis. 4'. q. 2. P.
Fortunati adeo vecti sine ratione impetum hz ad operari aliquid. Arist. in lib. de bo. for. q̃lr itelligit. L. 21. q. q. i. J.
Frigus non est maioris virtutis nec magis activum p hoc q̃ calor est sine substantia q̃ si esset cum substantia. qualiter sit verum. L. 12. Dis. 4'. q. 3. i. X.

Generãs generat aliud pp mãz. 7°. met. t. c. 28. qualiter intellr. L. 3. dis. 2'. q. 4. i. K. & q. 6. S.
Generans quod dat substantiã rei dat ẽt accñtia ꝯnĩa rez. qualiter intelligit. L. 18. Dis. 3'. q. unica. i. K.
Generatio est mutatio totius in totum nullo sensibili remanẽte. p° de ge. t. c. 10. & 23. qualr intellr. L. 12. Dis. 2'. q. 1. i. A. & 11. Dis. 4'. q. 1. A. & 10. q. q. i. A.
Generatio & corruptio non possunt esse mutationes continue. 8°. phy. t. c. 61. qualiter intelligit. L. 12. q. q. D.
Generatio est terminus alterationis. 5°. phy. qualiter intelligitur. L. 12. Dist. 4'. q. 3. i. C.
Generatio non est motus. 5°. phy. t. c. 8. & inde. & oẽ qd movetur est. qd aũt gñat nõ est. qualiter intelligit. L. 12. Distin. 2'. q. 1. i. J. & 11. Dis. 4'. q. 3. Cc.
Generatio prius est distinctiva q̃ sit assimilativa. qualiter intelligitur. L. 7. Dist. p. q. unica in fine.
Generatio unius est corruptio alterius. primo d̃ gen. t. c. 17. qualiter exponit. L. 1. Dist. 2'. q. 3. Z.
Grave movetur ad centrum & quietatur in illo. qualiter intelligitur. L. 49. Dist. 4'. q. 8. i. E.
Genus nihil est pter eas que sunt gñis spẽs. 7°. met. t. c. 43. qualiter intelligitur. L. 11. Dist. 4'. q. 3. Cc.

Habẽs formã nobiliorẽ nõ est natũ recipe formã minus nobilẽ. q̃lr sit ppõ falsa. L. 15. q. q. i. Y.
Habens potentiam ad opposita sic faciet ut faciẽdi hz potentiã non aũt ut potentiã hẽat faciendi. 9. met. t. c. 10. & 17. qualiter intelligit. L. 39. Dis. p. q. 1. K.
Habitus est eorum que sunt ad aliquid. 5°. met t. c. 20. & in pñto relationis. q̃liter exponit. L. 17. Dis. p. q. 2. i. R.
Hoc solo privat deus facere ingenita q̃ facta sunt. 6°. ethi. c. 3. i approbõne agathõis. q̃lr itellr. L. 43. di. 4'. q. 3. i. F.
Homo habet naturale desiderium ad semper esse. qualiter intelligitur. L. 43. Dist. 4'. q. 2. Y.
Homo humanitate est homo & etiam anima rõnali est hõ. qualiter intelligitur. L. 12. Dist. 4'. q. 3. i. Bb.

Idea platonica non põt esse principiũ generandi compositum: qz est forma tm. 7. met. t. c. 28. qualiter intelligitur. L. 12. Dist. 4'. q. 3. Ee.
Idem est principalius respectu esse & cuiuscunq perfectionis ꝯñtis esse. qualiter intelligit. L. 49. Dis. 4'. q. 2. i. K.
Idem instans manet in toto tpe. phus. 4°. phy. t. c. 104. & 3° met. t. c. 17. qualiter intelligit. L. 2. Dis. 2'. q. 2. D.
Idem manens idem semper est natum facere idez. 2°. de generatione. t. c. 56. qualiter exponit. L. 1. Dis. 2'. q. 2. F.
Idem non agit in se ipsum neq idem est in actu & in potentia respectu eiusdez. 5°. & 9°. met. qualiter intelligitur. L. 3. Dist. p. q. 7. K. & 2. Dist. 2'. q. 10 & 15. q. q. Y.
Idem non potest simul moveri & quiescere: qz sunt opposita. qualiter sit vep. L. 10. Dis. 4'. q. 2. i. R.
Illa sunt pfectiora q̃ pñt cõicare suã spẽm q̃ que nõ pñt. q̃ sit ppõ falsa. L. 1. Dist. 4'. q. 1. i. Bb.

Illa potentia est determinata cuius obiectum est determinatum. qualiter intelligitur. L.9. Dist.2ª.q.2.V.

Illa sunt simul quorum nihil est medium.5.phy.t.c.22.ꝛ.7°.phy.t.c.9. qualiter intellr. L.11.q.q.F.

Illa sunt vnũ numero quorum mã est vna.5°.met.t.c.12. qualiter intelligitur. L.3. Dist.2ª.q.6.O.

Ille actus non est propria cognitio alicuius obiecti qui pt stare in intellectu ꝛ tamen illud obiectum oio nõ esse cognitum. qualr fit ppõ vera. L.15 q.q.I.X.

Illud complete non habet aliqua causatione cuius oppositum videtur stare posita tali causatione. qualiter intelligit. L.2. Distinctione.2ª.q.1.F.

Illud qđ est determinate generis non põt competere plibus generibus qualiter intelligit. L.12. Dis.4ª.q.1.D.

Illud qđ est determinate veridicũ distinguit spẽ a nõ determinato veridico.6.ethi.c.3. qualr intellr. L.17.q.q.I.Z.

Illud qđ est ens per se subsistens non potest esse forma materie. qualiter intelligitur. L.9.q.q.I.A.

Illud quod est in aliquo potest illud denominare, qualiter intelligit. L.3.q.q.O.

Illud qđ mouet est in potentia ad vlteriorem pfectionẽ: vt ad terminum motus: ꝛ quatenus caret illo est imperfectum. qualiter intellr. L.49. Dis.4ª.q.14.I.M.

Impossibile est idem esse a duabus cãis totalibus. qualiter intellr. L.6. Dis.4ª.q.2. L.1.10. Dis. Eiusdẽ.q.2.I.D.

Inconueniens est laudare subas separas ex opatione virtutum: qꝛ nõ est in deo tempantia nec pari rõne iustitia.10.ethi.ca.10. qualiter intellr. L.46. dis.4ª.q.1.M.

Inconueniens est omnia esse ad aliqd. phs.4°.met.t.c.25.ꝛ.27. qualiter intelligit. L.1. Dis.2ª.q.5.P.

Indiuisibile non põt partim eẽ in vno termino ꝛ partim in alio.6 phy. qualr intelligitur. L.2. Dis.2ª.q.9.I.X.

Infinito nõ pt fieri additio. qualr intellr L.1. Dis.3ª.q.1.Z.

Instans sequitur illud qđ fertur. phus.4°.phy.t.c.104. qualiter intelligitur. L.2. Dis 2ª.q.2.C.

Instrumentum agit dispositiue. qꝛ fit propositio falsa. L.1. Distinctione.4ª.q.1.I.D.

Inter contradictoria est distantia infinita. qualiter intelligitur. L.1. Distinctione.4ª.q.1.G.

Inter rem cuius substantia ꝛ actio mensurat tempore ꝛ rẽ cuius substantia ꝛ actio mensurat eternitate: est res media cuius substantia mensuratur eternitate vel euo ꝛ actio mensuratur tempore. penult. propositione de causis. qualiter intelligitur. L.2. Dist.2ª.q.4.G.

Inter vnibilia est aliqua proportio. qualiter intelligitur. L.1. Distinctione.3ª.q.1.I.Z.

Intellectio est operatio immanens.3°.physi. qualiter intelligitur. L.15.q.q.Bb.

Intelligentia est ens formalr necessarium ꝛ causatuꝫ.9.meta.t.c.17.ꝛ.12.met t.c.42.ꝛ inde. qualiter intelligitur. L.8. Distin.pª.q.1.ꝛ.7.q.q.Kk.

Intelligentia est plena formis. Proclus in lib. de causis. qualiter exponitur. L.3. Dis.2ª.q.11.D.

Intelligere in quodã pati ꝛ moueri 9sistit.3°. de aia.t.c.2.ꝛ 5.ꝛ.14. qualr exponit. L.3. di.pª q.7.Y.ꝛ.13.q.q.I.Ee.

Intelligere sine phantasmate est pfectius qꝫ intelligere cum phantasmate qꝛ 9uenit cum intellectione dei. qualr intelligit. L.45. Distinctione.4ª.q.2.E.

Intellectus agens est quo est oia facere.3°. de aia.t.c.18. qualiter exponitur. L.1.q.pl. P.ꝛ.15.q.q.R.

Intellcs agens hꝫ duas actiones ordinatas pmã.s. facere de potentia intelligibili actu intelligibile. scđam vero de potentia intellecto actu intellectum. Auer.3°. de anima.c.18. qualiter intellr. L.15.q.q.N.

Intellectus circa simplicia ꝛ circa qđquid est nõ decipit.9.met.t.c. vltimi. qualr exponit. L.3. Dist.pª.q.3.Z.

Intellectus corrumpit quodaꝫ interius corrupto.2°.de aia.t.c.21.ꝛ pª de aia.t.c.66. qualr intellr. L.45. di.4ª.q.1.I.

Intellcs de forte aduẽit solus in de gñra. aialiũ.c.3. qualr fit verũ in via phi ꝛ intellr eẽ sine creatõe. L.43. di.4ª.q.2.M.

Intellectus distinguit a sensu qꝛ vltum est intellus singulariũ aũt est sensus. pmo post.t.43. qualr intellr. L.13.q.q.I.I.

Intellectus est immixtus ꝛ separatus ꝛ nõ est vtus in corpe.2. de anima.t.c.21.ꝛ.3. de anima.t.c.4. qualiter intelligitur. L.43. Distinctione.4ª.q.2.K.

Intellectus est pars anime.3. de anima.t.c.1. qualiter intelligitur. L.16. Distin.2ª.q. vnica. M.

Intellectus extensione fit practicus ꝛ differt a speculatiuo fine.3. de aia.t.c.49. qualr exponit. L.4.q.pl. Dd.ꝛ.I.Ee.

Intellectus impeditur leso organo fantasie.2°. de anima.t.c.63. qualiter intelligitur. L.43. Dis.4ª.q.2.D.

Intellectus nullius partis corporis est actus.3°. de anima.t.c.4. qualiter intelligitur. L.9.q.q.I.B.

Intellectus passiuꝰ corrumpit.3°. de aia. cõ.20. indt Auer. qualiter intelligitur. L.45. Dist.4ª.q.1.I.Y.

Intellectus possibilis est quo est oia fieri.3. de aia.t.c.18. qualiter exponit. L.3. Distin.pª.q.7.I.Cc.

Intellectus possibilis nihil est eorum q̃ sunt ante intelligere.3°. de anima.t.c.5. qualiter exponitur. L 3. Di.pª.q.7.I.G.ꝛ.3. Dist.2ª.q.8.K.ꝛ.16. Dis.2ª.q. vnica. C.

In aduentu forme potentia destruitur. qualiter intelligitur. L.43. Distinctione.4ª.q.3.I.

In aia non sũt nisi tria.s. potentia habitus ꝛ passio.2°. ethi.c.5. qualiter intelligitur. L.3. Dist.2ª.q.10.K.

In conceptis cum materia non est idem qđquid est cuꝫ illo cuius est.7.met.t.c.34.ꝛ.35. qualiter intelligitur. L.22. Distinctione.3ª.q. vnica. I.ꝛ.2.q.q.N.

In contrariũs tenet consequentia in se ipsis.2°. thopi.c.20. qualiter intelligit. L.30. Dis.3ª.q. vnica. D.

In corporibus celestibus est tantum vnum indiuiduũ. sicut vnus sol. ꝛ vnus mundus. pmo celi.t.c.92. qualiter intelligitur. L.3. Dist.2ª.q.7.I.

In diuidentibus ordinatis pma diuidentia sunt magis ordinata.2°. post. qualr intelligitur. L.7. di.3ª.q.1.F.

In habentibus qđquid est idem est qđqd est cuꝫ eo cuius ẽ.7.meta.t.c.35.ꝛ pmo physi.t.c.60. qualiter intelligitur. L.22. Distinctio.3ª.q. vnica. C.

In his que sunt per se sicut maximum ad maximum ita simpliciter ad simpliciter ꝛ econuerso.2°. thopi.c.29. qualr exponitur. L.3. Dist.pª.q.2.I.V.

In his q̃ sunt sine mã idẽ est qđqd est cũ eo cuiꝰ est.7.met.t.c.20. qualr intellr. L.3. Dis.2ª.q.6.R.ꝛ.q.7.C.

In intellectu 9iuncto nõ sufficit spẽs intelligibilis: ad intellectionem sine phãtasmate: qꝛ oꝫ 9uerti ad phãtasmata.3. de aia.t.c.39. qualr intellr. L.45. Dis.4ª.q.1.F.

In mutatione termini sunt icompossibiles.5°. phy.t.c.26. qualr intelligit. L.11. Dis.4ª.q.1. in sol. ad 3m.I.F.

In omni ordine essentiali negatio ordis ad primũ videt immediatius consequi tꝫm pmum qꝫ ordo eius ad 2m. qualiter intellr. L.28. Dis.pª.q.2.I.M.

In per se causis eiusdem speciei non põt esse circulus. pmo post.t.c.6. qualr intelligit. L.42. Dis.2ª.q.4.I.D.

In qualitatibus prime speciei non est alteratio.7. phy.t.c.20. qualiter intelligitur. L.13.q.q.T.

In relatiuis tertiũ modi relatio ẽ in sba alterius extremi.5.met.t.c.20. qualiter intellr. L.13.q.q.V.

In relationibus potest esse processus in infinitum. qualiter sit verum. L.6. Dis.4ª.q.10.E.

In sapientia creatoris nõ est occultatio nisi sm receptacula. Aui.6. natu. par.4.c.2. qualr intellr. L.14. Dis.3ª.q.2.I.D.

Linea recta est cuius mediũ nõ exit extrema.6°. thopicorũ increpat. qualr intellr. L.8. Dis.pª.q.3.O.

Locus est vltimũ corporis 9tinentis imobile pmũ.4. phy.t.c.41. qualr intelligitur. L.2. Dis.2ª.q.6.D.

Magis et minus sunt incompossibilia. qualiter intelligitur. 2.12. Distin. 4ª. q. 4. i. B.
Maius malum est magis fugiendum: et maius bonum est magis eligendum. p° ethi. qualiter intelligitur. 2.50. Distinctione. 4ª. q. 2. i. A. et q. 6. i. D.
Malus est impenitens. 7. ethi. c. 10. et 12. qualiter exponitur. 1. 7. Dis. 2ª. q. vnica i. P.
Materia appetit formam sicut femina marem. p° phys. t. c. 81. qualiter intelligitur. 2. 49. Dis. 4ª. q. 10. B.
Materia cum alijs causis non coincidit. 2° phy. t. c. 70. qualiter exponitur. 1. 3. q. prol. R. et 3. Distincti. p. q. 7. S. et 25. Distinctione 2ª. q. vnica. K.
Materia est ens in potentia et non est actu neque in actu sine forma. Auer. 2. phy. com. 12. qualiter intellr. 2. 12. Dis. 2ª. q. 1. i. K.
Materia et compositum ex materia et forma dimittendum est: quia huius substantia posterior est quiditate rei. 7°. met. t. c. 9. qualiter intelligitur. 2. 22. Distin. 3ª. q. vnica. i. K.
Materia est qua res potest esse et non esse. 7. met. t. c. 22. qualiter intelligitur. 2. 22. Distinct. 3ª. q. vnica. i. B. et. E. et 43. Distinctione. 4ª. q. 2. i. O.
Materia non est quid nec quale nec quantum nec aliquid aliorum quibus ens determinatur. 7° m t. c. 8. qualiter intelligitur. 2. 12. Dist. 2ª. q. 1. D.
Materia non est scibilis nisi per analogiam ad formam. p° phys. t. c. 69. qualiter exponitur. 2. 12. Dist. 2ª. q. 1. i. J.
Medium est eiusdem rationis cum extremis. 10. met. t. c. 22. qualiter exponitur. 2. 7. Dis. p. q. 1. i. X.
Medium quanto magis recedit ab vno extremo tanto magis accedit ad aliud. qualiter sit propositio falsa. 1. 45. Dis. 4ª. q. 2. i. A.
Memoria habet actum post tempus. Arist. in libello de memo. et reminis. qualiter intelligitur. 2. 45. Dis. 4ª. q. 3. i. C.
Mensuratum non potest esse sine mensura. 5. met. t. c. 20. qualiter intelligitur. 2. 48. Dis. 4ª. q. 2. J.
Mixtio est miscibilium alteratorum vnio. p°. de gen. t. c. 90. qualiter exponitur. 1. 15. Dis. 2ª. q. vnica. F.
Mixtum mouetur secundum naturam elementi predominantis. p° celi. t. c. 7. et 8. qualiter intelligitur. 2. 15. Dis. 2ª. q. vnica. G.
Motus celi est primus motuum quo cessante omnes alij debent cessare. 8. phy. t. c. 73. qualiter intellr. 1. 49. dis. 4ª. q. 13. G. et 14. q. i. M.
Motuum diuersorum specie sunt diuersi termini specie. 5. phy. t. c. 48. qualiter exponitur. 2. 2. dis. p. q. 7. T. et 13. dis. eiusdem. q. vnica. R.
Motus duo eiusdem speciei sunt incompossibiles in eodem subiecto. 5. phy. t. c. 19. qualiter intelligitur. 2. 2. dis. 2ª. q. 7. D.
Motus est actus entis in potentia secundum quod in potentia. 3. phy. t. c. 9. qualiter intelligitur. 2. 3. q. q. D.
Mouens et motum sunt distincta subiecto. 3. phy. t. c. 17. qualiter intellr. 2. 25. Dis. 2ª. q. vnica. C. et in responsione ad primum. D.
Mouens et motum sunt simul. 7. phy. t. c. 8. et 9. qualiter intelligitur. 2. 9. Dist. 2ª. q. 2. i. C.
Multitudo indiuiduorum non est nisi propter saluationem specierum. 2. de anima. t. c. 34. et 35. qualiter intelligitur. 2. 3. Dis. 2ª. q. 7. i. D.
Mutari est aliter se habere nunc quam prius. 5. physi. qualiter intelligitur. 1. 2. Dist. 2ª. q. 4. E.

Natura determinatur ad vnum. 12. met. t. c. 30. et 2. de ge. t. c. 56. qualiter intelligitur. 2. 21. q. q. F.
Natura distinguitur contra intellectum et contra agens a proposito. 2°. physi. t. c. 49. qualiter intelligitur. 1. 2. Distin. p. q. 7. X. et 25. Dist. 2ª. q. vnica. T.
Natura est principium motus et quietis eius in quo est per se et non per accidens. 2°. phy. t. c. 3. qualiter intelligitur. 1. 18. Distin. 2ª. q. vnica. i. C.
Natura nihil producit vt statim non sit. 8°. physi t. c. 63. et primo celi. t. c. 138. qualiter intelligitur. 1. 2. Distinctione. 2ª. q. 4. D. et 12. q. q. K.
Natura non deficit in necessarijs. 2. celi. t. c. 56. qualiter exponitur. 1. 1. q. prol. Y.
Nature que indiget materia ad eius esse adueniunt accidentia et dispositiones extrinsece per quas indiuiduatur. Auic. 5. met. c. 3. qualiter intellr. 2. 3. Dis. 2ª. q. 4. i. O.
Nihil aliud est dicere animam tristari vel gaudere quam texere vel edificare. primo de anima. t. c. 64. qualiter intelligitur. 1. 44. Dis. 4ª. q. 2. i. A.
Nihil cognoscitur nisi per hoc quod cognitum est in cognoscente. qualiter intelligitur. 1. 49. Dis. 4ª. q. 11. i. A.
Nihil est quantum primo et per se nisi aliquid sit quantum per se et non primo sed denominatiue. qualiter intellr. 2. 26. Dis. p q. vnica. S.
Nihil existens virtualiter tale vel modo eminentiori existens tale potest esse formaliter tale: quia nihil est in actu et potentia respectu eiusdem. 3°. et 5°. phy. qualiter sit verum. 2. 25. Dis. 2ª. q. vnica. G.
Nihil prohibet idem in pluribus generibus enumerari. phus in fine predicamenti qualitatis. qualiter intellr. 2. 13. q. q. i. Nn.
Nobiliori perfectioni correspondet nobilius perfectibile tanquam proprium. qualiter intellr. 2. 49. Dis. 4ª. q. 2. O.
Nobilioris perfectibilis nobilior est perfectio. qualiter intelligitur. 2. 33. Dist. 3ª. q. vnica. i. Z.
Non contingit intelligere maiorem distantiam quam sit inter contradictoria. qualiter intellr. 2. 1. dis. 4ª. q. 1. i. G.
Non est accipere vltimum non esse ipsius corrumpendi sed primum in esse generandi et cum hoc etiam primum in non esse corrumpendi. 8. phy. t. c. 63. qualiter intellr. 1. 12. q. q. Z.
Non est alius habitus singularium ab habitu vniuersalium sed est idem. 7°. met. t. c. 53. qualiter intelligitur. 2. 9. Distinctione. 2ª. q. 2. X.
Non existente temperantia non erit iustitia: Commentator. 6. ethi. in pn. et 6. ethi. c. 6. temperantiam hoc appellamus nomine velut saluantem prudentiam: sorores ad inuicem sunt virtutes. qualiter intelligitur. 2. 36. Dis. 3ª. q. vnica. i. D.
Non manente eadem ratione ordinis non manet idem ordo. qualiter intelligitur. 1. 1. q. q. i. S.
Non oportet quod instrumentum habeat actionem propriam quia tunc in actione propria non esset instrumentum sed agens principale. qualiter intelligitur. 2. 6. Dis. 4ª. q. 5. D.
Non potest aliquid esse ex se possibile et corruptibile et ab alio perpetuari. p° celi. t. c. 138. idem Auer. 12. met. com. 41. qualiter intelligitur. 1. 49. Dis. 4ª. q. 13. K.
Nos sumus quodammodo finis omnium. 2°. phy. t. c. 24. qualiter intelligitur. 2. 48. Dis. 4ª. q. 2. i. C.
Notum est naturali ratione quod omnis species est de integritate vniuersi et est perpetua. qualiter intellr. 2. 43. Dis. 4ª. q. 2. i. Cc.
Notum est naturaliter beatitudinem esse finem hominis non solum in vniuersali sed in speciali. primo et 10. ethi. c. 10. qualiter intelligitur. 2. 43. Dis. 4ª. q. 2. Bb.
Nullum accidens est subiectum accidentis: nisi quia ambo alicui accidunt. 4. met. t. c. 14. qualiter intelligitur. 2. 49. Distinctione. 4ª. q. 2. i. Z. et. N.
Nullum suppositum formaliter agit nisi sit actu per illud quod est sibi ratio formalis agendi. qualiter intelligitur. 2. 8. q. q. i. B.
Nullum violentum est perpetuum. 2. celi. t. c. 18 qualiter non est necessaria Theologis et qualiter intellr. 2. 49. Dis. 4ª. q. 13. J.
Nunquam ignobilius est finis nobilioris. qualiter intelligitur. 1. 48. Distin. 4ª. q. 2. i. C.

Obiectum intellectus est vniuersale p° phy. t. c. 29. et 2. de anima. t. c. 60. qualiter intellr. 2. 45. Dist. 4ª. q. 3. i. O.
Obiectum mouet non motum. 3. de anima. t. c. 54. qualiter exponitur. 1. 3. Distin. p. q. 8. i. D.
Officium intellectus agentis est transferre obiectum de ordine ad ordinem. Auer. 3°. de anima. com. 18. qualiter intelligitur. 2. 45. Dis. 4ª. q. 1. i. B. et 15. q. q. M.
Omne agens agit propter finem intentum. 2. physi. t. c. 49. et 81. qualiter intelligitur. 1. 38. Dis. 2ª. q. vnica. i. B.
Omne conueniens alicui primo secundum causalitatem perseitatis non remouetur ab eo quia aliquid quod non est illud predicatum remouetur ab aliquo quod non est ipsum subiectum. qualiter intellr. 2. 2. Dis. 2ª. q. 10. M.

Omne ens omni enti compatũ est idẽ vel diuersum equale vel inequale simile vel dissimile.10°.meta.t.c.12.qualiter exponitur.z.19.Distin.p̃.q.1.B.

Omne ens omni enti comparatũ in quo est: est essentiale vel accñtale.qualiter intelligit.z.z.Dis.p̃.q.7.zl.

Omne esse est a forma.Boetius.de tri.c.z.r Auer.z°.phys. c.12.qualiter intelligitur.z.12.Dis.z'.q.z.j.F.

Omne indiuiduum est compositiue nature contrahibili q̃ est in illo.qualiter intelligit.z.3.Dist.z'.q.6.z.

Omne locatum habet situm.c.de quantitate.qualiter intel ligitur.z.z.Dist.z'.q.6.j.P.

Omne mobile prius pertransit equale sibi vel minus q̃ ma ius.6°.phy.qualiter intelligit.z.Ibidem.X.

Oẽ qd est qñ est necesse est eẽ.p̃°.pier.in fine.qualr intelligi tur.z.39.Dist.p̃.q.1.J.r.18.Dis.3'.q.vnica.J.

Omne qd mouet se diuidit in duo quorũ alterum est p̃mo mouens r alterum est p̃mo motum.8°.phy.t.c.30.qua liter exponitur.z.z.Dist.z'.q.10.D.

Omne qd mouetur ab alio mouetur.7.phy.t.1.qualiter exponitur.z.z.Dist.z'.q.10.G.

Omne qd mouet partim est in termino a quo r partim est in termino ad quem.phus.6.phy.t.c.32.r.87.qualiter ex ponitur.L.z.Dist.z'.q.9.X.

Omne sensitiuum põt corrumpi ab excellenti sensibili.z°.de anima.t.c.123.r per ꝯsequens beatus non poterit aliqd sentire.qualr intelligit.z.49.Dist.4'.q.13.D.

Omnes potentie que sunt in maioritate ꝗtitatis sunt vni° potentie demõstrate vel determinate.Auer.3.phy.c.69. qualiter intelligit.L.13.Dis.3'.q.4.j.E.

Omnia ꝯtinue moueri multũ in manifestis est ambigere.8. phy.t.c.23.qualiter intelligitur.z.z.Dist.z'.q.9.j.O.

Omnis habitus disponit ad bene vel male agẽdũ.z°.ethi. c.5.qualiter intelligitur.z.6.Dist.4'.q.10.j.P.

Ois nã cõis suppositis absolutis distinguit r plurificatur in illis.qualiter intelligit.z.26.Dist.p̃.q.vnica j.M.

Ois numerus minor est ps maioris vel partes.Euclid.li.7. ꝯne.4.qualiter intelligitur.z.5.q.q.j.Y.

Ois passio facta magis abijcit a substantia.6°.topi.ca.9. qualiter intelligitur.z.44.Dist.4'.q.3.K.

Omnis potentia est cum actu vel ante actum.qualiter intel ligitur.z.39.Dist.p̃.q.1.j.J.

Omnis scientia est de re non precise vt est existens.7°.met. t.c.53.qualiter intelligitur.z.7.q.q.j.G.

Ois subã iõ corrũpit qr iducit aliq̃s gradus icõpossis sue p pte q̃litati.q fit ꝓpõ falsa.z.12.Dist.4'.q.3.j.U.

Omniũ nã cõstãtiũ determinata est rõ magnitudinis r aug mẽti.z°.de aia.t.c.41.q̃lit expõit.z.z.Dis.z'.q.9.N.

Oportet corpora celestia esse animata.z°.celi.t.c.61.quali ter intelligitur.z.14.Dist.z'.q.1.j.B.

Oportet esse conuenientiam inter recipiens r receptũ.qua liter sit propositio falsa.L.45.Dis.4'.q.z.ã.A.

Oportet tot eẽ subãs siue magnitudine pp cãs p̃dictas.12. met.t.c.43.q̃liter intelligitur.z.7.q.q.Oo.

Optimus finis subẽ sepate est in cãndo lationẽ corporis ce lestis.12.met.t.c.39.q̃lr intelligit.z.48.dis.4'.q.z.j.A.

Pars extra totum est imperfecta.qualiter intelligit. z.43.Distin.4'.q.z.R.

Passiones naturales non sunt diuisibiles in infinitũ.in de sensu r sen.c.7.q̃liter intelligitur.L.z.Dis.z'.q.9.N.

Perfectio inferioris potest contineri in spẽ superioris.quali ter intelligitur.z.49.Dis.4'.q.11.j.K.

Perfectius est qd in sua pfectiõe minus dependet:qr depẽ dere est ipfectionis.q̃lr intellr.z.49.di.4'.q.4.j.N.

Perfectum est vnumqdqꝫ cum potest producere sibi simile p̃mo met.in phe.r.4°.met.ad finem.qualiter intelligit. z.1.Distinctione.4'.q.1.J.Bb.

Phantasmata se hñt ad intellectum sicut sensibilia ad sen sum.3.de aia.t.c.39.qualr intellr.z.45.Di.4'.q.1.D.

Pollens mente oꝫ p̃sidere.pollens aũt viribus oꝫ sutre p̃ mo politi.c.z.q̃lr intelligit.z.36.Dis.4'.q.1.j.B.

Possibile est continuum diuidi fm qdcunqꝫ signum.quali ter intelligitur.z.z.Dis.z'.q.9.j.J.r.z.

Posteriora generatione sunt priora pfectione.9.met.t.c.15. qualiter intelligit.z.49.Dist.4'.q.4.j.D.r.13.q.q.R.

Potentia actiua est principiũ transmutãdi aliud in q̃tũ ali ud.5.met.t.c.17.r.9.met.t.c.z.qualiter intelligit.z.25. Dis.z'.q.vnica.j.U.r.10.Distin.4'.q.7.G.

Potentia r actus sunt eiusdẽ gñis.9.met.t.c.13.qualiter in telligit.z.7.Dis p̃.q.vnica.A.r.16.di.z'.q.vnica.A.

Potentia ĩfinita si esset in magnitudine moueret in instãti. 8.phy.t.c.78.r.79.q̃lr itelligit r q̃lr phi ꝯñcia valeat. z.z.Dist.p̃.q.z.Ee.r.8.Dist.eiusdẽ.q.1.E.r.7.q.q.

Po° non est ad p̃teritũ.q̃lr itellr.z.43.Dist.4'.q.3.j.J.

Po° opatiua nõ ẽ factiua sui obi.q̃lr itellr.z.15.q.q.j.Q.

Potentia passiua nãlis oꝫ hẽre potentiã actiuã nalem sibi corrñdentẽ.q̃liter intelligitur.z.1.q.prol.Q.r.5.Dis.p̃. q.z.T.r.43.Dis.4'.q.3.Q.r.49.Di.eiusdẽ.q.11.K.

Potentia q̃ est ad aliquẽ actũ ordinata actuat p̃mo p illũ actum.qualiter itelligit.z.Ibidem.q.6.O.

Potentia recordatiua cognoscit hoc vt hoc: qr cognoscit vt hic r nunc.qualr intellr.z.45.Dis.4'.q.3.j.O.

Potentie anime egrediunt ab aia:vt q̃dã virtutes r sunt in anima.Auer.3.de anima.com.5.r.19.r.20.qualiter intelligitur.z.16.Distin.z'.q.vnica.z.

Potentie ꝯrie non põt stare simul in aliquo.phus p̃° celi.t. c.118.r.3.phy.t.c.10.q̃lr exponit.z.1.D.z'.q.3.G.

Potẽtie distinguunt p actus r actus p obã.z.de aia.t.c.33. q̃lr intelligit.z.3.Dis.p̃.q.3.L.r.6.Dis.eiusdem.q.1.B. r.16.Dis.z'.q.vnica.O.r.24.Dist.eiusdem.q.vnica.E. r.14.Distinctio.3'.q.1.j.E.r.13.q.q.Dh.

Potentie irrationales non sunt oppositorũ sꝫ necesse est vt possint qñ actiuũ r passiuũ appropinq̃nt.9.met.t.c.10. qualiter intelligitur.z.7.Dist.p̃.q.vnica.j.z.

Potẽtie nãles aie sunt in z° specie q̃litatis.phs in p̃ntis.c. de qualitate.qualiter intelligit.z.16.Dis.z'.q.vnica.P.

Potentie naturales intense mutuo se impediunt ex actib° suis intensis.Auic.6.naturalium.par.4.c.5.qualiter in telligitur.z.15.Distinctio.3'.q.vnica.j.Y.

Practica est gratia vsus r operis.z.met.t.c.3.qualiter ex ponitur.z.4.q.pl.Dd.

Praxis ẽ opatio sꝫ electionẽ.q̃lr expo'.z.4.q.pl.j.z.

Prima distinctiua sunt p̃mo diuersa.qualiter itelligitur.z. z6.Distinctione.p̃.q.vnica.j.Y.

Prima rerũ creatarũ est esse.Proculus in lib.de causis.qua liter intelligitur.z.1.Distin.4'.q.1.j.E.

Primum appetibile est causa omnium appetibilium.quali ter intelligitur.z.49.Dist.4'.q.10.O.

Primum correlatiuum potẽtie actiue est possibile.qualiter intelligitur.L.20.Dist.p̃.q.vnica.E.

Primum ens non hꝫ mãm qr est actus purus.12.meta.t.c. 49.qualiter intelligitur.z.z.q.q.j.N.

Primum in omni ordine est absolutissimum.qualiter intel ligitur.z.28.Dist.p̃.q.3.j.z.

Prim^m artificialiũ est in cognoscente sꝫ nãliũ ẽ in moto.6. met.t.c.1.qualiter intelligit.z.18.Dis.z'.q.vnica.B.

Priora fm generationẽ sunt posteriora fm pfectionem.9. met.t.c.15.q̃liter exponit.z.5.Dis.p̃.q.z.O.

Priuatio vna nõ est maior alia.qualiter intelligitur.z.50. Distin.4'.q.6.in sol.argu.ad p̃mum.ã.S.

Proportio est pfectionis r perfectibilis:qr capacitas perfe ctionis est fm gradum nature perfectibilis.qualiter in telligitur.z.13.Distin.3'.q.4.j.J.

Prudentia est concors appetitui recto.6.ethi.c.3.qualiter intelligit.z.36.Dis.3'.q.vnica.K.

Prudentia est habitus actiuus cum ratione vera.6.ethi.c.6.qualiter exponitur.L.4.q.pl.Bb.

Prudentia est habitus consiliatiuus.3°.ꝛ.6°.ethi.qualiter intelligitur.L.36.Dis.3ᵉ.q.vnica.i.I.

Prudentia est nobilior virtus ceteris.6°.ethi.c.6. qualiter intelligitur.L.33.Dis.3ᵉ.q.vnica.M.

Pueri primum appellant omnes viros patres ꝛ feminas matres.p°.phy.t.c.5.qualr exponit.L.3.Dis.p.q.2.O.

Punctus est semper in spacio sibi equali.qualiter intelligitur.L.2.Distin.2ᵉ.q.9.Y.

Qualis ē pportio medij ad mediū ī subtilitate ꝛ dēsitate.talis ē pportio mot⁹ ad motū i velocitate ꝛ tarditate.4.phy.t.c.71.qlr expōit.L.2.dis.2ᵉ.q 9.As

Qualitas elementi non est sine elemēto.2°.de aia.t.c.113.qualiter intelligitur.L.15.Dis.2ᵉ.q.vnica.i.F.

Qualitas generantis pcedit subam geniti vt causa effectū.q̄ sit propositio falsa.L.1.Dis.4ᵉ.q.1.Kk.

Quādo a diuersis formis accipit pdicatio vel est pdicatio per accñs si forme non sunt per se ordinate vel p se 2ᵒᵒ si forme sunt ordinate.qlr sit vez.L.11.Dis.4ᵉ.q.3.i.Ff.

Quādo aliq̄ qualitas est i subiecto pōt eē pnᵐ agēdi ad aliqd icōpossē forē subalt.qlr itelligit.L.12.Dis.4ᵉ.q.3.R.

Quecūqȝ sūt duo act⁹ quoꝝ neuter icludit aliū dō reducūt in idē pnᵐ.2°.de aia.t.c.33.nā scribit phs q̄ potētie distīguunt p actus sicē act⁹ p obia.qlr itellr.L.13.4ᵉ.q.1.Dd.

Quando entia nō habebūt actiōes pprias nō hēbūt essentias pprias.Auer.9°.met.c.7.qlr itellr.L.7.q.q.i.O.

Quantam contingit accipere magnitudinez in potentia tātā ptingit accipe in actu.Auer.3° phi.c.69.qualiter itelligitur.L.2.Dis.2ᵉ.q.9.I.ꝛ.13.Dis.3ᵉ.q.4.D.

Quanto aliqua sunt magis vnum tanto sunt minus separabilia.qualiter intelligit.L.12.Dis.2ᵉ.q.2.E.

Quātū ē illō qō ē diuisibile i ea q̄ insūt qꝛ singulū natū est eē hoc aliqd.5°.met.t.c.18.qlr itellr.L.3.Dis.2ᵉ.q.4.I.

Que corrūpunt sȝ subaz nō redeūt eadē nūero sȝ spē.2°.de gen.t.c.vlt.ꝛ.5.phy.t.c.36.qlr itellr.L.43 di.4ᵉ.q.1.i.D

Quecūqȝ in mathematicis sunt simul sunt vnum Auer.p°.phy.c.22.qualr intelligit.L.49.Dis.4ᵉ.q.16.i.D.

Quecūqȝ si essent meliora:videtur esse ponenda in entibus ꝛ maxie in ente supmo.qlr exponit.L.2.Dis.p.q.3.E.

Quecūqȝ sunt eadē alicui tertio sūt eadē iter se.qlr expōit.L.2.Dis.p.q.7.Ii.ꝛ.2.dis.2ᵉ.q.7.E.ꝛ.10.dis.4ᵉ.q.3.D.

Quecūqȝ sunt numero multa vnum autez specie habēt materiam.12°.meta.t.c.49.qualr intelligit.L.2.q.q.M.

Quecūqȝ sunt obia p se ꝛ nō pmo nō mouēt nisi rōne coꝝ que sūt p se ꝛ p° obia sicē magnitudo ꝛ figura respū visus.2°.de aia.t.c.63.ꝛ.64.qlr itellr.L.9.Dis.2ᵉ.q.2.T.

Quecūqȝ sunt simul vt sunt simul non habent ordinez.qualiter intelligitur.L.13.Dis.4ᵉ.q.1.T.

Quelibet pars rarioris est rarior sicut quelibet ps aucti est aucta.p°.dē gen.t.c.32.qlr itellr.L.12.Dis.4ᵉ.q.4.i.B.

Que sunt simul in intellectu nullum ordinē habēt extra intellectum.q̄ sit ppositio falsa.L.13.Dis.4ᵉ.q.1.i.S.

Quicquid includit in per se intellectu alicui⁹ ingtū tale:est illud q̄ ipz formalr est tale.qlr expōit.L.3.Dis.p.q.5.R.

Quicquid multiplicatur vel plurificatur in sua entitate est aliud realiter ab illo quod non plurificatur in sua entitate.qualiter intelligitur.L.16.Dis.4ᵉ.q 2.i.O.

Quidam sunt bene reminiscētes quidam vero male ppter diuersitatē organi.Arist.in libello de memo.ꝛ remi.qualiter intelligitur.L.45.Dis.4ᵉ.q.3.G.

Quidam sunt respectus intrinsecus aduenientes ꝛ quidaz extrinsecus.qualiter intelligitur.L.11.q.q.K.

Quies est puatio successiōis ꝛ mēsurat tpe p accñs.5°.phy.t.c.52.ꝛ.4°.phy.t.c.118.qlr expōit.L.2.dis 2ᵉ.q.4.L.

Quilibet gradus alterationis est eiusdem rationis ꝛ p pñs agens potens corrūpere aliquē illoꝝ poterit corrumpere quemlibet.qualiter intelligit.L.12.Dis.4ᵉ.q.3.i.R.

Quōcūqȝ pmanēs ꝛ sempiternū ad quōcūqȝ aliud pmanēs ꝛ sempiternū semp ꝛ necessario hȝ eādē virtudinē.8°.phy.t.c.15.ꝛ.2°.celi.qualr intellr.L.48 Dis.4ᵉ.q.2.i.P.

Quod est de se indeterminatū ad aliqua ꝛ in potentia contradictionis non se determinat ad vnum illorum.qualr intelligitur.L.25.Dis.2ᵉ.q.vnica.i.V.

Quod est posterius generatione est prius corruptione.qualiter intelligitur.L.12.Dis.4ᵉ.q.3.i.S.

Quod mouet aliquid per se mouet per accidens quicquid est illo.qualiter intelligit.L.10.Dis.4ᵉ.q.6.F.

Quod opponitur magis bono est magis fugiendum.qualr sit propositio falsa.L.50.Dis.4ᵉ.q 2.G.

Quod per se opat est p se subsistens.qlr intellr.L.9.q.q.i.I.

Quod prius est causatū nō pōt posterius causari.qꝛ tūc idē bis causaretur.qualiter intelligit.L.8.q.q.i.O.

Quōcūqȝ est pnᵐ cognoscēdi illō cuius est nō sic mā qꝛ est ignota p° phy.t.c.69.qlr itellr.L.22.Dis.3ᵉ.q vnica.D.

Quorūdā obliuisci vt turpiū meli⁹ est q̄ reminisci:3°.ethi.cap°.10.qualiter intellr.L.45.Dis.4ᵉ.q.3.i.P.

Quoꝝ nō est aliqō aliud opus pter actionē in istis existit actio vt visio in vidēte ꝛ speculatio in speculāte.9°.met.t.c.16.qualiter intelligit.L.13.q.q.i.Dd.

Ratio dñat appetitui iferiori pncipatu politico.ꝛ ciuili ita q̄ appetitus ille nō potest contra moueri p°.poli.c.3.qualr intellr.L.33.Dis.3ᵉ.q.vnica.i.N.

Recipiens debet esse denudatū a natura recepti.Auer.3.de aia.t.c.4.qualiter intelligit.L.3.Dis.2ᵉ.q.8.L.

Relone nihil pducit.qualr intellr.L.13.Dis.4ᵉ.q.1.P.

Relatio non est per se vna nisi fundamentuz sit vnum.qualiter intelligitur.L.1.Dis.4ᵉ.q.2.O.

Relatio non potest fundare relationē q̄ sit ppositio falsa.L.6.Distinctione.4ᵉ.q.10.D.

Relones secūdi modi fundāt sup actionē ꝛ passionē.5°meta.t.c.20.qualr intellr.L.13.Dis.4ᵉ.q.1.V.ꝛ.12.q.q.C.

Relatio tertij modi est mēsurati ad mēsurā.5°.met.t.c.20.ꝛ.12°.meta.t.c.4.qualr intelligit.L.13.q.q.i.N.

Resolutio non stat in cognoscibilibus nisi ad perfectissimum cognoscibile:nec de eodem nisi ad se ipsum vt pfectissime cognitū.qualr intelligit.L.3.q.pl.i.E.

Respectus non potest esse subm respectus neqȝ fundamentum.q̄ sit propositio falsa.L.12.Dis.4ᵉ.q.1.i.D.

Sapiētia est hitus nobilissimus p°meta.in phe.ꝛ.6.ethi.c.8.nullus etiam actus voluntatis est nobilior apud phm iustitia vel saltē amicitia.c.10.qualiter intelligitur.L.49.Dis.4ᵉ.q.4.

Sciētia dignior est vt sit de caplo ad aliqd q̄ de qualitate.Auer.7°.phy.c.20.qualr intelligit.L.13.q.q.i.Nn.

Scientia nobilissima debet esse circa nobilissimum genus.6°.meta.t.c.2.qualiter exponitur.L.3.q.pl.T.

Scientia que est sui gratia nobilior est ea que est gratia alterius.qualiter exponitur.L.4.q.pl.Cc.

Scia speculatiua est iuēta pp fugā ignorātie oib⁹ necẽijs existtib⁹ ꝛ pftimetaᵘ.i phe.met.qlr expōit.L.4.q.pl.i.Cc.

Sciens maxime ad aliquid est.5°.meta.t.c.20.qualiter intelligitur.L.13.q.q.i.S.

Sciētificū distinguit a ratiocinatiuo penes necessariū ꝛ cōtingēs.6°.ethi.c.2.qualr exponit.L.4.q.pl.i.Aa.

Secūdū hoc aliquid est p se terminus ad quē fm qō succedit termio a q̄.q̄ sit ppō falsa.L.10.q.q.i sol.ad pᵐ.i.D.

Semp agit sol ꝛ astra ꝛ totū celū:non aūt timēdū est neqñ stet.qꝛ nō laborāt hec agētia.qꝛ nullū agēs cessat moueri nisi fatigetur hec autē agētia nō laborant qꝛ i eis non est potētia cōtradictiōis.9°.meta.t.c.17.ꝛ.2°.celi.t.c.2.ꝛ.71.qualr non sit verum.L.48.Dis.4ᵉ.q.2.i.N.

Sensus cresceret in infinitū si sensibile diminueret in infinitū.in de sensu ꝛ sensato.qlr itelligit.L.2.Dis.2ᵉ.q.9.N.

Sensus si esset activus semp ageret. sicut si cōbustibile esset ꝯbustivū semp cōbureret. 2. de anima. t.c. 52. qualr expōit. L.3. Dist. p̄. q.7. L. c. 7. 25. Dist. 2ª. q. vnica. T. O.
Separatio corporis ab aīa est violēta qz est ꝯ nālē inclinatione. qualiter intelligit. L. 43. Dist. 4ª. q. 2. S.
Si aliq̄ scia eēt d oib⁹ cāis illa q̄ eēt de fine eēt nobilissima Auic. 6. met. t.c. vltio qualr itelligit. L.3. q. pl. T. U.
Si aliq̄ vt⁹ pt mouē i istāti tūc maior vt⁹ pt mouē i minori q̄ i istāti. 8. phy. t.c. 89. 7. 90 q̄lr itellr. L.5. di. 2ª. q. 2. K.
Si deus nō est sua itelligētia sz potētia nō est optima suba. 12. met. t.c. 51. qualiter intelligit. L. 13. q. q. T. L.
Si esset vacuū nihil videret. 2. de aia. t.c. 74. qualiter itelligitur. L. 9. Dist. 2ª. q. 2. T. L.
Si intellis diceret ad intellm 7 intelligētē: idē bis diceretur. Auer. 5. meta. c. 2.. qualr intelligit. L. 13. q. q. T. U.
Si magnū fuerit habitum ab habito parit. phs in de sen. 7 sen. qualr intelligit. L. 2. Dist. 4ª. q. 12. G.
Si mā esset sine forma qd nō esset i actu eēt i actu. Auer. 2. phy. c. 12. qualiter intelligit. L. 11. Dist. 4ª. q. 3. D.
Similitudo est vnitas in qualitate. 5. meta. t.c. 20. qualiter intelligitur L. 6. Dist. 4ª. q. 10. T. D.
Si nā cedisset stellis motū ꝓgressiuū cedisset eis instrm vl mitra ad motū. qz nā nō ordiat aliqd ad aliquē pfectōez nisi puideat illi d bis qb⁹ pt agere 7 attigē illā. 2. celi. t.c. 50. 7. 59. q̄lr itellr. L. 1. q. pl. R. 7. 40. Dist. 4ª. q. 11. T. J.
Si partibile in infinitum est qd alterat nō pp hoc 7 alteratio. sz velox fit sicut multotiēs cēsatio. 8. phy. t.c. 52. qualiter itelligit. L. 2. Dist. 2ª. q. 9. T. O 7. P.
Si plures essent celi plures essent pmi motores. 12. meta. t.c. 49. qualr intelligit. L. 5. Dist. 2ª. q. 6. T. Q.
Si qualitatū nō ē delectatio: nō pp hoc neq3 honor: neq3 enim virtutes opationes sunt qualitates neq3 felicitas. 10. ethi. c. 2. qualiter intelligit. L. 13 q. q. T. ff.
Si semp aliqd sequit aliō 7 nō ꝯuertit difficile est sepere q nō sit gen⁹. 4. tho. ifine. q̄lr itelligit. L 8. di. p̄. q. 3. L.
Si vnū oppositū est eē vni⁹ oppositi reliquū oppositū est eē sui oppositi. qualiter itelligit. L. 20. Dist. 2ª. q. 1. F.
Sicut res se habet ad esse ita ad cognosci. 2. met. t.c. 4. qualiter exponitur. L. 3. Dist. p̄. q. 2. T. U.
Sicut se hz ocul⁹ noctue ad lucē solis sic itells nr ad manifestissima i nā. 2. met. t.c. 1. q̄lr expōit. L. 3 Dist. p̄. q. 1. T. G.
Sicut se hz pmū ad tertiū. ita scm ad quartū p locū ꝯmutata ꝓportione Euclides. li. 5 ꝯne. 16. 7. 2. ꝓpo. c. 21. q̄lr intellr. L. 36. Dist. p̄. q. vnica. T. K. 7. 43. Dist. 4ª. q. 3. T. F.
Sicut se habet principium in speculabilibus sic finis in agibilibus. 2. phy. t.c. 89. 7. 7. ethi. c. 12. qualr intelligit. L. 49. Dist. 4ª. q. 10. M. 7. 16. q. q. F.
Sole forme hoc est quiditates se habz sicut numeri. 8. met. t.c. 10. qualiter intelligit. L. 19. q. q. K.
Species est que pdicat de pluribus differentibus nūero in quid Por. c. de spē. qualr itelligit. L. 8. Dist. p̄. q. 3. Dd.
Species specialissima est athoma. i. indiuisibilis. qualr itelligitur. L. 3. Dist. 2ª. q. 6. N.
Subm scie hz partes passiones 7 pncipia. p̄⁹ poste. t.c. 43. qualiter exponit. L. 3. q. pl. S.
Suba est prior quolibet accidente tēpore cognitione 7 diffinitione. 7. meta. t.c. 4. qualiter intelligitur. L. 1. Dist. 2ª. q. 5. L. 7. 3. Dist. eiusdem. q. 4. T. B.
Suba est ꝓpria vnicuiq3 7 nō inest alteri. phs. 7. met. t.c. 43. qualiter itelligitur. L. 3. Dist. 2ª. q. 1. L.
Suba mālis est indiuiduata p aliqd positiuū intrinsecū sibi. qualiter intelligit. L. 3. Dist. 2ª. q. 2. T. A.
Substare non competit accidēti. qualiter itelligitur. L. 12. Distinctione. 4ª. q. 2. T. L.
Successio in motu est ex resistentia mobilis ad motorē vel mediū ad ipsum mobile. 4. physi. Auer. c. 71. qualiter exponitur. L. 2. Dist. 2ª. q. 9. Z.

Tale est agēs in actu q̄le ē mobile i po⁹. 3. phy. t.c. 17. qualr itelligit. L. 25. Dist. 2ª. q. vnica. T. D.
Tempus est numerus motus fz prius 7 posteri⁹ qd nō pt pcipi sine collatione posterioris ad prius. 4. physi. t.c. 101. qualiter intelligit. L. 45. Dist. 4ª. q. 3. T. E.
Termini loci 7 locati sunt simul. qualiter intelligitur. L. 10. Distinctione. 4ª. q. 2. T. M.
Termini mot⁹ sit icōpoless. 5. phi. t.c. 5. 7. 26. q̄lr expōit. L. 2. dist. 2ª. q. 7. E. 7. 10. dist. 4ª. q. 2. O. 7. 12. dist. eiusdē. q. 4. B
Terminus formalis actionis est prestantior suo receptiuo. qualiter intelligitur. L. 44. Dist. 4ª. q. 2. P.
Totale causans effectiue nō pōt eē imperfectius suo causato. q̄ sit ꝓpō certa 7 vera. L. 12. Dist. 4ª. q. 3. T. J.
Transposita noia 7 verba idē significāt. 2. pier. c. 1. infine. qualiter intelligit. L. 3. Dist. 4ª. q. 2. T. R.
Triplex est mutatio a sbto i nō sbz a nō subiecto in sbz 7 a sbto i sbz 5. phy. t.c. 7. q̄lr itelligit. L. 11. Dist. 4ª. q. 1. F.
Ubi est aliud per se mediū ibi est alia per se distātia. qualiter intelligit. L. 11. q. q. T. N.
Ubi est idē agens 7 passum eiusdē speciei. erit effectus eiusdem speciei. qualr intelligit. L. 25. Dist. 4ª. q. 2. T. D.
Ubi ē idē pn^m actiuū ē eadē actio. 8. met. t.c. 11. 7. 12. qz si nā est. vna actio erit vna. Auer. 3. celi. c. 72. qualiter itelligit. L. 12. Dist. 4ª. q. 3. N.
Uiolētū ē cui⁹ pn^m ē ab extra nō ꝯferēte vim passo. 3. ethi. c. 1. qualiter itelligit. L. 18. Dist. 2ª. q. vnica. D. 7. 29. Dist. 4ª. q. vnica. B. 7. 43. Dist eiusdē. q. 4. T. D.
Uirtus est que habētez perficit 7 eius opus bonū reddit. 2. ethi c. 5. qualiter exponit. L. 17. Dist p̄. q. 2. Bb.
Uirtus infinita non agit in tempore. 8. phi. t.c. 79. qualiter intelligitur. L. 12. q. q. T. J.
Uirtus maior si mouet in tēpore 7 maxia mouet in instāti. 6. phy. t.c. 29. qualr exponitur. L. 2. Dist. 4ª. q. 11. D.
Uirtutes pficiūt hominez modo humano: dona vo pficiūt modo super hūano. 7 beatitudo modo i hūano. 7. ethi. c. 1. qualiter intelligitur. L. 34. Dist. 3ª. q. vnica. R.
Uirtutes morales sūt i pte irrōnabili aie. p̄⁹. ethi. c. vltimo. qualiter itelligit. L. 33. Dist. 3ª. q. vnica. i sol. ad. 1. T. M.
Uisus est tenebre perceptiuus. 2. de aia. t.c. 103. qualiter exponitur. L. 3. Distinctione. p̄. q. 3. T. K.
Uituperatur amator sui. 9. ethi c 10. qualiter itelligitur. L. 29. Distinctione 3ª. q. vnica. B.
Uolitio requirit necessario itellectionē priorē nāliter. qualiter intelligitur. L. 42. Dist. 2ª. q. 4. T. D.
Uolūtas mala excecat intellectū. 3. ethi. c. 3. 7 sapi. 2. qualr intelligit. L. 36. Dist. 3ª. q. vnica. T. D.
Una po^a spē est ad vnā formā spē 7 po^e distiguunt p act⁹. 3. phy. t.c. 10. 7 Auer. 12. met. c. 11. inde nūs potētiaꝝ est in mā scm nūeꝝ spēꝝ. q̄lr itelligit. L. 11. Dist. 4ª. q. 3. T. T.
Unitas totius cōtinui est cōtinuitas eius. qualiter intelligitur. L. 10. Distinctione. 4ª. q. 3. E.
Unius actionis per se est vna causa actiua. q̄lr itelligit. L. 17. Distinctione. p̄. q. 2. T. T.
Uia quoddāmō sūt in aia. vñ itelligere in ipsa quidē est cū velit. 2. de aia. t.c. 60. qualr itelligit. L. 15. q. q. T. E. 7. J.
Unum esse requirit vnam formaz. q̄ sit propositio falsa. L. 11. Distinctione. 4ª. q. 3. Bb.
Unum habet rationem mensure. 10. met. t.c. 7. qualiter exponitur. L. 8. Dist. p̄. q. 3. X.
Utrum sit ponere vnam talez substantiaz impassibilē 7 inalterabilem vel plures: vtiq3 plures. inquit Arist. 12. meta. t.c. 42. qualiter sit verum. L. 7. q. q. Mm.
Unum vni non repugnat nisi per vnam rationē repugnantie. q̄ sit propositio falsa. L. 9. q. q. T. N.

Explicit Septima Sectio Propositionum Expositarum de mente Doctoris Subtilis.

Octaua Sectio Tabule Generalis in qua artificiosuz Epithoma Scibilium ceu Mare magnũ Scoticarum Speculationuz ex vniuersis sententiarum Voluminibus Doctoris Subtilis ꝯgestum ꝯtinet a clarissimo Doctore Antonio de Fantis Taruisino.

Joannis Antonij ã Sãcto Angelo in Vado ex Or. Ser. Sacrae Theologiae Professoris ad Lectorem Epigramma.

Juppiter Astrigeri Genitor laudetur Olympi:
Qui pius Ingenijs munera larga dedit.
Abdita nam Tenebris latuere Volumina Scoti
Hactenus: ⁊ quicquid scripserat ille sacrum.
Lucida Lector habes quae Fantis dogmata solers
Edidit: ⁊ nullo tempore nota prius.
Ecce suis distincta locis archana refulgent:
En sophiae lumen grande Epithoma dabit.
Omnia nonne valent precio haec Epithoma magno:
Vim mentis magnam cernis ⁊ Ingenij.
Cedat Erithraeo legitur q̃ littore concha:
Et quod in aeois colligit Indus aquis.
Mirus homo vere est Antonius ille: solemus
Dicere: ꝙ Phoenix vnica in Italia est.
Perlege nunc igitur lustrata volumina Scoti
Et quicquid Fantis edidit ipse. Vale.

Preclarum Scoticarum Speculationum Epithoma ex quattuor Sententiarum Voluminibus Doctoris Subtilis conflatū ab Eximio Doctore Antonio de Fantis Taruisino.

Adam non corrupit naturam hanc numero: sicut nec personam hanc numero: sed corrupit se peccato personali: et in hoc demeritorie totam posterioritatem suam. 32. Dis. 2ª. q. vnica. I. J.

Adam non appetebat equalitatem dei directe et formaliter: sed tantum interpretatiue: et sic ois peccās sm q dicit Ansel. de casu diaboli. vult rapere equalitatem dei. imo vult esse maior deo i eo q voluntatē suā vult pferri voluntati diuine nō obediendo voluntati eius: et hoc est solum interpretatiue et non formaliter appetere equalitatem dei: et sic tantum interpretatiue et non formaliter appetierunt tā hō q āgeli mali eqlitatē dei. 21. Dis. 2ª. q. 2. J.

Adam peccauit ex electione in eo q elegit sic complacere vxori: non tn intelligēdo electionem prout est pclo syllī practici: potuit enim qd inordinate appetit fuisse absolute apphensum apphensione simplici absq aliquo erroneo iudicio pcedēte et hoc sufficit ad hoc q illō inordiate appeteret. 22. Dis. 2ª. q. vnica. I. C.

Adam sciuit hoc eē ptra pceptū dei comedere de ligno: sz ignorātia circūstātiarū pñtiū. vz q tevtrū tāta pena sequeret bene potuit hre illam ignorātiā ante peccatum. Silr ignorātia potuit sequi pctm pmū inquantū ex inmoderato appetitu cōplacēdi vxori siue peccādo credidit oppositū. s. eē veniale quod erat mortale. 22. Dis. 2ª. q. vnica. C

Abraam fuit tanti meriti sicut aliquis christianus qui sit modo. Sed nec Abraam nec aliquis alius antiquorum patrum: nec etiam beata virgo potuit amouere obstaculum quin omnes transirent in limbum. Sed q ois obstaculum amouetur per passionem xpi: nullus tn actu ingredit in celū nisi cooperet et vtatur prima gratia quam sibi meruit christus. Silr patres cooperabant passioni christi pcuisse ad habitualem ingressum vt amoto obstaculo ingredi possent. Nos autē passioni exhibite: et amoto obstaculo cooperamur ad actualē igressum nisi ipotētia excuset. sicut in paruulis quibus deus dat immediate introitum in celum: et ideo habēt minimā gloriā. 19. Dis. 3ª. q. vnica. I. C.

Abraam in immolatione Ysaac non dixit contra illud quod habuit in mente. Nam sicut refert Josephus in libro antiquitatū: dū iret solus cū filio relictis pueris informauit eū qualr fuerit miraculose pceptus: et qualiter si esset imolatus: deus eū miraculose resuscitaret et hoc credit firmiter expectasse: qr non dubitauit de pmissione dei. In Ysaac vocabit tibi semen. ipse igitur lz intēderet imolare Ysaac. credebat tn illū miraculose resuscitādū a deo et secū reuersurū ad pueros. vnde etiā cū dixit reuertemur ad vos. dixit q habuit in corde. nec est iponēdū faciliter mēdaciū aliqd Abrae: cu ius vita fuit valde exēplaris. 38: Dis. 3ª. q. vnica. G.

Ab ipso conceptu relatiuo incōmunicabili et ab illa forma absoluta incōmunicabili forte posset abstrahi quidam conceptus indifferētior: hec. s. forma vel entitas incōmunicabilis: et illud in suo singulari proprio posset intelligi esse quo huius psone: lz nō intelligat in singulari aliquo alicuius conceptus inferioris: sicut intelligo aliqn non solum ens: sed hoc ens: vel subam hanc non determinate cōcipiēdo in intellectu meo singulare alicuius inferioris: puta hoc aial vel hunc lapidem: sicut qn video a remotis pmus apprehēdo q est corpus q aial et aial q hoc animal: et istū pceptū indifferentē forme incōicabilis forte intellexit ille qui concepit suppositū in diuinis nō determinādo in intellectu suo illud suppositum esse absolutū vel relatiuum. qūo opz dicere de phis. nisi ponat q ois eorum de deo cōceptus ad extra sit falsus: qr planū est q nō cōceperūt hoc suppositū relatiuū mouere celum: et tn aliqd hoc suppositum posuerūt mouere celū: qr actio non est nisi suppositi. si ergo non cōceperūt rōnē suppositi incōmunicabilis indifferentē ad suppositū absolutū et relatiuū necessario conceperunt hoc suppositum absolutum mouere celum: quod est falsum. 4. q. q. V.

Absolute plus ligat pceptū legis nature primens ad gratitudinē quā obligatio noua cōtracta p ppriā pmissionē. nisi forte istud pncipiū vel pceptū seruus pmissa. magis obliget q istud esto gratus bnfacienti sm gradum eius in benefaciendo. 22. Dis. 4ª. q. 1. R.

Absolutū et relo non pnt includi in aliquo per se vno: sic per se q sit vnius generis: et ipsius sit pprius cōceptus per se vnus: et q ipsum sit per se in vno genere: quia sicut in rebus nō pot fieri vnum per se ex distinctis: nisi illa se habeant sicut proprius actus et propria potentia in eodē genere: vt patet per phm. 8. meta. sic non T. c. 15. potest aliquid esse habens per se conceptum vnum: et cum hoc perse includens distincta nisi cōceptus vnius sit per se potentialis et alterius actualis per se determinans illum potentialem. 13. q. q. J. Y.

Abstrahētium nō est mendaciū: abstrahens. n. nō intelligit rem aliter q est lz intelligat rem aliter esse q est: ita q alietas in abstractione determinat suā intellectionē siue dicit modū itelligēdi: nō aūt determinat obiectū nec dicit modum obiecti. 14. Dis. 3ª. q. 2. D.

Absurdū videt q aliquid hēat in se naturā illā. vnde sit indiuiduū vel posset esse idiuiduū alicuius speciei. ita q simplr nō repugnat sibi posse esse indiuiduū illius. et sibi repugnet posse esse simpliciter. et hoc saltem de illis que non sunt accidentia: loquimur enim modo de substantijs homogeneis: que non inherent eēntialr. 2. Dis. 2ª. q. 9. F.

Accedente sole et aliqs stellis calidis ad zenith alicuius regionis: elementa superiora: scilicet ignis et aer augentur: et inferiora. s. terra et aqua minuunt et cōuertuntur i superiora: et ecōuerso recedēte sole et accedētibus stellis effectiue frigidis: vt est saturnus et mercurius. accidit gñatio elemētorum aq et terre. 14. Dis. 2ª. q. 3. A.

Acceptatio potētie sufficit ad acceptationem essentie et non econuerso. sicut enim si homo posset videre actū alterius diligēdi, pter illū actū acceptaret totū suppositum. ita deus primo acceptat actum libere elicitū a potētia nō quidem acceptatōe gñali qua acceptat omnem creaturā: qr sic primo essentia acceptat sed acceptatione spāli qua ordinat acceptum ad beatitudinē. Acceptat aūt sic primo et pncipalr potentiam que est primo beatificabilis: et per illam ipsam essentiam. ¶ Et si obijcit de Abel et mūerib eius. dico q actus exterior nō acceptat nisi qr iterior nec iterior nisi qr potentia illa cuius est actus vel elicitus vel imperatus acceptat sed non est vlterius resoluere illā acceptationē istius potentie in acceptationem alicuius prioris acceptati: qr nihil est pus acceptabile acceptatione spāli nisi mediante illa potentia. 26. Dis. 2ª. q. vnica. C.

Accidens bene pt esse pnm alicuius effectus receptibilis in suo sbto: sic spēs itelligibil est pnm itellectiois recepte in intellu possibili et ita forma pt eē pncipium quo respectu trāsmutatiōis sui sbti. 17. Dis. p. q. 2. J. T. 4.

Accidēs nō pt se vnire effectiue subiecto. vñ si de⁹ reduceret substātiā panis: ꝛ nihil aliud faceret: remaneret accñs sine subiecto: sic mō. nec vniret subē panis tāq̄ forma p vitaté illi⁹ accñtis dico effectiue. Et si arguaſ. miraculū ē q̄ nō inest. ḡ cessante ipedimēto iherētie. i. nō existia subiecti cessabit miraculum ꝛ totalr inerit. ¶ Rñdeo aliqd positū i eē miraculose pmanet i illo eē quusq̄ ab aliq̄ agēte trāsmuteť. 1 z. Dis. 4ᵃ. q. 1. ξ. Ω.

Accidentia quando sunt instrumenta subē generātia nō attingunt terminum principalem sed tantum quādā dispositionem preuiam vt patet de qualitatibus alteratiuis. t. Dis. 4ᵃ. q. 1. ξ. O.

Accidit materie q̄ forma perficiens ipsam educatur de potentia eius vel non educatur: si enim esset possibile aliquam formā esse in materia: ꝛ tñ nō educi de potentia eius: ipsa ita pfecte perficeret materiā sicut si educeret de potentia eius. t 1. Dis. 4ᵃ. q. 3. ξ. T.

Accidit speciei: inquantum est causa partialis respectu actus intelligendi cum intellectu: vt cū alia causa partiali: q̄ ipsa perficiat intellectū: quia ꝛ si perficiat eū: non dat tñ intellectui aliquam actualitatē pertinentē ad causalitatē intellꝰ. ¶ Exēpluꝫ potētia motiua in manu potest vti cultello inquantum acutus est: ad diuidendum aliquod corpus: ista acuties si esset in manu vt in subiecto. posset manus vti ea ad eandeꝫ operationē: ꝛ tñ accideret manui: inquantū in ea est potētia motiua: q̄ in ea acuties esset ꝛ ecōuerso: q̄ acuties nullam perfectionem daret manui pertinētem ad potentiam motiuam: quod apparet: q̄ eque perfecta est potentia motiua sine tali acutie. ꝛ ita eodem mō vtiť ea qñ est in alio ꝯiuncto manui. vt cultello: sicut vteretur ea si esset in manu. Ita in proposito. si spēs posset esse inexistens intellectui absq̄ inherentia per modū forme: si isto modo inexistens esset sufficiēter ꝯiuncta intellectui: possent iste due cause partiales intellꝰ ꝛ spēs cōiuncte sibi mutuē in eandem opationē: in quam modo pñt. qñ spēs informat intellectū: qđ ēt apparet ponendo aliquod intelligibile pñs sine spē: illud eni obiectum est causa partialis: ꝛ nō informat intellectū: qui est altera causa partialis. sed iste due cause partiales approximate: absq̄ informatione alterius ab altero. per solam approximationem debitam causant vnum effectum cōmunem. 3. Dis. p. q. 7. ξ. M.

Accipiens voluntatem ꝛ grām: lꝫ ei non dať opus meritorum in se sine voluntate ꝯñte: datur tamen sibi in gratia in qua est voluntate antecedente ꝛ virtualiter ꝛ propter hoc accipiens gratiā debitor est bonorum operum que virtualiter continentur in gratia illa. ita q̄ amittens gratiam ꝛ frequenter peccans: non tantum punitur pro amissione gratie. quia tunc qui pluries ꝛ qui paucius peccarent equaliter punirētur. 3 z. Dis. zᵃ. q. vnica. ξ. L.

Accipiendo subeꝫ mutationē ſm q̄ loquiť phs de ea illa est indiuisibilis necessario cōcomitās idiuisibile terminans motū: ita q̄ mutari est aliter se hēre nūc q̄ prius: aliter se hēre nūc accipiť p indiuisibili: sed q̄ pri⁹: accipiť p diuisibili. pmuꝫ igiť esse forme p se terminās fluxū per se primo mensurať instanti: ꝛ ad illud ꝓprie est mutatio. sed ad primum esse forme: quod non est per se terminans fluxum: nō est proprie mutatio ꝛ primo: sed quasi scđario inquantū illud pmuꝫ eē cōcomitatur mutationē ꝓprie dictā. ꝛ ideo primum esse subē generabilis inquantū cōcomitať mutationē ꝓprie dictā mēsurať instāti: sed nō eē habitū post illud instans mēsurať tpe: q̄ in pmo instanti cōparať illud esse ad cām pticularē gñantē a qua est. ꝛ post illud instās nō habet depēdētiā ad illā pticularē cām generātē: sed tñ ad primā cām ꝯseruantē: ꝛ tūc hꝫ habitudinē vniformē ad illā cām conseruantē. sicut est in esse angeli: quod conseruať in idētitate perfecta absq̄ varietate. z. Dis. zᵃ. q. 4. E.

Accipiēdo fidē prout dicit habitū generatū inclinanteꝫ in aliquid nō euidēs ex se tanq̄ in verū: ꝛ hoc determinate: vt assentit illi tanq̄ vero. sic pōt aliquis scire se hēre fidē: generaliter loquēdo de fide sicut pōt scire se habere sciam arguēdo habitū esse in se ex ipsis actibus: sed q̄ aliquis sciat vel scire possit se habere fideꝫ certā determinate inclinantem in verū: ita q̄ sciat fidē esse verā: ꝛ illud in qđ iclinat eē verū: ita q̄ facit assentire vero: ꝛ non solū inclinat in aliquid tanq̄ veruꝫ. sic nullus scire pōt in hac vita: nisi reueleť sibi. probatio huius q̄ nō possuꝫ scire me assentire vero nisi pri⁹ sciam esse verū illud cui assentio. scire aliquē articulū esse verum impossibile est pro statu isto de lege cōmuni. Ideo sicut credo deum esse trinum ꝛ vnum: ꝛ non scio nec scire possum illud pro statu isto. sic credo me habere fidem infusam inclinantem in illud sicut in verum quod est in se verum. z3. Dis. 3ᵃ. q. vnica. J.

Accipiendo regulā pro rectificante: in praxi: prima regula est finis vltimus: q̄ virtualr includit pmo notitiam ōis rectitudinis necessarie cuiuscuq̄ praxis sicut primū sbiꝫ scie speculatiue prio virtual̃ icludit noticiā oiuꝫ vitatū speculabiliū: hec nūc pria regula: q̄ est finis: ordinate rectificat intellm ꝛ volūtatem: sicut ipse potētie nate sūt agere ordiate: ita q̄ quasi pūs gignit notitiā cōformē recte praxi: q̄ rectificet praxim ꝛ ita potentia practicante alia erit potentia prior ꝛ prius recta. 4. q. pl. Ω.

Accipiendo scientiaꝫ proprie vt accipiť primo posterio T. c. f.
rum. requiruntur quattuor cōditiones in scia. pria q̄ sit certa excludēdo oēꝫ dubitationē ꝛ deceptionē. zᵃ q̄ sit de cognito necessario. 3ᵃ q̄ sit per cām euidenteꝫ in intellectu. 4ᵃ q̄ sit per causam necessariam euidentem applicatā ad cōclusionē per discursum syllogisticum. z4. Dis. 3ᵃ. q. vnica. ξ. D.

Actio generantis terminatur ad esse. ꝛ q̄q̄ esse existie huius hois nō sit eo alterius generis. ꝛ pro tāto cum eo cuius est nō faciat ens vere p accidens. tñ hic homo abstrahit ab esse existētie: ꝛ ideo non est de intellectu eius. propter quod logici dicunt q̄ faciunt vnum conceptum per accidens. tñ realiter loquendo hic homo existens corrumpiť ꝛ gñatur. ita q̄ q̄uis hic hō possit dici gñari. tñ nō nisi necessario cōcomitāte esse existie tanq̄ termino gñatiōis. zz. Dis. 3ᵃ. q. vnica. F.

Actio abstrahendi que est prima actio intellectus agentis est magis ꝓpria sibi q̄ secunda que est causare intellectioneꝫ: q̄ illa potest competere aliīs potentijs. nullo aūt alia transfert obiectum suuꝫ de ordine ad ordinem sic intelligendo de ordine corporalium ad ordinem spiritualium: immo voluntas lꝫ causando actum suum ſm aliquos p hoc metaphorice transferat obiectum suū de ordine intelligibiliū ad ordinem appetibilium: tamen ista translatio non requirit voluntateꝫ agentem sic intelligendo: hoc est preparanteꝫ obiectū suum vt sit actu volibile: sicut intellectus agens preparat obm suū vt sit actu itelligibile: q̄ qñ obiectū est actu intellectū est actu volibile. nō igiť requiriť aliqua actio preparans obiectum voluntati. t 5. q. q. P.

Actio in mediū nō precediť naturaliter actionem in terminū nisi duplici de causa: aut q̄ est eiusdem rōnis medium ꝛ terminus. ꝛ tūc prius nāliter recipiť in medio sicut passum propinquius nāliter prius patiť q̄ passuꝫ remotius: aut si est alterius rōnis. agens habet duas formas actiuas: quarū vna est prior nāliter reliqua ꝛ

fm illam formam que est prior actiua natum est agere in medium: z fm aliam in terminũ: exemplũ primi est. vt qñ sol illuminat partes mediq. exemplũ secundi vt qñ sol generat minerá in visceribꝰ terre: vel vermẽ in terra z illuminat mediũ interpositũ. z ideo exclusa vtraqz harum causarũ. s. ꝙ nec mediũ sit receptiuum eiusdem actionis cum termino. nec agens habet aliá formam actiuam realiter. vel virtualiter. per quam sit natum agere in medium actione alterius rationis ab actione in terminuz. nullo modo precedit actio in medium actionẽ naturalem in terminum: z propter hoc medium corpale quod est inter angelos distátes neqz est natum recipere actionẽ eiusdem rõnis cum angelo distante audiente: nec aliam alterius rationis priorez illa: qz angelus loquens nec habet formaz virtualiter nec formaliter actiuam actionis prioris ad illam: que est locutio. 9. Dis. 2ª. q. 2. §. B.

Actio prima ꝓductiua siue ꝓductio prima vel originatio actiua est prima entitas incõicabilis in diuinis: qz illã nihil ꝑcedit nisi memoria pfecta vel essentia: z totũ hoc est cõmunicabile: z ideo primũ producere non potest cõicari. qz tunc productum per illud ꝓduceret se. quod est impossibile. 4. q. q. §. X.

Actio proprie sumpta tres habet proprietates: vna est ꝙ est in continuo fieri: eque. n. dependet ab agente in secundo: z vltimo instáti: z in primo imo in quolibet quantum durat. Secunda proprietas est: ꝙ est circa aliqd receptiuũ: in quo est vt in subiecto: nã actio nõ est in agẽte: sed in passo. Tertia proprietas est: quod est circa aliquẽ terminũ ad quẽ terminat: qui esse accipit per eam. idẽ itellige de passione. operationes ꝟ immanẽtes assimilantur actioni z passioni: in prima conditione z scđa: nõ aũt in tertia que est completiua. 3. Dis. p. q. 6. Z.

Actualis depẽdẽtia vnius nature vt assumitur a verbo nõ repugnat depẽdẽtie alterius nature: nec est repugnãtia ex parte verbi: qz per hoc nõ ponent in eo nisi plures relões rõnis. vel nulla relatio rõnis: sed tñ ꝙ ipsum terminet plures relatiões reales ad ipz. hoc aũt nõ est ipossibile. sicut tota trinitas terminat oẽs relationes reales creaturarum. nulla est igit cã impossibilitatis vel incõpossibilitatis assumptionis alterius nature ẽt ista nã manẽte vnita. 1. Dis. 3ª. q. 3. A.

Actualis intellectio non est actio de genere actionis: sz est qualitas nata terminare talẽ actionẽ: que significatur per hoc quod est dicere: vel in cõmuni per hoc qd est elicere verbũ: z ideo est aliquid ꝓductum actione: que est intellectio: qz ipsa intellectio non est ꝓductiua alicuius: sed ipsa est producta actione que est de genere actionis. 27. Dis. p. q. 1. §. D.

Actus amicitie tẽdit in obiectũ vt est in se bonum. actus aũt ꝯcupiscẽtie tẽdit in illud vt est bonuz mihi z ideo nobiliꝰ est obiectũ in se ꝙ vt ab aliquo habitũ. saltem illa habitio obiecti ad hñtẽ que est formalis ratio in obiecto vt cõcupito diminuit ab illa perfectiõe obiectiua quã hz istõ bonũ vt i se 49. Dis. 4ª. q. 5. §. L.

Actus beatificus z meritoriꝰ sũt duo actꝰ: qz vnus respicit eternũ z alius tẽporale i ordie ad finẽ vltimũ: nec opz ꝙ vniuersalr ois actus meritoriꝰ sit prio z imediate in executione circa deũ: sed sufficit ꝙ intẽtione. vnde in executione potest aliquid imediatius diligi z finaliter in deũ reduci. 18. Dis. 3ª. q. vnica. D.

Actus beatificus intellc nõ pot eẽ cognitio abstractiua sz necessario iuitiua: qz abstractiua est eque exñtis z non exñtis: z sic beatitudo posset esse in obto nõ exñtẽte: qd est impole. abstractiua posset hẽri lz obiectuz nõ attingat in se: sz in similitudine. beatitudo aũt nunꝗ hẽtur nisi ipm obiectũ beatificũ imediate in se attingatur: z hoc est qd aliqui vocant z bñ ipsam intellectionẽ intuitiuã visionẽ facialẽ: z accipit ab aplo prima ad cor. 13. videmꝰ nũc p speculuz z in enigmate. tunc aũt videbimus facie ad faciẽ. 6. q. q. §. D.

Actus charitatis vltra rectitudinem hoc est conformitatem sui ad cognitionem directiuam habet propriã bonitatem ex hoc ꝙ est fm inclinationem charitatis. immo esse fm illam iclinationẽ est hñe ꝓpriã bonitatẽ charitatiuã ñ sic õ ṽtutibꝰ moralibꝰ. 17. q. q. K.

Actũ cognitionis de exñte vt exñs: z pñs est hz angelus de se. nõ tñ. n. intelligit Michael se eo mõ quo itelligeret Gabrielẽ si Gabriel annihilaret intellectione. s. abstractiua: sed intelligit se vt exñtẽ z vt exñtẽ eundẽ sibi: sic ẽt intelligit suã intellectionẽ si reflectat sup eaz non solũ cõsiderãdo intellectionẽ sicut quoddã obiectũ abstractũ ab exñtia z non existentia: qz sic intelligit intellectionem alterius angeli si nulla intellectio eius esset: sed intelligit se intelligere hoc est intellectionẽ sibi inexñtẽ. z ista intellectio possibilis angelo est possibilis simpliciter intellectiue nostre: qz ꝓmittit nobis ꝙ erimus eqles angelis. ista inquã intellectio potest proprie dici intuitiua: qz ipsa est intellectio rei vt existentis z presentis. 6. q. q. D.

Actus concupiscentie non est nec esse potest primꝰ actus voluntatis respectu finis: qz omne concupiscere est in virtute alicuius actus amicitie. ideo. n. cõcupisco huic bonum: qz amo hunc cui concupisco. tum qz actꝰ amicitie inest voluntati fm ꝙ hz affectionem iusticie: qz si solam affectionem cõmodi hẽret non posset nisi sibi summe cõmoda velle fm Ansel. 14. de casu diaboli. Actus aũt concupiscẽtie inest voluntati fm ꝙ hz affectionẽ cõmodi: qz necessario inest fm illã etiaz si sola illa esset nobilior aũt fm rõnẽ est affectio iusticie affectiõe cõmodi: qz est regulatrix eius z moderatrix fm Ansel. z propria voluntati inquantum libera est. cum affectio commodi esset eius etiam si voluntas libera non esset. 49. Dis. 4ª q. 5. L.

Actus credẽdi est ab obiecto pñte sicut ab efficiẽte actũ. nõ sic aũt est a volũtate. alr si volũtas eẽt cã actꝰ credẽdi z ꝓponeret intellectui astra eẽ paria: nulla psuasiõe facta: posset voluntas imparе intellectui credere determinate astra esse paria: z hoc nihil est: sed oportet obiectũ hñe causalitatẽ sup actũ: nec volũtas mouet nisi moueat obiectũ. 25. Dis. 3ª. q. 2. A.

Actus credẽdi depẽdet ex duobus. s. ex habitu inclinante. z pñtia credibilis: ꝙ nõ est presens i habitu. z ideo sine doctore z reuelatore nõ tenent simplices quibus nõ erant tot credẽda explicita tot credere: sicut Moyses: nec Moyses: forte sicut tenent mõ maiores in ecclesia: qz tot credibilia nõ erãt sibi reuelata. opposito mõ est de scia: qz hñs habitum scie eo ꝙ gñat ab obo sicut a partiali causa: hz obiectũ sufficiẽter presens ꝙ̃ tuis non ex vi habitus: sed per spẽs: que manent ꝙ̃diu manet scientia. ideo potest cõsiderare qñ vult. z in potestate eius est post sciam habitã ꝯsiderare quodcũqz cõtẽtorz in habitu: non sic est de fide. patet. nec sufficit quocũqz occursus credibiliũ ad itellectũ ad hoc ꝙ habitus inclinet in actum firmiter eliciẽdum: sicut patet de baptizato nunc: cui si statim occurrãt fantasmata illorum terminorum mori z resurgere. z componat apud se mortui resurgent non credet nisi prius sibi cõstiterit per aliquem ꝙ sit articulus credendus. ideo necessario requiritur cum fide infusa fides acquisita ex auditu. 25. Dis. 3ª. q. 1. J.

Actus credẽdi depẽdet ex duobꝰ. s. habitu iclinãte. z credibili pñtato. nõ quocũqz sz pñtato tanꝗ credibile. z

sic communiter non presentatur nisi per doctrinam: ⁊ adhuc si sic presentatur: non necessario credit intellectus vt sic credere precedit velle: q2 propositiones credibile intellectui non demonstrat ita vt cogat intellectum ad assentiendum: ideo non credit nisi volens q̃-uis aũt voluntas sic habeat imperium super actũ credendi: non tamen habet imperium super oppositum actum stãte fide: vt intellectus dissentiat credibili proposito per imperium voluntatis: sed solum potest impedire intellectum ne exeat in actum suũ credẽdi elicitum circa credibilia ꝓposita. 25. Dis. 3ᵃ. q. 1. i. L.

Actus displicentie de peccato ad hoc ꝙ sit sufficiens ad veram penitentiam siue intrinsecam solam siue ad dignam susceptionem sacramenti penitentie requirit liberũ vsum rõnis ⁊ volũtatis. 20. Dis. 4ᵃ. q. 1. B.

Actus distinguit eo modo quo est actus: si est actus accidentalis distinguit accidentaliter sicut actus essentialis distinguit essentialiter. ⁊ vltima distinctio in coordinatione predicamentali est distinctio indiuidualis ⁊ illa est per vltimum actum per se pertinentem ad coordinationem predicamentalem: ⁊ ad hanc coordinationem predicamentalem non per se pertinet existentia actualis: actualis enim existentia est vltimus act⁹; sed posterior tota coordinatione predicamentali. ⁊ ideo existẽtia distinguit vltimate: sed distinctione. que est extra totam per se coordinationem predicamentalem. que distinctio est aliquo modo accidentalis: licet non sit vere accidentalis: tamen sequitur totam distinctionem secundum esse quiditatiuum. eo ergo modo quo est actus distinguit: ⁊ in quo est vltimus actus vltimate distinguit. 3. Dis. 2ᵃ. q. 3. L.

Actus est generatiuus habit⁹ sicut forma aliqua est causa vel ratio causandi aliam formam, sicut lumen solis in medio est ratio gignendi ibi calorem: non est autem talis actus gignitiuus: vt actio: sed tali actione gignitur tam actus q̃ proprius habitus vt terminus talis actionis. ⁊ ad significandum gignitionem talem: que est actio de genere actionis: dicimus potentiam elicere actum intelligendi. 3. Dis. ꝑ. q. 9. Q.

Actus est intensior a potentia ⁊ habitu: q̃ a potentia sola: non quidem ꝙ potentia sit causa substantie actus. ⁊ habitus sit causa intensionis: quasi duobus causatis correspondeant due cause: sed ꝙ ambe cause ꝯcurrentes possunt producere effectum perfectiorem q̃ altera sola: qui tamen effectus secundum se totũ: ⁊ vt per se vnus est a duabus causis: sed in diuerso ordine causantibus. 17. Dis. ꝑ. q. 2. R.

Actus est similitudo cognita: ⁊ talis non sufficit ad cognoscendum illud cuius est actus; sicut ipse intelligibilis in vno intellectu visa: alij intellectui videnti eã nõ sufficeret ad perfecte cognoscendum obiectum cuius est. 14. q. 4. H.

Actus: ⁊ si non sit essentialiter relatiuus: cum tamen sit ꝑ se mediũ vniens potentiã tali obiecto: dicitur perfectior ex maiori perfectione obiecti: sed istam perfectionem non habet ab illo tanq̃ a principio intrinseco: sed sicut a causa extrinseca vel saltem ab aliquo extrinseco quod terminat dependentiam eius essentialem. 13. q. 4. i. H.

Actus est simpliciter perfectior habitu etiam in ratione perfectionis finalis. quia immediatius attingens obiectum finale: ⁊ in ratione etiam ꝑfectionis formalis q2 tota perfectio nõ posset cõpetere habitui tali in summo quãta actui tali in sũmo. 49. Dis. 4ᵃ. q. 2. i. F.

Actus ⁊ potentia sunt opposita prout dicũt modos cuiuslibet entis. prout. s. idem est ens in potentia anteq̃ actu sit: ⁊ ens in actu: qñ iã ẽ. ⁊ isto mõ nulli eidẽ conueniunt nec formaliter nec etiam denominatiue. q. s. idẽ dicatur ens denominatum simul ab aliquo in aliquo actu ⁊ ab eodem in potentia: vt tamen actus accipitur pro principio actiuo: ⁊ potẽtia pro principio passiuo. que cadunt infra essentiam cuiuslibet diffinibilis vel diffiniti: sic non sunt opposita. nec sic diuidunt ens. nec repugnant alicui eidem. 2. Dis. 2ᵃ. q. 10. D.

Actus eo modo quo debet habere bonitatem maiorem siue in specie siue intensionis in specie: eodem modo si caret bõitate debita ẽ peior ꝑuatiue: ⁊ si hẽat ꝯditõẽ aliquã positiuã repugnãtẽ ẽ peior ꝯ̃rie. 18. q. q. Aa.

Actus intell'is nõ est totalis cã actus volũtatis: sed partialis cã si est aliqua. nec ecõuerso volũtas est totalis cause intellectionis. 49. Dis. 4ᵃ. q. 4. i. L.

Actus intellectus vt precedit actum voluntatis nõ habet deformitatem ab actu voluntatis sequente: sed in illo priori possunt aliquod verum cõcipere: ⁊ hoc tã speculabile: puta deum esse trinũ: q̃ agibile: puta deũ esse diligendum. 7. Dis. 2ᵃ. q. vnica. S.

Actus itell'is ẽ talis ꝙ necio ẽ falsus ex eo ꝙ ẽ falsi obĩ act⁹ aũt volũtatis nõ est impur⁹. i. mal⁹. q2 est obtĩ mali nisi cõcomitãter. 49. Dis. 4ᵃ. q. 4. i. N.

Actus intelligẽs vere manet i agẽte: nõ tñ in supposito agẽte: ita ꝙ nõ trãseat extra suppositũ: s3 nec trãsit extra partẽ intellectiuã in sensitiuã: nec extra intellectiuam in appetitiuã: nec extra principiũ eius actiuũ in aliam potẽtiã s3 manet in pte intellectiua: que est causa partialis eius. Nõ aũt op3 actionẽ ꝓprie dictã manere in sua causa totali: s3 sufficit: qd manEat i sua causa partiali. 3. Dis. ꝑ. q. 7. Q.

Actus liberi arbitrij nõ subsunt necio cãlitati celi. ⁊ per ꝯñs illi nõ necessario redibũt idẽ. nec p ꝯñs aliq̃ act⁹ necessario depẽdẽtes ex eis: ⁊ tñ illud exẽplum ponit Aug. de dicto phoꝝ vbi pri⁹ sicut inq̃t. in hoc seculo plato ⁊ l schola que achademica dicta ẽ discipulos docuit ita ꝑ innumerabilia retro secula ⁊ idẽ plato ⁊ eadẽ ciuitas ⁊ eadẽ schola idẽq3 discipuli repti. sed subdit. absit vt ista credamus inducens improbatiões ex scriptura prius adductas. 43. Dis. 4ᵃ. q. 3. i. L.

Actus volũtatis in cõi est duplex. s. velle ⁊ nolle: nolle. n. est act⁹ positiu⁹ volũtatis quo fugit discõueniẽs seu resilit ab obiecto discõueniẽte: velle est act⁹: quo acceptat obiectũ aliqd cõueniẽs: ⁊ est vlterius duplex velle qd põt nominari amicitie ⁊ ꝯcupiscẽtie. ⁊ dicat velle amicitie eẽ isti⁹ obiecti cui volo bonũ: ⁊ velle cõcupiscẽtie eẽ istius obiecti qd volo alicui alij amato. ¶ Istorũ aũt actuũ p3 ordo: q2 oẽ nolle ꝑsupponit aliqd velle. a nullo. n. refugio nisi q2 nõ pt stare cũ aliq̃ qd accepto tanq̃ ꝯueniẽs. Et hoc dicit Ansel. de casu diaboli. c. 3. ponẽs exẽplũ de auaro nũmo ⁊ pane. Et istoꝝ duoꝝ velle p3 ordo: q2 cõcupiscentia ꝑsupponit illud velle amicitie: cũ. n. amatũ sit respectu ꝯcupiti. q. finis cui volo bonũ: nam propter amatum concupisco sibi bonũ. qd sibi volo: ⁊ cũ finis voluntatis hẽat primã rõnem obiecti voliti. p3 q̃ velle amicitie precedit velle cõcupiscentie. ¶ Ex isto ꝓbato sequitur vlterius ꝙ similis est processus in velle ⁊ nolle deordinatis. nullum enim nolle est primus actus deordinatus voluntatis: q2 nõ posset habere nolle nisi respectu vel in virtute alicuius velle. ⁊ si velle esset ordinatum acceptando obiectũ cũ circũstantijs debitis nolle qd hẽtur ꝯñter: similiter esset sibi ordinatum. nã si ordinate amo ordinate odio nociua amati eodẽ modo si velle amicitie eẽt ordinatum velle cõcupiscẽtie ꝯñs ad illud esset ordinatum. nã si ordinate amo illud cui volo bonũ: ordinate cõcupisco sibi bonum. 6. Dis. 2ᵃ. q. 2. A. ⁊ 21. Dis. 2ᵃ. q. 2. A. ⁊ 49. Dis. 4ᵃ. q. 5. A.

Actus ipsius volūtatis sunt duo.s.cōplacentie ⁊ cōcupiscentie: ⁊ actus complacentie ꝑor est: qꝛ ꝑus cōplacet voluntati ex dilectione in illo cui cōcupiscit ꝙ̄ cōcupiscat aliquid sibi: voluntas igit̄ pōt aliquid sibi inordinate ꝯcupiscere ⁊ complacere in illo. ⁊ ēt potentijs inferioribus pōt aliqd̄ inordinatum cōcupiscibile cōcupiscere ⁊ in hoc cōplacere in illo ⁊ eodēʒ mō pōt quo ad actū intellectus. qn̄ igit̄ volūtas imperat cogitationem alicuius illiciti: quia vult ꝙ obiectū sit sibi pn̄s ad continuādum delectationem ⁊ cōplacentiaʒ in illo: si illud cogitatum sit illicitum in cōplacentiam plena illo mō ꝑdicto est pctm̄ mortale: ⁊ hoc non solū de carnalibus vt cogitare luxuriam: sed ēt in actibus intellꝰ respectu alioꝝ obiectoꝝ. vt imaginari ⁊ morari cū delectatione in cogitatione mortis inimicoꝝ. ⁊ sic pʒ ꝙ cogitatio de obiecto illicito procedens ex cōplacentia volūtatis in illo post deliberationem est peccatū mortale. sicut enim est peccatū mortale voluntati concupiscere sibi delectationeʒ de obiecto illicito. ⁊ illaʒ ēt vel aliam concupiscere poᵗ iferiori: sic ēt pctm̄ est ad hoc velle cogitationem de isto obiecto. Hec est snīa Augu. 12. de tri. c. j. ⁊ magister allegat dis. 24. c. illo. Itaqꝫ vt breuiter summam ꝑstringā ⁊c. Et ꝙ Aug. ibi itelligat. ꝙ delectio sine ꝯsensu in opus sit pctm̄ mortale. pʒ per illud qd̄ dicit. si sola mulier cogitat de re illicita totus homo dāābit. nisi mediatorꝭ gratia interueniente liberet. ꝙ si esset veniale posset sine gratia opposita liberari. 42. Dis. 2ᵃ. q. 4. R.

Singulari passus plurimos latēs ꝑ lerī cōfessores

Actus malus exterior addit ad miseriam culpe que prefuit in actu interiori malo. 18. q. q. j. O.

Actus naturaliter natus est conuenire cause sue efficienti obiecto fini ⁊ forme: tunc igit̄ bonus est naturaliter qn̄ hʒ oīa ꝯuenientia quantū ad ista que nata sunt cōuenire sibi naturaliter ⁊ concurrere ad esse eius naturale. 40. Dis. 2ᵃ. q. vnica. j. A.

Actio non expirat per inopiam debitoris: sed sopit̄: vnde illud. inanis est actio quam inopia debitoris excludit: Sed ius agendi manet sicut obligatio in debitorē licet sopita. 15. Dis 4ᵃ. q. 2. Gg.

Actus non dicit̄ formaliter rectus vel iustus ab illa iustitia habituali in voluntate. quia stante illa pōt haberi actus peccati venialis: vel actus indifferens: quorum neuter est actus iustus nec rectus. sed oportet ꝙ rectitudo qua formaliter actus dr̄ rectꝰ ꝑ̄cise insit duʒ actꝰ inest: immo forte nō inest imediate voluntati: sed ipsi actui. ⁊ mediante illo voluntati. quia voluntas nata ē imediate recipe habitū ⁊ opationē. iustitia aūt actualis neutrum horū est. sed tm̄ est conditio quedam ipsius actus. puta conformitas eius propria ad suam regulam. 18. q. q. j. U.

Actus nō hn̄tes ordinē ad intellm̄: cuiusmodi sunt actꝰ vegetatiui: aut actus nāliter ꝑcedentes intellectionē: vt actus sensitiui: nō dicunt̄: praxes. nec dr̄ ad eos extendi notitia practica: vt sunt priores intellectiōe. Similiter actus appetitus potentie sensitiue: quatenus ꝑcedunt actuʒ intellꝰ: non sunt praxes. hꝰ. n. mō Cōes sunt nobis ⁊ brutis: nec respectu istoꝝ actuū ē cognitio practica: nisi vt aliquo mō est Moderatiua istoꝝ actuū: ⁊ isti actus sequunt̄ intellectionem moderatiuaʒ: vt sunt per ipsam moderati. 4. q. pl. j. A.

Actus penitentie virtutis est imparare: ⁊ hoc tanꝙ̄ de primo actus cōtritionis pene q̄ sunt respectu tristitie ꝯsideratio ⁊ nolitio alicuꝰ obiecti. Ipsa aūt tristitia sequens est effectus remotus: ⁊ iste pōt bn̄ multiplicari stante actu vno ipsius ꝑnie virtutis: qꝛ ꝑ vnum actū vindicādi siue imperandi punitionē pōt quis imperare oēs punitiones correspondentes s̄m iustitiaʒ huic culpe. 14. Dis. 4ᵃ. q. 3. D.

Actus ꝑfectissimus cognitionis pōt elici a potentia sine habitu ꝑcedente. pōt. n. intellectus ꝑfectissime cognoscere quiditates ⁊ terminos an̄ oem̄ actu intellectꝰ cōplexum. ⁊ eos cōponere adinuiceʒ. ⁊ ex rōnibus eoꝝ ꝯcludere veritate cōplexionis principij: qꝛ s̄m phm ꝑmo posterioꝝ. ꝑncipia cognoscimus inꝙ̄tū terminos cognoscimus: ergo ꝑfectissime assentit ꝑnꝰ ex terminis eius an̄ oēm habitū genitū: lʒ talē assensum sequat̄ habitus ille ⁊ habitus est aliquo mō necessarius ad ꝑfectionē nature nostre. qꝛ in nobis nō posset manere notitia ꝑncipij aliquo mō cessante illo actu nisi maneret ille habitus ꝑncipij. ⁊ ita post intellectionē ꝑncipij esset aliquis adeo in potentia essentiali ad intellectioēʒ sicut prius. Similiter pōt dici de scia cōclusionis q̄ est ex principijs intellectis si cōclusione illata ex eis ꝑ syllabū ꝑfectū q̄ ex se est euidēs. ꝑ illā diffōneʒ silli ꝑfecti ꝑᵐ prioꝝ. q̄. i. nullius eget vt appareat necessitas eius. hoc est vt sit euidēter necessarius ex notitia ꝑncipioꝝ. ⁊ euidentia illationis necessario assentit conclusioni: ita ꝙ ꝑmū circa ipsaʒ cōclusionē est ipʒ scire. ⁊ ex hoc sequitur scientia que est habitus cōclusionis. ⁊ ita non presupponitur actui perfecto sed sequitur ipsum. 14. Distin. 3ᵃ. q. 1. G.

Actus qui est meritum: est in potestate mea supposita influentia generali: si habeo vsum liberi arbitrij ⁊ grāʒ: sed completio in ratione meriti non est in ꝑtāte mea: nisi dispositiue: tamen sic dispositiue ꝙ ex dispositione diuina semper sequitur illud cōpletiuum ad agere meum. sicut semper sequitur animatio ad organizationē factam a cā naturali. 17. Dis. ꝑ. q. 2. j. Kk.

Actus qui est complere circunstantionatus s̄m virtuteʒ moralem est potentiale respectu virtutis quam dicit meritorium: immo est immediatius potentiale ꝙ̄ actꝰ naturalis: naturalis hoc est nature nude vt ꝑsupponitur virtuti morali. Est enim rationabile vt actuʒ mere naturalis per prius recipiat perfectionem illam q̄ non transcendit totam facultatem nature. cuiusmodi perfectio est s̄m virtutem moralem: ⁊ vlterius illa habita recipiat perfectionem simpliciter supernaturalē. 17. q. q. D.

Actus qui est prior tempore omnipotentia non est aliquis actus materialis sed est simpliciter immaterialis. 1. Dis. 4ᵃ. q. 1. j. Kk.

Actus recordandi habet duplex obiectum. s. proximum ⁊ remotum: preteritio aūt qn̄qꝫ reqrit̄ in vtroqꝫ obiecto vt obiectum est: qn̄qꝫ in altero tm̄. sensus aūt quia non cognoscit obiectū suū: nisi s̄m aliquā dispōnē quā hʒ dum sentit: iuxta illud. 7. metaᶜᵉ. abeuntibus sensibilibus a sensu non est palā vtꝝ sint an nō: iō pōt hēre recordationē actus sui vt ꝑteriti: qn̄ ēt hēat obiectū sensatū vt ꝑteritū: qꝛ vt īmmo sic se hn̄tis sicut sentiebatur dum mansit actus sentiēdi: intellꝰ aūt nō reqrit ꝑteritionē in vtroqꝫ obo: sʒ tm̄ in ꝑximo: qꝛ enim actꝰ eius pōt eē alicuius vt est necessariū sic speculādi triangulū hr̄e trea. iō actus recordādi illū actū speculandi pōt hr̄e obiectū remotū nō vt ꝑteritū: sʒ vt sꝑ vniformiter: sic hn̄s: ꝙ̄tū ē ad istā ꝯditionē respicere obiectū ꝑteritū vt ꝑteritū iom. s. remotū ꝙ̄ propinquuʒ ita ꝙ vtrūqꝫ cognoscat ꝑcise ⁊ necessario vt ꝑteritū memoria ē necessario sensitiue: nō aūt necessario itellectiue: lʒ sic posset esse eius. 45. Dis. 4ᵃ. q. 3. G.

Actus supreme sensitiue non pōt percipi ab aliquo sensu: nec ab iferiori nec a superiori: pʒ: nec a seipsa: qꝛ nō est potentia illa super se nec super actum suum conuersiua. 45. Dis. 4ᵃ. q. 3. j. D.

Actus virtutum moralium non ordinant̄ in finem nisi ꝑ

actus theologicarum. vnde sicut quilibet tenet diligere deum pro omni statu si habuerit vsum rationis. ⁊ hoc pro aliquando. qñ. s. circũstantie debite diligendi deum concurrunt. ita eodem modo dicendum est de actu fidei. ꝙ habens vsum rationis pro omni statu tenetur credere in vnum deũ factorez celi ⁊ terre. ⁊ hoc pro aliquando. 25. Dis. 3ª. q. 1. ĩ. B.

Act⁹ volũtatis ꝯtingẽs in pˀio istãti. Cõtigẽs. n. nũquã ẽ formalr ꝯtigẽs nisi qñ ẽ. id ꝯtingẽs qñ est. cõtingẽter est non tñ loquor in sensu cõpõnis. Non enim omne ens quod est: est necessariũ: volũtas ergo in pˀio instãti vel pior natura suo actu: ita cõtingẽter elicit actũ suuz sicut si per diem precessisset actum elicitum. Unde sicut entia antecꝙ sint: quedã sunt ꝯtingẽtia ⁊ quedam necessaria. sic etiam quãdo sunt quedã sunt cõtingẽter ⁊ quedam necessario. 18. Dis. 3ª. q. vnica. ĩ. D.

Ad absolutum in causa immediate sequitur absolutum in effectu: ⁊ in effectu primo consequitur respectus ad causaz: ⁊ tunc si aliquis est respectus cause ad effectũ. ille respectus ad effectum est vltimus ⁊ aliquãdo nullus. ⁊ si arguat ꝙ qꝛ causa dat esse. ideo effectus recipit esse: ⁊ non econuerso. dico ꝙ si intendas per li: qꝛ: reduplicationem relõnis in causa vel aliquam realitatem nouam in causa siue relatiuam siue absolutã. propositio est falsa. si autem intelligas reduplicare actuz primum cause: qui precedit naturaliter causatum illo modo ꝓpõ est vera: absolutũ enim in causa precedit naturaliter causatum. ¶ Et si dicas ꝙ non tantuz qꝛ est absolutum causat: qꝛ tñr tale est. s. absolutuz qñ nõ causat. Dico ꝙ in illo instãti in quo causat adhuc causat. vt prius naturaliter ipsa causatione: ⁊ vt sic nihil intelligit: nisi absolutũ a quo ponit ipsum causatuz in esse. ⁊ ideo nihil potest accipi cũ hoc causa huius: qꝺ est causari: nisi illud sit prius. nec respectu huius instantia: nec respectu alterius. Fallit aũt imaginatio: qꝛ sꝑ videt ꝙ causa sit indeterminata vsqꝫ ad illud instans: qñ causat: ⁊ tunc ꝙ aliqua relatio determinans ipsaz ad effectum primo requiratur a parte eius: quod falsum est: illud enim idem absolutum: qꝺ in causa ꝑcessit tã nã ꝙ duratione ipsum effectum productum vel causatũ: est ẽt in ea in illo instanti prius nãliter ꝙ causet: ⁊ ꝺm illud absolutũ ꝺm ꝙ prius fuit causatiuũ est nunc causans: ⁊ nõ ꝺm aliquid additũ neqꝫ absolutũ neqꝫ respectiuum. 1. Dis. 2ª. q. 2. ĩ. E.

Ad actũ meritoriũ sufficiũt potẽtia q̃ ꝑt mereri: ⁊ dispõ gratuita ĩ potẽtia. s. grã: ꝑsentia obti apꝑhẽsi: ⁊ vius potentie circa illud. 18. Dis. 3ª. q. vnica. ĩ. F.

Ad baptismũ pertinẽt aliq̃ tanꝙ intrinseca ⁊ aliqua vt extrinseca: ⁊ cõcedo quod nihil intrinsece pertinet ad ipsum: vel ad fundamẽtũ eius nisi sensibile: tamẽ sicut causa efficiens requiritur necessario ad ipsum tanꝙ causa extrinseca. ita illud quod est quasi ꝑncipiũ agendi tali cause effectiue. 6. Dis. 4ª. q. 5. G.

Ad contractum sufficit peremtes contrahere profiliĩs ⁊ sufficeret sine quibuscunqꝫ verbis contractus per litteras. si quidem in aliĩs contractibus emptionis ⁊ vẽditionis firmior contractus habet in litteris: ꝙ ĩ verbis nudis. 27. Dis. 4ª. q. 2. B.

Ad dilectionẽ finis ordinat nõ tñ charitas: sꝫ amor acq̃sit⁹ habitualis: qui est virt⁹ appetitiua: qꝛ est habitus appetitiuus consonus rationi recte. 4. q. ꝓl. ĩ. K.

vnio est illud esse: qꝛ vnio est respectus ⁊ esse illud est absolutum. sicut ad causationem alicuius effectus necessario preexigitur ordo causaꝝ efficientium: quãdo sunt multe ordinate: ⁊ approximatio earum. ⁊ tamẽ ille ordo vel illa approximatio non est esse ipsius effectus: qꝛ ista sunt respectus tñ. hoc aũt est absolutum.

Nec est incõueniens aliqꝺ absolutũ dependere vel ꝑexigere vel saltẽ coexigere aliquo mõ aliquẽ respectũ. vlr enim absolutũ cãtum a pluribus causis necessario ꝑexigit vnionem ⁊ approximationem illarum causarum in causando. 2. Dis. 3ª. q. 2. ĩ. F.

Ad formas supnãles: ⁊ si sit potẽtia aliq̃ ĩ susceptiuo: nõ tamẽ ꝓprie aptitudo. qꝛ illa nõ est ꝓprie nisi ad formã naturaliter perfectiuã. 19. q. q. ĩ. 10.

Ad hoc ꝙ cognoscat aliquid esse veruz de aliqua rõne: vel ipsam eẽ verã de aliquo. opꝫ cognoscere ipsaz esse verã in se. nõ est aũt rõ in se vera: nisi partes illius rõnis sint vnite. ⁊ sicut opꝫ scire q̃tũ ad ꝑdicatiões quiditatiuas: ꝙ petes illius rõnis possint vniri q̃ditatiue: puta ꝙ altera ꝯhat alterã formalr. ita quãtũ ad veritatẽ propositionis enũciãtis eẽ: opꝫ cognoscere petes rõnis subiecti vel ꝑdicati vniri actualr. Exẽplũ. quemadmodũ ista. hõ irrõnalis est aial: nõ est p se nota: loquẽdo de ꝑdicatiõe quiditatiua: qꝛ subiectũ in se includit falsum: ⁊ ita est ꝓpositio includens in se contradictoria. ita ista. homo albus est. non est per se nota: nisi per se notũ sit hoiem ⁊ album actu ꝯiungi: qꝛ si nõ ꝯiungunt actu: hec est vera. nihil est homo albus: ⁊ p ꝯñs sua ꝯuersa est vera. nullus hõ albus ẽ aliquid. ergo sua ꝯdictoria falsa. homo albus est aliquid. probatio minoris. quẽcũqꝫ cõceptum ꝯcipimus siue boni siue veri si non ꝯhit per aliquid: vt nõ sit cõceptus simpliciter simplex: vt dicendo. summum bonũ: vel infinitũ bonũ: vel increatũ: vel imensũ: ⁊ sic de aliĩs. nullus talis est ꝓprius deo voco aũt ꝯceptũ simplr simplicẽ: q̃ ñ ẽ resolubilis ĩ aliqs ꝯcept⁹ simplices: quoꝝ q̃lꝫ possit actu: simplici distincte cognosci. 2. Dis. ꝑ. q. 2. ĩ. C.

Ad hoc. ꝙ motus sit nãlis sufficit ꝙ potẽtia passiua rei sit ad talẽ formã inclinata. nec req̃rit ibi ꝑncipiũ actiuũ itrinsecũ: sꝫ a quocũqꝫ agẽte agat erit qꝺ acq̃ritur simplr naturale solũ pp illã inclinationẽ ex pte ꝑncipij passiui. vñ graue: posito ꝙ nõ hẽat in se ꝑncipium actiuũ descẽsus deorsum: a quocunqꝫ tñ actiue descẽdat mouet nãliter. 18. Dis. 2ª. q. vnica. C.

Ad hoc ꝙ displicentia valeat ⁊ sit ordinata opꝫ ꝙ sit debite circũstatiõata ⁊ maxie circũstãtis finis ⁊ ꝑncipij actiui ꝑncipalis vt. s. sit voluntaria pp deũ sed difficile est tunc hic actum sic circunstantionatum: qꝛ q̃ vsqꝫ tunc fuit impenitens nõ vꝫ tunc extorq̃re a seipso displicentiam nouã nisi timore pene imminentis. ꝑsumit. n. ꝙ si remotus eẽt a pena sicut ꝑus nõ extorqueret a seipso illam displicentiã sicut nec prius tum qꝛ saltem aliquid simplr inuoluntarium vꝫ eẽ istius displicentie. nã expectatio mortis vꝫ eẽ istius displicentie. illa aũt est inuoluntaria. ⁊ qꝺ non sit nisi ex suppõne cuiusdaz inuoluntarij non est simplr voluntariũ: sicut nõ oino volũtarie ꝓijcit quis merces in mari: si nõ proijcit nisi ex suppõne cuiusdã piclitationis quã nollet. saltẽ qꝺ non est nisi sic volũtariũ nõ est multũ acceptũ alij. nec multũ vꝫ pp amorẽ eius factũ. hãc rõnẽ tangit Aug. in lrã. opꝫ nõ solũ timere iudicẽ sꝫ diligere arbitrũ. n. libertatẽ q̃rit vt delere possit cõmissa nõ necessitatẽ: charitatem nõ timorẽ. non igit timeat penam qui penitet: sed expiet pro glia. 20. Dis. 4ª. q. 1. ĩ. B.

Ad hoc vt volũtas moueat intellectum ad credẽdũ credibile sufficit dispositio intellectus: ⁊ nõ est necessariũ supernaturalẽ dispositionẽ ꝓportionalẽ illi poni ĩ volũtate: nec ad hoc ꝙ difformiter operet per instrm requiritur talis dispositio proportionalis in voluntate qualis est in actu credendi perfectiori ⁊ minus perfectis: sed sufficit proportionalis dispositio in intellectu differens ꝺm ꝙ gradus differentes in perfectiõe sunt in actibus. 25. Dis. 3ª. q. 2. B.

Ad intellectionē alicu⁹ tria videt̄ cōcurrere. vȝ obiectū cognoscibile: intellectus ipse: ꝛ ratio cognoscendi. In intellectu aūt: vt potētia est: nō opȝ ponere distinctionē ad hoc vt distincte itelligat: q2 ēt intellect⁹ noster: vt videt̄ oino indistinct⁹ ſm rōnē potētie: pōt plura intelligere. igitur si est distinctio: queratur in obiecto vel ratione cognoscendi obiectum: vel in ipsa intellectione. 35. Dis. p. q. vnica. A.

Ad pctm in. s. s. requirunt̄ tria. s. ꝙ sit ex certa malitia. ꝙ sit ↄtra pceptū pme tabule. ꝛ ꝙ sit act⁹ oppositus per fectissimo actui cōuersiuo. ꝛ hoc mō est pctm in. s. s. ꝛ est finalis impenitētia: nō q2 homo decedit sine penitētia: sȝ q2 hȝ ppositū de nūꝗ penitēdo. ꝛ orit̄ ex desperatiōe ꝛ sic dicit Aug. ō si. ad pe. ꝙ pessimi hoies incidūt in hoc pctm. vt pȝ de Cayn. qui dixit Gen. 4. Maior est iniquitas mea ꝙ̄ vt veniā merear. credidit eni misericordiā dei eē minorē suo delicto. ꝛ misericordia dei est bonitas que appropriat̄. s. s. ꝛ iō dr̄ pctm in s. s. vt pȝ in littera. 43. Dis. 2ª. q. 1. D.

Ad pctm originale ↄcurrūt duo: carētia iustitie. s. vt for male: ꝛ debitū habēdi eā vt māle: sicut in aliq̄s priuationibus cōcurrit priuatio ꝛ aptitudo ad habitū. Debitū istud est a deo statuēte legem istam. Do iustitiā tibi Ade ꝛ oibus filijs tuis nālibus de eadē datione quā tum est ex parte mea. ꝛ ideo ex hac datione tenentur oēs eā hēre ꝛ ex pte ppagāte p cuius actionē iste est filius naturalis Ade. ergo hoc debitū p nullas rimas ignotas intrat: sed per istas duas causas positiuas: illa aūt carētia nō hȝ cām nisi negatiue. s. nō dantē iustitiā originalē. Cuius si querat̄ vlteri⁹ cā nō est nisi demeritoria: q2. s. adā demeruit ne iustitia originalis daret̄: negatiua nō dans deus est: demeritoria quare nō datur est adā peccās. 32. Dis. 2ª. q. vnica. i. D.

Ad personalitatē requirit̄ vltima solitudo siue negatio depēdētie actualis ꝛ aptitudinalis ad personam alterius nature. 1. Dis. 3ª. q. 1. M.

Ad quiditatē forme absolute nō ptinet essentialr̄ aliq̄s respectus: q2 tūc illa quiditas esset ad se ꝛ nō esset ad se: nec ēt pt dici ꝙ relatio pōat̄ ibi tanꝗ̄ gen⁹: ꝛ nō sit ve gen⁹: q2 hoc mō in diffinitiōe accidētis ponit̄ subiectū. pȝ aūt ꝙ relatio nō est subiectū absoluti: nec etiaȝ ratio receptiua. 6. Dis. 4ª. q. 10. A.

Adducere deum tanꝗ̄ teste falsi est facere irreuerētiā deo vel adducere eū tanꝗ̄ ignorātē vitate. ꝛ ita nō oīscientē. vel adducere eū tāꝗ̄ volētem testificari: qō falsum est vtroq3 aūt mō fit irreuerētia deo imediate cōtra illud pceptū pme tabule. Nō accipies nomē dei tui in vanū. ꝛ ideo vtroq3 modo si cū deliberatione fiat est peccatum mortale. 39. Dis. 3ª. q. vnica. i. A.

Adultus est habens vsuȝ rōnis ꝛ cognoscēs peccatum qō cōmisit per quē adultū nō intelligo tante vel tāte etatis: sed ꝙ habeat etatem ad cognoscendū iustū vel iniustū cōtra legē dei. in multis. n. ante etatē cōsuetā malitia supplet etatē: ꝛ nō tm̄ i malis: vt oīe cōis verba: q2 forte hȝ citius prudētiā ad malū. vn̄ dr̄ doli capax. sȝ ēt i bōis. iuxta illud in legēda scē agnetis. fides nō in annis cōputat̄. 17. Dis. 4ª. q. 1. K.

Ad resiliendum meritorie requiritur aliquid pncipiū a volūtate: puta gratia. quā angel⁹ mal⁹ nō pt ex se hre. ꝛ deus ſm ꝙ deseruit ipsum disposuit sibi eam nō dare. 7. Dis. 2ª. q. vnica. i. N.

Affectio cōmodi que est concupiscentia psupponit affectionē amicitie: q2 ois ↄcupiscēs bonū alicui pri⁹ vult illi bn̄ eē in se ꝙ̄ illi ↄcupiscat. si ḡ aliq̄ inclinatio ad cōcupiscēdū cōcupitū pt eē rō necessaria tristādi de opposito: multo magis inclinatio ad amandum illud cui bonū ↄcupiscit: pōt esse ratio tristitie de opposito bo ni ipsius amati. 15. Dis. 3ª. q. vnica. i. J.

Affinitas cōtracta per copulā cū sorore vxoris ante matrimoniū simplr̄ ipediret mrīmoniū p futuro: sȝ post mrīmoniū ↄctum affinitas supueniēs nō dirimit ꝛ rō est: q2 multa impediūt nōdū factū que nō destruūt iaȝ factum: priuatur tamen vir iure petēdi propter illud crimen: ꝛ post mortem vxoris sine coniugio permanet. 41. Dis. 4ª. q. vnica. E.

Affirmatiua illa vera est. s. qō sicut sacerdos legalis ostēdebat leprosos mundatos: sic sacerdos euangelicus ostendit peccatores iustificatos. sed negatiua. s. quod non aliter sacerdos euangelicus se habeat ad leprosos spiritualiter ꝙ̄ sacerdos legalis ad leprosos corporalicus. s. precise ostendēdo mūditiā hinc idē: falsa est. ꝛ ratio est: q2 nō dedit deus in veteri lege aliquam cerimoniā vel purificationē cui ministrate a ministro idoneo assistat regulariter ad mundandum leprā corporalem. dedit autem in lege noua aliquod sacrm̄ cui ex pacto regulariter assistit ad mundandum spiritualiter nisi impediat obex contrarie voluntatis. 14. Dis. 4ª. q. 4. i. K.

Agens creatū pp duo requirit passum. s. pp se: q2 passuȝ est cōcā cū agente creato: q2 hȝ virtuteȝ limitatam in agendo: ꝛ ideo requirit cām aliā. s. materialē cōcurrētem in fieri. pp effectuȝ ēt qō est cōpositū ex mā tanꝗ̄ parte pexn̄te. ꝛ forma tanꝗ̄ parte adueniente. ꝛ ideo nō poneret agēs creatū agere oio sine mā vel in se vel in equiualente. 12. Dis. 4ª. q. 4. i. D.

Agens est imediatū passo pximo: ꝛ hoc imediatiōe correspōdēte tactui mathematico: qn̄ mediū ē receptiuū actionis eiusdē rōnis vel alterius rōnis respectu cui⁹ agens hȝ formā: vel imediatione corrfull correspōdēte tactui virtuali: q2 ita est agenȝ presens distanti mathematice ad effectū causandū in eo. sicut si esset presens sibi ſm essentiā suam: ꝛ hoc modo esse presens per potētiam suā est sic: nō ꝙ potētia sua sit ibi: sȝ ꝙ potētia sua possit causare ibi effectū: ac si eēt ibi: sȝ nec ipsum nec potētia sua sit ibi. 9. Dis. 2ª. q. 2. i. C.

Agens inquantum est in actu formali vel virtuali est prestantius passo inquantū est in potētia ad illud vn̄ illa ppositio agēs est pstāti⁹ passo. vera est quātū ad hoc ꝙ patiens recipit ab agēte ꝛ quātū ad hoc nō potest se facere in actu per se. sicut ſm id fit in actu p agēs. sȝ ex hoc nō sequit̄ ꝙ sit pstātius absolute natura illius quod est susceptiuū: sicut nec de termino formali respectu eiusdē. ꝛ ideo quando Augustin⁹ intēdit ↄcludere p illā ppōnē: ꝙ corpus nō agit in spūȝ: pōt dici ꝙ est vera de agēte equiuoco ꝛ totali seu principali. alr̄ nō. etsi ↄclusio est vera: ꝛ cōcessuȝ est ꝙ ignis nō est agens principale in spūs siue in illa detentione: q2 in illa non agit: sed formalr̄ diffinitiue ↄtinet: siue in imutatione: q2 ibi nō agit nisi vt instrm̄ dei: sicut fantasma se hȝ ad intellm̄ agētē. In causando aūt tristitiā hoc modo vl̄ illo nō est principale agens sed ipsa volūtas nolēs illud obm̄: magis. n. ex hoc ꝙ obiectuȝ est nolitū sequit̄ tristitia ꝙ̄ ex rōne obiecti i se vl̄ ipsa apphēsio euētus obiecti noliti: q2 obȝ nō tm̄ nolitū sȝ vt nolitū apphēsuȝ esse vel fore cōtristat. 44. Dis. 4ª. q. 2. P.

Agens liberū pōt eadē volitione antiqua effectū nouū pducere pro tūc quando vult effectū nouum esse. nō enim est necesse si sempiternaliter vult. ꝛ non potest de nouo velle igitur vult pro sempiterno. sicut non est necessarium in me. ꝙ si nunc volo aliquid ꝙ pro nunc velim illud: sed possum velle illud esse pro cras: ꝛ eadeȝ volitione stante sine omni mutatione a parte volūtatis mee possum illud nouum causare cras pro quo volo illud. 1. Dis. 2ª. q. 2. D.

Agēs liberū nō pducit fm totā suā potētiā actiuā. qꝛ nō oportet agens agere fm totā virtutē suā q̄tu₃ posset fm illam virtutē pducere qn̄ est agens libere ꝛ nō necessitate nature. 1. Dis. 4ª. q. 1. O.

Agens naturale pōt cū cōi influentia sine spāli actiōe diuina in actionē suā ꝛ in terminū actiōis qui est forme mixtionis: qō cū tūc in eodē instāti de⁹ creat aiā₃ hoc nō est prius nālr q̄ ꝓpagās inducat formā mixtionis. imo est posteri⁹ nāliter sicut forma ad quā est dispositio sequit dispōnē. Nec necessario simplr de⁹ creat aiām. imo mere cōtingēter. ꝛ iō agēs illud pōt informare suū passu₃ p istā formā mixtiōis absq₃ actiōe dei. ꝛ p ꝯn̄s nulla ꝯdictio ē respectu agētis creati. q formā mixtionis informet absq₃ aia intellectiua. nō ergo est miraculum. 11. Dis. 4ª. q. 3. S.

Agens naturale si potest subito inducere formam inducit per mutationem. ꝛ si non pōt. necesse est vt agat in tempore: ꝛ ita per motum. deus aūt ꝛ si posset inducere formam in instanti: tamen si non induceret in instanti potest inducere totam in tempore. ita q non partes ante partem: posse enim agere in tempore non est imperfectionis in agente: licet necessitas agendi in tempore sit imperfectio. 3. Dis. 3ª. q. 1. C.

Agēs nāle nō potest agere de nouo nisi aliqd ponat nouum vel in ipso vel in passo vel habitudo noua corꝝ: hoc appet: qꝛ oīb⁹ istis vniformiter se hn̄tib⁹ vniformis erit actio: cū tale agēs agat ex necessitate nature: ꝛ ideo si aliqd agēs nāle h₃ aliquā actionē noua₃. vel erit aliqua forma absoluta ante ista₃ actionē nouā in agente: vel alia noua in passo vel habitudo noua agētis ad passum. Sed nec primum nec scd̄m est necessarium: pt. n. ignis de nouo agere i lignū absq₃ hoc q añ istā actionē ignis recipiat nouā formā vel lignū. qꝛ prima forma absoluta quā recipit lignū ē p istā actionē. ergo est noua habitudo ignis ad lignū absq₃ oi nouitate forme absolute. Hoc p₃ expimētalr. qꝛ actiuo eodē mō se habēte fm potentiā actiuā ꝛ passiuo fm potētiā passiuā proximā si fuerit aliqd impedimētum interpositū inter ista nō aget illud agens in passu₃. amoto aute₃ isto impedimēto vel obstaculo aget. ergo est ibi noua habitudo agētis ad passu₃ sine noua forma absoluta. 6. Dis. 4ª. q. 10. C.

Agēs particulare ex forā sua h₃ vñ assimilet sibi passu₃ ꝛ generās genitū. ꝛ ex mā h₃ q sit distictū a genito nō pncipalr: s₃ tñ sequit necessario q distinguit p mā₃ a genito: qꝛ materiā nō suā: s₃ aliā pficit p formā terminantē generationē. sua enim materia iā pfecta est forma. ꝛ ex hoc q assimilat per formā perficit aliā materiam q̄ suā: ꝛ ita sua alia est ab illa que pfiat forā tali. cuiuscūq₃ aūt est alia mā ex quo mā ē pars essentialis rei ipsum est aliud ab eo. 3. Dis. 2ª. q. 6. S.

Agens potens vti instr̄o non positiue perfectius agit si non vtatur instrumento: tamen actio sine instrumēto possibile est q sit perfectior actione que est cū instr̄o: ita hic de fantasmate quod est vt instr̄m cōcedo q aliquā ꝯditionē pfectionis hēt intellectio sine fantasmate quā nō hēt intellectio cū fantasmate qꝛ similitudinē quandā cū intellectione simplr perfecta substantie separate. sed nō sequit ex hoc q queccūq₃ talis sit positiue perfectior quacūq₃ tali. 45. Dis. 4ª. q. 1. i. E.

Agens potest esse alicubi per cōtactū virtualē: ꝛ hoc sufficit ad agendū: sicut si esset p̄sens per essentiā vel mathematice: ꝛ q agat prius in mediū inter ipsu₃ ꝛ illud cui est sic p̄sens nō requirit absolute ad hoc q agat in illud: sed hoc est: qꝛ mediū est capax actionis eiusdem rationis cum termino. 9. Dis. 2ª. q. 2. C.

Agilitas non potest esse in aliquo toto ad faciliter mouendum se nisi concurrente virtute motiua ꝛ mobili. ꝛ ideo ad rationē agilitatis in spāli requirit perfectio virtutis motiue in anima. ꝛ congrua dispō non repugnans isti motiui ex parte corporis. Est ergo in spāli agilitas habilitas in aliquo toto ad prompte mouendum se fm locū ex perfectione virtutis motiue anime ꝛ congrua dispōne corporis. 49. Dis. 4ª. q. 14. B.

Albedo intensa non habet aliquid quod accidit nature speciei: quia iste gradus qui intelligitur addi secundu₃ se nature facit vnum per se cum natura sicut queccūq₃ differentia indiuidualis addita nature facit vnu₃ per se cum natura. 17. Dis. p̄. q. 6. i. Y y.

Alia est amicitia cōsanguineorꝫ ꝛ alia ꝯiugū. illa ꝯsanguineorꝫ maxie in linea recta est reuerētie q̄tū ad descendētes respū superiorꝫ ꝛ cuiusdā regiminis seu pñdētie. ecōuerso amicitia ꝯiugū ē sine tali reuerētia imo ē cū reuerētia i tm̄ vt sinceri⁹ diligēs ꝯsanguineā magis ediat in ea illā irreuerētiā nō solum a se sed a quocunq₃ alio exhiberi. ꝛ iō cōcedo q amicitia dispōnit ad ꝯiugiū: sed alteri⁹ rōnis oio ab illa que est inter cōsanguineos. 40. Dis. 4ª. q. vnica. F.

Alia est indeterminatio materie pp defectū actus. alia est indeterminatio agentis pp illimitationē virtutis actiue: sicut sol est indeterminatus ad multa generandu₃. primo modo indeterminatum nō agit: nisi determinet p aliquē actū: qꝛ alias nō est in actu sufficiēte: sed i potentia. scd̄o modo indeterminatū nulla forma alia a se determinatur: sed ex se determinat ad pducēdum quēcūq₃ effectū: ad quē ex se est indeterminatū. ꝛ hoc presente passo receptiuo: sicut sol presente passo generat qdlibet generabile ex quo ipm natum est gn̄ari. ꝛ hoc modo indeterminatio intellectus non est indeterminatio potentialitatis passiue in ordine cāritatis. s₃ est indeterminatio actualitatis quasi illimitate. ꝛ ideo nō determinatur p formā: que sibi sit rō determinate agēdi: sed tantū modo p pñtiā obiecti circa qd determinatum nata est esse determinata intellectio. 3. Dis. p̄. q. 7. Hb. ꝛ. 7. Dis. p̄. q. vnica F.

Alia potest esse ratio agendi: ꝛ alia ratio agētis: ꝛ singularitas est conditio agentis non ratio agendi. sed ratio agendi est ipsa forma existens in singulari: secūdū quā singulare agit. 3. Dis. p̄. q. (j.. D.

Alio modo de per accidens loquitur metaphisicus ꝛ aliter logicus. metaphisicus enim dicit esse ens per accidēs: qd includit in se res duorꝫ generꝫ. sicut p₃. 5. metaphisice. c. de ente ꝛ vno. logicus vō dicit propositionē eē per accidēs cuius subiectū nō includit rōnē inherētie predicati: ꝛ sic ex duob⁹ talib⁹ fiat vn⁹ cōceptus: quorū neuter est per se determinatiu⁹ alteri⁹ dicit illū ꝯceptum esse vnū ꝯceptū p accñs. Exēplu₃ nō est in creaturis de ꝯceptu vno p accñs logice: nisi cui corrñdet vnū per accidēs metaphisicū: qꝛ ꝛ si hec sit per accñs. rōnale est aial tñ iungēdo vnū ꝯceptū alteri: vn⁹ est p se determinatiuus alterius: ꝛ ideo totus cōceptus nō est vnus per accidēs: s₃ tñ aliquis aggregās ꝯceptus duorꝫ generum est vnus per accidens: ꝛ ei semper correspondet vnum per accidens apud metaphisicum. ꝛ ideo hec potest cōcedi per accidēs: pr̄nitas est deitas: qꝛ subiectū vt subijcit nō icludit rōnem inherētie pdicati vt predicati: qꝛ subiectum non est formaliter pdicatum: iungendo etiā cōceptū subiecti conceptui pdicati: sicut deus pater: vnus ꝯceptus non per se determinat alteru₃: quia fm Dam. ppᵉtates determināt hypostases nō nām. iste igitur cōceptus non est in se ꝛ per se vnus: ꝛ ita nō dicit ꝯceptum per se suppositi respectu alicuius: quod enim non est in se ꝛ per se vnum: non est alicuius per se suppositum: ꝛ sicut nec in reb⁹:

ſic nec in conceptibus ſic. igiť logice loquendo poſſet concedi ꝙ pater non eſt per ſe ſuppoſitum oei.26. Diſtinctione.p̄.q.vnica.Z.

Aliqua eſt forma in potētia ꝯdictionis:vt ſcia que eſt cōtrarioꝝ:ꝛ iſta non pōt ſe determinare ad alteꝝ:qꝛ eſt diminota ꝛ impfecta quātō ad hoc: vt reſpicit vtrūqꝫ ꝯrioꝝm.vñ Ari.vult ꝙ ſi ex ſe ſine alio determinante ꝓcederet ad actū:ſimul ꝓduceret ꝯtraria. Alia eſt forma in potentia indeterminata: pfecta tñ ꝛ nō diminota obiecto ſibi pñtato cuiuſmodi eſt volūtas.ꝛ iſta pt t.c.3.z.10. ſe determinař ꝛ etiā alia.vñ Ariſt.9.meta. qꝛ dixerat ꝙ ſcientia eſt ꝯrioꝝum.ꝛ tñ ad nullum illoꝝ poteſt ſe determinare.ideo ſubdit determinatum:hoc aūt dico appetitum vel prohereſim.potētia igiť rōnalis perfecta cuiuſmodi eſt voluntas:q̄uis ſit ꝯdictorioꝝ: poterit determinare ſe obiecto preſente ad vnum illorum. 25.Diſ.2ª.q.vnica.infine.

Aliqua eſt relatio vltima:in qua non poteſt fundari alia realis:ſicut aliquod eſt accidens:ita vltimū in entibus quod non poteſt vlterius eſſe ſubiectum alicuius accidentis:ꝛ ideo non ſequitur.ſi accidēs poteſt eſſe in accidente: quod in accidentibus eſt proceſſus in infinitum.6.Diſ.4ª.q.10.E.

Aliqua denominatiua vel cōcreta ꝑdicanť de aliquibus primo mō p ſe.aliqua de aliquo p ſe.2ᵒmō ſiue per accidens.de cōpoſito quidē ex ſuſceptiuo ꝛ forma ꝑdicatur denoiatiuū ſiue cōcretū forme p ſe primo mō ſpāliter.ſi ſubiectū eſt p ſcvnō q̄tū ad cōceptū.ſicut ho oř rōnalis ſiue aiat⁹ p ſe p̄ᵐᵒ.ſꝫ corp⁹ qd̄ ē alia ps ꝯpoſiti oř denoiatiue aiatū ꝓprie tñ ſiue p ſe 2ᵒmō ſiue p accidēs:qꝛ illō nō ē totū includēs formā ſed ſuſceptiuū recipiēs formā vbicūqꝫ ꝙ eſt aliq̄ forma opꝫ dare ꝑdicationē formalē de toto que eſt p ſe p̄mo mō.ēt in creaturis oꝫ dare cōiter ꝑdicationē que ſit ꝓprie denoiatiua forme de ſuſceptiuo.In diuinis ꝑma ꝑdicatio non negať nā pater generat ſiue generās.pater eſt quaſi cōpoſitū includēs.quaſi eēntialr formā illaꝫ que de ipſo ꝑdicať:ſꝫ denoiatiuā ꝑdicationē quaſi forme.de quaſi ſuſceptiuo nō oportet dare ibi.3.q.q.O.

Aliqua natura habet propꝛium per ſe ſuppoſitum ſicut eſt natura ſubſtantialis:ꝛ ibi eſt idētitas realis nature ꝛ ſuppoſiti:nec eſt dependentia nature ad aliquid extrinſecum:vt eius ſuppoſitum: ꝛ aliqua natura ꝓpter eius imperfectionem ſuppoſitum per ſe habere nō poteſt:ꝛ per conſequens nō poteſt ſic intrinſece terminari:ſed requirit ſuppoſitum extrinſecuꝫ: ſicut natura accidentis requirit ſuppoſitum ſubſtantie ad quod vltimate eius dependentia terminatur tanquam ſuoꝫ ſuppoſitum:ꝛ hoc per accidens : quia ſuppoſitum per ſe habere non poteſt:tali autem ſuppoſito per accidens non eſt natura per ſe eadem:quia natura ꝛ tale ſuppoſitum ſunt alterius generis:ſed eſt ibi aliqua vnio ſupplens:vt poſſibile eſt:vicē identitatis. illa eſt actualis dependētia nature:ꝛ ex parte ſuppoſiti actualis ſuſtētatio nature vel terminatio dependentie eius:ſic ꝙ illam naturam dependere ad illud ſuppoſitum eſt ipſaꝫ cōmunicari ipſi tanquā ſuo ſuppoſito:ſicut poteſt habere ſuppoſitum.qꝛ non poteſt per ſe habere ſuppoſitum:ſicut ſubſtantia:ſed tñ p accñs.19.q.q.M.

Aliqua perfectio inferioris poteſt contineri in ſuperiori. aliqua vero non.qꝛ ſi fieret ſūma voluntas eodē modo ſe haberet ad beatitudinem ſicut infima:qꝛ vtraqꝫ eodē modo ſe hꝫ ad ſuā btitudineꝫ: lꝫ illa ſit maioris btitudinis capax:ꝛ tūc vt ſic cōſiderando vtrāqꝫ ꝑter habitū illā:tunc ſūma eſt ſimplr magis iperfecta:quia quāto aliq̄d eſt aptū ad maiorē pfectionē ſi ea careat tanto eſt iperfectius:nec illa perfectio per quam hoc debet inferiori eſt ꝙ ſit in ſūma vel in ſuperiori virtute:qꝛ hoc eſt ipoſſibile:qꝛ illa voluntas infima nō eſſet eius capax.49.Diſ.4ª.q.11.L.

Aliqua ſunt neceſſaria ad pfectionē creaturarū : que tñ nō dicūt pfectioneꝫ ſimplr: ꝛ hoc eſt qꝛ creature de ſe impfecte ſunt:ꝛ ſine illis nō poſſunt hr̄e pfectā perfectioneꝫ quāta ꝛ qualis eſt eis poſſibilis:ꝛ ideo illa aliqualr ſupplēt impfectionē creaturaꝝ. Ita dico ꝙ perfectio limitata nō poteſt eſſe tanta in vna nā limitata: ſicut pōt eſſe in pluribus naturis ordinatis.ꝛ ideo ibi ordo nature:hoc eſt perfectionis inequalis:neceſſari⁹ eſt ad maximā pfectionem eis cōpoſſibilē. nō aūt eſt ſimplr neceſſariuꝫ ad pfectionē maximā:qꝛ illa poteſt eſſe in nā pfectiſſima illimitata ſine ordine pfectionis inequalis. Et ſi arguas.ꝙ ordo eſt pfectionis: ꝛ ordo videtur requirere inequalitateꝫ. Rñdeo.dico ꝙ ordo originis ſtat cum pfectione.ordo aūt inequalitatis nō ſtat cum perfectione.non igitur omnis ordo eſt perfectionis:ſed aliquis ſtat cum perfectione in eadem nā: ꝛ aliquis non.19.Diſ.p̄.q.1.R.

Aliqua ſunt que cōiter predicātur in eccl'ia. ꝛ talia ſunt neceſſaria ſimplici ad credendum explicite.ſ.ꝙ xp̄s natus eſt de virgine Maria.ꝙ fuit crucifixus pro redemptione generis humani:ſed ſi ſit aliquid credenduꝫ qd̄ tamen non predicatur cōmuniter in eccl'ia: ſed ſi pdicatur ſpecialiter in vno loco de nouo:non eſt neceſſariū ſimplici credere illud adherēdo illi firmiter tanq̄ vero:imo neceſſariū eſt magis illi non adherere quouſqꝫ ſciat illud credi ab eccleſia tanq̄ verum.ꝛ cū hoc ſibi conſtiterit:teneť illi firmiter adherere ſicut in moralibus quando ſunt altercationes de aliquo peccato quando primo eſt mortale.vt ſi vnus peritus in ſcientia dicat ꝙ non licet ſic mercari.ꝛ alius dicat ꝙ licet: tutius eſt non ꝓcedere ſic nec ſic:ſꝫ expectare quouſqꝫ veritas pateat aliunde. Si enim ita eſſet ꝙ vnus doctor diceret aliquē peccare mortaliter niſi ſic faceret: ꝛ alius ꝙ peccaret ſi ſic faceret.tunc ſimplex foret perplexus: ideo bene videndum eſt in moralibus anteq̄ aliquid aſſeratur.25.Diſ.3ª.q.1.E.

Alique qualitates conſequunť formā mixtionis ꝛ in aliquo gradu ſunt neceſſarie ad hoc vt intellectiua maneat.qꝛ quicq̄d eſt neceſſariū ad diſpōnē eſt ēt necīum ad formā ad quam diſponit.ſed bene poſſunt qualitates eſſe neceſſarie ſimplr ad intellectiuam vt informātē:ꝛ hoc in grado perfectiori q̄ neceſſario requiratur ad formā mixti:poſſibile.n.eſt formā perfectiorē requirere illud qd̄ ipfectior requirit : ꝛ nō tm̄ ſm gradū eq̄lē:ſꝫ ſm gradū pfectioreꝫ.corruptis ꝙ illis diſpoſitionibus in gradu illo in quo neceſſario requirunť ad intellectiuam non manet intellectiua. ꝛ tamen illa alia forma diſponens ad eam poteſt manere : qꝛ non ſunt corrupte ſecundum gradum neceſſarium ad illaꝫ formam:ſed illa alia etiaꝫ nō manet in eſſe pfecto:ꝛ quieto:qꝛ q̄litates ꝯſequētes eā ſunt corrupte ſm gradū ſꝫ quē cōſequunť eā in eſſe pfecto ꝛ quieto. ꝛ ideo nullū corpus aiabile hꝫ ſimplr eſſe pfectum ꝛ quietū recedēte aīa:imo ſtatim eſt in ꝯtinua tendentia ad reſolōnē ſui in elemēta.11.Diſ.4ª.q.3.ī.Hh.

Alique propoſitiones contingentes poſſunt eſſe per ſe ſicut ꝛ immediate. ſi in ſubiectis includatur proxima ratio inherentie predicatorum:licet non ſit neceſſaria inherentia:qualis forte eſt,iſta. voluntas vult. vel calidum calefacit.7.Diſ.3ª.q.1.ī.L.

Aliqui ſūt vituꝑabilr negociatores:vt.ſ.illi qui nec trāſferūt nec ꝯſeruāt nec coꝝ induſtria meliorať res venalis:nec certificatur aliquis alius ſimplex de valore rei emēde:ſed modo emit vt ſtatim ſine omnibus iſtis cō

diционibus vendat: ꝛ iste esset exterminandus a repu. ꝛ expulandus: ꝛ vocantur tales gallice regratiers. quia prohibent immediatam cōmutationem volentiū emere vel cōmutare iconomice. ꝛ ꝑ ꝯñs faciūt qlibꝫ vensale vel victuale carius emēti q̄ deberet eē: ꝛ vili⁹ vēdēti: ꝛ sic dānificāt vtrāq; partē. 15. Dis. 4ᵉ. q. 2. U.

Alique relationes opposite sunt incompossibiles in eadem natura ꝛ in eodem supposito: alique in eodeꝫ supposito: sed non in eadem natura: alique nec in eadem natura: nec in eodem supposito: vnde ex ratione relationum realiū in cōmuni: nō potest concludi repugnātia earum in eodem. Exempla predictoꝝ. causa: ꝛ causatuꝫ in eadē natura siue supposito repugnāt: q2 si nō. Tunc idē dependeret a se: producēs: ꝛ ꝑductū nō repugnant: in eadem natura: quia natura pōt cōmunicari sine diuisione sui: qualis est natura diuina: repugnāt tamen in eodem supposito: mouens autem ꝛ motum nec in eadem natura: nec in eodē supposito repugnāt: q2 hᶦ nō ponit dependentia essentialis: qualē ponunt relationes cause: ꝛ causati: nec per ideꝫ ponitur: quod ideꝫ sit anteq̄ sit: quod ponere videtur ratio producti ꝛ producentis. sed tantum ponitur hᶦ: q idem dependet a se: quantum ad actum accidentalem: sicut motū a mouente dependet: quantum ad actum accidētaleꝫ: quem recipit ab eo. incompossibilitatem igitur aliquarum relationum oportet reducere ad aliquam incompossibilitatem priorem ꝛ vbi ista prior non inuenitur ibi nec illa incompossibilitas relationum oppositarū concludetur. ꝛ ideo quicquid est in potentia ad aliquē actum formaliter ꝛ cum hoc habet eandem actualitatem virtualiter: sicut cuꝫ idem mouet se: est aliqualiter illumitatum. ponitur enim non tantū capax illius perfectionis: sed vt causans eam: ibi igitur propter illuminationem aliqualē bene cōpatiūtur se iste relationes oppositе. 3. Dis. ꝑ. q. 7. S. 1. T. 1. 2. Dis. ꝑ. q. 9. J. D. 1. 25. Distinctio. 2ᵉ. q. vnica.

Aliquid est futurum ad causas nāles si non ꝑhiberētur: sed dimitterent sue causalitati: qd tn̄ non est futurum: nec euenire poterit ꝑpter causam superiorē ꝑhibentem causas naturales inferiores suā causalitatē exercere. Et ideo simpliciter illud dicendum est esse futurum quod est futurum secundum causam superiorem vincentem. non autem quod esset futurum secundum causas inferiores si sue causalitati relinquerent. Exēpluꝫ de hoc ponitur Esaie. 38. de Ezechia cui. Esaias nunciauit mortē. ꝛ mortuus fuisset nāliter secundum causas inferiores: sed tamen deus ab eterno vidit orationē suā ꝛ deuotionē ꝛ lachrymas: ideo ꝑhibuit causalitatē causaꝝ inferiorum. ꝛ vltra terminū nālē addidit sibi. 15. annos. 21. Dis. 3ᵉ. q. vnica. A.

Aliquid est imperfectū ꝯm perfectionem simplr: que non necessario habet imperfectionē cōcomitantē: q2 non includit in se limitationē: vt hoc bonum: hoc verum: hoc ens: ꝛ huiusmodi imperfectū reducit ad perfectū eiusdē rōnis. s. bonū. ens. verum. que importāt ꝑfectionē simplr. aliquid aūt est imperfectum ꝯm ꝑfectioneꝫ: nō simplr: sed ꝯm perfectionē que de rōne sui icludit limitationem: ꝛ ideo necessario habet imperfectionem annexā. vt hic homo: ꝛ hic asinus. qd igitur imꝑfecteꝫ est primo modo reducitur ad perfectū simpliciter ꝯm perfectioneꝫ illiuꝫ rationis: q2 aliquid ꝯm illam rationem potest esse simplr perfectum. Quod autem est imperfectum secūdo modo: nō reducitur ad aliquid perfectū simplr ꝯm perfectionem eiusdē rōnis. s. ad rationem specificā. q2 eniꝫ istā imperfectionē includit. ideo ꝯm illā nō potest esse aliquid ꝑfectū simplr ꝑꝑ limitationē: sed reducit ad aliquid ꝑfectū simplr equiuocum eminēter includēs illā ꝑfectionē: ꝛ ideo bonū imperfectū reducit ad ꝑfectum bonum: sed sic lapis: qui est imperfectus: non reducit ad lapidē ꝑfectū simplr. sed ad summū ens: ꝛ ad summū bonū: que includunt virtualiter illā ꝑfectionē. 2. Dis. ꝑ. q. 3. J. B.

Aliquid habet quiditatem per se ꝛ primo. ꝛ aliquid per se sed nō primo. ꝛ aliquid per accidēs: generalr. ergo habis que habent quiditateꝫ per se ꝛ primo: qd quid est: est per se primo idē cum eo cuiuꝫ est: habenti aūt quiditatem per se nō ꝑmo idē est qd quid est per se nō primo. habenti vero quiditatē ꝑ accidēs solū ꝑ accidēs est idem quiditaꝫ. 22. Dis. 3ᵉ. q. vnica. J.

Aliquid est ita perfectū q ꝑpter sui ꝑfectionē nō recipit vlteriorē perfectionē: sicut deus. ꝛ aliqua sunt ita imperfecta q ꝑpter sui imperfectionē nō possunt recipere perfectionem: sicut accidentia vltima vt respectus. Alia sunt entia media que cū ꝑfectione sua sūt in potētia ad ꝑfectionē aliā: ꝛ talia sunt omnia entia absoluta citra deū. Cōcedo ergo q illud qd mouet est in potētia ad vlteriorē perfectionē vt ad terminū motuꝫ: ꝛ quatenus caret illo est iperfectū, ꝛ sic corp⁹ gloriosum cū nō sit ens ifinitū aliquā iperfectionē hꝫ ꝛ mouetur ad terminū: ꝛ ꝑ quē terminū acquirit sibi aliā ꝑfectio quatenus per motū cōiungit ad aliqd corpuꝫ circa qd operatur: nunc circa vnum: nunc circa aliud: laudando beatitudinem ꝛ sapientiam in deo. vnde concedo q ille motus sit alicuius quod est secundum quid imperfectum. 46. Dis. 4ᵉ. q. 14. I. M.

Aliquid intelligit per accidens sicut intelligitur homo intelligendo album vel risibile. vlterius aliquid intelligitur per se sed in vniuersali vt intelligitur homo intelligendo animal. 3ᵒ intelligitur aliquid per se etiam in particulari. sed adhuc quodāmodo confuse: sicut intelligo hominem anteq̄ intelligam diffinitionem: ꝛ quotcūq; gradus ponantur: q2 licet primus gradus posset distingui per absolutum ꝛ respectiuum: vltimus tamē gradus cognoscēdi aliquod incomplexum cognitiōe scientifica siue preuia scientie est cognitio diffinitiua: q2 ipsa est cognitio per se in particulari distinctissima: excedens etiā illā confusam cognitionē: de qua loquitur T. e. s. phs ꝑᵒ phy. sustinēt aūt hec q nois ad rōnē rē. Saltē in hac cognitione diffinitiua habet ꝯceptus euidēter ꝛ virtualiter includens omnes veritates necessarias de tali obiecto. 7. q. q. F.

Aliquid ꝑt depēdere a termio respect⁹: ꝛ tn̄ nō depēdere a respcū. si respect⁹ est posterior eo. ita. n. subs lapidis nō depēdet a respcū lapidis ad deū. sꝫ magis econuerso: si eēnt diuersa: ꝛ tn̄ lapis depēdet essentialr a deo q est terminus respect⁹. 12. Dis. 4ᵉ. q. 1. M.

Aliquid pōt eē in se ꝑus alio nō cōparādo illa ad 3ᵐ. sic partes nāe mee sūt ꝑores nā mea tota quo ad ordinē gñatiōis vel executionis: nā tn̄ in cōparatiōe ad personationeꝫ: q2 partes mee nō ꝑus ꝑsonant q̄ tota natura mea: ꝛ ita etiā est de personatione in ꝑsona extranea. ꝛ rō est: q2 in illo instāti nāe in quo totū est totum ipm est ꝑsonabile in se vel i alio. ꝛ id qcqd ꝑcedit ipm nāliter nō precedit ipsum in ꝑsonalitate: q2 vt pr⁹ nō est personabile. 2. Dis. 3ᵉ. q. 2. D.

Aliqd simplex: adc offerebat sibi: e vt veꝝ bonū potuit apphēdi. s. diligere vxorē: tn̄ nō est vius sic apphēdit. vn̄ sciuit eē melius deo placere q̄ vxori: ꝛ volitio qua voluit vxori placere fuit pctm̄: ꝛ an̄ illā nō habuit errorē nisi iproprie vocādo errorē: ꝛ id pri⁹ peccauit q̄ errauit cuius ꝑbatio est. q2 si an̄ pctm̄ errauit: bonū aliquid. apparuit sibi qd nō erat bonū sꝫ apparebat: ꝛ tūc circa ꝑnᵐ potuit eē error: q2 illud est ꝑnᵐ quod apparet de se verū. 22. Dis. 2ᵉ. q. vnica. J. B.

Aliquis in ordine ad alterum potest primo recte se hre
coicãdo se illi quantũ potest se cõmunicare vel cõmu-
nicando illi aliquid aliud ꝛ ideo virtus inclinans ad
primum est amicitia qua quis dat se ipsum proximo
quantũ potest se dare:ꝛ in quantũ põt proximus hre
eũ ꝛ hec est perfectissima virtus moralis:qꝛ tota iusti
tia est perfectior his:que sunt ad seipsũ:ꝛ hec est per
fectissima iustitia.si autem cõmunicet sibi alterum:aut
igitur bona extrinseca:aut intrinseca pertinẽtia ad vi
ctum humanũ.De bonis extrinsecis que indigent ho
mines cõmutare dicitur iustitia comutatiua:ꝛ hec fre
quenter dicitur iustitia pro tanto:quia ea ei cõmutat
aliquid equiualens.Si aũt cõmunicet sibi aliud neces
sarium adiunctum:aut igitur regimen:ꝛ hoc cõuenit
presidenti:ꝛ hec species iustitie est innominata:posset
tamen dici presidentia vel dominatio iusta: aut cõmu
nitas ei subiectionem iustam:ꝛ hec denominat a subij
ci:ꝛ põt vocari obediẽtia.34.Dis.3ª.q.vnica.L.

Aliquis raptus.vidẽs trãsitorie essentiã diuinã:cessante
isto actu v.dẽdi pt hre memoriã obiecti.ꝛ hoc sub rõ
ne distincta sub qua erat obiectũ visiõis:ſ3 nõ sub rõ-
ne ꝑntis actualr:qꝛ talis ꝑsentia nõ manet post actuꝫ
in ratione cognoscibilis.3 Dis.2ª.q.9.ï.E.

Aliquod est possibile esse tale:qđ tñ nõ est aptũ natũ eẽ
tale.lapidẽ.n.est possibile ferri sursũ:ꝛ tñ nõ est aptũ
natum esse sursum:nec habet ad hoc aptitudinẽ: cor-
pus etiã neutrũ: qđ nec de se est natũ ferri sursum nec
deorsũ:vt corpus circulare possibile est deferri deor
sum ꝛ sursum.18.Dis.ꝓ.q.vnica.H.

Aliter vtunt cõiter hoc noie eẽntiale phi ꝛ aliter theo-
logi spẽliter in diuinis.nam in phia accipit cõiter eẽn
tiale vt distinguit ꝫ accñtale:prout accidẽtale ꝯtinet
sub se oẽ accñs per accñs:siue accñs cõe:ꝛ accñs ꝑ se:
siue proprium.vnde ibi essentiale dicit qđ per se inclu
dit in essentia:quẽadmodum in composito reali mã ꝛ
forma dicunt sibi essentialia:ꝛ in cõposito rõnis vł in
ipso diffinito.genus ꝛ differentia dñr ptes essentiales
rationis siue rei diffinite.Theologi vero alr vtuntur
hoc noie essentiale in diuinis.Cũ enĩ eẽntia sit dio pri
mũ:ꝛ sĩr est cõe cõitate reali:qꝛ dicit de qualibet per
sona:ꝛ de oĩb° singulariter:ideo qđcũqꝫ ẽt aliud ꝑdi-
cet sĩli mõ i diuis dr eẽntiale:qꝛ sic essentie in mõ ꝑdi
cãdi:siue i cõitate reali.Et ꝑ oppositũ notionale dr il
lud qđ nec sic ꝑdicat nec hꝫ talẽ cõitatẽ : ſ3 qđ ptinet
ad notitiã distinctõis ꝑsonaꝝ sic ergo distinguit theo
logus eẽntiale ꝯtra notionale.1.q.q.D.

Aliud ꝛ aliud fuit institutum sacrm̃ pro tẽpore alterius
ꝛ alterius legis.saltem de illo sacro per qđ fiebat prin
cipalis distinctio legis a lege.qꝛ in illo debuerunt ho
mines eiusdem legis ꝛ inter se conuenire ꝛ ab aliꝗs al
terius legis distingui.1.Dis.4ª.q.3.L.

Aliud est dependere ad relatiuum vt correlatiuum
ꝛ dependere ad ipsum verbum relatiuum . Nam
licet natura humana assumpta a verbo omino depen
deat ad ipsum tanq̃ ad verbum non tamen dependet
ad ipsum tanq̃ correlatiuum.19.q.q.ï.S.

Aliud est dicens aliquid esse ꝑfectionẽ simplr:ꝛ aliõ: ali
quid esse ꝑfectionis simplr.ꝑmũ iportat ꝙ illud essen
tialr siue quiditatiue sit ꝑfectio simplr : 2ᵐ iportat nõ
ꝙ essentialr sit ꝑfectio:ſ3 ꝙ oẽ tale denoiatiue soli sim
pliciter ꝯueniat.Ipsum ꝗ ꝑfectiõis simplr ẽ quã requi
rit i illo de quo ꝑdicat denoiatiue: ꝛ quã dñdit sibi in
esse:vtpote quã vlr ꝯsequit.ꝛ sic est ꝑfectõis simplr tri
plici mõ.s.ꝑexigẽdo:ostẽdẽdo siue manifestãdo:ꝛ per
fectionẽ simplr ꝯñdo.1.q.q.ï.D.

Aliud est dicere xps in forma hũana iudicabit.aliõ xps
ſm humanitatẽ iudicabit:vera.n.est ista.ꝙ xps i for
ma hũana creat aiãs:ſ3 non ista:ſm hũanitatẽ creat.
imo quicquid fecit verbũ exquo naturã humanã assũ
psit:quod faciẽs naturã humanã nõ deposuit hoc fe-
cit in natura humana.48.Dis.4ª.q.1.A.

Aliud est loqui de posse peccare.aliud ð potẽtia ad pec
candum.primũ ordinẽ ad actũ difformẽ. Scðm dicit
rõnem principij quo põt elici actus difformis. prim°
ordo nõ ẽ lib.arb.nec aliquid ei°:nec absolute aliquiꝫ
ordo ad actũ est aliqñ principiũ actiuũ vel pars eius.
scðo modo dico ꝙ illud quo põt peccare icludit duo.
quoꝝ alterꝝ est posse aliud deficere:ꝛ illud quo ꝑt in
illud est eius posse:qđ posse est per se libertatis arbi-
trij ꝛ potentia:reliquũ vero nõ est eius vnde lib. arb.
sed vnde tale.s.defectiuũ.ita ꝙ sicut i cõmuni lib.arb.
est quo quis põt velle.ꝛ hoc accipiendo ita in cõmu-
ni sicẽ Ansel.accipit.s.vt cõuenit deo ꝛ beatis. ita lib.
arb.hoc.s.viatoris est.quo quis potest velle defectibi
liter:tamen quantũ ad aliquid potest poni dissimile:
qꝛ ad absolute velle tota entitas positiua li.ar. ꝛ sola
est ꝑnᵐ.ad illã aũt difformitatẽ in actu nihil positiuũ
in lib.ar.est ꝑnᵐ.7.Dis.2ª q.vnica.T.

Aliud est loqui de veriori seu ꝑfectiori esse simplr : ꝛ de
veriori seu perfectiori esse huius lapis.n.in mente di-
uina esse simplr verius ꝛ perfectius:q̃ lapis extra. qꝛ
obiectũ vt cognitũ dicitur habere illud esse quod hꝫ
ipsa cognitio vnde secũdũ Aug.sup illud. Jo. primo.
quod factum est in ipso vita erat:res cognita est i ver
bo vita creatrix:ꝛ hoc ideo quia cognitio eius est rea
liter vita creatrix:quod.n.de cognito dicitur obiecti
ue hoc in ipsa cognitione oportet inueniri realiter.la-
pis tamen in intellectu diuino non habet verius esse
lapidis:q̃ lapis extra:alioquin aliquid itrinsecũ realr
deo esset formalr:ꝛ ꝓprie lapis.1.Dis.4ª.q.1.O.

Aliud est matrimoniũ:ꝛ aliud ꝯtrus matrimonij:ꝛ aliõ
sacrm̃ matrimonij.matrimoniũ ẽ illa obligatio mutua
vel vinculũ illud de quo dictũ est i prima ꝯclone prin
cipali.ꝯtrus aũt est ille actus mutuus volũtarũ ð quo
dictũ est in 2ª ꝯ̃ne ꝑncipali.sacrm̃ est signũ efficax grẽ
cõcomitans actũ illũ.de quo sacro dictũ est in 3ª ꝯclo
ne ꝑncipali:ꝛ pꝫ distinctio istoꝝ ꝑ se.primũ.n.est pma
nens in aiabus cõiugũ:ꝛ est relatio tñ realis extrinse
cus adueniẽs:vel qđ verius vr relatio rõnis: qꝛ nihil
est ibi nisi dominiuꝫ nouum:ꝛ noua seruituꝫ ꝑ nouam
cõmutationẽ:ſ3 dñiuꝫ tale vel seruit° nihil reale põit
in dño vel seruo.2ᵐ ẽt tñ est in fieri ꝛ est actio vł pas
sio interior vel exterior vel magis cõstans ex actibus
interiorib° ꝛ exteriorib° duaꝝ ꝑsonaꝝ.ꝛ hẽt se istud
ad matrimoniũ prio mõ dictũ sicut cã in fieri:quẽad-
modũ gñatio ad paternitatẽ vel magis sicut baptiza
ri vel ordinari ad caracterẽ.Tertiũ aũt sĩr est in fie-
ri:ꝛ simul est ꝛ nõ est cum primo:ꝛ ideo nõ semꝑ ma-
net cum 2ª.26.Dis.4ª.q.1.D.

Aliud est precipere contractum illum ꝛ aliud precipere
adhesionem perpetuaꝫ premisso primo contractu.pri
mum bene expedit precipi pro tempore illo pro quo
esset necessitas propagationis ꝛ maxime si homines
essent difficiles ad hoc sine precepto.sed pro alio tem
pore pro quo non est necessitas non oportet precipi:
ꝛ hinc est ꝙ deus post lapsum bis dedit preceptuꝫ de
contrahendo.gen.primo.ꝛ iterũ deletis omnib° post
diluuium preter octo animas. Sed preceptum 2ᵐ ex
pedit dari pro semper.quia illã indissolubilitatẽ ostẽ
sum est esse consonam legi naturali in prima cõclusio-
ne:ꝛ minus seruaretur nisi super hoc esset preceptum
diuinũ sicut dictũ est in 2ª arti.26.Dis.4ª.q.1.ï.D.

Aliud est rationem esse priorẽ cognitione causati cogni
ti per causam ꝛ aliud ipsam includi in cognitione cau

sati:licet enim prius lapis habeat respectum ad deuz
ꝙ lapis cognoscatur.⁊ ideo nõ cognoscitur perfecte:
nisi cognito deo:tamen lapis cognoscitur:non cogni-
to respectu ad deum:⁊ ex hoc sequitur ꝙ ille respect⁹
non est de essentia lapidis:quia nihil perfecte cogno-
scitur.nisi cognito eo quod est dẽ essentia sua.3.Dis.p.
q.5.L.

Aliud est singularitatem esse cõceptam. vt obiectũ vel
vt partem obiecti. aliud est singularitatem esse preci-
se modũ ꝯcipiẽdi:siue sub quo ꝯcipit obiectũ. ¶ Exẽ
plũ cũ dico.plurale est singulare: obiectũ cõceptũ est
pluralitas:sed modus concipiendi.i.modus sub quo
concipitur est singularitas.ita in intẽtionibus logicis:
cum dico singulare est vle:qd cõcipit est singularitas:
sed modus concipiendi;sub quo concipitur est vniuer
salitas:q2 qd cõcipit vt cõcipit:habet indifferentiam
ad plura.⁊ propter hoc essentia diuina potest cõcipi:
vt singularis.ita ꝙ singularitas sit ꝯcepta vel vt obie
ctum:vel vt pars obiecti:nec tamen sequitur ꝙ essen
tia possit cognosci vt singularis.ita ꝙ singularitas sit
modus concepti.cognoscere enim sic aliquid vt singu
lare:est cognoscere illud:vt hoc.sicut album videtur;
vt hoc:⁊ hoc modo (vt predictum est)non cognoscit
eẽntia diua sub rõne singularis.2.Dis.p.q.3.L.

Alterum fuit miraculũ xpi s.ꝙ clamauit valide in hora
mortis;⁊ ex potẽtia verbi:sed ꝙ anima fuerit separa
ta per violẽtiã passionis hoc fuit naturale: supposito
miraculo primo de nõ redũdãtia glorie in corpus: nõ
omnia que passus est fuerũt quodãmodo miraculosa:
sz naturalia:q2 quod nõ potest fieri nisi presupposito
miraculo:⁊ si facto miraculo possit naturaliter fieri;
in relatione tamen ad miraculum necessario ꝑsuppo-
sitũ est aliquo modo miraculosuz. Sed quod patitur
christus sm animam ⁊ corpus vel sm portionẽ infe-
riorem rationis hoc fuit ex miraculo primo quo glo-
ria anime non redundabat in corpus.ideo totum qd
patitur fuit miraculosuz.⁊ tamen naturaliter patitur
facto illo miraculo:sicut cecus natus naturaliter vi-
det facta illuminatiõe miraculose.16 Dis.3ª.q.2.I.J.

Amor in nobis vt ꝓductus:hz ad volũtatẽ vt producẽ
tẽ relonẽ scdi modi:⁊ illa forte est mutua. hz etiã aliã
relationẽ ad obiectũ pertinentẽ ad 3m moduz relati
uorum:⁊ illa nõ est mutua;q2 sicut scia refert ad scibi-
le:⁊ nõ ecõuerso:ita amor ad amabile ⁊ nõ econuer-
so:⁊ sicut amor hz formalr habitudinem aliquam ad
obiectum:ita illud qd producit amorem posset deno-
minari ab illa habitudine si esset verbum impositum
hoc significans actiue.32.Dis.p.q.2.E.

Angeli ⁊ anima intellectiua ⁊ gratia ⁊ quedam huius-
modi:que de nihilo producuntur a primo efficiente di
cuntur creari.11.Dis.3ª.q.1.I.A.

Angeli concedũtur loqui deo:⁊ tamen non possunt ali-
quid sibi facere manifestius ꝙ prius. nec etiam aliud
vel alio modo manifestum ꝙ prius:⁊ tamen hec pos
sunt esse in angelo : sed tñ ex liberalitate velle hoc
esse patens deo appetunt oĩno quantum possunt: ita
ꝙ si possent causare in eo conceptum illum causarẽt:
⁊ hoc loqũ ẽ deo: magis ergo necessaria est h locutio,
9.Dis.2ª.q.2.I.M.

Angeli mali peccauerunt pluribus peccatis diuerse spe
ciei:⁊ non habuerũt sil oẽs actus illos sed habuerũt
vnũ post aliũ.5.Dis.2ª.q.1.J.

Angelus habet aliquam cognitionem:quam nõ recipit
a rebus vt est cognitio vlium in qua differt ab anima
⁊ aliquam in qua cũ aĩa cõuenit vt istam quaz accipit
a rebus.3.Dis.2ª.q.11.J.

Angelus hẽt vnde cũ aliqs causis nãlibus coagentibus
possit suaz perfectionẽ acquirere.s.oiuz rez cognitio
nẽ:dato qd sibi nõ essent concreate spẽs: posset.n.cu-
iuslibet obiecti ex nãli virtute intellectus : ⁊ obiecti hẽre
intellectionẽ.nã actione intellectus ⁊ obiecti:vt cau-
sarum partialiuz põt hẽre spẽm quiditatis cuiuscũqz
obiecti:⁊ postea vti in illa specie ad intellectionẽ ab
stractiuam.9.Dis.2ª.q.2.I.P.

Angelus mobilis est continue.inquantum hz quantita-
tẽ virtualem sm quã põt coexistere loco quãto. sicut
corpus per quantitatem suam formalem potest coe-
xistere loco quanto.2.Dis.2ª.q.9.I.Aa.

Angelus nõ põt gñare in se habitũ ex actib⁹: habitu di
co qui dico qui sit alia res a spẽ:q2 habitus nõ gñatur
in nãliter inclinatis siue in sũme determinatis ad vnũ.
sicut nõ gñatur in graui ꝑ quotiẽscũqz descendere rẽ
descensus nec gñatur in violẽter motis ꝑ quotiẽscũqz
tale moueri aliqua rõ vel hitus facilitans vl habilitas
ad talẽ motũ violẽtũ.sicut pz de lapide moto sursuz:
sed gñatur in potẽtijs de se idetermiatis ad actũ
ꝑ actũ frequẽter elicitũ.nõ aũt ẽ impfectionis aliquẽ
intellectuz creatũ esse summe habilitatũ ad itellectio
nẽ:ꝙ si aliquis est talis erit angelicus:⁊ ita in illo sicut
in summe habilitato ad actũ nõ poterit generari habi
litas aliq̃ q̃ dicat habit⁹ illo mõ.3. Dis.2ª.q.10.I.K.

Angelus non potest naturalem formã inducere:sed tan
tum elementa actiua ⁊ passiua põt cõuenienter simul
adhibere ⁊ corporibus celestibus in situ conuenienti
approximare , vt inducat forma particularis qualis
nata est a talibus agentibus particularibus induci.
Itaqz corpus qd ita quasi subito formatur ⁊ resoluit
est mixtuz impfecta mixtione:qualis potest induci ab
agentibus naturalib⁹:quasi subito facta approxima-
tione elementorum;ita ꝙ magis tale corpus assimila
tur impressioni que est imperfecte mixta: ⁊ signum hu
ius est;q2 quando disparet tale corpus nõ remanet ali
quid talis corporis in quod naturaliter esset imedia-
te resolubile corpus illud assumptũ.si perfecte fuisset
mixtũ.corpus enim humanũ si esset perfecte mixtuz:
nõ esset natũ redire nisi ad cadauer:sed tale impfecte
mixtũ resoluit statim in elemẽta:sicut ex eis potuit sta
tim generari propter eorum imperfectam mixtionez.
8.Dis.2ª.q.vnica.B.

Angelus non tantum odit detentionem actiuam dei: ⁊
suam passiuam a deo:sed odit detentionem formalez
perpetuam ab illo igne:nec tantum apprehendit illã
detentionem actiuam vel passiuam vt positam vl cõ
tinuandam.sed illam detentionem formalem.⁊ ꝑ ꝯñs
de illa detentione formali tristatur.obiectũ autem tri
stabile proprie causa est ipsius tristitie:q2 non volũtas
immediate.tunc enim esset in potestate eius immedia
te tristari vel non tristari.quod non est verum posita
nolitione ⁊ appꝛbẽsione noliti:ita ꝙ detentio illa for
malis vel ignis ille detinens formaliter effectiue cõtri
stat:⁊ sic vltra cum tristari sit formaliter cruciari eo
modo quo possibile est spiritũ cruciari: sequit ꝙ ignis
vt formaliter detinens spiritum effectiue cruciat: ⁊ se
cunduz illum moduz potest saluari dictum illud.quo
modo ignis est instrumentum dei cruciendo:q2 princi
palius odit detentionem actiuam dei: ⁊ suam passio-
nem a deo:ꝙ detentionem illam formalem ignis:q2 se
cundam non odit nisi in ordine ad primam:⁊ ita ꝙ af
fligit obiectiue:in scdo affligit in virtute primi : ⁊ ita
instrumentaliter.nec sequitur:ignis non detinet effecti
ue:sed tantum formaliter.ergo non affligit effectiue:
quia ipsum vt detinens formaliter est obiectum noli-
tum ⁊ apprehensum vt positum. Et ideo effectiue in-
fert tristitiam.44.Dis.4ª.q.2.G.

Angelus terminat dependentiam cuiuscumq; nature inferioris: ⁊ hoc mediate vel immediate. illam quidē que est sm ordinem essentialem quiditatum: ⁊ illa est quodammodo prior dependentia illa que est effectus a causa efficiente. immo hec videt omnino prima. ⁊ hec potest assignari communiter conuenire cuilibet independenti respectu illius respectu cuius dicitur independens. 19. q.q. D.

Angelus quālibet quiditatē aliā a se ⁊ suā ⁊ seipsū pōt cognoscere p essentiā qn̄ cognoscit cognitione intuitiua. s. sub rōne qua presens est in existētia actuali. ⁊ potest cognoscere per speciem quando cognoscit eā cognitione abstractiua. 3. Dis. 2ª. q. 10. J. G.

Anima ex natura sua potest reflecti super actū beatificū vt beatificus est. hoc posset negari. verū quidem est ꝙ reflecti potest: sed non nisi virtute illius virtute cuius habet actum rectum. Nec plus ꝓbat auctoritas Augustini: quia non dicit ꝙ possit semper ex sola natura. sed si habet actum rectum potest reflecti super illū vel ex virtute nature vel ex virtute illius per quod habet actum illum. ⁊ non sequitur illud inconueniens de processu in infinitum: quia idē supernāle sufficit ad actū rectū: ⁊ ad oēs reflexos. 14. q.q. Kk.

Anima est immediatum principiū formale essendi. ⁊ immediatū principiū operādi: sed nō sīlr se hꝫ ad causaz formalē ⁊ ad effectiuā: nō enim opꝫ ꝙ habēs formā sit sp̄ i actu 2°. 16 Dis. 2ª. q. vnica. B.

Anima mouet ab obiectis imaginabilib⁹: ⁊ eis cognitis pt ex eis cognoscere rationes cōēs immālib⁹ ⁊ mālibus: ⁊ ita reflectendo cognoscit se sub ratione communi sibi ⁊ imaginabilibus. non autē potest statim intelligere se nullo alio intellecto. qꝛ non potest statim moueri a se pp ordinē potentiaꝝ eius necessariū pro statu isto ad imaginabilia. 3. Dis. 2ª. q. 8. J. J.

Anima non tantum vnitur: vt operetur circa corpus vt obiectum: sed vnitur vt totum compositum sit: cuius ipsa est pars: ita qd totū operans habet corpus: non tantum pro obiecto: sed pro parte operationis: non sic aūt angelus. 9. Dis. 2ª. q. 2. J. P.

Animam posse summe frui pōt intelligi duplr. vel formaliter. vel effectiue: hoc est vel ꝙ summa fruitio informet istam voluntatē a quocumq; causet: vel ꝙ ipsa voluntas eliciat summā fruitionē: ⁊ sit causa actiua respectu eius. primo modo possibile est summā fruitionē creabilem conferri anime christi: quia ipsa est receptiua cuiuslibet accidentis cōuenientis sibi: ⁊ in summo: qꝛ nō determinat sibi certum gradū istius: sicut fuit ꝓbatū in prima. q. de grā. ⁊ fruitio est quoddā accidēs absolutū possibile creari a primo causante immediate sine actione voluntatis create. 2° modo vr̄ ꝓbabile ꝙ cū illa volūtas nō possit tantā vim actiuā habere: quātā volūtas creata alia pt habere vt angelica: nō pōt ita perfecte elicere fruitionē sicut alia volūtas pōt. lꝫ eni potest summā gratiam habere que vt causa partialis respectu fruitionis eque causaret fruitionē i ipsa ⁊ in angelo si haberet eam: tn̄ alia causa partialis erit inequalis vt voluntas: altera autē causa partiali deficiente deficiet effectus: licet reliqua causa partialis sit eqlis modo tn̄ de facto est maxima elicitiue. qꝛ lꝫ non sit voluntas eius ita perfecte actiua sicut voluntas angeli: tn̄ ipsa cū summa gratia vt alia cā partiali actiua pōt in pfectiorē fruitionem ꝙ volūtas angeli cum minori gratia: qꝛ excedētia gratie excedit in ea efficientiā voluntatis angeli. 13. Dis. 3ª. q. 4. J. O.

Anima separata dicit imperfecta in essendo: qꝛ eo modo quo ipsa est vnita potest dici perfecta in essendo: non essentialiter ⁊ primarie: sed participatiue: sno quidē proprio esse est eque pfecta separata ⁊ ꝯiūcta: sed cōiuncta perfecta est esse totius participatiue: licet non primarie. ⁊ quantum ad hoc separata est imperfecta. quia caret ipso esse totius: ⁊ posset dici ꝙ ista imperfectio est ipfectio simplr: qꝛ caret illo esse qd est pfectio simpliciter: licet non propria: immo ipsa est maior perfectio ꝙ esse eius proprium: quia includens illud esse. Non igitur dicitur forma imperfecta ex hoc solo ꝙ non communicat suam perfectionem alteri. sicut nec ipsa perficitur in hoc ꝙ cōmunicat: sed dicitur imperfecta ex carētia perfectionis esse totius: que carentia concomitatur illud non cōmunicare. 9. q.q. M.

Anima mutabilis est ab vno actu disperato ad aliū sm diuersitatem obiectorum ⁊ suam illimitationem: ⁊ immaterialitatē: qꝛ est respectu cuiuslibet entis: similiter ab actu in non actum: qꝛ non semper est in actu. sꝫ respectu primorum principiorum: quorum veritas nota est ex terminis: ⁊ conclusionum euidenter deductaruꝫ ex terminis non est mutabilis a contrario in ꝯtrium. s. a vero in falsum. Regule enim in lumine intellectus agentis intellectum rectificant: ⁊ ipsa species intelligibilis terminorum: licet in essendo sit mutabilis. in representando tamen in lumine intellectus agentis immutabiliter representat: ⁊ per duas species intelligibiles cognoscuntur termini primi principij. ⁊ ita illa vnio est vera: ⁊ certa euidenter. 3. Dis. p. q. 4. J. X.

Anima quantum ad illam actionem qua creatura dicit illuminare creaturam potest illuminare angeluꝫ sicut econuerso: qꝛ in patria anime beatorum habebunt eūdem modum loquendi quē angeli. ⁊ ideo si alicui anime reueletur prius aliqua veritas in verbo ꝙ angelo poterit illuminare angelum de illa veritate sicut angelus posset illuminare animā si prius esset reuelata angelo. 14. Dis. 3ª. q. 2. P.

Anima: quia immaterialis est: est receptiua cuiuslibet intellectionis. ipsa etiam est actiua cuiuscūq; intellectionis obiecti alterius a se. vt causa partialis. ⁊ actiua intellectionis de se. vt totalis causa: quia vt cognoscens ⁊ vt cognita sm Aug. 9. de tri c. vlt. sed taleꝫ intellectionem non habemus pro statu isto: sed ex immaterialitate eius non sequit. ꝙ ipsa sit totalis causa cuiuscūq; intellectiōis obti alteri⁹ ab ipsa. 3. Dis. p. q. 7. Dd.

Animal est perfectius musca permissiue. quia ratio animalis pmittit ꝙ animal saluetur in homie. musca aūt est pfectius positiue: qꝛ quelibet spēs aliquā perfectionem ponit vltra genus. 45. Dis. 4ª. q. 1. E.

Appetitus liber tunc est rectus quando est consonus regule diuine: ⁊ huic appetitui naturali huius suppositi. modo ita est ꝙ quando aliquid habet duas regulas si vt comparatur ad superiorem regulam est conforme ei tunc simpliciter est rectuꝫ. si vt comparatur ad inferiorem regulam est ei conforme: est sm quid rectuꝫ. ⁊ ideo beatus non vult habere maiorem beatitudinem ꝙ deus vult eum habere. ⁊ hoc dico actu elicito. ergo tunc simpliciter appetitus est rectus: non autem quantum inclinat naturalis appetitus. ⁊ si conformaretur sibi in hoc non diuine regule: tam esset simpliciter malus idest secundum quid rectus. ¶ Et si dicas ꝙ tunc appetitus naturalis esset malus. dico ꝙ non. appetitus enim naturalis est ad hoc ad quod datus est. nec propter hoc malus est. appetitus enim naturalis tactiuus non est propter hoc malus ꝙ non potest nō delectari in tangibili conuenienti: qꝛ hoc non est in potestate sua sed hoc i appetitu libero eēt malū: qꝛ ē i potestate sua non delectari: ⁊ ideo appetitus naturalis in hoc non est rectus: quia appetit illud qd deus vult ipsum appetere: non enim potest absolute appetere

quod deus vult sicut liber. nec tamen appetit contra deū. qz de⁹ ordiat eū sic appetere. 50. Dis. 4ª. q. 6. B.

Appetitus naturalis cuiuscūqz voluntatis est ad sūmaz gloriam: hoc est ista voluntas posset naturaliter perfici tanta gloria: nec tamen est ibi tanta inclinatio naturalis ad summam: qz oppositum forme. s. non summa gloria vel potentia isti violenter insit: sicut graue iclinatur naturaliter ad deorsum ita qz oppositum eius, s. esse sursum vel non esse deorsum non possit inesse nisi violenter: qz ista inclinatio non habet principium intrinsecum necessitans ad illud ad quod ipsa est. ita qz oppositum eius non possit inesse nisi violenter. inclinatur enim ad habendum gratiam summam: et tamē potest quietari in minima. rō est qz non hz p̄n^m intrinsecū determinans eam ad aliquem gradum determinatuz. ¶ Sed si dicas qz voluntas libera erit recta si consonet voluntati naturali: dico qz non semper: sed tantuz quando cum hoc consonat voluntati superiori. s. voluntati diuine: quādo vult qz deus vult eam velle: quādoqz autem deus vult voluntatez libere velle: qz vult appetitum naturalem appetere velle: quandoqz autē non: sed vult voluntatem liberam velle esse consonaz voluntati sue: et dissonā appetitui naturali. et ideo beatitudo recte appetitur libere: qz deus vult naturalez appetitū hoc appetere: et voluntatem liberam esse sibi consonam: vult autem deus voluntatem nō odire mortem in casu: et tamen vult appetitum naturalē eē ad oppositum mortis: et tunc non vult voluntatem liberam sequi eū: sed voluntatē suā que est regula superior. ita est h: qz ipse ex volūtate sua que est regula supma prefixit cuilibet voluntati create: vt ipsa non plus velit q̄ voluntas diuina sibi consulit et vult eam velle. 13. Dis. 3ª. q. 4. i. M.

Nō pā ctū sin gularē,

Appetitus naturalis ad quecūqz est in ordine ad perfectionem ipsius appetentis. propter hoc enim est dat⁹ appetitus animalibus et rebus vt ad perfectionē suaz inclinentur: sed deliberatiuus appetitus non est talis quasi omne quod vult velit propter beatitudinez. potest enim velle aliquid non tamen propter beatitudinem negatiue. s. non volendo ipsum propter beatitudinem. potest etiam ipsum contrarie velle. primuz patet qz potest non velle negatiue quod est ad beatitudinem: qz intellectus aliud pōt intelligere vel cogitar̄ q̄ beatitudinē qn̄ volūtas illud vult. g̃ tunc non vult ipsum pp beatitudinē. 49. Dis. 4ª. q. 10. N.

Appetitus noster in quo conuenimus cum brutis est liber et rationalis per participationem: non autem per actum suum: sed per actum alterius potentie. s. voluntatis cui subest. et ideo potest cōuerti ad bonū et auerti a bono. In brutis autem licet sit appetitus sensitiu⁹: non tamen est particeps rationis in eis sicut in nobis. 42. Dis. 2ª. q. 3. i. R.

Apostoli fuerunt baptizati. quod probabile est: qz christus fecit eos sacerdotes cōferens eis in cena potestatem conficiendi corpus christi. o. Quotienscunqz rē. et conferens eis post resurrectionem potestatem absoluendi. Jo. 20. Quorum remiseritis rē. contulit eis etiā officium baptizādi solēniter Matth. vlt. Euntes baptizare rē. Ordo autem sacerdotij supponit baptismum saltem de congruo. 4. Dis. 4ª. q. 6. B.

Approbare vera pro falsis est nature lapse et nō institute. 22. Dis. 2ª. q. vnica. B.

A principio creationis in principio potētiali sunt distincte potentie tot quot sunt forme receptibiles non tātū distincte specie: sed numero. non precise tot sed ad eandem formam sunt tot quotiens illa forma potest induci. et vnaqueqz illarum potentiarum desinit esse adueniente suo proprio actu. nec illa redit: et tamen eadem forma pōt redire: qz ad illā nō tm̄ erat vnica potētia: sed alia et alia sm̄ qd̄ erat alias et alias inducibilis in idem principiū potentiale. 43. Dis. 4ª. q. 3. K.

Aptitudo non est primo incōicabilis: nō enim vr̄ aptitudo incōicabilis nisi vel per fundamētū cuius est vel p terminum ad quē. si n. aptitudo vt aptitudo non est primum sed est alicuius entis cui aptitudo conuenit nec eius vnitas siue incōicabilitas erit oino prima. sed reducetur ad aliquam entitatem que si sit cōicabilis: etiā aptitudo ɔ̄ns est cōicabilis. sicut enim natura humana cōicabilis est: ita aptitudo risibilis consequens est cōmunicabilis. 4. q. q. D.

Aptitudo non est ratio terminandi actum perfectū perfecte nisi ratione nature cuius est talis aptitudo. sicut nec vniuersaliter aptitudo est perfectio: sz necessario cōplicat secū nām cui inest. 27. Dis. 3ª. q. vnica. B.

Aqua abluit cor. i. aiaz. nō quidem causando dispōnem mediā inter ipsaz et gratiaz abluentē. sed abluit tanq̄ dispositio proxima et imediata ad gratiā: eo mō quo dicitur qz meritū inducit beatitudinē. vel qz sectio siue alia huiusmodi preparatio inducit sanitatem: si enim causaret dispositionem ad gratiam et sic diceret ablure. adhuc oporteret illam dispositionem immediatius abluere. 1. Dis. 4ª. q. 5. i. D.

Aque ille que cōmuniter dicuntur artificiales sunt corpora quedam mixta: et non dicuntur aque nisi equiuoce. 3. Dis. 4. q. 3. D.

A quo aliquid hz p̄n^m agendi: ab eo hz et agere. et p ɔ̄ns virtute illius agit. nō virtute eius tanq̄ cause superioris. qz nō hz virtutē distinctam ab eo: sed virtute illius tanq̄ p̄ncipij cōmunicantis sibi causalitatē: et ideo habentis auctoritatem in ista causalitate in qua recipiēs habet subauctoritatē. 8. q. q. i. N.

Anteq̄ res creat̄ est ita nihil sicut si prius fuisset creata et post annihilata: et tamen anteq̄ creetur nō est annihilata: et quare hoc: qz non succedit nihileitas eius esse suo. 11. Dis. 4ª. q. 4. G.

Ante mūdi creationē nō est imaginādū vacuū infinitū: quasi ibi fuerit pri⁹ presens de⁹ sm̄ essentiam anteq̄ produceret mūdū: imo non vt alicubi presens de⁹ sm̄ essentiam fuit potens facere mūdū. sicut igit̄ ibi p̄sentia imensitatis non preexigebat presentie potētie sue: vt potentia est: imo potētia pri⁹ habuit terminū suuz q̄ esset presentia sm̄ essentiam. ita videt̄ modo: qz nō oporteat preintelligere deū in aliqua parte vniuersi: vt ibi aliquid causet. sz magis quasi econuerso prius sit ibi sm̄ potentiam vt ibi aliquid causet: et tūc licet, per impossibile non esset ibi prius sm̄ essentiam: posset, tamen ibi causare. 37. Dis. p. q. vnica. E.

Astrologi nō sciūt pfecte qualitates et virtutes celorꝫ et stellarꝫ cōcurrētiū ad talē effectū: quas si cognoscerēt possent de his iudicare: et ideo credo qz angeli habēt harū pfectā notitiā: ita qz pñt de his bñ iudicare: et q̄ ad tpa qñ venturi sūt illi effect⁹: et quo ad q̄litatē eorū vel quātitatē. et ēt si talis effect⁹ sit ipedibilis p aliam stella. poterūt. n. scire qz nō eleuabit nisi tm̄ de ma. vel sic. et pñt scire. si erūt venti dissipātes: et i quo situ: et vbi dissipabūtur et cadēt. hec vō oia qz nō plene nouerūt astrologi: iō nec plene nec pfecte nec secure de his pñt iudicar̄. tot. n. cāa opz ibi ɔcurrere qz nimis ē difficile iudicare de talib⁹. 14. Dis. 2ª. q. 3. F.

A termino adoratiōis nō dz excludi oā hūana q̄si ipsaz includēdo nō possit totū adorari: h oiē Dam. c. 54. Christ⁹ de⁹ pfect⁹ et hō pfect⁹ quē adoram⁹ cū pr̄e et. s. s. vna adoratiōe cū icōtaminabili carne ei⁹ nō inadorabilē carnē ei⁹ dicētes. Adorant̄. n. i vna verbi hypo

ftaſi q̃ ei⁹ hypoſtaſis facta.ē:⁊ paulopoſt. vnā pſonā
dei verbi ⁊ duab⁹ ipſio reductis naturis: exēplificat po
ſtea: timeo lignū tangere pp ligno imixtū ignē. In illa
auctoritate Dam. li cū accipit aſſociatiue: non aūt co
pulatiue: vt ſit ſenſus. adoram⁹ verbū cū carne.i. hñs
carnē ſibi vnitā: nō aūt cū carne: hoc eſt carnē adora
mus quaſi ſit ꝓpoſitio copulatiua: ⁊ hoc cōſiderando
carnē vt caro eſt: ⁊ non vt vnita diuinitati: ſic ergo nō
debet excludi a termino adorationis caro lz ipſa nō
ſit ratio adorandi.9.Diſ.3ᵉ.q.vnica.ĵ.B.

Attributa nō ſūt ꝓpe pncipiata ab eēntia diua: lz eſſen-
tia diua ꝓcedat aliquo mō hr̃e rōnē pfectiōis radical
⁊ fundamētalis reſpectu coꝝ.13.Diſ.p̃.q.vnica.O.

Attributūvt attributū dicit itētionē ſcōaꝫ vl rōnē aliq̃
rōnis circa illō ō quo dr̃. vñ ēt nūerat ⁊ verū ē dicē
q bonitas ⁊ ſapiā ſunt duo attributa.5.q.q.ĵ.Q.

Attributio ſola nō pōit vnitatē vniuocatiōis. qꝛ vnitas
attributiōis minor eſt vnitate vniuocatiōis: ⁊ minor
vnitas nō ꝯcludit maiorē: tñ minor vnitas pt ſtar cū
maiore vnitate: ſicut que ſūt vnū genere ſūt vnū ſpe. li
cet vnitas gñis ſit minor q̃ vnitas ſpēi. ⁊ iō ꝯcedo: q
vnitas attributiōis nō ponit vnitatē vniuocatiōis. pt
tñ ſtare cū ea: lz hec formalr nō ſit illa. Exēplū. ſpēs
eiuſdē gñis hñt eſſentialē ordinē ſiue attributiōēꝫ ad
p̃ᵐ illi⁹ gñis ex. 10. meta⁽ᶜ⁾. ⁊ tñ cū hoc ſtat vnitas vni
uocationis rationis generis in ipſis ſpēbus. ita ⁊ mul
to magis opꝫ eē in rōne entis i q ē vnitas attributōis
q attributa hēant vnitatē vniuocatiōis: qꝛ nūq̃ ali
qua ꝯparant vt mēſurata ad mēſurā: vl exceſſa ad ex
cedēs: niſi i aliq̃ vno ꝯueniāt. ſicut. n. ꝯparatio ſimplr
eſt in ſimplr vniuoco. 7. phyſicoꝝ. ita ois cōparatio
eſt in aliqualiter vniuoco. 8. Diſ. p̃. q. 3. ĵ. E.

T.c.z. t.c.31.

A ſenſibilibus ſicut a cā p ſe ⁊ pncipali nō eſt expectāda
ſincera v̾itas: qꝛ notitia ſenſus ē circa aliq̃d p accñs:
licet actus ſenſuum aliquo ſint certi ⁊ veri: ſz virtute
intellis agētis: q̃ eſt pticipatio lucis icreate illuſtrātis
ſup fantaſmata cognoſcit q̃ditas rei: ⁊ ex hoc habet
ſincera veritas. 3. Diſ. p̃. q. 4. ĵ. X.

Aſſimilatiōis vel ſilitudinis pncipalis rō eſt ipſa forma
inter generās ⁊ genitū. ⁊ hoc nō ſm vnitatē vel idēti-
tatē indiuidualē inquātū eſt forā hec: ſz ſm vnitatē vl
idētitatē illā minorē inquātū forā eſt: ⁊ ſm hoc eſt rō
gignēdi. forma aūt eſt pncipalior rō diſtinctōis q̃ mā:
qꝛ ſicut forma ē illud pncipali⁹ quo cōpoſitū eſt q̃ mā:
ita eſt pncipali⁹ quo ꝯpoſitū eſt vnū: ⁊ p ꝯñs i ſe idiſti
ctū ⁊ ab alio diſtinctū: appropriate tñ. diſtinguēdo aſ
ſimilatiuū ꝯ diſtictiuū: forma eſt aſſimilatiua: ita q nō
mā ꝓprie: qꝛ nō eſt q̃litas ſubalis vl accñtalis: mā aūt
eſt diſtinctiua appropriate loq̃ndo: qꝛ neceſſario ex B
q caret forma diſtinguit ab illa mā q̃ pħēt formaꝫ: ⁊
ita cōpoſitū a cōpoſito. Pōt ēt alio mō cōpoſitū itel
ligi aliud pp māꝫ: ſicut pp eāꝫ alietatis pexñtē. forma
eni geniti lz ſit cā alietatis i ꝯpoſito pncipalior q̃ mā.
nō tñ eſt cā pexñā huius alietatis ſz mā. ⁊ hoc qꝛ ipſa
pexiſtit puata ⁊ ideo nō poteſt eē eadē cū materia in
formata. 3. Diſ. 2ᵃ. q. 6 T.

Auctoritas cognoſcēdi ⁊ ſi requirat ſciaꝫ vel diſcretiōēꝫ
cōcomitātē rectū vſuꝫ eius: quēadmodū requirit cla-
uis ptās aliquā iuſtitiā ad rectū vſuꝫ ſui. tñ ſicut ptās
iudicādi nō eſt iuſtitia: imo pōt eē ſine iuſtitia: ita ptās
vel auctoritas cognoſcēdi in aliq̃ cā pōt eē ſine diſcre
tione cognoſcēdi. 19. Diſ. 4ᵗ. q. vnica. ĵ. E.

Auctoritates omnes ſanctoꝝ que vident ſonare omnia
eſſe preſentia eternitati intelligēde ſūt de preſentia in
rōne cognoſcibilis: ⁊ nō tñ cognoſcibilis quaſi cogni
tione abſtractiua: ſicut roſa nō exiſtēs eſt p̃ſens intelle
ctui meo per ſpēm: ſed de cognitione vera intuitiua:
qꝛ non aliter cognoſcit deus facta q̃ fienda: ⁊ ita per
fecte ſunt preſentialiter cognita ab itellectu diuino fiē
da ſicut facta. 40. Diſ. p̃. q. vnica. Z.

Ariſtoteles dicit hitū eē ad aliquid. qꝛ p idētitatē inclu- 5. met.
dit reſpectū: ⁊ tñ nō eſt tm̄ reſpectus: ſed eſt quoddaꝫ t.c. 20.
abſolutū: ⁊ ideo poteſt ſibi cōpetere actio tanq̃ prin-
cipio agendi. 17. Diſ. p̃. q. 2. ĵ. R.

Auerrois peſſimus eſt nō tm̄ ꝯ v̾itatē theologie: ſz ēt ꝯ
veritatē phie: deſtruit eni ſciaꝫ: qꝛ oēs actus itelligēdi
vt diſtictos ab actib⁹ ſentiēdi: ⁊ oēs act⁹ electiōis vt
diſtinctos ab actib⁹ appetit⁹ ſenſitiui: ⁊ ita oēs virtu-
tes q̃ nō gñant ſine electiōib⁹ factis ſm rōnē rectā: ⁊ p
ꝯñs talis errās eēt a cōitate hoīuꝫ ⁊ nāli rōne vtētiū
exterminandus. 43. Diſ. 4ᵗ. q. 2. T.

A volūtate excludit act⁹ volitōis reſpectu miſerie ⁊ act⁹
nolitionis reſpectu btitudinis: qꝛ miſeria non eſt nata
eſſe obiectū act⁹ volitiōis: nec btitudo obiectū actus
nolitiōis: ſicut act⁹ vidēdi diſgregādo excludit a viſu
reſpectu nigredinis: qꝛ nō ē nata eē obiectū talis act⁹.
⁊ ideo volūtas nō eſt capax talis act⁹ reſpectu talis
obiecti. Dico ḡ q volūtas ſic determinat ad volēduꝫ
btitudinē ⁊ ad nolēdū miſeriā: q ſi eliciat aliquē actū
circa iſta obiecta neceſſario ⁊ determinatū elicit actū
volendi reſpectu beatitudinis ⁊ nolendi reſpectu mi
ſerie non tamen abſolute determinatur ad vnū actuꝫ
eliciendum vel alium. 49. Diſ. 4ᵗ. q. 10. ĵ. F.

Aufert auctoritas doctrine quā pdicat. iuxta illud Au-
gu. in ep̃la ad Hiero. Si ad ſcripturas ſacras admiſſa
fuerint quātūcūq̃ iocoſa mēdacia: nihil remanet i eiſ
ſoliditatis: puta ſi prelatus ꝓdicās miſceat mēdaciū
iocoſuꝫ: nihil ſoliditatis remanet in doctrina illa. pōt
eniꝫ q̃libet dubitari ō quocūq̃ dicto ab eo ſicut de mē
dacio. vel qua rōne nō aſſentiret illi mēdacio iocoſo.
pari rōne nec alq dicto ab eo: ⁊ ita pſbit auct̃as docto
rum in docendo: ⁊ vtilitas populi audiētis. 38. Diſ.
3ᵗ. q. vnica. ĵ. D.

Baptiſmus aperuit ianuā. nō aūt circūciſio nō
quidē ex pte meritoꝝ: qꝛ quātūcū-
q̃ magna gratia collata fuiſſet in virtute paſſiōis xp̃i
puiſe nō cōferebat vt efficax ad finē gr̃e. ſ. ad beatitu
dinē niſi pri⁹ obſequiū illud eēt ſolutū. minima autē ſi
ꝯferret tūc in virtute hui⁹ obſequij iā ſoluti. ꝯferret tñ
vt ſufficiēter diſponēs ad beatitudinē. ¶ Exēpluꝫ in
nobis maius bonum conſerimus propter obſequium
exhibitum q̃ ſperatum. 2. Diſ. 4ᵗ. q. 1. K.

Baptiſm⁹ expellit oē pctm̄. nō qꝛ i eodē iſtāti inſit gr̃a ⁊
pctm̄: ſz gr̃a baptiſmalis expellit oē pctm̄ qd̄ iſuit vſq̃
tūc. culpā aūt q̃ tūc ieſt actu vl q̃ actu tē ꝯmittit: vl qꝛ
de illa nulla cōtritio ineſt nō expellit: qꝛ inuenit obicē
contrarie volūtatis. 4. Diſ. 4ᵗ. q. 5. D.

Baptiſm⁹ gñalr itēdit graꝫ iā habitā vel ixētā: ſz nō eſt
ita in circūciſione. vñ abrae iā iuſtificato ſignaculum
tm̄ fuit: nihil. n. ſibi itert⁹ ꝯtulit qꝛ gr̃a abrae iā attige
rat vl trāſcēderat illū gradū: ad quē determinata fue
rat circūciſio. ⁊ itelligo nihil ei it⁹ ꝯtulit p modū ſacri
ſiue virtute opis opati. ſz credo q ei ꝯtulerit p modū
meriti ſiue v̾tute opis opantis: qꝛ credo q act⁹ circū-
cidēdi ſe ex obediētia dī ⁊ ex charitate ꝓcedēs ei fuit
meritori⁹: ſicut ⁊ imolatio iſaac. 1. Diſ. 4ᵗ. q. 6. ĵ. D.

Baptiſmus Joan. erat ſicut diſpoſitio mere preparatiua
ad baptiſmum chriſti: vt per illam ablutionem facili⁹
inclinarentur homines ad ſuſcipiendum ablutionem
ſibi ſalutarem: nec eſſet moleſtum ipſis iam ad ſimile
exercitatio. 2. Diſ. 4ᵗ. q. 2. ĵ. A.

Baptiſmus non eſt ſacramentū initerabile propter hoc
q imprimat effectum indelebilem ſed ex ordinatione
diuina. 6. Diſ. 4ᵗ. q. 9. ĵ. G.

Baptismus quando primo fuit institutus dubium est. nõ quidem quando xp̄s baptizabat a Joãne: qꝛ ille non fuit baptismus christi. i. in forma xp̄i. sed in forma Joãnis. tamen christus dedicauit tūc aquã tanq̄ materiã idoneã suo baptismo ex contactu sue mundissime carnis: quia in legislatore confirmatus est visus aque. i. vt ministerium. 3. Dis. 4ᵗ. q. 4. A.

Baptizatus baptismo sanguinis si postea est nobiscum viator: tenetur affectu ꝛ pro loco ꝛ tempore recipere affectu sacramentum: idest baptismum fluminis: hoc autem quod supponitur est bene possibile: sicut de quibusdam legitur: q̄ sunt facti bis confessores: quia sustinuerunt hic penas pro fide: propter quas tamē nõ sunt mortui. Si autem baptismus sanguinis sit completus: quia sic baptizatus moritur ꝛ non remanet nobiscum viator non est obligatus ad preceptum viatoris. sacramenta autem non habent locum nisi pro statu vie. 4. Dis. 4ᵗ. q. 6. E.

Beata virgo habuit in via maiorem charitatem charitate alicuius beati inferioris gradus ꝛ tamen illa charitas non necessitauit eam ad fruendum etiam quando contemplabatur deũ. 49. Dis. 4ᵗ. q. 6. j. D.

Beati habebunt colorem perfecte manifestatiuum sui, quia quilibet habebit colorem pulchrum secundum gradum complexionis sue: qꝛ non omnes habebũt eũdem colorem. nec secundum eundem gradum qui habent similem colorem: quia cõmensurationes colorũ sequuntur commixtionem propriarum qualitatum. ꝛ ideo secundum diuersas complexiones habebunt diuersos colores. vnde ꝛ modo magis delectatur vnus in vno colore q̄ in alio qꝛ conueniẽs est complexioni sue. 49. Dis. 4ᵗ. q. 15. j. A.

Beati non habebunt omnem perfectionē accidentalē: ꝛ ideo per operationem suam poterunt eã acquirere fm libertatē voluntatis sue. 49. Dis. 4ᵗ q. 14. j. N.

Beati omnia vident in deo sicut in primo obiecto eorũ volito: ꝛ volunt quod deus vult. vident autem deum velle penas damnatorum ꝛ intelligere eas: ideo volunt eas intelligere vt deus: ꝛ velle vt deus vult eas: ꝛ ideo pena illa non est eis vt obiectum nolitum: sed volitũ: tamen si placeret deo absolute nollent: nec tamē propter hoc est tristitia in eis: qꝛ voluntas eorum non est capax tristitie propter delectationem perfectam que impedit omnem tristitiam non solum oppositam: sed quãcũq; contingentem: nec est etiam ista nolitio: nisi conditionalis. s. si deus vellet: ꝛ ideo non sequitur tristitia: quia talis nolitio non est sufficiens causa tristitie. 50. Dis. 4ᵗ. q. 3. E.

Beati volunt penas damnatorum sed non primo: quia volunt quicquid deus vult. ꝛ si etiam illas penas volunt: non tamen propter hoc sunt crudeles: quia nolunt prima volitione: nec tamen propter hoc tristantur: quia appetitus eorum non est capax tristitie vt dictum est: sed vultu diuino satiantur. 50. Distinc. 4ᵗ. q. 3. j. F.

Beatus dimissus naturali cognitioni sue non sciret per actum sensus hoc esse corpus christi: sed tantum per intellectum intuitiue videns illud corpus. 10. Distin. 4ᵗ. q. 9. C.

Beatus est qui habet quicquid ordinate potest velle: nõ tamen quicquid nunc actu vult. tunc enim aliquis viator posset esse beatus pro tunc: quando de vno tantũ ordinate habito cogitat. potest autem voluntas ordinate vel habere charitatem: quia potest velle non tantum habere substantiam actus fruendi: sed potest velle habere fruitionem deo acceptam. ergo si si non habet illud: non habet quicquid ordinate potest velle. Qualiter autē charitas requiratur: non tantũ propter gratificationem actus: sed propter aliquem gradum perfectionis intrinsecũ actui. de hoc inferius di. 17. 1. Dis. p̄. q. 4.

Beatus habet quicquid vult de presenti: ꝛ de futuro: de preterito aũt quicq̄d vult hoc est vel nõ fuisse nõ habet: nec hoc arguit miseriam: quia impossibile est preteritum non fuisse. 45. Dis. 4ᵗ. q. 3. R.

Beatus iõ non põt velle infelicitatem: non quia necessario habet nolle eam: sed qꝛ infelicitas non potest esse obiectum actus volendi: ex alia parte non sequitur q̄ sic nunq̄ possit velle iniquitatem: qꝛ iniquitas loquendo de illo quod substernitur in peccato potest eē obiectum voluntatis create. 49. Dis. 4ᵗ. q. 6. j. D.

Beatus non habet verbum de deo: quia ꝛ si illa visio sit imago diuine essentie ipsam naturaliter representans: nõ tamen est imago naturalis naturaliter ab ipsa procedens sed illius essentie est tantum vnicum verbum: ꝛ hoc in solo intellectu increato: in quo solo potest esse notitia ipsius obiecti nãlr genita. 14. q. q. j. Bb.

Beatitudo confertur tanq̄ premium pro meritis eius: quem deus acceptat tanq̄ dignuz tali premio. Et per consequens nulla naturali necessitate sequitur ad act° nostros qualescunq;: sed contingenter datur a deo actus aliquos in ordine ad ipsum tanq̄ meritorios acceptante. 1. q. pl. j. C.

Beatitudo intell̄s in obiectis creatis nõ trãscẽdit quiditates: seu illa: quoꝝ essentia visa est necessaria rõ videndi: tñ qꝛ cõgruũ est beatũ eē coadiutorē dei i procurãdo salutē electi eo mõ: quo hoc sibi põt cõpetere ꝛ ad illud requirit sibi reuelari orones nr̃as spãlr: que sibi offerunt: qꝛ ille spãlr initũt meritis eius: tanq̄ mediatoris p̄ducẽtis ad salutez que petit: iõ p̄babile est qd de° beatis reuelat de oronibus sibi vel deo in nomine eius oblatis. 45. Dis. 4ᵗ. q. 4. B.

Beatitudo i vlĩ est ex nãlib° ꝯcupita ex affectiõe cõmodi: qꝛ fm Ansel. d̃ ꝯcor. c. 10. vel. 9. Cõmoda nolle nõ possum° sꝫ btitudo i p̃ticulari nõ est sufficiẽter ex nãlib° ꝯcupita. sꝫ ēt cuz spe acq̄sita. sꝫ nec sic p̃fectissime ꝛ sufficiẽtissime sine spe ꝛ charitate ifusis. quēadmoduz dictũ est de fide acquisita: qua non p̃fectissime assentit sine fide infusa. 26. Dis. 3ᵗ. q. vnica. j. K.

Btitudo nãlis angeli excedit nãlē btitudinē hois: etiã si fuisset i statu innocẽtie: tã angelus q̄ hõ p quãtũcũq; tempus. 3. Dis. 2ᵗ. q. 9. j. E.

Btitudo nõ ꝯsistit i plurib° potẽtijs eiusdē rõnis. nã si sit in intell̄u sil ꝛ volũtate: nõ tñ ē i duab° itellectiuis potẽtijs vl i duab° volitiuis: sꝫ tñ i vna itellectiua vl vo litiua: qꝛ btitudo fꝫ oēs phos ē optimũ hois. iõ i vna virtute ꝯsistit eiusdē rõnis: sꝫ btitudo est portionis superioris rõnis. h̄ est manifestũ. ꝛ ēt portiõis iferioris rõnis. p̄bo. qꝛ opꝫ q̄ btitudo sit isti° potẽtie q̄ est principiũ merẽdi. hmõi est tota portio rõnis inferioris. si ergo tota intellectiua ꝛ superioris ꝛ inferioris portõis est beatificabilis illa intellectiua vtriusq; portiõis erit vna potẽtia. 24. Dis. 2ᵗ. q. vnica. C.

Btitudo dei nõ req̄rit relõnē rõnis iter opatiõnē ꝛ obꝫ: qꝛ si possit intell̄s ei° cõparare actũ suũ ad obꝫ: tñ ista ꝯparatio siue relo rõnis nõ icludit i ipsa opatiõe que opatio fꝫ se ē btifica. nõ. n. vr̃ rõnabile q̄ magis dꝫ sit btũs formalr aliq̄ opatõe icludẽte relõnē rõnis q̄ btitudo ãgeli icludat aliquã talē relõnē. btitudo tñ creata necẽio req̄rit relõnē ad obꝫ. sꝫ realē: ꝛ h̄ qꝛ nõ põt hr̃e maiorē vnitatē cũ obto q̄ vnitatē relõnis rõis opatio āt di hꝫ cũ obto verã vnitatē ꝛ idẽtitatē: ꝛ iõ ibi nlla requirit relo ad hoc vt ipsa sola ꝛ absoluta sit plene beatifica. In hoc pꝫ vna excellentia beatitudinis diui

ne super creatam: qꝛ illa vt absoluta est plene vltima bonum eius. beatitudo creata non est vltimum nisi cū relatione annexa. 13. q. q. ſ. O.

Beatitudo non consistit in actione de genere actiōis. qꝛ illa non est simplr̄ pfectio agentis vt opat. opatio aūt non est actio talis sed actio equoce accepta li. j. dist. 3. q. vlt. ꝛ. 49. Dis. 4ᵗ. q. 2. Ee.

Beatitudo nō pōt ꝯsistere in aliquo nolle. tū qꝛ nolle hꝫ ꝑ per se obō malū: qd nō pōt eē obꝫ btificū. tuꝫ qꝛ actus btificus est pmus ꝛ imediatus respectu vltimi finis: ꝛ ita nō hꝫ vtute alicuius actus volūtatis pois: nolle aūt pꝫ qd nō est pus respectu finis vltimi. immo nec simplr pus inter actus voluntatis. pꝫ qꝛ ꝙ non hꝫ vel eōiter nō nisi vtute alicuius velle ſꝫ Ans. 3. c. d casu diab. nullus deserit iustitiā nisi volēdo aliqd ꝙ non stat cū iustitia sicut exēplificat de auaro ꝛ nūmo ꝛ pane. 2ᵒ. nō ꝯsistit btitudo in actu ꝯcupiscētie. Tuꝫ qꝛ lꝫ ille posset eē bonus si sit debite circūstātiōatus. tn̄ nō est bonus ex rōne sui vel obō ēt deo: qꝛ pōt eē imoderatus. 49. Dis. 4ᵗ. q. 5. ſ. B.

Bn̄ pōt agens nāle hēre effectū sibi coeuū ꝛ in seipso: vt pꝫ de ꝓpria passiōe ꝯnte subm vel in alio: vtpote si simul crearent sol ꝛ aer simul fieret aer lucidus a sole: ꝛ tn̄ ñ pcessisꝫ i aer oppositū lumis. 12. Di. 4ᵗ. q. 6. ſ. D.

Bn̄ pōt deus actū magnū charitatis acceptare ꝓ punitione debita vni culpe. lꝫ. n. non sit ꝓpria punitio: ē tn̄ maius bonū: ꝛ magis deo reddēs honorē ꝙ illa q̄ eēt ꝓpria illius punitio. Sed regulr̄ sicut culpa ordinat per penā: ꝛ nō per aliqd aliud magis bonum ꝙ sit culpa. ita satisfactio isto modo dicta cōsistit in actionibꝰ vel passionibus hn̄tibus rationem pene. ꝛ hoc est qd dicit Aug. de vā ꝛ falsa pnia: ꝛ ponit Dis. 16. c. 1. Sūt digni fructus vtutū q̄ nō sufficiunt penitentibus. penitētia enim grauiores fructus postulat vt dolore ꝛ gemitibus mortuus impetret vitam. isti autem actus penales vel passiones voluntarie in genere reducuntur ad actum interiorem displicentie vel passionem tristitie: ꝛ ad actum exteriorem confitendi proprium peccatū qd est valde penale. vel passionem concomitantem. s. verecundiam: ꝛ ad actum simplr̄ exteriorem vel passionem. s. macerando carneꝫ: ꝛ omnis talis maceratio dicitur contineri vel reduci ad ieiunium vel eleuando mentē in deum: ꝛ hoc fit per orationeꝫ: vel sua tpalia erogando: quod fit per elemosinaꝫ. 15. Di. 4ᵗ. q. 1. F.

Bona corporis vel exteriora non sunt diligenda nisi in ordine ad bonum anime: ꝛ ad deum: hoc aūt non est nisi vt possint iuste cōpetere illi qui diligit. Et ideo sicut ibi de dilectiōe vite proprie corporalis dixi, ita dico hic de dilectione fame proprie: ꝙ quilibꝫ cui pōt iuste competere in se fama: dꝫ magis diligere illam ꝙ alteri: cui non potest iuste competere. Sed si sibi nō potest competere nisi iniuste: alteri autem iuste magis debet diligere alteri cui iuste conuenit ꝙ sibi cui iniuste. 15. Dist. 4ᵗ. q. 4. ſ. B.

Bona creata ꝛ si sint bona per participationem veriꝰ tamen sunt bona per participationeꝫ vltimi finis in particulari: ꝙ per participationem eius in vli. non. n. participant illum in vli: nisi qꝛ participant ipsum in particulari cum participans habeat participatū pro cā vel mensura: aqua dependet essentialr. ꝛ dependentia entitatis realis nō est: nisi ad ens reale: ꝛ ita ad aliquod singulare. 1. Dis. ꝓ. q. 4.

Boni rapient obuiaꝫ xp̄o in aere: mali relinquent in terra: ꝛ boni non erunt in valle iosaphat mali forte erūt ibi vel in circuitu in tanto loco q̄tus poterit eos capere. forte ēt conijcit ab aliquo ꝙ iudex descēdet inferiꝰ in aere: in quo fuit in transfiguratione: vel in quo trāsfiguratus est corā apostolis in qua transfiguratiōe ostēdit signū glorie future. 47. Dis. 4ᵗ. q. 1. ſ. D.

Bonitas moralis in actu nō dicit nisi relationē: qꝛ actū esse circūstantionatū debitis circūstantijs nō est aliqd absolutū in actu: sed tm̄ cōparatio debita actus ad illa: q̄bus dꝫ conuenire. 17. Dis. ꝓ. q. 2. O.

Bonū apparens pōt esse obm voluntatis dei ꝛ beati: nō tn̄ quantū ad oēm actū voluntatis quē hꝫ circa illud viator vel dānatus: qꝛ duplex est actus volūtatis. s. velle ꝛ nolle: iō bonū apparēs pōt eē obm dei volūtatis ꝛ beati: sed non respectu cuiuscunqꝫ actus voluntatis. 23. Dis. 2ᵗ. q. vnica. B.

Bonū morale est ens per accñs aggregans in se aliqueꝫ actū ꝛ circūstantias multas actui accidentes. ita ꝙ totum rōne circūstantie vnius pōt concludi eligibile: q̄ circūscripta: rōne alterius circūstantie nō erit eligibile residuum. 15. Dis. 3ᵗ. q. vnica. U.

Bonū qd debet virtute sacrificij nō debet sacerdoti inq̄tum celebrans: sed tm̄ ipse est nuncius offerēs petitionem ecclesie: ꝛ bonū qd virtute sacrificij debet nō sibi debet. qꝛ eadē esset virtus sacrificij si ipse esset in mortali peccato. 20. q. q. D.

Bonū qd ponit obiectū virtutis non est difficile nisi habenti appetituꝫ sensitiuuꝫ q̄ natus est ferri in oppositū illius boni: saltem q̄tum ad aliquā circunstantiam: et ex hoc qd appetitꝰ sensitiuꝰ sic inclinat: volūtas in eodem nata est sibi condelectari: ꝛ ex hoc difficile est voluntati tendere in bonū debite circūstantionatū: volūtas aūt angeli: qꝛ non est cōiuncta appetitui sensitiuo non est nata cōdelectari sibi: ꝛ ita sine difficultate tendit in bonum morale. i. recte circūstantionatuꝫ. 33. Distin. 3ᵗ. q. vnica. ſ. K.

Bonū velle xp̄i vel passio eius ꝯsiderata sm̄ se formalr posset recōpensari per aliqd bonū finitū sicut ipm vel ipsa fuit nō nisi finitū in se. pmiat tn̄ deus vltra condignū: iō pōt rōne alicuius bonitatis ꝛ persone patientis acceptare bonū velle xp̄i ꝛ eius passionē pro infinitis: qꝛ tm̄ ꝛ pro tot vꝫ q̄tum ꝛ pro quot acceptatur a deo: quāuis aūt posset acceptare passionem illam ꝓ infinitis: non tn̄ infinite. qꝛ non pōt diligere aliqd creatū a pte diligibilis infinite: qꝛ non est infinitū. de facto tn̄ nō fuit accepta nisi ꝓ electis: qꝛ pro eis tn̄ fuit oblata a xp̄o efficaciter dico. 19. Dist. 3ᵗ. q. vnica. ſ. D.

Bonū vno mō ꝯuertit cū ente: ꝛ isto mō bonū pōt poni in quolꝫ gn̄e. sꝫ bonū: vt sic: nō hꝫ rōnē obiecti fruibilis. ꝛ iō nō dꝫ: ꝙ in quocūqꝫ sit bonū: hoc mō sūptū: ꝙ sit ibi ꝓprie rō obi fruibilis. rō. n. boni fruibilis nō est rō boni in cōi: sed boni pfecti: qd est bonū nō hn̄s defectū vel saltē sm̄ apparentiā est tale: vel sm̄ pfipionē volūtatis: qlis non est reio. 1. Dis. ꝓ. q. 2. J.

Calix dn̄i cū patena si nō ex auro o ino ex argento fiat. siqa aūt tā paup ē saltē vt stāneū caliceꝫ hēat: d ere āt aut auricalco nō fiat. qꝛ obꝫ vini vtutem eruginē vel rubiginē piter ꝛ vomitū ꝓuocat. Nullꝰ āt in ligneo vel vitreo pūmat missas celebrare. d vitreo aūt rōnale ē pp eiꝰ fragilitatē ne sanguis dn̄i piculo exponat. d ligneo pp ibibitionē hūoris. 13. Di. 4ᵗ. q. 2. L.

Caracter ñ ē grā nec vtꝰ aliq̄ ifusa: puta fides spes charitas: qꝛ tales vtutes nō sp iprimunt suscipiēti sacrꝫ non iterabile: vtpote ficto suscipiēti ordinē vl ꝯfirmatōeꝫ. caracter āt sp ipmit. hoc ēt appet ex q̄dā alia ꝯditiōe quā cōiter loq̄ntes attribuūt caracteri. s. ꝙ ē idelebil. vtutes aūt iste sūt delebiles: vt pꝫ de peccāte mortalr. in quo nō remanēt ille vtutes. 6. Di. 4ᵗ. q. 9. E.

Caracter non est dispō ꝓxima ad fideꝫ: vt fides est: sed ē dispō ad illam pfectionē q̄ pncipalr ꝯformat totam aiam deo: ꝛ hec est grā que est eadē cū charitate ꝛ in

voluntate.6.Dis.4.q.xi.i.B.

Caracterē nō pōt aliqs degradās delere:nec ɔcedit q͛ aliqs pt aliqd ministrat ɔferre qd sic possit ministrat auferre:q2 deus nō sic eū instituit ministrū in amotione sicut in collōne.z tūc illa regula.facilius est destruere:quā ɔstruere:non ɔcedit de ministr agēte in sacris: pro quo adduci pōt illud pauli z° ad corinthi.c.vlti. non dedit nobis deus ptātem in destructionem sed in Edificationem.13.Dis.4.q.2.C.

Charitas est in voluntate portionis superioris q̄ deus diligit.z eadē in volūtate portiōis inferioris q̄ diligit proximus qui est obm tpale. vna.n. charitas extēdit se ad oia diligibilia.24.Dis.3.q.vnica.i.C.

Charitas ex h q est pnm tendendi in deū actu directo: est pnm reflectēdi sup actus illos qbus tendit in deū.z in hoc est pncipiū volendi cuilz potēti diligere deū q diligat ipm.iter oēs aūt actus eiusdē rōnis tendētes in deū charitas est pncipiū imediate reflectēdi sup actū quē elicit hns charitatē:q tendit z diligit deū . igit post deū imediatissime vult qs ex charitate se diligere illud quo tendit in deū.i.se diligere deū.z hoc volēdo diligit se.q2 diligit sibi bonū iustitie.igit imediate post deū tenet se diligē ex charitate.29.Di.3.q.vnica.A.

Charitas dr qua hns eaz hz deum carum.ita q respicit deū nō in rōne diligentis sz in rōne diligibilis. grā ē q̄ deus hz aliquē gratū.ita q ipsa respicit deū acceptantem siue diligentē:non aūt dilectū:nō aūt di grā qdcūq pp qd deus diligit:q2 tūc essentia diuia in filio posset dici grā:q2 pp eam diligit filiū : sed illud pp qd de9 acceptat hns:vt dignū beatitudine:dignitate q̄ est in correspondentia meriti ad pmiū:illud di grā:z ita aliquā impfectionē includit illud qd est grā:q2 talis dignitas aliquā imperfectionē ponit in digno:q2 non est per se beatus.27.Dis.3.q.vnica.A.

Caro matris in puulo nō est cā corruptionis nisi mediata.caro aūt ipsa puuli est cā imediata loquēdo de corruptione originali.statiz.n.cū aīa paruuli iformat carnē eius inficit illa corruptione.4.Dis.4.q.3.ō.A.

Cecidit pmo totus hō per separationē itellectiue a corpore:z scdario cecidit illō corpus mixtū p corruptionē in aliud vel alia z ɔuersus fit ordo gnatiōis z corruptionis:ac p hoc oporteat pus ordine nāe corpus reparari q̄ aiam reuniri.illā aūt reparationē corpis pcedit collectio ptiū māe q̄ dispse erat p resolōne corpis in diuersa statim vel cū mora.43.Dis.4.q.5.ō.A.

Celum non mouet pp aliquam pfectionē intrinsecaz cōpletiuā sui q̄ ɔsistat in motu vel acquirat per motū. sz stante nō impfectione celi:q2 est in potētia neutra ad moueri z ad quiescere perfectio tamen vniuersi p statu isto magis requirit celum moueri propter statū corruptibilium.48.Dis.4.q.2.i.N.

Ceteris paribus maximum iuramentū est iurare p deū: q2 per nihil aliud licite iurat nisi inquantū in eo spālimō habitat deus vel est:puta per euangeliuz: q2 in eo spāliter relucet de9 . per celū:q2 ibi spālimō hitat de9. p ecclesiam:q2 ibi spālimō colit deus. Consuetudo tn̄ rōnabilis hoc exigit vt qdā iuramenta fiant cū maiori solēnitate q̄ alia: z de factis cū solēnitate psumitur q nunq̄ fiant sine deliberatione. Statuit igit ecclesia ad terrorē vt p huiusmōi nō iuret nisi solēniter tn̄ : z per ɔns deliberate:z vbi vitas simplr est cōiter asserēda.per deū aūt iurat cōiter z leuiter z frequēter sine deliberatione. Dico tn̄ q ceteris paribus grauissimū est iurare p deū. Sed posita ideliberatiōe ex illa parte z plena deliberatione ex alia parte qualis habetur qn̄ iurat super euangelium:ponit hoc esse peccatum mortale:non solum propter irreuerentiam illius per quod iurat:sed propter delibertionez que ponit hic z non ibi.39.Dis.3.q.vnica.P.

Certitudo de beatitudine est maxima beatitudinis pars. non posse autem peccare qd fuisset tunc scibile a quolibet sicut z modo posse peccare nobis est certū.ergo fuisset certitudo infallibilis de beatitudine.hoc autē competere pōt comprehensori soli: viator aūt z comprehensor distinguuntur.sicut esse citra terminuz z eē in termino.20.Dis.2.q.1.i.A.

Certum fuit Aristotilem sm sua principia posuisse animam intellectiuam esse a deo immediate.z ad hoc attingere potest ratio naturalis cuz sit immortalis.z ita aliquid nouum potest immediate esse a deo : z tamen non contradicit sibi sm sua principia.21.q.q.i.O.

Claritas corporis christi non potuit videri ab oculo nō glorificato propter infirmitatem visus z excellentiaz claritatis eius.sed hoc nihil est:q2 oculus debilis virtutis potest percipere quodcunq visibile:licet nō apprehendat illud:sicut potest videre solem licet non videat sicut aquila actu permanente potest tamen percipe oculo carnis:lz reuerberet.49.Di.4.q.15.i.C.

Clauis scientie non est aliq̄ scientia.sed est auctoritas noscendi hoc est inquirendi z examinandi causaz rei.19. Distin.4.q.vnica.N.

Clauis scientie errat quando nec bene requiruntur nec examinantur illa que pertinent ad iudiciuz:vtpote si circunstantie alique fatue que nec aggrauant nec alleuiant sed placent auribus prurientibus confessoris:si etiam non requirit de attritione confitentis sed tantū modo vt audiat cum ac si narraret vnam narrationē vel fabulam.z in primo quidez licet aliquid fiat quod non esset faciendum:si tamen nihil omittatur qd esset faciendum:vtpote circunstantijs non requirendis requisitis requiruntur ille que essent requirende : potest sequi rectum iudicium.sed in secundo omissa requisitione displicentie confitentis non potest sequi rectum iudiciū nisi casualr.19.Di.4.q.vnica.i.E.p.18.Dis.

Cā efficiēs act9 itelligēdi q̄ est ex pte intellis vel hitus intellis nāliter agit.nec pōt difformiter agere ipsi obo.z iō semp recte agit:non sic volūtas sp cōformiter agit suo obo:q2 est cā libera nō nālis.qn igit est rectitudo ex pte principij mouētis totus actus est rectus nō sic h ex pte finis.40.Dis.3.q.vnica.C.

Causa efficacior non necessario producit effectum eque cito:sicut causa minus efficax:si illa efficacior sit agēs voluntarium quale est deus respectu beatitudinis. 5. Distin.2.q.2.i.P.

Causa eque determinata ad producendum aliquod productum quantum est ex parte sui potest quandoq producere.z quandoq non producere quia sicut in naturalibus causam determinari ex parte sui est ipsam habere formam:qua causet.ita in liberis causam esse determinatam est ipsam habere volitionem respectu volibilis.z sicut ibi forma haberi potest antequam effectus causet.si tūc est ipedimētū extra vl abntia passi. ita quoq hic potest volitio haberi anteq̄ volibile habeatur: z prius natura z duratione.1.Di.2.q.2.i.E.

Cā equoca equoce assimilat sm aliqd qd hz in se nō formalr sz vtualr.z h mō obm qd ē nolibile hz in se tristitiā z sm illā assimilat.44.Dis.4.q.2.i.O.

Cā equiuoca totalis est nobilior suo effectu vel producens equiuocū est nobilius pducto.vez est q est nobilius termino formali pductionis.rōne cuius pductuz qd est cōpositū vnū per accns di pductum. vn̄ voluntas est nobilior volitione.nō tn̄ opz q sit nobilior voluntate sub volitione formalr existe:imo nobilior est voluntas volens actualr rōne bone volitionis q̄ vo-

luntas solum volens virtualr: ponit exemplum: q̄ nō
opꝫ pducens esse nobilius pducto simplr nisi .s. rōne
termini formalis: de accidente generato in homine ē
nouo ab alio accñte: qd̄ quidem accñs nō gñat: puta al
bedo: sed hō albus: ꝛ tñ nō opꝫ q̄ generans albuꝫ sit
nobilius hoīe albo. 25. Dis. 2ª. q. vnica. O.

Cā exemplaris non est nisi quoddam efficiens. efficiens
enim diuidit in efficiens p intellectum siue ꝓ proposicā:
t.c.42. ꝛ efficiens per nām ſm phm. 2. phisicoꝝ. sicut igit na-
turaliter pducens non est alia cā ab efficiente: ita nec
exemplaris nec exēplariter pducens. ꝛ ita idē est effe
ctum ꝛ exemplariter productuꝫ alicuius intelligentis
inquantum est intelligens: ꝛ inquantum exemplās. 36.
Dist. p̄. q. vnica. j. B.

Cā infinita actiua ex necessitate nature nō competitur
sibi aliquod ꝯtrium: siue sit ei ꝯtrium formaliter .s. ſꝫ ali
quod quod ꝯuenit sibi essentialiter: siue virtualiter .s.
ſm rationeꝫ effectus sui. quē virtualr includit. vtroq̄
enim modo impediret quodlibet incompossibile suo
effectui. 2. Dis. p̄. q. 2. Ee.

Cause non causat inquantum precedit effectum duratio
ne: sed est causa inquantum precedit effectum natura:
si igitur omnis causa pro illo instanti pro quo causat:
necessario causat ꝛ nulla ꝯtingenter. omnis cā inq̄tū
cāt. necīo cāt. ꝛ nulla ꝯtingenter. 1. Dis. 2ª. q. 3. F.

Cā per se est prior cā p accidēs: vel natura vel ꝑfectiōe:
non aūt sp origine vel nā. sicut amotio vel fractio tra
bis est cā p accñs. descensus grauis est prior nā cā per
se ipsius motus grauis. cā ēt per accidens reducit ad
cām per se priorē vel ad seipsam: vt est causa per se re
spectu alterius effectus. sicut fodiens fodicione est cā
per accidens inuentionis thesauri: ꝛ est cā inuentiōis
aque per se. ꝛ vt per accidens reducit ad seipsam vt p
se: vel reducitur ad aliam per se priorem perfectione.
vt dictum est. 25. Dis. 2ª. q. vnica. R.

Cē prior ꝛ posterior imediate attingunt idē passum: ita
q̄ neutra cā agēs in passuꝫ est mediū p qd̄ alia attin-
gat illud cōe passum: tñ ꝑor cā imediati⁹ attingit: q̄
intimius ꝛ ꝑfectius: q̄ tota attingentia posterioris ē
i v̄tute ꝑoris iō p⁹ mō ꝯcedendū est q̄ imediate tā in-
tellectus brificat q̄ voluntas: q̄ imediatius terminus
operationis vtriusq̄ potentie est ipꝫ obm: ita q̄ neutra
est media respectu alterius in rōne obiecti nec in rōne
attingendi obꝫ vt attingit p istū actū: ꝛ ita btitudo to
talis extensiua ponis in nā intellectuali: q̄ est btitudo
duaꝝ potentiaꝝ quaꝝ vtraq̄ est suo mō btificabilis.
ista inq̄ consistit in plurib⁹ opationibuſ: ꝛ isto modo si
possent esse in natura intellectuali decem potētie: quo
rum quelibet p operationem suam attingeret imme-
diate deum. beatitudo totalis extensiua consisteret in
decem operationibus. 49. Dis. 4ª. q. 3. C.

Cā secunda hꝫ formā ꝓpriā in cē dcto q̄ est sibi rō agēdi
in ordine suo: ꝛ hoc respectu eiusdē effectus: respectu
cuius agit cā ꝑncipalis in suo ordine: ita q̄ vlr scđa cā
ꝓprie accepta effcm ꝑncipalis cāe p formā suā ꝓpriā
attingit in v̄tute tñ cāe ꝑncipal agentis: q̄ subordina
tur illi: sed instrm ꝓprie si ponit actiuū: vel nō attigit
effectū ꝑncipal agētis: ſꝫ tm aliq̄ dispōnē ꝑuiam. quo
qualitas alterās dr instrm subē ad gñandū sbam. ꝟ tñ
nō est q̄ sit instrꝫ in actiōe alterādi. immo respectu al-
terationis est ꝑfectū ꝑncipiū. intm q̄ si p se eēt p se pos-
set alterare. sed solū pp hoc dr instrm respectu subē: q̄
agit ad aliquā formā q̄ est dispō ad subaꝫ: vn̄ ad subaꝫ
diceret magis agens disponēs: vt diuidit ꝯ ꝑficiēs q̄
agens instrale diuisum ꝯ ꝑncipale: vel si ponat instrm
actiuū ꝛ tñ attingens terminū ꝑncipalis agētis. i hoc
distinguit a cā scđa: q̄ non hꝫ in esse quieto formam q̄
sit ꝑncipiū agendi in suo ordine: sed tm in actuali mo
tione. ꝛ recipit cā dum actualr mouet. ꝛ de quocunq̄
illoꝝ triū .s. cā scđa ꝓprie dcā: ꝛ cā instrali dispositiua:
ꝛ instrali actiua p formā receptā in actuali motione.
falsum est q̄ nō hēat intentionē ꝓpriā eo mō q̄ agens
nāle hꝫ intentionē nāleꝫ: q̄ qdlꝫ istoꝝ triū hꝫ formaꝫ
ꝓpriam q̄ est sibi ꝓpriū ꝑncipiū agēdi in ordine suo:
ꝛ p ꝯñs ꝓpriā intētionē: q̄ formā actiuā nālē ꝯsequitur
intentio isto modo. 6. Dis. 4ª. q. 5. B.

Cā successionis in q̄lꝫ motu est resistētia mobilis ad mo
torē: nō quidem talis q̄ mouēs nō possit vincere mo-
bile. tunc .n. nō moueret ipm. ſꝫ nec ēt talis q̄ mobile
reinclinet ad appositū: q̄ sic est ꝑcise in motu violēto:
sed talis resistētia q̄ mobile sp est sub aliq̄: cui nō pōt
imediate succedere terminus inctus a mouēte: ꝛ ista
resistentiā mobilis ad motorē est pp defectum v̄tutis
mouētis: ꝛ cū hoc pp resistētiā medij ad mouēs ꝛ mo
bile: per qd̄ mediū pōt intelligi oē illud: qd̄ necessario
ꝑcedit inductionē termini itenti: ſꝫ tale mediū non est
necessario mediū nisi v̄tuti limitate. Si .n. esset virtus
infinita posset statiꝫ pōere mobile in termino ad quē.
ita q̄ nec pp formā oppositā termino a q̄: quā mobile
iam hēret: nec pp media naturaliter ordinata inter il
lam formam quā hꝫ mobile: ꝛ terminum ad quem eēt
necessitas q̄ tale mouens prius moueret per talia me-
dia q̄ induceret terminum. possibilitas igit successio-
nis est ex resistentia medij ad mobile ꝛ ad motorē. ita
q̄ hic est vna resistentia: mobile .n. inq̄tum hꝫ talē for
mam: inter quā ꝛ terminuꝫ nata sunt esse talia media
potest continue moueri per illa ad terminum: ꝛ p ista
media: q̄ resistunt mobili vt possit non statiꝫ esse in ter
mino pōt intelligi diuisibilitas partiū mobilis vel di-
uisibilitas forme: ſm quā est motus vel vtraq̄ simul.
necessitas tñ successionis nunq̄ est ex hac resistētia: ſꝫ
ꝑcise cōparando istam ad agens: cui mobile resistit
propter istam resistentiam medij ad ipsum. ita q̄ sicut
erat possibilitas ex sola resistētia medij ad mobile. ita
virtus illa limitata non posset tollere istaꝫ resistentiā:
ꝛ ideo resistit illa resistentia agenti ne statiꝫ iducat ter
minum. 2. Dis. 2ª. q. 9. Z.

Cause mouentes orbes sicut sunt sufficientes ad mouen
dum per tantum tempus a principio mūdi vsq̄ ad iu
dicium ita sunt potentes mouere in infinitum. virtus
enim illa infiniti primi motoris sufficit ad mouenduꝫ
ex se in ordine prime cause. ꝛ alie virtutes sufficiunt p
istud sempiternum mouere in virtute illius. 48. Dist.
4ª. q. 2. j. D.

Cause per se ꝛ essentialiter ordinate licet simul concur-
rant ad vnum effectum causandum: sicut patet de so-
le ꝛ homine in generando hominem. cause tamen ac-
cidentaliter ordinate non requirunt se in causando: ſꝫ
ſꝫ vna sit ab alia: ex quo tñ est. habet ꝛ habere potest
propriam cāltatem respectu alicuius effectus: nō exi-
stente cā a qua est. sicut pꝫ de Platone generato a sor.
qui pōt generare Ciceronem forte non existente nec
causante. vnaqueq̄ igitur causarum accidentaliter or
dinatarum agit ꝛ causat propria virtute. 18. Distinc.
2ª. q. vnica. D.

Cause noticie intuitiue sufficientes sunt obiectū in actua
li existētia pñs: ꝛ intellectus agens ꝛ possibilis hec oia
pñt cōcurrere: ꝛ ita vtrū probat q̄ necesse est rē ipsaꝫ
immediate sufficere ad cognitionē intellectualē habē
dā de ipa: q̄ solū fantasma nō sufficit ad cognitionē i̇n
tuitiuā obiecti: q̄ fantasma r̄pñtat rē existē vel non
existē: pñtē vel nō pñtē: ꝛ per ꝯñs p ipsum nō pōt ha-
beri cognitio de re vt existe: ꝛ in ꝓpria existia pñte: ta
lis aūt cognitio que dicitur intuitiua pōt esse intellecti

us: alioquin intellectus non eēt certus de aliq̄ existētia alicuius obiecti: sed nec ista intuitio intellectiua vel intellectio intuitiua haberi pōt per spēm pñtem: q2 illa repñtat rem indifferenter existēte vel nō existētē: presentē vel non pñtē: ꝛ per hoc sequit̄ ꝙ per solas spēs influxas a deo vl angel nō est possibilis itellectui sepato vtraqȝ intellectio. q2 nō scḋa: si ḡ illa est possibilis q2 ꝛ nūc est possibilis: sequit̄ ꝙ erit de re in se: nō p talē influxū. distantia ēt imoderata obiecti īpedit illā intellectionem obiecti intuitiuā. q2 fm Aug. de cura pro mortuis agēda. aie ille nesciunt q̄ hic agunt nisi ab angel discāt: vel ab alijs aiabus de nouo ad eas venientibus: q2 ille q̄ h nouerunt pñt illis dicere: sicut Joānes baptista pdixit aiabus sanctis in limbo xp̄m esse descēsurū. sicut exponit Grego' illam qōnez eius in Matth. Tu es qui venturus es. 45. Dist. 4'. q. 2. D.

Cāitas ꝛ cāitio cāe finalis est simplr̄ ꝑma fm Arl. 6. meta. dicentē: ꝙ si de qualz cā esset scia: illa q̄ esset de cā finali eēt nobilissima. ipsa. n. q̄tū ad cāitatē ꝑcedit cāz efficientem: q2 mouet eam ad agendū: ꝛ iō cāitas primi finis ꝛ eius cātio est penitus incābilis fm qualz cātionem in quolz gñe cāe: cāitas aūt ꝑmi finis ē mouere efficiens ꝑmū: sicut amatū ab ipso: qḋ est idē: ꝙ primū efficiēs amare ꝑm̄ finē: q2 nihil aliud ē obm amari a volūtate; ꝙ volūtatē amare obz 2. Dist. p. q. 2. S.

Cā q̄ est ex pte angeli est sufficiens ad hoc ꝙ essentia angeli sit sufficiens rō intelligendi seipsam ēt ipsa talis ē ex parte aie: sed in ais sunt impedimēta in angelo nō. non. n. intellectus angeli hz talem ordinē ad imaginabilia: sicut hz intellectus noster pro statu isto: ꝛ pp istā impotentiā intelligendi imediate intelligibilia in actu (que ipotentia non est ex ipossibilitate intrinseca: sz extrinseca: quā ēt expiebat pha ꝛ nō aliq̄ possibilitatē) dixit ipse phs ꝙ intellectus non est aliquod intelligibilium añ intelligere. i. non est possibile intelligi a se añ intelligere aliorū. 3 Dist. 2'. q. 8. K.

Causalitas cause extrinsece dicit perfectionem sine imperfectione. causalitas autem cause intrinsece necessario requirit imperfectionem annexam: q2 cā intrinseca est pars cāti. 2. Dist. p. q. 2. K.

Cāitatem cuiuscūqȝ cause extrinsece respectu cuiuscūqȝ cāti perfecte supplere pōt ꝑma cā: q2 hz in se oēm talē cāitatē eminentius ꝙ scḋa cā. 12. Dist. 4'. q. 1. E.

Causare dicit productionē diuersi in eē, ꝛ ita cōtingēter. aliter autem dicit modū causandi necessariū: ꝛ ita respectu necessarij. ꝛ iō nō pōt competere deo ad extra. Et si dicas. nulla perfectio tollit̄ a causato pp moduz perfectiorem causandi ipsius cause: concedo. nec modus causandi voluntarie tollit aliq̄ pfectionem a cābili: sed tollit a cābili necessitatem: q̄ est in se pfectio: sed incōpossibilis causabili: ꝛ dat pfectionē causato compossibilē sibi: sicut voluntarie in cātione dicit modum compossibilem causationi. 8. Dist. p. q. 5. j. Aa.

Cātio scie p discursum a cā ad scitū includit impfectionē ex pte scie. s. ꝙ sit effectus equocus: ꝛ ēt potētialitatez ex pte intell'a recipientis. 4. q. pl. A.

Circūcisio non fuit ante mortē xp̄i reuocata. verū ē tñ q̄ inutilis ꝛ illicita. sed bñ tanq̄ relaxata vt iam nō esset necessaria: q2 consilium de alio remedio relaxauit preceptum de priori. Ex quo. n. 2m̄ fuit remedium simpliciter ꝛ conualebat. licuit. immo laudabilr̄ licuit non vti remedio priori circa idem. 3. Dist. 4'. q. 4. N.

Circūscripto omni li. er. humano angelico ꝛ diuino oia euenirent de necessitate. ꝛ nihil contingēter eueniret: ꝛ nihil esset in entibus in potētia ad 2dictoria. Si. n. aliqua cā nata esset eleuare vapores de necessitate generaret pluuiam. Si vero fortior cā in oppositum cōueniret de necessitate impediret ꝛ h̄ notum est angelo: ꝛ fm hoc quicquid ex talibus causis euenit pro illo instanti in quo euenit ꝛ in sensu diuisionis non euenit cōtingenter. ita ꝙ possit non euenire. ¶ Sed quid de infirmitatibus: aguat ne ad hoc: dico ꝙ sic. hñt enim aliquam actionem dispositiuam in remittendo ꝛ intendēdo q̄litates. ꝛ huiusmōi. ꝛ sic est cōueniēs ꝛ necessariū ꝙ bonus medicus hēat scientiam astronomie. possunt enim propinare aliquo tempore medicinam: que inter ficit que tñ alio tpe liberaret. 14. Dist. 2'. q. 3. j. K.

Christus apparebit i forma gloriosa. q2 postq̄ semel glorificatus est nunq̄ erit non gloriosus sicut postq̄ resurrexit immortalis ad Romanos. mors vltra illi non dominabitur: ꝛ ita de alijs pertinentibus ad gloriam corporis. 48. Dist. 4'. q. 1. j. G.

Christus assumpsit passiones nature viuentis: q2 illis nobis meruit: sed nō nature mortue cuiusmodi est putrefactio: non quin posset putrefieri si non prohiberet p nouum miraculum. sed hoc ꝓhibet pp commoduz nostrum: q2 putrefactio nihil nobis valuisset: nec fuit de tenendo: immo fuisset cā erroris ꝛ incredulitatis resurrectionis eius. 21. Dist. 3'. q. vnica. E.

Christum descendisse ad inferna non docetur in euangelio: ꝛ tñ tenendum est: sicut articulus fidei: q2 ponit in symbolo apostolorum. ita multa alia de sacramentis ecclesie non sunt expressa i euangelio: ꝛ tamen ecclesia tenet illa esse tradita certitudinaliter ab aplis: ꝛ periculosum esset errare circa illa: que non tm̄ ab apostolis descendunt pscripta: sed ēt que p cōsuetudinē vel ecclesie tenenda sunt. 11. Dist. p. q. 1. D.

Christus dicitur genitus ꝛ cōceptus: quia ista nata sunt denominare totum ratione nature. ita ꝙ respectu istorum natura est vt quo respectu totius: non sic autez respectu huius predicati quod est esse creatura. opz enim ꝙ propria denominatiōe diceret de supposito alia ab illa qua dr̄ de natura. aut saltē cōpeteret supposito rōne primi esse eius. 11. Dist. 3'. q. 1. j. D.

Christus expressit verba que sunt ꝑncipalia in forma baptismi. ꝛ que non principalia. s. actum ꝛ suscipientem. sed in potestate ecclesie fuit determinare quibus vbis prime vel tertie persone ꝛ indicatiui vel optatiui modi exprimerentur suscipiens ꝛ actus. ꝛ ecclesia latina elegit exprimere suscipientem in 2a psona ꝛ actum indicatiue. ꝛ rationabiliter vt notaret ministrū vere cōferre sacramentum. Ecclesia autem greca elegit aliter ꝛ rationabiliter pro tempore vt dictum est: vt auferretur scisma gloriantium de baptizantibus ministris. 3. Dist. 4'. q. 2. j. P.

Christus habens naturam humanam est summe diligendus: licet natura humana non sit ratio summe diligibilitatis: neqȝ etiam vnio nature humane ad verbū qualitercunque sit: sicut trinitatem adoramus vna adoratione: ꝛ diligimus vna dilectione non excludendo proprietates personales ab essentia: que tamen proprietates non sunt formaliter infinite: ita etiam tutum est in adoratione non nimis distinguere naturam illaz creatam a verbo: sed verbuz subsistens in duabus naturis adorare: ꝛ ita verbum habens naturam humanā pōt summe diligi: licet ipsa natura summe non diligatur: neqȝ etiam summe diligatur vnio nature ad verbum que est creatura. non enim videtur ꝙ aliquis debeat velle peccare mortaliter. ne illa vnio non esset: cum p esse nullius creati saluando sit peccādum mortaliter: neqȝ enim illa vnio precise cōsiderata beatificaret naturam intellectualem: licet terminus vnionis beatificaret: q2 est bonum infinitum: ꝛ ita super omnia diligendum. 9. Dist. 3'. q. vnica. L.

Christus nāliter timuit: sed hoc nō est timere sicut nec nā
liter velle est velle: qm̄ simplr velle est velle elicitū: nec
opz q velle elicitū sit conforme velle nāli: qr Paulus
volitione elicita voluit dissolui ⁊ esse cū xpo: ⁊ tn̄ suū
velle nāle erat ad oppositū: vn̄ voluit libere ⁊ actu eli
cito dissolui: ⁊ esse cū xpo fm regulas eternas: ⁊ non
fm inclinationē nālem: ⁊ iō non timuit timore ptinen
te ad partē itellectivā. qr tn̄ fantasia hūit spēz passio-
nis ⁊ mortis iō apphendebat hoc ⁊ fm ptē sensitivaz
vere timuit. 15. Dis. 3ᵃ. q. vnica. B.

Christus nō fuit baptizatus baptismo xpi. baptismus au
tem ioannis non impssit caracterē: nec fuit sacerdos
sacerdotio: vt ɔfert in ordine sacerdotali: qr non fuit
ab aliquo ordinatus: pari rōne nec ɔfirmatus ɔfirma
tione sacramentali: sequit et q sancti patres ⁊ btā vir
go: qr nō hūerunt illud signū nō hn̄t illā excellentiam
in gloria. 6. Di. 4ᵃ. q. 9. i. F.

Christus non fuit filius nālis ade. ⁊ ideo non erat debi-
tor iustitie originalis: acceperūt. n. illi soli iustitiam in
adam: q ab eo erant descensuri p rationem seminalez:
hoc est respectu quoz adam hūit rōnem psie nālis sz
cōem ppagationē. vn̄ sicut illis solū potuit fuare iusti
tiā: ita illis solū potuit pdere illā. ⁊ ideo si xps fuisset
purus hō ⁊ nō deus: miraculose tn̄ natus de vgine sz
cū nō ɔtraxisset originale petm̄. ¶ Ista sna pz p Ansel.
de ɔceptu vginali. c. 10. ⁊ deinceps: ⁊ expsse. c. 19. vbi
vult: q innocētie xpi pōt poni duplex rō. s. sanctifica-
tio vginis matris: ⁊ miraculosa formatio corpis: non
p ppagationē cōem: ⁊ vtraq p se sufficeret vt xps in
nocens nasceret. 3. Dist. 3ᵃ. q. 2. A.

Christus non meruit omnibus quantum ad efficaciam:
qr ex intentione acceptantis ⁊ offerentis passionem
seu bonum velle christi fuit accepta ⁊ oblata pro ele-
ctis ⁊ predestinatis tantum ⁊ non pro aliis. 19. Dist.
3ᵃ. q. vnica. J.

Xps nō alligauit potētiā suā sacris. ⁊ iō ipse fuis in ter-
ris sive post ascēsionem in cela exn̄s: potuit ɔfirmare
aplos sine tali materia ⁊ tali forma. Cū aplis et in p-
mitiua eccla potuit dispēsare ⁊ maxime: qr in ɔfirma-
tione ab eis collata erant aliqua signa sensibilia: puta
cōiter descēsus spūs. s. sup ɔfirmatos: ⁊ donū linguaz
sed tn̄ cessantibꝰ talibus miraculis ministri debuerunt
hanc mām ⁊ hanc formā seruare. Supponit. n. institu
tum esse a deo lz tps ⁊ modus huꝰ instōnis in scriptu
ra non legat. forte qr historiographi scripturā vsq ad
tps illud nō pduxerūt: nō. n. pduxerūt vltra tps aplo
rū: nec et vsq ad plures annos an̄ mortem coz. toto
aūt tpe aploz forte mansit donū linguaz in sacro cō
firmatiōis: nec est iprobabile multa esse tradita aucto
ritatiue a xpo ecclesie p aplos q tn̄ in scriptura nō le-
gimus: vt dicit Dam̄. 4. li. c. 4. vbi loqns de adoratio
ne imaginū ait. Est aūt nobis tradita ista traditō quē
admodū opz ad orietē adorare cruce ⁊ alia plurima
his similia. 7. Dis. 4ᵃ. q. 1. C.

Xps noluit incipere ab iniuria legis ne daret ocasionez
iudeis ⁊ herodi psequendi ipm: cū partus innupte le-
ge dānetur: ne et virginibus sinistra opinione viuenti-
bus daret velamē excusationis. q ipsa quoq mr dn̄i
infamata videret. 30. Dis. 4ᵃ. q. 2. B.

Xps pmisit diuortiū a moyse institutū. i. itelligit q moy
ses hoc nō pcepit nec ɔsuluit nec approbauit: sed tāq
ex qdam necessitate licitū nō phibuit: nec hec est solū
pmissio: sz dissimulatio cuiusdā illiciti. hoc. n. nihil ali-
ud est dicere q q moyses pmitteret ire ad dānationē:
⁊ nō nūciaret eis q ista eēt via dānationis: imo magis
insinuaret eis oppositū: qd nullus iuste legislator pōt
et facere in legibus humanis q multa mala dimittit

impunita fm Aug. 1. de li. ar. ⁊ si. n. legislator non puniat
de malū ⁊ ita pmittit: qr nō punit. tn̄ nullo mō in lege
sua illud ɔcedit. Vn̄ iniusta esset lex humana vel eius
lator qui vel que scriberet aliquid qd esset contra illā
legem. 33. Dis. 4ᵃ. q. 3. C.

Xps post resurrectionē est filius marie eadē filiatione q
prius: qr filiatō fundat sup exn̄tia nāe accepte p gnatio
nē absolute cui accidit iterruptio: dūmō exn̄tia sit ea-
dē: ⁊ iō qn̄cūq illa exn̄tia est eadē ⁊ aliud extremum
idē ⁊ filiatio est eadē: ⁊ eadē actiōe q fundamētū redit
idē ⁊ relatio redit eadē. 8. Dis. 3ᵃ. q. vnica. G.

Xps potuit discurrere ad cōclusiōes: quaz prius hūit co
gnitionē abstractiuā. vel potuit adiicere ɔclusionē sciē
tificā: lz phabeat oēm notitiā qditatiuā terminoz q
ol scia fm Arist. 8. phy. ⁊ 2. de aia. lz pp̄e nō sit habitus
cōclusionis. 14. Dist. 3ᵃ. q. 3. i. D.

Xps pmulgauit mrimoniū pro tpe legis sue. s. euāgelice:
ita q sicut ipe reduxit mrimoniū eo mō quo institutū
fuit i lege nāe: vt. s. eēt vnꝰ cū vna: cū tn̄ in lege moisay
ca eēt licita bigamia. ita et reduxit mrimoniū simplr p
fectū. i. idissolubile p lege sua sicut institutū fuerat i le
ge nāe. ⁊ ita irritauit p lege sua ɔctū illū qui licuit p le
ge moisayca q erat accōmodatio corpoz ad tps ad p
creationē plis. quousq. s. mulier eēt gratiosa in oculis
viri: sicut ⁊ multas alias impfectiōes licitas sub moy-
se euacuauit xps reducēdo ea q erant pmissa ad p-
fectiones in lege sua. 33. Dis. 4ᵃ. q. 3. B.

Xps voluit psonas vocari noibus psonaruz. ⁊ rōnabilr
fm illud qd tactū ē in pmo li. di. 22. vt sicut iudeis da
tū erat aliqd nomē signans eēntiā diuinam sub ppria
rōne: qd ipsi vocabant nomē dei tetragrāmatō. ita xps
dedit ecclesie nois signantia psonas sub ppria rōni-
bus: si et nō sic dederit. tn̄ bn̄ pbabile est in aliq inuo-
catiōe nomē psone hēre aliq efficaciā: quā nō hz no-
mē pprietatis psone. petēdo. n. aliqd donū ab aliquo
p amore ioannis citius impetraret q si loco nominis
pprij poneretur nomen significans proprietatē sup
positi. 3. Dist. 4ᵃ. q. 2. i. D.

Xps fm nām humanā nō pōt hēre tale velle respectu p
mq reddē di ipsi iudicato. qr nō pōt hēre impiū pnci-
palis efficax ɔiungendi aliquā aiam obo beatifico: qr sz
Augꝰ de videndo deo. in eius potestate est videri si
vult videtur. 48. Dis. 4ᵃ. q. 1. i. A.

Xps vere qn̄ fuit mortuus aliq caritatē nō habuit quā
hūit viuus: nec tn̄ deposuit nām q assumpsit q̄tuz ad
ptes essentiales illius nature: ⁊ ita intelligit Dam̄. pa-
tet ibi. c. 73. vbi vult q anima ⁊ corpus in morte non
erant in propria hypostasi: sed in hypostasi verbi. 2.
Distin. 3ᵃ. q. 2. i. J.

Xps vt homo habet ptātem commissariam: sed nō pn-
cipalem: ⁊ ita competit sibi non pncipalr iudicare vt
homo. 48. Dis 4ᵃ. q. 1. i. F.

Cognatio legalis ipedit mrimoniū. de qua hr extra ō co
gnatione lega. c. vnico. si qua p adoptionē soror mihi
esse cepit qdiu durat adoptio iter me ⁊ ipsam nuptie
ɔsistere non possunt. ⁊ gl. sup illo. c. dicit q illud veruz
est siue cognatio legalis sit p arrogationē siue p ado-
ptionem. dicimus aūt illum arrogare illum q sui iuris
est. ⁊ p arrogationē trāsit in nr̄a ptāte ⁊ fit arrogatio
auctoritate pncipis. adoptio fit p quēlz magratū nec
adoptatus transit in ptātem adoptantis: sed remanet
in ptāte sui pris: ⁊ tam adoptati q arrogati dnr filij
adoptiui. ⁊ inter fres adoptiuos ⁊ nāles impedit ma
trimoniū qdiu durat adoptio: vt auctoritates iste p-
bant. ⁊ auctoritates pro ⁊ ɔ solute sunt: qr vna loqui
tur de conditione precedente matrimonium: alia ō se
quente. 42. Dist. 4ᵃ. q. 1. B.

Cognitio dei est accidens ⁊ per consequens non excedit totum genus accidentis mouentis intellectum: eodem modo si loquamur de cognitione substantie ⁊ accidente. possibile est ergo accidens causare cognitionem substantie create: vel increate absque hoc quod aliquid nobilius perfectione sua propria. sed non sic si caret substantiam: quia quelibet est simpliciter perfectio: quocunque accidente.,13. Distin. 4ª. q. 1. Ee.

Cognitio distinctissima precisa actui scientie siue conceptus maxime euidenter includens veritates principiorum ⁊ conclusionum qui potest haberi citra visionem claram siue cognitionem intuitiuam eius obiecti sufficit ad habendum sciam de tali obiecto. 7. q. q. 1. F.

Cognitio intuitiua visua non est eiusdem rationis in medio cum illa que est in organo. ⁊ si actio alterius rationis fiat in medio quam in organo visus tamen accidit visioni inquantum est effectus visibilis per hoc quod visibile est natum gignere ⁊ speciem ⁊ visionem: sicut duos effectus ordinatos. hic igitur receptiuum remotum recipit aliquid: cui nihil eiusdem rationis recipit in medio: sed receptum alterius rationis recipitur in medio: ⁊ hoc accidit. quia receptum in medio non est causa recepti in termino: sed est sicut effectus prior illo comparando illa ad eandem causam. 9. Dist. 2ª. q. 2. 1. E.

Cognitio mere speculatiua est illa que nullo modo est directiua in opus. Cognitio vero mere practica est illa que immediate est directiua in opus. quecunque ergo cognitio media pro quanto magis recedit ab vno extremorum. tanto magis potest dici contineri sub altero. Et idem cognitio artis vniuersalis non est immediate directiua in opus. quia operationes sunt circa singularia. primo Meta. Notitia autem artis particularis est immediate directiua. pro tanto igitur notitia artis vlis potest dici speculatiua: pro quanto non est immediate directiua in opus sicut est particularis. nec tamen est simpliciter speculatiua. sed directiua. licet mediate. quia particularis virtute eius est immediate directiua. 8. q. q. 1. E.

Cognitio: cum sit operatio vitalis: non est a non viuo: sicut a totali causa: potest tamen non viuum esse causa partialis alicuius viui vel effectus vitalis. sicut sol non viuus est causa partialis cum patre ad generandum filium viuum. 3. Dist. p. q. 7. 1. P.

Cognitio in intellectu non immediate causatur ab obiecto: vt extra. sed ab aliquo intra: quia intelligimus cum volumus. non autem sentimus cum volumus 2° de anima. quia ad intelligendum habemus obiectum intra. ad sentiendum requiritur obiectum extra. 13. q. q. 1. S.

Cognitio per discursum syllogisticum pertinet ad solum intellectum huiusmodi est cognitio reminiscentie: nam reminiscens discurrit a quibusdam notis ad illud quod aliqualiter decidit cuius vult recuperare recordationem: ⁊ licet non fit ibi syllabis: quia semper est ex premissis ad conclusionem procedit enim ibi a contrariis vel a similibus vel a quibuscunque habitibus ordinem aliquem in sentiri ad illud quod querimus: tamen nec talis collatio potest competere virtuti sensitiue vt videtur eidem autem virtuti competit discursus ⁊ cognitio terminans discursum. recordari autem terminat illum discursum, 45. Di. 4ª. q. 3. 1. F.

Cognitio: que vocatur communissime cognitio matutina: est naturalis ⁊ non precise beatifica: quia secundum Augu. iste ordo erat in cognitione angelica creaturum post creaturam: quod prius naturaliter precessit cognitio angelica creaturarum in verbo cognitionem earum in genere proprio: factis autem creaturis in genere proprio: statim potuit angelus cognitionem earum habere in genere proprio: igitur omnes iste cognitiones in verbo precesserunt naturaliter cognitionem creaturarum in genere proprio: omnes igitur secundum eum erant simul producte. igitur cognitio ista in verbo naturaliter precessit productionem earum in genere proprio. sed tunc erant angeli in statu innocentie ⁊ non beati: quia aliqua morula fuit inter creationem ⁊ lapsum eius. erat igitur aliqua cognitio angelorum matutina. s. creaturarum in verbo existentium in naturalibus: aut saltem non beatorum: ⁊ ita videtur quod oporteat dare distinctam cognitionem angeli stantis in cognitione naturali vel in gratia: quia alias in ipsa causa precise cognita non posset prius cognoscere creaturas ⁊ effectus ordinatos quam in genere proprio. nam ratio cognoscendi rem confuse non est ratio cognoscendi eam distincte, ⁊ effectus ordinatos. 3. Di. 2ª. q. 9. 1. F.

Cognitio quid est ⁊ si est ordinate se habent in cognitione namque si est secundum quod precedit cognitionem quid est. non intelligitur de actuali existentia. alioquin demonstratio cuius medium est diffinitio: non posset haberi de non existente. cuius oppositum vult philosophus primo posteriorum ⁊ 7. Meta. sed intelligitur si est de ente cui non repugnat esse in effectu. 1. Dist. 4ª. q. 2. 1. K.

Cognitio huius angeli est presens alii sicut essentia sua: tamen locutio potest esse qua exprimitur ista cognitio vel cogitatio: non propter hoc quod sine tali expressione non possit videri: sed quia sine expressione non cognosceretur cognitione illa que est auditio: ⁊ etiam frequenter sine auditione prius non esset visio huius cognitionis. 9. Dist. 2ª. q. 2. 1. M.

Collatio potestatis consecrandi non fit per verba pertinentia ad consecrationem: quia verba consecrationis materiam respiciunt quam consecrat vel terminum in quem consecratur: verba autem preterea conferentis respiciunt presbyterum quam conferunt ⁊ illum cui confert. 8. Dist. 4ª. q. 2. L.

Coexistentiam conseruari sine positione illa non est aliud nisi vnam relationem extrinsecam conseruari sine alia relatione extrinseca: sicut illa que est vbi primo est totius circumscripti ad totum circumscribens. sed positio que dicta est aliud genus: superaddit respectum partium ad partes. ⁊ quod prima necessario habeat secundam: non est nisi quod iste respectus sit talis quod includat diuisibilitatem partium ⁊ presentiam earum partibus locantis: sed coexistentia alicuius totius toti vel cuilibet parti abstrahit ab ista positione: propter quam vbi necessario habet positionem: ergo simpliciter possibile est illam coexistentiam esse sine positione. 10. Dist. 4ª. q. 1. 1. O.

Concedi potest de circumcisione quod sibi imprimebatur caracter aliquis sicut in baptismo. Ita enim erat prima ianua salutis in lege moysaica. sicut baptismus in noua. 6. Dist. 4ª. q. 9. 1. N.

Concedi potest quod si angelus esset creatus in puris naturalibus non habens in voluntate virtutes morales: possent generari in eo ex multis rectis electionibus: non quidem circa passiones in Appetitu sensitiuo sibi inexistentes: nec etiam que infuerunt: vel inerunt: vel possunt inesse: sed solum circa tales passiones in vlis ostensas per intellectum: qua ostensione posita: ⁊ dictato quid esset eligendum si possibile esset eas haberi ab eis: voluntas eius consona tali dictamini ex multis electionibus posset habere habitum moralem rectum. 33. Distinc. 3ª. q. vnica. 1.

Concedit magister ⁊ bene: quod pater est sapiens sapientia ingenita sicut formali principio. filius autem sapit sapientia ingenita sicut principio principatiuo. 32. Di. p. q. 2. 1. L.

Concedo absolute quod per bonum velle potuit christus sustinuisse: sed tamen aliter voluit. Et cum dicis quod actus sunt laudabiliores passionibus. dico quod verum est loquendo de actu virtutis que distinguitur contra passiones

que non

que nō accidit ex v̄tute. ꝛ sic loquit̄ pho. tñ passiones penales ꝛ maxie mors qñ est ex actu v̄tutis accepta ꝛ impata est laudabilior ꝙ act⁹ virtutis circa delectabile sepatim. vñ actus virtutis circa tristabile est magis meritori⁹ ꝙ actus virtutis circa delectabile: ꝛ passiones volūtarie ꝯcomitātes actū virtutis simul accepte sunt magis meritorie ꝙ actus tm̄. vñ saluator de paulo dixit. Ostēdam ei quanta oporteat eū pati. nō dixit quāta oportuit eū agere. Qd ergo xps voluit sic pati pcessit ex amore intēso finis ꝛ nostri quo dilexit nos propter deum. 20. Dis. 3ª. q. vnica. j. E.

Cocedo relationē esse actū psonalē nō actū q̄ditatiuū: qꝛ psonalr distinguit: ꝛ nō quiditatiue. essentia aūt est actus q̄ditatiuus ꝛ quiditatiue distinguens: actus autem quiditatiuus est simplr pfect⁹ qꝛ infinit⁹: nō sic autē ē act⁹ psōalis de se foialr īfinit⁹. 5. Dis. p. q. 2. N.

Cōcedo .n. ꝙ nō ordinat⁹ pt hr̄e claues alias ptinentes ad forū extrinsecū. ꝛ ordinat⁹ nō hr̄e. tm̄ ad hoc ꝙ sit hierarcha ecclie .i. in principatu eminente opꝫ ꝙ hēat illas claues exteriores. ꝛ cū h̄ psupponit ꝙ hēat iterio res. vñ nullus ordinat epūs nisi pri⁹ in sacerdotē fuerit ordinatus. 19. Dis. 4ª. q. vnica. j. N.

Cōceptus essentie: sub rōne entis est impfectior cōcepta illiusmet essentie: vt hec essentia est: ꝛ quia imperfectior est: ideo est inferior in intelligibilitate: ꝯtemplatio aūt de lege cōi stat in tali ꝯceptu cōi. ꝛ iō stat i aliq̄ ꝯceptu: q̄ ē mioris itelligibilitatis: quā de⁹ i se. vt hec essentia. ꝛ iō dꝫ itelligi ad aliq̄d qd̄ est sub deo: h̄ ē ad aliq̄d in rōne itelligibilis: cui⁹ itelligibilitas ē inferior intelligibilitate dei in se: vt hec essentia singularis. 3. Dis. p. q. 1. j. D.

Cōceptus cōis deo ꝛ creature ē finit⁹ hoc est: nō est d̄ se infinit⁹ positiue. ita ꝙ de se icludat īfinitatē: qꝛ si eēt infinitus: non esset cōis de se finito ꝛ īfinito: nec est d̄ se finitus positiue: ita ꝙ de se includat finitatē: qꝛ tūc nō cōpeteret infinito: sed est de se indifferēs ad finitū ꝛ infinitū: ꝛ ideo est finitus negatiue .i. nō ponēs infinitatem: ꝛ tali finitate est determinabilis per aliquem conceptum. 8. Dis. p. q. 3. j. Z.

Cōceptū q̄ditatiu⁹ sm̄ se cōis spēb⁹ ē rō diuisibilitatis ei⁹ i spēs: sꝫ nō est rō distinguēdi spēs abinuicē. sꝫ spēs vna ab alia distinguit̄ p differētia: in quātitatiua autē diuisiōe tota q̄titas vt ꝯfuse ꝯtinēs oēs ptes est rō diuisibilitatis in toto q̄to. nō sic aūt ē rō distinctiōis partiū adinuicē. sꝫ hec q̄titas inquātū distincta in actu nō est illa in actu que est in toto. 3. Dis. 2ª. q 6. P.

Cōcept⁹ spēi nō est tm̄ ꝯceptus realitatis ꝛ modi intrinseci eiusdē realitatis: qꝛ tūc albedo posset eē genus: ꝛ gradus itrinseci albedis possent eē drie specifice. ꝛ iō illa p q̄ eōe aliqd ꝯhit ad deū ꝛ creaturā sūt finitum ꝛ infinitū: q̄ dicūt gradus intrīsecos ipi⁹. g̃ ista ꝯbentia nō pñt eē vere drie: nec cū ꝯtracto ꝯstituūt ita cōpositū cōceptū: sicut opꝫ cōceptū spēi eē ꝯpositū: imo ꝯceptus ex tali ꝯcto ꝛ ꝯhēte est simplicior ꝙ possit eē cōceptus speciei. 8. Dis. p. q. 3. R.

Cōcept⁹ dict⁹ de deo ꝛ de creatura in q̄d ꝯhit per aliqs ꝯceptus dicētes q̄le ꝯhētes. Sꝫ ipe ꝯcept⁹ dict⁹ in q̄d nō ē ꝯcept⁹ gnīs: nec illi ꝯcept⁹ dicētes q̄le sūt ꝯcept⁹ driaꝝ: qꝛ iste ꝯcept⁹ q̄ditatiu⁹ est cōis ad finitū ꝛ infinitū: q̄ cōitas nō pt eē in conceptu gnīs. Isti ēt ꝯceptus ꝯtrahētes dicūt modū itrinsecū ipi⁹ ꝯtracti: ꝛ nō aliquā realitatē pficiētē illā. drie aūt nō dicūt modū itrinsecū realitatis alicui⁹ generis: qꝛ in quocūqꝫ gradu intelligat aialitas: nō pp hoc inuenit rōnalitas vel irrōnalitas eē mod⁹ itrinsecus aialitatis: sꝫ adhuc intelligit aialitas in tali gradu vt perfectibilis a rationalitate vel irrationalitate. 8. Dis. p. q. 3. j. Y.

Cōceptus simplr simplex nō pt sm̄ aliquid cōcipi: ꝛ sm̄ aliquid ignorari. sicut pꝫ p phꝫ. 9. metaphisice in fi. de ꝯceptib⁹ simplr simplicib⁹. ꝙ nō est circa eos deceptio sicut est circa quiditatē ꝯplexā: qd̄ nō est itelligēdū: quasi intellꝫ simplex formalr decipiat̄ circa intellectionē quiditatis: qꝛ in intellectiōe simplici nō est verū vel falsū: sꝫ circa quiditatē cōpositā pt intellꝫ simplex virtualiter decipi si cui ista rō ē i se falsa: tūc icluderet virtualr ꝓpōnē falsā: qd̄ āt ē simplr simplex nō includit virtualr: nec foialr ꝓpōnē falsā. ꝛ iō circa ipsū nō ē deceptio. Uel enī totaliter attingit vel nō attingitur: ꝛ tunc totalr ignoratur. de nullo igitur simplr simplici ꝯceptu pōt esse certitudo sm̄ aliquid eius: ꝛ dubitatio sm̄ aliud. 3. Dis. p. q. 3. L.

Cōceptus simplex pfectissim⁹ ad quē attingit metaphysicus de deo nō includit euidēter veritates ordinatas ad istā. de⁹ est oipotēs vtroqꝫ modo. qꝛ phi multi attingētes vt supponit̄ ad cōcept⁹ pfectissimos possibiles viatori ex nālib⁹ de deo: ad notitiā hui⁹ veritatis attingere nō potuerūt. qd̄ tm̄ fuisset eis possibile si talē ꝯceptū simplicē habuissent. imo fuisset eis q̄si necessariū: qꝛ ex virtute illi⁹ vidissent illā veritatē quasi immediatā: ꝛ vlteri⁹ applicando p illā ex ista necessaria deductiōe sciuissent v̄itatē illā mediatā. 7. q. q. j. R.

Cōclusio lꝫ hꝫ veritatē a p̄ncipio: tm̄ hꝫ ꝓpriā veritatē: qꝛ ꝓpriā cōformitatē ei⁹ qd̄ affirmat ad existētiā rei: ꝛ ad ipsos terminos ꝓprios cōclusionis: nō .n. ꝯclusio est vera foialr veritate p̄ncipij: sꝫ est vera veritate mediata ꝛ demōstrata. ꝛ ita hꝫ veritatē demōstrabilem. Consimilr multe ꝯclones sequētes ordiate ex eodē principio hn̄t veritates ꝓprias distinctas. ꝛ forte p̄or est verior ꝛ magis necessaria. qꝛ in necessitate sua non dependet a posteriori. sꝫ ecōuerso. Cōsimilit̄ ꝯclones false repugnātes eidē vero hn̄t ꝓprias falsitates. qꝛ ꝓprias discōueniētias ei⁹ qd̄ enūciat ad illud qd̄ est in re. Cōsimiliter de actibus volūtatis non solus actus volēdi nat⁹ est hr̄e cōueniētiā vel discōueniētiā ꝓpriā ad dictamē rectū: sed actus ipatus nat⁹ ē mediāte illo hr̄e ꝯueniētiā ꝛ ꝯformitatē: ꝛ lꝫ idē sit cui dꝫ ꝯformari actus iste ꝛ ille: tm̄ ea que cōformant̄ sunt diuersa: ꝛ ideo habēt ex parte sui diuersas ꝯformitates siue cōuenientias: licet ad idem. 18. q. q. T.

Cōclusio nō est nisi quedā veritas partialis p̄ncipij qd̄ hꝫ quasi totalē veritatē. sicut singulare est quedā veritas ptialis rei⁹ vlis. In entib⁹ āt ens causatū nō ē quedā entitas: q̄si partialis cāe: sꝫ est oino alia entitas depēdēs ab entitate cause. ꝛ si ergo aliqua ꝯclone destructa destruat p̄ncipium: nō tamen ita erit de entitate in causa ꝛ causato. 8. Dis. p. q. 5. Q.

Conferre per modū iudicij est solū intellectꝰ sicut ꝛ intelligere. vtēdo aūt siue ordināndo referre vnū amabile ad aliud est voluntatis. sicut enim voluntas est reflexiua qꝛ imālis: ita ꝛ collatiua vel potēs cōferre suo modo vel referre. 38. Dis. 2ª. q. vnica. D.

Cōfessio facta laico pōt eē mā verecūdie. q̄ est vna pena debita pctō: ꝛ i hoc cōfitēs soluit aliquā penā quā solueret si cōfiteret̄ sacerdoti. sed qꝛ accusatio ad hoc ex p̄cepto fit ꝛ nō ad aliud vt sequat̄ snia: ꝛ laicus nullā hꝫ sniandi auctoritatē i isto foro: sequit̄ ꝙ nullū p̄ceptū est de accusando se laico: ꝛ forte vtilius esset non accusare se illi si posset equalē verecūdiā hr̄e apud se recogitādo eadē peccata: ꝛ sic eque puniri. 17. Dis. 4ª. q. vnica. T.

Confessio non tm̄ est faciēda in mortali infirmitate sed quando quis agredit̄ actus arduos in quibus sit verisile qd̄ mors iminear: vt in bello mortali in naufragio ꝛ huiusmodi: ꝛ etiā quādo vult exercere act⁹ aliquos

quibus debetur reuerētia spālis: vt quādo vult cōmunicare: quia sicut dictū est supra. diffi. 9. habita oportunitate confessoris nullus debet sine confessione cōmūicare: ⁊ in sīlib⁹ sīle est iudiciū. 17. Dis. 4ᵗ. q. 1. D.

Confessor indiscrete ministrās sacrm pnie tenet nō statī ꝯfiteri de facto suo idiscreto qn̄. s. cōfessor su⁹ poterit statī deuenire ī notitiā psone circa quā indiscrete exercuit vsū clauiū: ⁊ hoc ad min⁹ tenet nō ī spāli exprimere culpā circa quā ⁊ modū quo indiscrete exercuit: sʒ vel pcise in vlī dicēdo sic mea culpa idiscrete ⁊ idebite ministraui sacrm pnie: vel si vrget eū ꝯscia de ꝯfessione faciēda sup hoc in spāli: qꝛ est pctm mortale spāle: ⁊ circūstātie spālr aggrauātes: tenet expectare oportunitatē cōfitēdi alicui qui ex tali ꝯfessiōe pcti ⁊ circūstātiaꝝ nō possit deuenir in notitiā psone huic ꝯfesse. ꝙ si nūꝗ̄ possit hēri tal' ꝯfessor qn ex explicatiōe pcti ⁊ circūstātiaꝝ posset deuenire in culpā ⁊ psonā isti cōfessaz. iste est in casu ipossibilitatis ad cōfitēdū hoc: qꝛ plus tenet ad pceptū nō pdendi culpā sibi cōfessaz ꝙ̄ ad cōfitēdū explicite culpā suā: qꝛ ad pmū multipliciter ex lege nature. 21. Dis. 4ᵗ. q. 2. N.

Cōfitēs pt postea pctm suū extra ꝯfessionē dicere: ⁊ siue secretū adhuc licētia sequēs ñ absoluit ꝯfessorē a lege nāe: qn teneat celare. sʒ si dicit vt nō hēatur secretū ⁊ maxime apud aliā psonā vel apud alias certas quib⁹ forte sʒ pp aliquē bonū finē q pt seq̄ ex reuelatiōe illius scā: vl' illi tūc ꝯfessor pt dicē illō tāꝙ̄ sibi publice dictū extra oē secretū. 21. Dis. 4ᵗ. q. 2. ī. K.

Congruū est ponere circa damnatos ita pauca miracula sicut possibile est: cū nō sit verisīle ꝙ de⁹ velit circa eos tūc multiplicare miracula vltra illud qd requirit ad punitionē coꝝ iustā. sʒ ponēdo actionē realē: ⁊ cū hoc vt necesse est: intētionalē. vr ꝙ opʒ ponere circa eos plura miracula ꝙ̄ ponēdo solā intētionalē. g̃ ⁊c. Probo minorē. sʒ quecūꝗ via hēat ponere ꝙ tūc nō corrūpunt a cā itrinseca. ⁊ hoc vel p cōseruationē diuinā miraculosā vel nō miraculosā sʒ iustā: qꝛ corrñdēt statui finali in quo iā illi sunt. tn̄ si ponat actio real' ibi est aliq̄ cā corruptiua extrinseca. ⁊ miraculū vr si illud nō corrūpit: cū cā q̄ pōt iducere aliq̄d icōpossibile alicui possit ipʒ corrūpe. illi āt ignis pt iducē calorē oio incōpossibilē q̄litati mixti reqsite ad vitā. si g̃ illū non inducat i sūmo: ⁊ tn̄ agat realr miraculū est. sicut fuit ī camio vbi ignis ñ hūit oēʒ actionē quā ex nā sua hēre potuisset. si iterū iducat calorē in illo gradu miraclm est ꝙ ille gradus stat cū vita. 44. Dis. 4ᵗ. q. 3. ī. D.

Cōgruū est effectū iuisibilē cāndū a deo ordinatē hoīeʒ ad salutē figri p aliqd signū sensibile: vt viator in q̄rēs cognitionē ex sensibilib⁹ effectū illū iuisibilē certi⁹ cognoscat. nec solū ꝯgruit eē signū hui⁹ effect⁹ q̄si speculatiuū p qd. s. possit hēri ꝯceptus i intellu de illo signato: vt hō signat nāʒ humana. sʒ signū q̄si practicū. s. qd signat signatū eē vel fieri. nec adhuc signū practicum dubiū seu equocū vl' icertū. qꝛ ⁊ si p tale signū duceret hō in cognitionē fieri huius effectus nō tn̄ appeteret illud signū sibi adhiberi pp icertitudinē signi respectu fieri signati: ergo talē effectū signari per signum practicum certum ⁊ efficax fuit congruū: vt ⁊ homo ex tali signo effectum cognoscat: ⁊ in tali signo effectuʒ ardēter querat. 1. Dis. 4ᵗ. q. 3. ī. A.

Cōgruū fuit septē adiutoria ꝯferri obseruatorib⁹ legis euāgelice in quib⁹ eēt pfectio nō tn̄ intēsiua: sʒ ēt extēsiua ⁊ sufficiēs ad oia necessaria pro obseruātia hui⁹ legis. hec aūt sūt vt dicit magister in lr̄a. baptismus ptinēs ad gn̄atiōeʒ spūalē. eucharistia necessaria ad nutritionē. ꝯfirmatio ad roborationē. penitētia ad lapsi reparationē. extrēa vnctio ad finale pparationē mr̄imonium ad multiplicationem in esse nature vel carnali. ⁊ ordo ad multiplicationem in esse gratie vel spirituali. 2. Dis. 4ᵗ. q. 1. L.

Coniūctio aīe xp̄i cū deo p actū fruitiōis fuit tāta ⁊ taʒ excellēs ꝙ ad ipsaʒ nō potuit pcedere meritū: ⁊ nobilius est hr̄e actū ad quē nō pōt pcedere meritū ex liberalitate dātis: ꝙ̄ hr̄e actū debiliorē cuʒ multo merito pcedēte. Et vr hoc rōnale: qꝛ sicut de⁹ creauit in eē nature aliquā nāʒ: puta nāʒ angeli: ad quā creādā nō potuit cooperari cālitas cāe scde pp pfectionē talis nature: ita in genere moris creauit de⁹ aliquē actū beatificū ad quē nō pōt eē actus aliquis meritorius prior. ⁊ hmōi fuit actus beatificus aīe xp̄i. ⁊ hoc pp nobilitatē ⁊ excellētiā actus ⁊ modi habēdi actū: qꝛ immediate antequam haberet aliquem actuʒ circa ea que sunt ad finem. 18. Dis. 3ᵗ. q. vnica. H.

Cōmēsuratio actual' vr eē posterior eq̄litate: qꝛ vr' iportare coextētionē ⁊ applicationē aliquoꝝ eq̄liū: ⁊ modū talē extēdēdi siue hn̄di q̄titatē fʒ quā pn̄t coextēdi ⁊ applicari ad hoc ꝙ sint ꝯmēsurabilia. vn̄ corp⁹ xp̄i ī eucharistia nō ē ꝯmēsuratū alicui hn̄ti q̄titatē sʒ nec ꝯmēsurabile po ppinq̄ sub eo mō q bʒ ibi eq̄litatē nō est g̃ argᵐ aliq̄ mō a pori. nō est real' ꝯmēsuratio. g̃ nō est realis equalitas. 6. q. q. ī. Dd.

Cōmunicans tenetur se examinare fm diligētiā sue fragilitati possibilem anteꝙ̄ cōicet. Si autem non sit negligentia crassa: puta qꝛ pcessit examinatio sufficiēs ⁊ nullū occurrit pctm de quo nō fuerit vel sit contritus ⁊ confessus prius: non peccat cōicando. sʒ forte aliq̄d lateat vel traditū fuerit obliuiōi. quod probatur. tuʒ qꝛ post talē inquisitionē cōtritus ⁊ ꝯfessus si moreret saluaret. nō aūt requirit maior examinatio ad cōmunicandū ꝙ̄ ad secure moriendū: tum qꝛ aīa quilibet se exponeret pıculo cōicādo. 9. Dis. 4ᵗ. q. 1. B.

Cōicare sic eē a vbo nō est idē ꝙ eē diuinū iformare formalr naturā humanā: nec ēt effectiue cōicare: q. s. persona assumēs effectiue det aliqd eē nature assūpte ex hoc ꝙ assumēs est: sʒ istud cōicare est terminare depēdētiā extitie actualis nāe assūpte. ⁊ hoc nō est ꝙ existētis realis nature assumētis sit rō terminādi sed subsistētia. i. incōicabilis existētia. 1. Dis. 3ᵗ. q. 5. L.

Cōmunicatum inquantū pductione cōmunicat. nō presupponit illud cui cōmunicet. nec ecōuerso. qꝛ ista cōicatio non est alicui iam existenti. sicut est in alteratiōe. sʒ est alicui. vt sit: ideo nec nā cōicat ante pductioneʒ suppositi: qꝛ tunc cōicaret nō producto: nec etiā econuerso suppositū est anteꝙ̄ natura cōicetur: licet absolute cōmunicatum sit prius rōne ppria suppositi: prioritate perfectionis: ⁊ etiam prioritate essendi sine inuiceʒ: in creaturis prime prioritati corrñdet hic. qꝛ ī deo essentia est formaliter infinita. relatio autem non. 5. Dis. p̄. q. 2. ī. R.

Comparatio philosophi oʒ intelligi q̄tū ad primaʒ mo- 3° de aīa
tionem intellectus ab obiecto. ibi eniʒ fantasmata cū t.c. 32.
intellectu agente habent vicē primi obiecti mouentis: sʒ nō oʒ intelligi q̄tū ad oēm sequentem motioneʒ primam. pōt eni intellectus abstrahere obiectū inclusum in aliquo prio mouēte: ⁊ ꝯsiderare illud abstractū nō cōsiderādo illud a quo abstrahit. ⁊ cōsiderando illud sic abstractum considerare cōe sensibili ⁊ insensibili: ⁊ in illo considerat insensibile in vlī: sicut ⁊ sensibile. Et potest ꝯsiderare istō abstractū ⁊ aliud abstractū cum quo sit ppriū alteri. s. in sensibili: sed sensus non est abstractiuus: ⁊ ideo in omni actu tā prio ꝙ̄ 2⁹ reqrit aliqd obiectū pᵐ mouens: quō non se hēt fantasma ad intellectum. 3. Dis. p̄. q. 1. H.

Cōplexio contingens nō est nata cognosci ex terminis:

qz tunc non tm̄ eēt nec̄ia:sz ēt prima τ imediata. ğ rō
nes cognoscēdi terminoꝝ quātūcūqꝫ pfecte represen
tēt eos nō sūt sufficiētes cause cognoscendi illā cōple
xionem contingentem.39.Dist.p̄.q.1.A.

Compositio rei τ rei non requirit in ente in genere: sz re
quirit ꝯpositio realitatis τ realitatis:quaꝝ altera pci
se sūpta i p̄mo signo nāe est in potētia ad alterā τ per
fectibilis p alterā.talis aūt ꝯpositio non p̄t eē realita
tis infinite ad realitatē infinitā.ois aūt realitas i deo
est infinita formaliter.8.Dist.p̄.q.3.V.

Cōpositio pōt intelligi ꝑprie ꝓut est ex re actuali τ re po
tētiali:vel minus ꝑprie ꝓut est ex realitate: τ realita
te actuali τ potētiali in eadem re.primo modo nō est
indiuiduū ꝯpositius respectu nature specifice.qz nullā
rē addit:qz nec materiā nec formā nec ꝯpositū. 2ᵒmō
est necessario ꝯpositꝰ:qz illa realitas a qua accipitur
dr̄is specifica potētialis est respectu huiꝰ realitatis a
qua accipit differētia indiuidualis.sicut si essent res τ
res:non enim realitas specifica ex se hz vn̄ per identi
tatē includat realitatē indiuidualez: sed tm̄ aliqd ter
tiū icludit ambo ista per idētitatē. Et hec est talis cō
positio qualis non p̄t stare cū simplicitate dina.illa.n.
nō tm̄ non compatit compositionē rei τ rei actualis:
τ potētialis. sz nec realitatis actualis cū realitate po
tentiali.comparādo.n.qdcūqꝫ essentiale ad qdcunqꝫ
essentiale in diuinis est formaliter infinituz: τ ideo ex
se hz vnde per identitatem includat quodcūqꝫ:qd po
pōt secū esse.3.Dist.2ᵃ.q.6.L.

Concreta non plurificantur nisi plurificentur tā forme
q̄ suppositū:sola.n.plurificatio forme nō sufficit ma
xie vbi plures forme siue eiusdē rationis:siue eodē no
mine expresse:vt hic possunt esse in eodem:quēadmo
dū xp̄s non est plures volentes:sz hēat plures volun
tates fm̄ Dam.τ ideo si arguat filiatione est filius: ğ
alia filiatione est aliꝰ filiꝰ:ē fallatia ꝯn̄tis a destructio
ne añtis.8.Dist.5ᵃ.q.vnica.F.

Concretū non numerat ad solā numerationē forme: sz
opz q̄ cū hoc sit numeratio suppositi habētis formā:
nā corpꝰ hn̄s albedinē si fm̄ eā ē simile multis multas
hz similitudines.qz similitudo numerat termino nūerato:
sz tn̄ ipsuz non est multa similia:sed vnū sile: sicut hn̄s
multas scias est vnū sciēs.11.q.q.i.D.

Concupiscibile respicit illd qd ex se natū est eē ꝯueniens
vel discōueniēs.ita q̄ nullo alio posito circa ipz nisi so
la apprehēsiōe facta:natus est seqꝫ actꝰ delectādi vl' tri
stādi siue ꝓsequēdi vel fugiēdi q̄tū est ex pte eiꝰ. talia
nō respicit irascibilis: actꝰ.n.irascibilis est irasci. qd fz
phm.τ rethoricoꝝ ē appetere vīdictā fm̄ rōnē appa
rētē pp apparētē puipēsionē.igr̄ obz irascibilis ē vīdi
care:vel verius si hoc est actus eiꝰ.vindicabile seu pu
nibile qd posset dici irascitiuū.vel vsitatiori mō loquē
di offēdēs:qd offendēs nō dr̄ statim discōueniēs cōcu
piscibili:sz qz īpedit illd qd est p̄mo ꝯueniēs appetitui.
puta gustatiuo canis vt cibum.id ꝯcupiscit prio.ꝓhi
bēs aūt cibum τ remouēs offendit aial cōcupiscens:
obiectū igit irascibilis est tale offendēs circa qd irasci
bilis hz quoddā nolle: nō quidē ꝑ ꝑ refugiētis sicut
cōcupiscibilis nolēs refugit:sz magis respuētis siue re
pellētis:qz irascibilis nolēs repellit.nō eni cōcupiscit
tm̄ amouere illud īpediēs.sz ēt vltra punire.quere su
pra di.26.huius tn̄ eius actus est velle vlcisci vel nol
le.τ obm nolitū nō punitū est adhuc pn̄s.id semp ira
sci est cū tristitia.nō tm̄ ꝯcupiscibilis. sed ēt cū tristitia
irascibilis.τ hoc nō nisi tūc.qn̄ irascibilis hz actū imp
fectū.qn̄.s.desiderat vindicare:sz nō vindicat: qn̄ autē
actu vindicat tūc actus eius perfectus assimilat frui
tioni ex pte cōcupiscibilis.τ tūc irasci irascibilis ē sine
tristitia:imo est cū magna delectatione ꝑpria fm̄ Ar.
2.rhetori. Ira viri q̄si mel. Sicut ğ cōcupiscibilis indi
get ordinari circa ea que sūt nata primo appeti ne ea
iordinate appetat:sed fm̄ moderamē recte rōnis: ita
etiā irascibilis indiget moderari p habitū ne imodera
te velit ꝑpellere offendēs: τ vlcisci de illo: sz modera
te velit ꝑpellere propellēda τ nō propellere propel
lenda.34.Dist.3ᵃ.q.vnica.F.

Continentia virtualis que est in termino: τ potētia obe
dientialis indepēdēte vel contento pertinet ad depen
dentiam causati ad causam.1.Dist.3ᵃ.q.5.A.

Cōtinētia vnitiua nō ē eoꝝ que dis sunt idē: qz illa non
vniunt:nec est eoꝝ que manēt distincta illa distinctio
ne qua fuerūt distincta ante vnionē. Sed que sūt vnū
realiter manēt tn̄ distincta formalr.siue que sūt idem
idētitate reali distincta tn̄ formaliter. Hmōi aūt ꝯtēta
sūt in duplici dr̄ia:qz quedā sunt de natura ꝯtinētis vt
quecūqꝫ sūt supiora ad cōtinēs.vbi gr̄a. Ab eadez re
accipit rō albedinis coloris q̄litatis sensibilis τ q̄lita
tis.τ hec sūt supiora ad hāc albedinē.τ id oia sunt de
essentia eius. Alia sūt ꝯtēta in aliquo vnitiue quasi po
steriora:qz quasi passiōes cōtinētis.nec sūt res alie ab
ipso cōtinēte:isto mō ens ꝯtinet multas passiōes que
nō sunt res alie ab ipso ente: vt ꝓbat Arist. in p̄n. 4.
meta.distinguunt tn̄ ab inuicē formaliter τ quidditati
ue. Et etiam ab ente formalitate dico reali τ quiddita
tiue. aliter meta.ꝯcludēs tales passiones de ente τ il
las ꝯsiderās non esset scientia realis.sicut ergo ens cō
tinet vnitiue rationē vnius veri τ boni alioꝝ: sic aīa
continet potētias suas vnitiue q̄q̄ formaliter sint di
stincte.16.Dist.2ᵃ.q.vnica.R.

Cōtingētia relata ad diuinā sciētiā sūt necessaria necessi
tate ꝯn̄tie.hoc est ista ꝯn̄tia ē nec̄ia si deꝰ scit illa eē fu
tura: illa erūt nō tn̄ sūt necessaria necessitate absolu
ta:nec necessitate ꝯn̄tis.40.Dist.p̄.q.1.Z.

Contingētia non est tm̄ priuatio vel defectus entitatis:
sicut est deformitas in actu 2ᵒ.qui est pctm̄: imo con
tingentia est modus positiuus entitatis.sicut necessi
tas est alius modus.τ omne ꝓsitiuū qd est in effectu
principalius est a cā priore.τ ideo non sicut de formi
tas est ipsius actus a cā 2ᵃ.τ non a cā prima: ita est cō
tingentia:imo ꝯtingentia per prius est a cā p̄ᵃ q̄ 2ᵃ:pp
qd nullū causatū esset formalr ꝯtingēs nisi a cā pria cō
tingenter causaret.40.Dist.p̄.q.vnica.Z.

Contingēs dū ē ꝯtingēs.s.dū est in cā sua nō p̄t sciri ab
intellu creato: sz quātūcūqꝫ aliqd ꝯtigēter sit in cā sua.
postq̄ tn̄ contigēter positū est in esse.sicut iam habet
determinatā entitatē: ita iā pōt hr̄e determinatam co
gnoscibilitatē.τ hoc in quocūqꝫ intellectu respiciente
totū ens.sz ğ aliquis intellectus nō possit p̄scire q̄ in
ista hostia continebitur corpus christi.tn̄ ex quo istud
factū est bene potest intellectus naturaliter intueri cor
pus sibi existens.10.Dist.4ᵃ.q.8.i.N.

Consideratio attributoꝝ nāliter a nobis intelligibiliu z
est ꝯsideratio metaphysica:nisi sint aliq̄ attributa p se:
tm̄ ꝯuenientia huic essentie:vt hec: τ nō:vt a nobis nūc
nāliter intelligit confuse.3.q.pl.i.R.

Cōsilio est ordo originis patris ad filiū i hn̄do itelligētiā
pfectā q̄lis ē i hn̄do memoriā pfectā:qz vlr eiusdē p se
est hr̄e itelligētiā pfectā:cuiꝰ ē hr̄e memoriā pfecta.si
cut ğ pr̄ nō p̄cise i filio nouit seipm̄ q̄si p memoriā: sz p
seipsuz vt est p̄or filio: ita τ de notitia actuali p intelli
gētiā: τ tūc vltra.sicut ğ actuali notitia siue intellectio
ne p itelligētiā nouit pr̄ seipm̄ p̄us origine q̄ i filio: ita
actuali itellectiōe p itelligētiā ingenitā nouit ois disti
cta in se p̄us q̄ in filio.1.q.q.i.T.

Consuetudo in eccl̄ia bona est q̄ nullū adultū baptizat

nisi rñdeat ꝓ seipo: ꝛ ē ꝯsuetudo laudabil ꝛ rõnabilis vt solū volēs ascribat fālitē xpi: ſꝫ lꝫ nō rñdēt: qꝛ.ſ. nō vteret rõne vt dormiēs: posset sibi sacrm ꝯferri: oīs tñ cēr bitualr ꝯsētiēs: ſꝫ h̄ vt dictū ē ꝑus nō expedit facē ſꝫ expectaᷣ tpe q̄ actualr ꝯsētiet. 4. Dist. 4ª. q. 4. L.

Cōsumatū ē. dico q̄ h̄ itelligit d̄ biꝭ q̄ scripta sūt de filio bois. iuxta illō Luē. 18. Ecce ascēdim⁹ hierosolymā ꝛ ꝯsumabūt oīa q̄ scripta sūt ꝑ ꝓpħas de filio bois. vel si illud referat ad antiquā legē sic oꝫ itelligi. ꝯsumatuꝫ est in cā. nā mora xpi cū erat ꝯfirmatiōis legis euāgelicę. ſꝫ illa nō fuit ꝯfirmata tanq̄ necīa ad obſuādū an̄ ꝑdicatione ei⁹ publicā: q̄ nō icepit in passiōe: ſꝫ in penthe᷑. tpe eni itermedio sederūt in cenaculo nemini solēniter vel publice ꝑdicantes. 3. Dist. 4ª. q. 4. i. N.

Contra falsa miracula antichristi posset sibi obijci saltē de istis duob⁹ hoc mō. Si tu es de⁹ fac me videre eēntiā diuinā nude: ꝛ post visionē: memoriā certā hr̄e visiōis: ꝛ certitudinē: q̄ illa fuit visio essentie dine: ꝛ tūc credā tibi. ¶ Itē si tu es deus: dic mihi quid faciā: vel quid cogitabo: vel appetā ꝓ tali hora: ꝛ hmōi vt esficaciā ex miraculis innuit saluator Joā 5. Opa q̄ ego facio ipsa testimoniū ꝑhibēt de me. si mihi non vultis credere: opibus saltē credite. 2. q. pl. D.

Cōtractus in quib⁹ dñia transferunt quidā sunt rei vtilis pro re vtili imediate sicut vini pro blado ꝛ hmōi. ꝛ dr̄ reꝝ permutatio do vt des vel do si des. Quidaꝫ rei vtilis pro numismate vel econuerso: qꝛ enim difficile erat res vsuales imediate cōmutare. Ideo inuētum est mediū ꝑ qd̄ talis cōmutatio facilr̄ fieret qd̄ vocat numisma. ꝛ dr̄ cōmutatio nūmismatis ꝓ re vsuali emptio: ꝛ cōuerso v̄o vēditio. Quidā tertio nūmismatis pro nummismate: ꝛ dr̄ mutui datio ꝛ mutui acceptio. Sūt ḡ tres ꝯct⁹ i qb⁹ trāsfert dñium quib⁹ corrñdent alij ꝯct⁹ i qb⁹ trāsfert vsus vel vso vtēdi retēto dñio. Nā reꝝ ꝑmutationi corrñdet mutua vel ꝑmutata accōmodatio: emptioni corrñdet ꝯductio ꝛ venditioni locatio. mutuatiōi nō corrñdet aliq̄d ꝓprie in translatione vsus rei. 15. Dist. 4ª. q. 2. i. K.

Contrahentes matrimoniū sub aliqua ꝯditiōe repugnāte alicui triū bonoꝝ nihil faciūt. puta ꝯtra ꝑmū accipio te in meā donec occurrat magis placēs. cōtra 2m accipio te i meā ita vt nō tenear tibi seruarē fidē nec affirmatiue ad reddendū nisi qn̄ voluero. nec negatiue quin possim pro libito meo alteri cōiūgi. cōtra 3m accipio te in meā si ꝓcuraueris venena sterilitatis: vel cōsentias mecū in procuratione taliū venenoꝝ. ꝛ ratio quare isti cōtractus nō sunt matrimoniales est: qꝛ nō tenēt nisi sub illa cōditione cū sint cōditionales: ſꝫ impossibile est qd̄ sit mr̄imoniales sub illa cōditiōe: quia repugnat ꝯctui mr̄imoniali: imo nullus ꝯct⁹ est. qꝛ iste nō ꝑt dare se ꝯ ꝑceptū supioris: ꝓhibitio aūt supioris est de trāslatione sub istis cōditionib⁹: qꝛ ꝑcepit trāslationē q̄ oꝫ fieri: sub ꝯditiōib⁹ oppositis fieri. vn̄ q̄cūq̄ attētauerint nō solū peccāt mortalr̄. ſꝫ obligant ad recedēdū ab omni vsu mutuo virtute talis contractus. 31. Dist. 4ª. q. vnica. E.

Cōtraria nō qꝛ diuersa. i. in nullo cōuenientia idō sunt incōpossibilia: nā hoc mō diuersa gn̄e sūt magis diuersa q̄ ꝯria: ſꝫ qꝛ i illis ē repugnātia lꝫ l mulriꝭ ꝯueniāt q̄liꝭ repugnātia nō est illis q̄ i nullo vl̄ in paucis ꝯueniūr. nā igr̄ dīna ꝛ hūana: lꝫ sint magis diuersa q̄ ꝯria: non tn̄ magis repugnantia. exm. suꝑficies ꝛ albedo magis sūt diuersa q̄ albū ꝛ nigrū: ꝛ tn̄ suꝑficies pōt eē alba: nō tn̄ albū pōt eē nigrū forālr: vel ecōuerso ꝑꝑ eoruꝫ repugnantiā formalē. 1. Dist. 3ª. q. 1. i. L.

Cōuersio est necessaria ad fantasmata: non sicut ad ꝑnm intelligēdi: ſꝫ sicut ad illō quo opꝫ potētiā iferiorē vel ad hoc q̄ supior hēat opationē suā: ꝛ hoc ꝑꝑ ordinē potētiaꝝ in agēdo q̄s ad ꝑfecte agēdū opꝫ cōcurrere in agēdo circa idē obiectū. 45. Dist. 4ª. q. 1. i. D.

Cōuersio panis nō ē rō tal̄ p̄ntie: nec ꝓpa mutatio ad talē p̄ntiā: ſꝫ sola v̄tus diuina ꝑ mutationē illaꝫ q̄ nō est ꝯuersio facit illud qd̄ est alibi hr̄e istam presentiaꝫ h̄. ꝛ hoc pōt facere ita de parte corporis ꝛ ꝓprietatib⁹ sicut de toto corpore. 10. Dist. 4ª. q. 4. L.

Corpus xpi in celo est mixtū ꝛ est ibi ꝯtrarietas q̄ aū ꝛ elemēta nata sūt eē in regiōib⁹ ꝓpriis cū sint extra ꝛ magis extra q̄ prius in corpe xpi. ꝛ in corpe ſm se nō vt accipit ſm organa sensuuꝫ maxie dominat terra ꝛ illa in celo existens est maxime extra locum suuꝫ. ideo maxime iaceret ad corruptionē appetendo locū proprium. 16. Dist. 3ª. q. 2. ii. A.

Corpus xpi in morte fuisset putrefactū quātū est ex p̄tēcāꝫ iterioꝝ nāliū si nō fuissent ꝓhibite: qꝛ hūit cāꝫ intrinsecā resolutiōis: scilicet calorē ꝛ humorem ꝛ extrinsecam sicut alia corpora. ſ. calorē frigus ꝛ alia: quaruꝫ cālitatē ꝓhibuit de⁹ ꝛ ꝓhibuisset ēt si corp⁹ illud non fuisset viuificatū vsq̄ ad gn̄alē resurrectioneꝫ: ꝛ quia illō dōꝫ ē eē simplr̄ futuꝝ qd̄ futuꝝ ē ſꝫ cās supiores vicētes cālitatē iterioꝝ cārū quātū i eiꝭ esset: iō simplr̄ dōꝫ est q̄ illō corp⁹ nūq̄ fuisset putrefactū: ꝛ ſm illaꝫ viā tenēdū est ꝛ vere q̄ ēt illa sunt simplr̄ possibilia q̄ sunt possibilia ſm cām superiorē: nō autē que ſm iferiorem: nisi ſm quid. 21. Dist. 3ª. q. vnica. A.

Corporale nō trāsmutat in aliō nisi ꝑ alterationē q̄ recipit in corpali ꝛ mō extēso: ꝛ ita nec ꝓductū ꝓducitur nisi vt extensuꝫ ꝛ habens modū extensi. 10. q. q. C.

Corp⁹ mortuū efficit grau⁹. nō qꝛ plus de quātitate aut mā apponat. ſꝫ qꝛ spūs vitales corrūpunt ꝛ humores grossi inducunt. 49. Dist. 4ª. q. 14. i. D.

Corrupta violēter: lꝫ delectaret in volūtate ex delectatiōe appetit⁹ sensitiui: non tn̄ peccaret: qꝛ delectatio ꝛ delectabile posset eē nō volitū quantū ad oēm actum elicitū volūtatis: ſm aūt aliā viā oporteret dicere q̄ lꝫ delectaretur ſm tactū: nō tn̄ ſm volūtatē nisi olim esset libere volitum. 15. Dist. 3ª. q. vnica. i. F.

Creator nō dic aliq̄d repugnās nāe vel huic supposito sicut creatura. creaᷣ. n. ē dare eē ꝑma cālitate post non eē. h̄ xpo ñ repugnat. creari aūt ē accipe eē ꝑma ꝑ effiēte post nō eē. hoc xpo repugnat. 11. Dist. 3ª. q. 1. G.

Creatura genita nō est de nihilo: qꝛ aliq̄d ei⁹ ꝑexistit vt mā. igr̄ cū forma fit aliq̄d ꝯpositi ꝛ aliq̄d ei⁹ ꝑfecti⁹ q̄ sit mā: si forma alicui⁹ ꝑexisteret: ꝛ mā de nouo adueniret: ꝛ īformaret illa forma ꝑexistēte: ipꝫ ꝓductū nō eēt d̄ nihilo: qꝛ aliq̄d ei⁹ ꝑexistisset: imo aliq̄d ei⁹ ꝑfecti⁹ q̄ mā: q̄ ꝑexistit cōiter ꝛ iō si fili⁹ nō diceret eē de nihilo: qꝛ eētia ei⁹ ſm ordinē originiꝭ ꝑfuit i patre: ꝛ h̄ si illa eētia eēt q̄si mā gn̄ationis filij: multo magis: nec fili⁹ eēt d̄ nihilo. si illa eētia ꝑꝰꝭ origie existēs i p̄re: sit q̄si forma cōicata filio. 2m declaro. ſ. q̄ illud de. sufficiat ad rōnē filiatiōis: qꝛ in aiatiꝭ vbi ē p̄nitas ꝛ filiatio: videam⁹ q̄ sit ille act⁹ ꝑ quē gn̄ans dr̄ forālr p̄r: ille vtiq̄ ē act⁹ decidēdi semē. ꝛ si eēt ꝑfectū agēs: ita q̄ tūc: q̄n decidit semē: possit imediate decidere ꝓlem: vere esset p̄r ꝛ multo ꝑfecti⁹ q̄ mō sit: vbi reqrunt tot mutatōes intermedie: ſꝫ nūc i isto actu decidēdi semē: illud: qd̄ erat suba ei⁹ vl̄ aliq̄ mō aliq̄d ei⁹: nō ē mā: ſꝫ est q̄si termin⁹ forāl ꝓduct⁹ sine cōicat⁹ ꝑ istū actū: sicut eēt ꝓles: si imediate decideret a p̄re: igr̄ q̄ aliq̄d sube gn̄antis sit termin⁹ actiōis sue: q̄ ē p̄r: h̄ vt saluat ꝓductū sic in nā eē d̄ suba ei⁹: sic q̄ ipm̄. de: vere sufficit ad rōnē p̄ris ꝛ filij: ꝛ q̄ illud decisum. vt terminus. sit mā sequētiū trāsmutationū. hoc accidit ipsi. de vt cōuenit patri ꝛ filio. 5. Dist. ꝑ. q. 2. D.

Creature ſp i eēndo eq̄ ɔ̄pēdet a deo i eē: q2 eq̄ ſp ab ipſo p idē velle ipſi⁹ bʒ idē eē ꝛ h̄ mō poſſet dici: q̄ ꝓductio pſone diue ſp ē i fieri. q2 nūq̄ iſta pſona p̄t hre eē niſi accipiēdo actualr a ꝓducēte. ꝛ tū eē pſone ē maxime pmanēs h̄ mō eē creature lʒ ſic pmanēs: tū reſpcū dei a cui⁹ volitiōe actuali ſp eq̄ depēdet ſp ē q̄ſi i fieri. h̄ ē actu ɔ̄pēdēs a cā dāte eē: ꝛ nūq̄ i ſcō eē: h̄ ē i actu ſepato ꝛ idepēdēte a q̄cūq̄ alio: nō tū ē i fieri nouo ꝛ nouo: ſʒ p oppoſitū illi ē i ſcō eē hoc ē i eē ɔ̄pleto abſq̄ pro ſine aliq̄ nouitate addenda. 12. q. q. D.

Creatura ē brā ꝓpōrtiōalr aliq̄ mō illi mō quo de ē brūs ſʒ de⁹ ē brūs pcīſe p h̄ q̄ ē idē ſibi: ſʒ p h̄ q̄ ē itelligēs ꝛ volēs ſe tāq̄ obʒ. alioq̄n ex h̄ q̄ ē brūs nō poſſet inferri q̄ ē itelligēs. q2 ſi nō hēret itellectū adhuc eēt idē ſibi ſicut lapis eſt idē ſibi. 49. Diſ. 4ᵃ. q. 2. ī. A.

Creatura nō bʒ ex ſe nō eē: nec bʒ ex ſe eē. nec q̄ ſi ſint i ea eē ꝛ nō eē: q̄ſi ſi ſint eē ꝛ nō eē: nec aliq̄ mō bʒ nō eē q̄n ē. ſʒ q̄ tū ex ſe hēret nō eē: niſi cā extrīſeca ſuū nō eē īpediret dādo ſibi eē: q2 ex ſola rōne creature nō hēret eē: circūſcripta ol cā extrinſeca dāte eſſe: q2 nullo⁹ hēret eē: niſi p cāʒ extrīſecā ꝓduceret i eē: ita q̄ magis ꝓpriē dīʒ eſt creaturā nō hr̄e eē ex ſe formalr q̄ hēre nō eē ex ſe formalr: q2 formalr ꝓnt ex ſe affirmat nec bʒ eſſe ex ſe nec non eſſe. 1. Diſ. 2ᵃ. q 2. ī. A.

Creature ad deū vt ad cāʒ efficiētē nō ē niſi vna relo ꝛ coeuā fūdamēto imo eadē fūdamēto: vt pʒ 2° lib. diſ. 1. q. 5. ꝛ illa p̄t dici creatio paſſiua: vel ſi h̄ nomē creatio īportat nouitatē ſiue ordinē ad nō eē p̄cedēs: tūc oʒ vti alio noīe nō īportāte nouitatē: q2 illa nouitas nō ē coeua nec relōni ad deū nec fun⁹. 13. Diſ. 4ᵃ. q. 1. ī. X.

Creari dīc q̄dā fieri: ita q̄ vltra fieri addit aliq̄d ꝛ quātū ad reſpectū quē dicit fieri ad cāʒ efficiētē: ꝛ quātuʒ ad illū reſpectū quē dicit ad oppoſitū p̄cedēs. q̄ ad p̄m fieri reſpicit efficiēs i cōi: ſed creari ꝓprie reſpicit p̄mū efficiēs: vt imediate ꝓducēs. ita q̄ nihil dr̄ ꝓprie creari niſi qd̄ a ſolo p2io efficiēte imediate ꝓducit ad eē. quo ad ſcdʒ fieri dat itelligere oppoſitū p̄cedēs q̄lecūq̄ ſiue poſitiuū ſiue p̄uatiuū: ſʒ vltra h̄ creari ꝓprie ſupra addit q̄ oppoſitū imediate p̄cedēs ſit ɔ̄dictoriū. pura negatio nō in aliq̄ ſbo. ita q̄ nec p̄uatio nec ɔ̄riū. Hoc mō a creari ſtricte accepto illud dr̄ ſtricte creatura qd̄ accipit eē a p2io efficiēte imediate: ꝛ poſt oīno nō eē: ſiue poſt purum nihil. 11. Diſ. 3ᵃ. q. 1. A.

Creatio eſt ꝓductio toti⁹ creati i eē nō p̄ſuppoſita aliq̄ pte ei⁹: ita q̄ lʒ creatū hēat duas ptes: q̄rū altera nālr poſſet p̄cedere alterā: ꝛ eā recipe vt ſuā pfectionē: tñ vt totū creat. nō vr̄ p̄m⁹ termin⁹ creatiōis eē ps aliq̄t ſʒ totale eē. aut ſaltē ſi loq̄mur de angelo creato. ſbi nihil eſt potētiale recipiēs aliqd̄ actuale ſub cui⁹ oppoſito p̄fuerit. Et tūc ſi dicat mutatio hitudo potentialis ad actuale nouū: ita q̄ potētiale p̄fuerit i ſe: ꝛ tū ſine illo actu. pʒ q̄ nulla creatio eſt mutatio: q2 nullum potentiale preexiſtebat. Si autem mutatio dicat noua actuatio ipſi⁹ potētialis: ita q̄ illud potētiale nō prefuit ſub actu: nec tū opʒ q̄ in ſe p̄fuerit: nec ſic creatio angeli eſt mutatio: q2 nullū potētiale ē i eo: tñ ſic poſſet dici q̄ creatio ignis ē mutatio ſi ignis crearet: q2 in eo eſt potētiale: ꝛ actuaret p formā: ꝛ alr ſe hēt nūc q̄ pri⁹: nō q̄ p̄ua fuerat: ſʒ q̄ nō ſic ſe hūerit p̄us ſicut mō. Et vr̄ q̄ i diffōne mutatiōis illud: alr ſe hr̄e nunc q̄ p̄us: nō oporteat q̄ accipiat poſitiue: q2 planū eſt ſi nō refert ad ſubiectū: ſʒ ad terminū a quo. termin⁹ aūt a quo mutatiōis ꝓprie nō eſt aliqd̄ poſitiuū: ſʒ p̄uatio

T.c.4. ſʒ phʒ. 5. phyſi. dico tūc q̄ vl nulla creatio ē mutatio. ſi oporteat ſp potētiale i ſe p̄fuiſſe: ꝛ nouiter actuari a ſora recepta: q2 nulli⁹ creati potētiale p̄fuit. vl ſaltem creatio ſimplicis nō ē mutatio: ſi ſufficiat potētiale nō fuiſſe ſub illo actu i quo nūc ē: ꝛ ita nouiter fuiſſe ſub actu per mutationē. Sed quōcūq̄ ſit rōnē illi⁹ ordis imediati ad nō eſſe: pp quē ɔ̄ceſſuʒ eſt mutationē differre a forma. ɔ̄ceſſuʒ eſt etiā creationem nō eſſe eādē realr fundamento: q2 ille ordo imediatus ad nō eē nō eſt idem: ſi nō maneat niſi in p̄mo inſtāti: ſicut pp illuʒ eūdem ordinem non manet creatio niſi in primo inſtāti cū forma. 1. Diſ. 2ᵃ. q. 5. ī. T.

Creatio nō poſſʒ repari eadē inq̄tū dicit ordinē imediatū ad non eē nō āt inq̄tū dicit reſpectū ad cāʒ. vñ idē reſpect⁹ p̄t repari: q2 eadē m̄nitas fuit in m̄re xp̄i ad ipʒ poſt reſurrectionē q̄ ante fuit. 1. Diſ. 2ᵃ. q. 5. ī. R.

Credere ſupnāle eſt act⁹ vt elicit ſm iclinationē fidei īfuſe: credere aūt nāle eſt act⁹ elicitus ſm certitudineʒ acceptā ab aliquo teſtificāte. ꝛ pp hoc ſimul pōt q̄s vno ꝛ eodem actu credere ex teſtimonio aſſerentis ꝛ credere ſm inclinationē fidei infuſe ſi ineſt. igr̄ idē eſt act⁹ in re. ꝛ ille vt eſt naturalis eſt potentialis ad illam pfectionē quā recipit a fide infuſa. ꝓpriuʒ aūt potentiale nō diſtinguit ſpecie a pfecto hñte vltra illud potentiale propriā perfectionem. 17. q. q. L.

Credibilia ſunt in triplici dr̄ia. Quedam enim ſunt quorū viſio per ſe pertinet ad beatitudinem: ſicut eſt viſio trinitatis. ꝛ talia ſunt ſcibilia extendendo ſcire. ꝛ ſunt viſibilia extēdendo videre. ꝛ de iſtis p ſe intelligendū eſt q̄ fidei ſuccedet viſio. Alia ſunt quorū viſio aliquo mō ptinet ad btitudinē: nō tñ eſſentialr: ſʒ ɔ̄comitanter q̄ ēt nō ſūt ſcibilia: q2 ſūt q̄dā facta tpalia ſicut ſūt credibilia de icarnatiōe: ꝛ de talib⁹ ɔ̄comitāter ſuccedet fidei viſio: nō tñ rei i ſe: q2 nō videbit i p̄ria xp̄s in cruce: nec i vtero virginis. ſʒ i vbo. Alia ſunt nec vnq̄ viſibilia nec ſcibilia: q2 facta tpalia nec pertinētia ad beatitudinem principalr: nec cōcomitāter. cuiuſmodi ſunt aliqua vera pertinētia ad actus humanos. de talibus aūt ſiquis viator hēret fidē pōe ɔ̄cedi q̄ in illo poteſt manere fides. 31. Diſ. 3ᵃ. q vnica. D.

Credo q̄ nunq̄ fuit nec erit vſq̄ ad ſinē mundi aliquid eque de veritate humane nāe i duobus ſuppoſitis. et ideo reſurget p̄ciſe in vno in quo magis fuit de veritate magis inq̄ vel q2 in ipſo prius vel q2 magis de intentione nature pars eius. 44. Diſ. 4ᵃ. q. 1. ī. Q.

Credo etiā q̄ i corporalib⁹ nō neceſſario eſt vex̄ q̄ mouēs ꝛ motū ſint diſtincta ſubto: ſaltē dico q̄ i ſpiritib⁹ eſt ſimplr falſa: q2 de⁹ nō poſſet vnū angelū ita nuduʒ in nālibus creare. q̄n ille ſuis nālib⁹ relictus poſſet ſuā eſſentiā intelligere: ꝛ ſic ideʒ eſſet mouens ꝛ motuʒ in diſtinctū ſubiecto. 25. Diſ. 2ᵃ. q. vnica. D.

Credo q̄ nō ſunt aliqua in nouo teſtamento que nō p̄nt extrahi de veteri in aliquo ſenſu allegorico vel tropologico vel anagogico. tñ nō oīa concipiuntur in ſenſu hiſtorie. ꝛ lr̄e in ve. te. 25. Diſ. 3ᵃ. q. 1. ī. K.

Cuilibet corpori preter vltimum: cui⁹ nō eſt aliud extra continēs: ſex ɔ̄ueniūt. primo eſſe in loco. 2° eſſe i loco actuali. 3° eſſe in loco determinato q2 equali. 4° eē in loco cōmēſuratiue. 5° eſſe in loco determinate hoc vl illo. 6° eſſe in loco naturaliter vel violenter. quatuor prima cōueniūt corpori inq̄tū q̄tū vel inq̄tū corpus. 5ᵐ conuenit ſibi ab agente. 6ᵐ vero a forma ſua nāli ſibi competit. 2. Diſ. 2ᵃ. q. 6. E.

Cuilibet potētie paſſiue corrñdet actiua: verū eſt: nō tñ in nā creata ēt ſm phm. vt pʒ. q2 potētia receptiua eſt in corpe ad alaʒ itellectiuā: ꝛ tñ tota nā creata nō poſſet eā inducere. poſit tñ phs aliter q̄ nos quo ad hoc q̄ poſuit potētiā in nā, dcā. i. nāli neceſſitate agētē. ſed nos hñ ponim⁹ in toto ente cuilibʒ potētie paſſiue correſpōndere potentiā actiuā: nō tñ actiua illa eſt nālis ſicut paſſiua. imo nūq̄ eſt nālis in p2io ente ad extra. ſʒ ſem.

per volũtaria. 49. Dis. 4ª. q. 11. R.

Cuilibet vnice nãe adeq̃te corrñdet vnũ singulare qḋ sin gulare vel est icõicabile: sicut in creaturis: vel cõicabi le: sicut in deo. nã aũt diuĩa vnice est dio iplurificabilis z inumerabilis. ḡ ei adeq̃te corrñdet vnũ singulare. q' exprimit noĩe dei. qḋ nãli itelligẽtis itelligit ante quã cũq3 ꝓprietatẽ psonalẽ: z si cõsideret illud singlare vt qḋdã ens ad se. cui ꝯueniũt oẽs ꝓprietates essentiales z perfectiões saĩe oẽm ꝓprietatẽ psonaꝝ: q' quidem est ad se ens z per se nullo mõ plurificabile vl numera bile l3 cõicabile sit in suppositis plurib': que cõicatio intelligit p ꝓprietates notionales z sicut est illa vera deus est pr. filius z. s. s. ita ista. hic deus est pr. z fi. z. s. s. Exẽplũ iã tactũ est: q2 si esset vnus color in tribus sup ficiebus ille color. puta albedo disgregaret z haberet oẽs perfectiones albedini cõpetẽtes. l3 non vt primo est in illa vel in illa supficie: l3 fm se. licet illas haberet existens in illis superficiebus: non tamen primo. sic au tem est hic. 4. Dis. ꝑ. q. 2. E.

Cuiuscũq3 speciei singulare sorti' z primo mouet sensu3: eius fantasma efficacius imprimitur: z primo mouet intellectum: z quo ad istũ primum actu3 non est in po testate nostra: quin intelligamus fm Aug. 3º de libero arbi. Nõ est in potestate nostra quin visis tangamur. Sed isto actu posito in potestate nostra est cognitio actualis cuiuslibet habitualiter noti. de hoc di. 6. dice tur. q' si dicas. aut potest mouere ista species ad intel lectionẽ: aut nõ. dico q' potest. l3 si alia species fortius mouet: ista impeditur ne modo moueat: potest aute3 postea per imperium voluntatis imperantis mouere ad cognitionem istius: z cuiuslibet alterius obiecti ha bitualiter cogniti. 3. Dis. ꝑ. q. 6. L.

Cuiuscũq3 totius forma nõ est nata eẽ p se: ei' toti' põt esse aliqua operatio ꝓpria que nõ põt esse forme sue. Sed p oppositũ cuius forma specifica nata est p se eẽ illius totius nõ põt esse aliqua opatio pfecta que nõ possit esse forme vt operãtis: q2 opatio pfectissima nõ põt inesse nisi insit fm formã pfectissimã z nõ põt esse fm formã possibilẽ p se eẽ nisi possit illi per se inesse: q2 illud erit p se imediatũ receptiuũ: z ita si per se est: per se põt recipere. 45. Dis. 4ª. q. 1. H.

Culpa que manet post actũ transeũtẽ nihil aliud est: nisi reatus ad penã debitã iste aũt reatus venialis non est nisi ad penã tẽporalẽ: z per ꝯñs soluta pena tẽporali in purgatorio pro isto veniali ex hoc ipso ipsa culpa venialis remissa est: nõ sic aũt de mortali: q2 pena de bita ei non potest esse totalr soluta: nisi primo sit eter na comutata in tẽporalẽ: z ista comutatio vocat re missio culpe mortalis. hec aũt remissio nõ fit nisi p vo luntariã displicentiam ordinatam: qualis non habet post mortem. 21. Dis. 4ª. q. 1. E.

Cũ ꝯceptus fiat instãti in intellu post ꝓlationem orõnis vel dictionis nõ fit p illã: q2 illa nõ est: l3 in fine prola tionis cuiuscũq3 dictionis p aliquid causatũ in fãtasia a dictiõe dũ fuit in ꝓlatione: intells causat in se conce ptũ aliquẽ dictiõis vel ad ꝓpositũ magis p aliq̃ dere licta a singulis dictiõib' dũ ꝓferebant: intells in vltio instãti p collatione suã causat intell3 vel ꝯceptũ toti'. Ideo aũt dixi õ ꝯceptu qui causat p orõnẽ: q2 secus ẽe eẽ de cõceptu illo signato qui nõ causat p eã vtpote cõ cept' q̃ est apud loquẽtẽ quẽ. s. itẽdit p orõnẽ exp̃me re. Et si arguit ꝯtra istã ꝯclõnẽ: q2 signatũ toti' orõnis cõsistit ex signatis ptiũ. z partes signant qñ ꝓferũtur. Rñsio. signatũ illa non est rõ formalis cãndi illũ cõce ptum in audiente: l3 est quedã dispositio ꝓambula ad quã per collationem intellectus sequit causatio toti' ꝯcept' ex ꝯceptib' p̃ptẽ certis. 8. Dis. 4ª. q. 2. D.

Cum in actiõe artificis sit ꝯtrari' ꝓcessus in exeq̃ndo ei qui est in intẽdendo: z deus prius ordine executiõis vniuit sibi naturã humanã q' contulerit sibi summam gratiã vel gliam ideo ecõuerso põt poni in intẽdẽdo: vt sic deus p̃mo voluit aliquã nãm nõ summã hr̃e sum mã gloriam. ostẽdens q' nõ oporteret eã cõferre glo riam fm ordinẽ naturarum: z q' 2m voluit illam nãm esse in persona verbi: z sic angelus non subesset puro homini. 7. Dis. 3ª. q. 3. C.

Cũ in creaturis gñatio sit nãlis ex inclinatiõe p̃ncipij pas siui: nõ aũt ex rõne p̃ncipij actiui: q2 si volũtas mea ge neraret ignẽ de mã illa: gñatio passiua eẽt nãlis pp in clinationẽ potẽtie passiue ad formã: l3 p̃nm actiuũ eẽt liberũ. Ita vr̃ si diuina essentia eẽt q̃si subiectũ in diuis respectu ꝓprietatũ psonaliũ eque nãlr inclinaret eẽn tia ad ꝓprietatẽ spũs sancti sicut z filij: z p ꝯñs produ ctio spũs sancti. s. passiua esset eque nãlis sicut z filij: l3 ab alio p̃n° actiuo eẽt hec productio z illa. ꝓcesse igr̃ di cetur illa generatio nãlis: q2 illa habitudo inter pro ducens z productum est nãlis: z naturalitas huius ha bitudinis est ex parte nãlitatis ipsi' producẽtis q2 pro ducit p̃ncipio naturaliter inclinato ad agendũ. z hoc modo non spirat pater. 13. Dis. ꝑ. q. vnica. ĩ. P.

Cum in subiecto sint plures potentie ad plures formas eiusdem speciei si non inducatur aliquis actus conti nens omnes actus. qui possunt illi perfectibili inesse z non terminetur tota potentia ipsius susceptiui. z ideo non est contradictio quod aliqua alia forma similis in sit: tamen de facto non inducitur alia per agens natu rale: quia ipsum intendit formam preexistente3 imper fectam perficere. inducit enim aliquam realitate3: que nata est esse pars cum realitate preexistente: z vnit eã realitati preexistenti: vt partem parti: z ita non indu cit formam omnino aliam: nõ esset tñ repugnãtia qḋ ipsa esset alia: subiecto nõ propter hoc diuersificato: q2 subiectũ hñs potentialitatẽ ad plures formas eius dem speciei est illimitatũ ad illas: z illimitatũ ad aliq̃ nõ op3 cõmultiplicari illis. 8. Dis. 3ª. q. vnica. B.

Cũ necessitate dei stat: q' illḋ ad qḋ imediate se h3: sit mu tabile: q2 imediate ab immutabili est mutabile sine mu tatiõe imutabili: q2 ꝯtigẽs habitudo ẽ imutabilis ad ꝓx mũ sibi: z tñ extremũ illi' habitudinis ẽ ꝯtigẽs z mutab le: l3 fũdamẽtũ sit imutabile. 8. Dis. ꝑ. q. 5. ĩ. Z.

Cum quodcunq3 meritu3 mereatur (vt credo) augmẽtũ gratie: quia aliquem determinatum gradum glorie ad quẽ requiritur vt dispositio preuia aliquis gradus gra tie: z non semper deus post quẽcũq3 actũ meritorium augeat gratiã ꝓportionatã merito videt q' augmẽtũ debitũ meritis remissis reseruet vsq3 ad instans mor tis. 21. Dis. 4ª. q. 1. ĩ. F.

Cum dico idẽ corp' simul esse localr in diuersis locis ni hil dico sup hoc corpus. nisi quẽdã respectũ extrinsec' aduenientẽ fundatũ in vno quãto ad aliud quãtũ circũ scribẽs. respectũ aũt talẽ plurificari sup idẽ3 fundamẽ tũ ad diuersos terminos: nõ appet ꝯtra aliqd notum fm rõnẽ: q2 respectus intrinsecus aduenientes de q̃bus minus videt possunt plurificari fundamẽto eodẽ ma nẽte ad diuersos terminos: vt sup eãdẽ albedinẽ pos sunt due similitudines fundari ad duos terminos: vt pro batũ est li. 3. di. 8. 10. Dis. 4ª. q. 2. ĩ. F.

Cũ dr̃ ꝓpositio p se nota. li p se: nõ excludit quãlibet cã3: q2 nõ excludit terminos ꝓpõnis. nulla. n. ꝓpõ p se no ta est exclusiua noticie terminoꝝ: q2 p̃ncipia primo co gnoscim': inquãtũ terminos cognoscimus: sed exclu dit quecũq3 cã z rõ: que est extra p se ꝯceptũ termino rum ꝓpositionis per se note. Dicitur igit ꝓpositio p se nota que ex terminis ꝓprijs: q̃ sunt aliquid eius: vt

sunt eius: hz veritatē euidentē. Et nō pp aliquid aliō. qd sit extra terminos ꝓprios hz euidētiā: sz ex se tm̄. vt oē totū est maius sua pte. 2. Dist. ꝓ. q. 2. A.

Cum duplr sit rō entitatis: qditatiue. s. ꝛ ypostatice. sicut qditatiue est dare eē: qꝛ ipsa est de se cōicabilis ita ypostatice est vt nō sit actus dans eē: qꝛ de se est incōicabilis: vt quo. ꝛ lz in creaturis ꝓprietas idiuidualis det eē: qꝛ est alicuius gradus entitatis positiue vltra entitatē quiditatiuā nāe. tn̄ vltra entitatē singularem proprietas suppositi nullā entitatem dat: imo nullū positiuum addit ex ꝓma. q. 3. lib. ꝛ lz illud adderet: tn̄ nō eēt rō dandi esse: qꝛ h nā exn̄s: in q̄ includent nā ꝛ entitas singularitatis est rō totalis dandi eē: ꝛ ita qcqd intelligit aduenire siue positiuū siue ꝓuatiū: siue absolutū siue respectiuū nō dabit esse: qꝛ p illud qd iā ꝓintelligitur: dnt esse. lz igit in diuinis nō sit ꝓpetas psonal tm̄ negatio: sed aliq̄ ꝓpetas vel entitas positiua: tn̄ qꝛ nā diuina est de se h p se exn̄s: ipsa hēbit totā rōnē dandi esse: sicut ꝛ in creaturis: ꝛ lz nā existens det totalr esse non pp h ꝓprietas adueniens est tm̄ negatio: immo si adueniret ꝓprietas positiua: nihil tolleret ab hac nā exnte. ita nec in diuinis tollet ab hac nā: q̄ est de se existēs: qn dabit totalr esse psone: lz in psona intelligat ꝓprietas psonalis positiua. 26. Dis. ꝓ. q. vnica. r. N.

Cū sint tres articuli respicietes distincte tres psonas possibile est aliquē errare in vno articulo ꝛ nō in alio. ꝛ p ꝯñs peccare actualr in vnā psonā ꝛ nō in aliā. qꝛ habita actuali ꝯsideratiōe de vna nō opz q̄ hēat d alia. In qualibz aūt psona inuenit rō vltimi finis. qꝛ rō ois boni. igit illi vt sic pōt fieri reuerētia ꝛ irreuerētia nō habita ꝯsideratiōe ad alias psonas: ꝛ hoc videt facere ecclesia: vt pz in collectis in quib⁹ includit in fine p dnm nrm Jesum xp̄m ꝛc. primo. n. ꝓmittit pr̄ ad quez oīo cōiter porrigit ꝛ in fine subnectit mediator in cu ius noie petit ꝛ orat ecclesia: vn̄ siqs orando p. d. n. J. xp̄z ꝛc. itēderet petere in noie trinitatis nihil peteret. qꝛ petit i noie mediatoris q xp̄s ē. 43. D. 2. q. ꝓ. B.

Curat hō salubriter in susceptiōe deuota sacroꝝ viaciū. ꝛ reducit finaliter in pceptione iocūda premioꝝ celestiū. Sacrā. n. disponunt ꝛ preparant. ꝓmia vo perficiunt ꝛ consumant. 1. Dis. 4. q. 1. A.

Damnati Cūz hn̄t cognitionē de btitudine ꝛ eā ꝯsiderāt possunt hēre volitionē seq̄ntē appetitū nālē ei ꝯformē. ꝛ possūt actu elicito appetere btitudinē: sicut ꝛ mali in via. affectiōe tn̄ cōmodi imoderata: qꝛ nō moderata affectōe iusticie: quo iusti appetūt vt cōmodū eis: ꝛ iō imoderatius appetūt eā q̄ iusti: ꝛ iō ꝯcedo q̄ dānati velle elicito appetūt btitudinē. nō. n. credo q̄ aliqs hitus possit dari q magis inclinaret voluntatē ad nō appetedū ꝛ detestādū btitudinē q̄ eoꝝ appetit⁹ nālis iclinat ad volēdū eā: ꝛ iō i eis nullus ē hitus obstinationis: vt magis actu elicito delectabilr iclinent ad opp̄m btitudinis q̄ sz appetitū nālē velit actu elicito btitudinē. 49. D. 4. q. 10. J.

Dānati maxime volunt btitudinem volitione simplici ꝛ ꝯditionali vt bonū cōmodū. ꝛ forte intēsius q̄ nos i via: lz eā apphendant vt ipossibilē eis. ꝛ maxie delectarent in ꝯsideratiōe illius obi si dimitterent: ꝛ i hoc forte hn̄t maximā penā: qꝛ sic detinent ab igne in ꝯsideratiōe sua q̄ nō pmittunt ꝯsiderare deū vt est obm nālis beatitudinis. ꝛ ēt seipsos in quib⁹ maxime delectarent. 49. Dist. 4. q. 10. i. K.

Dānatio non vr̄ bona: nisi qꝛ iusta. Nā sm Augu. ij. sup gen̄. c. 24. Nō prius est deus vltor q̄ aliquis sit peccator. vr̄. n. esse crudelitatis punire aliquē non ꝓexistēte in eo culpa. igit a simili non vult deus prius aliquem punire quā videat aliquem esse peccatorem. non igit primus actus volūtatis diuine circa Judā est velle dānare Judaz prout Judas offert in puris naturalib⁹: qꝛ tunc videret velle damnare sine culpa: sed vr̄ q̄ dz Judam offerri voluntati diuine sub ratione peccatoris anteq̄ velit ipsum damnare. ergo cum reprobare sit velle damnare: reprobatio habebit ex parte obiecti rationem aliquam. s. peccatum finale preuisuz. 40 Dist. ꝓ. q. vnica. i. A.

Damnatus ꝯtinue est in aliquo malo velle: vt vr̄. probabiliter: ꝛ vsq ad terminum vie permansit impenitens ꝛ in via offendit labendo in pctm̄: de quo non potest euadere p se nisi tm̄modo disponendo se meritorie de congruo: ꝛ hoc pro statu vie: quē totū sine tali merito infructuose pertransit. 46. Dis. 4. q. 4. G.

Dare bonū indebitū nō ē ꝯ iustitiā: qꝛ est liberalitatis: ꝛ actus vnius virtutis non repugnat alteri: sed subtrahere bonum debitum est ꝯ iustitiam. nunc autem pari passu currunt q̄tum ad iustitiam dare bonum: ꝛ nō inferre malum: ergo inferre malum vltra debitum est ꝯ iustitiam: qꝛ subtrahere bonum debitū: sed inferre malū citra debitum non est ꝯ iustitiam: sicut nec dare bonū indebitum. 46. Dis. 4. q. 4. N.

Dare alicui esse formalr: necessario ponit limitationē: qꝛ sic dans eē non includit per idētitatē illud: cui dat eēt nec potest separi a sic dare esse imperfectiō: qꝛ nec limitatio nec etiam dependentia omnimoda. licet enim separetur ab eo dependentia ad materiā: semp tamē manet dependentia ad efficiens v̓tute cui⁹ forma informat mātotalit. Et si insiet de v̓bo qd dat esse nāe humane: dico q̄ hoc nō est dare esse formalr: sicut patebit li. 3. di. prima. 8. Dis. ꝓ. q. 1. L.

Dans occasionē peccandi mortalr exeq̄ndo ꝓceptū xp̄i peccat mortalr. qꝛ ꝓceptū qd eēt debite exeq̄ndū iste q̄tū in se ē fac̄ idebite exeq̄. 21. Dis. 4. q. 2. i. F.

Decipi ꝛ non decipi non est a parte habitus nec a parte assensus quē facit: sed a parte obiecti sm q̄ obz: cui assentit vere vel false presentat habitui inclināti. 23. Distinctione. 3. q. vnica. D.

Descriptio potest actiue dz intelligi quātum est ex parte sui: sed multa impedimenta pn̄t prouenire vel ex parte hn̄tis vel ex parte obi vel medij pp que nō pōt hns illā potentiā exire in actū. 10. Dis. 4. q. 7. G.

Deus ab eterno intellexit lapidem. ꝛ non vt idem sibi ꝛ illa intellectio fuit metaphisica ꝛ realis: non aūt logica. nec tn̄ plus sequit ex hoc de lapide q̄ sit essentia q̄ existia: nec magis cōparando ad intellectum diuinū q̄ meum. sequit quidē igitur res sp fuit intellecta: sz arguendo ergo res fuit in aliquo eē reali. dico q̄ est fallatia sm qd ad simplr. 36. Dist. ꝓ. q. vnica. i. J.

Deus approbat solonē ꝛ ligationē ecclesie factā in foro publico: quam qui cōtēnit hn̄dus est sicut ethnic⁹ ꝛ publicanus. In hoc foro claudit ecclesia. i. cōio fideliū p excōicationē: ꝛ apit p absolonē ab excōicatiōe seu reconciliationem. 19. Dist. 4. q. vnica. i. K.

Deus agere potens sm rectas leges: vt ꝓfixe sunt ab eo dr̄ agere sm potentiā ordinatam: vt aūt potest agere multa: que non sunt sm istas leges iam ꝓfixas: sed preter illas dicit eius potentia absoluta: qꝛ multa alia potest agere ordinate: ꝛ multa alia posse fieri ordiate ab illis: que fiunt ꝯformiter istis legibus non includit cōtradictionem: qꝛ rectitudo illius legis sm quā quis dicitur recte ꝛ ordinate agere est in potestate ipsius agētis: ideo sicut potest aliter agere ita pōt aliam legē statuere rectam: que si statueretur a deo recta esset: quia nulla lex est recta: nisi quatenus a voluntate diuina acceptat: ꝛ tunc potentia eius absoluta non se extendit ad aliquid aliud q̄ ad illō qd ordinate fieret si fieret.

nõ quidẽ fieret ordinate ſm iſtum ordinẽ:ſed fieret or
dinate ſm alium ordinem:quem aliuz ordinez ita poſ
ſet voluntas diuina ſtatuere:ſicut aliter poteſt agere.
44.Diſ.p̃.q.vnica.C.

Deus aliquo mõ eſt cã meriti:quõ non eſt cã peti:q2 ime
diate cãt in aia grãz vel charitatẽ que p modũ nãe in
clinat ad merendũ. Et qñcũq3 forma actiua p modũ
nãe eſt ab aliq̃ agente ẽt actio forme illi⁹ eſt ab eo. Et
ex hoc ẽt pateret quõ effectus aliarũ cãrum nãr eſſent
a deo q̃ effectus volũtatis:q2 iſte cãe determiate acce
perunt iclinatione a deo:ꝛ neceſſitatẽ ad tales effcũs:
non ſic voluntas.37.Diſ.2ª.q.vnica.O.

Deus dat bñdictionẽ digne poſcẽti:ẽt p miniſtrum indi
gnũ:qð ꝓbat p Hieronimũ ſup illud Matth.16.Ti
bi dabo claues regni celoꝝ.Et p Augⁿⁱ in li.q.noui ꝛ
veteris teſtamẽti.q.q.Voluntas ſacerdotis obeſſe vel
prodeſſe non poteſt.ſed meritum benedictionem po
ſcentis.19.Diſ.4ª.q.vnica.N.

Deus eſt cã finalis oĩuz:ꝛ hoc nõ aliter niſi ſicut pp quẽ
amate ſunt res.deus.n.oĩa ꝓducit pp ſeipm:ꝛ ſic eſt fi
nis imediatius oĩum:vt pp ſe:ꝛ a ſe:nõ ad ſe vt ad fi
nẽ imediatũ:ſꝫ ſic nõ loq̃mur hic de fine:ſꝫ ſcðo mõ.ſ.
de pfectione vltima ad quã res ordinat.ꝛ hoc mõ nõ
eſt deus niſi cã finalis.nõ.n.eſt de⁹ btitudo formalr:ſꝫ
pp ſe dat btitudinem.ꝛ ex hoc pꝫ q̃ ille circulus quẽ
ponit ꝓculus q̃ oĩa redeũt ad p̃ᵐ p̃nᵐ reditione com
pleta eſt cõgruus in arguẽdo ergo variat finis. p̃t tñ
dici q̃ deus eſt finis inq̃tũ terminat oꝑatiões creatu
re beatificabilis.49.Diſ.4ª.q.8.ĩ.F.

Deus ea voluntate qua diſpoſuit eucariſtiam eſſe in ec
cleſia diſpoſuit:q̃ circa illas ſpẽs p̃nte actiuo nulli cã
ret talẽ trãſmutatione q̃lez in ſubſtãtijs ꝯuerſa cãret
agẽs nãle:ꝛ h̃ ne meritũ fidei euacuaret ſi videremus
ſpecies intrãſmutabiles.12.Diſ.4ª.q.4.ĩ.G

Deuſ de potentia abſoluta poſſet facere corpus glorio
ſum cũ glorioſo ſicut nõ glorioſo:nõ tñ deus diſpoſuit
ꝛ pro tanto dĩ q̃ põt facere glorioſuz cũ nõ glorioſo:
non aũt cũ glorioſo.49.Diſ.4ª.q.16.ĩ.E.

Deus de potẽtia ſua abſoluta poſſꝫ aliquid reuelare an
gelo inferiori:qð nõ cẽt reuelatũ vel notuz ſupiori:ꝛ
tunc ille iferior poſſet loqui aliquo mõ ſupiori de hoc
q̃ ſupior ignoraret:ꝛ illa locutio eſſet aliquo mõ illu
minatio:tñ nõ põt hẽre tantã efficatiã ſup intellectũ
ſupioris:ſicut ſup intellectũ iferioris:ꝛ iõ nõ poſſꝫ iſte
neceſſario facere ſupiorẽ audire:ſicut ecõuerſo:q2 ſi ſu
pior cõſideret aliq̃d in gñe ꝓprio:iſte iferior nõ facerꝫ
ipm audire ſimplr:ſimplr aũt ſupior põt facere iferio
rẽ audire.ꝛ põt ipedire itellectionẽ ei⁹ de aliquo intel
ligibili:de facto tñ viſũe eſt q̃ de⁹ ordinate diſtribuat ſuas
illuminatiões:ſicut diſtribuit angelos i ordinib⁹ ſuis:p̃ᵒ qui
dẽ ſupiorib⁹:deinde iferioribus.9.Diſ.2ª.q.2.L.

Deus ꝛ creatura non ſunt primo diuerſa in cõceptibus:
tamen ſunt primo diuerſa in realitate:q2 in nulla rea
litate conueniunt.8.Diſ.p̃.q.3.ĩ.E.

Deus ex ſua imenſitate nõ eſt vbiq3:q2 nullũ põt eſſe
vbi in q̃ nõ ſit ſꝫ potẽtiã p̃ntiã ꝛ ẽentiã.ꝛ ſic ipoſſe eſt
aliõ a deo eẽ vbiq3 ſꝫ nõ eſt icõueniẽs aliq̃d aliõ a do
p ei⁹ potẽtiã eẽ i q̃cũq3 vbi.nec p h̃ oꝫ dici ꝓpe eẽ vbiq3
ſicut de⁹:q2 nõ eſt imẽſuz.10.Diſ.4ª.q.2.ĩ.K.

Deus hñs prouidentiã gñalem de oĩbus regit res ſꝫ q̃
nate ſunt regi.ſm q̃ dĩ.7.de ciui.c.30.Sic de⁹ res q̃s
ꝯdidit ꝛc̃.tñ p̃ter iſtam gñalem ꝓuidentiã hꝫ ꝓuiden
tiã ſpãlem ex q̃daz electione ſm quã ꝓuidet vnicuiq3
hoium ſꝫ merita p̃ntia vel futura ꝛ occulta nobis.tñ
ſibi p̃ntia.q2 eius iudicia iuſta ſunt ſꝫ occulta:ita q̃
aliq̃n aduerſitas pluſ ꝓficit q̃ ꝓſperitas ſm Boetiũ.
4.de ꝯſola.ita q̃ ſꝫ ponamus aliquẽ bñ fortunatuꝫ:

tñ ex hoc nihil nouũ ponimus in deo.21.q.q.S.

Deus hꝫ vnam cõicabilitatẽ:nã aliã:diuinitas vtrãq3.
et ita duplex eſt incõicabilitas ptinẽs ad rõnez pſone:
pp qð aia ſeparata lꝫ hẽat p̃mã incõicabilitatẽ:tñ nõ
eſt pſona:q2 nõ hꝫ ſcðaꝫ:ꝛ vtraq3 incõicabilitas req̃ri
tur ad rõnẽ pſone.23.Diſ.p̃.q.vnica.C.

Deus in primo inſtanti intelligit eſſentiam ſub rõne me
re abſoluta:in ſcðo inſtanti ꝓducit lapidem in eſſe in
telligibili.ꝛ intelligit lapidẽꝫ:ita q̃ ibi eſt relatio in la
pide intellecto ad intellectionẽ diuinã.ſꝫ nulla adhuc
in itellectione diuina ad lapidẽ.ſꝫ intellectio diuia ter
minat relonem lapidis intellecti ad ipſaꝫ.In tertio in
ſtanti forte intellectus diuinus põt comparare ſuaꝫ in
tellectionem ad qðcunq3 intelligibile.ad qð nos poſ
ſumus cõparare:ꝛ tunc cõparando ſe ad lapidẽ intel
lectũ põt cãre in ſe relonem rõnis.Et in 4° inſtanti p̃t
quaſi reflecti ſup iſtam relationẽ cãtam in tertio inſtã
ti:ꝛ tunc illa relatio rõnis cognita erit.ſic igit nõ eſt re
latio rõnis neceſſaria ad intelligẽdũ lapidẽ:tanq̃ p̃or
lapide vt obꝫ:immo ipſa vt cãta:eſt poſterior:q2 i ter
tio inſtanti:ꝛ adhuc poſterior erit ipſa vt cognita:q2
in quarto inſtanti.Et iſta via videtur tenere iſtaꝫ pro
poſitionem que vĩ probabilis.q̃ relatio non nãlr co
gnoſcitur.niſi cognito termino:ſed nec intellectus ꝯcõ
parat ad aliquid:niſi naturaliter prius cognito termi
no.35.Diſt.p̃.q.vnica.

Deus in primo inſtanti nihil vult Jude:ſed tñ eſt ibi ne
gatio volitionis glorie.ꝛ ſilr quaſi in 2° inſtanti natu
re qñ vult Petro grãm.adhuc nullus actus poſitiuuſ
voluntatis diuine eſt circa iudã:ſed tñ negatiuus. In
3° inſtanti qñ vult permittere Petrum eſſe de maſſa
ꝑditionis:ſiue dignum perditione.ꝛ hoc ſiue pp pctm
originale ſiue actuale:tunc vult permittere Judam ſi
mili modo eſſe filium perditionis:ꝛ hic eſt primus de
tus poſitiuus vniformis quidem circa Petrum ꝛ Ju
dam:ſed ex iſto actu eſt illud verum:Judas erit finalr
peccator.poſitiſ illis negationibus.ſ.q̃ nõ vult ſibi da
re grãm:nec gliam.In 4° inſtanti offert Judas vt pec
cator finalr voluntati diuine.ꝛ tunc ipſe vult iuſte pu
nire ꝛ reprobare Judam. Nec mirum q̃ non ponitur
ſilis proceſſus predeſtinationis ꝛ reprobatiõis:q2 bo
na omnia attribuant principalr deo:mala aũt nobiſ.
ꝛ ita deũ ꝑdeſtinare ſine rõne ꝯgruit bonitati ſue.ſed
ipſum velle dãnare non vĩ ſibi immediate poſſe attri
bui reſpectu obiecti vt cogniti in ſtatu puris naturali
bus:ſꝫ tñ reſpectu obi vt cogniti in pctõ mortali fina
li.Põt confirmari iſta rõnſio p ſilē. ponamus duos ex
parte ſui eque gratioſos mihi:quoꝝ alteruꝫ diligo al
terꝝ non.ꝛ iſtum quem diligo preordino ad aliqð bo
num per quod poſſit mihi placere.illum aũt quem nõ
diligo non preordino ad tale bonum.ſi ita eſſet q̃ in
poteſtate mea eſſet pmittere eos poſſe offendere:poſ
ſem velle permittere vtrunq3 offendere.ꝛ exquo illuꝫ
perducere non volo ad illð per quod poſſet mihi pla
cere:preſcirem offenſam eius fore perpetuaꝫ:ꝛ ita me
iuſte punire eum preſcirem autem offenſaꝫ alterius re
mittendam ſiue commutandam ad quod vellem.41.
Diſtinctione.p̃.q.vnica.B.

Deus in ſe peccare non poteſt:pꝫ per hoc q̃ nõ poteſt a
ſe auerti nec formaliter:q2 non poteſt ſe non diligere
ſumme ꝛ ordinate ꝛ cum omnibus circũſtantijs requi
ſitis.alioq̃n vel nõ poſſꝫ ſe ordinate diligere:vel poſſꝫ
mutari:quoꝝ vtrũq3 eſt ipoſſibile:nec ẽt virtualr põt
a ſe auerti:q2 nihil aliõ a ſe ẽ neceſſariũ ſibi ad volẽdũ
ſe:qðcunq3.n.aliud a ſe eſt:q2 ab eo volitũ:ꝛ hoc mõ
volitũ ꝛ pro nunc ꝛ pro tũc ꝛ hoc eſt ſic ordinate vo
lendum.37.Diſt.2ª.q.vnica.ĩ.V.

Deus instituit baptismum initerabilem ne pp plenaz remissionem que fit ibi tam culpe q̄ pene daretur occasio sepius delinquendi. si baptismus posset sepius iterari. 4. Dis. 4ᵃ. q. 5. ī. B.

Deus nam rõnalem quaz fecit semper producit ad finẽ: si non fuerit ex parte illius impedimentum vel defectus. 33. Dist. 2ᵃ. q. vnica. ī. D.

Deus non obligauit hominem ad impossibile: vel nimis difficile: cuiusmodi est non distrahi: q2 fm Aug. 3. De li. ar. nõ est in ptãte nra qn visis tangamur: nec ẽt plus obligauit ministrũ in illo actu: q̄ in exeq̃ndo act⁹ aliorũ sacroꝝ: in ꝯficiendo aũt eucharistiam que est excellentissimum sacr̃z nõ obligauit hoiez ad nõ distrahi. q2 sufficit intẽdens celebrare: sꝫ in ꝓferẽdo v̄ba sacrãlia distract⁹ fit: ṽe tñ ꝯficit. 6. Dis. 4ᵃ. q. 6. ī. C.

Deus nõ simplr est debitor nisi bõitati sue vt diligat eã: creaturis aũt est debitor ex liberalitate sua vt cõicet eis qḋ nã sua exigit: q̄ exigẽtia in eis ponit q̃dã iustũ q̄si scḋariũ obz illi⁹ iustitie: cũ sꝫ v̄itatẽ nihil est determinate iustũ ꝛ extra deũ nisi sꝫ qd. i. cũ hac modificatiõe q̄tum est ex parte creature sed simpliciter iustum tm̃mõ est relatum ad primam iustitiam: q2. i. actualr volitum a diuina voluntate. 46. Dis. 4ᵃ. q. 1. ī. M.

Deus non instituit illa sensibilia q̄ si in eis sit. vl crederet aliqd numinis sꝫ istituit illa taq̄ signa effectus sui creãdi. ex quib⁹ cognitio ꝛ directio viatoꝝ posset hẽri ad querendã salutem. 1. Dis. 4ᵃ. q. 3. ī. K.

Deus nõ dispẽsauit filios israel ꝯ p̄ceptũ de furto: q2 ipi nõ acceperunt simplr alienũ: tũ q2 deus erat supior dñs: ꝛ potuit transferre dñium illaꝝ reꝝ in eos ẽt inuitis īferioribus dñis: ꝛ hoc mõ nõ peccauit xp̄s licentians in porcos intrare demones: qui statim p̄cipitati sunt in mare. Non. n. iniuste puauit illos porcis suis. tũ ẽt: q2 filij israel fuiendo egyptijs meruerãt tanta recipe: sꝫ egyptij nollent ea reddere: ꝛ tunc p superiorẽ iudicez potuerũt cõpelli: de cui⁹ licẽtia filij israel potuerũt iuste ꝛ licite accipere. 37. Dis. 3ᵃ. q. vnica. I.

De⁹ nulla actione positiua ãnihilat rẽ. sꝫ sic positiue agẽdo rẽ ꝯfuat: ita annihilare est desinere creaturã ꝯfuare. ꝛ hoc põt deus. 31. Dis. 4ᵃ. q. 4. N.

Deus nõc de scõ explicauit dilectionẽ ꝓximi vltra illud qḋ includit in q̄tũ sequit ex p̄ncipijs legis nãe: ita q sꝫ vt ꝯcludit ex p̄ncipijs legis nãe nõ ꝯtineat nisi velle ꝓximo ipz diligere deũ in se: tñ vt explicatũ est includit esse volendũ bona illa: vel saltẽ esse nõ volendũ ꝓximo mala opposita: vt iniuste sibi auferre vitã corpalẽ: fidẽ ꝯiugij: bona t̃palia ꝛc. Lex est igit: q diligens ꝓximum legẽ impleuit eo mõ. s. quo lex explicata est debere suari: sꝫ non eo mõ quo dilectio ꝓximi cõcludit. ex p̄mis p̄ncipijs legis nãe. ꝛ a simili tota lex q̄tuz ad scḋaz tabulã: ꝛ ꝓphete pendent ex hoc p̄cepto. diliges ꝓximum tuũ sicut teip̄m intelligendo tale p̄ceptũ: nõ vt sequit ex p̄mo p̄ncipio practico legis nãe: sꝫ vt legislator itendit dẽre illud suari: put explicatur in preceptis scḋe tabule. 37. Dis. 3ᵃ. q. vnica. F.

Deus omnia acceptat acceptatione g̃nali diligẽdo ea sꝫ bonitatem suam: ꝛ ordinando ea ad seipsam vt ad finem: sed actum meritoriuz sp̃aliter acceptat in ordine ad aliqḋ bonum iuste reddendum pro eo. meritorium igit addit supra actum duplicẽ relationẽ. vnaz ad voluntatem vt acceptantẽ. ꝛ aliam ad illud bonũ ad qḋ volũtas acceptãs illud ordinat. ꝛ huic relationi scḋe similis est illa que importat in hoc qḋ est vti. vti. n. est obiectum volitum ordinare ad aliud vt ad finez. sicut voluntas apud quam meret q2 actum istuz meritoriũ ordinat ad aliud vt ad premium. Neutra autem relatio importata per meritoriuz est realis q2 non cõpetit actui ex natura alicuius realis in actu. sed tñ per actũ voluntatis quo actus acceptat. Non solum enim intellectus potest comparare obiectum aliqua comparatione que non est ex natura rei. sed etiam voluntas potest hoc acceptando. sicut intellectus cognoscẽdo. Et forte posse comparare obiectum comparatione. q̄ non est ex natura obiecti competit illis potentijs per rationem communem in eis. s. propter immaterialitatem earum. 17. q. q. E.

Deus ordinauit auersionem voluntatis in malum semp manere: vt obstinacio sit signum voluntatis male: tamen q2 actus duz manet habet quasi continue causã: q2 eius esse est quasi in continuo causari. sicut deus nõ põt esse causa mali inquantum malũ in prima electione sui. ita nec in esse suo continuato: qḋ est continue eligi. ergo sola voluntas erit causa. a deo tamẽ est illa pena ignis quod est malum puniens. Hec etiam obstinatio: vt dicit maliciam peccati in voluntate. potest dici esse a deo non positiue volente eam: sed deserẽte ꝛ nolente dare gratiam. sicut enim illũ gratificat. cui disposuit dare gratiam. ita illum non gratificat quem dereliquit. hoc est respectu gratificatiõis eius habet nolle. 7. Dist. 2ᵃ. q. vnica. ī. N.

Deus per donum suũ põt iustificare puulũ nõ natuz: sicut fuit de Hieremia. Io. baptista ꝛ d̃ v̄gine Maria. sꝫ nõ p istud sacr̃z baptismi: q2 dũ est in vtero matris capax non est huius sacri. 4. Dis. 4ᵃ. q. 3. E.

Deus põt cãre visionẽ in oculo non hñtõ p q̄litatez q̄ nõ est illius obi. ꝛ sic potuit cãre visionẽ in oculis discipuloꝝ de pegrino: ipso exñte in claritate ꝛ colore ꝓprio nõ hñte in se illã formã aut colorẽ: nec tñ decipiebat: q2 deceptio nõ est nisi in via moꝝ: nec tñ ẽt fuit illusio. q2 certi erãt q ipse fuerit talis in p̄sona. oñdit ergo se eis vt crederẽt q talis erat in p̄sona. ꝛ meli⁹ hꝫ fuit q̄ si vidissent eũ in claritate xp̄i: solũ. n. eis itendebat oñdere p̄sonam suam. 49. Dis. 4ᵃ. q. 15. ī. D.

Deus põt esse cã g̃nationis ꝛ requirit ad g̃natiõnẽ: non sicut causa vniuoca: sed equiuoca. ꝛ hoc suprema in cuius virtute agit omnis alia causa tam vniuoca q̄ equiuoca. 7. q. q. ī. O.

Deus possꝫ creare aliquid sine oĩ t̃pe. dato ẽt q creatio vel annihilatio diceret esse mutatio: q̄ ad hoc qḋ ẽ ibi successio forme post negationẽ eius: q2 nõ est mutatio eo mõ quo p̄hs loquit de mutatiõe: q2 nõ est indiuisibile necessario terminans fluxũ sui oppositi: nec vt p̄mo fluentis. nec vt necessario concomitantis motum mensuratum tempore. 2. Dis. 2ᵃ. q. 4. ī. F.

Deus posset imediate cãre fruitionẽ in q̄cunq3 aia: ꝛ illa formalr frueret sine g̃ra hitualĩ: non tñ posset aliq̄ aia actiue se hẽre ad fruitionẽ sꝫ ordinẽ cãrum iã positũ nisi ipsa hẽret gratiã vt cãm scḋam. nõ ergo ex vi vnionis posset cõpetere aie xp̄i fruitio magis q̄ alteri anime: q2 non ex vi vnionis competeret sibi elicitiue: fm ordinem p̄fixum cãrum scḋaruz: sed tm̃ si deus suppleret actionẽ g̃re: que nata esset esse cã secunda respectu voluntatis in producendo istum effectum: ꝛ ita possꝫ supplere in alia voluntate. posset etiaz illa frui formaliter: sꝫ deus immediate causaret fruitionẽ in ea: sed hꝫ non esset ex vi vnionis: q2 ita immediate posset causare fruitionem in alia. non ergo istud contradicit dictis alibi: neq3 etiam illa fruitio si tantum esset in voluntate vt in subo cãta a deo immediate: eẽt laudabilis: q2 non esset in ptãte voluntatis fruentis: q2 nõ est in ptãte cãe scḋe vel p̄me: sꝫ ecõuerso: ꝛ iõ tã in via q̄ in patria ponit aliq̄ forma creata vt volũtas possit vti illa forma in operãdo ꝛ sit in ptãte eius vt sic laudabiliter operetur. 13. Dis. 3ᵃ. q. 4. ī. O.

Deus posset infligere penam aliquam: que si tm̄ per momentum duraret: sufficienter tñ puniret pctm̄. nec forte duratio pene cadit sub demerito: sicut nec duratio beatitudinis sub merito: sed ratione liberalitatis. 50. Distin. 4ª. q. 6. j. S.

Deus post lapsum generalr licentiauit oēs ad talem cōmutationē non tm̄ pp p̄mum finem. s. pp offm̄ sed etiā pp scōm. s. in remediū: ꝛ tunc vtentes cōmutatiōe ista ꝫ nesciant se licentiatos: qꝛ ignorant legem dei: nō tñ peccāt sicut in aliis licencijs: ꝫ qs nesciat se licentiatū: dum tñ non sciat illud qd̄ agit esse illicitū non peccat. Probabile. n. est ꝙ a p̄ncipio ex v̄tute illius licētie diuine vel p̄cepti inoleuit vsus ꝯhendi mr̄imonium etiā apud infideles. qꝛ a patribus suis fm̄ quādam ꝯsuetudinē derivatā hoc acceperūt. ꝛ licet p̄mi infideles nollent sed patres in fide que est ad deum. tñ in isto imitati sunt eos. nec mirū qꝛ hoc est de lege nāe secundario: ꝛ idō valde cōsonū mētib᷒ singulorꝫ. esto ēt ꝙ nullo mō licite transtulissent. trāstulerūt tñ ex quo dn̄s superior oībus ꝯcessit transferre non tm̄ fidelibus: ꝫ ēt infidelibus. igit ex pte dn̄i supioris erat forte trāslatio illa licita ꝛ ad minus aliq̄ ꝛ ex pte ꝯhentium firma ꝛ iusta: ꝫ non cōpleta: tñ non iniusta si fuabāt ꝯditiōes q̄s seruandas dictabat rō nālis. 39. Dis. 4ª. q. 1. B.

Deus potest de potentia absoluta hominē creare in puris nālibus sine culpa ꝛ sine grā. ergo ꝛ post lapsū talem reparare: ꝛ ita remittere culpam sine infusiōe gratie. 16. Dist. 4ª. q. 2. B.

Deus potest facere corpus qd̄ non pōt deordinari in suo motu deordinatiōe culpabili: qꝛ corpus tale non pōt esse susceptibile peccati vel culpe: sicut volūtas: tamen non pōt facere corpus qd̄ non posset moueri difformiter: nec cui repugnet necessario ex principio intrinseco difformiter moueri. si deus velit illud sic mouere. Et p simile volūtas que ex nā sua creat libera nō pōt creari quin nature sue dimissa posset se mouere sic ordinate; vel aliter: vel quin possit sic moueri ꝛ ꝯrio mō quātum est de se: nisi fingat vnus angelus: sicut fingit Ansel. de casu diaboli. ꝙ primo esset q̄dāꝫ nā: ꝛ deinde daret sibi affectio commodi sine rōne: tunc ista volūtas non esset capax peccati nisi daret sibi plus. sicut ēt in freneticis ꝛ in hn̄tibus vsum rōnis ppetuo impeditū. talis. n. nō est capax peccati nec actus meritorij cuꝫ sit lis circūstantijs. 23. Dis. 2ª. q. vnica. E.

Deus potuisset angelis dedisse beatitudinem in instanti creationis si voluisset: sed gloriosius est eā habere ex merito: ꝛ ita disposuit sua sapientia: meritum aūt isto non potuit esse supposita liberalitate diuina: q̄ creauit oēs equales. nisi adminus duabus moris p̄cedentibus ipsam beatitudinem. 5. Dist. 2ª. q. 1. L.

Deus p̄destinauit diuersos electos ad diuersos gradus glorie ꝛ hoc ante determinationem huius signi ad tātam vel tantā gratiam ꝯferendam: ꝛ ordinato ad maiorem gloriāꝫ rōnabiliter pōt ꝯferri maior grā: posset deus in determinando veritatē seu certitudinem hui᷒ signi disponere ꝯferre alicui suscipiēti p̄cise illāꝫ grām: que reqrit ad certitudinem signi. ꝛ alicui maiorē queꝫ p̄destinauit ad maiorē gloriam: ꝫ ille vlterior gradus non ꝯferret virtute baptismi: ꝫ de spāli beniuolentia diuina. pp hoc dici pōt ꝙ ex parte cāe principalis effectus est regulariter equalis simpliciter: qui dat virtute baptismi: qꝛ supponit ꝙ de lege cōi. prima gratia non datur maior absq; omni differentia extra causam p̄ncipalem. 14. Dis. 4ª. q. 7. j. A.

Deus presciit se cooperaturum lucifero ad subam illius actus: qui erit pctm̄. hoc aūt p̄scit qꝛ vult cooperari illi si est pctm̄ commissionis: vel p̄scit se non cooperaturum ad actum aliquem si non vult ipsum. ꝛ hoc si iste actus primus est pctm̄ omissionis. ꝛ sciendo se cooperaturum ad talem sbam actus cum non circunstantijs debitis vel non cooperaturuꝫ ei ad actuꝫ necessariū. ꝛ per ꝯn̄s quem omittet: sciet illum peccaturum. ita ꝙ scit hunc peccaturum non solum ꝙ scit se permissurū: sed etiam qꝛ scit se cooperaturum huic ad substantiaꝫ actus non circūstantionati. ꝛ per consequens iste committet. vel non cooperaturum ei ad actuꝫ necessariū. ꝛ per ꝯn̄s iste omittet. 41. Dis. p̄. q. vnica. D.

Deus pro statu nature lapse nulli remittit culpaꝫ: nisi cui dat gratiam. nullum enim liberat a perditiōe nisi quē ordinat ad hoc vt sit filius regni. 4. Dis. 4ª. q. 2. A.

Deus qui se solum ꝛ propter seipsum diligit potest aliq̄ formam dei formem dare creature: quam habens spāliter diligatur. ꝛ opus eius ad quod ipsa inclinat pro quanto fit fm̄ ipsius inclinationeꝫ specialiter acceptetur. 17. q. q. E.

Deus qꝛ pius est non pascit cruciatu: qꝛ iustus est ab iniquorum vltione non sedat. ita multo magis beato repugnat pasci cruciatu ꝛ hac attribuit deo precise pp iustitiam que iustitia qn̄q; compellit iudicem ad vindicandum vbi alius non iudex compatitur punito: sed esto ꝙ modo sint conformes diuine iustitie. ideo letentur de punitione malorum sicut iude: nonne magis letificarent de eius glorificatione si beatificaret: patet ꝙ sic: nunc enim petrus plus gaudet de beatitudine lini q̄ de dānatione iude. Si autem iudas beatificaret letaret de glorificatione eius. sicut nunc de beatitudine lini. 46. Dist. 4ª. q. 4. j. M.

Deus sub propria rōne diuinitatis non est presens alicui intellectui creato nisi mere volūtarie. de presentia reali pꝫ p illud Ambr. sup lucā. in eius ptāte satis est videri cuius nāe non est videri si vult vī: si non vult non vi. optime dicit ꝙ eius nāe nō est videri. supple a creatura: qꝛ eius nā nō est cā nālr actiua huius visiōis: nec ēt aliq nā creata q̄ est nālr actiua pōt esse cā huius visionis vel pfecte pn̄tie obi: qꝛ non pōt ꝯtinere in se pfecte essentiam illam fm̄ entitatem suam. igit nec fm̄ suā intelligibilitatem. 14. q. q. j. N.

Deus vł angel᷒ possꝫ colligē oēs ptes māe ipsi᷒ corrupti ꝛ applicarē eas agēti nāli i ōbita pportiōe. ꝛ sic rediret idē nūero totū qd̄ p᷒ fꝫ illā rōnē. 43. D. 4ª. q. 3. j. F.

Deus tūc nō faciet voluntatē aie btī oipotentē. ꝛ idō nec potentē facere qcq̄d volet fieri: sed sufficit sibi ꝙ qcq̄d volet fieri fiet; ꝛ sic corp᷒ suū pfcē subdet volūtati sue. hō ē erit sic volet: sic ipa subdit dō: ꝫ ipa subditō cōpis sui erit effectiue a volūtate diua. 49. Di. 4ª. q. 13. j. F.

Deus vlr non negat creaturis cālitatem que pōt eis cōpetere: immo ꝛ illam cōicat: ꝛ ad eius actioneꝫ causis scōis assistit. 19. Dis. 4ª. q. vnica. D.

Deus (vt hō essentia i se) n̄ cogscit nālr a nob: qꝛ sub rōne tal cognoscibilis est obm volūtariū: ꝛ non nāle nisi respectu sui itell's tm̄. ꝛ idō a nullo itellectu creato pt sub rōne hui᷒ essentie (vt hec) nālr cognosci: nec aliq̄ essentia nālr cognoscibilis a nobis ondit sufficienter hanc essentiam. vt hec: nec p similitudinē vniuocatiōis: nec imitatiōis. Vniuocatio. n. non est nisi in gn̄alibus rōnibus. imitatio ēt deficit: qꝛ ipfecta est: qꝛ creature ipfecte eā imitant. 3. Dis. p̄. q. 1. j. D.

Deitas ē cōis oī subsistēti i nā diua: ꝛ ē aliqd subsistēs i nā diua: ꝛ idō nō posset realr distigui ab aliq nisi eēt aliquo mō cōponibile cū isto: qꝛ nō est itelligibile ꝙ i aliquo subsistente sint plura: nisi vnum sit cōponibile cuꝫ altero. psona aūt nō est aliqd cuiuscūq; subsistentis in nā ista. ꝛ idō lꝫ psona sit in persona: nō tñ opꝫ ꝙ sit ipsa vel cōponibilis ipsi: sicut oporteret dicere de deitate.

19.Diſ.ꝑ.q.2.G.

Diuinitas non minus excedit actiuā potentiā quācunq̷ cātiuam in rōne termini ꝙ vnuz ens naturale excedit quācūq̷ potentiā nālem cōparatū ad aliud ens nāle. pꝫ hec ꝓpoſitio:qꝛ cū diuinitas ſit infinita ⁊ incāibilis: nullo mō pōt eſſe terminus potentie cātiue: q̄cunq̷ aūt creatū pōt eſſe terminus potētie cauſatiue: ⁊ hoc non tm̄ abſolute:ſꝫ cōparatū ad q̄cūq̷ aliō ens creatū tanꝙ ſuccedens illi.10.q.q.D.

Dies illi ſex non erant in ſucceſſione temporis ſm Aug. 4.ſup geñ.c.23.ſed in cognitione angelica creaturaꝝ ordinē nālez hñtiū.ita ꝙ ꝑus nālr nouit angelus creaturā in v̇bo.2ᵒ in gñe ꝓꝑo.⁊ non ſtādo ibi redijt in v̇bū laudās ipm ex ope ſuo:⁊ in illo iterū vidit rōnē ſequētis creature nālr:ita ꝙ qn̄ deus dixit.ſiat lux. vidit angelus ſe in v̇bo eterno cū facta eſt lux: ⁊ cū ſcīa eſſet veſpe.vidit ſe in gñe ꝓꝑio:⁊ cuz ſcīa eſt veſpe ⁊ mane dies vnus.ex ſe exſurrexit in laudē dei in quo vidit ſcd̄az creaturā:ita ꝙ iſta viſio erat terminus ꝑcedētis diei(in q̄rtū ex cognitiōe creature ꝑme i v̇bo ſurrexit in cognitionē v̇bi:immo requies diuz creaturarū in ꝑmo artifice ⁊ opifice.ita diſtinguit Aug.ſinglos dies vſq̷ ad diem 7ᵐ.cuius erat mane vltime creature in v̇bo.⁊ non ſequebat veſpe)⁊ erat ꝑncipiū ſequētis diei in q̄rtū vidit illā creaturā in gñe ꝓꝑio. Et licꝫ ipſe illam cognitionē rerum in v̇bo poſuerit cognitionē btīficā ſicut appꝫ ibi in ꝑnᵒ.22.c.Cū ſancti angeli ſp videant faciē dei:verboq̷ eius vnigenito ſicut pſi equalis eſt perfruantur.in ipſo verbo dei prius nouerunt creaturam vniuerſam.in qua ipſi principalr ſunt conditi.3.Diſt.2ᵃ.q.9.ī.F.

Differentia ſpecifica ſiue entitas a q̄ ſumitur dr̄ia ſpecifica pōt ꝯparari ad illud qō eſt infra ſe.vel ad illud qō eſt ſupra ſe:vel ad illud qō eſt iuxta ſe.ꝑᵒ mō dīc ſpecifice ⁊ illi entitati ſpecifice repugnat p ſe diuidi in plura eēntialr ſpē vel nā:⁊ p hoc repugnat toti cuius illa entitas eſt p ſe ps.⁊ ita huic entitati indiuiduali repugnat ꝑmo diuidi in quaſcunq̷ ptes ſubiectiuas . ⁊ per ipſam repugnat talis diuiſio p ſe toti: cuꝰ illa entitas eſt pars.⁊ tm̄mō eſt dr̄ia in hoc:qꝛ illa vnitas nāe ſpecifice minor eſt iſta vnitate:⁊ pp hoc illa non excludit oēm diuiſionē.q̄ eſt ſm ptes ſubiectiuas:ſꝫ tm̄ illaz diuiſionē.q̄ eſt partiū eēntialium.iſta aūt excludit oēm. Et ex hoc ꝯfirmat ſatis ꝓpoſitū:qꝛ ex quo quecunq̷ vnitas minor vnitate iſta:hꝫ entitatē ꝓpriā.ꝙ p ſe cōſequit.non vī ꝓbabile iſti vnitati pfectiſſime negare ꝓpriā entitatē quā ꝯſequit. Comparando aūt ad illud qō eſt ſupra ſe.dico:ꝙ illa realitas a q̄ ſumit dr̄ia ſpecifica ē actualis reſpectu illius realitatis a qua ſumit genus vel rō gñis:ita ꝙ hec realitas nō eſt formalr illa: alioqn in diffōne eſſet nugatio:⁊ ſolū genus ſufficienter diffiniret:qꝛ indicaret totam entitatez diffiniti ſine dr̄ia:qñq̷ tamen illud ꝯtinens eſt aliud a forma a qua ſumit ratio generis:qn̄.ſ.ſpēs addit rem aliquam ſup naturam generis:qñq̷ autē non eſt res alia:ſꝫ tm̄ alia formalitas vel alius conceptus realis eiuſdez rei:⁊ ſꝫ hoc aliqua differentia ſpecifica hꝫ conceptum nō ſimpliciter ſimplicem:puta.que ſumitur a forma : aliqua hꝫ conceptum ſimpliciter ſimplicem:que.ſ.ſumit ab vltima abſtractione forme:de qua diſtinctione differentiarum ſpērum dictum eſt diſ.3.ꝑmi li.qualiter alique differentie ſpecifice includunt ens ⁊ alique nō:quo ad hoc iſta realitas indiuidui eſt ſimilis realitati ſpecifice ꝙ eſt quaſi actus determinans illam realitatez ſpeciei quaſi poſſibilem ⁊ potentialem:ſed quo ad hoc diſſimilis:qꝛ iſta nunquam ſumit a forma addita ſed preciſe ab vltima realitate forme quo ad aliud etiaz eſt diſſimile:qꝛ illa realitas ſpecifica conſtituit compoſitum cuius eſt pars in eſſe quiditatiuo:qꝛ ipſa eſt entitas q̄dam quiditatiua.iſta autem entitas indiuidui eſt ꝑmo diuerſa ab omni entitate quiditatiua:quod probatur ex hoc:qꝛ intelligendo quamcūq̷ entitatem quiditatiuam loquendo de quiditatiua entitate limitata nō habetur in quiditate intellecta.vnde ipſa ſit hec.ergo illa entitas.que de ſe eſt hec:eſt alia entitas a quiditate vel ab entitate quiditatiua.non poteſt ergo conſtituere totum cuius eſt pars in eſſe quiditatiuo: ſed in eſſe alterius rationis. Et qꝛ apud philoſophum quiditas dicitur forma frequenter:vt patet.5.Meta.c.de cauſa.⁊ in.7.c.de partibus diffinitionis.ꝙ in quibuſcūq̷ non eſt materia.idem eſt quod quid eſt cum eo cuiꝰ ē: ſicut exponitur loquendo de materia ⁊ forma:qꝛ materia apud eum vocatur quodlibet habens quiditatē contractam.⁊ Boeti. vult ꝙ nulla forma poteſt eſſe ſubiectum accidentis in lib.de tri.qꝛ forma dicitur in quid de quocunq̷ alio:⁊ ſi humanitas ſit ſubiectum hoc non conuenit ei inquantum eſt forma:humanitas quidem non eſt forma alterius partis compoſitiue forme vel materie:ſed totius compoſiti habentis quiditatem contractam ſiue in quo eſt quiditas contracta: idō omnis realitas ſpecifica conſtituit in eſſe materiali: qꝛ in eſſe quiditatiuo:⁊ realitas indiuidui cōſtituit ꝑdſe in eſſe materiali hoc eſt in eſſe ꝯtracto:⁊ ex hoc ſequitur illa diſtinctio logicalis ꝙ iſta entitas eſſentialiter eſt formalis:⁊ illa materialis:qꝛ iſta cōſtituit in ratione ſubijcibilis:⁊ illa in ratione predicabilis preciſe. ꝑdicatum autem formale habet rationem forme.⁊ ſubijcibile habet rationem materie. Comparando vero ad illud quod eſt iuxta ſe.ſ.differentiam ſpecificam: lꝫ quandoq̷ poſſet eſſe non primo diuerſa ab alia ſicut eſt illa entitas:que ſumitur a forma tamen vltima differentia ſpecifica eſt primo diuerſa ab alia:illa ſcilicet que habet conceptum ſimpliciter ſimplicem:⁊ quo ad hoc dico ꝙ differentia indiuidualis aſſimilatur differentie ſpecifice vltimo ſumpte:quia omnis entitas indiuidualis eſt primo diuerſa a quocūq̷ alio.3.Diſtinctione.2ᵃ.q.6.F.

Differentie ſpecifice non ſunt a ſe effectiue:⁊ tamen ſunt ſe ipſis primo diſtincte formaliter:ab eo tamen ſunt diſtincte effectiue:a quo habent eſſe effectiue : diſtingui autem primo formaliter non eſt diſtingui per aliquod incluſū in vno aliq̄:⁊ in aliq̄ ꝯuenire.ſed ſe toto formaliter diſtingui:etiam ſi per impoſſibile omne aliō a ratione ſua circumſcribatur. Ita dico ꝙ ſi differentie vltime oppoſite eſſent:ſe totis diſtinguerentur : ⁊ ſe totis eſſent primo diuerſe formaliter.13.Diſtinctione.ꝑ.q.vnica.J.O.

Differt imago a veſtigio:quia imago repreſentat p modum totius primo.veſtigium autem primo repreſentat partez:licet argutiue repreſentat totum.vt patet de pede in puluere:trinitas autem in diuinis eſt quaſi quoddam totum numerale.⁊ ideo quod repreſentat ipſam totam dicitur imago:ſed quod repreſentat quaſi partes dicitur veſtigium:anima autē repreſentat totam trinitatem.inquantum enim eſſe vna eſſentia habens intellectum ⁊ voluntatem repreſentat diuinā eſſentiam non ſic autem tres perſonas:qꝛ eſſentia ⁊ intellectus ⁊ voluntas ſunt in qualibet perſona. repreſentat autem tres perſonas vt potentie ſue ſunt ſub actibus ſuis:quia vnus actus eſt ab alio per modum originis ſicut perſone inter ſe originantur. ſicut enim a patre:verbum ⁊ ab vtroque ſpiritusſancti ſic quodammodo a memoria actus intellectus ⁊ velle ab vtroque originatur.16.Diſt.2ᵃ.q.vnica.N.

Diffinitio est distincta cognitio diffiniti fm omnes eius
partes essentiales. distincta autem cognitio potest esse
alicuius: licet ipsum non sit ens ratum. non enim oportet ni
si q ens ratum terminet cognitionem diffinitiuam. et
non sequitur. ens ratum diffinitiue intelligitur. ergo ens
ratum est. 36. Dis. p. q. vnica. I. 3.

Diffinitio huius nominis sacramentum probari non po
test: sed oportet supponere ex vsu loquentium de sacra
mento: sicut oportet supponere significata vocabulorum
ex vsu. 1. Dis. 4ª. q. 2. I. F.

Diffinitio prudentie debet intelligi de habitu actiuo p
ximo qualis est habitus acquisitus ex actibus: vnde si
cut circa factibilia ars se habet ad habitum experti. ita
circa agibilia se habet scientia moralis ad habitum pru
dentie: qz habitus artis et scientie moralis quasi sunt
remoti ad dirigendum: qz vles. sed habitus prudentie
et experti: qz generati sunt ex actibus: sunt particulares
et propinqui ad dirigendum. 4. q. pl. Bb.

Diffinitio subiecti est medium in demonstratione potissi
ma: et qz singulare non habet diffinitionem propriam:
sed tantum diffinitionem speciei: ideo non est de ipso
demonstratio propria: sed tantum demonstratio que
est de specie. non enim habet aliquam passionem pro
priam: sed tantum passionem speciei. 3. Dis. 2ª. q. 6. I. M.

Difficile est videre nisi per inspectionem corporis. si defi
ciat aliqua dispositio necessaria requisita in parte illa
ad actum matrimonij vel per iudicium medicorum quan
tum ad frigiditatem si aliqua signa manifeste ostendant
ipsum esse talis complexionis. Si vero nec sic nec sic.
et tamen simpliciter impeditur presumendum est q sit
maleficium. 34. Dis. 4ª. q. vnica. F.

Difficile videtur saluari q christus meruerit: cum fuerit
beatus et perfecte continuetus fini fm voluntatem in
primo instanti: vnde si in primo vel aliquo alio potuit
mereri v q alij beati mereantur vel mereri possint in infinitum:
et ita corum premium nunquam perfecte habetur. 18. Dis. 3ª. q. vnica. A.

Difficilius videtur sustinere originem qui ponit extrema
tantum esse relatiua formaliter q qui ponit ea esse absoluta.
nam si tantum sint relatiua: nihil aliud erit personam
originare personam: q relatiuum habere correlatiuum:
sed relatiuum positum sine omni actione alia videtur
habere correlatiuum. si autem ponantur absoluta non
videtur tanta difficultas: quomodo vnum suppositum
gignatur ab alio: cum in creaturis sint supposita abso
luta: et tamen non negatur originatio vnius ab alio.
26. Dist. p. q. vnica. O.

Difficultas in opere virtuoso non est per se ex parte ope
rantis: sed ex parte operis. Difficilius enim est auaro
dare vnum numum q liberali decem: et tamen non vir
tuosius: nec qualiscunque difficultas ex parte operis ar
guit maiorem virtuositatem. Sed illa que per se inclu
dit excellentiam obiecti: quod per se attingitur per ope
rationem. talis autem difficultas stat cum maiori leui
tate. nam leuius est attingere amando obiectum ex
cellentius q obiectum minus excellens: et talia opera
excellentia immediate respicientia deum plura sunt ex
plicita in lege noua. Multi enim actus dilectionis dei
immediate magis explicant christianis q iudeis. nec
mirum: qz illa dicitur esse lex timoris hec autem amoris.
amor autem et precipue finis si ille queratur in omnibus:
facit omnia onera leuia: vt verum sit quod dixit salua
tor Matth. 11. Uenite ad me: et sequitur. Iugum enim
meum suaue est: et onus meum leue. Cui sit laus honor
et gloria. 40. Dis. 3ª. q. vnica. I.

Discamus in terris quorum nobis scientia remanebit in
celis ait Hieronimus in prol. biblie. valde. n. indignum
esset tantum laborare circa scientiam et virtutes si de
ficerent esse in morte et valde irrationabile est. q ma
neant quin eorum actus possint haberi. 45. Distinctio
ne. 4ª. q. 1. I. B.

Discursus non requirit successionem temporis: nec ordi
nem ipsius sed ordinem nature. s. q principium discursus
sit naturaliter prius notum: et vt sic: sit causatiuum al
terius extremi discursus. 4. q. pl. B.

Discretio requiritur sacerdotis vt non imponat alicui pe
nam nimis sibi disconuenientem. sed aliquam que magis si
bi conuenit: et quam forte melius adimplebit vtpote
pauper. nec elemosinas potest dare nec orare. sed oz
eum continue laborare pro victu suo necessario: nec ie
iunare: quia tunc non sufficeret ad laborem necessari
um pro victu necessario continue acquirere. Quare ergo
ipse labor continuus est sibi ieiunium continuum: qz con
tinua maceratio carnis: tantummodo inducendus est
vt illum laborem subeat in remissionem peccatorum
intendens illum ad hunc finem referre saltem quousque
occurrat sibi opportunitas soluendi aliquam aliam sa
tisfactionem: et aliqua alia possunt ei ita temperate et di
minute imponi vt sint sibi possibilia. 15. D. 4ª. q. 1. I. M.

Distinctio actionis in transeuntem et immanentem non
est generis in species: sed vocis in significationes: nam
actio transiens est vera actio de genere actionis: actio
immanens est qualitas: sed equiuoce dicitur actio per
conditiones predictas. 13. q. q. Ec.

Distinctio attributorum fundamentum est respectu di
stinctionis emanationum personalium: qz filius proce
dit naturaliter nascendo. tanquam verbum conceptum
in intellectu. spiritus sanctus procedit libere spirando:
tanquam amor conceptus in voluntate: et non vt ver
bum: quod non potest esse: nisi esset aliqua distinctio intel
lectus et voluntatis ad intra: sed productio personarum
ad nihil extra necessario comparatur. 8. Di. p. q. 4. D.

Distinctio de naturali fm q quantum et fm q naturale
si potest habere aliquam veritatem oz intelligi affirmando et
negando rationem formalem diuisibilitatis: ita q illa
responsio que dicit: q diuidit inquantum quantum dicit q
diuidit per rationem quantitatis tanquam per rationem for
malem diuisionis: et illa que dicit q non diuidit inquan
tum naturale. negat naturalitatem esse rationem for
malem huius diuisionis: sicut si diceret q animal inquan
tum habet oculos videt non inquantum habet manus. Iste intel
lectus verus est sed ex hoc non sequitur q simpliciter
rei non conueniat. quod conuenit ei fm quantitatem: non
enim per naturalitatem concurrentem impeditur: illud
quod conuenit naturaliter quantitati: sicut nec per manus con
currentes in animali tollitur illud quod conuenit ei sim
pliciter fm oculos. ita igitur absolute est omne naturale
diuisibile in semper diuisibilia in infinitum: sicut si illa
quantitas que est cum forma naturali esset per se sine om
ni forma naturali. et ita omnes rationes que procedunt
de quantitate absolute fm rationem quantitatis: concludunt
de ea. vt est in naturalibus: qz diuisibilitas est passio na
turalis eius: et ex consequenti dicitur de naturali cuius est hec
passio. 2. Dis. 2ª. q. 9. E.

Distinctio que ponitur communiter inter cognitionem intelle
ctiuam et sensitiuam ex parte obiecti: puta q intelligi
mus vle: sentimus singulare et quecunque distinctio alia
isti correspondens non debet intelligi tanquam inter poten
tias disparatas ex equo: sicut est distinctio visus in vi
dendo colores: ab auditu in audiendo sonos: sed debet
intelligi distinctio intellectus a sensu sicut potentie su
perioris cognitiue ab aliqua cognitiua subordinata si
bi et per consequens q potentia superior potest cogno
scere aliquod obiectum vel sub aliqua ratione quod ob
iectum: vel sub qua ratione potentia inferior non potest co

gnoscere.nõ tamen oportet econuerso ꝙ inferioꝛ possit aliquod obiectum vel sub aliqua rõne cognoscere quin superioꝛ possit etiam perfectioꝛi modo obiectū illud cognoscere: ꝛ sub eadem ratione cognoscibilitatis ex parte obiecti.23.q.q.ꝫ.K.

Distinctio relatiua ꝛ si non causet distinctionē absoluti fundantis relationem: potest tñ causare distinctionē absoluti sequētis naturaliter relationem ꝛ depēdētis ab ea: qꝛ distinctio prioꝛis sufficit ad causandū distinctionem posterioꝛis.1.Dis.3ª.q.2.ꝫ.F.

Distractū respectu distrahētis non est distractum: sed respectu tertij ad qd̓ cōparat̃ sub rõne distrahentis. qꝛ C.2. fm pbm.2.pierm̃eias pdicādo de aliquo. hoc qd̓ est homo moꝛtuus est oppositū in adiecto: ad qd̓ sequit̃ cōtradictio.ergo cōparādo precise determinabile ad determinationē: determinabile nõ est distractū respectu determinationis.sed nec includit ɔtradictionē ad ipsum: sed respectu tertij de quo dicitur.moꝛtuū est determinatio distrahens: ꝛ illud qd̓ determinat̃ p ipsum distrahitur.ita ꝙ illud aliud nõ dr̃ nisi fm quid ð isto: ita dico ꝙ diminutū respectu diminuētis non est diminutū: sed respectu tertij: ad qd̓ comparatur ipsum sub determinatione diminuēte: sicut cum dico. iste est alb᷒ fm dētes: nõ diminuit albū: sed accipit̃ pro albo simplr̃ respectu huius determinationis. alioqñ eēt nugatio.vt aũt accipit̃ sub ista determinatiõe dr̃ de tertio.s. de ethiope tanꝙ diminutū.36.Dis.ꝓ.q.vnica.E.

Distinctissimus cōceptus subiecti theologie quod est de᷒ potest haberi citra cognitionē intuitiuā. ꝛ iste ɔcept᷒ ꝛ virtualr̃ ꝛ euidēter ɔtinet oēs veritates necessarias de subiecto.Contingentes autē non potest includere: qꝛ ille nõ sunt nate icludi in ratione alicuius subiecti. quecunqꝫ enim veritas includitur sufficienter in aliquo simplici conceptu est necessaria. Tamen de cōtingentibus sunt quedam veritates necessarie non quidē de actu eoꝛum: sed de possibilitate. ꝛ ille etiam modo predicto sciri possunt. vtpote deus est potens creare: potens resuscitare: potens beatificare: ꝛ sic de alijs articulis fidei respicientibus cōtingentiā: nec vltra istud verum necessarium de eo: quod est deum posse est aliquid proprie scientifice cognoscibile quantum ad tale propositum. Esset ergo viatoꝛ perfecte sciētifice theologus: qui per conceptum distinctissimum diuinitatis possibilem haberi citra cognitionē intuitiuam cognosceret oꝛdinate veritates omnes necessarias siue illas que sunt de intrinsecis que necessario insunt siue illas que sũt ð possibili ɔparādo ad extrīseca.7.q.q.ꝫ.D.

Diuisibile fm illā dimēsionē: fm quā est diuisibile nõ põt imediate eē applicatū alicui vt ɔtinēs fpm: sꝫ pcisum ɔtinēs alicui᷒ est idiuisibile.nihil aũt idiuisibile de gñe quātitatis p se existit: sꝫ in aliquo diuisibili. ꝛ iõ sequit̃ illud pcisuꝫ ɔtinēs eē vltimū alicui᷒ diuisibilis ɔtinentis. ꝛ pp hoc vltimitas nõ est de rõne loci sicͭ est de rõne cōtinētis pcise: qꝛ si posset idiuisibile p se eē: ꝛ nulli᷒ diuisibilis vltimū: illud indiuisibile ðemanēs p se posset eē pcisum cōtinens.2.Dis.2ª.q.6.D.

Diuisio actionis quedam est immanēs: quedam trāsiens vno mõ est equiuoci siue vocis: in sua significata alio modo vniuoci: siue generis in suas species: si.n.accipiatur actio transiens: ꝛ opatio imanens: que ē intelligere: velle: videre ꝛ hmõi significata sunt vnius vocis tantum.s.actionis: ꝛ nullius vniuoci: si autē dicat̃ actio quedā est trāsiens: quedam imanens: vt dictio intellectionis: que immanet: sicut ꝛ ipsa intellectio: tunc est diuisio vniuoci in suas spēs.3.Dis.ꝓ.q.6.Aa.

Diuiso toto quāto homogeneo habet̃ per quātitatē diuisio tñ ista diuisio ñ ē ꝓ diuisio idiuiduoꝝ: sꝫ h subiecta ista hñt diuisionē abinuicē ꝛ distīctionē inquātū h. ꝛ hec prioꝛ est naturaliter distinctione inq̄tum erant partes distincti quāti p accñs. accidebat.n.eis eē ptes: tñ facta diuisione fm partes q̄titatiuas per accñs fit diuisio fm partes subiectiuas.3.Dis.2ª.q.6.ꝫ.P.

Debitoꝛ ex cui᷒ non solõne creditoꝛ notabilr̃ dānificat̃ tenet̃ de iustitia satisfacere creditoꝛi de iteresse. Et si sꝫ ille creditoꝛ nõ posset hr̃e ɔ eū actionē i foꝛo exterioꝛi: vtpote qꝛ nõ sũt pacta vel iuramēta. tñ in foꝛo cōscientie debitoꝛ tenetur vltra soꝛtem ad interesse.15. Dis.4ª.q.2.ꝫ.O.

Delectatio quietat volũtatē vt est susceptiua passionuꝫ. sicut beatitudo perficit voluntatem vt est susceptiua operationum: securitas autem passionum est in virtute concupiscibili ꝛ est in virtute concupiscibili: qꝛ cōsequitur spem.49.Dis.4ª.q.7.ꝫ.A.

Denominatiua ꝓpe dicūt̃ que differūt cadētia ab alio. pꝫ in pdicamētis. Casus aũt iste pt̃ eē: vel sicut accidētis ad subiectū: vel sicut foꝛme ad suppositū eiusdē nature: ꝛ fm hoc est duplex pdicatio denoiatiua: vna accidētis denominātis subiectū. alia foꝛme non accepte in abstracto: nec fm rõnē quiditatis absolute: sꝫ quasi in cōcepto p cadētiā foꝛme ad suppositū nature ꝓprie fm ꝙ dicim᷒. hõ est aiatus. nõ homo est anima. ꝛ isto modo omnia superioꝛa dicunt̃ de suis inferioꝛibus: vt soꝛ. est hõ. homo est animal. non homo est animalitas vel soꝛ. est humanitas. ꝛ hoc modo dr̃ ꝙ mā est foꝛata: nõ tñ ꝙ mā sit foꝛma.12.Dis.2ª.q.1.J.

Dependentia essentialis ꝛ necessaria non est causa ꝙ terminus dependētie addatur in diffinitione fundamēti dependentis: tunc enim de᷒ magis poneret̃ in diffinitione cuiuscūqꝫ creati: ꝙ suba in diffinitione accñtis: sed causa est: qꝛ nulla foꝛma põt hr̃e cōceptū pfectum quietatiuū nisi cointelligat̃ illud cuius est foꝛma: diffõ aũt exprimit ɔceptū pfectū diffiniti: ꝛ iõ q̄tūcūqꝫ eētialia foꝛme exprimerētur sine illo cuius est foꝛa: q̄uis quiditas ei᷒ indicaret̃: tñ nõ eēt ɔcept᷒ pfect᷒ q̄etans itellectū: ꝛ iõ nec diffinitiu᷒. sꝫ eātū qd̓ ē i se qōdā ɔpositū subsistēs si cōcipiat̃ i se intellc̄s ibi q̄escit nõ req̄rēs aliud cointelligere.12.Dis.4ª.q.1.L.

Deridet̃ auctoritas Isidoꝛi ꝙ sol ꝛ lūa stabūt ne dānati sub terra hēant aliqd̓ lumē.non.n.sic sunt sub terra sicut aliqui imaginant̃ antipodes: q̄si in supficie opposita nr̃e terre hitabili. sed sũt sub terra.i.in cētro terre: vel cōcauo terre: ꝛ sic nõ magis hr̃ent lumen si sol circūferret̃ ꝙ si sol semper staret in vna pte: silr̃ alia pars illius auctis ꝙ sol ꝛ luna in oꝛdine in quo creati sunt stabūt. vr̃ eni satis irrõnabile. tū qꝛ ex quo recesserūt sel ab illo situ nõ redeūt itez ad eūdē infra spatiū triginta sex milliū ānoꝝ: ꝫ oporteret iudiciū vsqꝫ ad hūc terminū differri post creationē mūdi. qd̓ nõ est ꝓbabile. Silr̃ creata erāt in situ maxīe ɔuenienti noue ꝓductiōi reꝝ. stabūt aũt in situ maxīe ɔuenienti ɔseruationi reꝝ sine noua ꝓductione.48.Dis.4ª.q.2.M.

Detentio formalis que ē secūdum diffinitionem formalē equalis est in dānatis: sed nolle non est equale: immo intensius in his qui magis peccauerunt ꝛ ideo maioꝛ tristitia.44.Dis.4ª.q.2.ꝫ.M.

Desiderium naturale non causat tristitiam nisi sit electiuum. sed hoc non videtur ponere per se illum magis punitū ꝙ illum: qꝛ sicut non est per se premium intellectui cognoscere creaturam sed deum: ita nõ videtur per se pena dāni intellectui nõ cognoscere creaturam: sed per se pena est visione dei priuari: ꝛ quo ad hoc sunt isti equales.33.Dis.2ª.q.vnica.ꝫ.D.

Desperans desiderat desiderio conditionato qꝛ vellet si posset: non autem desiderat absolute: qꝛ ad absolute

desiderare presupponitur conceptio intellectus osten dens sibi desideratum sicut possibile desideranti: quicquid enim ostenditur voluntati tanq̃ impossibile vel voluntas omnino non vult illud. vel si vult illud tenuiter vult: et hoc modo forte verum est qd dictũ est in secũdo lib. quod angelus voluit equalitatem dei: nõ absolute qd appeteret hoc tanq̃ possibile: sed velle cõditionato: in quo sufficiẽter est rõ meriti: et ẽt pcti. et etiã rõ gaudij et tristitie ẽ opposito. 26. Dis 3ª. q. vnica. J.

Determinatio obiecti est prima determinatõ q̃ pertinet ad genus moris. nõ tanq̃ oĩs determinãs ad aliqd in illo genere: sz tanq̃ potẽtiale receptiuũ determinatõis moralis. qr qñ actus est hñs obm cõueniens agenti et actioni: tũc est capax determinationis moralis fm circunstantias ordinatas: ppter quod dr ex obiecto actus habere bonitatẽ ex genere qr sicut genus est potẽtiale respectu differentiarũ: sic bonitas ex obiecto est prima in genere moris presupponens solam bonitatem nature. et capax omnis bonitatis specifice in genere moris. 18. q. q. G.

Determinatio nõ est intrinseca potẽtie nec de se: nec per spẽm: sz est ad determinatũ obiectũ: et hoc mõ intellectus diuin' est ad determinatũ singulare: et nõ est inconueniẽs intellm pfectiorẽ esse determinatũ: et determinabilẽ respectu obiecti quomodo intellectus imperfectior nos est determinatus vel determinabilis respectu eiusdem. 9. Dis. 2ª. q. 2. i. V.

De aliquo habẽte verã idẽtitatẽ: sed non tm̃ vnicã realitatem formalẽ: necesse est idez rõne vnius realitatis vere pdicari formalr de illa realitate: et de alia realitate formali formaliter nõ pdicari: sicut albedo rõne alicuius realitatis: quã hz in se: cõuenit cũ nigredie. et rõne alterius nõ realiter conuenit: sed differt: nec affirmatio et negatio de eodem rõne eiusdez realitatis formaliter dñr: ita ꝑ pẽ rõne essentie est idẽ quiditatiue filio: et ratione proprietatis nõ est idẽ formalr: nec hypostatice filio: nec dñr affirmatio et negatio de eodez respectu eiusdem. 2. Dis. ꝑ. q. 7. J. Jt.

De xpo dr ppietas ꝯñs humanã naturã. est. n. nãlis filius Marie: est etiã iustus et gratus deo: sed esse adoptatũ non dicit ppietatẽ nature create fm quaz xps nunq̃ fuit extraneus ab hereditate paterna sed nature deprauate. 10. Dis. 3ª. q. vnica. i. D.

De facto deus resuscitãs non reducet eadẽ mutationem numero. qr resuscitatio nõ erit eadẽ mutatio cũ gñatione: tñ eadez forma numero reducet: vnde fallacia ꝯñtis est ex distinctiõe mutationũ iferre distinctionez terminoꝝ. e cõuerso. n. bene sequit: q si alia forma acqrit q fit alia mutatio. sz eadẽ pt hñ acqri diuersis mutationib': sicut et idẽ vbi specie põt acqri diuersis motib' localib' specie: vtpote motu circulari et motu recto. qui adeo sunt alterius rõnis vt nõ sint cõparabiles. 7. phys. Aug. etiã 3° de tri. c. 9. vult q idez specie possit generari equiuoce et vniuoce: et tñ mutationes
T. c. 31.
sunt alterius rationis. 43. Dis. 4ª. q. 1. D.

De facto nulli datur grã: nisi p aliquã causam meritoriã que meretur cõiunctionẽ eius primaz cum deo. et hec causa meritoria est xpus: sed pter istam non opz dare aliam intrinsecam in recipiẽte: qua coniungat deo ante q̃ recipiat gratiam. 4. Dis. 4ª. q. 2. C.

De modo essendi. s. nõ q̃titatiue vel non dimensiue vl localiter nõ video si põt fieri idẽ in pluribus locis non sub mõ nãli qn ẽt possit fieri modo nãli cũ in pẽio sint duo miracula in scdo tm̃ vnũ. In pẽio quidẽ sunt duo miracula: vnũ. s. in cõndo pñtiaz corpis hic: et aliud in separando ipm a suo modo nãli. sic ergo põt esse modo nãli sicut sub facto. 10. Dis. 4ª. q. 3. B.

De necessitate ministri ad min' in ecclia latina est hodie ꝯficere in azimo. Et forte ẽt grauiter peccãt greci qui nõ se ꝯformãt ecclesie petri. matri cũ hic habeat fundamẽtũ solidũ q sic xps instituit istud sacrm celebrandũ: ad minus lz nõ necessario qn alr fieri posset. tñ sic magis ꝯgrue celebrat. 11. Dis. 4ª. q. 5. J. C.

De potẽtia absoluta bene posset dari pma grã sine merito passiõis xpi. qd pbat: qr summa grã data creature data est anime xpi et sine omni merito: nullo. n. mõ passio ei' nec exhibita nec puisa erat meritũ respectu grẽ sibi cõferẽde. 15. Dis. 4ª. q. 1. C.

De potẽtia actiua siue factiua nõ est incõueniẽs q eadẽ exñs sit organica et nõ organica: qr illa potẽtia nõ cãt actũ informãtẽ se: sed effectũ in alio. ideo nõ sequit cõtradictio. q sit organica agẽdo mediãte aliquo organo: et nõ organica agendo imediate p ppriã virtutem sine aliquo organo. 49. Dis. 4ª. q. 14. E.

De preceptis prime tabule est notandũ q illa immediate respiciunt deum pro obiecto. duo quidem prima si intelligantur esse tantum negatiua: primũ non habebis deos alienos. 2m nõ assumes nomen dei tui in vanum. i. non facies deo tuo irreuerentiam. ista sunt stricta de lege nature: qr sequitur necessario si est deus: est amandus vt deus: et quod nihil aliud est colendũ tanq̃ deus: nec deo est facienda irreuerẽtia: et p ꝯñs l ista nõ põt de' dispẽsare: vt aliquis possit licite facere oppositum talia prohibiti. Tertium preceptuz quod est de sabbato est affirmatiuũ: tanq̃ ad aliquẽ cultum exhibendum deo determinato tempore: et q̃tum ad determinationem huius temporis vel illius non est de lege nature stricte loquendo. similiter nec ad partẽ negatiuã que includit: qua. s. phibetur actus seruilis pro tẽpore determinato phibens a cultu tũc exhibendo deo. ille. n. act' nõ phibet nisi qr impediẽs vl retrahẽs ab isto cultu qui pcipitur. 37. Dis. 3ª. q. vnica. J. C.

De pronomine ego in baptizante verũ est q nõ est simplr de necessitate forme. neq expressiuz neq vt implicitũ in verbo prime psone: sed quãtũ ad ecclĩaz latinaz ad min' post tpa Alexãdri necesse ẽ ministro exprimere ego. et glo. illa. si quis. cum probatione sua retulerũt. potest intelligi pro tẽpore pcedere illam ꝯstõnez Alexandri. si quis. 3. Dis. 4ª. q. 2. J. Q.

De re pñte a q̃ tm̃ relinquit spẽs sensibilis in fantasia sz aliqua in potentia memoratiua. et ille potẽtie cognoscit obm sub alia et alia rõne. naz vna cognoscit obm 2m se absolute apphẽdẽdo qditatẽ eius. alia apphendit obiectũ vt in pterito apprehẽsum. ita q apphẽsio pteriti est imediatũ obiectũ. et obm imediatũ illius apprehensionis preterite est obm mediatũ recordatiõis: ita ẽt pñte aliquo sensibili sensui pt virtute illius cãri in intellu duplex cognitio. vna abstractiua qua intellus agens abstrahit spẽm quiditatis vt quiditas est a spe in fantasmate. que repñtat obm absolute nõ vt existis nũc vel tũc et hic: et alia pt eẽ i intellu cognitio intuitiua que coopat intellectui. et ab hac pt derelinqui hitualis cognitio intuitiua importata in memoria intellectiua que sit nõ quiditatis absolute. sicut fuit alia. sz cogniti vt exñs qñ in pterito apphẽdebat vt pteritũ. et hoc modo xps p experiẽtia didicisse dr multa. hoc est per cognitiones intuitiuas. i. illorum cognitorum quantũ ad existentiam et per memorias derelictas ab eis. 14. Dis. 3ª. q. 3. C.

De rõne verbi nõ est gigni amore obiecti cogniti: sz nec etiã gigni amore notitie: que est verbũ tñ: concomitatur pfectũ verbũ duplex actus voluntatis. vnus precur' quo imperat actus ille: et inquisitio precia: sine qua nõ perueniret ad verbũ perfectũ: sicut patet. 9. de tri. vlt.

c.⁊ alius quo intellc̄s quiescit in intellectuali notitia iā
bita sine quo nō pmaneret intellectus in notitia iā ha
bita. nō igitur actus voluntatis est de essentia verbi:
nec formalr: nec vt cā: sꝫ ꝯcomitat necessario ad gene
rationē eius in nobis pp inquisitionē eius ꝑuiaꝫ: ⁊ ad
cōtinuationē eius silr: pp hoc ꝙ si intellectio volūtati
nō cōplaceret in ista notitia intellectus nō pmaneret
in ea: ⁊ ita ista notitia nō haberet rōnem verbi pma-
nentis. ista tn̄ permanētia non est de rōne pfecti verbi
intēsiue: q: non minus pfecta est albedo vnius diei q̄
vnius anni. voluntas aūt respiciēs obiectuꝫ cuius est
C.z. verbū non ptinet ad rōnem verbi: nisi stricte sumēdo
verbuꝫ quo modo Aug. ptractat. c. pceall. Nemo po
test dicere dominus' Jesus nisi in spiritu sancto. hoc
dicere includit acceptationem obiecti dicti: ⁊ addit
aliquid vltra rōnē vbi absolute. 27. Dis. ꝑ. q. 1. j. D.

De rōne numeri sunt tria. primū est ꝙ vnitates que sunt
partes numeri sunt vnius rōnis ⁊ non tm̄ cōcept' vn'
sed singularis eius hinc ⁊ inde sunt vnius rōnis. sꝫ ꝙ
vna sunt distincta: ita ꝙ sic vnā nō includat sic vnū. iō
vnitas nature nō facit numerū cuꝫ vnitate suppositi:
nec cū vnitate formalitatis: q: natura in vno includi-
tur ⁊ aliud icludit. Tertio requiritur ꝙ in vtraq; vni
tate vel vtroq; numero sit potentialitas partis ad to
tum. 24. Dis. ꝑ. q. vnica. D.

De bōis in quātū ꝑdestinat nō ē iudiciū: neq; de facto in
expñtia: neq; quasi in ꝑ̄scia diuina. iudiciū eni est de ali
quo facto vel peccato: sed de malis lꝫ nō sit iudiciū de
facto: q: nō peccauerūt. pōt tamen cōdēnatio dici iu-
dicium de eis in prescientia dei: vbi dicunt mali: ⁊ tūc
inscrutabilitas iudiciorum potest referri ad malos ex
parte quorū ponitur aliqua ratio: lꝫ ille rōnes ex par
te diuersoꝝ ꝓpter quas quasi ex parte eorum ferunt
iudicia sint inscrutabiles: ⁊ per hoc iudicia inscrutabi
lia. 41. Dis. ꝑ. q. vnica. S.

Detinēs rē alienā aut ē i extrema nec̄itate: ⁊ ille cui' est
res nō: sꝫ hꝫ aliquā citra extremā nec̄itatē. ⁊ tūc dōm
ꝙ ista res sit isti' detinētis iure poli. q̄ i extreme nec̄i-
tatis articulo ad ꝓuidēdū sustētatiōi nāe via oib' ex
trē a nec̄itate detētis ē ꝯcessa: extra ō vb. sig. Ex ijs q̄
seminat ⁊ ē hodie in. 6. decre. Si āt ābo detinēs. s. ⁊ cu
i' res detinet sūt i extrema nec̄itate. si pri' ðuenit dn̄o
ad il'ā extremā nec̄itatē oꝫ reddi dn̄o duplici iure: tuꝫ
q: ꝑus suū: tū q: iā ex ista nec̄itate scm̄ ē suū: si vō ꝑus
deuenit detinēs scm̄ ē suū. ⁊ tūc dn̄o post deuenīēti ad
istā nec̄itatē nō oꝫ reddi: q: cessauit dn̄iū ei' i re ista. ⁊
scm̄ ē alteri' iure poli. Si āt ābo sil deueniāt. dico ꝙ
debꝫ reddi dn̄o. q: nūq̄ cecidit a dn̄io. Et si arguas ꝙ
magis oꝫ qlꝫ se diligē q̄ ꝓximū: ⁊ p ꝯñs magis vitaꝫ
suā corpalē q̄ vitā ꝓximi ⁊ p ꝯñs istā rē simplr necā-
riā sibi magis retinē q̄ dar ꝓxio. Rn̄deo magis oꝫ di
ligere vitā suā ordiate vt ē diligibil ad vitā eternaꝫ: ⁊
ita magis ꝯseruationē iustā vite sue q̄ ꝯseruationē iu
stā vite ꝓximi: sꝫ nō magis ꝯseruationē iniustā vite sue
q̄ ꝯseruationē iustā vite ꝓxi. Sic. n. magis oꝫ latro susti
nē suspēdiū q̄ occidē suspēdētē vt euadat: cui' rō est:
q: dilectio vite corpal' iniuste custodire n̄ ē dilectio or
diata: q: nō ē ad dilectionē aīe nec dei. Isti' āt detinēti
in casu isto custoditio vite ō re aliēa ē iniusta: ⁊ cū h̄
est āt hōicidia. q: iniuste occidit aliuꝫ q̄ subtrahit sibi
necessariū qd̄ sibi debet. 15. Dis. 4ᶦ. q. 2. Jl.

Detētio i ꝯsideratiōe ignis itēsa ⁊ ppetua ⁊ ꝯ̄ volūtatē
angeli ē effectiue a deo ꝑncipalr: ⁊ ab igne vt actiue:
sꝫ min' ꝑncipalr. Et ꝑt pōi exm̄ sic itellc̄s agēs ⁊ fātas-
ma se hn̄t ad mouēdū intellꝫ polēꝫ i nob. sic i ꝓposito
de' hꝫ silēꝫ modū itellc̄ui agētis ⁊ ignis fātasmati. ⁊ cēt
oio sic i nob itellc̄s agēs cēt soialr volēs ⁊ poliꝫ silr.

⁊ agēs p volūtē suā dterminaret aliqd̄ certū fantasma
ad mouēdū efficacissime itellꝫ polēꝫ ꝯ̄ volūtatē eius.
nec obstat ꝙ ꝑncipale agēs ⁊ istrꝫ n̄ sūt i eodē suppo'ᵒ
hic sic̄ ibi itellc̄s agēs ⁊ fantasma: q: ordo agētiū illoꝝ
nō reqrit idētitatē suppositi. 44. Dis. 4ᶦ. q. 2. K.

Dictio exclusiua alio mō excludit addita subiecto: alio
modo addita ꝑdicato q: addita subiecto ꝑcise exclu
dit respectu ꝑdicati oē illud de quo vere nō dr̄ subie-
ctū. neq; per se neq; p accidēs. puta solū albuꝫ currit.
sortē currere. vel musicū currere nō excludit: sꝫ nigruꝫ
currere: sꝫ sor. vel musicus nō dicat de albo nisi p acci
dēs. sꝫ ex pte ꝑdicati excludit respectu subiecti qcq̄d
nō formalr vel essentialr dr̄ de ꝑdicato nec ecōuerso.
⁊ maxime eiusdē generis: puta hoc est solūmō album
potest excludi ꝙ huic subiecto nulla qualitas iheret
nisi albedo. ⁊ hoc modo accipitur in diuinis cū negat
ista. christus est solus homo vel solus deus. hec enim
falsa est: nō q: aliquid dicatur de christo de quo nō di-
catur deus: sed q: non omne dictum de christo est for-
maliter vel essentialiter deus: q: homo dicitur de xp̄o:
⁊ tamen non est formaliter deus vel dictum de deo.
6. Dis. 3ᶦ. q. 2. D.

Dictum philippi ostēde nobis prē ⁊ sufficit nobis itel-
ligēdū est quātū ad instructionē fidei de trinitate. hāc
eni tūc nō ꝯplete intellexerat. freqnter. n. audierat ser
monē de prē. ⁊ iō ꝯcepit ꝙ prē sibi ostēso sufficiēter ca
peret ⁊ alq cū eo veritatē fidei de trinitate. nō aūt lo-
quebat de visiōe beata quasi illa p se sufficeret sine di
lectione. sicut appet p rn̄sionē xp̄i. tāto tpe vobiscum
sum ⁊c. philippe q̄ videt me quasi dicat si iā me fm ve
ritatē vidistis āt pfecta visione fidei. ⁊ ꝓprem meū silr
visione vidistis. nō aūt intellexit ꝙ apli vidissent eum
visione beatifica. iam enim supponeret eos fuisse bea
tos. 49. Dis. 4ᶦ. q. 4. P.

Diuisio principij actiui diuersis noibus exprimit nō solū
apud diuersos: sed āt apō Aristotelē. vt pꝫ ex 2ᵒ phy t.c.49.
sicorum. vbi premisit fm propositum: ⁊ non fm ꝓposi
tum. ⁊ subdit ab intellectu ⁊ a natura. ⁊ in 9. meta. ra t.c.10.
tionales ⁊ irrationales potētias. per ista tria non fm
propositū: ⁊ a natura: ⁊ potentie irrationalis: intelli-
git principium actiuum: quod cōmuniter dicimus na-
turā. per alia vero tria intelligit illud aliud ꝑncipium
actiuū in quo cōcurrūt respectu actus extrinseci ⁊ in-
tellectus ⁊ volūtas. sꝫ vtruq; istoꝝ per se acceptū ha
bet suū ꝓpriū modū principiādi: intellc̄s quidē per mo
dum nature. vnde ad suū ꝓpriū actū cōparatus natu
ra est sicut filius in diuinis ꝓducit p modū nature. licꝫ
eius principiū ꝓductiuū sit memoria. volūtas aūt sem
per hꝫ suū modū causandi ꝓpriū. s. libere. ⁊ ideo quā
do cōcurrit cuꝫ intellectu vt in ꝓductione artificialiū:
totū dr̄ ꝓduci libere ⁊ a ꝓposito. q: ꝓpositū est ꝑnci-
pale ⁊ immediatū principiū illius ꝓductionis extrin-
sece. si aūt qn̄q; cōcurrat potētia nālr actiua cum ipsa
volūtate. sic ē de potētijs iferiorib' qb' vtimur ad agē
dum. lꝫ actio ꝓprie vt est huius principij sit p moduꝫ
nature. tn̄ q: totū subiacet volūtati. ideo liber vtimur
⁊ dicimur libere agē a ꝑncipali agēte. ⁊ hoc modo lo
quit. 9. meta. vbi vult. ꝙ vltra intellectum requirit ali
quod determināns vt appetitus ⁊ prohereses. alioqn
simul faceret ꝯ̄ria. nā ipsa sciētia simul ꝯ̄ria ostēdit: ⁊
ipsa quātū est ex pte sui esset ꝑncipiū p modū nature.
⁊ necessario quantum est ex parte sui causaret qdlibet
respectu cuius est in potētia. Ille inquit ꝯ̄rioꝝ quare
simul facient ꝯtraria. hoc est impossibile. necessarium
est igitur alterum adesse quod ꝓpositū est. hoc est de-
terminans ad vnū oppositoꝝ: ⁊ subdit dico autē hoc
appetitum. 16. q. q. j. M.

Dolor sicut ꝛ delectatio sensitiua est passio causata i appetitu sensitiuo ab obiecto apprehēso p sensum. sicut ergo aliquod obiectū inquantū obiectuꝫ hoc est intētionaliter motiuū est cōueniens: ita causat posita sensatione delectationē in appetitu sensitiuo: vnde nō est facile in omni delectatione saltē visus ꝛ auditus fingere imutationē aliquā realē ad salutē ipsius suppositi. Eodē modo licet immutationē intētionalem obiecti discōuenientis cōcomitetur alia immutatio realis discōueniēs nature: qd forte nō est verꝫ in visu ꝛ auditu: sequit dolor cāsus ab illo obiecto sensato vt sensato in appetitu sensitiuo. 44. Dis. 4ᵗ. q. 3. C.

Domino male ꝛ inordinate volēte statim rehabere suū. ꝛ per ꝯn̄s inordinate non volente ꝓximū suū illud tenere: nō est tenens iniustus qꝛ ēt depositū de cuiuꝫ reddicione est lex strictissima potest teneri licite dn̄o inuito volūtate inordinata. 15. Dis. 4ᵗ. q. 2. F.

Dom⁹ extra dr̄ fieri a domo i mēte. qꝛ fit a cognitiōe dom⁹ i mēte tāq̄ a p̄n̄ ͦformali. ꝛ illa cognitio dom⁹ ē simpꝉ pfectior domo extra. ipa ēt dom⁹ itra ꝓ quāto participat eē cognitōis pfectiō ē seipa extra. Et si dr̄ ꝙ ē ens diminutū ꝛ dom⁹ extra ē ens reale. Dico ꝙ cognitio ei⁹ ē ens reale ꝛ pfecti⁹ ens q̄ꝫ dom⁹ extra. dom⁹ ēt in mēte pticipat nobili⁹ eē reale q̄ꝫ sit illō eē extra. Et sic itelligēdū ē illō Aug. 9. ð tri. 10. vl. 11. s. ꝙ supi⁹ hꝫ nobili⁹ eē i se q̄ꝫ i intellu ecōuerso aūt iferi⁹ hꝫ nobili⁹ eē i intellu q̄ꝫ i seipo. Ħ itelligēdū ē ð illo eē qd formalr ē ipius cognitōis ꝛ pticipatiue ipi⁹ cogniti. verꝫ ē tn̄ ꝙ dom⁹ extra hꝫ vi⁹ eē dom⁹ q̄ꝫ dom⁹ i itellu cuiuscūqꝫ. sꝫ Ħ est eē ꝫ qd. i. eē tale limitatū. nobili⁹ āt simplr eē hꝫ i intellu maxime diuino. 1. Dis. 4ᵗ. q. 1. O.

Dom⁹ nō ē nata hr̄e rōnē obti respū sue cognitiōis quātū ad istas ꝯditiōes cōre. s. notitiā vl̄ mēsurarī qꝛ itellus qui mouet ab ente vl̄ q̄ditate i sēsibilib⁹ nō mouet ab artificiali vt artificiale ē. qꝛ sic nō ē ens nec hꝫ qd. sed tn̄ dom⁹ ē obꝫ q̄tū ad illā ꝯditionē q̄ ē terminare actū ꝛ ista ꝯditio obi nō oñdit maiorē pfectionē i obto q̄ꝫ in actu. 1. Dis. 4ᵗ. q. 1. S.

Duaꝝ ꝓductionū cōpletaꝝ inesse subali nō pt eē eadē suba p̄m⁹ termin⁹ qꝛ tūc vtraqꝫ accipet pfectū eē subale ex quo vtraqꝫ est cōpleta. ꝛ ita idē bis ꝓduceretur complete. 3. Dis. 2ᵗ. q. 4. ī. B.

Dubiū ē qd ph̄s circa imortalitatē aīe sēsit. varie. n. loqtur i diuersis locis: ꝛ hūit diuersa p̄ncipia: ex qꝝ aliqb⁹ vr̄ sed vnū oppositū: ex aliqꝫ aliō. vn̄ ꝓbabile ē ꝙ i illa ꝯne sp fuerit dubi⁹: ꝛ nūc magꝭ accedē ad vnā ptē: nūc ad aliā: iuxta Ħ qd tractabat mām ꝯsonā vni parti magis q̄ꝫ alteri. 43. Dis. 4ᵗ. q. 2. J.

Due ꝯditiōes ꝯcurrūt i obto amabili. s. vnitaꝫ ꝛ bōitaꝫ. ꝛ lꝫ vnitas vni⁹ obi qnq̄ꝫ supet vnitatē alti⁹ obi tn̄ bōitas ex alia pte recōpēsat. 27. Dis. 3ᵗ. q. vnica. ī. O.

Due sunt rationes quare christus non contraxit peccatum originale. quarū vna per se sufficeret sine altera. vna quia purgata fuit caro eius in beata virgine. 2ᵃ qꝛ non erat filius naturalis ade: ꝛ ideo non obligabatur in adam. 32. Dis. 2ᵗ. q. vnica. A.

Due gratie sunt in animabus cōtrahentiū: ꝛ hoc nisi sit obex peccati mortalis hinc ꝛ inde: nō enim sufficit ad gratiam pcipiendam ꝙ contrahens non sit fictus respectu sacramenti: sed oportet ꝙ prius penituerit: qꝛ istud sacramentum non dat primam gratiam. Secundus effectus est vnio animarum contrahentium: sed primus effectus totalis est vnus. s. gratiosa coniūctio animarum. 26. Dis. 4ᵗ. q. 1. N.

Duo actus perfecti non possunt esse in eadeꝫ potentia: aut saltem si possunt non vr̄ ꝙ vn⁹ illoꝝ possit esse aliquo mō actiuū respectu alterius. 17. Dis. p̄. q. 2. L.

Duo amores fecerūt duas ciuitates. ciuitatem dei amor dei vsqꝫ ad contemptum sui: ꝛ ciuitateꝫ diaboli amor sui vsqꝫ ad contemptum dei. Prima igitur radix ciuitatis diaboli fuit inordinatus amor amicitie sui que radix germinauit vsqꝫ ad contemptum dei: in quo est consumata ista malitia. 6. Dis. 2ᵗ. q. 2. ī. C.

Duo effectus comparati ad vnā causam cōmunem eoꝝ possunt habere ordinē mutuū ad se inuicem in ratione cause partialis: sicut species intelligibilis ꝛ intelligere cōparando ad intellectum agentē ꝛ possibilē. qꝛ respectu intellectionis partialis causa est species: ꝛ posset poni intellectio esse aliqua causa speciei pro quanto intendit eam. 17. Dis. p̄. q. 2. j. V.

Duo fines vltimi si essent haberēt duas coordinationes entium ad se: ita ꝙ ista entia ad illa nullū ordinē haberent: qꝛ nec ad finem illorū. nam que ordinarentur ad vnū finē vltimū: nō possent ordinari ad aliū: qꝛ eiusdē causati duas esse causas totales: vel perfectas in eodē ordine est impossibile: tunc enim esset aliquid in aliquo ordine per se causa: quo nō posito nihil minus esset id pfecte causatū: ordinata ergo ad vnū finē nullo modo ordinant ad aliū: nec per ꝯn̄s ad illa: que ordinant ad aliū: ꝛ ita ex his ꝛ illis non fieret vnum vniuersum. 2. Dis. p̄. q. 2. ī. O.

Duo ordineꝫ possunt intelligi in diuinis. s. ordo nature ꝛ ordo originis qui sunt alterius rationis: ꝛ in quocūqꝫ gradu vnius ordinis potest totus alius ordo assignari. Exemplum in creatura vbi est ordo nature: ordo originis: ꝛ ordo durationis: qui sunt alterius: ꝛ alterius rationis: ꝛ totus vnus ordo potest assignari in vno gradu alterius ordinis. accipiatur enim vnum instans durationis: in illo instanti possunt assignari omnia ordinata secundum originem ꝛ naturam: accipiatur etiam vnum instans nature in eo possunt assignari omnia ordinata secundum originem. Simpliciter tamen in diuinis ordo nature primus est. ita ꝙ simpliciter procedendo in primo instanti nature debet assignari totus primus ordo originis. ꝛ si in secūdo instāti nature assignetur ordo originis: non est primus ordo originis. sed secundus: quod intelligo sic. Ordo nature accipitur comparando obiecta ad intellectum ꝛ voluntatem diuinam: qꝛ comparando essentiam suaꝫ ad intellectum ꝛ voluntatem eius: que est primū obiectum intellectus sui ꝛ voluntatis sue est primū instans nature: ꝛ comparando alia obiecta. que sunt secundaria ad intellectum ꝛ voluntatem diuinaꝫ: que nō sunt ex se obiecta sed producta per intellectum ꝛ voluntatem in esse obiecti: est secundum instans nature. In primo igitur instanti nature stando in illo habetur persona perfecta habens memoriam perfectam essentie diuine. i. habens intellectum cui essentia diuina est presens in ratione obiecti actu intelligibilis: ꝛ ista persona ista memoria essentie diuine potest formaliter operari ꝛ formaliter ꝓducere. ꝛ prius aliquo modo intelligitur ista persona operari ista memoria q̄ꝫ producere: ꝛ in illo priori intelligit ista persona in se perfecta ꝛ vere beata in actu intellectus intelligendo essentiaꝫ diuinam sicut obiectum suum: Eadem etiam persona producendo ista memoria producit notitiam adequatam huic obiecto. ꝛ cum hoc obiectum sit infinitum producit personam formaliter infinitam per se subsistentem: illi autem persone communicatur voluntas: vt actus primus: non habens adhuc terminum adequatum productum. ista vna voluntate persona prima ꝛ secunda operantur circa essentiam diuinā tanq̄ꝫ obiectum amando eam infinite: ꝛ tunc sunt in se perfecte ꝛ vere beate in essentia diuina: preter hoc aūt ista

eadē voluntate vna in ēis iste persone producūt amorem adequatū huic obiecto cognito sub ratione amabilis: ꝛ ita producunt amorem infinitū. ꝛ ita spirant personam diuinam: qꝛ nihil est formaliter infinitum: nisi quod per identitatem est deus. Stando igitur precise in primo instanti nature comparando essentiā diuinam ad intellectum ꝛ voluntatē habetur totus ordo originis primus: qꝛ .s. due persone perfecte originantur. ꝛ tota perfectio diuinarum personarum ad intra in intellectu diuino ꝛ voluntate habetur in primo instanti nature. vt sunt potentie operatiue circa illam essentiam: qꝛ tota perfectio simpliciter cuiuslibet persone est in intelligendo ꝛ volendo essentiam diuinam: qꝛ in intelligendo ꝛ volendo eam sunt beate formaliter. hoc ergo quantum ad primum instans nature. Sequitur secundum instans nature in quo comparatur intellectus ꝛ voluntas diuina ad aliud obiectum secundarium: ꝛ qꝛ in illo instanti obiectum illud non est ex se actu intelligibile: sꝫ fit actu intelligibile per intellectū ideo non habet esse in memoria diuina: vt memoria est: sed producitur actu intelligētie in tali esse obiecti sicut in nobis intentiones secunde producuntur per intellectum ꝛ non sunt in memoria: vt memoria est: ꝛ si ue poneretur ꝙ haberent esse per memoriam: siue ꝙ producerentur per intelligentiam in esse cognito: saltem prius natura ꝙ̄ habeant esse in memoria vel in intelligentia tam memoria ꝙ̄ intelligentia est in tribus personis: ꝛ ita inquantum memoria vel intelligentia est in istis tribus personis erit ratio producēdi ista in esse. non igitur verbum prima productione producit de lapide: vt est in memoria patris: qꝛ vel lapis nō habet esse in memoria patris: vt memoria est principiū producendi verbum: vel si habet esse in memoria: nō tamen prius naturaliter ꝙ̄ ipsa intelligatur in tribus. In secundo tamen instanti nature potest assignari quidam ordo originis: qꝛ prius origine pater intelligit lapidem ꝙ̄ filius: qꝛ pater intelligit a se: filius non a se: sed hoc habet a patre. ꝛ .s.s. a patre ꝛ filio. Sed iste secundus ordo originis non est originatio simpliciter: qua .s. persone diuine producuntur in esse nature diuine simpliciter: sed est quasi originatio ſm quid siue consequens personas iam productas. Exemplum huius in creaturis si sit origo sortis a platone per se secūdū humanitatē: ordo originis in istis in habendo humanitatem est primus ordo originis simpliciter. ordo autem eorum in habendo risibilitatē est alius ordo originis quasi ſm quid: qꝛ sicut in primo instāti nature sortes habet humanitatem a platone ita in secundo habet risibilitatem ab eo. ꝛ si prius naturaliter ambo haberent humanitatem ꝙ̄ risibilitas produceret ambo causarent simul risibilitatem ꝛ tamen ꝙ hoc causarent vnus haberet ab alio. Ita dico in proposito ꝙ verbum esse notitiam infinitam genitā est ipsum esse infinitam notitiam infinite essentie ꝛ hoc est per originationem ipsius a patre in primo instanti nature: sed verbum esse notitiam lapidis vel habere notitiam lapidis a patre gignente. hoc est quasi originare verbū ſm quid siue ſm aliquid aduenicus verbo enti simpliciter. hoc enim non est ipsum gigni simpliciter sub rōne persone diuine: qꝛ nec sub rōne notitie simpliciter infinite. ꝛ formaliter infinite essentie vt obiecti per se: licet enī concomitanter notitia illa infinita: que est infinite essentie vt obiecti per se sit notitia lapidis: quatenus tamen est lapidis nō habet a lapide formaliter infinitatem. Et sicut dictum est de producto in esse intellecto consimiliter dici pōt de esse volito. 1. Dis. 2ª. q. 1. ſ. D. ꝛ. 14. q. 4.

Duo que cōcurrūt in pn°. .s. in memoria pfecta essentia ꝛ intellꝰ ꝛ in volūtate pfecta volūtas ꝛ obiectū diligibile pñs nō se hñt p accidens: nec sicut remotū pnm ꝛ ppinquū: sed totū hoc intellꝰ infinitus hñs obiectū infinitū intelligibile sibi presens est per se vnum pnm: ita ꝙ alterū sine altero nō est principiū producendi: ꝛ ideo est vnicum principiū simplr pductiuum nō distinctū in duo pncipia pductiua: cōsilr ö volūtate ꝛ obto respectu spirationis: ꝛ cōsilr de terminis respectu productionum. Si queras quare non potest essentia sola vt distinguitur contra voluntatem ꝛ intellectum esse pnm cōmunicādi se? Rūdeo essentia mere intellectualis nō est pnm alicuius productionis nisi vt coincidit cum memoria ꝛ voluntate. 2. q. q. P.

Duplex est actus intellꝰ respectu obiectoꝝ. que nō sunt pñtia in se. qualia sunt illa: que modo nāliter intelligimus. pmus actus est spēs qua obm est pñs vt obꝫ actu intelligibile. Scōs actꝰ est ipsa intellectio actualis. ꝛ ad vtrūqꝫ agit intellꝰ nō motꝰ ab eo qḋ est causa prialis secū ꝯcurrēs ad illā actionē. lꝫ vnuꝫ actum intellꝰ pcedat motio eiꝰ ad aliū actū. Ad pm autē actū agit intellꝰ agēs cū fantasmate. ꝛ ibi intellꝰ agēs est pncipalior cā ꝙ̄ fantasma: ꝛ ambo integrāt vnā totalē cāꝫ respectu spēi intelligibilis. ad 2m autē actuꝫ agit pars intellectiua. siue intellꝰ agēs. siue possibilis. non curo mō. ꝛ spēs intelligibilis. sicut due partiales cause. ꝛ ibi agit pō intellectiua nō mota a spe. sꝫ prius mouens .s. agēs vt spēs sibi coagat. Quō si dicat obm mouet non motū. Dico ꝙ ī vtraqꝫ motōe obiectū est mouēs secūdariū. lꝫ nō sit motū. aliqḋ recipiēs in se a pncipali sīue priori mouēte. Cū dicis ꝙ intellꝰ nō mouet nisi motus. Dico ꝙ nō mouet 2ª motiōe nisi motꝰ priori motione. hec igit ē cōparatio duaꝝ motionū intellꝰ. non autē duaꝝ cāruꝫ prtialiū cōcurrētiū ī vna motiōe. Si autē cōparēs cās prtiales in vtraqꝫ motione. Dico ꝙ intellectus vtrobiqꝫ mouet nō motus a causa partiali cōcurrēte in eadē motiōe. 3. Dis. p. q. 8. D.

Duplex est impotētia in genere cōtingēs in matrimonio nālis ꝛ casualis. nālis ī viro est frigiditas vel mutilatio prīs necessarie: in muliere artatio. casualis est p maleficiū. impossibilitas pma satis pꝫ. scōa fit p malignos spūs qui hñtes pactiones cū hominibꝰ seruāt pmissa. nō qꝛ veraces: sed vt aliī eis adhereāt. qꝛ si nulla pacta seruarēt nulli eis seruirēt: ꝛ vt illi quibꝰ seruāt promissa eos colant. nā ex superbia sua pcipue appetunt honores diuinos. deꝰ etiā pmittit eos exercere ptātē suam ad impediendū aliquos ab aliquibus actibꝰ in quos possent si non essent impediti: ꝛ hoc vel propter peccata eoꝝ vel pter aliquam aliam causam occultam. ꝛ hoc modo Maga hñs pactū cū demone procurat ab eo vt istum impediat a tali actu cum tali muliere ꝙ̄diu tale maleficiū pseuerat: puta acus curuate ꝛ aliqua huiusmodi. 34. Dis. 4ª. q. vnica. B.

Duplex est necessitas ꝯuersionis intellꝰ ad fantasmata. vna est ꝯformitas actionū potētie intellectiue: ꝛ fantasie: qꝛ qcqḋ intelligimꝰ ī vlī: illud idem fantasiamur ī suo singulari: ꝛ sil necior ex ꝙ accidit: ꝙ ipedita opatiōe fātasie ipedit intellꝰ: sicut sil opatio sensus cōis: ꝛ prticularis: ꝛ ipedita opatiōe sensus prticularis: ipedit opatio sensus cōis. Quo aūt ad cāꝫ scōaꝫ vl necessitantē: est intelligēdū ꝙ spēs intelligibilis abstrahit a fātasmate: vt actu p ipm fantasiat obꝫ prticulare fantasia: añ ꝙ̄ igi intellꝰ hēat spēꝫ: actio opꝫ ipꝫ ꝯuerti ad fātasmata. sic ppriū passiuū ꝯuertit ad suū ppriū actiuū: a ꝙ sil ꝛ ab intellꝰ agēte recipit spēm intelligibilē: ꝛ si eam hꝫ recipit itēsionē actꝰ: qꝛ clariꝰ videt obm sstāte enim volūtate ad hoc: ꝛ fātasia nō fatigata: ꝙ̄to ipa est ma

gis in actu ordinato intellectus intensius videt obm suum proprium. Sed dices si actus est intensior quanto plus fancasia est i actu. ergo videtur q non habeat terminuz: cuius falsitas patet in patria. Dicẽdũ quod generaliter in his que suscipiunt magis ꝛ minus: sicut in habitibus non quilibet actus auget habitum: vel saltem ille actus qui non virtualiter continet ipsuz generatum. vnde aquam calidam non facit calidiorem modicus ignis: vel modicus calor: puta tepiduz: sꝫ calor intensior: puta calor qui virtute est talis: si aũt forme cales habent terminum: non amplius illi actus intendunt habitũ: ita est i ꝓposito. 3. Dis. ꝑ. q. 6. i. S.

Duplex est tristitia de positiuo disconueniente: vna de detentione ignis perpetua: tanq̃ diffinitiue locantis alia de detẽtione intelligẽtie in cõsideratione intensa ignis vt obiecti: que duo positiua .s. due detentiones sunt nolita: ꝛ ideo disconuenientia non sic q destruant naturã potẽtie cui insunt. sed sicut est disconueniens graui esse sursum: ꝛ esset sibi triste si esset ab eo perceptuꝫ ꝛ ille due tristitie de duplici detẽtione possunt sic nominari pena incarcerationis p᷑ᵃ. pena excecationis 2ᵃ. vt sit ꝯstructio trãsitiua accipiẽdo penã ꝓ tristitia: ꝛ illũ ad ditũ i genitiuo ꝓ obiecto ꝯtristãte. 46. Dis. 4ᵃ. q. 4. C.

Duplici rõne nõ poterat costa ade eẽ semẽ. nec i ea rõ seminalis. ꝑmo. qꝛ vt dictũ est semẽ est ꝓpinquũ conuertendũ in genitũ cuiusmodi nõ fuit costa illa. 2ᵒ qꝛ per quãcũq; trãsmutationẽ nõ potuit trãsmutari costa in totum corpus Eue: qd fuit ꝑfecta quãtitate formatuꝫ sine materie additione: nec etiam aliquid illius corporis fieri potuit ex ista costa nãliter nisi per multas trãsmutationes. 18. Dis. 2ᵃ. q. vnica. N.

Dupliciter vel tripl'r eadẽ de⁹ est sapiẽs. ꝛ magn⁹: ꝛ tñ nõ sic eadẽ est de⁹ p᷑. vno modo: qꝛ sapiẽtia ꝛ magnitudo sunt ꝑfectiões eiusdẽ rõnis: hoc est quiditatiue: qꝛ quicquid perficit istis perfectionibus perficit: non vt rõnibus suppositi: sed vt rõnibus quiditatiuis: non sic aũt p᷑nitas ꝛ deitas sũt eiusdẽ rõnis. Sunt ẽt alio modo eiusdẽ rõnis sapiẽtia ꝛ bonitas: qꝛ ꝑfectiones simpl'r nõ sic aũt p᷑nitas ꝛ deitas. 2ᵒ mõ: qꝛ magnitudo est eadẽ deitati in quolibet: p᷑nitas nõ: sꝫ tñ i vno supposito. 3ᵒ modo: qꝛ bonitas ꝛ magnitudo ꝛc̃. hmõi sũt eadẽ q̃si idẽtitate mutua: qꝛ vtrũq; est forꝛaliter infinitũ: ꝑp quã ifinitatẽ vtrũq; est idẽ alteri: sꝫ p᷑nitas ꝛ deitas nõ sunt eadẽ sic mutuo: qꝛ vnũ eoꝝ nõ est formaliter infinitũ: sed tñ deitas est formaliter infinita: ꝛ propter istam infinitatem paternitas est sibi idẽ: nõ econuerso sic. 8. Dis. ꝑ. q. 4. i. V.

Eadem rõ intelligẽdi illimitata põt eẽ ꝓpria rõ intelligẽdi quodcũq; eoꝝ ad que est illimitata sicut si eẽt limitata ad aliqd soluꝫ: ꝛ maxime respectu istius actus: qui est intelligere. in quo nõ sꝑ requiritur vniuoca ratio vel assimilatio cũ cognito: alioquin nihil posset cognosci ꝑ cãm: nec cõclusio ꝑ ꝑncipiũ: sed sufficit rõ eminẽtior cõtinẽs ꝑfecte similitudinem virtualem cogniti. 35. Dis. ꝑ. q. vnica. N.

Ecclia illegitimauit vouẽtẽ religionẽ ꝛ h̕ fuit rõabile. qꝛ ipse posuit se i ꝑtãte ecclie quãtũ ad oppositũ ei⁹ ad qd est ꝯtract⁹ m̃rimonij. vouẽtẽ aũt priuare nõ illegitimauit: qꝛ nõ sic se posuit in ei⁹ ꝑtãte. sed qꝛ se posuit i manu dei ad oppositũ seruandũ: ꝛ cõsuluit anie sue apud deũ ne transgrediatur: ideo ecclesia reliquit eum iudicio diuino. 38. Dis. 4ᵃ. q. vnica. i. D.

Ecclia nõ ita stricte ꝑcepit suscipiẽtẽ eẽ ieiunũ ꝓhibẽdo nõ ieiunũ suscipe: sicut ꝓhibet diuisionẽ sacri. imo ipsa diuisio ꝓhibet a xp̃o ex prima instõne sacri: nec ẽt ita stricte ꝓhibet nõ ieiunũ ꝑcipe sicut ꝑcipit ꝯsecrãtẽ ꝑci pe. q̃ ex vna pte hꝫ iste ꝑceptũ xp̃i ad sic ꝯsecrãdum. ꝛ post cõsecrationẽ strictissimũ ꝑceptũ ecclie de ꝑcipiendo: ex alia pte nõ hꝫ nisi ꝑceptũ ecclie leue cõparatiue de ieiunio. nõ. n. ibi ponit q suscipiẽs nõ ieiun⁹ sit reus dñici sacri: neq; q ibi sit sacrilegiũ: neq; repellit a cõmunione ꝑ annũ sicut hic. simpl'r. n. ecclesia nõ intẽdebat ligare in isto casu ad ieiuniũ. imo cũ alia duo ꝑceptũ ꝑtute xp̃i tñ ꝑtute ecclie fortꝰ ꝛ magis obligẽt. potꝰ itẽdit in tali casu obligari ad illa. Nõ ẽ ꝗ iste ꝑplexus qꝛ seruãdo ꝑceptũ supioris ꝛ ꝑceptũ strictius ecclesie bñ facit ꝛ si non seruaret: peccaret mortaliter. Omittẽdo aũt aliud ꝑceptũ minus strictũ nõ peccat nouo pctõ. qꝛ in isto casu non tenet seruare: nec ecclia voluit ligare ad hoc ꝑceptũ in hoc casu: sed magis ad oppositũ. 8. Dis. 4ᵃ. q. 3. F.

Ecclesia non punit omnia mala nec sic ea prohibet vt ꝑpea penas ecclasticas infligat. 38. dis. 4ᵃ. q. vnica. j. D.

Ecclesia tenet qd heresis est dicere legalia currere cuꝫ lege euãgelica. vt habet extra de baptismo ꝛ eius effec. c. maiores: vbi dicit Inno. Absit vt in illã dãnatã heresim incidamus que ꝑperã affirmabat legẽ cũ euãgelio ꝛ circũcisionẽ cũ baptismo seruãdã. Nõ aũt videt q ecclesia h̕ iudicaret heresim ex sola omissiõe iudeorũ quadã necessitate dispsionis seu hmõi nõ seruantiũ legẽ. sꝫ videt q hoc fuit ꝑp aliquã renocationeꝫ simpl'r factam a deo. 3. Dis. 4ᵃ. q. 4. j. M.

Ecclesia non habet nisi septẽ sacramẽta que etiã oia nõ sunt omnibus christianis necessaria: non. n. omnes recipiant ordines: nec omnes matrimonium contrahũt. sed necessarius est baptismus: ꝛ post baptismũ in peccatũ mortale recidiuando penitencia: ita quod difficilius quod est in ecclesia videtur esse confessio. Difficile. n. videtur alicui peccata sua priuata soli deo ꝛ sibi nota reuelare alicui homini. sed ibi apposita sũt remedia ita quod propter reuelationẽ talẽ: nõ opꝫ timere confessionem. obligatur. n. audiẽs ad maximuꝫ sigillum secreti. Alia sacrã. a baptismo ꝛ penitẽtia forte non sunt necessaria: aut si sunt: sunt satis facilia: puta cõfirmatio eucharistia ꝛ extrema vnctio. 40. Dist. 3ᵃ. q. vnica. D.

Effectus grẽ tã in circũcisiõe q̃ i baptismo proprius est ablutio anie a pctõ: sꝫ cõcomitetur alius. s. acceptatio ad vitã eternam. 1. Dis. 4ᵃ. q. 6. j. N.

Effectus ꝓxim⁹ cãe equoce ꝑm spẽꝫ in q̃libet indiuiduo causat ab aliquo indiuiduo cause equiuoce. rõ est: qꝛ indiuiduũ eiusdẽ spẽi nõ necessario reqrũt aliã ꝛ aliã cãm spẽ. pole. n. est eãdẽ nãm specificã in isto ꝓduci a cã eiusdẽ rõnis a qua põt ꝓduci eadẽ nã in alio indiuiduo: qꝛ ad eũdẽ terminũ formalẽ sufficit idem ꝑncipiũ formale inductiuũ. illud aũt hoc ꝛ hoc qd hꝫ illũ eũdẽ terminũ formalẽ nõ reqrit necessario ꝓductiuũ alterius rationis. 12. Dis. 4ᵃ. q. 3. T.

Electio vno modo ꝑprie dicit volitionẽ ꝯsequẽtẽ plenã apprehẽsionẽ. alio modo volitionẽ efficacẽ sequentẽ syllogismũ practicũ. primo mõ põt eẽ cuiuscũq;. cui ꝑsupponit notitia ꝑfecta obiecti. scdo mõ non põt esse alicuius nisi ad cui⁹ eẽ opat volũtas q̃tũ põt: qꝛ nihil vult efficaciter nisi ad qd disponit media. ꝑ que potest deduci: ꝛ talis volitio efficax: nunq̃ est alicui⁹ impossibilis: nullus enim consiliatur de impossibilibus. nec precipit intellectui practico ad inquirendum media ad illud: ꝛ hoc modo hꝫ intelligi verbũ p̃hi. Electio nõ est impossibiliũ. hoc ẽt modo angeli nõ peccauerũt ex electione: hoc est ex volitiõe efficaci per quã vellẽt niti ad cõsequẽdũ ꝓpositũ in pugnando: ꝛ surripiẽdo sibi eminentiam dei: potuerunt tamen peccare ex electione: hoc est ex non surreptione: sed ex perfecta volitione illius equalitatis. 6. Dis. 2ᵃ. q. 1. E. 6. ethi.

Ens cãbile non pôt hẽre diõe istas necessariũ ⁊ possi-
bile esse.sȝ oẽ ens cãbile est tm̃ pole.⁊ iõ nõ est imperfe-
ctionis in eã nõ posse cãre istas diões:qꝛ ad impossibi
le nulla est potentia.8.Dist.ꝑ.q.5.§.Aa.

Ens est vniuocũ oibus:sȝ ↄceptibus non simplr simplici
bus est vniuocũ in quid dcm̃ de eis:sed simplr simplici
bus est vniuocus:vt determinabilis:vel vt denoiabi-
lis:nõ aũt vt dcm̃ est de eis in qd:qꝛ ħ icludit ↄdictio
nẽ.ex hĩs apparet qão in ente ↄcurrat duplex ꝑmitas.
s.ꝑmitas cõitatis in qd ad oẽs ↄceptus nõ simplr sim
plices:⁊ ꝑmitas ṽtualitatis in se:vel in suis iferiorib⁹
ad oẽs ↄceptus in se simplr simplices:⁊ ꝙ ista duplex
ꝑmitas ↄcurrens sufficiat ad hoc ꝙ ipm sit ꝑmaȝ obȝ
intellꝰ:lȝ neutrã hẽat ꝑcise ad oia p se intelligibilia.ħ
declaro p exẽplum:qꝛ si visus eẽt p se cognoscitiuus
oiꝰ coloris:⁊ oium passionũ:⁊ oĩarũ coloris in cõi:⁊
oium spẽrum:⁊ idiuiduoꝝ:⁊ tñ color non includeret
quidditatiue in diẽis:⁊ passionib⁹ coloris:adhuc visus
hẽret idẽ obm ꝑmũ:qð mõ hȝ:qꝛ discurrẽdo p oia:ni
hil aliud eẽt sibi adequatũ.igit tunc nõ icluderet pri-
mũ obm in oib⁹ p se obis quiditatiue:sed quodlȝ p se
obm:vel includeret ipȝ essentialiter : vel includeretur
in aliquo essentialr vel ṽtualiter icludente ipȝ:⁊ ita in
ipso concurret duplex p̄mitas.s.cõitatis ex pte sui.⁊
p̄mitas virtutis in se:vel in suis iferioribus:⁊ ista du-
plex p̄mitas sufficiet ad rõnẽ primi obiecti talis po-
tentie.3.Distinctione.ꝑ.q.3.M.

Ens in cõi non tm̃ diuidit per actũ ⁊ potentiã sed ẽt qð
cũqꝫ genus entis ⁊ q̃cunqꝫ spẽs ⁊ indiuiduũ. qꝛ sic ea-
dẽ albedo est in potentia ⁊ postea in actu.⁊ hoc mo-
do ad idẽ genus ptinent actus ⁊ potentia.hoc mõ ꝓ-
prie loquẽdo nõ est potentia gñandi in diuinis.ꝓpe.s.
q̃ opponat actui:qꝛ illa gñatio est simplr in actu ⁊ ne
cessaria.⁊ iõ nõ est in potẽtia vt potẽtia repugnat ac-
tui:sed hic est smo de potẽtia vt est ꝑnᵃ.⁊ hoc modo
ista ↄpositio est falsa:q̃ dicit ꝙ potẽtia est eiusdẽ gñis
cũ actu.pôt.n.forma substãtialis esse ꝑncipiũ actiõis
de gñe actionis.⁊ actiõs de gñe qualitatis sicut tactũ
est supra di.3.q.de noticia genita.ꝙ subȝ est per se cã ꝓ
pria passioi.ia.7.Dist.ꝑ.q.vnica.F.

Ens non vnũ per se ꝙ nõ sit diffinibile pôt intelligi duo-
bus modis.s.vel ꝙ ↄsistat ex entib⁹ eiusdẽ gñis vel al-
terius.q̃ tñ nõ sunt nata ↄstituere p se vnũ:ꝑmũ ẽȝ no
mẽ entis aggregati:vt cumulus vel aceruus.scðȝ dr ꝓ
T.c.13 prie ens p accñs.pȝ.5.met.c.de ente ⁊ de vno. neutrũ
T.c.7 aũt hoꝝ est ꝓprie diffinibile.ꝑᵐ nõ.pȝ.8.met.c.10.nec
T.c.15 scðm.vt pȝ.7.met.c.2.1.Dist.4ᵃ.q.2.G.

Ens nõ pôt ↄcipi nisi distincte:qꝛ hȝ ↄceptum simplr sim
plicẽ.ergo pôt ↄcipi disticte sine alqo:⁊ alq nõ sine eo
distincte ↄcepto.ergo ens est ꝑmus ↄceptus disticte cõ-
ceptibilis.ex hoc seqt:ꝙ ea q̃ sunt sibi ꝓpinquiora sũt
priora:qꝛ cognoscere distincte hr̃ p diffõnem:q̃ inqui
rit p viã diuisiõis icipiendo ab ente vsqꝫ ad ↄceptum
diffiniti.in diuisione aũt prius occurrunt ↄceptus cõio
res.deinde gña ⁊ dĩe:in quibus concipit distincte cõ-
ceptus inferior.3.Dist.ꝑ.q.2.§.N.

Ens prius diuiditur in infinitum ⁊ finitum q̃ in decez ge
nera:qꝛ alterum istorum.s.ens finitum est cõe ad decẽ
genera.ergo quecunqꝫ conueniunt enti vt est indiffe-
rens ad finitum ⁊ infinitum : vel vt est proprium enti
infinito conueniunt sibi : non vt determinatur ad ge-
nus:sed vt prius.⁊ per consequens vt est transcẽdens:
⁊ extra omne genus,quecunqꝫ sunt communia deo ⁊
creature sunt talia:que conueniunt enti:vt est indiffe-
rens ad finitum ⁊ infinitum:vt enim conueniunt deo
sunt infinita:vt creature sunt finita . ergo illa per pri⁹
ↄueniunt enti q̃ ens diuidat in decem gña.⁊ p ↄñs qð
cunqꝫ tale est transcendens.8.Dist.ꝑ.q.3.N.

Ens sufficienter diuiditur tanquaȝ in illa que includunt
quiditatiue ipsuȝ:in ens increatuȝ.⁊ in decẽ genera.⁊
in partes essentiales.10.generum.saltem non videtur
habere plura diuidentia quiditatiue quin sint in istis.
igitur si vnum vel verum includat quiditatiue ens vel
erit aliquod decem generum vel continebitur sub ali-
quo istorum:sed non est aliquid decẽ generum. pȝ nec
ex se est ens increatum:quia conuenit entibus creatis.
igitur esset species in aliquo genere : vel principium
essentiale alicuius generis:sed hoc est falsum:quia om
nis pars essentialis in quocunque genere:⁊ omnis spe
cies cuiuscunque generis includit limitationem : ⁊ ita
quodcunque transcendens esset de se finitum. ⁊ per cõ
sequens repugnaret enti infinito:nec posset dici de ip-
so formaliter:quod est falsum:quia omnia transcendẽ
tia dicuntur perfectiones simpliciter:⁊ cõueniunt dõ
in summo.3.Distinctione.ꝑ.q.3.D.

Entitas quam addit singulare super speciem non est en-
titas quiditatiua:ideo dico ꝙ tota quiditas que est in
indiuiduo:est entitas speciei : ⁊ ita species dicit totuȝ
esse indiuiduorum : non sic autem genus dicit totum
esse speciei quia species superaddit entitatem quidita
tiuam.3.Distinctione.2ᵃ.q.6.§.O.

Entitas compositi est a suis causis ⁊ causaliter est ab eis
⁊ non ab aliis . ⁊ quare tales cause causent ⁊ constitu
ant entitatem tertiam aliam a se ; que sit per se vna ⁊
alie non constituunt:non est ratio nisi quia iste entita-
tes causarum sunt tales:⁊ alie sunt alterius rationis:
quod philosophus innuit.8.met.vbi rñdens ad .q. de T.c.15
vnitate compositi quomodo fiat vnum per se ex ma-
teria ⁊ forma:assignat pro causa:qꝛ hoc per se ẽ act⁹:
illud per se potentia:⁊ sicut hoc est actus per se:illud
potentia per se:ita hoc totum est vnum per se: ⁊ sicut
hoc est actus per accidens ⁊ illud potentia peracci-
dens:ita hoc totum constitutum est vnũ peraccidẽs:
quare autem ista entitas est per se actus respectu vni
us:⁊ alia tm̃ peraccidens,respectu alterius:nõ est rõ:
nisi qꝛ hec entitas est hec entitas: qꝛ sicut inter calidũ
⁊ calefacere non est medium in gñe cause efficiẽtis:ita
nec inter istam formam.⁊ sic iformare est aliqð mediũ
in gñe cause formalis.Sicut.n.calidum:qꝛ calidũ ca
lefacit:⁊ non propter aliquid aliud:ita aia ingtũ aia
sic perficit ⁊ sic ↄstituit.2.Dist.3ᵃ.q.2.§.E.

Eodem modo sunt idee possibilium non futurorũ : sicut
futuroꝝ:qꝛ diẽs ista possibiliũ non futuroꝝ a futuris
nõ est nisi per actum voluntatis diuine ⁊ iõ idea futu
ri possibilis non magis repñtat ipm futuꝝ esse q̃ idea
possibilis non futuri.39.Dist.ꝑ.q.1.B.

Eo spiritu exposite sunt scripture quo condite.⁊ ita sup
ponendum est ꝙ ecclesia catholica eo spiritu exposu-
it:quo tradita est nobis fides spiritu sancto veritatis
edocta.⁊ iõ hũc intellȝ eligit in eucharistia ꝙ accñtia
sint sine subo :qꝛ ṽus est. Nõ.n.in ptãte eccle fuit face-
re istud veruȝ vel nõ verũ:sed dei instituentis:sed intel
lectum a deo traditũ ecclesia explicauit directa in hoc
vt creditur spiritu veritatis.11.Dis.4ᵃ.q.3.G.

Equalitas aliquaꝝ attendit proprie sm aliquid eis in-
trinsecũ ⁊ ad se.ex ↄñti tñ equalitas attendi potest in
comparatione ad extrinseca.Unde ex ↄñti ex hoc ꝙ
aliqua formẽ aliq̃ hñt in equali gradu:sequit ꝙ sȝ eã
pñt equaliter agere in cõparatiõe ad extrinseca: equa
litas ergo ptãtis ꝓprie non est alia ab equalitate ma-
gnitudinis.⁊ hoc ex equo distincta.sed est quasi expli-
cans quãdã eq̃litatẽ magnitudinis.q̃.s.magnitudo est
forme actiue. sicut in creaturis q̃ hñt eq̃lẽ magnitudi-
nẽ caloris:hñt potentiã eq̃lẽ calefaciẽdi.6.q.q.§.B.

Equalitas non eque distinguitur ab identitate ⁊ similitudine sicut ista duo distinguuntur inter se. sed ꝙ equalitas dicat modum proprium vtriusq; relationis ad bꝫ scilicet ꝙ tam identitas q̄ similitudo sit perfecta. Si enim per impossibile pater haberet diuinitatem maiorem ⁊ filius minorem: esset quedam identitas ibidem. sed quia fundamentum non haberet eandem magnitudinem non esset ibi perfecta idētitas: quia non cum equalitate. Consimiliter duo habentes scientiam maiorem ⁊ minorem sunt aliquo modo similes. sed nō pfecte similes: qꝛ non equales in scientia in qua assimulātur. magnitudo igitur eadem cuiuscūq; fundamenti siue identitatis siue similitudinis dat cuicunq; idētitati ⁊ similitudini ꝙ ipsa sit perfecta equalitas ergo dicit modum similitudinis: ꝙ ipsa sit perfecta: ⁊ moduꝫ idētitatis: qꝛ ꝙ ipsa sit pfecta: sicut magnitudo eadē: dicit modū fundamenti. s. ꝙ ipm sit pfectum. 6. q. q. N.

Equinitas est tantum equinitas vt inquit Auice. 5. meta. c. 5. nec est ex se vna nec plures nec vniuersalia nec particularia. intellige nō est ex se vna vnitate numerali nec plures pluralitate opposita illi vnitati nec vniuersalis actu eo modo quo aliquid est vle in actu scđm ab intellectu. non vt obiectum intellectus. nec est particularis de se. lꝫ enim nunq̄ sit realiter sine aliquo istorum non tamen est de se aliquod istorum sed est prior naturaliter omnibus istis ⁊ sm istam prioritatem naturalem est quod quid est. ⁊ per se obiectum intellectꝰ ⁊ per se vt sic considerat a metaphisico ⁊ exprimit per diffōnem ⁊ propōnes vere pmo modo sunt vere rōne quiditatis sic accepte: qꝛ nihil dicitur de quiditate p se primo modo nisi qđ includit in ea essentialiter inq̄tuꝫ ipsa abstrahit ab omnibus istis que sunt posteriora ipsa naturaliter: non soluꝫ aūt ipsa nā est indifferens ad esse in intellectu ⁊ in particulari ac p hoc ad esse vle ⁊ singulare sed ⁊ ipsa habens esse in intellectu nō habet pmo ex se vniuersalitatem: lꝫ enim ipsa intelligat sub vlitate ⁊ submodo itelligendi ipsam. tamen vlitas nō est ps ꝯceptus eius pmi: qꝛ nō ꝯceptus metaphysici sꝫ logici. logicus. n. ꝯsiderat scđas itentiones applicatas pmis sm ipm Aui. pma ergo itellectio est nāe. vt ei nō coitelligit aliqs modus. neq; ꝗ est eius in itellu: neq; qui est eius extra intellm: lꝫ illius itellecti modus itelligendi sit vlitas: lꝫ nō modus intellectus: ⁊ sicut sm illō esse: nō est nā de se vlis: sed q̄si vlitas accidit illi nāe sꝫ pmā rōnē eius. sm quā est obꝫ: ita ēt in re extra vbi nā est cū singularitate: nō est nā illa de se determinata ad singularitaté: sꝫ est pꝛior nāliter rōne ꝯbēte ipsā ad singularitaté illā: ⁊ inq̄tū est pꝛior nālr ipso ꝯbente non repugnat sibi esse sine illo ꝯbente: ⁊ sicut obm in intellectu sm illā entitatē eius ⁊ vlitatem hꝫ vere esse intelligibile. ita ēt in reꝝ nā sm illā entitatē hꝫ veꝝ esse extra aiam realē: ⁊ sm illā entitatē hꝫ vnitatē sibi ꝓpoꝛtionabilē q̄ est indifferens ad singularitatē: ita ꝙ non repugnat illi vnitati de se ꝙ cū q̄cūq; vnitate singularitatis ponat. Hoc ergo mō intelligo nām hēre vnitatē realē minorē vnitate numerali. ⁊ lꝫ nō hēat eam de se ita ꝙ sit intra rōnem nāe: qꝛ equinitas est tm̄ equinitas tamen illa vnitas est passio propria nature sm suam entitatem pmam. ⁊ p ꝯña nec est ex se hec intranee: nec sꝫ entitatē ꝓpꝛiā necio iclusā in ipa nā sꝫ pmā entitatē suā. 3. Di. p. q. 1. F. ⁊. 3. Di. 2ª. q. 1. i. E.

Equiuocū nō nūat in equiuocatis. Nō. n. dnr piscis ⁊ sydus duo canes: qꝛ numeratio alicuiꝰ in aliquibꝰ reqrit vniuocatiōem eius in eis. 25. Dist. p. q. vnica. A.

Erat fedus sempiternū inter deū ⁊ abraam: ⁊ spāle eiꝰ semē: qꝛ nūq̄ fuit aliud signū spāle inter deum ⁊ illud genus. ⁊ tm̄ futuꝝ erat aliqđ signū federis inter deū ⁊ totum genus humanū. ⁊ melius erat femini abrae trāsire in illud fedus cōe q̄ remanere sub signo federis spālis. qꝛ melius est partē eē in toto cui simplr bene fit: q̄ esse distinctū a ceteris partibus vt sibi aliqualr bn̄ fit ⁊ aliis male. 3 Distin. 4ª. q. 4. i. O.

Error ꝯditionis prioris impedit contractuꝫ qꝛ impedit cōmutantem recipe tm̄ pro q̄to intendit cōmutare: sꝫ ignorantia melioris ꝯditionis vel equalis nō impedit pp ꝯtram rationem. 36. Di. 4ª. q. 1. i. G.

Essentia diuina anteq̄ intelligat communicata per productionem: videtur in aliquo intelligi nō communicata actu: vt in prima persona propter primitatem eius non quidem non communicabilis: quia non est nō cōmunicabilis: sed non actu communicata: qꝛ non videtur posse communicari alicui quasi passiue: nisi prehabeatur in aliquo non communicata sibi quasi passiue: ⁊ hoc modo in isto primo signo: in quo tantum intelligitur essentia in aliquo: ⁊ ista negatio non communicata actu: videtur haberi intellectus alicuius incōmunicabilis. s. n. essentia: vt non communicata actu: non esset incommunicabilis. igit ipsa (vt non cōmunicata) posset esse in pluribus: ⁊ tunc possent esse plures ingeniti ⁊ plures prime persone: in quibus eque primo essꝫ essentia: ⁊ non esset eius status in aliquo primo: sed si habet aliquis incommunicabilis subsistens in natura diuina: tune habetur persona prima. ergo ante oēꝫ intellectum proprietatis positiue intelligendo solā essentiam ⁊ ingenitum. hoc est non cōicatum p gn̄ationem hi aliquis subsistens incōicabilis in natura diuina: qui est ingenitus: accipiendo ingenitū proprie sicut pōt accipi in diuinis. 28. Di. p. q. 2. 3.

Essentia diuina ideo est primum obm intellectus diuini: qꝛ ipsa sola mouet intellectum diuinum: ⁊ ad cognoscendum se ⁊ omnia alia cognoscibilia ab ipso intellectū. ⁊ propter hoc non potest poni primum obiectum intellectus nostri substantia in communi: ꝓpter attributionem omnium accidentium ad substantiam: qꝛ accidentia habent propriam virtutem motiuam in intellectus. ergo substantia non mouet ad se ⁊ ad omnia alia cognoscibilia. 3. Dist p. q. 3. E.

Essentia diuina non hꝫ aliquā subsistentiam vnam pmā idest adequatam sibi: qꝛ tunc non posset esse in alia: sꝫ sic adequant tres subsistētie illi nature: ꝙ tn̄ in istis tribus est ordo in habendo nām: ⁊ ideo essentia vna primitate. s. immediationis respicit primum illoꝝ ordinatoꝝ. ita ꝙ sicut essentia ex se primo esset in tribus: si esset in eis sine ordine: ⁊ hoc tā pmitate adequationis q̄ pmitate imediationis: ita nunc ex se est in tribus pmitate adequatiōis: sed nō primitate ordinis imediationis: sed prius in pmo illoꝝ ⁊ virtute illius in aliis quibus cōmunicat ab illo primo. Qđ si q̄ras per quid est essentia in prima persona: dico ꝙ ex se: ⁊ si adhuc velis dicere ꝙ non: sed per ꝓpꝛietatē determinantem: eadem qđ esset per quid determinaret ad ꝓpꝛietatē determinantem: siue per quid pmo pullulat in essentia illa ꝓpꝛietas: ⁊ tunc vel oportet procedere in infinituꝫ: vel opꝫ stare ꝙ essentia: que de se eēt primo: idest adequate in tribus: ⁊ esset de se immediate in tribus si nō haberet ordinem: ꝙ ipsa est de se immediate in primo istorum trium habentium ordineꝫ. Et si queras: vnde determinatur essentia ad primam personam: ⁊ si ex se determinatur. ergo non potest esse in alia. Respōdeo determinatio duplex est opposita duplici indeterminationi: vna indeterminatio est ad opposita contradictorie: sicut materia est indeterminata ad formaꝫ ⁊ ad priuationem: alia est ad diuersa positiua: que tamē stat cum determinatione ad alteram partem vtriusq;

ꝯtradictionis. Exemplum huius scdi: sicut sol est îdeterminatus ad ꝓducendū vermē ⁊ plantā tanq̄ ad diuersa positiua: cū tn̄ ex se sit determinatus ad alteraꝫ ptem ꝯdictionis tā huius q̄ illius: sicut si esset agēs ꝑticulare tn̄ natum ꝓducere vnicum illoꝝ tn̄: dico tunc in ꝓposito q̄ essentia de se determinat ad ꝑmam ꝑsonam determinatione opposita indeterminatiōi ꝑme: que est ad ꝯdictoria: non tn̄ determinatione opposita scde indeterminationi: qꝛ illa nō staret cum illimitatione ad plura. Et per hoc patꝫ si arguatur: si ex se determinat ad istam, igit non pōt esse in alia. ꝯñtia tꝫ loquēdo de determinatione scda: que opponit illimitationi ad plura: ⁊ hoc mō non determinat essentia ad vnaꝫ sed ad tres subsistentias: qꝛ illa determinatio est ad ꝑmum adeq̄tum: non tn̄ tꝫ ꝯñtia loquendo de determinatione primo mō. qꝛ illa est ad primum immediatum non adequatum: ⁊ stat cum illimitatione indeterminati ad plura. 28. Dist. ꝑ. q. 3. J.

Essentia est exemplar illimitatū. ⁊ ista est ꝑma rō in esse cognito: non autem alia ratio que prius dēt esse cognitum: ⁊ hec magis determinate repꝛesentat q̄ aliquid limitatum: nedum extra existens. immo q̄ aliquid intra. Illo mō loquebat Aug. qꝛ ipse loquebat de ideis sicut plato. Plato autem ponebat eas in mente diuina sicut per se entia. 50. Dist. 4ᵃ. q. 3. D.

Essentia est ꝑnᵐ formale ⁊ terminus formalis vtriusqꝫ ꝓductionis. non tn̄ sic totale: qn̄ aliq̄d includat p se ⁊ in ꝑncipio formali ⁊ in termio. in ꝑncipio q̄dē formali qd̄ est memoria pfecta ⁊ volūtas pfecta: includit essentia: ⁊ in termino formali qd̄ est v̄bū pfcm̄. ⁊ spiritus scūs pfectus includit ēt essentia. Et forte vtrobiqꝫ taꝫ in ꝑncipio q̄ in termino essentia hꝫ rōneꝫ ꝑncipalis ⁊ hoc respectu illius qd̄ ꝯcurrit cū eadē .s. itellectus vel notitie: voluntatis vel amoris. pp ergo idētitatē essentie idē est quo ꝓducens ꝓducit ⁊ terminus formalis. pp aūt distinctionē ꝯcurrētis cū essentia vtpote intellectus ⁊ voluntatis in ꝑncipio ꝓductiuo: sufficit ꝑncipium hoc ⁊ illud ad ꝓductiōes alterius rōnis ⁊ ad terminos quodāmō alterius rōnis: ⁊ sic in ꝑncipio habemus essentiā ⁊ intellm̄: essentiā ⁊ voluntatē. in termio aūt hēmus essentiā ⁊ notitiā: essentiā ⁊ amorē: ⁊ rōne eius qd̄ idē est in ꝑncipio formali cōicatiuo sit idēꝫ in termino formali cōicatum: ⁊ rōne eius qd̄ distinctum est in principio sit formalis ratio productionis distincta: ⁊ illud qd̄ cōcurrit in termino sit formaliter distinctum. 2. q. q. O.

Essentia non hꝫ rationem motiui ad visionem sui ab intellectu creato: nisi inq̄tum ꝑsupponit ipsam mouisse intellectum diuinum ad visionē que ꝑsupponit ipsi velle diuino motiuo intellectus creati: non igit se hn̄t essentia ⁊ voluntas vt mouens superius ⁊ inferius proprie loquendo sic intelligendo q̄ vtrunqꝫ attingat ipꝫ motum: sed tantum voluntas attingit intellectuꝫ creatum: tamen presupponit motionem intellectus diuini ab ipsa essentia sine qua ipsa voluntas non haberet illud velle quo mouet. 14. q. q. F.

Essentia non hꝫ idētitatem talem vnicā. s. subsistentie: ꝑ ut persone vel ꝑsonalis: vt extrema vniant in essentia: ⁊ idō nō pōt ꝯcludi idētitas subsistētis vel subsistētie ꝑ rōnē idētitatis eorū in essentia: vt in medio. Per hoc pꝫ ad talia sophismata. hic deus est pr̄. filius est h̄ deus. ergo filius est pr̄. qd̄ ꝯfirmat. qꝛ medio existēte hoc aliquid necesse est extrema ꝯiūgi. Rn̄deo q̄ sicut in creaturis cōe se hꝫ vt quale quid. singulare vt hoc aliquid. ita h̄ essentia cōis ꝑsonis hꝫ rōnē q̄lis cuiꝰ: ⁊ persona hꝫ rōneꝫ huius alicuius. mediū ergo hic est quale q̄d: ⁊ non hoc aliquid. ꝯcludit autem idētitas extremoꝝ in conclusione: ac si medium fuisset hoc aliquid. Similiter ibi videt esse fallacia accidentis: ⁊ ꝯñtia. qꝛ li deꝰ accipitur in premissis pro alio: ⁊ alio supposito. ⁊ similiter fallacia est figure dictionis commutando q̄le q̄d in hoc aliquid. 2. Dis. ꝑ. q. 7. J. Ji.

Essentia s̄m se ⁊ non vt hīs accepta s̄m intellectum fundat distinctas relationes reales originis pro tanto vt videt qꝛ ipsa vt fecunda in ratione principij cōicatiui ⁊ termini cōicabilis est infinita formalr̄. sed ipsa vt q̄ta virtualiter est infinita formaliter: immo ipsa est q̄titas infinita. ergo pari ratione ipsa vt sic q̄ta pōt fundare relōnes cōes oppositas reales ⁊ nō tn̄ vt hīs accepta ꝑ ꝯsiderationē intellectus. 6. q. q. ꝑ. Dd.

Essentia non predicatur per se primo mō de patre: neqꝫ formaliter. q̄ si probas: qꝛ nō per accn̄s: dico q̄ (sicut in creaturis) non oīs ꝑdicatio est p se vel per accn̄s: accipiendo accn̄s proprie: vt qn̄ accn̄s predicatur de subiecto. non enim genus per se predicat de oīa: nec sic per accn̄s: qꝛ neutrum neutri accidit: nec ambo tertio: sed est ibi medium extraneum siue inferius ꝯhens aliud: qd̄ inferius pōt dici accidens supiori. i. extraneū sed non proprie accidens: in diuinis autēꝫ non omnia sunt per se eadem. i. formalr̄: nec tamen: vt est aliquid idem alicui p accn̄s proprie: sed aliquid est idem, alicui absoluta idētitate: absqꝫ formali idētitate. ⁊ ita est in proposito. 5. Dist. ꝑ. q. 1. J. D.

Essentia: vt quid: est rō cōicandi essentiā. nec solum hoc sed cum hoc essentia vt est intellectus: ⁊ vt est voluntas est principium productiuum persone: ⁊ cōicatiuū essentie. Nunc autem sicut essentia intelligit prius rō communicandi se: q̄ intelligitur esse quāta vel qualis: ita etiam intelligit rō operandi prius: q̄ q̄ta vel q̄lis: non. n. posterius ꝯuenit essentie esse ꝑnᵐ operatiuum respectu operationum ꝓpriarum tali nature q̄ sibi cōueniat esse ꝑncipium actiuum. ⁊ hoc siue ꝓductiuuꝫ respectu ꝓducibilium in illa nā: siue cōicatiuuꝫ ipsiꝰ nāe. essentia aūt diuina est ꝑnᵐ opationū ꝓpriaꝝ tali nāe inq̄tum nā est intellectus ⁊ voluntas: qꝛ intelligere ⁊ velle sunt proprie operationes illius nature. ideo ꝑus est essentia non tn̄ essentia: sed etiam intellectus: ⁊ voluntas q̄ sit quāta vel qualis. quāuis igit ꝓductio nō ꝯueniat soli essentie. vt essentia est: tanq̄ ꝑncipio ꝓductiuo. sꝫ ēt intellectui ⁊ volūtati tanq̄ ꝑncipio ꝓductiuo cū essentia: inq̄tum essentia: adhuc stat q̄ relatio ꝓducētis ⁊ ꝓducti ꝑus pullulat. in essentia: q̄ relō equalitatis vel similitudinis. 26. Dis. ꝑ. q. vnica. J. Ee.

Essentiale est rō formaliter terminandi actum amādi vt pp q̄: sed ꝑsone terminant: vt que amant. Non autem sufficit ad rectitudinem actus: qd̄ hēat rōnem formalem ꝯuenientem in obo. sed ēt requirit: qd̄ hēat obiectum ꝯueniens: in quo sit talis ratio formalis: ꝑter igitur istā noticiam rectitudinis: quā icludit essentiale in actu amandi deum: ꝑsonalia includunt ꝓpriā noticiā vlteriorē rectitudinis requisite. 4. pl. P.

Essentiale in creaturis distinguit ꝯ accn̄tale sꝫ in diuinis non distinguit ꝯ accn̄tale sed ꝯ relatiuū ad intra. q̄. s. dicit relōnem ꝑsone ad ꝑsonam: ⁊ ꝑ ꝯñs ptinet ad distinctam noticiam persone a ꝑsona. 1. q. q. J. E.

Esse defectibile. i. esse vertibile in nihil consequitur oēm creaturam. qꝛ est ex nihilo: sed esse sic defectibile. s. peccando est propriū huic nāe create: ⁊ cōsequitur eaꝫ rōne qua h̄ nā specifica. q̄ pōt esse ꝑncipiū oppositorum agendo. s. ⁊ deficiendo. 44. Dist. 2ᵃ. q. vnica. B.

Esse existentie non hꝫ proprias differentias alias a differentijs esse essentie: quia tunc oporteret ponere propriam coordinationem existentiarum aliam a coordinatione essentiarum. 3. Dist. 2ᵃ. q. 3. A.

Esse forme & modus essendi: agere & modus agendi sunt immediata. ideo sicut nõ est alia rõ: quare hoc hʒ talem modum essendi nisi q2 est tale ens. sic non est aliqua rõ quare hoc hʒ talem moduʒ agendi. puta libere vel naturaliter. nisi q2 est tale principium actiuum. s. liberum vel naturale. 16. q. q. i. V.

Esse humanum est simplr esse xp̄i: vel istius hois: nõ aũt est eẽ verbi simplr: q2 lʒ de vbo dicat esse simplr: q2 eẽ substantie: nõ tñ est esse simplr vbi: qr respectu vbi est esse quasi aduentitiũ: & q̃si esse accidentis respectu subiecti: non aũt est ita aduentitium esse respectu xp̄i vel respectu istius hominis. 11. Dist. 3ª. q. vnica. D.

Esse possibile non est nisi esse fm quid: q2 hoc esse nõ est simplr esse creature: sicut nec esse hoiem mortuum est eẽ hois. nec plus ponit ista possibilitas in re q̃ cecitas in oculo. & ideo ad ipsum nõ est aliqua relatio simplr sed fm quid. 30. Dis. p. q. 2. N.

Esse practicũ dicit aliqd intrinsecũ notitie: sicut respect9 aptitudinalis est intrinsecus fundamẽto: & q notitia aliqua sic sit apta nata referri: hoc est p nãm intrinsecam notitie: quã nãm hʒ ab obo: vt a cã extrinseca. dico ergo q hitus est practicus p intrinsecũ: vt p cãm formalẽ: & p obm: vt p cãm efficientẽ. 4. q. pl. G.

Esse pmum alicuius duplr põt intelligi: vel illud quo totũ dr pmo ens: hoc est adequate: sicut hũanitas dr pmũ esse corpis organici aiati: q2 hoc totũ esse qd ꝯsurgit ex vnione istoꝝ partiũ est esse adeq̃tũ totius. Alio mõ esse pmũ alicuius põt dici esse pme ptis alicui9 in illo toto. puta si corpus organicũ pcederet duratione aiationem pmum esse hois hoc modo esset eẽ corpis organici: quecũq3 ergo creatura accipit esse pmum altero istoꝝ duoꝝ modoꝝ post nõ esse: vel totale vl ptiale pme partis: & ideo si corpus organicum fuisset ab eterno inanimatuʒ. & in tpe animaret: totus homo diceret creatura: lʒ non accepisset totuʒ esse post nõ eẽ: q2 esse alterius partis est eternũ. lʒ pmũ eẽ totale: xp̄s aũt nullo mõ accepit pmũ esse sui post nõ esse: q2 neq3 pmum esse totale qd resultaret ex nã diuina & humana: q2 nullum tale est fm Dama. c. 49. Q2 tunc non manerent ibi iste nature nisi confuse: sed sicut sunt due distincte nãe. ita duo esse distincta: neq3 pmum eẽ partiale: vt esse verbi: q2 illud est eternum. deficit ergo sibi habitudo illa quã necessario dicit creatura ad oppositum pcedens q est q post non eẽ sequat eẽ vel pmũ ptiale: si nullũ hʒ totale: vel eẽ totale ipsi9 qd creatur: sic non est in ꝓposito. 11. Dis. 3ª. q. 1. E.

Esse reparati sequit non eẽ annihilati: & illud non eẽ pcessit esse creati: & illud esse pcessit non esse creabilis: & ita idem eẽ sequit seipm mediante non esse interrũpente: nec sequit ex hoc aliqua ꝯtinuatio in ipso esse si nõ fuisset annihilatum: q2 modo nõ est successio in aliquo vno: sed vnius oppositi ad alterum. 2. Distinctione. 2ª. q. 1. i. G.

Est aliqua dr̃a inter motuʒ localẽ & alios motus: q2 fm totum ꝯtinuũ fm se totum est mobile adequatuʒ mouenti. ita q non aliq̃ pars eius sine alia est mobile adequatũ. In motu aũt alteratõis aliqua ps ipsius mobilis pt eẽ mobile adeq̃tũ mouenti tante virtutis: sic q sil nõ mouebit nisi tanta ps. 20. q. q. i. F.

Est pole aliquã aiam hẽre tantã grãm in via: quãtaʒ hʒ in pr̃ia: lʒ nõ mõ possit hẽre ita pfcm̃ vsum ei9 sicut hẽbit in pr̃ia. vñ idem hitus manebit & posset eq̃lis manere. sed non idẽ actus. 5. Dis. 2ª. q. 1. B.

Est tñ vnus vltimus finis in se. tñ illud hʒ in se distinctas rõnes aliquas: q̃ nõ sunt formalr rõnes vltimi finis. & ita possibile ẽ frui eo sub rõne vltimi finis formaliter nõ fruẽdo illo sub illis rõnibus. 1. Dis. p. q. 2. j. L.

Eternitas est proprius modus existentie diuine: sicut infinitas essentie diuine. hec est neganda: q2 si per impossibile essentia diuina raptim transiret adhuc haberet tam essentia q̃ existentia modum intrinsecum. s. infinitatem intensiuam: sed non hẽret illa existentia eternitatem p quã intelligimus infinitatẽ duratiuã: que vltra infinitatem intensiuã non addit nisi negationẽ deficiẽdi vel relõnem rõnis potẽtialitatis. s. coexñdi cuicũq3 possibili: q̃ relatio nõ est nisi rõnis. hoc pʒ hoc mõ: q2 si angelus annihilaret cras nõ hẽret aliũ modũ intrinsecũ in nã sua q̃ si maneat in eternũ sicut manebit: & fʒ aliquos sine successione: q2 illam negant de euo: nõ est ergo possibile vltra infinitatẽ intensiuam essentie vel existentie q̃ infinitas dr magnitudo siue sit hitus siue alius intelligere ibi aliquã q̃titatem que sit ibi ex nã rei. que. s. sit duratiõis ꝑpetue: sed quicquid intelligit superadditum addit relõnẽ rõnis vel negationis. Vtꝝ est igit q exña hʒ modum sibi itrinsecũ sicut essentia: lʒ illud nõ est nisi infinitas intẽsiua. eternitas aũt vt eternitas siue interminabilis duratio vt iterminabilis duratio non est infinitas. 6. q. q. S.

Eternum non tm̃ est summum iuste amandum: sed etiaʒ summum commodum omnis voluntatis vt est appetitus itellectiuus: circũscripta libertate & iustitia: & ideo in vtraq3 ordinatione naturali obiectorum est pmuʒ. 15. Distin. 3ª. q. vnica. j. P.

Euiternũ simplr põt non eẽ. lʒ nõ tali potẽtia passiua intrinseca: qualis est in corruptibilibus. 7. q. q. O.

Eucharistia non precise ratione rei contente plene acceptatur. sed oportet q sit oblata sic nec plene acceptatur oblata nisi ratione bone voluntatis alicuius offerentis: non autem precise ratione ipsius voluntatis celebrantis. quia hoc pertinet ad meritum personale nõ ad virtutem sacrificij. nec immediate ratione voluntatis ipsius christi offerentis quia christus & si hic offeratur vt contentus in sacrificio non tamen hic immediate offert sacrificium. iuxta illud Hebre. 9. Neq3 vt sepe offerat semetipsum. & ibidem. Christus semel oblatus est. supple a seipso offerente. alioquin videretur q vnius misse celebratio equiualeret passiõi christi. si idem esset offerens immediate & oblatus: certum est autem q missa non equiualet passioni christi. licet specialius valeat pro quanto ibi est specialior commemoratio oblationis quam christus obtulit in cruce. Juxta illud Luce. 22. & prima ad Corinth. Hoc facite in meam commemorationem. quia sit missa tam representando illam oblationem in cruce: q̃ per eam obsecrando: vt. s. per eam deus acceptet sacrificium ecclesie. obsecratio etiaʒ communiter fit per aliquid magis acceptum ei qui rogatur q̃ sit sibi supplicatio obsecrãtis. 20. q. q. j. O.

Excellens sensibile corrumpit sensum per accidens: quia corrumpit organum: quia soluit illam mediaʒ proportionem in qua consistit bona dispositio organi: & ꝓpositum intellectus: quia non habet organum nõ corrumpitur ab excellenti obiecto. sed ex hoc non sequitur q sit incorruptibilis nisi probetur q non dependeat in essendo a toto quod est corruptibile. 43. Distinctione. 4ª. q. 2. L.

Excellens sensibile vt excellens sensibile natum est inferre dolorem: quia est disconueniens inquantum tale: & tamen inquantum excellens sensibile non immutat nisi intentionaliter. licet enim alia immutatio realis cõcomitetur qua dissoluitur organum a media proportione in qua consistit. tamen si sine illa actione esset obiectum disconueniens sensatum sequeretur dolor. 44. Distinctione. 4ª. q. 3. B.

Ex illo dicto ſaluatoris Matth.24. Mittet filius hominis angelos ſuos cum tuba ⁊ voce magna ⁊ ꝯgregabunt electos eius a quattuor vētiſ a ſummis celoꝝ vſq; ad terminos eoꝝ. hī expꝛeſſum ꝙ quocūq; diſpſe fuerint ptes māe corpis in elementa ſiue in ignē ſiue in terrā a ſummis celoꝝ vſq; ad terminos eoꝝ ſiue i qḋcunq; corpus mediū aqueum aereum vel impfecte mixtum a quattuor ventis: omnes māe partes recolligētur ⁊ reunientur. 43. Diſ. 4ª. q. 5. A.

Ex maiori de lege nāe ⁊ minori de lege poſitiua nō ſequitur ꝯclō diſi iuris poſitiui. 17. Diſ. 4ª. q. vnica. Y.

Exiſtentia actual pᵒ ꝯuenit nāe: vñ hec nā nō eſt exñſ formalr q̄ hͦ: ſʒ p nāʒ: illā aūt nāʒ vt exñtē ītuitiue cognoſcit intellꝰ: ⁊ iſta cognitio exñtie vt exñtis ſufficit ad hͦ ꝙ eiꝰ poſſit eē recordatio. 45. Diſ. 4ª. q. 3. ǰ. O.

Exñtia creature pmanentis eſt eadem oīno in creatione ⁊ ꝯſuatione. ⁊ ex pte termini eſt oīno idē re ⁊ rōe. ſ. velle diuinum ⁊ habitudo non ſolū ad creantē ſʒ ad conſeruantem eſt habitudo dependentie eſſentialis ⁊ eiuſdem rationis. 12. q. q. A.

Exñtia ⁊ ſi ſit rō intellecta in obō vel circa obm: tñ non neceſſario requiritur vt actualiter cōueniens obō in ꝙtum obm eſt icibile. 7. q. q. ǰ. G.

Exñs in actu pmo mouēdi ſe ſeipſo actiue ⁊ nō alio exit in actū 2ᵐ. ſicut hñs ſciaʒ in actu pᵒ nō idiget aliq̄ effectiuo vl̄ motiuo ducēte ipʒ ad actū ꝯſiderādi. niſi hñs actū pᵐ deficiat in aliq̄ qḋ neccio reqrit ad hͦ qḋ poſſit exire ad actū 2ᵐ: ſicut ꝙuis oculus hoīs q̄ nō pt imutare mediū hēret actū pᵐ vidēdi: nō tñ poſſet videre rem in tenebris. 25. Diſ. 2ª. q. vnica. P.

Exñs in puris nālibus nō eſt eq̄lis ei q̄ peccauit exñti in iuſtitia: nō q̄ iſte hēat aliq̄ꝑ curuitatē quā ille non hʒ. ſʒ q̄ iſte debitor eſt iuſtitie originalis: quā accepit ille nō. iō iſte eſt reus: ⁊ ille nō. ⁊ ſi neutri ꝯferat viſio dei: vni tñ eſt carentia viſionis pena: aliq̄ nō eſt: reus. n. priuat eo pp reatum peccati. alter vero priuat ex conditione nāe. 29. Diſ. 2ª. q. vnica. D.

Ex pfectione nāe diuine pñt eſſe aliq̄ pncipia ꝓpria alterius rōnis: cōicatiua tñ ipſius eſſentie: qḋ nō ꝯtingit in aliq̄ nā ipfecta: ⁊ pp diſtinctionē iſtoꝝ pncipioꝝ formaliū pñt eē ꝓductōes alteriꝰ rōis: ⁊ tñ ꝓducta vniꝰ rōnis pp vnitatē ſmi ſoīal. ſ. nāe q̄ cōicat. 7. d. p. q. vnica. R.

Ex pma inſtōe nō erat alius gradus in eccl̄ia. ꝙ ſacerdotū tñ pp neceſſitatē poſtea multiplicati ſūt ſacerdotes ⁊ reſtricta eſt ptās ab eis ꝙtum ad aliqua: q̄ reſuate ſunt ſol ſacerdotibus maioribus qui dicti ſunt epi. ⁊ talis actus eſt confirmare. 7. Diſ. 4ª. q. 1. i. D.

Ex pma inſtōne eccleſie nō vident fuiſſe diſtincti ꝓprij ſacerdotes: qñ. n. apli hinc ⁊ inde ibant pdicando vbuʒ dei. nec fuit iſte ſacerdos iſtiuſ gētis nec illiꝰ: ⁊ nec iſte nec ille: ſed poſt ſunt dioceſes diſtincte ⁊ parrochie: ⁊ ſacerdotes in parrochijs. pro tunc tñ pñt ⁊ poterāt dici proprij ſacerdotes quicunq; hñtes iuriſdictionē ordinariā vel cōmiſſariam vel ſoli hñtes iuriſdictioneʒ ordinariā ꝯ cōmiſſarios. vel ſtrictiſſime ſoli hñtes immediatam iuriſdictionem ⁊ proximam ordinariā. 17. Diſtin. 4ª. q. vnica. i. R.

Extrema vnctio eſt vnum ſacm̄ vnitate integritatis ſed non vnitate indiuiſibilitatis. ſicut effectus eius nō eſt vnus indiuiſibiliter. q̄ non remiſſio vnius venialis. ſʒ vnius vnitate plenarie remiſſionis omnium venialiuʒ vt omnibus remiſſis nihil remaneat retardans a perceptione beatitudinis. 23. Diſt. 4ª. q. vnica. E.

Faciens nāle ſuppponit paſſū eſſcm̄: qḋ tranſmutat qḋ q̄deʒ eſt in poᵃ ad terminū: ⁊ per actionē eiꝰ ſit actu tale. qḋ aūt trāſit de potētia ad actū mutat: ſʒ agēs ſupnāle in vnione nāe nō ſuppponebat vbū tāq̄ potētiale ad iſtū terminū: neq; terminuʒ īduxit ſicut actū vel formā vbi p inherentiā: ſʒ tm̄ vniuit illū vbo ſine inherētia. ⁊ iō ibi nullus fuit trāſitus a potētia ad actū equalr aūt ſaluat rō factionis vtrobiq;: q̄ vtrobiq; p actionē facientis aliquid eſt tale: q̄le pus nō fuit. ⁊ ita ſit tale: accidit ergo ꝙ illud qḋ ſit tale mutet. niſi qñ illud qḋ dī tale eſt forma eiꝰ qḋ ſit tale: ad quā illud fuit in potentia: ⁊ ita cōiter accidit i factionibus paſſiuiſ vbi agentia nālia agunt que faciūt aliqua eſſe talia in actu qualia primo fuerunt in potentia. 7. Diſt. 3ª. q. 2. l. A.

Factio qñ predicat ſcōm adiacēs dicit factionē ſimpliciter: qñ autem pdicat tertiū dicit factionē ſm illud qḋ ſpecificat p tertiū: ſic ēt de eſſe qñ pdicat 2ᵐ ⁊ 3ᵐ. ſic ergo vere de eo enunciat fieri: qḋ ab aliquo faciēte poſt nō eſſe ſimplr accipit eſſe ſimplr. ita de eo vere enūciatur fieri. a. qḋ per actionē alicuius agētis eſt. a. poſtꝙ non fuit. a. 7. Diſ. 3ª. q. 2. A.

Falſa eſt poſitio paganoꝝ imaginantiū fortunā eſſe quādam deā cui tanq̄ cāe p ſe attribuūt effectus quoſ videmus fortuite euenire. ⁊ forte pp iſtum intellectū malum paganoꝝ rephendit Auguſtinus ſeipm primo retracta. c. 1. Nō mihi inquit plʒ totiens appellaſſe fortunā ⁊c. catholici aūt potius debent talia attribuere ꝓuidentie diuine ſaltem gn̄alr. 21. q. q. ǰ. B.

Fantaſma quidem gignit ſpēm ſibi ſimilē ⁊ repñtatiuam obi ſilitudine nāli: ſed nō ſilitudine determinatiōis vel indeterminationis. nā iſta ſilitudo pōt auferri rōne intellectus agentis concāntis: qui pōt tribuere effectui maiorē indeterminationē quā potuit hēre a ſolo fantaſmate ita ꝙ ſilitudo eſt nature repñtate ſiue fantaſma ſit cā totalis ſiue partialis. ſed de ſimilitudine determinationis vel indeterminationis non eſt oīno ſimile concurrente agente potente tribuere maioreʒ indeterminationem. 9. Diſt. 2ª. q. 2. ǰ. S.

Fecunditas intellectus conſtituit ipſuʒ patrē: non aūt fecunditas voluntatis. 11. Diſ. p. q. 1. ǰ. C.

Frequenter dimittiṫ pctm̄ p aliquem motum attritionis tanq̄ p meritum de ꝯgruo an ſuſceptionē ſacri pnie: ſicut in adulto frequēter dimittiṫ originale an ſuſceptionē baptiſmi. nec tñ ſequiṫ qḋ p ſacrʒ nō dimittat: q̄ ſi illa alia dimiſſio qñq; nō aſſit: iſta nō deficit ⁊ illa minꝰ reqrit. ſ. itētione ſuſcipiēdi baptiſmū ſiue ſacrʒ pnie ſine obice ꝯ effcm̄ eius. 14. Diſ. 4ª. q. 4. G.

Fides acquiſita eſt ſup opīone q̄ adheret vni pti ꝯdictionis cū formidine alterius: ſʒ ſit infra ſciaʒ q̄ eſt ex euidentia obi ſcibilis. q̄re. n. nō dico mūdū ſecepiſſe mecū: nō q̄ ſcio ipʒ pceſſiſſe me: q̄ pteritoꝝ non eſt ſcia ſm Aug. nec opinor mūdū pceſſiſſe me. ſʒ adhereo firmiter huic mundū pceſſiſſe me per fidē acquiſitā ex auditu alioꝝ quoꝝʒ veracitati credo firmiter: nec dubito mundū pceſſiſſe me: ⁊ eſſe ptes mūdi q̄s nō vidi: q̄ nō dubito de vacitate narrantiū mihi talia ⁊ aſſerentiuʒ vera eſſe. iō ſicut nō dubito de vacitate eorum que eſt quaſi principiū ſic nec de dicto coꝝ qḋ eſt quaſi cōcluſio ſequens. 23. Diſt. 3ª. q. vnica. C.

Fides ⁊ ſpes infuſe non corrūpunt p actū infidelitatiſ ⁊ deſpationiſ niſi demeritorie. ⁊ ſi velis hēre aliquid qḋ corrūpat p iſtos actus tāq̄ repugnās formalr. dico ꝙ illud nō eſt niſi fides ⁊ ſpeſ acquiſite. ⁊ hō poſſe eſt per actuſ noſtros induci aliquid repugnans formaliter illis habitibus acquiſitis. 1. Diſ. 4ª. q. 1. ǰ. O. q.

Fides īfuſa eſt pfectior hitu ſimplr q̄cūq; hitu acqſito: eo ꝙ rōne ſue pfectionis nō pōt cāri niſi a deo in rōne cāe vt cāt obm: vel p alium modum ſupplendo viceʒ obi qḋ non eſt perfecte preſens in rōne obiecti reſpectu fidei. 23. Diſt. 3ª. q. vnica. ǰ. L.

Fides infusa non pōt inclinare ad aliqđ falsum. inclinat aūt virtute luminis diuini cuius est participatio: ꝛ ita non nisi ad illud qđ est conforme illi lumini diuino. actus igit̄ credendi inq̄tum innitit̄ isti fidei non pōt tendere in aliqđ falsum. Sed fides acquisita cōiter innititur assertioni alicuius testis qui posset deficere. ꝛ iō illa fides nō tribuit actui credendi inq̄tuȝ sibi innitit̄ qđ nō possit sibi subesse falsum: frequenter tñ nō sibi subest falsum: qñ. s. testis cuius testimonio innitit̄ in testificando illud fit verax. ꝛ dixi cōiter qꝛ deo immediate reuelanti posset qs credere credulitate acq̄sita. si aliud nō sit vep reuelari a deo ꝙ actum credendi vel noscendi cāri immediate a deo in eo cui fit reuelatio. Et quandocūq; ad idem inclinat fides infusa ꝛ acquisita: tunc necessario acquisite non subest falsum: nō ꝙ hec necessitas sit ex ipsa fide acquisita: sed ex infusa concurrente cū ipsa ad eundem actum. innitit̄ igit̄ actus credendi fidei infuse tanq̄ regule certe ꝛ omnino infallibilis quā actus hȝ ꝙ nō possit esse falsus: sed innitit̄ acq̄site tanq̄ regule minus certe: qꝛ nō p illā repugnaret actui ꝙ esset falsus vel circa falsum obm. 14. q. q. 3.

Fides. i. fidelitas seruari pōt sine fide qua credit̄ in deū. ꝛ hanc seruant infideles fidelibus in ꝯctibus ꝛ econuerso. ꝛ hr̄ per Augustinum in epl̄a ad publicolā. nō. n. sequitur nō vult suare fidem istam ad deuȝ a qua oīs xp̄iani fideles. ergo non vult seruare fidem. i. fidelitatē proximo. 39. Dist. 4ª. q. vnica. A.

Fides non est habitus speculatiuus: nec credere est actus speculatiuus: nec visio sequens credere est visio speculatiua. sed practica. nata est enim ista visio conformis esse fruitioni: ꝛ prius naturaliter hri in intellu creato: vt fruitio recta illi conformiter eliciat̄. 4. q. pl. Aa.

Filius non producitur intellectu paterno: vt actu intelligens est: ita ꝙ actualis intellectio sit formalis rō q̄ pr̄ gñat filiū: sicut ostensum est supra di. 2. ergo a filii voluntas: vt actu volēs: nō erit pncipiuȝ pducēdi spm̄ scm̄: sed voluntas vt actus pmus. 12. Dist. p. q. 1. D.

Filius non q̄si nālr vel coacte vult volūtate ista: quasi pr̄ volens pdeterminauit filiū ad volendū idem: ꝛ nō sit in ptāte filij idem velle: sicut erat in ptāte patris. Sed in eodem instanti nature pater ꝛ filius intelligunt̄ habere voluntatem: ꝛ eque libere quilȝ actum volēdi habere: vt est illius obiecti: sicut si alius non haberet istā voluntatē. Est igit̄ illa forma cuilȝ habēti pncipiū vniformiter operandi: sicut esset si ille solus haberet eaȝ. sed non est alicui habenti pncipiuȝ operandi. ꝛ alij pncipium non operandi operatione: que est eadeȝ illi voluntati: sicut ista non est eadem voluntas ꝛ non volūtas. vnde necessitas istius consequentie. si pater vult hoc filius vult hoc. non est contra libertatem volitionis filij. sicut nec ꝯ libertatem volitiōis mee est ista ꝯñtia si volo volo. ita nec ibi. si pater vult. a. filius vult. a. quia idem velle est patris ꝛ filij. 20. Dis. p. q. vnica. D.

Finitum ꝛ infinitum vt sunt passiones entis extensiue loquendo conueniunt precise enti in se habenti quātitatem aliquā perfectionalem. talis aūt quātitas non cōuenit entitati nisi que pōt esse partialis vel totalis inter essentias. q̄titatem enim coparatam ad aliam ftatim opȝ excedere vel excedi ꝛ esse partiale vel totale: sicut hic loquimur de partiali ꝛ totali: ꝛ pp hoc paternitas vt pñitas, nō pōt esse īter entitates totalis nec partialis: qꝛ non est finita neq; infinita. 5. q. q. j. Bb.

Formam esse in mā de necessitate arguit compositū eē. ita ꝙ impłe est ponere pmū sine scdo sed p aliq̄ trāsmutationem nālem forma est in mā: vt per alterationē vel augmentationem. ergo per illam ꝛ ab eodem agēte compositum ex subiecto ꝛ accidente hēs esse formale illius accidētis: sed non habet esse formaliter illius subiecti: qꝛ illud prefuit ante mutationem. 12. Distinctione. 4ª. q. 1. ō. A.

Forma est magis ens: nec tñ est cā constituens eē māle: sȝ est cā concurrens ad esse compositi constituendi: ꝛ iō pōt separari forma a mā sicut econuerso. ꝛ si arguas ꝙ iste forme essent spāales. dica ꝙ nō opȝ: qꝛ sicut quātitas est forma eiusdem nature. qñ separatur ꝛ quādo est in subo. sic ēt iste forme eēnt eiusdē nāe si separarent: sicut cum sunt coniuncte: sine cum informant materiaȝ nec essent intellectuales: quia hoc repugnat eis fȝ se. 12. Distin. 2ª. q. 1. D.

Forma in creaturis hȝ aliquid imperfectionis. s. qꝛ ē forma informans aliquid: ꝛ pars compositi. aliquid ētiā hȝ quod non est imperfectionis: sed ꝯsequitur eam fȝ suam rōnem essentialem siue formalez. s. ꝙ ipsa sit quo aliquid est tale. Exemplum sapientia in nobis est accidens: hoc est impfectionis. sȝ ꝙ ipsa sit quo aliquid est sapiens hoc non est impfectionis: sed essentialis rationis sapientie. In diuinis aūt nihil est forma fm illā duplicem rōnem impfectionis: qꝛ nec informans. nec pars: est tñ ibi sapientia inq̄tū est: quo illud in quo ipsa est: ē sapiens: ꝛ hoc nō p aliquā cōpōnem sapie ad aliquid quasi subm: nec ꝙ sapia illa sit ps alicuius compositi: sed per veram idētitatem: quia sapia pp sui infinitatē perfectam perfecte est idem cuilȝ: cum quo nata est eē. 8. Distin. p. q. 4. X.

Forma baptizandi non fuit dispensatiue tradita nisi pro tempore pro quo fuit dispensandi ratio. s. in ecclesia pmitiua: vt nomen xp̄i diuulgaret̄. ergo tpe illius dispēsationis cessante forma illa sola manet que fuit forma ex institutione. Quid ergo: non audeo dicere ꝙ baptizatus hodie in nomine xp̄i esset baptizatus. sȝ nec audeo dicere ꝙ non esset baptizatus: qꝛ nō lego vbi fuerit illa dispēsatio reuocata. in hȝ ergo casu reputo dubiū an talis sit baptizatus. 3. Dist. 4ª. q. 2. K.

Forma corporeitatis manet eadem siue anima vniat̄ illi siue non vniat̄: qꝛ hec prior est nāliter saltem in iformādo ipsa aīa: ꝛ in triduo mansit. aīa non manente ibi: ꝛ in triduo fuisset eadem res huius sacramenti si sacrm tunc māsisset: qꝛ in illo triduo forma corporeitatis nō fuit separata a mā sua in xp̄o: ꝛ per ꝯñs nec separata a mā sua. vt in eucharistia. Sicut. n. idem numero fuit res ista fm se in existentia nāli: ita ēt idem compositū numero qđ est terminus ꝯuersionis pmus mansisset sacramentaliter in eucharistia: nec valet in ista idētitate saluanda fugere ad idētitatem materie seu ypostasis: qꝛ ꝯtia pñt inē eidem idētitate māe qñ succedunt sibiinuicē. ꝛ si ēt vbū assumpsisset lapidē fuisset lapis idē nature humane idētitate ypostasis. 11. Dis. 4ª. q. 3. j. Kk.

Forma totius respectu totius cōpositi nō est quidem forma informans: sed forma qua compositum est ens quidditatiue. ꝛ hoc mō totum est ens formalr forma toti9. sicut album dī album albedine: non quidē ꝙ forma totius sit quasi cā ipsi9 toti9 cū mā ꝛ forma partiali cāns quasi totum: sed est ipsum totum pcise ꝯsideratum fm illum modum. quo loquitur Aris. 5. Mete. equinitas est tm̄ equinitas. 2. Dis. 3ª. q. 2. j. E.

Forma subalis lȝ insit materie informando. non tñ inheret. qꝛ inherere dicit non per se informare. qꝛ inherens nec est actus simpliciter: sed actus fm quid. nec cum illo cui inheret facit per se vnum. opposita ꝯueniunt ei quod per se informat. 9. q. q. j. A.

Forme eiusdem rōnis lȝ vna sit perfectior alia videntur silr se habere ad agere in instanti vel in tpe: lȝ vna aliquid perfectius producat q̄ alia: sicut pȝ de luce perfectiore ꝛ imperfectiore: quarū vtraq; eque instantanee

illuminat: licz vna illuminet perfectius ꝙ alia. 4. Dist. 3. q. vnica. ꝗ. B.

Forme materiales nō manēt in suo esse: corrupto toto: si qꝫ esse earū nō fuerit aliud ab esse cōpositi corrupti: sed qꝛ ipse corrūpunt per accidēs: hoc autē est vel quia agens corrūpens per principiū suū actiuū contrariū illis attingat illas vt ꝯtraria: vel saltē attingit cōpositum corrūpendo ipsum: ⁊ forme tales sunt inseparabiles a composito in essendo. 9. q. q. ꝗ. K.

Forme priores ipso vbi: nō variant ꝑ variationē ipi⁹ vbi: nec ꝑ variationē posterioris nō variat pri⁹: ex ꝗ ꝑpositione habet ꝙ idē habēs duo vbi: nō ꝑ hoc variat ſm aliquā formā absolutā nec ſm aliq̄ de genere q̄titatis vel qualitatis: qꝛ forme istoꝝ generū sūt simpliciter priores ipso vbi. 10. q. q. K.

Formalis distinctio relationis ab essentia sufficit ad hoc ꝙ proprietas posset dici formalis terminus vnionis realis ⁊ non essentia. tamen ratio videtur efficax contra ponentes identitatem realem: ⁊ formalē essentie ⁊ proprietatis constituentis personam. 19. q. q. S.

Formalr intelligimus intellu inquātū recipit intellectionē: qꝛ si causet eā actiue nō tñ dicoꝛ itelligere intellu inquātū causat: sꝫ inquātū hēt itellectionē vt formā: hēc enī qualitatē est eē quale: ⁊ ita intellm hēe intellectionē siue recipe: qḋ idē est: est ipm eē intelligētē: nos igit intelligimus intellu: inquātū recipit intellectionē. ideo pho loquēs sic de intellu: necē hūit dicere eū esse passiuum: ⁊ ꝙ itelligere est qdā pati: ħ est ꝙ intellectio inquātū est qdā quo formalr itelligim⁹ est forā qdā recepta in intellu: nō autē itelligim⁹ ea inquātū est qd cātū ab intellu. si cātur ab eo. nō fit de⁹ eū cāret ⁊ eā in intellectu nro ꝓimeret: nō mī⁹ ea intelligerem⁹ ⁊ sic dici de itelligētia actualr: ita dico de scire hītualr: ꝙ intellus est quo scimus hītualr inquātū recipit hītū: non inquātū istū cāt. si illum causat: ⁊ ꝑ hoc oēs auctoritates que sonāt passibilitatē intellꝰ possibilis: possunt exponi de eo inquātū eo cognoscim⁹ hītualr: vel inquātum cognoscim⁹ actualr: ⁊ isto modo cōcedo ꝙ est passiu⁹ ⁊ si sit actiuus non tñ ſm istā rōnē: sꝫ accidit ei ꝙ sit actiuus ſm istam rōnē. 3. Dist. ꝗ. q. 7. F.

Forte non sꝫ baptizantī ex officio: ⁊ solēniter vti verbis cuiuslibet lingue: sicut nec in cōfectiōe eucharistie: qꝛ ordinauit ecclesia romana qḋ officia ecclīastica dicantur ⁊ sacra ministrent in latino grammatico. ⁊ hoc rōnabiliter: qꝛ istud distinctius pōt scribi ⁊ ꝓferri. 3. Dist. 4ª. q. 2. D.

Forte tenet quis velle vitā ꝓximi quo ad actū interiorē: ⁊ eam saluare simplr quo ad actū exteriorē: si non adsit alius ꝓximus: qui possit eū iuuare: puta si quis moreretur fame vel in fluuio: ⁊ vnus solus adesset q̄ posset liberare eū. teneret forte nō tñ huic velle vitā: sed vt eā habeat pro viribus laborare. vnde tamen probetur ista tentio non videt manifestū ex scriptura nec ex ratione: qꝛ si tunc periclitaretur posito quod esset bonus pertingeret ad diligendum deū perfecte in patria: ⁊ saluatus ad vitam corporalem forte fuisset postea lapsus in peccatum: ⁊ forte finaliter malus: plꝰ tamen est laborare pro vita proximi saluāda qꝛ supponēdū est si est bonus qḋ erit melior: ⁊ valebit sibi: ⁊ aliīs sua bonitas: ⁊ si est malus supponendū est quod corriget: hoc. n. est pie iudicare. s. interpretari ī p meliꝰ: qñ nō est oppositū manifestū. 30. Dist. 3ª. q. vnica. ꝗ. F.

Fortis politicus ſm rectam rōnem oꝫ se morti exponere pro bono reipu. pho tñ non poneret talē habiturū aliqḋ premiū post hāc vitā. sicut pꝫ ex multis locis: in quibus dubitat animā esse imortalem. ⁊ magis videt declinare ad partē negatiuā: saltē si quilibet sequēdo rōnē naturalē dubitat de vita futura: ꝑ eā de qua dubitat nullus debet exponere se morti. sed si oꝫ exponere se: hoc est: qꝛ in nō exponēdo est certissima amissio boni virtutis. ergo circūscripto oī premio futuro: hoc est ꝯsonū recte rationi vt fortis politicus velit se non eē ne pereat bonū reipu. ſm aūt rectā rōnē magis est diligēdū bonū diuinū ꝙ bonum alicuiꝰ particularis. igit ſm rectā rōnē quilibet oꝫ velle se nō esse propter bonum diuinum. 27. Dist. 3ª. q. vnica. ꝗ. G.

Fundamētū remotū istarū relonū. s. equalitatis ⁊ similitudinis est res illi⁹ generis. puta equalitatis fundamētū est res de genere q̄titatis. silitudinis est res de genere qualitatis. idētitatis est res de gnē sube. ꝓximū tñ fundamētū vel rō ꝓxia fundādi est vnitas talis rei: q̄ supr rē talis generis (vt diuersis) est fundant relones disꝑate ⁊ nō cōes. 19. Dist. ꝗ. q. 1. ꝗ. A.

Fundamētum relonis idētice nō est tñ relo quā cōtinet ꝑ idētitatē: sꝫ est ita absolutū: sicut si relo eēt sibi addita: vl oino nullā hrēt relonē: qꝛ nō est ħ ex ꝑfectione sua: sꝫ ex ꝑfectiōe vel simplr vl aliqualr: qꝛ cōtinet illā relationē ꝑ idētitatē: ita ꝙ ipsa ꝯtinētia qsi puenit ipsam accītalitatē relonis. ne ipsa possit eē accītis: quia ipsa ꝑfecte cōtinet in suba: q̄ tñ relatio si nō sic cōtineret. ex se non hēret forte ꝙ esset per identitatem substantia. 1. Dist. 2ª. q. 6. ꝗ. O.

Futura cōtingētia nō sunt nata cognosci siue in se: siue in verbo nisi intuitiue. 14. Dist. 3ª. q. 2. ꝗ. L.

Gaudium maius nō semp ꝓuenit ex volito magis bono: sed ex intensiori actu volēdi bonū volitū. 50. Dist. 4ª. q. 6. J.

Gratia equiualet iustitie originali quātū ad acceptatōez diuinā: vt ꝑ hāc aie hēnti gratiā nō insit pctm originale: potuit. n. deus in primo instāti illius aie infundere sibi gratiā tōtā quātam alīj aie in circūcisione vel baptismo. igr in illo instāti aia nō habuisset pctm originale: sicut nec habuisset si postea fuisset baptizata. ⁊ si eēt infectio carnis fuit ibi in primo instāti: nō fuit tñ necessaria cā infectionis aie: sicut nec post baptismū qñ manet ſm multos: ⁊ infectio aie nō manet. aut potuit corpo mūdari ante infusionē aie vt in illo instanti non eēt infecta. 3. Dist. 3ª. q. 1. A.

Gratia est a solo deo ꝑ creationē. ⁊ ab eo solo ꝯseruat. ⁊ qñ destruit annihilat: qꝛ cuius ꝓductio est creatio: ei⁹ destructio est annihilatio. 37. Dist. 2ª. q. vnica. A.

Gratia in dissōne sacri nō accipit tñ pro gra accītali sꝫ pro effectu dei gratuito. 8. Dist. 4ª. q. 1. A.

Gratia ꝑcise nō ꝑficit aiaz ad intellectionē ⁊ volitionē: ita ꝙ intellectio ꝑcedēs volitionē nō est grata nec meritoria: sequens etiam non est grata nisi qꝛ est imperata a volitione grata. 49. Dist. 4ª. q. 2. ꝗ. F.

Gratia reqrit ad meritū: qꝛ meritū formalr reqrit vt actus libere ⁊ actiue eliciat a volūtate: ⁊ ita hēat euz in ptāte sua: ⁊ ita ēt gratia reqrit ad fruitionē vt eliciendam actiue a volūtate: sꝫ ad habēdū formalr a deo hūc actū q̄ dr meritū siue illuz qui dr fruitio: non requirit necessario grā: qꝛ gratia non est ratio recipiendi talē formam: sed ipsamet voluntas. et hoc de potentia dei absoluta. 13. Dist. 3ª. q. 4. S.

Gradus eminēs in ecclīa dr in ordine ad actū ecclīasticū eminentē: nō sic qdē ꝙ gradus sit ptās exequēdi actū illum. sed ꝙ gradus sic disponens de congruo vel simpliciter ad exequendum vel debite illū actū: vt sic possit ordo vt ħ loquimur de ordine dici gradus preeminens in ecclesia disponens ad actum aliquem ecclesiasticum eminentem. Et qꝛ spāliter actus eminentes in ecclesia sunt actus respicientes sacra ideo potest specialius dici ꝙ est gradus disponens ad aliquam actuz

sacramentalem.24.Dist.4.q.vnica.B.

Gratie maxie referēde sūt misericordie creatoris: q̄ nos per fidē certissimos reddidit in his que ptinēt ad finē nostrū ⁊ ad ꝑpetuitatē sempiternā: ad que ingeniosissimi ⁊ eruditissimi quasi nihil poterant attingere iuxta illud qđ adductū est de Augu.13.trini.c.in fine. q̄ vix pauci magno p̄diti ingenio vacātes ocio ⁊c̄. Ad inda gādū solius anime imortalitatē potuerūt peruenire. sꝫ si fides adsit que est in eis quib⁹ dedit Jesus filios dei fieri: nulla questio est. q2 ipse suos credentes in hoc certissimos reddidit. 43.Dis.4ᵉ.q.2.ĩ.Ce.

Graue se mouet effectiue: sicut sciens mouet se effectiue ad actū speculādi: ⁊ intelligo sic: sicut hñs formā aliquā que nata est esse p̄nᵐ alicuius actionis vniuoce ꝑt p illā formā agere in receptiuū approximatū ⁊ ꝓportionatū: ita ēt habens formā q̄ nata est esse p̄nᵐ actionis equiuoce pōt per ip̄ꝫ agere equiuoce in passiuꝫ approximatū. ⁊ si ip̄mmet sit receptiuū illius actionis vl̄ effect⁹ equiuoci ⁊ carēs eo: ex quo est maxime approximatū ⁊ ꝓportionatū sibijpsi nō solū poterit causare effectū illū in alio: imo summe cēbit istū effectū in seipso. ita in ꝓposito lapis existens sursum est ĩ potentia ad vbi deorsum grauitas aūt respectu isti⁹ vbi ē p̄nᵐ actiuū equiuocū sicut vīr respectu vbi nō opꝫ querere nisi p̄nᵐ equiuocū: nō enim mouēns mouet mobile ad aliqđ vbi: q2 formalr̄ mouens est in actu f̄m illđ vbi: sꝫ tm̄ q2 virtualr̄: q2 igit ip̄mmet graue receptiuū est ipsi⁹ effectus equiuoci. ⁊ caret eo causat in seipso p̄mo istū effectū ⁊ in nullo alio. nisi prius cāndo in se. ita q̄ causare istud est operatio grauis: vt calidi calefacere. sꝫ q̄ causet hoc in se accidit ei. accidit enim sibi inquantuꝫ est actiuum respectu huius causationis vl respectu huius causabilis q̄ ipsūmet sit receptiuū eiusdē effect⁹. 2.Dis.2ᵉ.q.10.E.

Generatio aliqua nō est per se ad respectū vt ad terminum ad quē: nec etiam corruptio est a solo respectu vt termino a quo: neq̄ cāe absolute sūt solius respectiui cause: neq̄ ꝓpria passio cōsequit totum precise inquantum respectiuum: neq̄ propria opatio vel aliud accidens absolutum.2.Dis.3ᵉ.q.2.ĩ.D.

Generatio est generatio ex formali termino: qui est natura cōicata ꝓducto. nō aūt ex indiuiduali siue incōmunicabili proprietate producti. sicut vniuersaliter ois motus recipit speciem a formali termino motus.26.Dis.p̄.q.vnica.U.

Generatio necessario includit in creaturis: q̄ sit mutatio inter terminos oppositos. s. priuationem ⁊ formaꝫ. ⁊ quicquid est inter opposita sibi succedētia non potest esse sempiternum.1.Dis.2ᵉ.q.3.ĩ.F.

Generatio diuina nata est p⁹ intelligi p essentiā tanq̄ per primū obiectū tā ab intellectu diuino q̄ beato: q2 essentia, vt essentia est p̄mū obm̄ tam illius q̄ istius. ista aūt rō intelligēdi generationē est incōprehensibilis: ⁊ ita generatio posset dici incōprehensibilis p̄ncipiatiue siue causalr̄. Posset etiā dici incōprehēsibilis cōcomitēter siue q̄tū ad illud qđ includit: q2 generatio includit cōmunicationē essentie que fit p ipsam essentiam psone ad psona. Jsta aūt cōicatio plurib⁹ suppositis includit infinitatē essentie: q2 ipsa non posset sic cōicari pluribus suppositis nisi esset infinita: ⁊ ideo generatio est incōprehensibilis q̄tū ad p̄suppositū. s. cōicationē essentie que requirit esse infinitum.c.q.q.ĩ.S.

Generans vnā hēt habitudinē ad primū terminū: qui dr̄ ꝓductus siue genitus: ⁊ aliam habitudinē hēt ad formalem terminum: ⁊ in creaturis vtraq̄ habitudo est realis: q2 vtraq̄ habitudo habet terminos realiter distinctos: ⁊ realis dependentia est vtriusq̄ ꝓducti ad ipsum ꝓducēs in diuinis autē ꝓducēs ad primū ꝓductū hēt relonē realē: q2 distinctionem realē ⁊ realē originē. ad terminū aūt formalē in ꝓducto: nō hēt relonē realē: q2 nō distinctionē realē: sine qua nō est relō realis. ꝓducere igit in diuinis dicit relonē realeꝫ: cōicare aūt dicit relonē originis: ⁊ q̄ rōnis cōcomitātē illam realē q̄ si arguas: q̄ iste sunt relones opposite. s. cōicare ⁊ cōicari, dico q̄ sunt relones rōnis opposite f̄m ꝓprias rōnes suas: licet necessario cōcomitentur aliquas relones reales oppositas. s. ꝓducere ⁊ produci: sꝫ iste relationes: ⁊ ille non sunt eorūdem relatorum formaliter.5.Dis.p̄.q.1.D.

Generaliter cōstitutiuū est cōstituto rō differēdi vel ꝯueniēdi: nō aūt ipm vt cōueniēs vel differēs sed f̄m se cōstituit sicut rōnale f̄m se nō vt ꝯueniēs nec vt differēs cōstituit hoieꝫ: sꝫ hō ꝯstitutus per rōnale p ipsum distinguat formalr̄ vel ꝯueniat. distinctio ergo vel conuenientia cōuenit ꝯstituto p rōnē formalē cōstitutiuē. nō aūt includit in ipsa rōne ꝯstitutiua.4.q.q.1.

Generaliter nunq̄ tenet ꝑmutatio cōparando extrema ad inferi⁹ ⁊ superius: imo est fallacia cōsequētis. q2 extrema duaꝝ cōtradictionū adinuicē cōparata habēt ꝓportionē cōuersam in inferēdo: ⁊ nō eādē. Oppositum enim ꝯsequētis infert oppositū antecedētis. ⁊ nō econuerso. ⁊ iō arguētes ita iferendo. sc̄ p̄ᵐ ad 3ᵐ. ⁊ ita 2ᵐ ad 4ᵐ faciūt fallaciā ꝯntis: sꝫ econuerso dēret arguere p̄ᵐ ad 5ᵐ iferēdo. ita 4ᵐ ad 2ᵐ. vt si oē ens ē possibile. g̃ oē ipossibile est nō ens: sꝫ nō econuerso. g̃ oē nō ens est impossibile.36.Dis.p̄.q.vnica.ĩ.K.

Generalr̄ verū est q̄ summū bonū ad qđ ordinat meritū nō oꝫ ꝯferri ante meritū exhibitū ⁊ expletū. Summū aūt bonū ad qđ ordinat meritū xp̄i respectu eoꝝ pro quibus meruit est igressus eoꝝ in paradisuꝫ. ⁊ ille nō dabatur actualr̄ ante passionē exhibitā: sꝫ pro passione preuisa remitterent offensa ⁊ daret grā illis patrib⁹ credētibus passionē exhibēdā. Summū aūt qđ angeli mereri possunt p merita sua est gloria ⁊ introit⁹ actualis in regnū. que gloria dari nō debuit ante merito exhibita, Unde q̄uis deus dederit aliquid pro merito preuiso nō exhibito: nō tñ summū qđ sequit meritum qđ est aptio ianue paradisi. ad cuius obstaculi amotionē nō potuit aliquis nostrū cooperari: quamuis ad introitum quilibet adultus cooperet. aliud eniꝫ est aperire ianuam ⁊ aliud ingredi. ⁊ quandoq̄ difficilius est aperire ianuam q̄ aperta porta introire. ideo ad ingressum possumus cooperari: ad apertionē vero nec patres potuerunt nec nos possumus: sed illius p̄cise causa fuit passio christi.19.Dis.3ᵉ.q.vnica.E.

Generalius est obiectum primum intellectus vt est talis potētia: q̄ obiectum primū motiuū eius pro statu isto ⁊ sub obiecto primo mō accepto continet qđcūq̄ ens creatū: nō aūt sub obiecto secundo mō: ⁊ ratio est. q2 nunc determinate mouet a sensibilib⁹: vel ab his: que abstrahūt ab his pp ordinē imediatū ad fantasticam virtutē que tūc nō erit.45.Dis.4ᵉ.q.4.E.

Gen⁹ sumit ab aliq̄ realitate que f̄m se est potētialis ad realitatē: a qua accipit dr̄ia: sed nullū infinitū est potētiale ad aliquid.8.Dis.p̄.q.3.J.

Gerundiuū ꝯstructū cū potētia notat actū: vt egrediētē ab eodē supposito: cui attribuit potētia. silr̄ est de sciā ⁊ volūtate: q̄n cōstruunt cū gerūdiuo: notāt actū: vt egrediētē: vel potētem egredi ab illo supposito: cui attribuit sciā vel voluntas: pp qđ nō ita ꝯcederet ista: filius habet scientiā vel volūtatē generādi. quo mō cōcederet illa: filius scit gñationē p̄ris: vel vult eaꝫ: imo vīr ille negāde sicut iste: filius scit generare: ⁊ vult generare. q2 ideꝫ videt velle agere: ⁊ habere volūtatem

agēdi: sed nō idē istis videt esse velle actionez: qr hec non includit eam velle vt actionē voluntatis: qd alis vident significare. 7. Dis p̄.q. vnica. ī. S.

Habens eē simplr si incipit sub alio mō manēs nō incipit nisi s₃ qd. ⁊ simplr manēs si dēsinit alicubi sub alio modo non desinit nisi secundu₃ quid. 10. Dis. 4ᵃ.q.4.F.

Habens materiā partē sui nō cognoscit nisi cognita mā. nūq̄.n. hō haberet sciam de suba cōposita nisi cognosceret mām. alr ōis cognitio sciētifica eēt simplicium ⁊ inmāliū sm q̄ scientia est de rebus: q̄uis g̃ requrat cognitio materie ad h̄ q̄ cognoscat suba rei mālis. aliter tū est cā cognoscēdi mā ⁊ alr forma. sicut.n. cause differūt in pfectiōe ⁊ entitate ⁊ cālitate in causando entitatē causati. ita ⁊ in causando cognoscibilitatē ei⁹. sicut enim forma est magis ens q̄ mā: ita magis causat ⁊ entitatem ⁊ cognoscibilitatē. Silr qr mā nō h₃ esse pfectū in effectu nisi p formā dātē eē tale vltimate in effectu: ita forma facit cognoscere ēt materiam. vtraq̄ tū sunt vna causa itegra cognoscēdi pfecte cōpositū. Est igit mā ignota: qr nō est pfecta rō cognoscēdi illud cui⁹ ipsa est nec potissima. 22. Dis. 5ᵃ.q. vnica. D.

Habenti bona merita in acceptatione diuina: mortificata tñ p pctm̄ mortale: remanet totū ius: qd correspōdet illis meritis ad vitā eternā: s₃ nō remanet actio q̄dia ille est inimicus: ⁊ si ppetuo sit inimic⁹ ppetuo cessat illa actio. cessāte āt inimicitia ꝯcta p nouū pctm̄ mortale nō reddit nouū ius. sed ꝯpetit actio scdm̄ ius antiquū in mortali nūc remisso: nec ius remanet nec actio: qr nec deus habet ius vindicādi in istū ita.n. pfecte remisit peccatu₃ istius ⁊ remisit vt nec actio sibi remaneat ad vindicādū. 22. Dis. 4ᵃ.q. vnica. F.

Habitu existēte pfecto vel in sūmo quātū pōt pfici in tali subiecto vel sm terminū sibi pfixu₃ a sapiētia diuina oēs actus sequētes nihil augēt: s₃ tñ ꝓcedūt ex habitu iā generato: quēadmodū actus angeli boni non augēt hitū charitatis ei⁹ nec effectiue nec meritorie: qr ille est in termino: vel sm naturā hitus vel sm capacitatē subiecti. vel saltē sm terminū sibi pfixu₃ a deo: s₃ oēs illi actus ꝓcedūt ex plenitudine illius habitus sic perfecti. ita etiā in dānatis pfectio istius habitus est in termino sm regulā diuine sapiētie: que nō pmittit eos crescere in malitia intensiue: ⁊ ideo actus sequētes tātum se habent sicut effectus habitus mali: ⁊ non sicut cause agentes. 7. Dis. 2ᵃ.q. vnica. Y.

Habitus infusus non dat facilitatē ad actū: vt p₃ de nouiter conuerso: cui nō est facile post cōuersionē actus bonos elicere. sed difficile quousq̄ ex frequētia actuū bonorum acquirat aliquam virtutem acquisitam. 6. Dis. 4ᵃ.q.10. ī. P.

Habitudo nature ad suppositū prior est habitudine eius ad actū sm: qr agere presupponit esse. ⁊ habitudo nature ad suppositū ptinet ad esse ⁊ formaliter talis habitudo nature ad suppositū est essentialis ⁊ in quid. illa autē habitudo que est nature ad agere non videtur ita essentialis. ⁊ ideo natura diuina prius habet esse in personis q̄ sic principium productionis extrinsece. 1. Dis. 2ᵃ.q.1. E.

Habitus intellectus practici dicit boni vel mali pp cōuenientiā eo₄ ad volūtatē. sicut ecōuerso: volūtas pōt dici recta vel curua pp cōueniētiam eius ad actum rectū vel nō rectū speculatiuū. qui est formalr in intellectu. tñ bonitas est volūtatis sicut rectitudo intellect⁹. sed bonitas magis trāsumit ad intellm practicū q̄ speculatiuum. 39. Dis. 2ᵃ.q.2. D.

Habitus nō tm̄ ponūt in potētijs vt p eos potētie agāt recte: s₃ vt delectabiliter ⁊ prompte: qr recte pōt agere quis sine habitu proprie aquisito: sicut p₃ in vicioso nouiter ꝯuerso ad bonū: cui si ratio recta dictet aliqd oppositū vitio cōsueto eē eligēdū: s₃ istud eligat: non tamen delectabilr. nō.n. statī in primo actu corrupt⁹ est totus habitus vitiosus: imo vel nihil vel paru₃ remissus: hoc p₃ p experientiā q̄ talis difficulter elligit bonum honestu₃: ⁊ delectabile sibi esset elligere oppositum sm malā consuetudinē p̄cedentē: igitur ad hoc qd voluntas delectabilr agat dictatū a ratiōe requiritur habitus ad elicīēdū actū cōformiter illi habitui. 33. Dis. 3ᵃ.q. vnica. B.

Habitus partis rōcinatiue est circa actum inquātū contingēter elicitur. s₃ habitus scientificus vel scientia est circa ide₃ inq̄tum aliquid de eo necessario ꝯcluditur. 4.q. pl. ī. Aa.

Hereticus baptizat paruulum in forma ⁊ intentione ecclesie: nihil obest puulo: nec q̄tū ad sacrm̄ nec quātu₃ ad effectū. ⁊ si baptizat adltū: adhuc ꝯfert sibi sacrm̄ ⁊ effectū eius: si i adulto nō est aliquis malus motus: puta assensus in heresim baptizantis vel intentio vt fiat discipulus eius. 5. Dis. 4ᵃ.q.1. B.

Hec ꝓpositio nihil existēs virtualiter tale vel mō eminētiori cōtīa tale pt eē formalr tale. est simplr falsa ex terminis. Et si est vera nō est vera nisi rōne māe in q̄ est ꝓbatio. sicut in exēplo si ꝯcisa cā est q̄ aliqd nō pt recipe aliquā formā formalr sic: qr mō eminētiori h₃ eā: tūc oppositū erit cā oppositi q̄. s. si nō h₃ mō eminētiori vel virtualr eā q̄ poterit eā recipe formalr vel mō minus eminēti. Cū igit saturn⁹ nō sit calidus virtualr poterit fieri formaliter calidus. qd est falsum. Nō igit quare sol virtualr calidus nō pt fieri formalr calidus nō est: qr est virtualr calidus: sed qr caliditas est qualitas sensibilis que nō est nata recipi nisi in corpore mixto: corpus eni₃ solis qr nō est corpus sic mixtū ⁊ ꝯpositum. nō pt recipe formalr calorē. ideo sol virtualr calidus nō pōt eē formalr calidus vel causare in se caliditatē. sicut ignis qui si frigefieret subtracto infrigidāte. qr est virtualr calidus. fieri posset a seipso formalr calidus sicut p₃ de aqua summe calefacta que subtracto calefaciēte reducit se ad frigiditatē. nō ergo rōne qua sol est calidus virtualiter nō pōt non esse calidus formaliter. Nec etiā ex^m de deo valet: qr nō ex eo q̄ de⁹ perfectiōes oīum virtualiter h₃ ⁊ mō eminētiori. ideo nō pt eas hre formaliter. s₃ ex eo q̄ est essentia simplicissima in qua nō pōt esse cōpositio rei ⁊ rei: vel quia perfectio dei est infinita. idō nō pōt recipe aliā ⁊ aliam rē. ꝓpositio igit vlr intellecta est falsa. vñ credo q̄ vlr oē subiectū virtualr cōtinet passionē suā ⁊ tñ formalr recipit eā: ⁊ hec vr sniā phi. 7. meta. vbi dicit q̄ ad h̄ q̄ generet quātū ⁊ quale non op₃ p̄cedere nec p̄existere nisi subam. 25. Dis. 2ᵃ.q. vnica. ī. D.

Hieronimus Angelicas potestates vel dignitates prefatū dicit misterium incarnationis ad plenū nescisse: donec cōpleta esset passio xpi: ⁊ aplo₄ p̄dicatio fuisset gentib⁹ dilatata: qd tñ vsq̄ tūc nō latuit maiores sm glo. Aug ibidē dicētis. cōstat aūt q̄ angelū missu₃ ad beatā virginē ad hoc nūciādū nō latuit: g̃ ille cui hoc patuit erat de supioribus: ⁊ nō de infimis: quos latuit illud misteriū. 10. Dis. 2ᵃ.q. vnica. ī. A.

Hoc interest inter cibū corporalē ⁊ spūalē. qr cibus corporalis cōuertit in nutriēdu₃: sed in nutritione spūali cibatus cōuertit in cibū. 8. Dis. 4ᵃ.q.3. B.

Hoc nomē potētia: nō est abstractū vltimata abstractione: sed est cōcretū cōcretione ad fundamētū: l₃ nō cōcretione ad subiectum. de qua multiplici abstractione in relatiuis: dictum est supra dist. 5. p̄ᵃ. arti. 2. 7. Dist. p̄.q. vnica. ī. L.

Hoc videt nimis durũ.s.ꝙ aliquis ex charitate ⁊ obediẽtia sit seruãs dei p̃ceptũ ⁊ nõ mereat hoc ẽt vr̃ irronabiliter dictũ.ꝙ deus alicui dederit p̃ceptũ nolẽs obseruãtẽ p̃ceptũ mereri:quãtũcũq; ex charitate ⁊ obediẽtia obseruaret.1.Dist.4ᵃ.q.6.i.J.

Homo in statu seu statẽ statu innocẽtie potuit mori.ista tamen potentia non fuisset reducta ad actuz: ⁊ sic poterat nõ mori sicut si diceret de aliquo ⁊ vere ꝙ p̃t eẽ ep̃s.qui tñ nunq̃ erit ep̃s.vel cuius possibilitas nunq̃ reducet ad actũ.⁊ hoc pz in proposito per cãs mortis post lapsuz que sont due in genere.s.vel ab intrinseco vel ab aliq̃ extrinseco prima est duplex.q2 vel corrũpitur ab intrinseco per actionẽ mutuã ꝯtrioꝝ inter se ⁊ infra corpus.vel ꝓpter actionẽ intẽsaz vnius intrinsece in aliud.vel corrũpit pp defectũ alterius cõtingẽtẽ.s.ex subtractiõe nutrimẽti vel hmõi.primo mõ accidit corruptio nãlis in animatis non pp actionem elementi in elemẽtum. vel ꝓpter aliquã qualitatẽ elemẽtarẽ actiuã:vel passiuã:q2 nec elemẽta nec eoꝝ qualitates manẽt in mixto.vt dictũ est supra in.q.de mixtiõe elemẽtoꝝ.sz ꝓpter actionẽ vnius partis organice in aliã partẽ corrumpẽdo ipsam.vt corpus fiat indispositũ ⁊ inhabile ad animationẽ.19.Dis.2ᵃ.q.1.A.

Homo in vniuersali ostensus amatur amore amicitie: ⁊ propter illud amatur hic homo.sicut etiam iusticia in vniuersali concupiscitur:⁊ ita hec iusticia huic.3.Distinctione.p̃.q.3.i.R.

Homo intelligit.vt aial rõnale:vt subã:vt mãsuetũ natura:vt nobilissimũ aialuz.in primo intellectu intelligit s̃m rõnẽ quiditatiuam ꝓpriã.in 2°.in cõi: in 3° p accidens.i.in propria passione.in 4.° in respectu ad aliud. Sed perfectissima notitia de hoie nõ potest esse in respectu ad aliud:q2 ista p̃supponit notitiã absoluti:nec de homie sub rõne passionis:q2 notitia passionis presupponit notitiaz subiecti:nec de hoie in vli:q2 illa est confusa. ergo nobilissima cognitio de homine est s̃m rationem quiditatiuam.3.q.ꝓl.G.

Hõ tot⁹ cecidit i mõte.⁊ ẽt ponẽdo formã mixti ibi aliã ab aia intellectiua vt credo esse verũ:illud mixtuz dissolutũ est vel in morte:vel post mortẽ necesse est ad resurrectionem:primo quidẽ ordine nature illud mixtũ reparari idẽ. et 2° illi mixto aiam intellectiuam eandẽ reuniri vt sic resurgat idẽ hõ.43. Dis.4ᵃ.q.3.A.

Homo tota vita sua exñs in merito in instãti mortis nõ potest demereri:nec ponere obicẽ quin p̃miet.meruit enim vt tunc conferetur sibi impeccabilitas. ne tunc posset ponere obicem:⁊ ideo demerentibus per totã moram vie nõ potest dici ꝙ ille in instanti remunerationis ponat obicẽ:⁊ ille nõ.hoc eni vr̃ ponere ꝙ instans premiȷ nõ sit terminus:sz ꝙ tũc sit in via. aut saltẽ ille qui potest ponere obicem est in via.⁊ irrationabiliter videtur ponere obicem.5.Dis.2ᵃ.q.1.i.D

Hominis auersio a deo est essentialis rõ peti cuiuscũq;.sicut enim formalis rõ rectitudinis est ꝓpria virtus in actu finis circa ens ad finẽ.sic ⁊ carentia rectitudinis talis est carentia ꝓprie v̾tutis a fine:q2 ꝓpria auersio formalis ab eo qõ est necessariũ ad finẽ: ⁊ hoc modo nihil aliud est auersio nisi inordinatio volũtatis circa aliquid ordinatũ ad finẽ ex p̃cepto diuino circa ꝙ deberet ordinari.37.Dis.2ᵃ.q.vnica.i.D.

Homini exposito multis temptationib⁹ circa diuersas materias:in perfectio circa vnam materiaz est vna occasio imperfecte agendi circa aliam: ⁊ perfecta dispositio agendi circa vnam iuuat ad recte se habendum circa aliam iuuant ergo se mutuo sicut sorores:sed nulla est requisita ad perfectionem essentialez alterius: sicut prius nascitur vna soror quam alia: ⁊ similiter virtutes non possunt sic gñari.36.Dis.3ᵃ.q.vnica.i.B.

Humanitas in assumptione non est ratio primi subiecti: ad qõ sit resolo: sz est quasi passio prior medians inter primum subiectum istarum veritatũ: quod est verbum:⁊ alias posteriores passiones:vt natus ⁊c̃. patz enim ꝙ humanitas nõ potest esse ratio subiecti respectu passionis prime:que est esse incarnatũ: q2 illõ dicitur de verbo non preintellecta humanitate in ipso:vt in subiecto.3.q.ꝓl.i.Q.

Janua fuit aperta marie per meritũ passionis xp̃i p̃uise ⁊ accepte specialiter in ordine ad hanc personã.vt propter illam passionem nunq̃ huic persone inesset peccatum:⁊ ita nec aliquid propter quod ianua clauderetur:cum tamen sibi ex origine competeret vñ ianua clauderet sicut aliꝭs.3.Dis.3ᵃ.q.1.i.G.

Idea platonis non potest esse principiũ generãdi subam compositam:q2 nulla suba oio in materialis potest generare subam compositã nisi mediante corpore. Sed vnde est h̃ propositio vera apud philosophum? dico quod ex hoc quod ponit ordinem causaruz in vniuerso esse simpliciter necessariuz: ⁊ vidit subas separatas secundum positionem suam mouere celos:vt per talẽ motum producant aliqua in istis inferioribus:nõ aũt sic mouerent si possent imediate producere ista:q2 tũc ille ordo causarum non esset necessarius : quod sibi ẽ inconueniens. Nec per hoc oportet imponere sibi errores aliquorum:ꝙ suba separata non possit causare aliquid h̃ inferius propter aliquam imperfectionem vel tale aliquid vel tale in suba separata vel propter ipso positionem simplicis ad compositum:sed tantum propter istum ordinem causarum.concessit enim qõ suba simplex causat celum motum:quod est compositũ per accidens. ⁊ quare nõ ita cõpositum per se? cum ipsum agens non magis habeat conuenientiam cum composito per accidens nec toto:nec partibus: ꝙ cũ cõposito per se:sed non cõmunicamus cũ philosopho in ista propositione ordo causarum naturalium est simpliciter necessarius:ipse etiam diceret quod accidens simplex non posset producere subiectũ quale:nõ quis negaret accidens simplex quando est in subiecto esse totam rationem agendi:⁊ ita si posset per se esse posset per se agere:sz quia negaret illud posse p se eẽ propter necessitatem ordinis causarum apud eum.12.Distinctione.4ᵃ.q.3.Ee.

Idee sunt communes cuilibet persone : licet appropriẽtur verbo propter modum propriũ emanationis ei⁹. q2 ꝓcedit vt notitia actualis declaratiua omnis obiecti.quod quasi habitualiter cõtinetur in memoria paterna.8.q.q.X.

Idee sunt obiecta secundaria cognita.secunduz que fiũt aliqua extra.non tamen ipsa includunt aliquam notitiam dictatiuam de operando vel de non operando. licet ipsa representent operabilia:sed cognitio operabilis non est scientia pratica : nisi virtualiter includat principium vel conclusionem practicam.sic non est de ideis in intellectu diuino 38. Dis.p̃.q.vnica G.

Idẽ act⁹ p̃t eẽ recte circũstãtionatus nõ solũ multis circũstãtijs p̃ticularib⁹ q̃ nõ sũt mlte bonitates sz itegrãt vnã bonitatẽ.sz ẽt pot idẽ actus eẽ circũstãtionatus cõplete oib⁹ circũstãtijs ꝑtinẽtibus ad vnã virtutẽ. ⁊ ẽt oib⁹ ꝑtinẽtib⁹ ad aliã virtutẽ:⁊ ita s̃m dictamina diuersa p̃fecta prudẽtie respectu multoꝝ finiũ ꝓprioꝝ. Exẽplũ.vado ad ecclĩã ex iusticia.q2 teneor p obediẽtiã vel ex voto:vado ẽt ex charitate ad deũ. vt orem vel vt exhibeã deo cultũ latrie:⁊ vado ẽt ex charitate fraterna:vt edificẽ proximuz. Et breuiter in quocũq; actu sine bono tantum bonitate morali:siue vltra bonitate meritoria q̃to ꝯcurrũt pl'a motiua ordinata tãto melior est.18.q.q.L.

Idē ⁊ diuersuz nō sunt imediata circa quecunq; predicatū: vt per se dictū de subiecto: imo nec contradictoria sic sunt imediata: nec enim hō per se est albus: nec per se est nō albus: tn̄ inter ꝯtradictoria absolute sumpta vel absolute dicta de quocūq; nō est mediū: ita si proprietas est res. est res eadē vel alia. verū est ꝙ eadē sꝫ tunc non valet cōsequētia: ꝙ sit per se eadem vel alia. 2. Dis. p̄. q. 7. j. Kk.

Idē esse qn̄q; imediate succedit non esse oppositō: sicut in instāti in quo res incipit esse: qn̄q; aūt nō imediate succedit ipsi non esse: sꝫ quasi eidē eē vt p̄us dico. ita intelligēdo ꝙ lꝫ nō sit ista prioritas in ipso esse sm̄ se: tn̄ dr̄ eē in ipso p cōparationē ad aliō pri⁹ secū coexn̄o: primus respect⁹ qui. s. est ipsi⁹ eē ad nō esse p̄cedēs nō est realis: qꝛ nō est ad terminū positiuū: scd̄s āt qui ē ipsi⁹ eē ad eē idē q̄si p̄exn̄s vel magis cū alio priori exn̄s nō est realis: pro q̄to est eiusdē ad idē. respectus aūt ipsi⁹ esse ad cām a qua est: est realis. igit̄ neuter illoꝝ dictorū respectuū est idē illi. 12. q. q. E.

Idē hō in numero nō solū quo ad aīaꝫ: sꝫ ēt quo ad corpus organicū potuit esse filius Ade ⁊ filius Abrahe. ⁊ ex quocūq; istoꝝ duoꝝ fuisset: idē in nūero fuisset: qꝛ si nihil sube filij fit ō suba p̄ris: sꝫ totū ō mēstruo: vt vult phs 2⁰ de ge. aīaliū vel si ibi cōcurrat semē viri cū isto semine mulieris. Dico tn̄ ꝙ eadē mā ex qua iste generat̄. que fuit in statu nature lapse sub forma alimēti talis potuit eē in statu innocētie sub forma alia. puta pomi vel huiusmodi. 20. Dis. 2ª. q. 2. B.

Idē pōt se mouere: nō tm̄ motiōe corporali: sꝫ ēt spūali: ⁊ etiā vlr quecūq; actio virtualis vniuoca p̄t stare cū potētia ad actū suū formalē: ⁊ tūc q̄uo idē nō sit in potētia ⁊ in actu prout sunt dr̄e entis opposite: neq; per se: neq; denoīatiue: ⁊ tamē idem est in potētia hoc est p̄n^m passiuum ⁊ in actu hoc est p̄n^m actiuum eiusdeꝫ: hoc frequenter dictum est. 3. Dis. 2ª. q. 8. j. M.

Ignis semp manet in se pur⁹ puritate nāli. tū qꝛ summe actiuus: ita ꝙ statim ꝯuerteret ignis in se si quid extra nec nature ascēderet ad regionē illā. tum qꝛ nihil per actionē corpoꝝ celestiū eleuat ad illā regionem ignis puri vt sic fiat ignis ipurus. spālr aūt illa ipuritas ō fumo sacrificioꝝ oblatoꝝ idolis. ⁊ de infectiōe ex p̄ctis hoīs nō ascēdit ad sperā ignis. qꝛ nec fum⁹ ille nec aliqua infectio quecūq; ex aerib⁹ imūdis vsq; ad ignē p̄t ascēdere. illa aūt de puratio ponit̄ pp ipuritatē aeris ꝯctā ex aerib⁹ p̄cti hūani. 47. Dis. 4ª. q. 2. C.

Illa aqua que fluxit de latere saluatoris nō fuit flegma sꝫ vera aqua: qd̄ p̄bat ex verbis euāgeliste. Et q̄ vidit testimoniū phibuit vitati p̄fecto nō aq̄ sꝫ flegma dixissꝫ si nō fuisset aq̄ sꝫ flegma. Probat ēt a posteriori p misteriū sacri baptismi. nec in hoc indicꝫ veꝝ regenerationis sacrm̄ fuisse ostēsuꝫ. cū p sacrm̄ baptismi nō regenerētur in flūe sꝫ i aqua. p̄bat ēt p aquā miscēdā in sacro eucharistie. p̄bat ēt 4° p figurā que p̄cessit sup hoc in veteri testamēto qn̄ Moyses p̄cussit silicē: ⁊ ex ea nō flegma: sꝫ aqua manauit que vel fuit ibi de nouo creata miraculose: vel de cōponētibus resoluta. Sꝫ qualitercūq; dicat̄ de aqua lateris xp̄i: qꝛ fluxit sicut sibi placuit. nō pp. hoc ibi sacramenta susceperūt efficaciā vt supra dictum est. sed pp quandā silitudinē p̄fectiorem ad baptismum ⁊ eucharistiam. certum est tn̄ ꝙ baptismus non potest fieri nisi in aqua vsuali: qꝛ christ⁹ hoc instituit. 3. Dis. 4ª. q. 3. J.

Illa cognitio ex multis actibus ⁊ experimētis quantum ad aliquid est necessitatis i nobis ⁊ aliquo modo nō: quo ad cognitionē intuitiuā semper est necessitatis ⁊ quo ad hoc ꝯpetebat xp̄o: qꝛ fuit nobiscū viator. quantum aūtē ad cognitionē abstractiuā non semp est necessarius ille processus. qꝛ hec pōt haberi per sp̄es nō tantū abstractas sed infusas. quibus habuit eam xp̄s. ⁊ ideo quo ad hoc non fuit modus ille necessarius in xp̄o sicut in nobis. 14. Dis. 3ª. q. 3. D.

Illa forma corporeitatis non est dispositio necessaria vl̄ necessitās ad intellectiuam: ⁊ licet statim sequatur eaꝫ intellectiua in generatione hoīs nō est propter necessitatē inter eas: sed qꝛ agens superius hꝫ passum p̄portionatū cōpositū: qꝛ ex mā ⁊ forma mixtiōis: ⁊ qn̄ hꝫ passum p̄portionatū cōpositū statim inducit in illud illā formā cuius est capax. 11. Dis. 4ª. q. 3. j. Hh.

Illa negatio cognitionis singulariū nō est in nobis: qꝛ repugnet intellectui nostro. cognoscemus enim singularia sub p̄prijs rōnib⁹ in p̄ria eodē itellectu quē modo hēmus: sꝫ p statu isto itellectus nr̄ nihil cognoscit nisi qd̄ p̄t gignere fantasma: qꝛ non īmutat̄ imediate nisi a fantasmate vel a fātasiabili. entitas aūt singularis nō est p̄pria rō gignēdi fantasma: sꝫ tm̄ entitas nāe p̄cedēs illā entitatē singularē. ipsa aūt entitas singularis nō est nata mouere imediate aliquā potētiā cognitiuā nisi intellꝫ: ⁊ ꝙ nūc nō moueat est pp ꝯnexioneꝫ ei⁹ ad fantasiā. in p̄ria vero nō est talis ꝯnexio: ideo ibi hoc vt hoc intelliget̄. 14. Dis. 3ª. q. 3. E.

Illa relō que formalr̄ cōstituit suppositū p se nō est in aliq̄ sībto qꝛ suppositū p se. ens nō hꝫ formale īherēs p̄prie loquēdo de inherēte. q̄libet aūt relō accn̄talis est nō ꝯstituēs suppositū. ⁊ p ꝯn̄s sola illa que ꝯstituit suppositum est nō inherēs. 12. Dis. 4ª. q. 2. j. M.

Illa sola forma dr̄ p̄ncipiū operādi organice. q̄. s. quodā modo illimitata in agēdo: pōt eē p̄ncipiū difformiuꝫ actionū: que tamen nō possunt elici nisi mediātib⁹ partibus dissimilibus ⁊ ideo requirit̄ ꝙ p̄fectibile a tali forma habeat partes dissimiles p quas opatiōes ille organice exerceāt̄. ⁊ talis forma est p̄prie sola anima que p̄pter sui p̄fectionē vltra formas inferiores pōt esse p̄ncipiū pluriū operationum per ipsam conuenientiuꝫ suo toti: ⁊ ideo requirit pro suo p̄fectibili adequato corpus hn̄s partes maioris dissimilitudinis que conueniunt plurib⁹ operationib⁹ dissimilib⁹ quarum pōt esse principium. 9. q. q. E.

Ille tria in diffōne eternitatis a Boetio posita. s. interminabilis qd̄ excludit desitionē: ⁊ tota simul qd̄ excludit successionē: ⁊ p̄fecta possessio qd̄ excludit depēdētiaꝫ ⁊ participationē non videnī dicere vltra vitā nisi relationē positiuam vel negatiuā. negatiuā quidē negatione terminationis: negatione successionis: ⁊ negatione dependentie. ⁊ relōnē positiuā potētialē vel aptitudinalem: qꝛ interminabilis vr̄ dicere posse p se coexistere cuicūq; durationi vel exn̄tie: tota simul sine variatione: ⁊ successione posse coexistere cuicūq;: perfecta possessio a seipso existere ⁊ non dependere in existendo. 6. q. q. j. R.

Ille actus est de se malus cuius obiecto repugnat eē bonum: siue cuius obiectū repugnat actui: ⁊ actus agenti: ⁊ per oppositū ille est de se bonus cuius obiectum est simpliciter bonum necessarium ⁊ p̄fectissime conueniens agenti. 26. Dis. 4ª. q. vnica. j. C.

Ille hn̄ pn̄t esse obiectiōes ⁊ subtilitates Bernardice. ⁊ quidē satis asinine timēdo ne asinus bibat sacrm̄: qꝛ aqua neq; ante p̄lationē verboꝝ: nec in p̄latiōe: nec in vltimo instanti: neq; breuiter vnq̄: neq; sine verbis vel cū v̄bis est sacrm̄: sꝫ ipsa ablutio in aqua ⁊ ad bibēdū illā nō pōt venire aliquis asinus: nec ista simultas vltimi instantis prolationis verboꝝ ⁊ ablutionis est necessaria. nā apostoli baptizātes tria millia vno die. Act. 7. nō sp cū vltima syllaba forme aspserunt: ita ꝙ tunc aqua tetigerit baptizatū. 6. Dis. 4ª. q. 3. B.

Ille intellectus nõ eodẽ formalr nouit habitualr plura qui sine cõtradictione põt nosse ħ habitualiter ⁊ non nosse illud: qꝛ cõtradictio est ꝙ habeat idem formalr ⁊ non habeat: ⁊ ꝙ habeat aliquid quo sit formaliter tale: ⁊ non sit tale. 3. Dis. 2ª. q. 10. ĩ. D.

Ille qui vẽ est semel absolut⁹ a pctis oib⁹ penã exteriorẽ sibi iposità ṗt soluere vel ĩ charitate vel ĩ pctõ mortali. ⁊ esto ꝙ ĩ pctõ mortali soluat nõ tenet eã iteꝝ soluere: nec hic: nec ĩ purgatorio: nec ĩ inferno. Sꝫ si aliqs nũꝙ̃ vẽ absoluat ab isto pctõ: qꝛ qñ debꝫ absolui põit obicẽ q̃lis est hypocrita q põit obicẽ tũc tenet soluere qualẽcũqꝫ penã exteriorẽ soluat vel satisfaciat. Et rõ est: qꝛ ṗus opꝫ penã eternã ꝯmutari in tpalẽ anteq̃ aliqua pena tpalis sit aliq̃ solutio pro ista culpa. Qñ aũt ille hypocrita ꝯfitet nõ est sibi cõmutata: qꝛ nec absoluit ab ista culpa cõmutata. est autẽ qñ iste semel vere penitet lꝫ q̃lr cũqꝫ postea rec diuet. iste. n. aliqñ vẽ fuit iustus ⁊ nõ debitor pene eterne pro prius cõmissis: sꝫ ille hypocrita semper manet debitor pene eterne pro prius commissis. ⁊ etiam de nouo sit debitor noue pene pro nouo peccato quod hic committit. 17. Distinctione. 4ª. q. 1. P.

Ille qui est simplr dissentiẽs oio nõ recipit sacrꝫ. ⁊ idõ cessante dissensu eẽt simplr baptizãd⁹: q võ simplr ꝯsẽsit: lꝫ ṗꝫ qd dissentiat ẽ baptizat⁹ ⁊ cessãte dissensu illo ṡm quid nõ est iteꝝ baptizãdus. 4. Dis. 4ª. q. 4. F.

Illi qui iãpridẽ ad xp̃ianitatẽ coacti sunt: qi iam constat sacris diuinis associatos. opꝫ vt fidẽ quaꝫ necessitate susceperunt tenere cogant: ne nomẽ dñi blasphemet: ⁊ fidem quã susceperũt contẽptibilis habeat. Exẽplũ huius qualiter aliquis põt cõsentire in illã ablutionem suscipiẽdã eo modo quo ꝯfertur ab ecclesia: ⁊ tñ nollet: si posset euadere tormẽta: qꝛ nõ credit eã aliqd valere sicut põt fieri de eo qui nõ credit verba incantationis posse habere aliquẽ effectũ: tñ cõcedit incãtãti ꝙ dicat illa verba sup eũ ea intẽtione: qua solet ea dicere: dicendo in corde suo: valeãt quantũ valere poterunt. iste vere diceret incantatus. ⁊ si talis incantatio super aliquem diceretur consecratio diabolo: ille esset diabolo consecratus. 4. Dis. 4ª. q. 4. E.

Illud chaos qd̃ ponit a theologis attigisse vsqꝫ ad celũ empireũ: erat mã oiuꝫ corporaliũ cõtẽtoꝝ a celo empireo: ⁊ ẽt ponet mã ṡm se. ⁊ q̃rum est ex se eiusdẽ rõnis in quocũqꝫ: ⁊ ita hñt ipsi discordare a pħo in hac ꝓpositione. celũ est necessarium ⁊ incorruptibile q̃tũ enim est ex natura sua esset simplr corruptibile: qꝛ sibi inesset illa potẽtia ad ꝯ̃rtũ: qꝛ tñ forma celi non habꝫ contrarium potens vincere istã formã. ideo non põt corrũpi ab agẽte nãli a quo recipit istã formam vl ẽt corrũpi in ignẽ vel aquã. 14. Dis. 2ª. q. 1. D.

Illud denolatiuũ qd̃ natũ ẽ denoiare gñalr multa. puta totũ ⁊ ptẽ accñs ⁊ sbm. nõ denoiat totũ p partẽ: neqꝫ sbtũ p accñs sicut vnũ qd̃ natũ est dici ð subiecto ⁊ accidẽte nõ denoiat formalr subiectũ p accñs: non. n. dr̃ sor. vnus vnitate accidẽtis vt albedinis: ita ꝙ si albedo sit vna ⁊ sor. erit vn⁹. ⁊ si albedies plures sor. pl'es: qi sor. est tñ vn⁹. g̃ cũ ħ qd̃ ẽ creatura: natũ sit dici generalr ð entib⁹ tã de supposito q̃ de nã: nõ denoiabit suppositũ rõne nãe: nisi ꝯueniat supposito ꝓpria denominatione: nullo aũt mõ ꝯuenit huic supposito nisi qꝛ denominat ipsaꝫ nãꝫ: ⁊ per ipsaꝫ nõ põt denoiare suppositũ. Et p hoc pꝫ q̃re xp̃s dr̃ genitus tpalr ⁊ nõ creatura: qꝛ gñari denoiat nãm ⁊ mediãte nã natũ est denominare suppositum. creatura nata est denominare vtrunqꝫ per ꝓpria denominatione ⁊ ita neutrum est ibi ratio qua respectu alterius. 11. Dis. 3ª. q. 1. F.

Illud dicitur regulr fieri qd̃ fit ṡm regulas determinatas a sapĩa diuina. q̃rũ hec est vna ꝙ pctm̃ ꝯmissum nõ deleat sine displicẽtia de pctõ cõmisso: q̃ appet multũ rõnalis: qꝛ sicut pctm̃ auertit a fine ⁊ couertit ad creaturã: ita rõnale est ꝙ nõ deleat nisi p motum oppositum auertẽtẽ a pctõ siue a creatura: vt circa illã fuit pctm̃ ⁊ cõuertẽtẽ ad deũ. 14. Dis. 4ª. q. 1. X.

Illud est simplr volitũ: qd̃ quis vult quãtũ in ipso est: ⁊ illud ṡm quid: qd̃ quis vult ꝓpter necessitatẽ pñtẽ: puta simplr volũtariũ est periclitãti non ꝓicere merces: ideo tristat de proiectione: ⁊ ꝓicere est voluntarium ṡm quid. 15. Dis. 3ª. q vnica. ĩ. S.

Illud est simplr violẽtũ qd̃ opponit simplr nãli: ⁊ magis violẽtũ qd̃ opponit pfectiori nãli: ⁊ min⁹ qd̃ min⁹ nãli. Exẽplũ: aquã eẽ sursũ vt saluet plenũ in vniuerso nõ est simplr violẽtũ. imo si tũc descẽderet relicto vacuo supius eẽt simplr violẽtũ: ⁊ ṡm quid nãle: qꝛ nã totius vniuersi magis est pn̄m nãlitatis q̃ nã ista pticularis: ⁊ magis nãle est qd̃ tali toti ꝯuenit q̃ qd̃ ꝓpe huic parti: corpus aũt mixtũ ⁊ maxime humanũ pfectius qddã est nãle quocũqꝫ elemẽtoꝝ: ⁊ idõ qd̃ nãle ẽ illi corpori ħ est simplr magis nãle q̃ qd̃ eẽt nãle vnicuiqꝫ elemẽtoꝝ ṡm se. magis g̃ nãle est ꝙ ꝯseruet corp⁹ hois ⁊ elemẽta violẽter ĩ eo q̃ ꝙ violẽter dissoluat corp⁹ hominis: ⁊ vnũqdqꝫ elemẽtũ sua nãlitate tẽdat in suum ꝓpriũ locũ. Ista ãt ꝓpositio. nullũ violẽtũ ppetuũ: nõ est necessaria theologis loquẽdo de violẽto ꝯtra nãm pticularẽ huius: qꝛ de⁹ põt ꝯseruare aliqd̃ particulare ppetuo sub opposito eius ad qd̃ nãlr inclinat: sꝫ apud Aristo. erat vera qꝛ oi potentie passiue ponit in tota coordinatione cãꝝ actiuaꝝ corrñdere aliquã cãꝫ que aliqñ necessario reduceret eã ad actũ: g̃ illa potentia naturalis aliqñ reducet ad actũ: ⁊ ita violẽtũ sibi oppositum corrũpet. 49. Dis. 4ª. q. 13 J.

Illud est veꝝ de iure nãli cuius veritas est nota ex terminis ⁊ tale est pn̄m in lege nãe. sicut ⁊ in speculabilibus pn̄m notũ est ex terminis: siue qd̃ sequit euidẽter ex tali võ sic noto: cuiusmodi est ꝯclio practica demõstrata. ⁊ stricte loquẽdo nihil aliud est de lege nãe nisi pn̄m vel cõclusio demr̃ata: sic tñ extendendo gñqꝫ di illud esse de lege nãe qd̃ est veꝝ practicũ ꝯsonũ principijs ⁊ ꝯ̃nibus legis nãe intm̃ ꝙ statim notũ est oib⁹ illud cõuenire tali legi. 17. Dis. 4ª. q. vnica. A.

Illud fundamẽtum de motu octaue sphere que debeat redire ad idẽ pũctũ in. 36. millib⁹ annoꝝ acceptum a Ptholomeo iprobat p thebit qui probat celũ stellatum non sic moueri ab occidẽte in orientem: qꝛ tunc aliqñ foret in principio cancri noni celi stella illa que alias fuit in principio capricorni noni celi: ⁊ ideo ponit motũ octaui celi vel stellati esse in quibusdam paruis circulis descriptis sup principiũ arietis ⁊ libre noni celi. ⁊ ꝙ ille est quidam motus accessus ⁊ recessus ṡm ꝙ principium arietis mobilis in suo circulo ascendit. ⁊ per oppositum caput libre mobilis in suo circulo descẽdit. ⁊ ali⁹ ecõuerso capite arietis descẽdẽte caput libre ascendit. ⁊ sic mouentur stelle in octauo celo secundum longitudinem ⁊ latitudinẽ simul. si ergo ille motus probaretur in aliquo tẽpore compelli in quo tempore non possent oẽs orbes inferiores redire ad eandem sitũ quẽ habuerunt in pncipio illius mot⁹ sequeret ꝓpositũ. 43. Dis. 4ª. q. 3. ĩ. B.

Illud non habetur complete aliqua causatione cui⁹ oppositum videtur stare posita tali causatione. 2. Distin. 2ª. q. 1. F.

Illud non terminat sufficienter dependentiam alicuius quo circumscripto sufficienter terminatur illa dependentia: quia tunc aliquid dependeret ab aliquo quo circumscripto nihil minus haberet a quo sufficien-

ter depẽderet: ꝛ ꝑ ꝯñs quo circũscripto adhuc posset
remanere in suo eẽ. ꝛ iõ si plura in eodẽ ordie possent
sufficiẽter terminare dependẽtiã. vno eoꝝ circũscripto
adhuc terminaret dependentiã cõplete q̄ est ad alte-
rũ. ꝛ ita illud nõ terminat: ꝛ pari rõne ꝺ altero argue
ret: ꝛ sic neutrũ vel vtrũq; terminat. 5. q. q. ĩ. D.

Illud qȯ hꝫ de rõne sua formali ꝙ sit ꝑfectiõ alterũ ꝛ al
teꝝ sit susceptiuũ illius. ꝛ de rõne sua est ꝑfectibile ab
illo: hec ĩq̄tũ hmõi sunt diuersa ꝑmo: ideõ ꝙ ipõle ẽ
ꝙ vnũ q̄tũcunq; crescat in ꝑfectiõe subali ꝛ eẽntiali ĩ
suo gñe sit alteꝝ eẽntialr vel ꝯtineat illud vnitiue: sicꝫ
pꝫ de mã ꝛ forma suba ꝛ accidẽte. nã stãte limitatione
subi impoĺe erit ipm icludere ꝑfectionẽ suã eẽntialr ꝛ
vnitiue. puta si po° mãe sit potẽtia receptiua forme q̄
tũcunq; crescat hmõi potẽtia in ꝑfectiõe tal' po°: nũq̄
ꝯtinebit vnitiue formã: nec subm siue suba accñs: sꝫ q̄
tũcunq; cresceret hmõi ꝑfectibilia tñ crescerẽt ĩ capa
citate ꝛ potẽtia nisi poneret suba creata formalr ifini
ta sicut deus. tũc. n. vnitiue ꝯtineret suan ꝑfectiõem: ꝛ eẽt
eadẽ eis sicut de°. qȯ ẽ impoĺe ipsã. s. eẽ ifinitã. ꝛ ꝑꝑ h
q̄uis charitas sit ꝑfectio finita vel grã: tñ nullus gra
dus entis siue sube q̄tũcũq; maximus: ex quo tñ finit°
est põt eẽ in q̄ vnitiue ꝑfectio charitatis ꝯtineat. q̄tuꝫ
igit cresceret creatura rõnalis in entitate ꝛ nobilitate
substãtiali tñ cresceret in potẽtia vel capacitate ꝛ nõ
alr q̄tũcunq; ẽt conereatet grã alicui creature. sꝑ ta-
men grã esset gratia nec esset nãlis: ita ꝙ de nã sua vel
ꝯñs aãꝫ necessario. 23. Dis. 2ᵃ. q. vnica. B.

Illud qȯ est formalr actus volũtatis mee. quo. s. volun-
tas mea vult nõ est act° volũtatis diuine: sed effectus
ei°: q: voluntas diuĩa sꝑ est ordinata ꝛ act° eius rect°:
ꝛ iste actus volũtatis mee ẽ inordinat°: q: caret recti-
tudine debita. iste aũt act° a deo cãnte ẽ ordinate voli
tus sicut mãle respectu cãetis: quẽadmodũ in nob ac-
tus nr̃ mãlr est bonus: q: põt eẽ ex charitate elicitus:
sequit igit ꝙ velle diuinũ sit simplr ꝑfectũ: q: ex chari
tate elicitũ. ꝛ hꝫ finẽ optimũ. ꝛ itẽ opus externũ isti°
velle qo est meũ velle est ordinatũ mãlr siue fm quid.
inordinatum aũt simplr inq̄tum est actus quo forma-
liter voluntas mea vult. 37. Dist. 2ᵃ. q. vnica. j. Bb.

Illud qȯ est ꝓpriũ potentiale ad formã specificã non di-
stinguit specifice ab ipsa spẽ: q: ipm vt est potẽtiale nõ
est complete in aliqua specie. 17. q. q. B.

Illud qȯ põt esse ps integralis homogenea totius etsi ꝑ
ticipet eẽ eius qñ est in toto: ꝛ nõ ꝑticipet qñ est extra
totũ: tñ separatũ nõ dẽ imꝑfectũ: q: hꝫ esse eque ꝑfcm
cũ illo eẽ qȯ põt participare. vñ nõ dẽ ꝓprie ordinabi
le ad eẽ totius sic illud qȯ natũ est eẽ ps eẽntialis ꝑ se
ordinabil' ad eẽ illius cuiꝫ natũ est eẽ aliqd: nec põt
eẽ in se aliqȯ eiusdẽ rõnis cũ illo. 9. q. q. ĩ. M.

Illud qȯ ꝑcise accipit a forma priori ꝛ qȯ ꝑcise accipit a
forma posteriori: sic se hẽt ꝙ neutrum ꝑ se includit in
altero. iõ non est ꝑdicatio ꝑ se: sicut nec ecõuerso ꝛ iõ
ponendo genus accipi a forma priori ꝛ dĩiaꝫ a forma
posteriori ꝯcludẽdum est ꝙ nec genus ꝑ se ꝑdicabit ꝺ
dĩia nec econuerso. qȯ ꝯcedo. sed non sequit ꝙ genus
non ꝑdicet per se de spẽ: q: spẽs tñ importat dĩiaꝫ vl
timam tãq̄ ꝑncipalem in rõne sua: non tñ ꝑcise impor
tat illud: sed cũ hoc rõnem gñis tanq̄ de ꝑ se cõceptu
eius. 11. Distinctione. 4ᵃ. q. 3. ĩ. Ff.

Illud qȯ significatur ꝑ vocem proprie est res. sunt tamẽ
signa multa ordinata eiusdem significati: littera: vox:
ꝛ cõceptus: sicut sunt multi effectus ordinati eiusdem
cause: quorũ nullus est cã alterius: vt pꝫ de sole illumĩ
nante plures partes medij: ꝛ vbi est talis ordo causa
torum absq; hoc ꝙ vnuꝫ sit cã alterius: ibi est imedia
tio cuiuslibet respectu eiusdem cause: quoꝝ nullus est
cã alterius: excludendo aliud in ratione cause: non au
tem excludẽdo aliud in rõe effectus immediatiores:
ꝛ tunc posset ꝯcedi aliquo modo effectum ꝓpinquio-
rem esse cãm respectu effectus remotioris: non ꝓpter:
sed ꝑꝑ prioritatem illam: que est inter tales effectus ad
cãm. ita põt concedi de multis signis eiusdem significa
ti ordinatis: ꝙ vnum aliquo mõ est signum alterius: q:
dat intelligere ipsum: q: remotius non significaret nisi
prius aliquo mõ imediatius signaret: ꝛ tñ ꝑꝑ hoc vnũ
proprie non est signum alterius: sicut ex alia parte de
causa ꝛ causatis. 27. Dis. ꝑ q. 1. ĩ. D.

Imago consistit in actibus primis ꝛ scḋis simul. ꝛ hoc in
telligo sic. anima habet in se aliquam perfectionem sꝫ
quã formaliter est actus primus respectu notitie geni
te. ꝛ hꝫ in se aliam perfectionẽ fm quã recipit forma
liter notitiam genitam. ꝛ habet in se aliam perfectio-
nem fm quã recipit formalr volitionẽ. iste tres perfe-
ctiones dicuntur memoria. intelligentia ꝛ voluntas:
vel anima inquantum habet ipsas. anima igit inquan
tum hñs actum primum totalem respectu intellectio-
nis. s. anime vel aliquid anime: ꝛ obꝫ sibi pñs in ratio
ne intelligibilis: dr̃ memoria. ꝛ hoc memoria perfecta
includendo tam intellectum q̄ illud: quo obiectuꝫ est
sibi presens: ipsa etiam eadem anima inq̄tũ recipit no
titiam genitam dicitur intelligentia. ꝛ intelligẽtia per-
fecta: vt est sub illa notitia genita. voluntas etiam dr̃
perfecta inquantuꝫ est sub illo actu perfecto volendi.
Accipiendo igitur ista tria ex parte anime: vt sunt sub
tribus actibus suis: in istis inquam tribus est ꝯsubstã-
tialitas ratione illarum trium realitatum: que sunt ex
parte anime: sed est distinctio ꝛ origo ratione istaꝝ ac
tualitatuꝫ receptaꝝ in aĩa sꝫ istas realitates in aĩa. 3.
Dis. ꝑ. q. 9. E. ꝛ. 16. Dis. 2ᵃ. q. vnica. ĩ. N. ꝛ. 15. q. q.

Imago consistit in anima non fm ꝙ totaliter est vnum
ens: q: essentia anime representat vnitatem ꝛ distin-
ctionem. vnitatem respectu essentie. distinctionem re-
spectu potentiaꝝ: vt sue potentie sunt sub actibus: q:
tunc considerat ibi origo quasi vnius potentie ab alia
vt dictum est dist. 16. po entie aũt sic possunt compa
rari vel respectu temporaliũ vel respectu eternorum.
Et vt respectu eternorum hñt quandam spãlem simi-
litudinem ratione qua est expressior imago in ipsis: vt
sic q̄ vt sub actibus respectu temporalium: minus. n.
repugnant memoria intelligentia ꝛ voluntas create:
vt sunt respectu eternorum patri ꝛ filio ꝛ spũi sancto
eternis: q̄ vt sunt respectu lapidis vel alterius obiecti
temporalis: ꝛ q: minus expresse repãtatur imago in
anima proui huiusmodi potentie anime sunt sub acti
bus respectu tpaliũ q̄ qñ sunt sub actib° respectu eter
noꝝ. hinc est ꝙ Augu. dicit imaginem esse in portione
superiori que est respectu eternorum: non in portione
inferiori que est respectu temporalium: non ꝙ ibi non
sit imago in eisdem potentijs licet minus expressa. vt
dictum est. 24. Dist. 2ᵃ. q. vnica. D.

Inequalitas ĩtellectionis ꝛ intellectus est ꝑꝑ limitatio-
nẽ extremoꝝ: ꝑꝑ quã vel sine q̄ alteꝝ excedit alterum
additũ ex vtroq; extremo additũ aũt infinituꝫ vtriq;
extrẽo tollit ab vtroq; extrẽo limitationẽ. ꝛ iõ inequ
tatẽ. ꝛ iõ tũc nõ sequit ꝙ sint ieq̄lia: imo eque ꝑfectõis
est itellect° ifinit°: ꝛ itelligere ifinitũ. Etsi obijciat ꝯ h
ꝙ ifinitas nõ tollit oẽꝫ ieq̄litatem: q: albedo infinita
adhuc excederet in ꝑfectione nigredinẽ infinitã. Dico
ꝙ infinitas addita alicui limitato ex se est ifinitas fm
quid: qualis. s. põt cõpetere rõni talis limitati: q: non
dicit infinitatẽ vel illimitationẽ: nisi rõne illius cui ad
dit: q: hoc non põt esse formaliter simpliciter infinitũ.
Infinitas autem addita alicui perfectioni simpliciter:

cui.s.non repugnat infinitas simplr:est īfinitas simpliciter in illa rōne.⁊ ideo est simplr infinitas:intelligere aūt ⁊ intellectus sunt ex se perfectiōes simpliciter formaliter:nec ex se limitationē includunt.⁊ iō infinitas addita vtriq; dicit infinitatem simplr:nō tm̄ in istis rōnibus:sed cōcomitanter in entitate:veritate:⁊ bonitate:⁊ omni perfectione simpliciter vlr:q₂ omnis perfectio simpliciter mutuo ⁊ vnitiue se includit.⁊ ideo intelligere infinitum simplr equat intellectui infinito ⁊ econuerso.13.Dis.p̄ q.vnica.§ 3.

Inferiora ad verum l₃ includant ipm essentialr:nō tn̄ includunt omnia alia intelligibilia virtualiter:vel essentialiter:q₂ hoc verum:qd̄ est in lapide:non icludit essentialr vel v̄tualiter lapidem:s₃ ecōuerso illud ens qd̄ est lapis:includit v̄itatem.⁊ ita de quibuscūq; alijs entibus:⁊ eorum v̄itatibus.3.Dis.p̄.q.3.i.A.

Infidelitas suscipientis baptismum non est causa sufficiens q oporteat eum alias baptizari.dumtamen adsit intentio suscipiendi illud quod confert ecclesia.2.Distinctione.4¹.q.2.B.

Infinitas extensiua ad aliqua vt ad formas recipiendas non concludit infinitam entitatem receptiui.sicut patet de materia si esset receptiua infinitarum formarū: immo magis concludit imperfectionem:sed infinitas extensiua ad aliqua vt ad effectus simul cābiles ꝯcludit infinitatem intensiuā eo q talis pluralitas ꝯcludit maiorem pfectionem in eo qd̄ ad plura se extendit.nō ita de receptiuo.14.Dis.3ᵃ.q.2.Q.

Infinitas intensiua est vna cā repugnantie ad hēre magnitudinem:sed non adequata.habere aūt intellectualitatem sine mā est rō adequata.Ista autem duo oportet coniugi.s.intellectualitatem ⁊ immaterialitatē ad habendum medium sufficiens probandi q nulla intelligentia sit in magnitudine:q₂ sicut non sufficit intellectualitas sola ſm mentem Ar.sicut p₃ in hoīe.sic nec immālitas:sicut p₃ in celo.7.q.q.§.Nn.

Infinitas est proprius modus voluntatis diuine:sicut ⁊ cuiuscunq; alterius perfectionis essentialis.10.Distinctione.p̄.q.vnica.D.

Infinitas non est ratio terminandi vnionem nature:sed personalitas independens ex p̄ma.q.huius tertij.sed si dicas q infinitas potest esse alicui ratio terminādi: q₂ pōt supplere vicem cuiuslibet suppositi creati.Hoc pōt negari si in termino requirat incōicabilitas.nō.n.est idem formalr infinitum ⁊ incōicabile:q₂ omne infinitum est formaliter cōicabile.5.Disti.3ᵃ.q.2.B.

Infinitas non est spāle attributum:sed dicit modum intrinsecum cuiuslib₃ attributi: ⁊ pari rōe magnum:qd̄ quasi dicit indistincte:quod infinituz dicit distincte.ergo magnitudo essentie non distinguit ab essentia.nec etiam illa distinctione:que est inter attributa: ⁊ p ꝯn̄s equalitas ſm illam magnitudinem non distinguit ab idētitate:que est ſm essentiam.silr magnitudo sapientie non distinguit a sapientia illa distinctiōe que est inter attributa.ergo equalitas ſm magnitudinem sapiētie non distinguit a similitudine ſm sapientiaz:omnis autem magnitudo est vel essentie ſm quā ꝓprie est idētitas:vel attributi ſm quā alicuius est similitudo ergo nulla vi ꝓprie equalitas ēē in diuinis distincta ab idētitate ⁊ similitudine.31.Dis.p̄.q.vnica.§.E.

Infinitum intensiue non pōt esse subordinatum essentialiter alicui alteri nec sicut ad finem.q₂ bonum infinitū non est pp alterum bonum.bonum autem totius vniuersi vtroq; modo se habet.⁊.s in ordine entium inter se.⁊ in ordine eorum ad optimum seperatum.nec infinitum pōt esse subordinatu₃ alteri vt principaliori:q₂ habet virtutem actiuam infinitam.Et etiam ſm ipm in fine.12.met. Entia non volunt male disponi.vnus ergo princeps.7.q.q.§.Gg.

Infinitum non est cōponibile vt pars:q₂ pte totū est perfectius:īfinito nihil est pfectius.Infinitū tn̄ est vnibile.i.pōt terminare depēdentiā alterius ad ipm.Et si arguas q īfinito nō pōt fieri additio igit nec vnio.Rn̄deo infinitū nō h₃ in se qdcunq; ens formalr:sed v̄tualiter vel eminēter:⁊ ita v̄bū eo mō quo nō h₃ in se nām humanā illa pōt sibi addi:hoc est q formalr talis nā dependeat ad v̄bum:vt aūt est in v̄bo eminenter vel v̄tualiter non dependet sic ad verbum:q₂ sic non h₃ entitatem dependentem.1.Dist.3ᵃ.q.1.L.

Infinitū non est q̄si attributū vel passio entis.sine eius d quo dr̄:s₃ dicit modū intrinsecū illi⁹ entitatis:ita q cū dico ens infinitū:nō hēo ꝯceptū q̄si per accn̄s ex subo ⁊ passione:sed ꝯceptum p se subiecti in certo gradu pfectionis.s.infinitatis:sicut albedo intensa nō dicit cōceptū p accn̄s sicut albedo visibilis.imo intensio dicit gradū intrinsecum albedinis in se.⁊ ita p₃ simplicitas huius ꝯceptus.s.ens infinitu₃.Perfectio aūt istius cōceptus multiplr ꝓbat:tum q₂ iste ꝯceptus inter oēs a nobis ꝯceptibiles:v̄tualiter plura icludit.sicut.n.ens includit v̄tualiter bonum ⁊ verū in se.ita ens infinitū includit vex infinitum:⁊ bonū infinitū.⁊ oēm perfectionem simplr sub rōne infiniti.tū q₂ demonstratione q₂ vltimo ꝯcludit esse de ente infinito vel esse infinitū de aliquo ente:sicut apparet ex.q.j.2.di.illa aūt sunt pfectiora q̄ vltio cognoscunt demōstratione q₂ ex creaturis:q₂ pp eox remotionē a creaturis difficillimum est eo ex creaturis ꝯcludere.Si aūt dicis d summo bono:vel de sūmo ente:q illud dicit modū intrinsecum entis:⁊ includit v̄tualiter alios ꝯcept⁹.Rn̄deo q si summū intelligat cōparatiue:sic dicit respectū ad extra:s₃ infinitū dicit ꝯceptū ad se.si aūt intelligat absolute summū:hoc est q ex nā rei nō possit excedi:pfectio illa expressius ꝯcipit in rōne infiniti entis.nō.n.summū bonū indicat in se:vtrū sit finitū vel infinitu₃.Ex hoc appet iprobatio illius:qd̄ dr̄ in p̄cedenti opi.q pfectissimū: qd̄ possumus cognoscere de deo ē cognoscere attributa reducēdo illa in esse diuinū pp simplicitatē diuinā.cognitio.n.esse diuini sub rōne īfiniti est perfectior cognitione eius sub ratione simplicitatis: q₂ simplicitas cōicatur creaturis.infinitas autem non ſ₃ modū quo conuenit deo.3.Dis.p̄.q.1.j.E.

Infinitū nullā pfectionē recipit q̄ īformet ipm:tn̄ sicut ista nā vnit sibi sine receptione passiua alicuius pfectiōis in v̄bo:ita verbum ex tali vnione est existens existentia huius nature.6.Dis.3ᵃ.q.1.j.F.

Infinitū potētiale est ignotū:q₂ vnū qdq; ē cognoscibile inq̄tū ē in actu:nō tn̄ ita est ignotū q repugnat sibi intelligi ab itellectu īfinito.s₃ nō pōt īfinitū cognosci ab aliquo itellectu cognoscēte ipm ſ₃ modū sue infinitatis.Modus.n.sue īfinitatis ē accipiēdo alter₉ post alterx.⁊ itellectus q̄ cognosceret hoc mō alter₉ post alterū cognosceret sp aliqd̄ finitū:⁊ nunq̄ infinitū.intellectus tn̄ infinitus pōt cognoscere totū illud simul:non partē post partem.3.Dist.p̄.q.1.D.

Inherentia est respectus q̄dā extrinsecus adueniens:⁊ l₃ ad minus cuicūq; accidenti absoluto:q₂ dicit actualē vnionē illius absoluti ad aliud absolutū ois aūt vnio absoluti ad absolutū est respectus extrinsecus aduenīens:ois aūt talis respectus est illi cui inest accn̄s p accidens:q₂ non necīo cōseqt illud ēē posito termino: tunc.n.eēt intrinsecus aduenīēs.nō.n.pōt aliqs respectus magis intrinsecus aduenire:q̄ qd̄ necessario consequatur fundamentum posito termino:si enim solum fundamentum positum sine termino consequeret non

esset respectus.12.Distin.4ᵃ.q.1.N.

Inherētia inheret albedini: aliodn albedo nō eēt for̄alr īherens illa inherentia: τ si q̄ris de illa inherentia q̄ inherentia albedinis inheret albedini: dico ꝙ illa est eadem inherentie albedinis: τ tm̄ ibi est status. Rō hui⁹ pꝫ li.2.dis.1.q.5. qꝛ illa relatio est idē fundamēto sine qua fundamentū esse includit ꝯdictionē. hmōi est ista inherentia inherentie: qꝛ ꝯdictio est inherentiā albedinis ad supficiē esse actu: τ nō inherere actu: vel nō habere inherentiā: silr impoīe est τ ꝯdictio est esse in aptitudine: quin τ hēat in aptitudine. sꝫ pp rōnem oppositā nulla inherentia forme absolute est sibi eadē: qꝛ nō est simpliciter repugnantia illam formam simpliciter esse τ non inesse.12.Dis.4ᵃ.q.1.J.

Iniusticia actualis manere non pōt cessante actu: qꝛ illius subiectum proximum est actus in aīa sicut τ rectitudinis sibi opposite. non enim anima potest esse immediatū subiectū illius rectitudinis: sed tm̄ actus in anima adhuc tn̄ non manente actu non manet illa rectitudo nec eius obliquitas.14.Dis.4ᵃ.q.1.B.

Immiscere philosophia scripture sacre sine dubio multum valet. τ precipue metaphysicalis: vt veritas scripture de trinitate τ intelligentijs τ abstractis intelligatur.24.Dist.3ᵃ.q.vnica.J.E.

Immutabilitas agentis excludendo cās actiuas intermedias vel receptiuas ꝯcludit sm̄ Aristotilē. ꝙ nō possit fieri aliquid nouū alterius rōnis. sed si vna cōditio defecerit. s. qn̄ cāe intermedie actiue vel passiue diuersimode se hn̄t in causando pōt cāre d nouo aliquid alterius rōnis. Si ēt effectus cāndus sit eiusdem rationis pōt deus ipꝫ cāre: immediate nulla posita nouitate in eo pp diuersitatem cāuarum receptiuarꝫ: sicut sol immediate soluit glatiē τ coagulat lutum: nulla posita nouitate in eo. ita sm̄ Aristotilē hoc corpe organizato de necessitate immutabilitatis causat hanc animā: τ pri⁹ non: qꝛ materia non erat disposita: sicut nec sol causat alium τ alium radium in aere τ in aqua: nisi pp diuersitatē recipientium. sic in proposito deus influit vniformiter in q̄lꝫ ingētum pōt sm̄ Aristotilē. τ qꝛ iste ē dispositus: ille non. iō deus impellit istum ad tale ꝓpositū: ad qd̄ consequit cōmodum. illū aūt non impellit: qꝛ non inuenit in eo dispositionem illam quā diximus prius. τ ita positio Aristotilis d bona fortuna stat cū

t.c. 15. positione sua.8.phys.l. ꝙ deus non pōt causare nouū mundum vel nouum celum vel nouum motum sꝫ suā totalitatem.21.q.q.R.

Impedimentū pro statu isto. s. ordo inter potentias inferiores subest cāsitati dei. nō aūt cāsitati alicuius creature: τ iō cuilꝫ creature: que ꝓsupponit istū ordinem. est impedimentum. non autem deo vel ad deum q̄ est sup istum ordinē.11.Dis.2ᵃ.q.vnica.F.

Impfectio aliqua pōt repugnare alicui vel qꝛ includit pfectionem simplr vel qꝛ includit impfectionē illi impfectioni repugnantem. siquidem sunt multe impfectiones repugnātes inter se. vbi grā. repugnat deo esse album. τ nigro repugnat esse albū. deo aūt pp pfectionē simplr. que repugnat toti gn̄i coloris. immo toti gn̄i q̄litatis: immo toti gn̄i entis cāti: nigro aūt repugnat album pp pfectionē suam limitatā sub gn̄e coloris q̄ pfectio limitata necio hꝫ impfectionē annexā. alia tn̄ τ in alio gradu a pfectione albi.3.q.q.T.

Impossibile ē aliquā spēm intelligibilē cāri in aīa p influxū ab angelo: qꝛ nō credo ꝙ angelus posset aliq̄ formā realem quā intelligo distinctam ꝯ vbi cāre in istis inferioribus: nec p ꝯn̄s spēm intelligibilem in aīa q̄ est forma τ pfecta lꝫ dicat intrinseca respectu obiecti: quacūq rōne posset istā imprimere. posset imprimere intellectionē in intellectu: qꝛ τ intellectio est forma q̄dā intentionalis respectu obiecti realis τ ex se posset imprimere volitionē qd̄ nlls ꝯcedit.45.Di.4ᵃ.q.2.E.

Impoīe est q̄litercūq aliqd esse hic realr qd̄ pus nō fuit hic realr: qn̄ fit aliq̄ mutatio realis vel in isto vel in illo cui est pn̄s realr. nā nullo mō est transitus a ꝯdictorio in ꝯdictoriū q̄tūꝫ ad aliqd̄ pdicatū reale qn̄ fit aliqua mutatio realis: qꝛ si nihil mutat realiter nō est rō q̄re hec ps ꝯdictionis est magis va nūc q̄ pus: nec q̄re pus alia magis va q̄ ista: τ sic tā nūc q̄ pus vel ambo sunt simul va: vel ambo sil falsa.10.Dis.4ᵃ.q.1.G.

Impossibilitas in creatura est propter formalem repugnantiam partium.43.Dis.p.q.vnica.i.B.

Immortalitas vt dictum fuit dis.19. non fuit impossibilitas moriendi etiā stante isto statu: sed possibilitas nō moriendi que possibilitas cōseruata fuisset in actu nō moriendi per multa adiutoria que dicta sunt ibi: puta per esum ligni vite: per custodiam angelorꝫ: per protectionem diuinam: τ bonum regimen intrinsecum: τ cetera ibi dicta.29.Dis.2ᵃ.q.vnica.C.

Impossibile simpliciter includit incompossibilia: que ex rationibus suis formalibus sunt icompossibilia: τ ab eo sunt principiatiue incompossibilia a quo principiatiue habent suas rationes formales. Est igit iste processus: ꝙ sicut deus suo itellectu producit possibile in esse possibili. ita producit duo entia formalr vtrunq in esse possibili. τ illa producta seipsis formalr sunt incompossibilia: vt non possint simul esse vnum neq aliquid tertium ex eis. Hanc autem incompossibilitatē quam habent formaliter. habent ex se. τ principiatiue ab eo quodammodo qui produxit ea: τ istam incompossibilitatem illorum sequitur impossibilitas totius figmenti includentis ea: τ ex ista ipossibilitate figmenti in se τ ex incompossibilitate partium suarum: sequitur impossibilitas eius respectu cuiuscunq agentis. τ ex hoc habet compleri totus processus impossibilitatis rei quasi vltimus gradus impossibilitatis fit negatio respectus ad q̄cunq agens: nec opꝫ hēre aliquē respectum negatiuum ex parte dei: nec ex parte cuiuscunq alterius. nec est forte aliquis in natura rei: lꝫ intellectus possit cōparare deū vel aliud agens ad istud sub negatione respectus. Si igit impossibilitas prima est formalr ex pte impossibilitas. τ principiatiue a deo. q̄n pncipiatiue reducat ad aliqd. nō tn̄ reducit ad negationē possibilitatis in deo: imo reducit pncipiatiue ad intellectū diuinū pncipiantē illud in illo eē. in quo ptes ille formalr repugnant: pp quā formalē repugnātiam totum ex eis simplr est impoīe. Et ex hoc appet ꝙ falsa est imaginatio q̄rentiū ipossibilitatē aliquorū q̄si in aliquo vno: q̄si aliqd vnū vel intelligibile vel q̄lecūq ens sit ex se formaliter impoīe sicut deus ex se est necesse eē formalr. nihil. n. est tale pmū in nō entitate: nec ēt entitatis opposite tali nō entitati est intellectus diuinus rō possibilitatis: nec ēt intellectus diuinus est pcise rō possibilitatis opposite nihilo: qꝛ tunc teneret illud argumētū de cāis pcisis in affirmatōe τ negatōe: sꝫ oē simplr nihil includit in se rōnes pluriū: ita ꝙ ipꝫ nō est pmo nihil ex rōne sui: sꝫ ex rōnibus illorꝫ. q̄ intelligit includere pp formalē repugnantiā illorꝫ inclusorꝫ pluriū: τ ista rō repugnātie est ex rōnibus formalibus eorꝫ: quā repugnantiā pmo hn̄t per intellectum diuinū: sꝫ non pcise.43.Dis.p.q.vnica.E.

Inceptio simpliciter requirit non tm̄ ꝙ sit acceptio esse simpliciter eius qd̄ dr̄ incipere: sed ꝙ sit ad primum eē eius. nunc aūt fuit in incarnatione acceptio nō tantū esse simplr corporis sꝫ ēt pmi esse: tunc autem fuissꝫ inceptio eē simplr sub mō vno. nō tn̄ p⁹. qꝛ pcessissꝫ idē

esse simpliciter sub alio modo. ⁊ ideo tunc fuisset inceptio fm quid mō aūt simplr. 10. Dis. 4ª. q. 4. G.

Incōmunicabile simplr qđ. s. importat repugnantiā ad posse dependere non ꝯuenit pmo negationi siue alicui rōne negationis: nec talis incōmunicabilitas ē in creatura ēt in se ꝑsonata: sed tn̄ incōicabilitas fm qđ. s. repugnantia ad cōmunicari: ⁊ hoc stante illa negatione dependentie actualis: ista aūt incōicabilitas fm quid non requirit entitatem positiuam simplr incōicabilē: sed tn̄ entitatem positiuam receptiuā negationis dependentie actualis sed incōicabilitas simplr si alicui negationi ꝯueniat hoc nō est: nisi qꝛ illa ꝯsequit entitatē positiuā simpliciter incōicabilem. 19. q. q. A a.

Inclinatio lapidis ad centrum nō est aliquid absolutum aliud a grauitate ⁊ aliqua potētia qua lapis hēat aliquā operationem in centrum: sicut aliqui imaginantur. Mirabilis. n. esset illa opatio: cū non esset dare terminū illius: ⁊ esset actio transiens: ⁊ cum centrum sit sibi ꝯueniens non agit actionem corruptiuam eius: nec ēt saluatiuam: qꝛ nō posset poni qualis esset illa opatio: vel quis terminus illius: iō nālis inclinatio lapidis nihil dicit vltra grauitatem lapidis nisi relōnē: nec pōt poni aliqua opatio nisi forte respectu vbi. ꝯseruando ꝓpriū vbi: qꝛ forte suū ꝓprium vbi in centro continue est in fieri. sicut lumē in medio: sed tunc actio illa nō ē in centrū: qꝛ vbi nō est in locante: sed in locato. ⁊ sic ē de voluntate: qꝛ voluntas nālis nō est volūtas nec velle nāle est velle: sed nāle distrahit ab vtroqꝫ: ⁊ nihil est nisi relo ꝯñs potentiā respectu ꝓprie pfectionis. vñ eadem potentia dr̄ voluntas nālis cū tali respectu necessario ꝯñte ipsam respectu ꝓprie pfectionis: ⁊ dr̄ libera fm rōnem ꝓpriam ⁊ intrinsecam que est voluntas specifice. 17. Dist. 3ª. q. vnica. D.

Inclinatio nālis duplex est. vna ad actū pmū. ⁊ est imꝑfecti ad pfectū: ⁊ cōcomitat potētiā essentialē. alia ad actū 2m ⁊ est pfecti ad pfectionē cōicandam: ⁊ ꝯcomitat potentiā accidentalē. De pma vex est ꝙ oppositū eius est violentū ⁊ non ꝑpetuū: qꝛ ponit impfectionē ꝑpetuā quā phs habuit ꝓ inconuenienti qꝛ ponit in vniuerso cāꝫ ablatiuā cuiuscūqꝫ iperfectionis. Sed scđa inclinatio nō ꝑpetuo suspendat nullū violentū ꝓpter dr̄: qꝛ nec imperfectio. nūc aūt aūt iclinatio aīe ad corpus tn̄ est scđo mō. 43. Dist. 4ª. q. 2. S.

Inclinatio naturalis appetitus nō est aliqꝰ actus elicitꝰ sꝫ ē sicut pfectio pma. ⁊ hec nō ē imoderata. sicut nec nā cuius est eam ita inclinet affectione cōmodi in obꝫ suum. ꝙ si hēret ex se actum elicitum nō posset illū moderari quin eliceret summe q̄tū posset elicꝰ: sꝫ volūtas vt hñs solā affectionē cōmodi nālē nō est cā alicuꝰ actus eliciti: sꝫ tn̄ vt libera. ⁊ ideo vt eliciens actū hꝫ vñ moderet passionem. 6. Dis. p. q. 2ª. 3.

Indiuiduationi geniti presupponitur quantitas corrupti: ⁊ omnia accidentia corrupti ordine durationis: qꝛ corruptum preexistit cum omnibus partibus suis. sed ex hoc nihil sequitur ad. h. ꝙ. s. sit prioritas naturaliter quantitatis ad eius indiuiduationem: vel indiuiduationē substātie illius in qua est quantitas. nam ista accidentia corrupti que precedunt tempore genitum sequuntur substantiam illam in qua sunt: ⁊ etiam illam vt singularem: ⁊ eodē modo accidentia geniti sequūtur substantiam genitam. 3. Dist. 2ª. q. 4. L.

Indiuiduum includit perfectionem aliquam: quam non includit commune: ⁊ propter illam perfectionem potest formaliter includere infinitatem. ⁊ tamen commune ex ratione conceptus communis non includit illā: vt conceptum inclusum: sed est aliquo modo determinabile per ipsam. 8. Dis. p. q. 3. Cc.

Indisciplinati est querere oīum demrātionē fm phm. 4. met. principiorꝫ. n. demonstrationis nō est demrātio: ⁊ eodē modo in ꝯtingentibus. alioquin eēt processus in infinitū in ꝯtingentibus: qꝛ ꝯtingētia non sequūtur ex necessariis: ⁊ iō ista volūtas dei: qua vult hoc ⁊ producit pro nunc: est imediata ⁊ pma cā: cuius nō est aliqua alia cā que reddēda sit: sicut. n. nō est rō quare voluit nām humanā in hoc indiuiduo eē: ⁊ eē possibile ⁊ ꝯtingens. ita nō est rō quare hoc voluit nūc: ⁊ nō tūc esse. sed tn̄ qꝛ voluit hoc esse. iō bonū fuit illud eē: ⁊ querere huius ꝓpōnis: sꝫ ꝯtingentis imediate: cāꝫ est q̄rere cām siue rōnem. cuius nō est rō querenda ⁊ sic arguas de expectare: vex est ꝙ ipsa volūtas q̄ hꝫ bonitatem ex ipso volibili: ipsa si est recta vult volituꝫ statī esse. nisi sit aliqua rō pp quā velit aliquid aliud eē: ⁊ tunc expectet illud aliud eē tpe opportuniori: sꝫ voluntatem q̄ nullā hꝫ bonitatē ex volito: sed econuerso: nec rōnē hꝫ quare nūc vult aliquid: sicut nec absolute rōnē hꝫ q̄re hꝰ velit. nō oꝫ aliā opportunitatē in volito expectare. 1. Dist. 2ª. q. 2. §. F. t.c.26

Inductio non sufficit ad sciam. nec iō scit vniuersale: qꝛ ex particularibus deducit. vñ magis sequit scientifice. oē totum est maius sua parte. igit hoc totum ꝙ econuerso. s. hoc ⁊ illud totum. igit omne. vñ euidētia principiorꝫ in scia non dependet ex singularibus: sed si nullum singulare eēt: cū scia sit necessariorꝫ. adhuc staret vera scientia: sꝫ principia sunt nota ex terminis apprehensis fm ꝙ termini vltro se offerunt intellectui. ⁊ resolutio certitudinis stat in hoc ꝙ ille ē talis intellectꝰ: ⁊ hi tales termini. 24. Dist. 3ª. q. vnica. §. K.

Intellectio ab alia intellectione distinguit p obm: ab obiecto vō ⁊ potentia distinguit p seipsam formaliter. ꝙ aūt ab eis distinguit cāliter hꝫ a causis extrinsecis: vt a potentia ⁊ ab obiecto: sicut radius hꝫ cāliter a sole ꝙ ab eo distinguit. 3. Dist. 2ª. q. 8. §. N.

Intellectionis ad obiectum: inq̄tum est motiuū intellectus: siue magis proprie inquantū est cāuium intellectionis: est relatio pertinens ad 2m modum relatiuorum: sicut filij ad patrem vel caloris geniti ad gignentem. relatio ēt intellectus ad obiectum: vt mobilis ad motiuum ptinet ad 2m modum. sicut relatio calefactibilis ad calefactiuū: sed pter istas relationes scđi modi: est alia relatio intellectionis ad obiectum: vt terminati ad terminans. non. n. tn̄ itellectio est ab obiecto. vt a cā efficiente totali vel partiali: sed est ad ipꝫ vt ad terminans: siue vt circa qđ ipsa est. Dīta istarꝫ relationum pꝫ qꝛ vtraqꝫ est sine alia. pma sine scđa in calore genito. scđa sine pma in intellectione lapidis: si fieret immediate a deo in me. pma non ē idētica: qꝛ idem absolutum posset fieri ab alia causa. scđa vō idētica: quia nullus actus natus esse circa obiectum posset eē idē: ⁊ nō terminari ad idē obiectum. scđa non est ad aliq̄ cām: qꝛ positis oībus cāis: pter hoc requirit in tali actu aliqđ terminans. pꝫ ēt diuidendo: nō est forme: nec efficiens: pꝫ. non finis: qꝛ obiectum vt est primū circa qđ est actus: non est pp ꝙ amatum elicit actus: nec est mā circa quā siue i q̄ siue ex q̄. Scđa pt pōi tertij modi: non qꝛ sit relatio mēsurati: sed qꝛ similis illi: qꝛ non mutua. Actus. n. requirit esse circa qđ sit. non econuerso: nec sola relatio mensurati est tertij modi: sed omnis similis. s. non mutua qualis est terminati ad terminans modo predicto: tamen ⁊ hic concurrit inter eadem absoluta relatio mensurati ad mensuram: sed potest poni formaliter alia ab ista relatione terminati. 3. Dist. p. q. 7. J. ⁊. 13. q. q.

Intellectio alicuius infiniti intensiue non cōcludit infinitatē actus: qꝛ non oꝫ actum hic talem modū qualē

bꝫ obiectum:q2 actus sub rõne finiti põt esse ad obie
ctũ sub rõne infiniti:nisi esset actus cõphensiuus. ⁊ cõ
cedo ꝙ talẽ actum circa obiectum infinitum non ha-
bemus.nec est pole.3.Dist.p̃.q.1.ĩ.D.

Intellectio est simplr perfectior fantasmate ⁊ quacunqꝫ
tali pfectione que est in parte sensitiua:q2 intellectio ẽ
proprie pfectio nature intellectualis vt intellectualis
est.que inq̃tuꝫ talis nobilior est tota anima sensitiua:
⁊ ita perfectior perfectione.15.q.q.B.

Intellectiones hñt eãm sufficientem memoriam:quo ad
pfectionem quã illa põt causare.ipsa tñ eadem cã con
currente cum supiori vel hñte ordinem essentialeꝫ cir
ca illud:circa qd̃ agit ipsa pfectiuſ agit.pp quem enim
ordinem nate sunt iste potentie se inuiceꝫ impedire:cũ
circa diuersa operant.ideo circa idem se intendunt. ⁊
tunc sequit opatio itẽsior ⁊ pfectior:vñ qñ intellect⁹
intelligeret aliquid:si esset opatio volũtatis circa idẽ.
⁊ imaginatio circa idẽ imaginabile.⁊ sensus circa idẽ
particulare:puta ꝙ esset presens:perfectior esset intel
lectio:q2 potentie distincte circa diuersa remittũtur in
actionibus suis.42.Dis.2ª.q.4.J.

Intellectio que est operatio imanens in operante põt di
ci cõpetere p se alicui dupliciter. vno mõ sicut proxi-
mo susceptiuo. aliomõ sicut remoto. Exemplũ pmo
mõ supficiẽs di alba.2ᵒmõ nõ:sꝫ hñ di hõ est alb⁹.sic
aïa dr p se intelligere tãꝙ pximũ receptiuũ intellectio
nis.sꝫ non pmũ qñ est vnita:q2 qñ est vnita est rõ sꝫ ꝙ
intellectio ꝯuenit hoi tãꝙ toti p formã.hõ aũt di p se
intelligere tanquã receptiuũ remotũ:q2 non recipit in
tellectionem nisi per hoc ꝙ aïa que est eius forma pro
ximius recipit eam.9.q.q.ĩ.J.

Intellectualitas non hꝫ rõnem attributi qſi actus scdi
aduenientis ipſi deo:sed rõne pfectionis dino intime.
quẽadmodũ vita ẽt in deo est actus non attributus si
ue aduenieñs:sꝫ dino itimus: ⁊ idẽ eẽntie.Ista ẽ vita p
fecta q̃ soli deo ꝯuenit:cuiusmodi ẽ vita intellectualiſ
est idẽ essentialr ipſi pme essentie.1.q.q.ĩ.J.

Intelligens non prius intelligendo intelligit.prima ergo
intellectio nõ est a rõne ondente obiectũ prius.ergo ẽ
a casu quodãmõ fm Aug.li.3.de li.arbi.nõ est in pote
state nostra quin visis tangamur.⁊ ideo illud est fortui
tum ⁊ casuale.21.q.q.ĩ.L.

Intelligere vnicũ si esset infinitoꝝ obiectoꝝ dispatoꝝ I
cluderet in se eminẽter pfectiones ifinitaꝝ intellectio-
nũ que nate sunt hñi respectu illoꝝ obiectorũ.non aũt
posset illa eminenter ꝯtinere in se nisi esset infinitũ in-
tensiue:qd̃ pꝫ.q2 vbi ille intellectiones cẽnt fm ꝓpꝰs
rõnes ibi esset infinitas pfectiõis alterius rõnis pp ob
iecta:q̃ posita sunt ifinita dispersata.ergo vbi sunt mõ
eminentiori ibi oportet ꝙ sit aliqua infinitas. non ex-
tensiue.q2 illam tollit vnitas huius in quo cõtinetur.
ergo intensiua.1.Dist.4ª.q.1.ĩ.U.

Intelligit deitas non cõicari quasi mã:sꝫ relonibus sub-
sistentibus.si psone ponent relatiue:cõicat deitas per
modũ forme non informantis:sꝫ qua relatio vel relati
uũ subsistẽs est deus:nec igit essentia informat relonẽ.
nec ecõuerso:sꝫ est pfecta idẽtitas.sꝫ essentia hꝫ modũ
forme respectu relonis.sicut nã respectu suppositi:inq̃
tũ ipsa est qua relo subsistẽs est deus.ecõuerso aũt nul
lo mõ relo est actus essentie:q2 sic dicit Damã.relo nõ
determinat aũm:sꝫ ypostasim:ita nõ est actus nãe. sed
ypostasis. Silr qñ relo informat fundamẽtũ:supposi-
tũ di relatũ p se 2ᵒmõ fm illud fundamẽtũ:sicut sor.ẽ
filis fm albedinẽ vel albedine.Hic aũt non est pꝰ dei-
tate.fm Aug.7.de tri.c.4.⁊.6.igit hic nõ est tal mo-
dus relonis ad fundamẽtũ:qlis est in aliq̃s.q2 hic fun-
damentũ non actuat p relonẽ.sed illa est tñ actus sup

positi vel est suppositũ. Dico igit breuiter:ꝙ relo ⁊ es
sentia ita sunt in psona.ꝙ neutra est forma informans
alteꝝ:sꝫ sunt pfecte idẽ:sꝫ nõ formalr.vt qñ nõ sũt for-
maliter eadẽ:relo nullo mõ pficit essentiã:nec ẽ termi
nus formalis receptus in essentia:sed essentia hoc mõ
est forma relonis:q2 est qua relo est:⁊ silr qua est de⁹.
essentia ẽt est formalis terminus gñationis:sic in crea
turis:nã est formalis terminus gñationis.nõ aũt act⁹
indiuidualis.5.Distin.p̃.qõ.Q.

Intentio non dr hic illud in qd̃ tendit sensus: q2 hoc mõ
ipm obiectũ esset intẽtio sed intẽtio hic dr illud p qd̃:
tanꝙ p principiũ formale:in obiectũ tẽdit sensus.⁊ sic
quicqd est signũ est res fm Augu.de doctrina xpiana.
sꝫ non ecõuerso.⁊ iõ in distinctione rei ⁊ signi:res acci
pit pro illa re.que nõ est signũ:sꝫ illa q̃ est signum sic ẽ
res.ita in distinctione rei ⁊ intentionis:liceꝫ intentio sit
res ⁊ forte sensibilis res.i quã possit sensus tẽdere. tñ
illa dr intentio:que nõ est tñ res in quã tendit sensus:
sed est ratio tendendi.in alteꝝ.cuius est ꝓpria similitu
do.13.Dist.2ª.q.vnica.ĩ.B.

Intellectus agens pfectior põt statim ab obiecto sensibi
li cãre spẽm intelligibilẽ:in q̃ res hẽat esse vt in actu i-
telligibile:virtus aũt impfectior põt reqrere esse ima-
ginabile:sicut dispõnem mediam ad esse intelligibile.
9.Distinctione.2ª.q.2.ĩ.P.

Intellectus agentis est facere de non vli vle:vel de intel-
lecto in potẽtia intellectuꝫ in actu:sicut dñt auctitates
phi ⁊ cõmentatoris.vñ cõmentator 3ᵒ de aïa dicit ꝙ si cõ. 18.
essentie reꝝ essent vles:sicut posuit Plato:nõ indige-
remus fm ipm:intellectu agente:cũ aũt vle inq̃tũ vle
nihil sit in existencia,sed tñ sit in aliquo : vt repñtante
ipm obiectũ sub tali rõne:iõ indigemus eo.Ista verba
nullum intellectũ hñt:nisi q2 intellectus agens facit ali
quid repñtatiuum vlis de eo:qd̃ fuit repñtatiuum sin
gularis:quocunqꝫ illud de.intelligat mãliter vel vtua
liter:hoc realiter est facere repñtatiuum sub rõne vlis:
q2 actio talis nõ terminat nisi ad repñtatiuum obie
cti sub rõne vlis;ergo talis actio intellectus agẽtis ter
minat ad formã aliquã realẽ in existẽtia:q̃ formalr re
pñtat vle inq̃tũ vle:q2 alr nõ posset terminari actõ ei⁹
ad vle sub rõne vlis.3. Dist.p̃.q.6.D.

Intellectus agẽs ponit vt p ipm transferat obiectum de
ordine in ordinẽ;qd̃ sic intelligi põt.de ordine sensibi-
liũ ad ordinẽ intelligibiliũ.⁊ p ꝯñs de ordie corpaliũ
ad ordinẽ spũaliũ.⁊ quare requirit ibi aliqd̃ trãsferẽs
ꝓprium:rõ vr esse:q2 agens qd̃ hꝫ eẽ corpale nõ hꝫ rõ
nem agentis nisi in passũ corpale:pp hoc ꝙ tale agẽs
requirit passũ approximatũ sibi localr:q2 si non esset
localr pñs:cẽt tali agenti quasi nõ pñs.igit nũꝙ aliqd̃
corporale põt esse rõ imediate cãndi aliqd̃ spũale:nec
p ꝯñs trãsferendi ab illo ordine ad illũ ordineꝫ.⁊ ista
vr esse rõ Augustini.12.sup Geñ.29.Sed qñ obiectũ
fit de actu intelligibili actu intellectum non transfert
sic de ordine ad ordinem.igitur non requiritur ibi itel
lectus agens.15.q.q.M.

Intellectus angeli determinat perpetuo ad intense cõsi-
derandũ ignem in rõne obiecti.2ᵒ apphendit istam de-
terminationẽ ad talem ꝯsiderationẽ.tertio odit. ⁊ sic
pmus istud odiũ orit ex affectione cõmodi ex q̃ vult qd̃
cunqꝫ obiectum ꝓut sibi delectabile fuerit cõsiderare
nũc hoc ⁊ nũc illud:⁊ ꝓmouet ex supbia ex qua vult
vti intellectiua sua fꝫ imperiũ volũtatis ꝓprie:⁊ cõfir
mat ex inuidia pp quã odit determinari a deo ad ali-
quã ꝯsiderationẽ vnicã.4ᵒ sedꝫ apphensio non tñ nu
da istius considerationis sicut in scdo.sꝫ apphẽsio cer
ta de euentu istius ꝯsiderationis intẽse ⁊ ppetue.5ᵒ.ex
hoc sequit tristitia.44.Dist.4ª.q.2.D.

Intellectus anime xp̄i subordinatus est diuine veritati in dictando ⁊ maxime de illis de quibus nō pōt esse certa dictatio nisi ex regulis determinatis a voluntate diuina contingenter se habente ad eas. cuiusmodi sunt omnia que spectant ad beatitudinem ⁊ miseriam iudicatorum: voluntas etiam anime ipsius est subordinata voluntati diuine recte volendo: ⁊ quantūcunq; efficaciter velit aliquid imperando illud efficaciter sic q̄ p suum imperiū illud eueniat subordinat necessario voluntati diuine qz illa voluntas anime xp̄i non est omnipotens. ergo impossibile est xp̄m ſm naturā humanam principaliter iudicare. Breuiter enim tota natura creata simul non habet efficax imperium respectu huius qd̄ est hanc animam videre deum. Dico efficax ad qd̄ imperium ex suo imperio in se non ab alia causa sequatur effectus. nec illa volūtas xp̄i p̄sumet principaliter imperare petrum fore beatum. sed tantummodo subauctentice imperare tanquam illud imperium fiat efficax ab alio superiore in virtute cuius imperat. 48. Distinctione. 4ª. q. 1. E.

Intellectus apprehendit agibile anteq̄ voluntas illō velit. sed non apprehendit determinate hoc esse agendū qd̄ apprehendere dicit dictare. immo vt neutrum est offert voluntati diuine. qua determinante per volitionem suam illud esse agendum itellectus apphendit tō quā verū illud agendum. 46. Dist. 4ª. q. 1. J. J.

Intellectus assentit vnicuiq; vero ſm euidentiam ipsius rei: quā natum est de se facere in intellectu: ⁊ ideo non est in ptāte itellectus firmius: vel minus firmiter assentire vero: sed tantum ſm proportionez ipsius veri mouentis intellectum. in potestate autez voluntatis est intensius assentire bono: vel non assentire: lz imperfecti⁹ viso. 1. Distinctione. p̄. q. 2. J. G.

Intellectus diuinus ad qd̄cunq; comparat essentiaz suā in eternitate comparat. licet non pro eternitate. vnde sicut in eternitate comparat voluntatem suaz vt creatiuam ad animam antixp̄i: vt possibilem pro aliquo tempore: ita comparat in eternitate voluntatē suam: vt creantem: ad animam antixp̄i vt actualiter existēz pro illo nunc: pro quo vult creare illam animaz: ⁊ iste qdem sunt due relōnes rōis: sic duo extrema: lz vtraq; eterna: lz nō p eterno. 30. Dis. p̄. q. 2. J. D.

Intellectus diuinus ex necessitate nature est speculatiu⁹. ⁊ non est ad hoc formalr libertas: lz nō sit sine voluntate complacente. deus enim necessario est sciens non aūt voluntate est sciens proprie sicut necessitate nō voluntate est deus. q̄ si arguis si voluntas non possit nō velle intellectum speculari. ergo nō est summe libera: non sequit: qz libertas eius non est ad intrinseca: que quasi p̄cedunt actum eius sed libertas eius est ad omnia factibilia. ⁊ ideo est necesse ponere p̄mam determinationem in voluntate respectu factibilium: nō sic aūt eēt si intellectus practicus p̄determinaret: immo nec proprie libertas posset saluari in voluntate respectu factibilium sed nec contingentia aliqua: qz intellectus necessario predeterminaret cum mera necessitate naturali. ⁊ voluntas necessario conformaret se intellectui: quod autem necessario etiaz necessitate consequentie est conforme necessario: non potest esse contingens. 38. Distinctione. p̄. q. vnica. D.

Intellectus diuinus aut offert volūtati simplicia: quorū vnio ē ɔtingēs in re: aut si offert cōplexionē: offert eā sicut neutram: ⁊ voluntas eligens vnam partem. s. cōiunctionem istorum pro aliquo nunc in re: facit illō determinate esse verum. hoc erit pro. a. hoc aūt existente determinate vero: essentia est rō intellectui diuino intelligendi istud veruz. ⁊ hoc naliter q̄tuz ē ex parte essentie: ita q̄ sicut naliter intelligit oīa p̄cipia necessaria: quasi ante actum voluntatis diuine: qz eorum veritas non dependet ab illo actu: ⁊ essent cognita ab intellectu diuino si per impossibile non esset volens: ita essentia diuina est rō cognoscēdi ea in illo priori instāti nāc: qz tunc sunt vera. nō quidem q̄ illa vera mouerunt intellectum diuinum: nec ēt termini eoꝝ ad apprehendendum talem veritatem: qz tunc intellectus diuinus vilesceret: qz pateret ab alio ab essentia sua: sed sicut essentia diuina est rō cognoscendi simplicia: ita ⁊ complexa talia. tunc aūt non sunt vera ɔtingentia: qz nihil est tunc: p qd̄ habeant veritatem determinataz: posita aūt determinatione voluntatis diuine iaz sunt vera: vz pro illo scdo instanti. ⁊ idem erit rō itellectui diuino (qd̄ erat in primo) intelligendi ista: que sunt iaz vera in scdo instanti. ⁊ fuissent cognita in primo instāti. si fuissent in primo instanti. Exemplum si in oculo meo ex potentia mea visiua esset vnus actus videndi oīm: qui sp̄ maneret. tūc si ab aliquo p̄sentante nūc sit iste color p̄ns: nunc ille: oculus meus videbit: nūc hoc: nunc illud. ⁊ tū per eandē visionez: ⁊ tūmodo erit differentia in prioritate ⁊ posterioritate videndi pp obꝫ prius ⁊ posterius p̄ntatum. ⁊ si vnus color fieret nālr p̄ns: ⁊ alius libere: nō eēt dña formalr in visiōe mea: quin ex pte sua oculus videret nālr vtrūq;. tū ɔtingenter posset videre vnum: ⁊ necessario aliud. inq̄tū sibi vnum sit p̄ns ɔtingenter: ⁊ aliud necessario: ita vtroq; istoꝝ modoꝝ ponit intellectū diuinū cognoscere existentias reꝝ. p̄ꝫ ſm vtrunq; q̄ est determinatio intellectus diuini ad illud existens: ad qd̄ determinat volūtas diuina. ⁊ certitudo infallibilitatis: qz non pōt voluntas determinare. quin intellectus determinate apprehendat illud: qd̄ voluntas determinat. ⁊ immutabiliter: qz tam voluntas q̄ intellectus sunt immutabiles. ex di. 8. p̄. ⁊ tamen cū istis stat cōtingentia obiecti cogniti: qz voluntas volens hoc determinate: contingenter vult hoc. 39. Dist. p̄. q. 1. O.

Intellectus diuinus inq̄tuz aliquo mō prior est actu voluntatis diuine producit ista obiecta in esse intelligibili. ⁊ ita respectu istoꝝ vr esse cā mere nālis: qz deus nō est cā libera respectu alicuius. nisi qd̄ p̄supponit ante se aliquo mō voluntatē seu actum voluntatis: ⁊ sicut intellectus: vt prior actu voluntatis: producit obiecta i esse intelligibili: ita vt prior causa vr cooperari illis intelligibilibus ad coꝝ effectū nālem. vt. s. apphensa ⁊ composita causent apphensionis conformitatem ad se. vt igitur q̄ ɔdictionem includat aliquez intellectū talem cōpositionem formare: ⁊ compositionē nō esse conformē terminis: lz possibile sit illos terminos non ɔcipere: qz lz deus volūtarie coagat ad hoc. q̄ intellectus terminos cōponat vel nō: tū cum cōposuerit. vt illa compositio sit conformis terminis hoc videtur necessario sequi rōnem terminoꝝ: quā hūt ex intellectu dei causante illos terminos in esse intelligibili. Et ex isto apparet qualiter non est necessaria spālis illustratio ad videndum in regulis eternis. qz Augu. non ponit in eis videri nisi vera que sunt necessaria ex vi terminorum. ⁊ in talibus est maxime necessitas tam causa remote q̄ proxime respectu effectus: puta tam intellectus diuini ad obiecta mouentia: q̄ illorum obiectorum ad veritatem complexionis de eis: ⁊ lz ēt non sit tanta necessitas ad pceptionem illius veritatis: q̄ oppositum includat ɔdictionem: tū necessitas est ex parte cause proxime consistente sibi cā remota: qz termini apphensi ⁊ compositi nati sunt nāliter cāre euidentiam ɔformitatis cōpositionis ad terminos. etiā si ponat q̄ deus coagat terminis ad istum effectum influē

tia generali:non tamen necessitate naturali. Sed fue
fit influentia generalis:fiue(qd plus est necessitas nā-
lis influendi terminis adhunc effectum:pz q non req-
rit illustratio specialis.3.Dis.p.q.4.R.

Intellectus diuinus non beatificat in videndo,volunta
te ut voluntas est:qz voluntas nō est pmum obm itel
lectus sui z non beatificat nisi attingendo pmū obm.
qz cū volūtas sit quasi posterior ipsa natura: qz pprie
tas:non pōt esse pncipiū cēndi pfectam visionē essen-
tie ut essentia est:que quodammodo est prior z perfe-
ctior. Juxta illud Dam.c.12.totum inquit in seipso cō
prehendens habet esse velut quoddam pelagus sub-
stantie infinitum.14.q.q.i.Y.

Intellectus diuinus non hz obm adequatum cōmune p
obstractionem ab omnibus obiectis : sed cōe cōitate
vtutis ad ois p se obiecta.alias vilesceret eius intelle-
ctus:qz posset imutari ab obo finito . qd ergo est sibi
primum virtualiter est etiam primum adequatum. Et
ideo intellectus diuinus precise cognoscit creaturā in
essentia sua : z non per illam creaturam ut obiectum
immediatum.5.q.q.L.z.15.q.q.X.

Intellectus est formaliter infinitus propria ifinitate que
est modus intrinsecus sue pprie entitatis.s.intellectua
litatis ut intellectualitatis:z tamen paternitas nō sic
est infinita:cuz hoc tamen pnitas est eadē realr essen
tie aliquo mō sicut intellectus.5.q.q.i.V.

Intellectus est immediatior q dicere qd est pmū notiōa
le:z ita p ons quocūqz notionali:voluntas ēt imedia
tior est ipso spirare:z per ons quo cunqz pertinente ad
processionem spūs sancti.1.q.q.R.

Intellectus z voluntas ut sunt potentie opatiue:non re
quirunt distinctum obm formale:imo illud idē: qd est
primū obm formale intellis diuini:est ēt primū obm z
formale volūtatis diuine:ita q vtraqz po⁹ btificat in
eodem obo pmo fm eadē rōnē formalē pmi obiecti:
nulla.n.pfectio quasi radicata in ipa essentia diuina ē
primo beatificatiua intellis vel volūtatis diuine:sz ipa
essentia diuina sub oimoda pma rōe.vt.s.est fundamē
tū ois pfectiōis in diuinis:z sic nō reqrit distictio for
malis in obis potētiaz vt sūt potētie opatiue:ita nec
in potentijs: ut sunt pductiue.13.Di.p.q.vnica.i.R.

Intellectū eē nečio respectu alicui⁹ obi non ponit illō eē
aliquid in entitate reali aliud a pmo obo:qz eē cogni
tū ab intellectu diuino nō ponit illud esse in se:sz in in
tellectu pñtialr nō sic esse volitū:imo ponit tūc vl ose-
quēter illud hēre aliud esse a volūtate:z hoc loquēdo
de volitiōe efficaci:qz qd sic volitū est a deo: aliqñ ē in
effectu.nō est igit intellectus diuinus ita se hñs ad itel
ligibilia alia a se:sicut volūtas ad alia volibilia:qz ille
itellectus pōt eē nečio oium itelligibiliū : qcunqz sunt
sibi pñtia:nec p hoc ponit aliquid aliud a do formalr
necessariū l eē reali.volūtas aūt nō possz eē nečio ali
quoz alioz volibiliū:nisi illa alia eēnt aliqñ nečia in
aliq eē reali alio ab esse diuino.8.Dis.p.q.5.N.

Intellectus hz actiuitatē suā pprią siue obo pñte in se.si
ue in spē sua ocurrente secū ad cāndū effcm cōez sbo-
rū:ita q sufficit vnio z approximatio istoz pcialiū cāz:
nec tñ reqrit q altera alteri iformet:qz neutra dat alij
actū ptinētē ad suā cālitatē pcialē.3.di.2ª.q.8.i.D.

Intellectus itelligēs summō vez de aliquo nō sūmo vo
errat.sicut itelligēdo lapidē eē summū vez:nō tñ errat
itelligēdo lapidē in se itellectiōe simplici:vel itellectio
ne collatiua itelligēdo illud cui ipz ouenit:ita volūtas
volēdo p⁰ᵐ bonū volūtate simplici cōplacēdo ñ errat.
nec volēdo illō alicui:cui illō bonū ouenit:nō aūt cō
gruit nisi ipsi soli:z iō volēdo illud cuicūqz alij a se qsi
volitione collatiua errat.6.Dis.2ª.q.1.J.

Intellectus inquātum intelligit aliquid precise quia sen
sus cui coniungitur illud sentit dicitur portio inferior.
15.Distinctione.3ª.q.vnica.i.N.

Intellectus nō hz sensus pro cā in cognōne sua:sed tm.p
occasiōe:qz intellis non pōt hēre notitiā simpliciū:nisi
acceptā a sensibus:illa tñ accepta:pōt simplicia vtute
sua cōponere.z si ex rōne taliū simpliciuz sit cōplexio
euidēter va.intellis vtute ppa z terminoz assentiet il
li cōplexioni:nō vtute sensus a q accipit terminos ex
teri⁹. Exēpliū si rō totius z rō maioritatis accipiant a
sensu:z intellis cōponat istā.Oē totū ē maius sua pte.
intellis vtute sui z istoz terminoz assentiet idubitan-
ter isti cōplexioni:z nō tm:qz vidit terminos cōiūctos
in re:sic assentit isti. Sortes est albus:qz vidit terminos
in re vniri:imo dico:q si oēs sensus eēnt falsi a qb⁹ acci
piuntur tales termini:vel qd plus est ad deceptionez.
aliq sensus eēnt falsi z aliq sensus vi.intellis circa talia
pncipia nō deciperet:qz sp hēret apd se terminos:q es-
sent cā vitatis:vt pote.si alicui ceco nato eēnt ipsie mi
raculose in sōnijs spēs albedinis z nigredinis:z ille re
maneret post in vigilia:itellect⁹ abstrahēs ab eis cō-
poneret istā.albū nō est nigz.z circa istā nō deciperet
intellis:lz termini acciperent sensu errāte : qz rō formal
terminoz:ad quā ouentū est:est necessaria cā verita
tis huius negatiue.3.Distin.p.q.4.i.D.

Intellectus nō posset recipe formas oium mālium vt obo
rū:si eēt virt⁹ mālis z organica:tñ hoc dito q sit non
organica nō opz ipz esse nō tale realr.qle illud cui⁹ oz
eē receptiuus itellectualr:nō.n.opz oppositā eē dispō
nem in receptiuo alicuius realr z intellectualr:suppo-
sito q itellectus nō sit vtus organica:qd tñ reqreret si
esset vtus organica. Idem.n.itellectus pōt eē ipsemet
realr z in actu p ditum realr . z tñ receptiuus intelle-
ctualr:z sui.z dītus: z cuiuscūqz informātis eū realr:z
est tota rō.qz talia sic recepta intellectualr non requi
runt in recipiente determinataz dispōnem oppositam
enti intelligibili reali.3.Dis.2ª.q.8.M.

Intellectus nō hz distincta adeqta oba:qz nō pōt in aliō
obm distinctū o suū obiectū adeqtū:qz tunc idē obie-
ctū eēt adeqtū z nō adeqtū:z tūc potētia excederet il
lud in operādo circa aliud ex equo distinctū . z ēt nec
potētia pōt hēre plura obiecta pma pmitate vtutis:qui
est scōs intellis:qz nō pōt eē q vtute.a.itelligat qcqd i
tellexerit:z ita.b.z ex virtute .b. intelligat quidquid
itellexerit:z ita.a.qz q.a.sit rō itelligēdi.b.z ecōuerso
est circulatio:z ista circulatio est ipossis.nec pt ēt intel
lectus sūme qetari in duob⁹ obis ex eq distinctis:qz nō
hz p obiecto btifico z qetatiuo illud quo circūscripto
nihil minus qetaret z btificaret.sz circūscripto vno ad
huc eēt in alio sūme satiatus qetat⁹ z pfectus.g in illo
nō posset eē pfect⁹.pari rōne nec i alio.5.q.q.i.K.

Intellectus nō est in potētia essentiali:qz deficiat sibi ali
qua rō cālitatis:qtū est ex pte sui:sed itellect⁹ est in po
tētia essentiali:qñ alia cā partialis nō est sibi pñs:quā
opz esse pñtez ad hoc q sequat actio.z qñ illa cā pcia
lis est approximata est in potētia accñtali siue propin
qua ad agendum.3.Dist.p.q.7.i.Y.

Intellectus nr pro statu isto nō est natus moueri imedia
te.nisi ab aliquo imaginabili vel sensibili extra pri⁹ mo
ueat. Et quare hoc:forte pp pctm:sicut vr Aug. dice
cere.15.tri.c.vlti. Hoc tibi fecit ifirmitas:z que cā in-
firmitatis:nisi iniquitas. Idē dicit Cōmētator.6.ethi.
coz:z Linco.ibidē.z sup pmo posterioz.iiij. vl forte
est ista cā nālis prout nā isto mō instituta est:nō abso-
lute nālis:puta si ordo iste potētiaz.de quo dcm est in
pmo dissuse:nečio hoc requirat.q qñcūqz vlr intelle-
ctus intelligat.opz fantasiā actu fantasiare singulare

eiusdē: sȝ hoc nō est ex nā: nec ista cā est absolute nālis: sȝ est ex pctō: ꝛ nō solū ex pctō: sed ēt ex nā potentiaꝝ ꝑ statu isto: quicq̄d dicat Aug. 3. Dis. 2ª. q. 8. ꝭ. J.

Intellectus nr̄ respectu genite notitie hȝ potentiam rece ptiuā. ꝛ ista potētialitas est imꝑfectiōis: qꝛ est potētia litas passiua. nihil aūt facit hoc ꝑ se ad rōneȝ ꝑncipij ꝓductiui: qꝛ nulla ipfectio formalr̄ est de rōne ꝑncipij ꝓductiui ꝛ maxime qn̄ ꝑn^m ꝓductiuū pōt in se eē ꝑfe ctū. hȝ ēt itellectus nr̄ rōnē ꝑncipij ꝓductiui respectu notitie gēite. ꝛ h̄ ē ex ꝑfectiōe eiꝰ: q̄teṅꝰ actꝰ ꝑmꝰ v̄tua liter ꝯtinet illū actū scdm. 2. Dist. ꝑ. q. 7. ꝭ. D.

T. c. 3. Intellectus nr̄ non statiȝ hȝ ꝑfectā notitiā obi: qꝛ ꝭȝ phi losophū. 1. physicoꝝ. innata est nobis via ꝓcedēdi a ꝯfuso ad distinctuȝ. ꝛ iō ꝑus ordine originis imꝑmitur nobis notitia obi ꝯfusa q̄ distincta. ꝛ iō nc̄cia est inq̄si tio ad h̄ vt itellectꝰ nr̄ veniat ad distinctā notitiā. ꝛ iō nc̄cia est inq̄sitio ꝑus v̄bo ꝑfecto: qꝛ nō est v̄bū ꝑfe ctū nisi sit notitia actualis ꝑfecta. Sic igit̄ intelligēdū est q̄ cognito aliquo obiecto ꝯfuse sequit̄ inq̄sitio per viā diuisiōis diīaꝝ ꝯuenientiū illi: ꝛ iuētis oībus illis differentijs cognitio diffinitiua illius obiecti est actua lis cognitio perfecte: ꝛ ꝑfecte declaratiua illius habi tualis notitie: q̄ ꝑᵒ erat in mēoria: ꝛ ista distincta noti tia ꝑfecte declaratiua est ꝑfcm̄ v̄buȝ hoc dicit Aug. 9. de tri. c. 10. Nā plȝ mihi q̄ noui: ꝛ diffinio q̄d sit itempe rātia. ꝛ h̄ est v̄bū eius. ꝛ ibidē ꝑmisit in eodē. c. Au gu. qd̄ iam supius positū est q̄diu de memoria ꝑferri ꝛ diffiniri pōt. i. distincte ꝛ diffinite actualr̄ cognosci v̄tu te eius. qd̄ est in memoria nō igit̄ de rōne v̄bi est gigni post inquisitionē: sȝ necessariū eꝰ itellectui īꝑfecto: qꝛ non pōt statim hēre notitiā diffinitiuā obi. hȝ. n. noti tiā talē post iquisitionē. ꝛ iō v̄bū ꝑfcm̄ nō est in nobis sine inquisitiōe: ꝛ tn̄ qn̄ verbuȝ ꝑfcm̄ sequit̄ talē inqui sitionē: illa iquisitio nō est gn̄atio ipsiꝰ v̄bi formalr̄: sed q̄si ꝑuia ad hoc vt generet̄ verbū: qd̄ bn̄ inuit Aug. in aucte ꝑallegata li. 15. de tri. c. 15. hoc atq̄ illac volubi li quadā motione iactamus: cū a nobis nūc hoc: nūc illud: sicut inuentū fuerit: vel occurrerit: cogitat̄: ꝛ tūc sic veꝝ v̄bū qn̄ ad illud qd̄ scimus ꝑuenit atq̄ inde for mat̄ v̄bū eiꝰ vbi vr̄ innuere q̄ illa iactatō. i. iq̄sitio nō ē gignitio v̄bi formalr̄. sȝ eā sequit̄ gignitio v̄bi de eo qd̄ scimus. i. de obo in mēoria hitualiter cognito. Et tūc si obiciat̄ ad quid tūc inquisitio erit necessaria: Possȝ dici ad istō q̄ motus est necessarius ad hoc vt inducat̄ formā ꝑfecta: q̄ nō possȝ statiȝ in ꝑnᵒ motus iduci: vel inductio multaꝝ formarū ordinatarū ad iductionem vltime forme: ꝛ absq̄ illo ordine formarū nō possȝ vl time forma induci statiȝ: ꝛ sic ꝭȝ hoc ponit̄ iste ordo. ita q̄ ꝑᵒ ē hitualis notitia ꝯfusa. 2ᵒ actualis itellectio ꝯfusa. 3ᵒ iquisitio ꝛ inq̄sitiōe multa v̄ba de multis noti tijs hitualibus v̄tualiter ꝯtentis in memoria: quā in quisitionē sequit̄ distincta ꝛ actualis notitia ꝑmi obie cti, cuius cognitio inq̄rit̄: que notitia actualis distincta imꝑmit hitualē in memoria ꝑfecta. ꝛ tūc est ꝑmo mēo ria ꝑfecta: ꝛ assilat̄ memorie in p̄re: vltimo ex mēoria ꝑfecta gignit̄ v̄bū ꝑfcm̄ sine inquisitiōe mediāte inter ipsam ꝛ v̄bū. ꝛ illa gignitio assimilat̄ gignitioni v̄bi di uini ꝑfecti ex memoria ꝑina ꝑfecta. nullō igit̄ v̄buȝ est ꝑfecte repn̄tans v̄bū diuinū: qd̄ potissime iuestigat au gu. nisi illud qd̄ gignit̄ de memoria ꝑfcā sine inq̄sitione media inter talē memoriā ꝛ tale v̄bū: lȝ nec illa mēo ria possit hēri in nobis ꝑp imꝑfectionē itellectus nr̄i: nisi ꝑcedat inquisitio. 27. Dis. ꝑ. q. 1. D.

Intellectus nr̄ pro statu isto ē passiuū determinatuȝ: ad determinatū actiuū: vt ad fantasma ꝛ intellectū agen teȝ: ꝛ iō impeditur ne possit recipe imediate imutationē ab aliquo actu itelligibili sine fātasmate: qꝛ fantasma ta se hn̄t pro statu isto ad intellectū nr̄ȝ: sicut sensibilia ad sensū: quo ad h̄. s. vt sicut sensus nō imutat̄ ꝑᵒ nisi a sensibili extra. sic nec itellectus nr̄ ꝑma imutatiōe imu tat̄ nisi a fātasmate. vn̄ aūt h̄ sit: tactū ē dis. 3. ꝑ. s. ex or dine potentiaruȝ q̄ ordo nō est mere ex nā hoīs vn̄ ho mo: qꝛ tunc nō esset alius ordo in btītudie: vel igit̄ ex culpa: vel ex isto statu ꝑp aliq̄d ꝑtinens ad culpaȝ cu ius cā queratur alibi. 11. Dis. 2ª. q. vnica. ꝭ. A.

Intellectus pōt accipi vel ꝑ se ꝭm q̄ est q̄dā potētia opa tiua tali opatiōe distincta ꝯ opatione volūtatis. ꝛ sic q̄truȝ est de se nālr̄ agit: vel ꝭm q̄ est potētia practi ca respectu agibiliȝ extra: ꝛ sic pro eodē phs hȝ artē: intellectū: ꝓpositū: electionē: ꝛ appetitū. ꝛ isto mō ac cipiēdo intellectū distinguit agēs ꝑ intellectū ꝯ agēs ꝑ nām: ꝛ illo scdō modo frequēter loquit̄ de itellectu fere ꝑ totum libꝛuȝ ethicorū. ꝛ. 9. met. ꝛ. 3. de aīa. ꝛ 2ᵒ physicorū. de potētia rōnali: sed ꝑmo mō parum loq tur phs de intellectu. 25. Dis. 2ª. q. vnica. ꝭ. L.

Intellectus ꝑt cogi ad assentiendum: ita q̄ nō ꝑt esse ita eccus quin apꝑhēdens aliquos termios ex euidentia eorū pōt ꝯcipe eoꝝ v̄itatē cōplexionis cōposite ex eis. volūtas autē nō cogit̄ ex bōitate obi: iō ꝑt eē ita auersa: q̄ q̄tūcunq̄ bonuȝ sibi ōn̄sum non mouet ipsā ad amādum ipȝ saltē ordinate. 7. Di. 2ª. q. vnica. Y.

Intellectus ꝑt ōn̄dere aliqd̄ obm ꝑ^m voluntati: ꝛ in isto ꝑmo obo ōn̄dere pōt aliqd̄ ꝑ se obm: sȝ non ꝑ^m. ꝛ vo cat̄ h̄ obm ꝑmuȝ totuȝ illud: ad qd̄ terminat̄ actus: ꝛ obiectuȝ ꝑ se: qd̄ includit̄ ꝑ se v̄tute in obiecto termi nante ꝑmo. Utraq̄ aūt rō ibi ostensa sufficit ad h̄ q̄ voluntas hēat actuȝ suuȝ circa illō: nō. n. oȝ q̄ volun tas velit totuȝ ꝑ^m ōn̄sum: sȝ ꝑt velle illō: qd̄ ōn̄dit̄ in illo ōn̄so: ꝛ ēt non velle. 1. Dis. ꝑ. q. 2. ꝭ. E.

Intellectus simplex pōt apꝑhendere eq̄litatē dei sine er rore: ꝛ sufficit sola simplex apꝑhēsio ad hoc q̄ appeti tus appetat illud apꝑhensuȝ alteri: sicut intellectꝰ ap ꝑhēdens albedinē ꝛ apꝑhendens coruū pōt velle al bedinē coruo: equalitas aūt dei pōt apꝑhendi sine er rore: qꝛ in aliquo est sine errore: nā filius dei ē equalis patri. ꝛ ille pōt apꝑhendi: vel si nihil esset equale: ad huc eq̄litas possȝ apꝑhēdi absolute. nec in apꝑhensio ne illa simplici est error: nec aliqua falsitas. ꝛ tn̄ illa ap prehensio simplex sufficit ad volitionem illius simpli cis cuiuscūq̄ intellecto ꝛ amato. 6. Dis. 2ª. q. 1. G.

Intēsa imaginatio facit aīum ita distractū ab oī alia co gitatione cuiuscūq̄ actualis itellectiōis: qd̄ vr̄ ipm in tellectualiter vider̄: ꝛ ꝯcomitat̄ forte illā intensā ima ginationē alicuius rei intellectio illiꝰ imaginabiliȝ: sed nulla est ibi itellectio alicuiꝰ mere itelligibilis: nō ima ginabiliȝ. ita ēt oiȝ raptus ad quē pōt hō seipm dispo nere in hac vita ꝑ ꝯsuetudinē: nō est ad aliquā visionē mere intellectualē. sȝ imaginariā: ꝛ itellectionē conco mitantē illā imaginariaȝ: lȝ forte taliȝ q̄etatio in hoie ab oībuȝ extrinsecis per talem visionem quandoq̄ di sponat vt deus animum sic tranquillum rapiat ad vi sionem intellectualem. 11. Dis. 2ª. q. vnica. B.

Inter obm ꝛ potentiā nō opȝ esse equalitatē: sed quādā ꝓportionē. talis aūt inter q̄ requirit̄ sola ꝓportiō ali as pn̄t esse maxime dissilia: vt pȝ de mā ꝛ forma. Itē de actiuo ꝛ passiuo: sic est in cognōne dei respū intelle ctus creati: nō. n. req̄rit̄ inter obm ꝛ itellectū nisi ꝓpor tio motiui ad mobile. obiectū. n. se hȝ ꝑ modū mouē tis potentiā. ꝛ iter talia magis requirit̄ dissimilitudo q̄ similitudo. Potētia. n. capax ē opatiōis tm̄ respcū huiꝰ obiecti: ꝛ iō ꝓportionat̄ si potētia est ex se eliciti ua sicut terminus opationis ꝛ opatio nō: sicut ꝓpor tione q̄ntitatiua equalis. hoc similiter pȝ in aliq̄. n. en ordinatum ad finem suum proximum hȝ proportio

nē imediatā ad illā. ꝛ tn̄ distat in infinitū a fine: nec tn̄ īpedit hoc ꝓportionē ei⁹ qḋ est ad finē. ꝛ ad illḋ genus ꝓportōis ꝑtīet ꝓportō obi ꝛ act⁹. 49. d. 4ᵃ. q. 11. B.

Inter intellectionē ꝛ volitionē est ordo ꝑꝑ duo. vnū est ꝑꝑ p̄ntia iaꝫ dictā. aliud est ꝑꝑ istaꝝ potētiaꝝ ordinē in operādo: qꝛ iste potētie tales sunt: ꝙ vna ē nālr ordinata p̄us opari ꝙ alia. p⁹ rō nō est rō p̄oritatis generatiōis ad spiratione: sꝫ scḋa. sicut. n. inq̄tū sūt potētie opatiue est aliq̄s ordo īter opatōes eaꝝ: ita inq̄tū sunt potētie ꝓductiue est aliq̄s ordo. ꝓductōis eaꝝ: sꝫ nō sit ordo nečitatis ꝑꝑ p̄ntiā obi tale h̄ndā. Exēplū hui⁹ est. si in igne calor ꝛ siccitas sint eāe vel potētie actiue nate tn̄ ordiate elicere act⁹ suos: ita ꝙ siccitas nō possit desiccare: nisi calor p̄ius calefaciat: ista necessitas ordinis nō est: qꝛ ꝑcalefactionē sit obꝫ desiccabile p̄ns sicco: vt desiccet: sꝫ ꝑꝑ nāꝫ istaꝝ potētiarū actiuarū. ꝛ si in illo p̄ori in quo calidū calore calefac̄: cōicaret calefacto: vel ꝓduceret in calefcō: nō tn̄ calorē: sꝫ ēt siccitatē: quā h̄ūt: calefcm̄ eadē siccitate desiccaret cū calefaciente: qꝛ in illo instanti nāe in q̄ est desiccatio: vna siccitas est in calefaciente ꝛ calefcō. Ita intelligēdū est h̄: ꝙ in illo signo originis: in quo pr̄ ꝓducit actū volūtatis. p̄n^m ꝓductiuū idē est in patre ꝛ filio. ꝛ iō fi lius eadem productione producit spiritum sanctū cuꝫ patre. 11. Distinctione. p̄. q. 1. ī. C.

Inter p̄n^m actiuū ꝑfcm̄ in supposito ꝑfecto: ꝛ sbaꝫ terminantē actionē nō necio mediat aliqḋ acciñs. secus aūt est de deo: cui⁹ itellectio ꝛ volitio sūt eēntia ei⁹: ꝛ iō ꝑ itellectionē ꝛ volitionē p̄t subꝫ ꝓducere creatura autem non sic. 1. Distinctione. 4ᵃ. q. 1. ī. Hg.

Inuidia non solū est in subtrahēdo illa bona: q̄ possunt cōicari actu volūtatis imediate: sꝫ q̄cūꝙ volēs p̄t cōicare: ꝛ non cōicat. 6. Dist. p̄. q vnica. ī. N.

Ista ꝓpō q̄cq̄d pōt cā effectiua p̄ma cū cā scḋa p̄t p se imediate: nō est nota ex terminis neꝙ rōe nāli: sꝫ ē tm̄ credita: qꝛ si ipsa oipotentia: ex qua depēdet: eēt nota rōne nāli: facile eēt ꝓbare ipsis p̄hīs multas veritates ꝛ propōnes q̄s ipsi negāt. ꝛ facile eēt eis ꝓbare falsꝫ possibilitatē multoꝝ: q̄ credimus: q̄ ipsi negāt. Oipotentia tn̄ hoc mō sumpta: sꝫ nō sufficienter demōstret. ꝓbabiliter tn̄ pōt ꝓbari sicut veꝝ ꝛ necessariū. ꝛ ꝓbabili⁹ ꝙ q̄dā alia credita: qꝛ nō ē icōueniēs q̄dā credita eē euidentiora ꝙ alia. 42. Di. p̄. q. vnica. C.

Iste cui iminet metus pc̄ti mortis vel carceris h̄ꝫ rectaꝫ rōneꝫ dꝫ dicere v̄ba mitimōialis q̄ exigunt ab eo: ꝛ ex ꝯtīti dꝫ ꝯsentire iterius ꝯcordiuer v̄bis: nec tn̄ p istū cōsensuꝫ trāsfert ꝑtātē sui corpis in illā: qꝛ nllus ꝯsensus ē trāslatiuus nisi mere liber. 29. Dis. 4ᵃ. q. vnica. E.

Iste dūe sunt accñtales po⁹ ꝓductiue. s. actiua vl factiua: vltr. n. ois potētia ex se ꝓductiua alicui⁹ receptibilis in aliq̄. in quolꝫ receptiuo ꝓportionato ꝛ approximato ꝓducit: vel pōt ꝓducere illḋ ꝓducibile: ꝙ si ꝓducibile nō sit natū in aliquo recipi: potētia ꝓductiua ꝓducit illud: ꝛ nō in aliquo. sꝫ p se subsistēs: si tn̄ sit potētia ꝓductiua sufficiēs ad ꝓducendū nullo alio p̄supposito: ꝛ iō qꝛ pr̄ h̄ꝫ notitiā genitā: nō agēdo. i. ñ ꝓducēdo aliq̄d in se: nec faciēdo. i. ꝓducēdo aliq̄d distictū essentialr extra se: sꝫ qꝛ ꝓductū in nullo natū est recipi: ꝛ intellectus est p̄ncipiū ꝓductiuū sufficiēs: qꝛ infinitū iō ꝓducit notitiam genitam in se subsistentem: que est persona. 2. Distinctione. 2ᵃ. q. 7. ī. G.

Iste fuit ordo in p̄uisione diuina p⁹. n. d̄s intellexit se sub rōne sūmi bōi. in 2⁹ signo intellexit oēs alias creaturas. in 3⁹ p̄destinauit bos ad gloriā ꝛ grāꝫ ꝛ circa alios habuit actū negatiuū nō p̄destinādo. i 4⁹ p̄uidit illos casuros in adā in 5⁹ p̄ordinauit siue p̄uidit de remedio: q̄o redimerent p passionē filij: ita ꝙ xp̄s in carne sicꝫ oēs electi p̄us p̄uidebat ꝛ p̄destinabat ad grāꝫ ꝛ gloriā ꝙ p̄uideret passio xp̄i: vt medicina ꝯ lapsū: sicꝫ medicus p̄us vult sanitatē hoīs ꝙ ordinet de medicīs ad sanādū. Sicꝫ aūt p̄us p̄destinant electi ꝙ passio xp̄i p̄uideat vt remediū ꝯ lapsū eoꝝ: ita tota trinitas prius p̄ordinauit p̄destinatos ꝛ electos ad grāꝫ ꝛ gloriā finalē q̄tū ad efficaciā ꝙ p̄uiderit xp̄i passionē tāq̄ medicinā acceptandā ꝓ electis cadētibus in adā pri⁹ predestinatis ad gloriā finalē: ꝛ sicut v̄bū p̄uidit passionē p̄ri offerendā ꝓ p̄destinatis ꝛ electis: ꝛ sic eā efficaciter obtulit in effectu: ita tota trinitas ꝓ eis passioneꝫ efficaciter acceptauit. ꝛ pro nullis alijs fuit efficaciter oblata. nec ab eterno acceptata: ꝛ iō tm̄ meruit eis p̄mā grām ordinantē ad gloriam ꝯsumatam. hoc q̄tuꝫ ad efficaciā meriti. 19. Distin. 3ᵃ. q. vnica. ī. A.

Iste ꝓductiones ḡnatio ꝛ spiratio sūt alteri⁹ rōnis: loq̄ndo de ꝓprijs rōnibus eaꝝ: tn̄ p̄t aliqḋ vnū cōe abstrahi ab eis: ꝛ eoꝝ mō de hoc cōi qḋ ē p̄ncipiū: ipꝫ p̄t eē cōe vnius rōnis: sꝫ illa d̄ q̄b⁹ dr̄ sint alteri⁹ rōnis loq̄ndo d̄ ꝓprijs rōnibus eorū. 29. Dis. p̄. q. vnica. C.

Istḋ disiunctū nečiū vel pōle ē passio entis circūloquens passionē ꝯuertibilē cū ente. sicꝫ sunt multa alia illimita ta i entib⁹. passiōes aūt entis ꝯuertibiles vt cōius imediate dn̄r de ente: qꝛ ens h̄ꝫ ꝯceptuꝫ simplr̄ simplicē. ꝛ iō nō pōt esse mediū īter ipꝫ ꝛ suā passionē: qꝛ neutri⁹ est diffō: q̄ possit eē mediū si ēt sit aliq̄ passio entis nō p̄ma. difficile ē videre p quā p̄orem: vt p mediū possit ꝯcludi de ente: qꝛ nec facile est videre ordinē passionū entis: nec si ille ordo cognosceret viderent ꝓpōnes assumpte ab eis pro p̄missis eē multū euidētiores ꝯclōnibus. in passionib⁹ aūt disiūctis: sꝫ illud totū disiūctū nō possit demōstrari de ente: tn̄ cōiter sūpto illo extremo qḋ ē minus nobile. d̄ aliq̄ ente: p̄t ꝯcludi aliḋ extremū qḋ ē nobili⁹ de aliq̄ alio ente. sic seq̄t. si aliqḋ ens ē finitū. ergo aliqḋ ens ē infinitū. ꝛ si aliqḋ ens ē ꝯtingēs. g̃ aliqḋ ens ē nečiuꝫ: qꝛ in talib⁹ nō posset enti ꝑticulr̄ inesse iꝑfecti⁹ extremū. nisi alicui enti inesset ꝑfecti⁹ extremū: a q̄ depēderet. 39. Dist. p̄. q. 1. C.

Ita ꝑfecte videret d̄s cognosci: q̄tū ad oēꝫ cognitioneꝫ realē: vel ꝯceptū realē: vt cognoscit sub attributo vno: sicut si cognoscat sub rōne oium attributoꝝ: qꝛ cognō pluriū relationū rōnis nō facit ad ꝑfectiorē cognitionē realē h̄ndā de aliquo. 8. Dis p̄. q. 4. ī. O.

Iustitia actualis: ꝛ si p̄maria sit ꝑcise in actu volēdi tn̄ secūda vel scḋaria pōt esse in actu iperato p actū volendi: qꝛ ꝛ ille h̄ꝫ rectitudinē ꝓpriā. sꝫ dependentē a rectitudine actus volēdi. 18. q. q. ī. X.

Iustitia rōe cui⁹ d̄bitor est hō vel angelus iustitie nō ē nisi po⁹ nālis volūtatis moderādi iclinationē nālē. q̄ ē ꝯ iustitiā ifūdēdā: ꝛ illḋ ē libtas q̄ nō est aliq̄d supadditū volūtati: imo de p se rōe ei⁹. dico igit ꝙ illā iustitiā nālē. s. potentiā q̄ potuit ꝯseruare iustitiā ifusā sibi recipit angelus: ꝛ p ꝯns potuit peccare in p̄mo īstāti: ꝛ iō debitor iustitie fuit. 5. Dis. 2ᵃ. q. 2. D.

In disciplinis acq̄sitis assentit d̄o cōplexo ꝑꝑ euidentioꝫ ex suis terminis aliā aūt euidētiā h̄ꝫ ꝓpter p̄ncipiū ex terminis suis: ꝛ aliā ꝯclō ex suis ꝛ alteri⁹ rōnis: sꝫ iste euidētia sit cāta ab illa: ꝛ iō pōt eē ali⁹ habitus respcū huius ꝛ illi⁹ q̄ respicit formalē rōnē v̄itatis h̄ ꝛ ibi: sꝫ in creditis ñ assētit ꝑꝑ euidētiā crediti. sꝫ ꝑꝑ v̄itatē reuelantis cui assentit. ꝛ illa ē eadē respcū p̄morū articuloruꝫ ꝛ respectu aliorum explicatorū ex illis: ꝛ iō nō est ali⁹ habitus vnius ꝛ alterius: qꝛ est idē obiectū sub eadeꝫ ratione formali. 35. Dist. 3ᵃ. q. vnica. B.

In agentib⁹ eq̄uoce. i. in illis agentibus: q̄ nō agunt ꝑ formā eiusdē rōnis cū illa ad quā agūt: ꝓpō illa: ꝙ nihil mouet se: nō h̄ꝫ necessitatē: nec ꝓbatio ei⁹: ꝙ aliq̄d sit

in po° ꝛ in actu respcū eiusdē aliqd ꝯcludit. non.n.ibi agēs est tale formalr in actu: qle passū est formalr i po°: s3 agēs v̓tualr ē tale i actu: qle formalr est in potētia patiēs: ꝛ ꝙ idē sit v̓tualr tale i actu: ꝛ formalr tale in potētia nulla est ꝯdictio. ista glo. de agētib° vniuocis: ꝛ equocis necīa ē: qꝛ phs posuit motū: nō tm̄ in gn̄e qlitatis: s3 q̄titatis ꝛ vbi. in q̄titate aūt: ꝛ vbi nullū ē agēs vniuocū: qꝛ in gn̄e q̄titatis: ꝛ vbi nulla ē forma: q̄ sit pncipiū iducēdi sile3 formā: imo (vt gn̄alr dicit) q̄cūq3 mot° est ad formā nō actiuā: nō est ab agēte vniuoco: qꝛ ex q̄ forma talis t̄minās nō ē actiua: nulla eiusdē rōnis est pncipiū agēdi. sunt igit̄ apud phs multi motus ab agēte nō vniuoco: s3 equoco: ꝛ ibi agēs ē v̓tualr tale in actu: qle patiēs formalr i po°.3. Di.p̄.q.7.R.

In angelo ꝛ hoīe ipsa volūtas s3 affectionē iustitie ꝛ cōmodi est totale pncipiū pfectū in eē pmo respectu actus volendi. 18. Distinctione.3ª.q.vnica.§.R.

In aīa ē imago dei s3 tres potētias q̄ deformate erāt p peccm̄. iō xp̄s reformādo sic pfecit volūtatē p charitatē: sic itell3 p fidē: q̄uis volūtas possit diligere deū clare visū ex pte obi: nō tn̄ eodē mō sine charitate ꝛ cum charitate. iō nō solū pp actū pmū dat charitatē s3 pp scd̄3: vt sit pfectior ꝛ itēsior act° diligēdi ex potētia ꝛ charitate q̄ ex potētia tm̄: sic p3 li.j.di.17.ꝛ silr de fide suo mō: qꝛ sic charitas fac̄ scd̄3 actū pfectiorē: sic fides: s3 charitas vltra h̄ facit acceptū actū suū ꝛ actu3 cuiusl3 alteri° potētie. Vn̄ sic dcm̄ fuit ibi si fieret vna volūtas pfectissima ꝛ nō hēret charitatē. tāto magis deficeret a ꝑpria pfectiōe in actu scd̄o. quē poss3 hēre s3 ꝑportionē geometricā: pp corētiā charitatis ꝑportiōate potētie: q̄to magis excederet aliā volūtatē iferiorē in pfectiōe pma. pficit igit̄ has potētias p hitus supnāles in eē q̄dā supnāli sicut note sunt ēt pfici nālr hitibus sopnālib°.24.Dis.3ª.q.vnica.§.F.

In aīa pōt intelligi duplex mutabilitas. vna ab affirmatiōe in negationē ꝛ ecōuerso: puta ab igrātia ad sciā3: vl' a nō itellectiōe ad itellectionē. alia q̄si a ꝯtrio i ꝯtriū. puta a rectitudine ad deceptionē: ꝛ ecōuerso. aīa autē q̄ ad q̄cūq3 obā est mutabilis pma mutabilitate. ꝛ p nihil formalr in ea exn̄s tollit ab ea tali3 mutabilitas: s3 nō est mutabilis scd̄a mutabilitate. nisi circa illa cōplexa: q̄ nō hn̄t euidentiā ex terminis. Circa illa vō q̄ sunt ex terminis euidētia mutari nō pōt scd̄a mutabilitate. qꝛ ipsi termini apphēsi sūt. cā necīa ꝯformitatis cōpōnis ad ipsos terminos. igit̄ si aīa ē mutabilis a rectitudie in errorē absolute. nō seq̄t: ꝙ p nihil aliō a se pt rectificari: qꝛ saltē rectificari pt circa illa obā: circa q̄ n̄ pt itells errare apphēsis t̄minis.3.D p̄.q.4.L.

In aliquib° creaturis gen° ꝛ dr̄ia accipiunt ab alia ꝛ alia re: sic ponēdo plēs formas in hoīe aīal accipit a sensitiua. ꝛ rōale ab itellectiua. Et tunc illa res a q̄ accipit genus vē ē potētialis ꝛ pfectibil' ab illa re: a q̄ accipit dr̄ia. Aliqn̄ ibi nō sunt res sicut in accn̄tib°. saltē i vna re ē aliq̄ pma realitas a q̄ sumit genus: ꝛ alia realitas a q̄ sumit dr̄ia. dicat pma.a. scd̄a.b.a. s3 se ē potētiale ad b. ita ꝙ p̄cise itelligēdo.a. ꝛ p̄cise itelligēdo b.a. vt itelligit in p° instāti nāe in q̄ p̄cise est: ipsu3 ē pfectibile p.b. sic si eēt res alia. S3 ꝙ nō pficit̄ realr p b h̄ ē pp idētitatē.a.ꝛ.b. ad aliqd totū: cui realr pmo sūt eadē: qd q̄dē totū prio ꝑducit: ꝛ in ipso toto ambe iste realitates ꝑducunt. si tn̄ altera istaꝝ sine altera ꝑduceret: vē eēt potētialis ad eā ꝛ vere eēt ipfecta sine alia. Ista aūt cōpō realitatū potētialis ꝛ actual' minima ē: q̄ sufficit ad rōnē gn̄is ꝛ dr̄ie. Et ista nō stat cū hoc: qd q̄l3 realitas in aliq̄ sit ifinita: realitas.n. si eēt de se ifinita: q̄tūcūq3 p̄cise sūpta: nō eēt i po° ad aliq̄ realitatē. igit̄ cū in deo q̄cūq3 realitas eēntial' sit formalr ifinita: nul

la ē a q̄ formalr possit accipi rō gn̄is.8.D.p̄.q.3.R.

In apritudine ꝛ potētia ipfectiōis ē separi ab actu in actu ē ipfectiōis qd nō stati3 hz secū terminū: ꝛ ꝙ n̄ manet s3 trāsit: ꝛ in eo qd q̄si ꝯseq̄t actū suū: sicut pānitas ē ipfectiōis qd nō est sp in sūma actualitate cōicatiōis nāe. pfectiōis aūt ē qd mānet ꝛ hz secū corre^m coexn̄s. Ablatis ḡ ipfectiōib° ꝛ retētis his q̄ sūt pfectionis gn̄atio nō ē tm̄ dispositiua ad terminū: s3 cōpletē ꝑductiua termi: q̄ q̄dē gn̄atio pfcā ꝛ gn̄atio ꝯpleta ꝛ gn̄atio nō trāsiēs s3 sp manēs icludit totū qd req̄rit. pānitas ēt q̄ nō sequit actū gn̄andi q̄si dispositiuū ꝛ ꝑuiā: ꝛ ita trāseūtē: ꝛ manet in sua actualitate cōpleta q̄ sp ē i cōpleta cōicatiōe nāe: ipa icludit totū. gn̄atio ḡ ista cōpleta ꝛ eterna. ꝛ pānitas illa cōpleta ꝛ eterna. ꝛ pānitas illa cōplete ꝛ eterne actualitatis oio idē dn̄t ex pte rei. s3 vnā rōnē pfectionis q̄ est in creaturis magis importat hoc nomen generatio q̄ paternitas: ꝛ econuerso est de aliis.4.q.q.R.

In baptismo magis ꝑprie ē adoptō in filiū q̄ mr̄imōiū: qꝛ puulus nō pōt dici ꝑpe ꝯhere mr̄imoniū: cū nō vtatur rōne: cui° vsus req̄rit ad oē3 ꝯctum. in adoptione autem sufficit solus actus adoptantis: ꝛ si nullum habeat adoptatus. 4. Distin.4ª.q.4.R.

In baptismo Jo. nihil sacri baptismi ꝯferebat. ablutō.n. exterior sine determiatis v̓bis ꝛ determinata itentiōe ꝯplatis oino nihil est sacri baptismi. sicut nec quecūq3 alia balneatio.2. Distin.4ª.q.2.C.

In baptismo soluit debitū hn̄di illō donū in se ꝛ cōmutat̄ in debitū hn̄di donū equalēs. s. grā3: ꝛ illō debitu3 secundum sp ex tūc manet: nec pmū redit: ꝛ qui caret scd̄o dono debito grauī° peccat q̄ q̄ caret pmo: nec tn̄ est peccator pctō originali: qꝛ nō reddit debitu3 hn̄di illā iustitiā.32. Distin.2ª.q.vnica.§.J.

In bonis angelis erat iclinatio nālis ad beatitudinē tanta q̄ta erat i malis ꝛ maior si hēbāt meliora nālia: qꝛ iclinatio ista est s3 pfectionē nālē. tn̄ bōi in eliciendo actū nō vtebant̄ volūtate s3 ei° rōnē ipfectā: i. q̄tum. s. est tm̄ appetit° itellectiu° agēdo. s. tali mō quo competeret appetitui itellectiuo agere: s3 vtebant̄ volūtate s̄m perfectā ei° rōnē: q̄ est libertas. agendo. s. s3 voluntatē eo modo: quo ꝯgruit agere libere inq̄tū liberum agit. hoc aūt erat s̄m regulā supioris volūtatis determinantis. ꝛ hoc iuste.6. Dist.2ª.q.2.L.

In bonitate specifica que dr̄ bonitas ex circūstātia talis est ꝑcessus. pma bonitas vr̄ eē circūstantia finis. qꝛ ex nā agētis ꝛ actionis ꝛ obi stati3 ꝯcludit ꝙ tali3 actus non d3 competere tali: nisi in ordine ad talē finē. ꝛ d3 eligi ꝛ appeti pp finē talē. ꝛ ista circūstātia nō est ipi° actus: vt in esse reali positi vel nō p̄cise sic. s3 ipi° act° vt voliti ꝛ per actū volūtatis ad talē finē relati. imo non minus ē electio bona q̄ fit pp finē debitu3: esto ꝙ p actū illū elicitū extra nō attingat̄ finis electiōis q̄ si attingeret. Post circūstātiā finis vr̄ sequi circūstantia modi agēdi q̄ ꝯcludit̄ ex oībus ꝑdictis vel aliq̄b° eorū tal vel tal' dēre eē. Postea ꝯcludi pt de tpe. qꝛ tali agēti talis actio pp talē finē ēt talē hn̄s modū non d3 sp ꝯuenire. s3 ꝑ tpe ꝑ quo ordiabilis est ad talē finē: vel ꝑ quo pōt talē finē hēre. Vltima aūt oīum vr̄ circunstantia loci q̄uis multi sunt act° quoꝝ ēt bonitas completa moralis non determinat locum.18.q.q.D.

In causis ordinatis est alia virtus causandi: ꝛ principalior in priore: non autem in pncipio: quod non est cā: qꝛ ibi non est alia virtus pncipiandi. ꝛ ideo in diuinis personis non plus principiat pmū pncipians q̄ secundum: sicut nec causa superior plus causaret q̄ causa secunda: si eadem virtute causatiua causaret cum causa secunda.12. Distinctione.p̄.q.2.D.

In ɔtingētib⁹ est aliqd pmū:qd est imediatū:⁊ tñ ɔtigēs: qz nō stat ad necīū.nō.n.ex necīo sequit ɔtingēs:⁊ iō in talibus opȝ stare ad istā.volūtas dei vult hoc:q̄ est cōtingēs:⁊ tñ imediata:qz nulla alia cā pot est rōe volūtatis:qre ipsa sit hui⁹ ⁊ nō alteri⁹.8.D.p.q.5.Z.

In coordinatiōe pdicamētali sunt oia q̄ p se ptinent ad illā coordinationē circūscripto quocūqz:qd nihil ē illius coordinatiōis:qz fm pbm.p⁹.poster.stat⁹ est i qlȝ

t.c.35. pdicamēto ⁊ in sursū ⁊ in deorsū.igit sic inuenit suppmū in gñe pcise cōsiderādo illō sub rōne eēntie:⁊ inueniunt gña itermedia: ⁊ spēs ⁊ dr̄ie:ita inuenit ēt infimū.i.singulare absqz ol existētia actuali:qd pȝ euidenter:qz hic homo non plus includit formaliter existentiam actualem q̄ homo.3.Dis.2ᵃ.q.3.Z.A.

In corpibus beatoꝝ erit color fm vltimā pfectionē cōuenientē cōplexionib⁹ suis. Si aūt corp⁹ bti sit capax lucis:⁊ nō tñ coloris:plȝ mihi q̄ ponat ibi.talē autē colorē.s.vltra pfectionē cōplexiōis sue cū refulgentia esse dotē claritatis voco.49.D.4ᵃ.q.15.B.

In creaturis nō est aliq̄ vera pdicatio in abstracto p idētitatē:que non sit formalr:⁊ iō nunq̄ fuit tradita logica in creaturis de pdicatione alia formalr vera ⁊ alia per identitatem.8.Distinctione.p.q.4.Z.

In creaturis non tñ relones suppositoꝝ ⁊ superpositionis sūt reales:vbi extrēa differt spē:sȝ ēt relones cōes sunt reales in extremis:vbi extrema differūt numero. ergo hic suffic distictio realis nūeralis in extremis ad realitatē relonū cōiuȝ:sicut ad distinctionē relonū originis:q̄ q̄si spē differunt.31.D.p.q.vnica.Z.C.

t.c.15. In creaturis ordo gñatiōis ⁊ ordo pfectiōis sūt ɔtrij: sic pȝ.9.met.q̄ illa q̄ sūt priora gñatiōe sūt posteriora pfectiōe.⁊ rō est:qz creature pcedūt de po⁹ad actū: ⁊ iō de impfcō ad pfcm:⁊ iō prius pueniē via gñatiōis ad iperfcm q̄ ad perfcm:sȝ eūdo ad simplr p^m oꝫ q̄ idē sit simplr p^m ⁊ origine ⁊ pfectiōe.ēt fȝ pbm ibidē.qz tot⁹ ordo originis ⁊ pfectiōis reducit ad aliqd pmū perfectiōis:sic ad pmuȝ originis totalis.in diuinis igitur sic debent intelligi concurrere ordo generationis: ⁊ ordo perfectionis.5.Distinctione.p.q.2.D.

In creaturis si cōparet cā ad duos effcūs ordinatos eētialior est ei⁹ cōparatio ad effcm vtrūqz q̄ vni⁹ effcūs ad altez.pp.n.depēdentiā coꝝ ad cāȝ eandē ordinate depēdent adinuicē:⁊ nō ecōuerso pp dependentiā vni⁹ ad altez dependēt ordinate ad cāȝ eādē.igit si per impole destruat sibi ordo effectuū iter se ordinatoꝝ non pp hoc adhuc est negādus ordo ⁊ depēdētia vtriusqz ad cāȝ:qz ppter minus impole non est ɔcedendū maius impole:nec ppter minus necessarium est negandū maius necessarium.1.Dist.2ᵃ.q.1.L.

In creaturis vbi nāe specifice sunt plurificate in suppositis nulla est necīo determinata:qz a sola volūtate agētis sunt tot vel tot ita q̄ nō repugnat nāe esse in plib⁹: si ḡ talia plura eiusdē rōnis sunt imediate a deo:sūt tñ finita in actu:qz volūtas diuina iponit eis finitatē:sed nā sunt necīo finita: qz nihil est itrinsecū creaturis cui ɔdictorie repugnat maior vel mior plalitas. q̄cūqz āt pluralitas ē polis i diuis ipa ē oīno finita.2.q.q.V.

In dānatis est appetit⁹ nālis respcū btitudinis:qz sicut supra dcm̄ est appetitus nālis nō addit aliquā perfectionē super nāȝ absolutā:sed solū iclinationē ipi⁹ nāe ad suā pfectionē:⁊ iō manēte nā māet ille appetit⁹. Et si dicas q̄ tūc ille appetit⁹ erit frustra:ita dicas q̄ dānati frustra sunt hoies vel angeli:cū appetit⁹ nālis non addat absolutū aliqd sup nām coꝝ. vñ dico q̄ lȝ illud sit frustra qd caret pfectōe sua ⁊ frustrat ea fȝ totā spēȝ nō tñ est frustra si caret illa in aliq̄ idiuiduo:vtpȝ in orbatis ⁊ mōstruosis:sic aūt nō est in pposito: qz aliqui sunt bti q̄ pficiunt fȝ appetitū coꝝ nālez. alij āt nō: ⁊ iō nō frustrat fȝ totā spēȝ. Illi aūt q̄ ponūt oēs angelos differre spē hñt pōere appetitū fȝ spēȝ eē frustra: qz ipole ē eis ɔseq̄ pfectionē suā.49.D.4ᵃ.q.10.D.

In deo est eēntia sub cōpleta actualitate eēntie:⁊ h̄ more ex nā rei sic intelligendo q̄ nec essentia nec aliqd p se inclusuȝ in illa vel actualitate eius sit ibi pcise ex cōsideratione cuiuscūqz itellectus.1.q.q.Z.D.

In dō nō est ordo aliqrū realitatū quaꝝ vna ɔtinet aliā:qz tūc nō esset perfecte simplex.⁊ ista ē rō q̄re dō nō est i gñe: ⁊ pp h̄ ēt nō est in eo aliq̄ realitas a q̄ sit hypostasis determinabil a realitate a q̄ est persona:imo nulla oīno alia ⁊ alia est realitas fȝ distinctionem ex parte rei a q̄ sit hypostasis ⁊ persona.2.Dis.3ᵃ.q.1.E.

In diuersitate organoꝝ in alibus recurrēdū ē ad v̄tutez diuinā:sic:⁊ Auerrois sēt vt pȝ i dissolone illaꝝ qōnū difficiliū.2⁹ celi ⁊ mūdi.⁊ Galienus ēt v̄tutes seminuȝ vocat dinas.illa igit v̄tus q̄ fac diuersitatez organoꝝ i corpe aialis opȝ q̄ sit agēs difforme.⁊ hmōi ē difformis actio caloris vel corporis celestis que ɔsona est v̄tuti diuine.18 Distin.2ᵃ q.vnica.Z.I.

In diuis icipiēdo a p⁹ signo nāe:oīno pmo occurrit eēntia dina:vt est eē per se ⁊ de se:qd nō cōpetit alicui nāe create:qz nulla nā creata hȝ eē pus nālr q̄ in supposito.ista aūt eēntia fȝ Aug.7.de tri.est q̄ pr̄ est ⁊ q̄ fili⁹ est.lȝ nō sit:q̄ pr̄ est pr̄:⁊ qua fili⁹ est fili⁹.isti igit essentie abstractissime ɔsiderate vt priori oib⁹ personalibus ɔuenit eē per se:⁊ in isto priori occurrit nō vt aliqd receptiuū alicui⁹ perfectiōis:sȝ vt ifinita pfectio potens i 2⁹ signo nāe cōicari alicui:nō vt forā iformās māȝ:sȝ vt q̄ditas cōicat supposito:tāq̄ forālr existēs per eā: ⁊ ita pullulāt(vt q̄dā aiūt)relones ex ea:⁊ persone in ea ⁊ ex ea.nō q̄si q̄dā forme dātes eē sibi vl q̄si q̄dā supposita i qb⁹ recipiat eē:cū sit simplr ens.sȝ qb⁹ supposi ctis dat eē:vt q̄ formalr illa supposita sūt:⁊ q̄ sūt dō: ⁊ ita relo illa pullulās:cū sit per se subsistēs:ipa pullulat nō vt forā eēntie:sȝ vt nata eē dōs ipa deitate forālr.sȝ nō vt iformāte ipsā:sȝ vt existēte eadē sibi perfectissima idētitate.nllo āt mō ecōuerso relo ē eēntie:vt q̄ forālr essentia ē dtermiata vl ɔcta vl aliq̄ mō actuata per ipsaȝ:qz h̄ oīa repugnāt ifinitati eēntie:vt p⁹ occurrit sub rōe act⁹ ifiniti ɔcedo tñ q̄ essentia est fundamētū istaꝝ relonū:sȝ nō fūdamētū q̄si potētiale recipiēs istas:sȝ fūdamētū q̄si per modū forme.i q̄ iste forme nate sūt subsistere.nō q̄dē per iforationē:sic silitudo est i albedie: sȝ sic subsistēs ut eē i nā sic for.dr̄ subsistē in hūanitate:qz for.hūanitate ē hō.nō.n.ex rōe fūdamēti habet rōnez potentie:vel q̄si potentialitatis eēntia diuina: sȝ pcise habet rōnē forme.vt qua relatio fundata in ea simpliciter est deus.5.Distin.p.q.2.Z.D.

In diuinis ad itra nullus pt esse respcūs extrinsec⁹ aduenies:qz qlȝ sūme necīo oritr ex nā fūdamēti. nec ibi nec i creatōe pt eē respcūs passiōis extrisec⁹ adueniēs. qz pductū siue extra siue itra sūme necīo refert ad pducētez.ō itra nō ē dubiū.sȝ ō extra pbo:qz ipole ē aliquā relonez magis itrisece creature iee q̄ illā q̄ ē ad creatorez:itē q̄ illa ē idez realr fūdamēto vt ostēsū est li.2. q.5.

di.1. Est tñ tā ad itra q̄ ad extra i totali pductōe actō aliq̄ diuina:accipiēdo actionez nō p aliq̄ de gñe actōis sȝ p aliq̄ corrñdēte illi actiōi de gñe actōis:sic in pducto nō est passio ō gñe passiōis sȝ passio equoce dcā ad passiōez corrñdētē actōi ō gñe actōis.13.D.4ᵃ.q.1.O.

In diuis equalitas est relo realis: qz est hitudo ex nā rei ⁊ stat cū simplicitate ⁊ necītate relati i se:qz nō refert ad aliud qd est minus necīū forālr q̄ ipm relatū. i creaturis est relatio realis ppter ipsā potentialitatez ɔtōrū relatoꝝ.comparādo aūt illā q̄titatem infinitā ad

Nam finitã vtraq; ratio destruit: qȝ iam tollit simplicitas ⁊ necessitas in vno extremo: ⁊ tollit potẽtialitas ⁊ limitatio in altero. 30. Dist. p̃. q. 2. ĩ. R.

In diuinis aliq̃n est v̾a p̃dicatio p idẽtitatẽ in abstracto: ⁊ tñ nõ est formalis. rõ huiꝰ dĩc est ista: vt puto: qȝ ꝯcipiẽdo abstractũ vltia abstractiõe ꝯcipit q̃ditas absq; ħitudine ad q̃dcũq;: qd ẽ extra ꝓpriã rõnẽ q̃ditatis. sic igit ꝯcipiendo extrema nullo erit v̾itas vniẽdo ea: nisi p̃cise q̃ditas vniꝰ extremi sit eadẽ q̃ditati alteriꝰ extremi. ħ aũt nõ ꝯtingit in creaturis: qȝ ibi abstrahẽdo illas realitates: q̃ sũt i eodẽ: puta realitatẽ gñis ⁊ dĩe. ⁊ ꝯsiderãdo eas p̃cisissime: vtraq; est finita: ⁊ neutra ẽ pfecte eadẽ alteri. nõ. n. sũt mõ eadẽ inter se: nisi pp 3^{m}: cui sunt eadẽ. ⁊ iõ si abstrahant a 3°: nõ remãet eã idẽtitatis eoꝝ. ⁊ iõ nec eã v̾itatis ꝓpõnis vnientis extrẽa illa. ħ igit est falsa aialitas est rõalitas ⁊ eꝯ: ⁊ ħ q̃cũq; p̃dicatione: qȝ nõ tñ extrẽa nõ sunt foꝛalr eadẽ: sȝ nec v̾e eadẽ. q̃ditas. n. ħ p̃cise est potẽtial̾ ad q̃ditatẽ illã: ⁊ ñ est eadẽ illi: nisi pp idẽtitatẽ ad 3^{m}: a q̃ abstrahũt. g̃ abstractio illa tollit cãz v̾itatis affirmatiue vniẽtis ea. Oppositũ ẽ i dõ: qȝ abstrahẽdo sapiaȝ a q̃cũq;: qd ẽ extra rõnẽ sapie: ⁊ bõitatẽ silr abstrahẽdo a q̃cũq;: qd est extra eius rõnez foꝛalr: remanet vtraq; q̃ditas p̃cise sũpta foꝛalr infinita. ⁊ exquo ĩfinitas est rõ idẽtitatis eoꝝ scd̃ tali abstractiõe p̃cisissima. remãet ratio idẽtitatis extremoꝝ. nõ. n. ħ erant eadẽ p̃cise pp idẽtitatẽ eoꝝ ad 3^{m}: a q̃ abstrahunt: sȝ pp infinitatẽ foꝛales vtriusq;. ⁊ q̃ ista sit rõ p̃dicationis p idẽtitatẽ signũ est ex ħ: q̃ nõ ꝯcedit ista. p̃nitas i diuinis est spiratio actiua: neq; vt v̾a foꝛalr: neq; vt v̾a per idẽtitatẽ: nȝ p̃nitas est īascibilitas: ⁊ eꝯ: sic ista ꝯcedit. p̃nitas ẽ deitas: ⁊ eꝯ. ⁊ rõ vr̃ qȝ abstrahẽdo p̃nitatẽ ⁊ innascibilitatez ab essentia: siue a supposito neutrũ est foꝛalr infinitũ. ⁊ iõ neutrũ in sua rõne sic abstractũ icludit rõnẽ idẽtitatis eiꝰ ad alteꝝ. ⁊ iõ neutrũ sic abstractũ d̾ altero v̾e p̃dicat. sȝ sic abstrahẽdo deitatẽ ⁊ p̃nitatẽ q̃tũcũq;: remanet adhuc alteꝝ extremũ foꝛalr ĩfinitum: q̃ ĩfinitas est rõ sufficiẽs idẽtitatis extremoꝝ. ⁊ iõ remanet rõ idẽtitatis eoꝝ: ⁊ p ꝯñs rõ v̾itatis cõpõnis affirmatiue. In ista aũt deitas est bonitas remãet ĩfinitas: ñ tñ i vno extrẽo: sȝ i vtroq;. iõ ẽ h̾ v̾itas pp idẽtitatẽ īclusã v̾tualr in vtroq; extremo. 8. D. p̃. q. 4. As.

In diuinis necio est aliq̃ entitas realis siue ex nã rei. ⁊ ħ in exñtia actuali: alioq̃n nihil eẽt ibi reale in actu. Illa entitas realis actualis siue ponat oĩno vnica siue põat aliq̃ mõ distinctio rei vel rõnis sp erit ibi põere de necẽitate aliquã entitatẽ realẽ p̃mã vnicã q̃ nõ p̃exigat aliquã p̃orẽ. Si. n. quelȝ p̃exigeret p̃orẽ: nulla eẽt p̃ᵃ. ⁊ p ꝯñs nec aliq̃ alia essȝ posterioꝛ. Illã ẽt p̃mã entitatem oȝ esse absolutã: siue ad se: qȝ f̃ȝ Aug. 7. de tri. c. j. vl. 3. oĩs ẽntia q̃ relatiue dr̃ est aliq̃d excepto relatiuo. ⁊ f̃m ipȝ ibidẽ in p̃ncipio. 3. si nõ est aliquid ad se: nõ est omnino qd relatiue dicatur. 1. q. q. B.

In diuinis potest itelligi q̃n infinitas extẽsiua si itelligeretur quasi ĩfinita multitudo pfectionũ. alioꝰ infinitas intẽsiua alicuiꝰ pfectiõis simplr: ita q̃ illa pfectio f̃ȝ ꝓpriã rõnez suã sit sine limitatione ⁊ termio: ⁊ hoc 2° mõ adhuc aliq̃d p̃t hr̃e ĩfinitatẽ nõ tñ foꝛalez sȝ ẽt fundamtalẽ: aliq̃d aũt formalẽ itensiuã sȝ non fũdamtalẽ. Dico g̃ qd nihil vniꝰ rõnis foꝛal̾ ẽ ĩfinitũ p̃° mõ. imo forte: nec absolute i deo ẽ talis ĩfinitas: forte. n. sicut pfone sũt finite loq̃ndo d̾ ista finitate ⁊ ĩfinitate: ita ⁊ pfectiones simpr̃ sũt finite nũero: seu sua mltitudie: ⁊ relones: ⁊ notiões: ⁊ ħ ⁊ illa sil̾ iuncta sũt finita: sȝ ĩfinitas itẽsiua formal̾ ⁊ fundamẽtal̾ sil̾ est in essentia diuia vt essentia est. ⁊ p tanto a Dam. vocat pelagus: formalis aũt tñ non fundamẽtalis est in q̃lȝ alia pfectione simplr̃. quelȝ. n. hȝ suã pfectionẽ formalẽ ab ĩfinitãte essentie tanq̃ a radice: ⁊ fundamẽto. ĩfinitas aũt neq; formal̾ neq; fundamẽtalis est in relonibus q̃buscũq; in diuinis. vt ostẽsuȝ est in p̃° lib. di. 13. qȝ p̃ri meliꝰ ẽ non hr̃e filiationẽ q̃ hr̃e. pfectio aũt simplr̃ est illd qd meliꝰ ẽ q̃lȝ hr̃e: q̃ non hr̃e. ⁊ iõ lȝ volũtas sit formalr infinita. tñ non includit in se formalr oẽs pfectiões intrinsecas: qȝ nec essentia nec aliq̃d aliud icludit sic eas oẽs: sȝ nec includit fundamentalr oẽs: sed sola essentia sic includit oẽs: iõ dr̃ pelagus: voluntas tñ p idẽtitatẽ icludit q̃lȝ pfectionẽ simplr̃ ⁊ q̃lȝ relationẽ. 13. D. 4ᵃ. q. 1. Ao.

In diuisione ꝯtinui potentie multe non sunt ptes vniꝰ potẽtie demõstrate vel determinate. i. nõ est ibi aliq̃s vnꝰ actus in quo ꝯtineant oẽs actus terminãtes potẽtias ordinate reducibiles ad actũ. ⁊ iõ dicere sũt ptes vniꝰ potẽtie demõstrate: tñ vȝ sic dicẽ in q̃buscũq; actibus ordinatis q̃lȝ actus f̃ȝ quẽcunq; gradũ est per se factibilis: ibi supremũ in potentia põt sil̾ eẽ in actu: qȝ vnica potentia p̃t reduci in actũ: in quibus aũt natis esse tñ in fieri sunt multe potentie ordiate: non põt aliqd vnũ summũ possibile dari in actu: q̃tũ contingit eẽ in potẽtia. sȝ vltra q̃lȝ factibile in fieri põt fieri aliquid maius. sȝ nõ vnica factione. 11. Dist. 3ᵃ. q. 2. J. E.

In donatione non est iustitia si donãs non mere liberalr donat: vel ꝯ̃ volũtatẽ alicuiꝰs quo depẽdet in donando donat. sic pȝ in illo casu de q̃ allegatuȝ est ibi extra de cẽsibꝰ exigit. li. 6. Nõ aũt mere liberalr donat nĩ d̾ ceptꝰ vel q̃si necẽitate tractꝰ dõat: qȝ ignorãtia ⁊ aliq̃l coactõ excludũt voluntariũ f̃mᵃ ex 3° ethi. 15. d. 4ᵃ. q. 2. X.

In eadẽ cogitatione p̃t eẽ pctm̃ ⁊ nõ eẽ: qȝ q̃tũcũq; cogitatio sit delectabil: cũ tñ obm non sit delectabile. nõ est pctm̃: vñ vir scũs põt delectari i cogitatiõe alicuiꝰ pcti qd detestat: dlectari tñ in cogitatione alicuiꝰ pcti q̃tenus obȝ sit sibi pñs. vt delectet in illo vt in obo est pctm̃. ⁊ hoc pȝ p Aug. 9. tri. c. 10. diffinire itẽperantiã v̾bũq; eius dicere ptinet ad artẽ moralẽ. eẽ aũt itẽperatũ ptinet ad illd qd in illa arte culpat. sicut noscere ⁊ diffinire q̃d sit solecismus ptinet ad artez loq̃ndi: facere aũt illd vitiũ est qd in eadẽ arte rephẽdit. sic g̃ si cogitatio plȝ ⁊ ꝯtinuat non pp cogitatũ: sȝ vt p eã q̃s ad finẽ debitũ d̾ducat: nõ ẽ pctm̃: sȝ si pp obȝ illicituȝ vt in ipo delectet: sic ẽ pctm̃: ⁊ istoꝰ scti viri detestant cogitationes illicitas. 42. Dist. 2ᵃ. q. 4. L.

In effectibꝰ ordiatis q̃si eiusdẽ rõis: q̃ꝝ vterq; natꝰ est gigni a cã equoca ñ oȝ p̃orẽ eẽ cãz posterioris: sȝ vtrũq; cãri ab eadẽ cã equoca. 9. Dist. 2ᵃ. q. 2. D.

In entibus nãlibꝰ ista se hñt f̃m quẽdã ordinẽ. P̃rio fluxus forme. 2°. forma f̃m quã est actualr fluxus. ⁊ 3°. forma f̃ȝ quã põt esse fluxus ptis post ptẽ. ⁊ 4°. p̃manens i q̃ non est natꝰ eẽ fluxus ptiũ: tñ necio hȝ formã ꝯñtez in q̃ natꝰ ẽ esse fluxus. 5°. illd in q̃ nec potest esse fluxus: nec in aliquo ꝯñte ipȝ nãlr. P̃rimũ ẽntialiter mensurat tpe: qȝ ꝯ̃ rationez eiꝰ formalez est permanentia. vel q̃ aliqua pars eius maneat eadez: sȝ rõ eiꝰ reqrit partẽ eius succedere parti. Quintũ oĩno inuariabiliter manet idẽ dũ manet. ⁊ iõ nullo mõ mẽsurat tpe: nec f̃ȝ se totũ: nec f̃ȝ partez eiꝰ. nec ẽt mensurat tpe p accidens. Quartũ non mensurat tpe per se: nec f̃ȝ ipȝ est ꝓprie quies: qȝ non est natũ moueri: quiescit tñ per accidẽs: qȝ quies est f̃ȝ aliquã formã necio ꝯñtez ipm. Scdm ⁊ 3^{m} est eadẽ forma: sȝ f̃m diuersã dispõnem accepta: ⁊ f̃m illã vno mõ acceptã est actu motus: ⁊ f̃m aliũ modũ acceptã est actu quies. 2. D. 2ᵃ. q. 4. B.

In entibꝰ est aliqua pfectio p̃ᵃ. aliqua 2ᵃ vel quasi 2ᵃ. p̃ᵃ est q̃n nihil deficit ptinẽs ad p̃ᵐ eẽ rei. s. essentiale. 2ᵃ q̃n nihil deficit pertinẽs ad esse 2^{m}. ħ ẽt pfectio 2ᵃ q̃dã est intrĩseca nec ꝯiũgit cũ pfectiuo extrĩseco. q̃dã dr̃ sic est

intrīseca ꝙ ī h̄ pficit:q2 ꝯiūgit pfectiuo extrīseco. nec mīꝝ ꝙ alīqd pficiat̄ i extrīseco.q2 attigēdo extrīsecū ꝛ maxie ſi ē pfecti⁹ ſe h3 vlteriorē pfectionē ꝙ poſſet hr̄e i ſe ꝛ ad ſe.iſto.n.mō ignobiliora pficiūt̄ i nobilio rib⁹ nō cēndo illa realr̄ nec hn̄do illa fo2ialr̄ ĩherētia: ſ3 attigendo illa.ꝛ ſic hn̄do mō ſibi poſſibili hn̄di. vn̄ cui⁹ appetit⁹ eſt reſpcū ignobilioris ꝙ ſit nā ipſa illud nō pficit̄ i extrīſeco niſi ꝑ3 qd.in nobiliori ēt l3 ſit aliq̄ pfectio appetētis ignobilioris.nō tn̄ ſuꝑma extrīſeca. ſi āt i aliq̄ nā pficiat̄ i nobiliori ſe nō ſuꝑma: necē ē da re aliquā nāꝫ q̄ imediate pficiat̄ nō niſi i ſuꝑmo pfecti uo extrīſeco.q2 nō eſt ꝓceſſus i īfinitū i pfectibilib⁹ ꝛ p fectiōib⁹.ſuꝑma ḡ ſaltē pfectibilis nā nō pficit̄ niſi i ſu ꝑmo pfectiuo extrīſeco.tota āt nā itellc̄ualis ē ꝑ3 illā rō nē ſuꝑma.ſic̄ p3 ex ſcōa ꝯne.nec o3 ſm ordinē nāꝝ eē pfectiua extrīſeca ꝯpletiue pficiētia.ſ3 ſuffic̄ ꝙ pfectio nes itrīſece ſcōe ꝯiūgētes cū pfectiuo extrīſeco corrñ- deāt gradib⁹ pfectionū ſ̄maꝝ.l3 āt i ſubi̇ȩ pfectio p̄ᵃ ſit ſimplr̄ nobilior q̄cūq3 pfectiōe ſcōa itrīſeca. tn̄ ñ eſt vltiata pfectio:q2 ipſa hita adhuc expectat̄ ꝛ appetit̄ vlterior pfectio.ſcōa ēt etſi nō i ſe fo2alr̄:tn̄ vt imedia ti⁹ ꝯiūgit pfectiori eſt q̄dāmō appetibilior pfectio pfe ctiōe p2ia:inquātū ē imediatū ad aliqd appetibile ex trīſecū:qō magis appetit̄ ꝙ eē ꝓpum itrīſecū.ſpālr̄ tn̄ iſtō eſt veꝝ ō volūtate:q2 q̄cūq3 ali⁹ appetit⁹ appetit extrīſecū pp nāꝫ:cui⁹ ē appetit⁹.iō nō ꝯiūgit alicui ſim plr̄ appetibiliori ꝙ ſit eē nāe cui⁹ ē.volūtas aūt amat aliqd nobili⁹ ſe:ꝛ pl⁹ ꝙ nāꝫ illi⁹ c⁹ ē.ꝛ iō ꝯiūgit appe- tibiliori ꝛ i ſe:ꝛ ſibi ꝙ ſit nā cui⁹ ē. 49.diſ.4ᵃ.q.2.U.

In eodē iſtāti tp̄is:i quo charitas vel gr̄a creat̄ : ifundit̄ aīe:ſ3 i alio ꝛ alio iſtāti nāe:q2 ꝑus nā gr̄a vl̄ charitas creat̄ ꝙ aīe iſūdat̄:l3 totū ſit i eodē inſtāti tp̄is. vn̄ du plex eſt ibi mutatio.vna a nō eſſe charitatis vl̄ gr̄e ad eē gr̄e:ꝛ h̄ ē vē mutō:q̄ ē creatio:ꝛ nō ē mutō ꝓꝑe di cta:q2 nihil ꝑſuppōit nec aāꝫ:nec ſb3 ei⁹ ſuſceptiuū. alia eſt mutō a ſbto nō charo ad eē charꝫ:ꝛ ſic mutat̄ aia a nō eē charo ad eē charꝫ.ꝛ iſta mutō ñ ē ſimplr̄ crea tio:q2 ꝑſuppōit ſuſceptiuū. ꝛ iō h̄ mutō ſm qd ꝑt dici gn̄atio:ꝛ totū ꝯpoſitū ꝑ3 qd gn̄at̄ tale ꝛ nō ſimplr̄: q2 ſuba q̄ ē ſmin⁹ gn̄atiōis ꝑfuit vl̄ ꝑſuppōit̄ i iſuſiōe gr̄e gn̄at̄ ꝑ3 eē gratū ꝛ accītale.17. Diſ.p̄.q.6.ī.Z3.

In eodem inſtāti nature in quo mā ꝑdit totū vel fo2a: neutrū natū eſt eſſe pſona:ſ3 tūc prio: qn̄ ex iſtis vni tis eſt tota aā tūc ipſa tota eſt pſona in ſe: ſi non impe diat̄ ab aſſumente.2.Diſ.3ᵃ.q.2.ī.A.

Ineſſe accn̄tis nō eſt eſſentialr̄ ꝑuſ ꝙ ageř i extrīſecū: lo quēdo ō ieē alicui ſube:q2 vtrūq3 ꝯuēit ꝯtigēter accn̄ ti:ꝛ poſteri⁹ēt ꝯtigēter ꝑbēt ꝑuſ .nec̄io q̄dē ꝛ eēntialr̄ actio ꝑſuppōit eē ipſi⁹ fo2e actiue:ſ3 ꝙ ineē ꝯcomitet̄ illō eē ñ ē nec̄iū:nec nec̄io ꝑexactū ad agē.qn̄ tn̄ vter- q3 reſpect⁹ ꝯuenit eidē fo2e abſolute.ſ.ineē ꝛ ageř i ex trīſecū:ſ3 vterq3 ſit extrīſec⁹ adueniēs.tn̄ ꝑmus nō ita ſe h3 ꝯtigēter ad fundamētū ſicut ſcōs:q2 ſi ſp fundam tū ſtāte o2die cāꝝ nālīū h3 p̄ᵐ reſpectū. nō ſic ſcōm.ꝛ pn̄t plura ipedire ne ſcōs reſpect⁹ iſit ꝙ ne ꝑmus: q2 ſi cōtrariū ipediēs ꝑt auferre iſti fo2me ne agat.ſ3 ne in ſit nihil pōt auferre niſi de⁹.12.Diſ.4ᵃ.q.3.ī.Y.

In eternitate nō ſūt ꝯtradictoria v̄a ō volūtate diua. ne q3 ēt volitio diua eſt reſpectu ꝯtradictorioꝝ.vt cōtra dictoria ſunt.2.Diſ.2ᵃ.q.1.A.

In eucharīſtia nō ē talis vnitas īter ſpēs panis ꝛ vini q̄- lis ē i ſacr̄o baptiſmi:ille.n.nō ſunt ptes tales q̄ꝝ alte ra ſigāt ſine altera.v̄e.n.ſpēs panis ꝯtinet corp⁹ xp̄i ēt ſine ꝯſecratiōe ſāguis.ſ3 hec v̄ba nihil ſūt baptiſmi ſine ablutione:nec ecōuerſo.6.Diſ.4ᵃ.q.3.C.

In eucharīſtia ſacerdoſ ñ bn̄dicit īq̄tū mal⁹: ſ3 inq̄tū h3 ſbn̄dicēdo ꝛ ꝯſecrādo itētionē ecclie.13.di.4ᵃ.q.2.P.

In generatiōe ꝛ co2ruptiōe nāli co2ruptū nō h3 vltimū ſui eſſe:q2 tūc hr̄et q̄litates ꝯueniētes ſaltē i tali gradu in quo poſſent ſtare cū fo2a illi⁹.ꝛ ſi ſic:aō ſubito abij- cerent.nec igr̄ co2rūpēdū ſubito co2rūpet̄:ꝛ ſicut co2- ruptū aō h3 vltimū ſui i eē:ſic h3 p̄ᵐ i nō eē:q2 cū eſſe geniti ꝯcurrit aō eē co2rupti:genitū āt i iſtāti gn̄atiōis h3 eē.q2 tūc fo2a ei⁹eſt i mā.ꝛ h3 tūc p̄ᵐ eē:q2 tūc fo2a imediate ſuccedit ꝑuatōi:ꝛ ſic̄ genitū h3 p̄ᵐ i eē:ſic co2 ruptū h3 p̄ᵐ i nō eē:ſ3 ſi aliq̄ v̄tute ꝯſuaret̄ aliqō ens in eſſe i aliq̄ iſtāti vltio:ibi tūc aō eēt dare p̄ᵐ nō eē:ſic eēt ō illa creatura ꝑmanēte q̄ aō hr̄et eē niſi p inſtās. Vlr̄ āt dico ꝙ i ſuccedētib⁹ ſibi iuicē ſiue ſint oppoſita priuatiue ſiue ꝯdictorie ſiue quaſi ꝯtrarie.q2 ambo ſūt poſitiua.nūq̄ ē dare vltimū ꝑcedētis ꝛ cū h̄ p̄ᵐ ꝯn̄tis. q2 tūc oppoſita eēnt i eodē iſtāti:vl̄ duo iſtātia imedia ta.ſemp tn̄ alteꝝ eſt dare.ſ.vel vltimū ꝑo2is vel p̄ᵐ po ſterio2is.q2 diuiſibile nō eſt imediatū alii idiuiſibili . ꝛ ſuccedētia ſibi iuicē ſunt oppoſita imediata.Cū igr̄ il- la q̄ accipiūt nō eſſe poſt eſſe q̄dā ſunt rapti trāſeūtia quedā ꝑmanentia nālr̄ genita vl̄ co2rupta.q̄dā autem pn̄t eſſe entia ꝑmanentia v̄tute diuia ꝓducta vel co2- rupta.In ꝑmis.ſ.rapti trāſeūtib⁹ eſt dare tā vltimū ꝙ p̄ᵐ i eſſe.q2 illō inſtās i quo ſolo hn̄t eē.ꝛ iō nec eſt da re p̄ᵐ nec vltimū i nō eſſe:q2 tā i toto tp̄e termiato ad h̄ iſtās ꝙ i toto tp̄e ſequēte h̄ iſtās h3 nō eſſe. In ſcōis aūt eſt dare p̄ᵐ i eſſe ſ3 aō vltimū. ꝛ ſilr̄ i nō eſſe eſt da re p̄ᵐ ꝛ nō vltimū:ſicut expoſitū ē ꝑus ꝓ ītētiōe ph̄i. In alqs āt q̄ p v̄tutē diuā ꝓducut̄ vel deſtruunt̄ pōt eſſe vterq3 iſtoꝝ modoꝝ. Et ēt 3ᵘˢ.ſ.ꝙ ſit ibi dař vlti mū i eē ꝛ ñ p̄ᵐ i ñ eē:q2 illa v̄t⁹ ꝑt i quēcūq3 modū ſuc ceſſiōiſ vnī⁹ ad alteꝝ q̄ ñ icludit ꝯdictōeꝫ.12.q.q.K.

In gn̄atiōe fo2e mixti dn̄r elementa vniri ſm v̄tutē3 nō ſm ſubā3:ita ꝙ aliq̄ fo2ma ꝓducat̄ ex illis q̄ cōtineat vnitiue qualitates illoꝝ i v̄tute ꝛ nō ſubās in actu.ma nent ergo in mixto:ſicut ſi diceret̄ ꝙ ſenſitiua ꝛ vegeta tiua manent in intellectiua. 15.Diſ.2ᵃ.q.vnica.J.

In generationib⁹ ꝛ co2ruptiōibus cōiter ꝯcurrūt poten tia obiectiua ꝛ ſubiectiua:ꝛ ex potentia obiectiua tra hit agens ad actū illud qō eſt in tali potentia:puta to talē terminū gn̄atiōis:q̄ icludit fo2mā ꝛ māᵐ dum eſt in potentia obiectiua.ſicut qn̄ eſt i actu h3 vtrūq3:ꝛ h̄ mō agens nō largit̄ multitudinem ſ3 pfectionē3 ſolā. ſicut.n.totus ignis eſt fact⁹ in actu:ſic tot⁹ fuit i poten tia:ꝛ hec eſt p2ia extractio ei⁹ qō fuit in potētia obie- ctiua. Scōa extractio eſt ſm ꝙ agens de potentia ma terie ꝑexiſtentis:ꝛ que i fine gn̄atiōis eſt pars ꝯpoſiti educit fo2mā.que eſt altera ps ꝯpoſiti.que ꝑus aō fuit in actu:nec in re extra ſicut mā:ꝛ ſic agēs vel generās largit̄ multitudinē3 loquendo de multitudine in actu: ſic igr̄ generās largit̄ pfectionem.prout accipit totum terminum generationis qō erat in potētia obiectiua. Alio aūt modo accipiendo potentiam ſubiectiuā : vt de qua extrahit fo2mā.ſic largitur aliquam multitudi nem actualem.12.Diſ.2ᵃ.q.1.G.

In generationibus ſucceſſiuoꝝ hoc eſt pfectionis in eis: ꝙ dum fiunt ſunt. impfectionis eſt in eis:ꝙ nō manēt: ſed hn̄t eſſe tm̄ in fluxu partis poſt partē. In gn̄atiōe permanentiū hoc eſt pfectionis ꝙ manent: ꝛ imperfe ctionis:ꝙ non ſunt dum fiunt:q2 hoc ponit imperfe- ctionem in faciente:quia non eſt perfectū3 faciens:ſilr̄ in facto ꝙ neceſſario h3 eē poſt nō eſſe.in indiuiſibili bus ſucceſſiuo2um hoc eſt perfectionis : ꝙ dum fiunt ſunt:ꝛ tota ſimul ſunt.ſed impfectionis:ꝙ raptim trā ſeunt.9.Diſ.p̄.q.vnica.ī.B.

In gn̄e ſūt tres cōditiones q̄ faciūt ꝯtractū eſſe nullum: due ex pte pſonaꝝ.vna ꝙ hec pſona putetur eſſe illa: alia ꝙ pſona ſua credat libera.3ᵃ ꝯditio eſt erro2 ſibi

corrñdens ex pte ꝯtractus:puta si credat aliā psonā
simili ꝯtractu contrahere:cū tñ in rei veritate non cō
trahat q̄ non intendit dare sicut alia intendit accipe
re.30.Dis.4ᵗ.q.1.ī.A.

In gñe pt aliq̄s iuste nō redere debitū ꝯiugi dupl'r. vno
mō si ꝯiūx amisit ius petēdi:vl' nō h3 ius petēdi,p tūc.
Alio mō:qñ obligat ad nō reddēdū vīculo fortiori:
pmū ꝯtigit i fornicatiōe ꝯiugis.maxie si alter tñ fue
rit fornicat⁹.tūc.n.innocens post lapsum si sibi publi-
ce ꝯfiteri⁹ repellere:ꝛ amisit lapsus ius petēdi pro eo
q̄ nō suauit fidē:ꝛ iō nō est necio sibi fides fuada sal
tē affirmatiue si aūt vterq̄ lapsus sit:tūc paria crimīa
pari vindicta sūt delēda:sic nō h3 ius petēdi stati post
mr̄imōiū ratū l3 adhuc ñ amisu.32.Di.4ᵗ.q.vica.B

Ingenitū inq̄tū negat hie genitorē dicit dignitatē psō-
nalē ī me psone i diuia.q̄ sic dignitas ē in scda psona
hre pn̄ᵐ originās.ita est dignitas i pria psona nō hie:
ꝛ tñ ista dignitas nō op3 q̄ sit dignitas formalr aliciuus
positiui ,ppꝛ cōnotari p h̄ qd ē igenitū.vñ negatio pt
dici eē dignitatis i aliq̄ ,p quāto idignitatis esset si op
posita affirmatio poneret i eo sicut dignitatis ē i rege
q̄ nō sit scelestus vel mercator.27.Dis.p̄.q.2.E.

In habēdo illud qd est cōe trib⁹ psonis nō ē aliq̄ distictō
nisi ptinēs ad originē:puta q̄ pma psona h3 illd a nul
lo.scda ab vno.tertia a duob⁹. S3 ista dria nō facit q̄
vna psona termiet depēdētiā nāe:ꝛ nō alia:q̄ illa dif
ferētia eēt dio eadē ēt si nulla psona fuisset icarnata:
siue q̄libz:siue q̄cūq̄ sola psona:puta si pr̄ solus fuiss3
incarnatus.19.q.qᵗ.B.

In hñtib⁹ cm̄ ordinē nālē:ꝛ simultatē realē efficaci⁹ ex-
cludit min⁹ efficax l3 efficaci⁹ sit posteri⁹ nā.nec mirū
q̄ ipediēs siue ,phibēs q̄nq̄ ē posterius nālr. agēs tñ
pᵐ ipedit p ꝯtractionē ei⁹.exemplū i generatiuo vni⁹
ꝛ alteratiuo ad ꝯtrarium.44.Dis.4ᵗ.q.2.O.

In duob⁹ iuramētis.s.doloso ꝛ icauto p3 q̄ iurās nō ma
net obligat⁹ ad iplēdū qd iurat post iuramētū:s3 i ac-
tu iurādi peccat mortalr.39.Dis 3ᵗ.q.vnica.ī.M.

In reflexione lumis pᵐ agēs nō ē illa lux pūctalis q̄ tā
git corp⁹ a quo fit iflexio:si tamē lux pūctalis eēt ibi:
s3 ē ip3 pᵐ ob3 a q̄ multiplicat illa lux. Idē.n.agit i vi
siōe recta reflexa ꝛ fracta.vñ pūct⁹ tāgēs supficiē spe
culi nō multiplicat radiū reflexū:s3 pᵐ luminosum qd
vsq̄ ad speculū multiplicat lumē suū.illd ēt imediate
in rōne cāe multiplicat radiū reflexū.ꝛ rō est:q̄ agens
nāle ex quo agit sm vltimū sue potētie qñ ipedit agēt
sm illā lineā q̄ ē maxie ꝯueniēs actiōi nāli:puta rectā
que est breuissima agit sm ea3 sm quā pt.s.sm linea3
reflexā.ꝛ hec est rō quare non vr̄ in speculo imago ip
sa corporis multiplicata vsq̄ ad speculū:sed ipsū cor-
pus cuius est imago.10.Dis.4ᵗ.q.9.D.

In instāti corruptiōis specieꝝ in eucharistia est ibi suba
noua:s3 nō panis:q̄ illa nō esset nata affici q̄litatib⁹
incōpossibilibus pani ia3 iductis: s3 talis est illa suba
noua.qualē nā generaret de pane corrupto. si substan
tia panis ibi fuisset.10.q.q.ī.R.

In pori signo origis añq̄ itelligat.s.s.spirari:pr̄ ꝛ fili⁹ co
gnoscūt spm̄ scm̄: vt ituitiue:l3 nō vt existe3 i se: q̄ co
gnoscūt eēntiā diuā:q̄ ē rō cognoscendi ituitiue qdcūq̄
ob3 itelligibile.sicut trinitas cognouit creatura3 etiā
intuitiue anteq̄ pducat:q̄ essentia sua: quā intuetur:
est ratio perfectissime cognoscēdi oia alia.ꝛ p ꝯñs est
rō cognoscendi intuitiue quodlibet cognoscibile:licet
nullū existeret in se.10.Dis.p̄.q vnica. S.

In iductiōe p terrores multū est d' iuolūtario ꝛ paꝝ de
volūtario.eꝯ āt ē i iductiōe p blāditias ꝛ delitias.ibi
n.mltū ē d' volūtario:ꝛ paꝝ d' iuolūtario:q̄ i p⁹ si vo
lūtas ,dimittat sibi stati resiliit.i 2⁹ āt si iō allecta dimit
tat sibi sortitā ,pleq̄ret illd ad qd allecta ē:ꝛ iō nō sic
est iuolūtaria coactio p blāditias sic̄ illa q̄ ē p minas
ꝛ terrores:ꝛ rō est q̄ freq̄nter volūtas ꝯcordat ap-
petitui sensitiuo:q̄ ab aliq̄ magis ꝯueniēti patiēs ma-
gis ꝛ magis iclīat:ꝛ ecōuerso patiēs ab aliquo discō
ueniēte magis ꝛ magis fugit.29.Dis.4ᵗ.q.vica.ī.G.

In istāti ꝯceptiōis nāe fuisset sāctificatio marie nō a cul
pa q̄ tūc ifuit:q̄ nulla fuit:s3 a culpa q̄ tūc ifuisset: nisi
tūc gr̄a illi aie fuisset ifusa. Et si arguat q̄ sibi fuit libi-
do.falsū ē d' ꝯceptiōe nārū:l3 posset ꝯcedi fuisse i ꝯce
ptiōe ꝛ mixtiōe seminū. Et dato q̄ i ꝯceptiōe seminu3
fuiss3 creatio aie tñ ñ fuisset aliqd icōueniēs.gr̄a3 tūc
fuisse ifusa3 aie pp quā aia nō ꝯtraxisset aliq̄ ifectionē a
carne cū libidine seminata:sicut.n.post pmū instās ba
ptismi potuit manere ifectio corpis ꝯcta p ,ppagatio
nē cū gr̄a i aia mūdata.ita pt eē i pmo istāti: si de⁹ tūc
creauit gr̄a3 in aia Marie.3.Dis.3ᵗ.q.1.J.

In istāti resurrectiōis sicut fiēt corpa gl'iosa ꝛ hēbūt do
te3 agilitatis:sic p dote3 illā rapient obuiā xpo. Et si
portabunt ab angelis vel rapient i nubib⁹ nō sequet
aliq̄ iperfectio vel violentia in corporib⁹ h̄.n.fiet ad
reuerentiā nō ad supplendā idigentiā vel ipfectione3
virtutis motiue in eis. 49.Dis.4ᵗ.q.14.ī.N.

In entib⁹ iferiorib⁹ qlib3 idiuiduū pticipat nā3 spēi.ꝛ tñ
illa nā pt eē i vno singlari pm⁹ tmin⁹ pductiōis ꝛ i alio
singlari pn̄ᵐ pducēdi. Si āt ibi psupponat mā h̄ nō ē
pp nā3 illā pticipatā.s q̄ forma illa q̄ ē p nāe ptici-
pate est forma mālis.1.Dis.4ᵗ.q.1.L.

In obo vt volito est relo alia ad volūtatē diuā q̄ illa: q̄
i eo ēt itellecto ad itell3 diuū ꝛ ista alia relo ñ ē relo
realis:nec tñ ē rōnis loquēdo stricte d' relone rōnis.s.
intelle.nec ista diuisio ē sufficiēs q̄ oīs relatio aut est
realis aut rōnis accipiēdo relone rōnis stricte:q̄ oīs
po⁹:q̄ pt hre actū circa ob3 extra vel nō extra. ꝛ illud
ob3 pt actu suo ꝯpare ad aliō:ad qd tale ob3 nō cō-
pat ex nā rei:pt i obo vt ob3 est:cāre relationē ipi⁹ ad
aliō.q̄ qdē relatio nō est realis:q̄ nō est ex nā obi i se.
nec tñ est stricte rōnis:q̄ nō sp illa po⁹ ꝯpans est rō tm
siue po⁹ rōcinatiua pt.n.volūtas vtēs aliq̄ bono ad fi
nē cāre i obo illo relationē ad illū finē.ꝛ nec ē illa rea
lis relatio:q̄ nō est i aliq̄ ex nā rei.s3 ex ꝯpatiōe volū
tatis ꝯferētis pt.n.vti deo ad creaturā.nec est illa re-
latio rōnis:q̄ po⁹ ista cāns istā ꝯpatiōe3 nō est rō siue
itelle:siue imagiatio dicat talis vt⁹ collatiua siue q̄cū
q̄.alia.certū est.n.q̄ volūtas est talis po⁹ collatiua ꝛ
ꝯpatiua ita bñ sic potentia itellectiua:ꝛ iō certū est q̄
vtraq̄ istaꝝ potentiaꝝ pt ob3 suū ꝯpare:ꝛ i obo suo
cāre relationē nō realē:q̄ sic esset ibi i tali ex nā rei si
ne oi ꝯpatiōe:nec relonē rōnis stricte sūptā ,p relone
cāta ab intelle:l3 eā q̄nq̄ ꝯcomitet relo rōnis cāta ab
intellectu: s3 volūtas diua:ꝛ etiā volūtas oīs:quicq̄d
sit de imaginatiōe:d' q̄ nō nūc:pt ꝯpare seipsa3 ad ob3
i esse volito ab eterno.ꝛ econuerso.ꝛ sic pt i obo cāre
relone3 rationis ad ipsam.45.Dis.p̄.q.vnica.E.

In mr̄imonio non tenet fili⁹ obedire pr̄i.qd aūt adducit
de mr̄imonio spūali non est simile:q̄ non tātā auctē3
h3 pr̄ corporalis super filium ad matrimonium carnale.
quātam h3 pr̄ spūalis sup filiū respectu mr̄imonij spi-
ritualis:ꝛ ratio ꝯgrua est:q̄ hic efficit ꝯtrahēs melio
ris ꝯditionis:non sic aūt ibi.29.Dis.4ᵗ.q.vnica.D.

In lege euāgelica nō inuenit a xpo alia ,phibitio in ꝯctu
mr̄imonij gr̄a affinitatis seu ,ppinquitatis vltra ,phi-
bitionē legis nāe.nec ēt explicite ꝯfirmauit ,phibitiōe3
sup h̄ factā i lege mosayca.s3 eccl'ia illegitimauit perso
nas aliq̄n in gradu remotiori.postea in 4⁹ gradu. ꝛ rō
illegitimatiōis fuit pp pacē ꝛ amicitiā seruādā i eccl'ia
vsq̄.n.ad 4ᵐ gradū manet amicitia rōne ꝯsāguinitis

tis. ꝛ ex tūc icipiūt esse quasi extranei ꝛ amore cōtepe scere: ꝛ ideo cōgruū est tūc p vinculū cōiugale repeccē tem amicitiā reuocare. 4 o. Dis. 4ª. q. vnica. E.

In lege veteri erāt moralia siue legalia: iudicialia ꝛ cerimonialia: ꝛ quātū ad qślibȝ istoꝝ pt intelligi vbū xpi. Nō veni soluē ꝛc. qꝛ decalog⁹ simplr manet ſȝ pfecti⁹ exponit ꝙ iudei itelligāt. vt pȝ Math. 5. Audistis: qꝛ dictū est antiqs. nō occides. Ego aūt dico vobis. Quicūqȝ dixerit frī suo racha ꝛc. ꝛ nō mechaberis ꝛc. Ego aūt dico vob. Quicūqȝ viderit mulierē ad cōcupiscēdū eā ꝛc. Judicialia aūt manēt. nō i se: ſȝ in eqpollenti quātū ad finē. Finis. n. iudicialiū erat pacifica cohabitatio hoīuȝ. mores aūt euāgelici pl⁹ valēt ad pacificā ꝯuersationē ꝙ lex talionis: magis. n. fuat pax si nō percutiās pauliētē ꝙ si ocul⁹ p oculo ꝛ dēs pro dēte reddat: vñ breuiter nullū iudiciale illi⁹ legis: qꝛ ille⁹ legis: ligat nūc: ſȝ tñ bñ pncipib⁹ nūc statuere aliq̄ q̄ erāt in lege Moysi. ꝛ illa ligāt auctē pncipis nūc statuētis: nō auctē legis veteris. sicut ſȝ vni regi i regno suo statuet legē q̄ est i alio regno. ſȝ illa nō ligat ibi: qꝛ lex est alterius regni: ſȝ qꝛ istituta ē ab isto rege. Cerimonialia āt nō manēt i se. ſȝ i sua significatiōe: qꝛ vmbra trāsijt ꝛ vitas successit. Oēs. n. ille purificatiōes significabāt purificationē a pctō. ꝛ ille oblatiōes figurabāt oblationē pfectā xpi. ꝛ act⁹ quosdā latrie: fidei: spei: ꝛ charitatis i deū. ꝛ hec sūt ꝯplecta: hostia illa iā oblata: ꝛ p eaȝ pctis purgatis: ꝛ mētib⁹ i cultū dei directis. Dico ꝙ ꝙ nō venit soluere legē vl' circūcisionē quātū ad fructuȝ ad quē erat istituta. imo pfecit eā copiosi⁹ remedium ꝛ lōge pfectius instituēdo. 4. Dis. 4ª. q. 4. O.

In lege nāe fuisset viculū ꝯiugii idissolubile: ꝛ tñ tūc non fuisset ppē sacrū annexū ꝯctui mrimonij: ꝛ xp̄s potuisset istā idissolubilitatē pcepisse i mrimonio sue legis: ſȝ nullū sacrm adiūxisset illi ꝯctui: potuissȝ ēt sacrū adiūgere ꝯctui: ex q̄ tñ ꝯctu nō vellet nasci viculū idissolubile: si voluisset repudiū Mosaycuȝ approbare. est ꝙ ista idissolubilitas a dño supiori determināte ꝯtractū debere fieri pro semp: ꝛ obligationē dedere sed semp nisi ipsemet i aliquo casu dispēset: ad hoc etiā cōsonat rō nālis recta. 31. Dis. 4ª. q. vnica. D.

In mrimonio rato ēt si ꝯtrahētes intēdat nō ꝯsentire i carnalē copulā: ſȝ statī ad religionē aduolare añ cōsumationē: nō est accomodatio ſȝ pmutatio pctīs nō ad tēpus: ſȝ p vsu ppetuo: aliodn nō eēt ve mrimoniū noue legis. ꝛ ex patiōe ista oꝛit viculū idissolubile nisi p mortē nālē alteri⁹ ꝯiugū: vl' p reuocationē seu rellaxationē illi⁹ q̄ statuit hō eē sic idissolubile. xp̄s āt q̄ istā indissolubilitatē iduxit Math. 19. reprobās p lege sua repudiū mosaycū ipe relaxauit istā idissolubilitatē: q̄ñ alter ꝯiugū ꝯuertit ad religionē. vñ ecclia nūꝙ attentasset post mrimonia rata nō cōsumata liceciare alterū ad religionē altero manēte i seculo nisi xp̄s hō instituisset. 31. Dis. 4ª. q. vnica. C.

In memoria prīa: vt pcedit q̄n itelligentiā: lapis nō hȝ esse itelligibile: nō. n. est pus itelligibile ꝙ itellm. ſȝ tm̄ eēntia dina pus est actu itelligibilis: ꝛ ipsa q̄n facit oia alia itellecta: nec prius intelligibilia ꝙ intellecta: quia tunc secundum aliquam distinctionem precederēt intelligere: qd̄ est falsū. igr̄ tm̄ sūt virtualr i memoria: qꝛ essentia est sibi formalr. Si dicaf ꝙ ipsa pus relucēt vt itelligibilis ꝙ actu itelligant: hō negādū est de relucere actu: solūmō verū est de vtualr relucere q̄n essentia diuina actu relucet. 1. Dis. 2ª. q. 1. H.

In motu locali est successio ex duplici cā. vȝ. ex diuisibilitate mobilis ꝛ ex diuisibilitate spacij. quarū vtraqȝ cā si cēt p se ꝛ pcisa esset sufficiēs rō successionis. Nā qd̄libet mobile pus ꝯtrāsit vnā ptē spatij quā aliā: ꝛ ita cēt successio ex pte spatij cōparādo idē mobile ad diuersas ptes ei⁹. Qd̄cūqȝ ēt idē in spatio pus ptransit mobile ſm pmā ptem sui mobilis ꝙ ſm 2ªm: ꝛ ita cēt successio ex pte mobilis ꝯparādo ad qd̄cūqȝ idē i spatio. ita ēt posset assignari i motu alteratiōis: ꝛ forte in motu augmētatiōis: negat igr̄ phs ꝛ bñ ꝙ idiuisibile quātū est ex se possit moueri vel mouere: ita ꝙ ex eius parte possit accipi ꝯtinuitas mot⁹: ita ꝙ sic mobile habēs in se rōnē cōpletam mobilis cōtinui: qꝛ non habȝ in se ꝙ cōtinue moueaf: non tñ est illud cui repugnat cōtinue moueri vel mouere accipiendo ab alio continuitatem motus. 2. Dis. 2ª. q. 9. U.

In mutatiōe nāli vbi est mā ꝛ forma ꝛ agēs: ꝛ cōpositū ex mā ꝛ forma: sūt respect⁹ multi: puta respect⁹ agētis ad cōpositū pductū ꝛ ecōuerso: respect⁹ ꝯpositi producti ad agēs. respect⁹ māe ad formā ꝛ ecōuerso. ꝛ vtriusqȝ respect⁹ ad totū ꝛ ecōuerso. ꝛ respect⁹ ꝯpositi ꝛ forme pñtis ad oppositū pcedēs: ꝛ non solū ista absoluta. s. cōpositū ꝛ formā pcesserūt sua opposita: ſȝ ēt illoꝝ respect⁹ māe ad formā ꝛ ecōuerso. ꝛ forme ad ꝯpositū ꝛ ecōuerso pcesserūt opposita sua. ꝛ iō pt eē respectus oiuȝ istoꝝ respectuū ad opposita sua. nec hō tm̄: ſȝ etiā oēs isti respect⁹ sūt ab agēte. ꝛ iō pt eē respect⁹ istorū respectuū ad agēs: ita ꝙ de istis multis respectib⁹ accipiēdo i illoꝝ: q̄ sūt ad ꝯpositū: mā hȝ respectū ad formaȝ sicut pfectibile: ꝛ illud qd̄ pficit ad pfectionem. ꝛ ista coeua sunt existētie ꝯpositi. iste ēt respectus est ab agente effectiue idocēte formā. ꝛ pficiēte māȝ hac pfectione formali: ita ꝙ i respectu isto. q̄ est māe ad formā. vt receptiui ad pfectionē siue vt pfectibilis ad pfectionē fundat respect⁹ passiui ad agēs. Iste ēt respect⁹ succedit suo opposito: qꝛ mā nō pus fuit formata: istoꝝ treȝ respect⁹ vr̄ dicere mutatio passiua. s. respectuȝ māe ad formā vt receptiui ad pfectionē siue vt pfectibilis ad pfectionē: ꝛ respectū passiui: siue pducti ad agēs siue pducēs: ꝛ respectū posterioris ad oppositū pcedens. duo aūt istoꝝ respectuū. s. pm⁹ ꝛ terti⁹ vidēt vlr ꝯcurrere ad mutationē absolute nō cōparādo eā ad agēs. ꝛ isti exprimunt p illā rōnē mutatiōis: q̄ oꝛ aliqd mutari: qꝛ aliqd alr se hēt nūc ꝙ pus: si hēe exprimat respectū māe ad formā: siue pfectibilis ad pfectionē ſȝ quā sic se hȝ: hō est ꝙ actuaf illa pfectiōe: ſȝ alr ꝙ pus. ecce ali⁹ respect⁹ fūdat⁹ i alio respcū māe ad formā siue pfectibilis ad pfectiōeȝ. Et si addaf ꝙ mutari est aliqd alr se hēe nūc ꝙ pus ab aliquo mutate. ecce tertius respectus. Ad ꝯpositū: ꝙ pt dici ꝙ mutatio accepta pro pāe nō est eadeȝ forme: qꝛ mutatio tūc maneret manēte forma: nec est eadeȝ respectu māe ad formā nec ecōuerso: qꝛ tūc sp maneret dū manet ꝯpositū. ſȝ est ordo māe ad formā: vt nou⁹. i. imediatus ad taleȝ ordinēȝ ꝛ neuter istoꝝ ordinū est depēdentia essentialis ad aliquid: ad qd̄ dependeat hñs illū ordineȝ. ꝛ ideo neuter est idem absoluto. 1. Dis. 2ª. q. 5. i. S.

In nā hūana i xp̄o est vnitas aliq̄ realis minor vnitate numerali: ꝛ silr vnitas realis i Maria: ꝛ ista vnitas est fundamētū mutue eq̄litatis in xp̄o ꝛ maria: si ponant fuisse eq̄les in nā hūana. 8. Dis. 3ª. q. vnica. F. I.

In nā rei ē sūma capacitas vl' mima añ oēȝ formā recepta: nec illa augef vl' minuit quācūqȝ formā recipiat: qꝛ posse hēe grāȝ ſȝ Aug. pº. d pdestinatōe scōꝝ. c. 4. inest hoi a nā: ita ꝙ ista potētialitas fūdat i nā eie. vt ē tal' eēntia ita ꝙ nihil eā mutet. 13. Dis. 3ª q. 4. i. L.

In nob nō ē tm̄ vnic⁹ act⁹ itelligēdi: accipiendo actū de gñe q̄litatis: neqȝ vnic⁹ act⁹ gignēdi: accipiēdo actū p actiōe d gñe actiōis: qꝛ si eēt tm̄ vnic⁹ actus iste: ꝛ tm̄ vnic⁹ ille: ꝛ ille ꝛ iste eēnt idē: tūc volūtas nr̄a nullaȝ causalitatem haberet in ratione actus intelligēdi: qui

est de genere qualitatis: neqꝫ in ratione actus gignen di: qui est de genere actiōis i diuis igr cū nō sit i pře ni si vnic⁹ act⁹ itelligēdi: respectu illi⁹ act⁹ volūtas přis nō hēbit aliquā rōnē pncipij vl cāe. cū ēt nō sit nisi vni cus act⁹ dicēdi: respectu illius volūtas nō hēbit rōnē pncipij: qꝛ volūtas sic spando: ita ꝛ pducēdo vel pn cipiādo sequit aliq̄ mō itellꝫ. act⁹ igr dicēdi pcedit oēꝫ pncipiationē volūtatis. pt tñ volūtas vt ꝯplacēs: nō vt pncipiās: hēe actū respectu illi⁹ genitiōis: ex hoc ꝙ volūtas: vt operās i pře nō psupponit genitionē: sed tm̄ mō itellectionē illā: q̄ pt fo:alr itelligit in nobis ā ꝯe sūt auctoritates Aug. ꝙ volūtas mouet aciem ad actū cognoscēdi: ꝛ tenet eā i cognitiōe: q: posito přio actu nřo siue de gñe: q̄litatis: siue de gñe actionis: pos sumus hēe alios act⁹ posteriores ex iperio volūtatis: in pře āt volūtas nō admouet itelligētiā přis: vt for madā a memoria přis: qꝛ i pře nō ē nisi vnica itellectio fo:alr: q̄ pcedit aliq̄ mō pductionē verbi. neqꝫ admo uet mēoriā ipsi dicō: vt gignat vbū. 6. dist. p̄. q. 1. ī. L.

In nobis nō pt eē silitudo imaginis ad ꝓthotipū. noti tia. n. genita i imagie creata accñs qddā ē: cui nō cōi caetur fecūditas illa ad pducēdū amorē: q̄ formalr est aliqd pductiuū dilectiōis. accñs. n. tale nō est natū eē fo:alr itelligēs neqꝫ volēs. ꝛ iō memoria gignēs noti tiā actualē accipiēdo memoriā: vt est pfecte gignens: nō pt cōicare genito illā pfectā fecūditatē: quā prius hūit: qꝛ nō cōicat sibi eādē naturā: sꝫ pducit eā eduo ce in alia nā. pr aūt gñans filiū cōicat ei eādē naturā: ꝛ eādē fecūditatē spirādi amorē: q̄ nō itelligit in gñe tiōe filij hēe terminū adeq̄tū. ꝛ iō fili⁹ eādē fecūditatē hñs pōt pducere sic pr. pꝫ igit rō: q̄re nō pōt ista pro ductio saluari i ptib⁹ imaginis creatae sic in psonis tri nitatis: qꝛ nō pōt eē eadē fecūditas i duab⁹ pmis pti bus imaginis: pt eē aūt ꝛ est: i duab⁹ psonis respectu 3ᵉ. Similiter si notitia genita eēt alicuius productiua aliq̄ mō h nō eēt nisi p modū nāe ꝛ nō libere. Est tñ h aliqs ordo iter scdāꝫ ptē imaginis ꝛ tertiā: qꝛ 3ª. psup ponit scdāꝫ nālr lꝫ nō sit ab ea. 3. Dist p̄. q. 9. J.

In notitia pducta nō est aliquis respectus ad creabile qui nō sit i notitia cōi trib⁹ psonis. 8. q. q. ī. J.

In nulla nā ponēdū est ꝙ derogat eius dignitati: nisi sit euidēs ex aliquo ꝯueniēti tali nāe ꝙ pt accipi a pho. ꝛ. de gñatione. semp inq̄mus nām desiderare id qd me le. 19. liꝰ est: ꝛ sicut i toto vniuerso: ita i q̄lib; pte magis po 2dē. 3. nēdū est id qd meli⁹ ē sibi. si nō euidēter appareat sibi pby. illud nō ꝯuenire. 45. Dist. 4ª. q. ... ō. A. ie. 56.

In nulla scia tradit ita distincta cognitio de aliquo alio: qd nō est sobꝫ ei⁹ pmū: sicut tradit in illa q̄ eēt de illo. vt de subiecto ei⁹ pmo. qꝛ i nulla scia tradit ita distin cta cognitio de non per se subiecto. sicut de per se eius subiecto. tūc. n. nō eēt rō: q̄re illō subm eēt magis sub; eius: ꝙ aliud. 3. q. ꝓl. j. F.

In nullo ordine eēntiali ex ꝓpria rōne porio ꝛ posterio ris: opꝫ ipa cōmultiplicari: sꝫ pt stare multiplicatio po sterioris sine multiplicatione porio: sꝫ nō ecōuerso. Sic q̄ncūqꝫ aliq̄ duo ꝯparant ad aliqd tertiū qd ē illimita tū: eo mō quo illa duo si sūt illimitata nō oꝫ ꝯdistigui in eis. Exᵐ. aīa itellectiua ꝯparat ad ptes: qꝛ q̄dāmō est illimitata eo mō: quo ptes nō sūt illimitate: nō opꝫ eiaꝫ distingui i distinctis ptib⁹. 26. Dist. p̄. q. vnica. R.

In nutritione est iuxtapositio alicui⁹: qꝛ ptib⁹ minimis q̄ ꝓpe nō nutriunt: sꝫ nō est iuxtapositio illi qd proprie nutritur cuius. s. alia pars fluxit: ꝛ postea alia ps noue restaurat: sꝫ illi fit q̄dā igeneratio. i. itrīseca generatio ptis noue loco ptis āriq̄ q̄ fluxit. 44. dist. 4ª. q. 1. L.

In octo btitudinib⁹ due exprimunt virtutes appetitiue theologice: ꝛ tres morales. fortitudo in se: ꝛ tēperātia in duab⁹ spēb⁹: ꝛ iustitia i trib⁹ spēb⁹: due āt ꝟtutes in tellectuales: vna acq̄sita vt prudētia: ꝛ alia ifusa vt fi des: q̄ nō exprimunt in se: nec i suis spēbus: satis dant intelligi p appetitiuas: qꝛ nō est volūtas optie dispo site sine virtute correspondente in intellectu. 34. Di stinctio. 3ª. q. vnica. J. N.

In omnibus diuidētib⁹ ens. nobili⁹ diuidens ens est per fectio. s. simplr. si eni ens diuidat p volūtariū ꝛ nō vo lūtariū simplr pfectius diuidens est volūtariū. g est p fectio simplr. 37. Dist. 3ª. q. vnica. ī. B.

In oi gñe est iuenire mediū eiusdē rōnis cū extrēis. vt pꝫ ex. 10. met. ꝛ mediū dr ꝯponi ex extremis vt rubor ex t.c.33. albo ꝛ nigro. ꝛ ista cōpositio nō est nisi cōueniētia nā lis mediū cū extremis. que nō est extremi ad extremū: nō ita ꝙ medis q̄litas hēat extremo ptes sui: imo ē ita simplex sic extremū. ꝛ iō sic q̄litates extreme dnr ma nere vl hēe eē i medio: ꝛ nō dr ꝙ extremū sic i extrēo: ita dico ꝙ fo:e mixti ꝙ i mixto dnr manere forme sub les elemētoꝝ pp nālē ꝯueniētiā: q̄ ē fo:e mixti cū ele mētis: q̄ nō est vni⁹ elemēti ad aliō. Itē Arist. vult ꝙ fo:a gñati siue mixti est actualior ꝛ pfectior fo:a ele mēti. ita ꝙ fo:a elemēti iferior ꝛ potētialior ē. iō dnr elemēta ꝟtualr manere in mixto. sic ipfecta ꝛ iferiora manēt i supiorib⁹. i. q̄b⁹ nō manēt nisi ꝟtualr. vñ Arist. postq̄ dixit ꝙ elemēta manēt in mixto subdit. saluat eni ꝟtus eorū p̄ᵒ de ge. in fine. 15. Dist. 2ª. q. vnica. B. t.c.84.

In omnibus doctrinis ordinatis tā speculatiuis q̄ pra cticis ꝛ hoc tā actiuis q̄ factiuis: superior aliquid no uit eo modo quo illud nō pōt esse notū inferiori. patꝫ p̄ᵒ meta. p̄ᵒ ethi. ꝛ p exēp'a manifesta: qꝛ in speculati uis supior nouit pp quid sed inferior tm̄ qꝛ. in practi cis aut actiuis superior nouit finem superiorē sub pro pria rōne ꝛ illū intēdit. Inferior aūt nō: sed tm̄ ꝓpriū finem. Cōsilr in artib⁹ loquēdo de finib⁹ artiū subor dinatarū. ꝛ ideo veritates supremas speculatiuas nō possum⁹ nālīter nosse: sed tm̄ ex reuelatione: vt deum eē trinū. ꝛ vlr q̄scūqꝫ ꟁitates imediatas de deo. h lib. přio qōne. 1. ꝓlogi. ꝛ di. 42. q. pma. Cōsilr in practicis nō possumus scire deū sub ꝓpria rōne esse finem crea ture intellectualis nisi per reuelationē. Cōsilr si posset inueniri aliq̄ ars ita excellēs cuius finis ꝓprius non eēt nālr cognoscibilis: oporteret de fine ei⁹ hēe cogni tionem p reuelationeꝫ. In ꝟtutib⁹ aūt aliq̄ sūt possibi les nāe humane ordinabiles ad finem sub rōne supio ri q̄ cognitio huius status se extēdat vtpote ꝙ omnia sunt dimittenda pp xpm: ꝛ pro xpo platis in oīb⁹ lici tis obediendū ꝛ hmōi. In talib⁹ g regulas directiuas opꝫ esse cognitas ex reuelatōe: ꝛ tales sunt vlr oēs re gule ꝟtutū euāgelicaꝝ vt paupertatis: castitatis ꝛ hmōi qꝛ pncipia vel ꝯnes practice quib⁹ innitunt iste ꝟtutes vt regulis nō pñt nālr esse nota. nec pp hoc ille minus sunt virtutes: imo excellentiores ꝟtutes. tū qꝛ ilia ꝟa sūt excellētiora ꝟa: p quāto ad ea nō attingit lumen nāle viatoris: tū qꝛ illa ꝟa sūt certiora q̄ mlta alia ad que attigit lumē nāle viatoris: qꝛ ꝟa ab illa ꝟitate q̄ nec fallere pt nec falli. vñ hñti fidē ꝙ de⁹ ispirauit to tā sacrā scripturā: ꝛ ꝙ ipse ē ꝟitas isallibil certi⁹ oꝫ eē q̄dq̄ ab ipso iscriptura ē reuelatū q̄ illō ad qd q̄cūqꝫ intells pt nāli lumie attigere. 14. Dist. 4ª. q. 3. D.

In oi ordie agētiū: pcipue vbi pnᵐ actiuū de se nō est in pfectū: est stat⁹ ad aliqd pnᵐ actiuū simplr pfectū q. s. agens agit ex plenitudie pfectiōis. ꝛ dr agens ex libe ralitate fm Auic. 6. meta. c. vltimo. Nullū aūt agens agit liberalr pp h: ꙙ ex actiōe sua expectat pfici. sicut eni i actib⁹ hūanis liberalis ē ille: q̄ agit nō expectās redditionē: ita simplr agēs dr liberale: eo ꙙ nullo pfi cit a pductiōe vl pducto. 2. Dist. p̄. q. 7. j. E.

In oībus relatiuis cōparātie cōe fm se acceptū: vt cōe ē: nō refert: qꝛ ex quo: vt cōe est: abstrahit ab oib⁹ relatiuis siue terminis relonū: qꝛ relo realis nō est nisi distincti ad distinctū: sȝ siue sic referretur: oporteret ibi dare terminū sibi relatū distinctū. Et iō nō referret ad aliqd eiusdē rōnis cū relato: sȝ referret ad aliqd alterius rōnis. refert igr̄ tale relatiuū tm̄ pro suo iferiori: sicut filie nō refert pro filii in cōi ad fil̄e: sȝ pro aliq̄ iferiori qd̄ pt distingui a fil̄e: ad qd̄ refert. ita ēt est de differēti. nō. n. refert ad differēs i cōi: q̄si ad p̄ᵐ correlatiuū quasi cēnt duo extrema p̄ relonis. ꝛ vtrūqꝫ cōissimū ad oē differēs: sȝ differēs ē differēs ab h̄ differēti. Et si obijcias ꝙ relatiuū dat p̄mo itelligere suū correlatiuū cōe. Rn̄deo nō est tale correlatiuū ei⁹: vt cōe: nisi ipȝ vt sūptū pro aliquo inferiori: p̄ quo distingui pōt a correlatiuo. Exᵐ hui⁹ ē in reb⁹: qꝛ si tota nā ignis eēt i vno indiuiduo: illud indiuiduū nō posset gn̄are: qꝛ si sic: tūc gn̄aret aliū ignē: in q̄ eēt tota nā ignis: ꝛ eēnt q̄si due spēs ignis: qd̄ ē ipossibile. et tm̄ nūc i vno idiuiduo nā ignis est rō gn̄andi: qꝛ hȝ vnitatē sufficiētē p̄ p̄n⁹ actiuo ꝛ distinctionē sufficiētē. Ita h̄ sil̄itudo bn̄ ē rō alicui referēdi vl̄ terminādi relonē: sȝ nec refert nec termiat: nisi accipiat p̄ distīcto i q̄ fit: ita ꝙ nec vnitas nec distinctio est p̄ accn̄s: sȝ vtrūqꝫ p̄ se respectu tal̄ relonis sic dictū est i. q. de circūincessiōe psōnaꝝ. 21. Dis. p̄. q. vica. ². D.

In oī statu seruabūt. ꝛ fuari debēt ista p̄cepta: i btitudie quidē erit sūma obfuatio illoꝝ affirmatiuoꝝ: nisi forte illi⁹ soli⁹ de honoratiōe parētū: nō q̄n tūc ibi sit volūtas honorādi: sȝ qꝛ nō erit necessitas ipēdēdi actuȝ hui⁹: saltē p̄ut honor ille extēdit ad sustētationē necessariā: qꝛ ibi nullus idigebit auxilio: i statu aūt innocētie ꝛ an̄ legē scriptā tenebant oēs ad ista: qꝛ erāt scripta iteri⁹ i corde vel forte p̄ aliquā doctrinā exteriorē datā a deo: quā discebāt parētes: ꝛ deriuabāt i filios: nec oportuit ea scribi i libro: qꝛ potuerūt illa facilime morie cōmēdare ꝛ retinere: qꝛ pp̄ls illi⁹ tp̄is erat longioris vite: ꝛ fuit melioris dispōnis in nālibus ꝙ pp̄ls tp̄is posterioris: quo tp̄e infirmitas populi requirebat legem dari ꝛ scribi. 37. Dis. 3ᵃ. q. vnica. D.

In p̄iurio est q̄nqꝫ duplex pctm̄. s. mēdaciū tanq̄ mālē: ꝛ assumptio nois dei i vanū: hoc ē nō solū icludit mēdacium sȝ etiā irreuerētiā: ꝛ p̄ᵐ p̄tinet ad scōȝ tabulā: sȝ scōȝ formaliter ad primam: quia irreuerentia prohibetur ibi. 39. Dis. 3ᵃ. q. vnica. D.

In p̄tāte ecclie fuit determiare q̄b⁹ v̄bis p̄me vel tertie p̄sone ꝛ idicatiui vl̄ opcatiui modi exp̄merent suscipiēs ꝛ act⁹ i baptismo ꝛ eccl̄ia latina elegit exp̄mere suscipiētē i 2ᵃ psona ꝛ actū idicatiue. ꝛ rōnabilr̄ vt notaret ministrū de ɔferre sacrm̄. Eccl̄ia aūt greca elegit alr̄ ꝛ rōnabilr̄ p̄ tp̄e vt dictū est: vt auferret scisma gloriantiū de baptizātib⁹ ministris. 3. Dis. 4ᵃ. q. 2. O.

In plurib⁹ hȝ volūtas actū volēdi: sȝ non necessario aliquē actū: sȝ pt se suspēdere ab oi actu ostēsa btitudine. alr̄. n. simplices q̄i app̄hēdūt aliqd qd̄ p̄tinet ad fineȝ vltimū de quo nesciūt an sit ō rōne finis vltimi tenerētur ad volēdū illō. vn̄ vnūqōqꝫ obȝ pt volūtas velle ꝛ nolle ꝛ a quolibȝ actu i p̄ticulari pt se suspēder̄ hoc vel illo. ꝛ hoc pt q̄libet expiri i seipso cū d̄s offert sibi aliqd bonū: ꝛ ēt ostēdit bonū vt bonū cōsiderādum ꝛ volēdū: pōt se ab hoc auertere: ꝛ nullū actū volūtatis circa hoc elicere. 49. Dis. 4ᵃ. q. 10. G.

In punitiōe volūtaria ɔuenit multa ɔsiderare. Primo quidē velle punire: qd̄ est velle ipatiuū seu efficax ɔtīgēcie p̄rias ipsi⁹ punitiōis passiue. Et scōo nolle peccasse vel displicere ꝙ est cā p̄cialis p̄xima pene. sȝ nō intēdat penā illā. Et 3° velle acceptare punitionē illā passiuā iā iflictā. 4° patiēter ferre pūitionē. Et h̄ q̄ttuor sic breuit̄ explicāt. Vidicare ɔmissū. Detestari ɔmissū. Acceptare penā inflictā. Patiēter ferre penā inflictā. Dis q̄ttuor corn̄dēt alia q̄ttuor ex p̄te termini volitionis. in q̄b⁹ est idē mālē. s. puniri formalis āt q̄ttuor supaddita. s. volitū a volūtate causante: a volūtate detestāte: a volūtate acceptāte: ꝛ a voluntate patienter ferente. 14. Dis. 4ᵃ. q. 1. R.

In quacūqꝫ nutritione vsqꝫ ad terminū augmētatiōis aliquid p̄cise ɔuertit pp̄ nutritionē. s. vt restauret illō qd̄ fluxit: aliqd aūt pp̄ augmētationē. s. vt acq̄rat quantitas debita ēt si nihil fluxisset: ꝛ primū quidē nō est de principali intētione nāe. simplr̄. n. nā magis ɔseruaret ad eē totius partē que fluxit si posset ɔseruare ꝙ loco ei⁹ aliquā impfectiorē restauret. sȝ fm est de principali intētione nature volentis attingere quātitatē pfectā ita ꝙ secūdum intentū est p̄pter perfectionē acquirendam. primū aūt quasi occasionatū propter vitandam imperfectionem. 44. Dis. 4ᵃ. q. 1. ². N.

In quātocūqꝫ gradu habitus nō posset supplere totam vicē potētie: qꝛ ꝛ si tālitas ei⁹ sit diminuta: ꝛ tālitas potētie diminuta: tm̄ alteri⁹ rōnis ē tālitas hit⁹ ꝙ tālitas potētie: qꝛ ex rōne sui habitus est cā scōa. qua. s. potentia pt vti. ꝛ ita si i ifinitū augeret: nūq̄ possȝ fieri p̄ncipiū vtēs: sicut v̄tus gn̄atiua p̄ria quātūcūqꝫ augeret: non posset fieri v̄tus solis. Nō igit̄ eiusdē rōnis est tālitas habitus cū tālitate potētie: vt illa intēsa possit ascēdere ad istā. sȝ semp̄ sūt alteri⁹ rōnis: ꝛ tm̄ h̄ cuȝ illa cāns causat actū perfectiorē: ꝙ si solū causaretur ab vna illarum. 17. Dis. p̄ q. 2. 3. V.

In quocūqꝫ est formalis rō agēdi ꝛ p̄us nā ꝙ actio eius sit elicita actu vel termin⁹ p̄duct⁹: illō ē ei rō ꝛ p̄nᵐ agēdi si autem posterius habet: non agit illo formaliter: similiter nec si simul natura cum termino habeatur: qꝛ tunc filius generaret se. 1. Dis. 3ᵃ q. 5. B.

In q̄cūqꝫ p̄ficitur maxie po⁹ cognitiua i illo maxie p̄ficit appetitiua illi cognitiue corn̄dēs. 6. Dis. 2ᵃ. q. 2. 2. E.

In q̄cūqꝫ ope nāe maīfestat sūme potētia ꝛ sapiētia diuina. qꝛ p̄ducit ea ō nihilo: ꝛ h̄ sūt q̄ p̄tinēt ad hierarchiaȝ toti⁹ vniuersi q̄tū ad eē nāe: sȝ misericordia ꝛ iustitia que p̄tinēt ad hierarchiā naturarū intellectualiū quātū ad eē morale nō summe manifestat in quocūqꝫ ope grē: imo vr̄ ꝙ sūma misericordia nō manifestat nisi sic de meritis sūma grā ꝛ glīa daret. 13. Dis. 3ᵃ. q. 3. 1. N.

In sabbato scō circa noctis initiū missaꝝ solenia sūt celebrāda ꝛ rō ē: qꝛ illa p̄s diei artificialis q̄ ē post nonā sabbati scti cōputat cū nocte p̄cedēte diē dn̄icā. vn̄ in bn̄dictiōe cerei dr̄ h̄ nox ē ꝛc. ꝛ ēt i orone dr̄ de⁹ q̄ hāc sacratissimā noctē ꝛc. t̄min⁹ āt celebratiōis. s. hora nona colligit ex ɔsuetudie eccliaꝝ. ꝛ ille t̄min⁹ maxie attigit i dieb⁹ ieiunioꝝ q̄n regulr̄ i eccl̄iis collegiatis ɔsueuit circa horā nonā missa ō ieiūio celebrari. Istā āt circūstātiā tp̄is ɔcomitat qd̄dā necc̄iū ad faciēdū tractuȝ tp̄is i celebratiōe misse ordiata q̄cūqꝫ hora diei artificial fiat. s. legē itroitū orones ꝛ eplaȝ sic̄ i missalib⁹ fȝ vsū ecclie rōane notat sine q̄b⁹ p̄missis null⁹ ordiate cōficit. nec forte absolute d̄s pt ɔficē. vt sup̄ tactū ē di. 8. nisi p̄mitteret ad min⁹ illa v̄ba p̄ q̄ significaret se ɔferē v̄ba ɔsecratōis i psōa xp̄i nō i psōa sacer⁹. ꝛ celebrārē oȝ hr̄e aliquē rn̄dētē i psōa toti⁹ ecclie: vt denotet eē mediatorē iter deū ꝛ ecclīaȝ offerēs sacrificiū deo pro eccl̄ia q̄ sibi assistit i offerēdo. 13. Dis. 4ᵃ. q. 2. 1. N.

In sacris ē aliqd neccīū simp̄r. s. ex p̄te sacri: q̄. s. n̄ exn̄te di no n̄ ē sacrȝ. aliqd ē neccīū alīq̄r. s. ex p̄te ministri: sine q̄ minister dispēsādo sacrȝ n̄ pt vitar̄ pctm̄. 3. di. 4ᵃ. q. 2. C.

In singularib⁹ est ordo fm ordinē vltimȝ p̄us. n. quodcūqꝫ vle potest itelligi descendere in p̄priū singulare ꝙ ɔtrahat per drīam aliquā ad aliqd inferius tanq̄ ad spēm

vt sic hēamus ordinē istoꝝ singulariū:h̄ ens:hec subā hoc corp⁹:ꝛ sic descēdo vsqꝫ ad sortē: hoc pꝫ p Auic. p⁹.physice sue.qd̄ prius videmus a remotis corpus q̄ aial:ꝛ aial q̄ hoiēꝫ ꝛc̄.qd̄ nō est intelligēdū d̄ vli.qꝛ vl sus nō videt vle sꝫ d̄ singlari vlitoris.8.Dis.4ᵃ.q.2.O.

In statu inocētie erāt dona ordīata:ita q̄ iustitia origialis potuit eē sine grā nō ecōuerso.ꝛ tūc p̄uatio prioris includebat virtualr̄ p̄uationē posterioris:cuicūqꝫ igit tūc restituta fuisset grā sine iustitia originali:si h̄ factū fuisset:nō habuisset ipse pfectū statū innocētie: sꝫ pro statu isto nō hn̄t talē ordinē.sꝫ grā p̄t inesse sine tali iustitia:ꝛ ipsa simplr̄ est donū excellēti⁹ q̄ talis iustitia. ipsa igr̄ grā inexn̄s simplr̄ restituit hoiem in statu isto ad pfectionē supnālē sibi possibilē:sꝫ hoc sine iustitia: sꝫ q̄ absolute nō ꝯdicāt:vn̄ nō repugnāt carētia iustitie origialis absolute loquēdo ꝛ grā p statu isto:repugnāt tn̄ inquātū illa carētia est culpa auertēs a fine vltio:qꝛ ꝯuersio opposita illi pro statu isto nata ē inesse filio ade p grāꝫ sine isto dono.32.Dis.2ᵃ.q.vnica.ī.F.

In statu innocētie qn̄ m̄rimoniū fuit p̄cise in offm̄:fuisset licita bigamia:qꝛ fuissꝫ tūc nec̄itas qd̄ vir cōmutaret corp⁹ suū p plurib⁹ ad plēa p̄les p̄creādas:qꝛ p simplicē cōmutationē vni⁹ cū vna fuissꝫ sufficiēs p̄creatio ꝛ nec vir nec mulier fuiss̄ tc̄ steril̄.33.dis.4ᵃ.q.1.ī.A.

In substātijs q̄uis i eadē re simplici possint eē pfectiōes multe subalce formalr̄ distincte.ꝛ ibi vna rō formal̄ possit abstrahi ab alia: remanēte adhuc ꝯcretiōe vtriusqꝫ formalitatis ad sua p̄pa supposita.vbi grā.lꝫ hec sit vera sb̄a itellectiua ē volitiua: vbi est p̄dicatio ꝯcretiua vni⁹ pfectiōis de altera:tn̄ hec negat:itell̄s ē volūtas: qꝛ illa significāt pfectiōes illas:vt abstractas a se iuicē:ꝛ sm̄ p̄pas formalitates:tn̄ adhuc sic abstracta ꝯcernūt p̄pa supposita:vt hic intell̄s est intell̄s:ꝛ hec volūtas est volūtas.accipiēdo tn̄ subāꝫ siue simplicē siue cōpositā p̄cise sm̄ rōnē suā formalē q̄ditatiuā: tn̄ est abstractio a supposito p̄p̄e nāe:qꝛ cōiter nō sūt nate cōcernere aliq̄d alteri⁹ nāe.iō ibi ista abstractio est maxima.abstrahēdo.n.nāꝫ humanā a suppositis:q̄ sūt illi⁹ nāe:sicut abstrahit cū ꝯcipit hūanitas:nō remanet vlteri⁹ abstractio alia ꝛ iō illud vt sic ꝯceptum p̄cise est ipsummet: quia cuilibet alij extraneū.sicut dicit Auicē.5.meta.q̄ eq̄nitas ē tm̄ eq̄nitas ꝛ nihil aliō. Sꝫ in accn̄tib⁹ quāto plura pn̄t ꝯcernere:tāto plēs pn̄t fieri abstractiōes: ꝯcernūt enim accn̄tia supposita alteri⁹ nāe:ꝛ lꝫ ab his abstrahant:ꝯcernūt tn̄ indiuidua proprie nature:sicut albū ꝯcernit lignū:ꝛ lꝫ ab hoc abstrahat albedo:tn̄ adhuc cōcernit albedinē hāc ꝛ illā: q̄ sūt indiuidua sua:sꝫ vlteri⁹ est abstractio quiditatis a supposito:qualis dicta est fieri in substātijs:ꝛ illā circū loq̄mur p h̄ q̄ dicim⁹ quiditas albedis:ꝛ illa nō ꝯcernit aliqd̄ suppositū:nec eiusdē nāe:nec alteri⁹. In relonib⁹ ēt(que plura ꝯcernūt adhuc plēs possunt eē abstractiones.cōcernit enīꝫ relatio suū p̄priū indiuiduū. fundamētum:ꝛ subiectū : ꝛ lꝫ abstrahat a posteriori: non tamen a priori.5.Dis.p̄.q.1.ī.A

In tota lege mosayca nō fiebat ista ꝯfessio de qua loquimur:sꝫ d̄ p̄ctis occultis tm̄ deo fiebat ꝯfessio:de q̄busdā tn̄ defectib⁹ publicis ꝛ obseruātijs legalium fiebat cōfessio:vt vniuscuiusqꝫ:qn̄.s.obtulit pro tali delicto sacrificiū. Et gn̄alis ꝯfessio sacerdotis pro pplo erat ista.iniuste egim⁹:peccauim⁹ꝛ hmōi. Et isto mō publica ꝯfessio sacerdotis erat q̄dā dispō ad perēdā misericordiā dei pplo.sic ꝛ mō in eccl̄ia nō ꝯfessione ista de qua loq̄mur:ꝯfitemur nos peccasse ꝛ petim⁹ misericordiā ꝛ nobis ꝛ toti populo.17.Dis.4ᵃ.q.vnica.D.

In tota nā nihil est in susceptiuo qd̄ sit dispō necessitans ad formā:qꝛ cū q̄libet tali stat potētia ꝯdictiōis:cum ista necessario cōcomitet susceptiuū qd̄ est p̄cise susceptiuū.talis.n.repugnat necessitati. Sꝫ illd̄ v̄bū vsitatū de dispōne q̄ est necessitās:dꝫ sic itelligi:q̄ dispō nō sit rō nec̄itatis:sꝫ q̄ ipsa posita agēs nec̄io idutat formā ad quā est dispositio vel necessitate simplr̄:sicut qn̄ est mere naturale vel necessitate sm̄ q̄d vt qn̄ agēs est volūtariū ꝛ disposuit sic agere:ꝛ hoc vltio mō forme corporeitatis est dispositio necessitās ad aiaꝫ.nō q̄ ex ista vel virtute eius sequatur aiatio:sed qꝛ ipsa posita agēs necessitate ꝯditionata sue dispōnis inducit formam ad quam est.43.Dis.4ᵃ.q.3.P.

In via fuerūt due more angeloꝝ p̄ma in qua fuerūt vniformes in grā.si volumus dicere q̄ mali hūerūt grāꝫ: vel vniformes saltē in nā. Scd̄a mora in q̄ adhuc in via existētes fuerūt difformes.ita.s.q̄ isti vltiate meruerūt: ꝛ isti vltimate demeruerūt.3ᵃ mora fuit distinctio finalis vni⁹ ab alio necessario p̄babile est ēt q̄ in scd̄a mora in qua fuerūt difformes in via fuerūt multe more:qꝛ mali peccauerūt multis spēb⁹ peccati.s.supbia: odio ꝛ inuidia:ꝛ isti actus ordinate ꝛ nō i eodē istāti fuerūt eliciti:vt pꝫ distin.5.in p̄ncipio ꝛ est ibi auctas Aug. Hoc iteꝝ pꝫ p illud Apoc. Fiebat p̄liū magnum in celo:ꝛ dr̄ ibi q̄ Michael fecit victoriā: que victoria cedebat in laudē bonoꝝ.hoc nō fuit nisi qꝛ p̄ctm̄ maloꝝ angeloꝝ fuit icētiuū tētatiōis in bonis.q̄ tētationē istā vicerūt.cū igr̄ angelus bonus nō fuit p̄scius futuroꝝ.p̄t⁹ fuit elicitū p̄ctm̄ a malo angelo anteq̄ p ipsuꝫ esset tētatio boni.ꝛ iō i scd̄a mora fuerūt multe morale elicite a malis.5.Dis.2ᵃ.q.2.N.

In vita mortali cā nālis semp agit effcm̄ suū nisi p cōtrariū īpediat:ꝛ si suspēdat actio ista alr̄ q̄ p oppositum miraculū est.ꝛ tale dr̄ deus nō posse de lege cōi. In vita aūt imortali nō talis erit necessitas respectu effect⁹ nāl:qꝛ de⁹ pro statu isto disposuit reb⁹ coagere:ꝛ actiones p̄prias eis sinere hre sm̄ Aug.7.d̄ ciui.dei.c.30. in statu aūt illo nō coaget eis ad corruptionē mutuā: ꝛ ad multos alios effect⁹:ꝛ iō nō est miraculū si tunc n̄ hn̄t effcūs suos maxie ipfectos.49.dis.4ᵃ.q.12.E.

In vniuocis agētib⁹ veꝝ est qd̄ tale est passuꝫ in potētia quale est agēs in actu.ꝛ iō īpossibile est qd̄ idem sit in actu formalr̄ tale ꝛ i potētia tale simul:tn̄ i actiōe equoca nūq̄ opꝫ hoc eē veꝝ:qꝛ ibi agēs opꝫ esse nobili⁹ ꝛ virtualr̄ tale.25.Dis.2ᵃ.q.vnica.ī.E.

In vniuersis opibus dei nō fuit aliqd̄ opus mere grē:nisi sola incarnatio filij dei.ꝛ h̄ si ad illā nulla merita precesserūt:qd̄ vtiqꝫ verū est in ordinatione diuina d̄ illa incarnatiōe:qꝛ si tpe cōceptionis p̄cesserūt aliq̄ merita marie:tn̄ nō erat bona absolute respectu incarnationis.sed forte accelerationis vt ipleret illa incarnatio preordinata.2.Dis.4ᵃ q.1.ī.M.

In vnoquoqꝫ ordie cāe opꝫ ponere respectu vni⁹ effect⁹ vnā p se cāꝫ:ꝛ vnā p se rōnē cāndi.ita intell̄s in suo ordine cāl̄itatis est vn⁹.ꝛ hēt vnā formalē rōnē causandi:ꝛ spēs vel obm̄ i suo ordie cāndi est vna cā: ꝛ habꝫ vnā rōnē cāndi.sꝫ nō opꝫ totalē cāꝫ.put ꝯplectit oēs cās p̄tiales hre vnā rōnē cāndi:nisi vnitate ordis : qꝛ si cū vnitate ordinis ꝯcurrat vnitas p accn̄s:hoc accidit.sꝫ vnitas ordiꝫ est p se. Exēplū sol in suo ordie cāndi habet vnam rōnem causandi respectu prolis: ꝛ pater in suo ordine causandi est vna causa vnius rationis : sed causa totalis que complectitur patrem ꝛ solem:non habet aliquam vnam rationem formalē causandi sicut nō est vna cā:nisi vnitate ordinis.ꝛ si contingat causas sic ordinatas preter vnitatem ordinis habere vnitatem per accidens inquantum.s.vna accidit alteri:hoc nō ꝯuenit eis per se inquātū sūt cāe sic ordinate.3.Dis.p̄.q.7.N.

Lapis vr in ecentia diuina. nō vt in speculo in quo re luceat vt obm phia: sz ipsa essentia se solā & soli suo intellectui se repńtat oñ actū itelligēdi: sed lapis vr in ecentia diuina: vt obz scdariū in pdo obto: non quidē motiuo ad itellectionē scdā: sicut mouet intellim ppriū: & sicut intellim nřm mouet pn^m ad pclonē sz ordine primi obiecti & scdi terminētis quodā alio. s. voluntate mouēte ad ista duo obiecta ordine quodā actū intellectus terminantis. 14. q. q. j. C.

Latria pt equoce accipi. vno modo pro cultu siue reuerētia exbibita deo in actu iteriori rōne sūmi oñi vel summi boni. vel pro reuerentia exbibita deo actu exteriori. vel pro bitu inclināte ad talez actū: & ille bitus cū sit pformis rōni recte ỽtus est & nō theologica: qz non bz pro obiecto imediato bonum increatuz: sed bonorē deferēdum dño increatorē ergo virtus moralis potissime continet sub iusticia que reddit superiori q' sibi debetur. 9. Dil. 3ª. q. vnica. B.

Lex diuina est pp bonū cōe boiuz qbus data est & punitio cuiuscūqz p legē peccātis. & h fm legē est pp obfuatonē legis. & vltari' pp bonū cōe illoꝝ qb' data est lex. tādē ỽo pp ipm legislatorē: & h iō bic. nō aūt in lege posita ab boie: qz bic bonū legislatoris est simplr melius bono cōitatis. nō aūt ibi. act' aūt amicitie qui imperaret aliquā punitionē amati vt amati nō imperet illā nisi pcise pp correctionē amati. & lz illa eēt via corrigēdi. tñ si alia eēt via facilius corrigendi amicitia vt amicitia mag' igaret illā aliāviā. 14. dis. 4ª. q. 2. j. E.

Lex illa fm quā pnia ỽt' ē vīdicatiua dictat culpā dēre ordīari: & p penā itrīsecā tristitie & p penā extrīsecā duplicē ỽecūdie. s. & afflictōis siue laboris corpalis: sicut colligit ex diuersis scripturis q̄ ptinēt legē illam. g illa pena siue puniri qd rñdet culpe itegrat ex trib' penis. Et psilr cā pxia istī' pene oz q' itegret ex causis ppriis istaꝝ penaꝝ. Cā aūt pxa tristitie iterioris est detestatio pcti cōmissi a se siue displicētia de pctō. & hec includit duas cās ptiales. s. pfiderationē pcti pmissi & nolitionē ei'. & iter istos pncipalior est cā nolitio: ipsa etiā posita necessario ponit aliā: nō ecōuerso. Iste g act' q est ppa cā pxia tristitie dr ptritio. scds act' q ē cā propia erubescētie vel ỽecūdie dr pfessio vbi pctm̄ occultū ppalat boi. tertia cā pxia vel ppia tertie pene est op' aliqd laboriosuz vel penale. Sicut g pena pfecte corrñdēs culpe fm iustitiā vindicatiuā bz tres penas ptiales q sūt ptes vni' punitiōis pfecte: eo modo quo tres restitutiones essent ptes vni' restōnis pfecte illi qui fuisset triplr dānificatus: ita tres act' ad quos seqūnt iste tres pene sunt ptes vnius cāe sufficiētis proxime respectu pene cōdigne. 16. Dis. 4ª. q. 1. D.

Lex diuina absolute phibuit nō pmittēs boiem occidi. & nulli lz iferiori i lege supioris dispēsare. g nulla lex positiua pstituēs boiez occidēdū iusta est. si i illis casibus statuat qs ds ñ excipit: excipit āt multos: vt pz i Exo. s. blasphemū: homicidā: adulteꝝ: & multos alios: null' g fm iustā legē occidit: nec lex positiua iuste ifligit boīcidiū si nō excipit ille casus a deo phibēte homicidiū. Et si obijcias: g lex est iniusta q̄ pcipit furē occidi. qz de' nō excepit ab illo precepto negatiuo: nō occides: pctm̄ furti: imo manifeste ondit se velle excipe furem: nec velle eū plecti morte: qz ifligit furi aliā penā. Rñdeo cōstat q' de' i lege Moysi vel euāgelica explicite nō excepit pctm̄ furti ab illo pcepto: nō occides. vt. s. pp h pctm̄ liceat boiez occidere: & iō nisi reuocauerit aliq̄ reuocatiōe spāli: qd nō bt ex scriptura. nec de bulla sup boc descēdēte d celo audiuim': nō video q' lex aliq̄ iusta possit statuere boiez occidi p furto solo. dico aūt solo: qz si ē fur & cū h inuasor psumit boīcida: qz vult occidere: & h paret' est si aliqs sibi resistat: h pz p illd Exo. 22. d fure nocturno & diurno: fur nocturn' ipune occidit: q āt itrātē de die ad furandū occidit boīcidā re' est. cā diuersitatis est bec: qz psumit q' q de nocte furat occideret sibi resistētē si posset: nō aūt qui de die intrat. 15. Dis. 4ª. q. 3. j. G.

Lex euāgelica q ē pfectissima nō debuit pcipit āter ipōi. sz boies p' ad illā allici cadētē adbuc sub psilio: vt postea exercitatis posset sub pcepto iponi. z' qz lex vet' nō erat mala sicut est idolatria. & iō nō debuit subito repelli. i h. n. fuissz repulsa ōsi mala. sz debuit synagoga cū honore sepeliri: vt onderet fuisse bōa p tpe suo. Impositio āt baptismi p modū pcepti euacuatio fuit circūcisiōis saltē q̄tū ad necessitatē. Debuit aūt aliq̄n sed pmulgatio p moduz pcepti: qz alr nunq̄ bret lex ista firmitatē vel necessitatē saltē q̄tū ad illud sacramentum. 3. Dis. 4ª. q. 4. D.

Lex est de vlib' casib': de casu aūt pticulari nō est lex. sz iudiciū fm legez: qd est pclo legis: vt q' iste homicida moriatur. 44. Dis. p. q. vnica. j. D.

Lex vlr pmulgata oēs obligat: vlr dico illā pmulgari i cuius pmulgatione nō est aliq̄ acceptio psone siue cuiuscūqz exceptio psone: vel circūscriptio circūstantie. Tale fuit pceptū de baptismo suscipiēdo & hoc rōnabilr: qz cōgruū fuit oēs de lege xpiana bre vnū signuz in quo cōuenirēt inter se: & distinguerent ab alijs: vt dictū est in. q. de instōne sacri in cōi: & mōr illud signuz p qd ingrederent obseruātiā huius legis: per eius enī susceptionem ascribuntur illi legi: & dicuntur de familia christi. 4. Dis. 4ª. q. 6. j. A.

Legēdo leges impiales codicis multa iueniunt satis cōsona multis iudicijs legis mosayce. Et lz de' dederit aliq̄ valde dura q nō opz in euāgelio suare: tñ multa dedit rōnalia valde ēt pro statu quocūqz in hac vita mortali. Et iō si ista statuant a legislatore obfuādo p quocūqz tpe iuste statuūt. Et h mō si statueret ob aliq blasphemū adulteꝝ idolatrā dēre occidi. multo iustius ordinatur q̄ q' fur suspendatur: sed patet ad quid aspiciūt pl' pncipes: qz ad cōmodū tpale q̄ ad honorē dei: & p h pl' puniūt & reprimere volunt peccata in pximū q̄ in deū. vt pz. 15. Dis. 4ª. q. 3. E.

Legislator nō oz ea pcermittē q̄ pz se sūt pgrua i lege ordinata. lz aliqs ex illis accipiat occasionē delinquēdi: aliodn nūq̄ de' debuisset istituisse pniaz aliquā in aliq̄ lege. qz qlibz pt ex h accipe occasionē delinquēdi quā nō acciperet si nō posset postea penitere. nūc aūt ad legē simplr ordinatā p statu isto nāe lapse reqrit q' penitētia possit eē fructuosa. & q̄ rōne i qcūqz instāti sanitatis pari rōne & i extremis: imo magis est necīuz pro multis ipfectis q' tūc possit valere. Dico igr q' isto nō est occasio data a lege: sz tñ accepta ab ipfectis: sz se aūt ē occasio suādi legē pp amorē legislatoris q tāte misericordie est ergo miseros: vt nunq̄ eis claudat sinū misericordie sue. 20. Dis. 4ª. q. vnica. j. F.

Licet absolute ex nā intellz & volūtatis sit cognitio pōr. tñ q' cognitio pformis sit pōr: h est sil ex obto & ordine potētiaꝝ & rōne potētie sic practicātis. s. volūtatis: que sit aliquo mō regulabilis aliūde: nā si obm determinet intellim ad cognitionē rectitudinis: prius nālr: q̄ volūtas velit: & volunt as sit aliquo mō regulabilis aliūde: nō tñ apphēsio pcedit praxiz: sz apphēsio cōformis: h aūt accidit qñcūqz determinata rectitudo praxis est cognoscibilis necessariū siue vt pn^m p intellz: siue vt p p sciaz. Qñ aūt rectitudo determinata cōtingēter pueniēs praxi: tūc nō est obm aliqd determinans intellim ad cognitionē rectitudis determinate: anteq̄ volūtas velit: & h loquēdo de intellu & volūtate i cōi.

nā illud ɔtingēs nō determinat ad alterā ptē añ oēm
actū volūtatis:cōparādo tñ in spāli ad intellm hūc ⁊
volūtatē hāc:istā praxiȝ pōt pcedere cognitio confor
mis:quā pcedit pmo cognitio determinatiua rectitu-
dinis ⁊ quā nō:nō:nō pōt aūt pcedere in oī intelligen
te:sed in illo solo:cui⁹ volūtas nō est prīo determinās
rectitudinē illi praxi. Exēplū pdictoꝝ:rectitudo hui⁹
praxis amare deū recta est ⁊ necīa:⁊ icludit vtualr in
rōne dei.hāc praxim in quocūqȝ nō tm̄ nata est pcede
re simplr apphēsio:sȝ ēt ɔformis apphēsio: cui.s.pra-
xis est ɔformāda:vt sit recta. Ex obcto igr̄ qȝ est prīo
ex se determinatiuū intellis ad notitiā rectitudis deter
minate ipsi⁹ praxis:⁊ ex ordine intellectus ⁊ volunta
tis in opando.hr̄ hec notitia prior praxi ⁊ cōformis:
⁊ ita in qualibet alia:cui cōuenit necessario rectitudo
determinata: sȝ rectitudo hui⁹ praxis.s.colere deuȝ in
sacrificio altaris:ē ɔtigēs.qñqȝ.n.est act⁹rect⁹:vt mō:
qñqȝ nō:vt inveteri testō:iō nō est aliqȝ obm determi
natiuū intellis ad notitiā.hui⁹rectitudinis añ oēȝ actū
volūtatis.⁊ iō nec ista pcedit:vt ɔformis:o ēȝ actū vo
lūtatis:alicuius tñ pcedit puta illi⁹solius:q̄ nō primo
determinat rectitudinē huic praxi:q̄lis est volūtas hu
mana:hec enī rectitudo determiat a volūtate diua ac
ceptāte nūc talē cultū ⁊ alias nō.4.q.p.ī.D.

Licet absolute sine ɔdictiōe possit eē mediū i spe hūana
iter filiū regni ⁊ filiū pditōis.s.hō i purȷnālib⁹.tñ sȝ le
gē sapie diue post lapsum nullū est mediū iter gratum
q̄ ē fili⁹regni:⁊ petōrē:q̄ est fili⁹ carceris:nec pt eē lo
quēdo de po⁹ ordiata.i.ɔformi legib⁹ a sapia ⁊ volun
tate diua determiatis.⁊ iō nullū liberat nec sic libera
re pōt a culpa nisi cui dat gratiā.1.Dis.4ᵃ.q.6.D.

Licet absolutū posset ɔuerti i respectiuū ⁊ econuerso tñ
nō sequit̄ q̄ respectus eēt sine fundamēto ⁊ termino:
qȝ termin⁹ p ɔuersionē acciperet eē eo mō quo pt hēre
eē.respectus aūt nō pt hr̄e eē sine fundamēto ⁊ termi
no. Nec sequit̄ si termin⁹ a quo pfuit sine istis. ḡ termi
nus ad quē pōt eē sine istis:sicut nec i aliȷ vbi termin⁹
vn⁹ reqrit aliq̄ ad sui eē q̄ nō reqrit ali⁹.dico ḡ q̄ si in
respectiuū ɔuerteret̄ absolutū ille respect⁹ reqreret fū
damētū ⁊ terminū:⁊ hr̄et ea vel antiq̄ q̄ pcesserūt cō
uersionē vel noua. Exēplū in aliȷs. Nō sequit̄.lapiȷ pt
ɔuerti in sciaȝ ⁊ ecōuerso.lapis nō informat aliquem
itellectū. ḡ nec scia qūcūqȝ.n. i aliqȝ ɔuertat̄ sp termi
nus hēbit suū pprīū modū existendi sicut terminus a
quo ɔuersionis habuit añ ɔuersionē suum proprium
modum exñdi.11.Dis.4ᵃ.q.2.F.

Licet a causis eēntialr ordinatis:quaꝝ vna est vniuoca
altera equoca:posset eē effect⁹ vni⁹ rōnis:sicut exem
plificat̄ de calore:tñ qñ cāe efficiētes pxie eiusdē ordi
nis ad effectū causant aliq̄ inquātū ipse cāe sunt distin
cte:maxime si vtraqȝ sit vniuoca effectui:siue vniuoca
tiōe ɔpleta:siue diminuta:nō pōt a causis talib⁹ distin
ctis eē effect⁹vni⁹ rōnis.vniuocationē ɔpletā dico qñ
est silitudo in forma:⁊ in mō essendi forme.diminutaȝ
qñ est silitudo in forma:lȝ hēat aliū modū eēndi. qūo
domus extra est a domo in mēte.vñ ⁊ gñationē istam
t.c.30. vocat aliquo mō phs vniuocā.7.meta. Quia igr̄ obȝ
est cā pxia respectu notitie ⁊ vniuoca:lȝ diminute:seq
tur q̄ distinctio formalis obiectoꝝ:cū causent notitias
inquātū ipsa sunt distincta:necessario ɔcludat distin-
ctionē formalēȝ notitiarum.4.q.pl.ī.G.

Licet aliquis ɔceptus cōis possit hēri q̄ dicat̄ in quid de
gñatione diuina ⁊ spiratiōe diuina.imo forte qui dica
tur in q̄d de pātate diuina ⁊ creata:tñ nulla realitas
pōt eē in diuinis aliquo mō difficta,ex parte rei:a qua
sumat̄ iste cōceptus dictus in q̄d:que realitas sit deter
minabilis per aliā realitatē:sicut ɔceptus cōis est de-
terminabilis in intellectu p aliū ɔceptū.⁊ possibilitas
huius:⁊ rō satis tacta est.dico igr̄ q̄ paternitas ⁊ filia
tio nō sunt duo prīo diuersa q̄tū ad intellectū: qn pos
sit intellis abstrahere ab eis aliquē cōceptū realē cōeȝ
sȝ sunt primo diuersa q̄tū ad realitatē ⁊ realitateȝ:ita
q̄ nullū vnū gradū realitatis includūt:qui sit quasi po
tētialis ⁊ determinabilis p pprias differētias: vl̄ qua
si per pprias.sicut albedo ⁊ nigredo includūt realita-
tem aliquā eiusdē rōnis determinabilē per pprias dif
ferētias specificas caꝝ siue realitates:a quibus sumū
tur earum differentie specifice:⁊ ideo illa ppositio q̄
primo distinctiua sunt primo diuersa:tm̄ dȝ itelligi de
ipsis realitatibus:que primo cōstituūt q̄tū ad nō con
uenientiaȝ in aliq̄ realitate vna formali q̄ formaliter
includant ambo.26.Dis.p.q.vnica.ī.Y.

Licet aliqȝ essentiale sit pnᵐ pductionis:alicuius ad ex
tra.nō tñ est pncipiū statim applicabile ad actū:nisi vt
intelligit̄ in trib⁹:qȝ sicut dictum est di.12.primi.illud
qȝ est pncipiū actuū ordinatoꝝ nō intelligit̄ eē in po
tētia pxima ad actū remotū:nisi vt est sub actu priori.
sicut aīa nunq̄ itelligit̄ eē in potētia pxia ad actū vo
lēdi:nisi vt est actu intelligēs:qȝ qñ est in potētia pro
xima volēdi aliquid:actu itelligit illud:qȝ nihil est vo
litū nisi cognitū:⁊ ita lȝ quodlibet essentiale ad se pre
cedat aliquo modo notionale.tñ nō opȝ omne essen-
tiale sub omni respectu ad extra posse precedere qȝ-
cūqȝ notionale.1.Dis.2ᵃ.q.1.ī.M.

Licet angelus pus videret intellectionē alteri⁹ angeli q̄
hēret auditionē ab eo.nō tñ frustra eēt auditio:qȝ es-
set p se pfectio cōicata angelo ab alio angelo liberalr
⁊ ad hoc potissime est locutio in itelligētib⁹ vt libera
liter ⁊ libere cōicēt sibiīuicē cōceptus suos.si aūt co-
gitatio huius videret̄ in hoc iste liberalr nō cōicat suū
cōceptū alteri:si enī hȝ iste in ista visione:sicut nō intel
ligēs ⁊ nō volēs:qȝ ista cogitatio est nālr visibilis: nā
liter aūt actiuū ⁊ motiuū ad sui visionē simili mō age
ret.si nō eēt itelligēte ⁊ volēte. Silr ēt auditio quādo
precedit:excitat ad intellectionē visionis angeli loqn
tis:ita q̄ licet illa visio posset esse sine excitatione:non
tamen est sine.9.Dis.2ᵃ.q.2.ī.M.

Licet appetitus nālis nālr inclinet ad summā perfectio-
nē.iustitia tñ distributiua in deo que ordinat oia pp se
ipsam:ordinat sic hoies ad beatitudinē vt hec perfe-
ctio det̄ pp meritū nō pp appetitū nālem:⁊ qȝ ineq̄lia
possunt esse merita in eadem specie hominū. p ɔñs ⁊
pfectio pōt esse inequalis.50.Dis.4ᵃ.q.6.ī.A.

Licet apostoli in actib⁹ vel verbis que dixerūt vt hoies
potuerunt errare:tñ nullus apl̄s vel pphēta inquātū
scriptor alicuius partis scripture aliquo modo erra-
uit:qȝ sm̄ Aug.in epistola ad Hierony.⁊ ponit̄ in ca-
none distin.9. Si ad scripturas diuinas admissuȝ fue-
rit aliquod mendaciū quātūcūqȝ paruū seu officiosuȝ
nihil remanet in ea solide veritatis : qua conuincatur
aduersarius.quicquid enim cōtra ipsum allegatuȝ fue
rit rñdebit illud mēdaciter esse dictū iocose vel offi-
ciose:vt est illud aliud qȝ, conceditur ita esse dictum.
vnde dicit ibidem Aug. His solis libris scriptorū qui
cāonici noiant̄ hāc didici ferē reuerētiā:q̄ nullū eorū
i scribēdo errasse firmissime credā.3.dis.4ᵃ.q.4.L.

Licet beati erunt in determinata approximatione ad
christum:tamē nō minuetur coꝝ beatitudo accidēta
lis cū aliquātulū recedūt:qȝ recedūt sm̄ libitū suum:
sicut modo aliq̄ habent ppinquitatē ad rē in came
ra vel extra in aula.49.Dis.4ᵃ.q.14.ī.N.

Licet bonū qȝ impetrat̄ virtute sacrificȷ nō impetretur
virtute meriti psonalis sacerdotis: sed virtute meriti
ecclesie in cuius persona sit oblatio : ⁊ ob cui gratiaȝ

oblatio acceptatur: ꝛ ideo quo ad hoc.ſ.tale bonum
ſic ipetrãdũ ſacerdos licet ſit mere organum. tñ ratio
ne ordinis habet gradum notabilem in eccleſia: pro-
pter quem ſibi conuenit offerre ꝛ oblatiõis ṽtutẽ de-
terminare. ꝛ in hoc non eſt preciſe organum ſed mini-
ſter ꝛ diſpenſator.20.q.q.J.

Licet cognoſcibilitas ſequat ꝓportionalr entitatẽ: non
tñ ita eſt de cognoſci: niſi cõparãdo ad illũ intellꝫ: qui
cognoſcit qðlꝫ ſꝫ gradũ ſue cognoſcibilitatis. ita dico
qð ſi entitas ꝑticipata ↄcludat ð necẽitate cognoſcibili
tatẽ ꝑticipatã: ꝛ ita participatũ hẽat cognoſcibilita-
tẽ ꝑ cognoſcibile iparticipatũ: nõ tñ hꝫ cognoſci ꝑ co
gnoſcibile imparticipatũ: vt cognitũ: ſꝫ vt cauſam dã
tem ſibi eſſe.3.Diſ.ꝓ.q.3.J.J.

Lꝫ cognõ ſit ſꝫ modũ cognoſcẽtis. ꝛ nõ ſit ſupra nãꝫ co-
gnoſcẽtis: ẽ tñ obᵗi hñtis modũ cogſcibilis ꝛ moduꝫ
nãe vltra modũ nãe cognoſcẽtis. alr.n.nũꝗ̄ ꝑfecti⁹ co
gnoſceret ab impfectiori nãlr.49.Diſ.4ᵗ.q.II.J.B.

Licet ↄcedat potẽtiã.ſ.obiectiuã ꝓcedẽ actũ: nõ tñ ipa ẽ in
aliq̃ actu reali: lꝫ ſit i aliq̃ eẽ cognito ſꝫ ꝙ ↄcedit eẽ co
gnitũ: nõ tñ ẽ fozalr eẽ cognitũ.1.Diſ.2ᵗ.q.2.i.G.

Licet de aliquib⁹ ſctis pãtrib⁹ ꝓſũmat qð in ↄhẽdo biga
miã nõ peccauerint: q2 vtraq3 rõ ↄhẽdi ibi ↄcurrit.ſ.
neceſſitas ꝑꝑ quã iuſte erat ſic ↄhẽdũ: ꝛ auctas diuia
approbãs ꝛ ꝓcipiẽs. tñ ſi aliq̃ ſine iſtis cauſis vl altera
eaꝝ ↄxerint nõ eſt mihi incõueniẽs ꝙ mortalr pecca-
uerint: q2 non reputo eos fuiſſe tunc confirmatos.33.
Diſtin.4ᵗ.q.t.D.

Licet dãnati debent magis velle nõ eẽ i petõ ꝑmanere:
credo tñ ꝙ appetũt nõ eẽ nõ ꝑꝑ culpã fugiẽda. ſũt.n.
obſtiati. ſꝫ ꝑꝑ penã ꝗ̄ ſuſtinẽt. rõ eſt. nõ eẽ nõ eſt maxi
mũ malũ: nec ex ſe odibile: ſꝫ miſeria eſt ꝑ ſe malũ ꝛ ꝑ
ſe odibile. ĝ qlꝫ ipſaꝫ nãlr refugit: nec ab fuga retrahi
tur. tale aũt nõ eſt nõ eſſe.50.Diſ.4ᵗ.q.2.F.

Licet de⁹ priuet entia 2ᵃ actionib⁹ ſuis ꝓueniẽdo cãlita
tem coꝝ ꝛ cãndo effect⁹ quos illam poſſent cauſare.
tñ nõ oꝫ ꝙ ꝓuet illa ſuis entitatib⁹. manẽt.n. ꝛ ñ cãnt
ſuos effect⁹: q2 alia cã imediate cãt illos. poſſent tñ il-
los cãre. ſicut manet iſte ignis: ꝛ tñ nõ cãt ignẽ in hoc
ligno ſi aliud agẽs forti⁹ ꝓueniat i igniẽdo: poſſꝫ tñ cã
re: q2 forãꝫ q̃ eſt ꝓnᵐ igniẽdi hꝫ.7.q.q.J.O.

Licet de⁹ voluit me ſedere pro.a. ꝛ nõ ſedere ꝓb. tñ pri⁹
nãlr volita ſũt ab eo ipſa obta ꝗ̄ ipſa nũc mẽſurãtia.
ꝛ in illo priori opꝫ querere nõ ↄtradictionẽ iſtoꝝ vo-
litoꝝ. alioqñ per ipſa nunc poſteriora eis adiecta nõ
videt poſſe tolli illa ↄtradictio reſpectu hui⁹: ita hic:
ſi enim vellet angelum eſſe pro hoc nũc: ꝛ nõ eſſe pro
hoc nũc. primo querẽda eſt poſſibilitas: quomodo vel
let angelũ eſſe ꝛ nõ eſſe.2.Diſ.2ᵗ.q.1.ĩ.F.

Licet deus poſſet velle nos obligare ſibi vt quicquid ſu
mus ꝛ poſſumus teneamur deo: tñ ex maxima miſeri
cordia ſua ↄſiderãs noſtrã fragilitatẽ ꝛ difficultatem
ad bonũ noluit nos regulr obligare niſi ad decalogũ:
ꝛ ita potuiſſet tũc ordinaſſe obligare hoĩeꝫ ad deca-
logũ.ſ.xꝑo nõ incarnato. poſſet ĝ tũc hõ aliqua opa
ſupererogationis exercere que alias ſibi eſſent indebi-
ta ꝛ tũc ſaluaret tota rõ ſatiſſationiſ. ð potẽtia tamẽ
ordinata de⁹ nõ diſpoſuit alicui peccatori dare ꝓmaꝫ
grãꝫ: niſi in virtute meriti illi⁹. qui erat ſine petõ.ſ.xꝑi.
q2 ſicut tactũ eſt ſupra nõ diſpoſuit ſibi recõciliare ini-
micũ niſi ꝑ obſequiũ magis gratũ ꝗ̄ offenſa eiuſ erat
ſibi diſpliceñs. ꝛ tale obſequiũ ei⁹ eſt paſſio xꝑi vel me-
ritũ eius. ꝛ ſicut nõ diſpoſuit dare grãꝫ petõri ſine paſ
ſione: ſine qua grã: nulla põt eẽ ſatiſſactio diuo: q2 nec
equiualẽs aliquo modo nec ſimplr nec i diuo accepta
tiõe. iõ multo magis ð po⁹ ordiata nõ ẽ poẽe ſatiſfieri
deo ð petõ: niſi i ṽtute paſſiõiſ xꝑi.15.Diſ.4ᵗ.q.1.D.

Licet de potentia abſoluta poſſet deus cauſare gratiam
que eſt ꝓncipalis effectus baptiſmi ꝛ etiaꝫ illos alios
effectus ꝓprios aſſignatos caracteri.ſ.aſſimilare ꝛc̃.
ſine tali forma abſoluta que ponitur caracter: tamen
ð potẽtia ordiata tenet ꝙ cauſat illos effectus mediã
te iſta forma: ꝛ cõgrue.6.Diſ.4ᵗ.q.9.L.

Licet de ṽtutibus diſperatis videret ꝙ earũ eſſent actuſ
diſtincti ſpe ſaltẽ in eẽ moris: tñ qñ vna eſt ſuperior: ꝛ
alia iferior nõ opꝫ ꝙ bonitas quã hꝫ actus ab vna ſit
diſtincta abſolute ſpecie a bonitate quã hꝫ ab alia: ſꝫ
vr̃ magis ꝙ virtus ſupior tribuat bonitatẽ vlteriorẽ
que ſit quaſi cõpletiua bonitatis illius quã tribuit iſe
rior. Et hoc modo charitas dr̃ eſſe forma aliaꝝ vir-
tutũ q2 bonitas meritoria que competit actui aliquo
modo a charitate eſt completiua bonitatis cuiuſcuꝗ̄
alterius in actu.17.q.q.J.

Licet entitas actualis mobilis nõ ſit mobili rõ recipien
di motũ: ſꝫ magis vt eſt ens in potẽtia. eſt tñ actus ne
ceſſario requiſitus ad hoc ꝙ moueat. ꝛ ſic loquit phs 5.phi.
dicẽs. qð mouet eſt: nõ ꝙ hec ſit ↄditio mobilis per ſe: T.c.4
ſꝫ ꝑ acciñs. requiſita tñ neceſſario ad motũ. ꝑ ſe aũt cõ
ditio mobilis eſt eſſe in potẽtia bene tñ põt eſſe aliqd
ↄueniẽs alicui ꝑ acciñs: ꝛ tñ neceſſario ꝑ accidẽſ iquã:
q2 nõ icludit in rõne forme illius. neceſſario tñ requiſi
tũ ad illud: q2 ſine illo illud nõ eſſet ſicut ꝓuatio eſt ꝓn
cipiũ ꝑ accidẽs nãe. pᵗio phyſi. Ad ꝓbandũ igr̃ ꝙ ge-
neratio nõ ſit motus ſufficit Ariſtoteli ꝙ ſubiectũ ge-
nerationis nõ neceſſario eſt ens actu: ſꝫ eſt ens in po-
tẽtia. Subto aũt mot⁹ ſiue ei ꝙ mouet neceſſario ↄiũ
git qð eſt ens actu: lꝫ ꝑ accidẽs.12.Diſ.2ᵗ.q.1.i.J.

Licet entitati abſolute ſit idẽ realr veritas ꝛ bonitas: ꝛ
huic entitati hec veritas ꝛ hec bonitas: non tñ fozali
ter ꝛ quidditatiue: q2 veritas ꝛ bõitas ſũt que ſi paſſio
nes entis.4.meta. Ita etiã eſt de realitate a qua acci-
piſ ↄrĩa ꝛ ſimilr de quiditate: ꝛ entitate indiuiduali: ꝛ
de aliqs multis: de quibus frequenter tactuꝫ eſt de iſta
dĩa ex parte rei: quia hec realitas non eſt formalr illa
licet ſit identice illa. Nec ẽt eſt ↄtradictio ſcðꝫ dicẽteꝫ
reſpectũ veſtigialem eſſe ratitudinem fundamenti ali
quid eſſe idẽ fundamẽto: qð ↄceſſuꝫ eſt in 2ᵒ.lib. de re q.5.
latione creature ad deũ: ꝛ tñ non ſit idem: quod ſit ra
titudo fundamenti.8.Diſ.3ᵗ.q.vnica.J.E.

Licet forma ↄ quã inclinat receptiuũ nõ iducat niſi per
agẽs ꝑ ſe violẽtãs paſſum: tñ ꝑ ſe rõ violẽti eſt ex hi-
tudine paſſi ad formã. q2 paſſo ꝛ fozã monẽtib⁹ i ſua
rõne: puta ꝙ fozã ſit receptibilis tñ ↄtra iclinationeꝫ
paſſi qñocũqꝫ variat agẽs: paſſũ violẽter recipit. hoc
etiã apper: q2 nõ tm̃ i induci. ſꝫ ẽt i ꝑmanere dr̃ ꝙ aliq̃
fozã violẽter ꝑmanet i paſſo ꝛ diu: aliq̃ ẽt nãlr ita ꝙ
circũſcribẽdo agẽs qð.ſ.nõ hꝫ actionẽ poſt iductiõeꝫ
forme ibi eſt nãlitas vel violẽtia ꝑciſe cõparãdo for-
mã ad receptiuũ. Cõcedo ĝ ꝙ in deſcriptiõe violenti
ponit agẽs tanꝗ̄ extrinſecũ. ſꝫ non tanꝗ̄ ꝑ ſe cõplens
nec tanꝗ̄ ꝑ ſe cõſtituẽs rõnẽ violẽti. ſꝫ tm̃mõ ↄpletus
per illud paſſo vim nõ ↄferẽte: ꝛ tñ mõ maneret vio-
lẽtũ poſt oẽm actionem agẽtis: ſi ſicut lapiſ poſſet de-
ſcere ſurſuꝫ ſine ↄtinua actione detinẽtiſ. Addit tamẽ
principium in deſcriptione violenti tanꝗ̄ cauſa extri
ſeca.43.Diſ.4ᵗ.q.4.D.

Licet eſſentia diuina in qualibꝫ perſona ſit diuo ꝓᵐ: quã
ſi fundamẽtũ cuiuſlibꝫ ꝑfectiõis eẽntialis. pᵗia tñ ꝑſo
na approꝓate hꝫ memoriã: ꝛ ṽtute illi⁹ ꝓncipiĩ ꝓdu-
ctiui ꝓducit ꝑma productione adequata ſecundam
perſonam: ꝛ ſecunda perſona quaſi adequata princi-
pio productiuo producit: vt noticia actualis: ꝛ ſpũs
ſanctus quaſi adeq̃tus ſuo ꝓncipio ꝓductiuo ꝓducit:
vt amor actualis.13.Diſ.ꝓ.q.vnica.V.

Licet fides acq̃sita sufficiat ad assensũ ⁊ certitudinẽ scẽ: e⁹ put credere opponit opinari: tñ nõ ẽ ita pfecte cert⁹: sicut fide īfusa: nec eẽt act⁹ ita itẽsus: nec sufficit i esse pmo: q₂ fides acq̃sita ñ pficit aiaꝫ ita pfecte sicut infusa: opꝫ igr̃ põere vtrãq₃ fidẽ. 3. Dis. 3ª. q. vnica. ꝯ. R.

Licꝫ gl'iosi⁹ fuisset hñtẽ actũ meruisse illũ q̃ nõ meruisse: nõ tñ simplr est gl'iosi⁹: q₂ neccẽs est pp alios beatos ⁊ pp pfectionẽ illi⁹ status q̃ illic inueniant oẽs grad⁹ pn cipaliũ in actib⁹ btificis: vt actualis beatitudo xpi sit maior btitudine oiũ creaturaꝝ. nã ibi sũt aliqui bti: qui nũq̃ fuerũt inimici actualr pctõ actuali: vt multi innocẽtes: ⁊ multi alij q̃ aliq̃n fuerũt inimici: vt mortalr peccãtes ⁊ postea penitẽtes. Est ibi etiã btã v̓go mater dei: que nũq̃ fuit inimica actualr rõne peccati actual' nec rõe origial': fuisꝫ tñ nisi fuissꝫ pseruata. igr̃ neccẽs fuit q̃ esset btitudo alicui⁹ psone sine oi merito pcedẽte. nec ideo aia xpi fuit i gloriosior: q₂ si act⁹ potuisset cadere sub merito aia illa potuisset mereri illũ nisi fuisset pueta actu btifico. Et sic pueniri ex liberalitate grãtis est maioris nobilitatis. sicut si mihi offertur illũ qd̃ bẽo i fine toti⁹ labori meritorij nũc: ⁊ illũ magis ẽ ad ħo:ẽ stat⁹ btõꝝ: vt dcm̃ ẽ. 19. dis. 3ª. q. vnica. I. G.

Licꝫ idẽ sit qd̃ nois. ⁊ qd̃ rei i btĩtib⁹ qd̃ rei. tñ pus cognoscit aliqd̃ eẽ qd̃ nois q̃ qd̃ rei. pͥm .n. cognoscit cognoscẽdo illũ nom̃ eẽ itelligibile ⁊ significabile. 2m cognoscendo illud eẽ alicui⁹ possibilis esse in effectu. ⁊ ex rõne eius possibili 2cipi ⁊ signari põt 2cludi aliqd̃ posse subesse illi 2ceptui: ⁊ p 2ñs illã rõnẽ expmere verũ quid est. 1. Dis. 4ª. q. 2. L.

Licet spẽs in intellu angeli sit rõ distiĉte cognoscẽdi eẽntiã diuinã: nõ tñ est rõ distiĉte cognoscẽdi modũ isti⁹ eẽntie i suppositis: sicut ẽt in nobis distiĉte cognosci pt aliq̃ quiditas creata: lꝫ nõ cognoscat in qu:b⁹ suppositis sic vel qualiter sit in eis. 3. Dis. 2ª q. 9. ꝯ. N.

Licet dictũ apostoli de⁹ vult oẽs hoies saluos fieri posset exponi de distributiõe accõmodata pro oibus: qui salui fiũt: tñ multo meli⁹ posset exponi de volũtate antecedẽte sic. i. vult oẽs hoies saluare ⁊ saluos fieri q̃tũ. s. est ex pte sui: ⁊ volũtate sua añte: pro quãto dedit eis dona nãlia ⁊ leges rectas: ⁊ adiutoria cõia sufficiẽtia ad salutẽ sicut de rege statuẽte bonas leges ⁊ pficiẽte ministros ad custodiã istaꝝ legũ: posset dici q̃ vult oẽs subditos suos pacifice viuere ⁊ iuste: ⁊ tñ si videret aliquẽ tribulari iniuste ñ stati oporteret q̃ rex intromitteret se ad faciẽdũ illũ iuste viuere: nisi deuolueret eã ad ipm p q̓rimoniã: de facto ĝ vult q̃dẽ iste quẽlibet pacifice viuere ⁊ iuste añdẽter: nõ tñ vult quẽcũq₃ īmediate ita viuere. Ita dico in pposito q̃ ⁊ si de⁹ nõ hẽat volũtatẽ beneplaciti ad istũ saluãdũ: tñ vult istũ illa adiutoria cõia añdẽtia ad salutẽ oiũ: q̃b⁹ iste eẽ põt sufficiẽter bñ viuẽ ⁊ saluari. pp q̃ dici pt q̃ quãtũ ẽ ex pte sui vult oẽs saluos fieri 46. Dis. pª q. vnica. ꝯ. B.

Licet i Michaele visiõe obti siue intellectionẽ ipsi⁹ obti posset seq̃ locutio Gabrielis ð eodẽ: tñ tũc nõ eẽt cognitionẽ alicui⁹ nõ pus noti nec tũc ẽ locutio ita necessaria: sicut qñ pcedit vtrãq₃ visionẽ illã: qñ. n. Gabriel nouit aliqd̃ i gñe ppo vel reuelatũ: qd̃ nõ nouit Michael i pticulari: pt iste i intellu ipsius cãre 2ceptũ qui ppe dr̃ audit o: quo cãto pt Michael 2uertere se ad intelltm Gabrielis vidẽdũ ⁊ i eo videbit illa intellectiõ quã Gabriel hꝫ: ⁊ ẽt in illa intellectiõe videbit aliq̃ mõ obꝫ ipsiũ intellectiõis: ⁊ si illud obiectũ nõ possit videri⁹ videri nec in se nec in v̓bo vltima pfectio quã pt Michael de hoc cognito hñe est videre illud i intellu Gabrielis. 9. Dis. 2ª. q. 2. ꝯ. D.

Licet intellꝰ distrahat ab itelligẽdo: qñ occupant sensus circa sua sensibilia alia a suo itelligibili quod tũc itelligit: q₂ sic potẽtie se inuicẽ impediũt: nec mutuo se iuuãt in actib⁹: tñ qñ sensus occupant circa singulare sensibile: cuius vlẽ p spẽꝫ itelligit: vt videlicet qñ sensus sentit illud obm: qd̃ fantasiat: ⁊ intellꝰ intelligẽs non distrahit. tũc intellꝰ maxie 2fortat: q₂ tũc potẽtie circa idẽ obm sibi administrãt ei⁹ pñtiã: vt a q̃libꝫ sm eius pportionẽ apphẽdat. hoc pꝫ in exẽplo. qñ volumus colere xpm ⁊ passionẽ ei⁹ 2pati: facili⁹ eã cõtẽplamur si imaginẽ crucifixi frequẽti⁹ intuemur ⁊ ex tali intuitione talis spẽs in fãtasia generat. ⁊ h̓ totũ est mõ pp ordinẽ nãlẽ potẽtiaꝝ pmaꝝ i agẽdo lꝫ hoc nõ sit vlr necessariũ respũ oiũ itelligibiliũ vt pꝫ de pphetis. q₂ prophe vero erant distracti per sensibilia: nec con sensibilia multum iuuabant ad prophetiam: quia non erãt eis conuenientia. nam talia paꝝ faciunt ad reuelationem: que est de his: que nec oculus vidit: nec auris audiuit ⁊c. que hoib⁹ enarrare nõ lꝫ sm aplm corin. 13. sꝫ erat aliqd̃ sensibile eis psens in imaginatione: q₂ vt cõiter oẽs pphete erãt multũ imaginarij: patꝫ per Augm. 12. sup Geñ. quare ⁊c. 16. Dis. pª. q. vnica.

Licet intellꝰ nãli necẽitate videat obm pñs proportionatũ: tñ volũtas nõ nãli necẽitate fruit illo obo viso: neq₃ etiã illa necessitas vidẽdi est simplr necessitas: sꝫ tãtũ mõ necessitas si obꝫ pñs moueat: ⁊ istud est sic mcr̃ 2tigẽs: q₂ obm istud volũtarie ⁊ 2tingẽter mouet quẽcũq₃ intelltm creatũ: sꝫ etiã volũtas 2tingẽter fruit illo viso 2tingẽter ⁊ copulat itelligẽtiã cũ memoria. si tamẽ ibi habet actum. 49. Dis. 4ª. q. 6. D.

Licet intellectus diuinus nõ sequat res sicut effectus cãm. tamẽ 2comitãtia est ibi: q̃ sicut res põt nõ eẽ: ita intellectus diuin⁹ pt nõ scire. ⁊ idõ nunq̃ sequit q̃ intellꝰ diuinus cognoscat rẽ alr quã est. Et ideo nunq̃ possunt simul stare illa que requirunt ad deceptionẽ: sed sicut res scita põt esse: ita deus potest eam scire: ⁊ sicut res scita põt nõ esse ita deus potest eam non scire. ⁊ si nõ erit: non sciet. 39. Dis. pª. q. 1. R.

Licet in toto vniuerso pncipaliter ordo attẽdit sm distinctionẽ specieꝝ in quib⁹ est iparitas ptinẽs ad ordinẽ. tñ q₂ sm Aug ð ci. li. 19. c. 13. Ordo est pariũ ipariũq₃ reꝝ vnicuiq₃ loca sua distribuẽs: 2grua dispõ: ab illo aũt agẽte qui pncipalr itẽdit ordinẽ vniuersi: sicut pncipale bonũ intrĩsecũ sibi: nõ enĩ intẽdit ista iparitas q̃ est vnũ requisitũ ad ordinẽ. s. spẽꝝ: sꝫ ẽt paritas īdiuiduoꝝ i eadẽ spẽ: q̃ est aliud 2currẽs ad ordinẽ. ⁊ silr indiuidua intẽdũtur ab ipso pmo put ipm intẽdit aliquid aliud a se nõ vt finẽ: sꝫ vt aliqd̃ aliud ad finẽ. vñ pp bonitatẽ suã cõicãdã: ⁊ pp suã btitudinẽ plura i eadẽ spẽ pducit in pncipalib⁹ aũt entib⁹ est a deo intẽtũ indiuiduũ pncipaliter. 3. Dis. 2ª. q. 7. ꝯ. G.

Lꝫ in pͦ pfecto 2currãt sil' multe pfectiões q̃rcũq₃ multe nõ curo mõ tñ aliqd̃ forte pt esse sibi ppinquius sm vnã pfectionem ⁊ nõ sm aliã: vtpote deus est: simplr necẽe est: ⁊ hec necessitas est in ipso pfecto simpliciter. Quãto ĝ aliqd̃ ẽ magis necẽiũ tãto erit ppinqui⁹ deo ⁊ sic celũ est deo ppinquius q̃cunq₃ corruptibili. preter h̓ aũt deus est nã intellectualis simplr pfecta. huic sm hoc magis appropinq̃t creatura mere itellectualis lꝫ finita cuiusmodi est nã angelica. post hãc nã itellectualis: lꝫ nõ mere intellectualis ⁊ finita: post hãc nã sensitiua q̃ magis appropinquat intellectuali q̃ nõ sensitiua. In hoc ergo ordie ppinquius ẽ deo musca q̃ celum: posset. ergo iferri ex pmo ordine q̃ celũ ẽ ppinquius deo. ⁊ p 2ñs perfectius musca. Ex 2⁰ aũt ordie q̃ musca est pfectior celo: ⁊ ita opposita. Dico ergo q̃ quãdocũq₃ in pmo cõcurrũt pfectiões qualrcũq₃ distiĉte vel dispate illud est simplr pfectius qd̃ ẽ sibi ppinquius sm illud qd̃ hꝫ rõnẽ pfectioris. sicut sm phm. 3. thopi C. 4.

Speculationi rabilis ipsius doct. p quã soluuntur subtilissime difficultates huius pbi.

cor̃p. n̄ seq̄r simliã eẽ meliorẽ eq̄:lȝ sit nobilior hoĩ:q2 nõ est hoĩ nobilior i ɔditiõib9 nobilioribȝ simplr ɔditio at nobilior simplr i p9 ẽ itellualitas q̄ necẽitas eẽndi como intelligẽdo magl:q̄ ẽ ibi ostñ. Et iõ hõ ẽ simplr nobiliõ celo:nec mireris talẽ ordinẽ diuersuȝ assignari ad pm̃ sȝ diuersas pfectiões:q2 q̄lȝ pfectio p̄t eẽ pn̄m vni9 hierarchie nal̃: vl̃ sȝ phos vni9 cathene auree. ⁊ ita sm diuersas pfectiões simpl'r i p9 pricipatas ordinate a diuersis p̄ris attẽdi diuerse cathene auree. Ad ppositũ dico q̄ i subã vt ẽ pm̃ entiũ ẽ duplex ordo p̄oritatis: vn9 in substãdo alijs q̄ icludit recipe alia ⁊ pfici ab eis: alt9 actualitatis intẽsiue: ⁊ scõa pfectio est simplr maior q̄ p9 q2 p9 ɔuenit potẽtiali vel saltẽ reqrit illõ cui ɔuenit eẽ potẽtiale. Quãtitas aũt ppinqor est subẽ sȝ p̄mã rõnez: q2 imediatior sm rõnẽ receptiui. Qualitas ãt sȝ aliã ipsa.n.est pn̄m agẽdi nõ sic quãtitas: ⁊ sm hoc appet minor actualitas eius. 12. Dis. 4'. q. 2. F.

Lȝ ista nã accepta p hãc gñationẽ nõ possit hẽre idẽ eẽ nũero qõ accepit ñ fũdãdo istã eãdẽ relõnẽ nũero: nõ tñ ipa relo ẽ sibi ɔsubal:q2 possȝ absolute eadẽ exñtia fuisse nũero hita sine ista relone puta si accepta fuissȝ imediate a creãte vl' ab aliq̄ gñante. 8. dis. 3' q. vnica. E.

Lȝ nãe õpẽdẽtes sint alr̃9 rõis: ⁊ ita õpẽdẽtie eaꝝ lq̄tũ a fũdamẽto pñt hẽre distõnẽ sũt aliq9 alri9 rõis: tñ idẽ tmĩ n9 ⁊ sȝ eãdẽ rõnẽ ex pte ei9 p̄t eẽ diuȝ istaꝝ õpẽdẽtiaꝝ. Alr si nã ãglica assũcret ipa eẽt alri9 rõis a nã hũana: ⁊ sic eẽt alia ⁊ alia õpẽdẽtia h9 nãe ⁊ ill9: ⁊ tñ vtraq̄ possȝ õpẽdẽ ad eũdẽ tmĩm vt ad psonã vbi. 2. di. 3'. q. 1. D.

Licȝ nõ hẽat aĩa xp̃i sũmã iclinationẽ ad sũmã grãz quã tñ ẽ ex pte fũdamẽti iclinatõis: tñ hȝ iclinatõez ad sũmã grãz q̄ possit sũme ɔiũgi obo: ⁊ ita lȝ possȝ dẽtari p q̄ cũq̄ grãz sic ⁊ q̄cũq̄ aĩa. ñ tñ sũme dẽtaret sine sũma grã: q2 nec sũme ɔiũgeret obo: in quo est pfecta dẽo: nisi haberet summã grãz. 14. Dis. 3'. q. 4. N.

Lȝ ñ possȝ ãgel9 ex puris nãlib9 hẽre cognõnẽ dei intuitiuã: tñ nõ vr̃ negãdũ q̄n possit nalr hẽre cognõnẽ ei9 abstractiuã: h̃ mõ itelligẽdo q̄ spẽs aliq̄ distincte repñtet istã eẽntiã. lȝ ñ repñtet eã: vt i se pñtialr exñtẽ. hñ q̄dẽ posse est hẽre cognõnẽ distictã lȝ abstractiuã. nã abstractiua distiguit i ɔfusaȝ ⁊ distictã penes rõnẽ aliã ⁊ aliã cogscẽdi. ⁊ istã talẽ spẽz repñtatẽ eẽntiã diuinã itellui ãgelico ñ vr̃ icõueniẽs ponẽ itellui ãgeli idita eẽ a pn̄o: ita q̄ lȝ ipa ñ sit nal̃ itellui: h̃ mõ q̄ iste intellȝ possit ex nãlib9 suis eã acq̄rẽ: neq̄ ẽt q̄ possit eã hẽre ex actõe alic9 obi agẽtis nalr: q2 nõ p̄t eã hẽre pñtialitate alic9 obiti finiti mouẽtis: nisi eẽntie diue tm̃: q̄ nihil aliõ a se cãt nãlr nali cãtõe. tñ sic pfectões date ãgelo i sua p9 creatõe lȝ ñ nectio seq̄nt nãz ei9: dicerẽt nãles distiguẽdo ɔ mere supnãles. s. grẽ ⁊ glĩe. ita ista pfectio data itellui angelico: q̄ eẽntia diua eẽt ei pñs distincte: lȝ abstractiue: p̄t dici nal̃ ⁊ ad cognõnẽ nalẽ ãgeli ptinet. ita q̄ q̄cq̄d cogscit ãgel9 d deo vtute h9 spẽi aliq̄ mõ cogscit nalr: ⁊ aliq̄ mõ nõ nalr: nalr iquãtũ ista nõ ẽ pn̄m gratuiti actus nec gloriosi: nõ nãliter aũt quãtũ ad istã nõ posset ptigeẽ ex nãlib9 neq̄ aliq̄ actiõe nali. 3. Dis. 2'. q. 9. E.

Lȝ aliq̄d ñ possit accipe eẽ nisi a cã supnali tñ ẽ cogscibile nalr: q2 q̄tũcũq̄ aliq̄d supnalr põat in eẽ postq̄ tñ positũ ẽ i eẽ ẽ q̄ddã ens nãle ⁊ pportiõatũ potẽtie nãliter cognoscenti vel cognitiue. 10. Dis. 4'. q. 8. K.

Lȝ nllũ q̄tũ existat: nisi ipȝ sit q̄le: tñ exñs p̄ sua nalr ẽ quãtũ q̄ q̄le. ⁊ sȝ h̃ p̄ua nalr ẽ mathẽaticũ q̄ q̄le: h̃ ẽ tale q̄le p9 ɔsiderat a mathematico p se ⁊ p9: ⁊ h̃ intelligit t.c.76. pho. 4. phy. c. d vacuo. vbi vult q̄si corp9 cubũ põat i aere vl' aq̄: lȝ nllã hẽat passionẽ nalẽ tm̃: tñ facit distãtia lata cõpis ɔtinẽtis q̄tũ ẽ ipȝ cõp9 ibi positũ. ita q̄ q̄tũ ẽ ipȝ cõp9 tm̃ fac distãr: ⁊ h̃ ñ ɔueit sibi iq̄tũ ẽ nãle tm̃ sȝ iq̄tũ ẽ q̄tũ p̄cise: ⁊ ita mathẽaticũ. 2. dis. 2'. q. 6. J. L.

Lȝ oẽ eẽ exñtie pole forte sit mutabile: ponẽdo creationẽ sȝ itellȝ Auic. ẽt ab eterno eẽ mutõnẽ: tñ in eẽ itellecto siue volito: qõ ẽ eẽ sȝ q̄d: nõ oȝ q̄ oĩs polĩtas: q̄ repugnat necẽitati ex se sonalr: ɔcludat mutabilitatẽ: q2 istõ eẽ nõ ẽ eẽ reale: sȝ reducit ad eẽ alicui9 reale sȝ se necẽriũ: pp cui9 alri necẽitatẽ nõ p̄t eẽ hic mutabilitas: ⁊ tñ illi9 alteri9 necẽitas ex se nõ ɔueit huic sonalr. ⁊ iõ istõ nõ ẽ ex se sonalr necẽariũ: q2 nõ hȝ eẽ extremi q̄ respicit realr: nec tñ ẽ mutabile: q2 sȝ illõ eẽ diminutũ respicit extremũ imutabile: ⁊ mutõ i aliq̄ iquãtũ respicit aliõ nõ p̄t eẽ sine mutõne i illo. 39. Dis. p̃. q. 1. 5. V.

Lȝ passũ recipiat aliq̄ formã aliq̄n supnalẽ: ⁊ in h̃ posset supnalitas dicẽ modũ hitudis passi ad formã tñ nunq̄ dr̃ supnale nisi q2 recipit eã a tali agẽte. cui9 pbõ ẽ: q2 si formã nalr sui pfectiuã recipet a tali agẽte: adhuc recipet eã supnalr. ñ q̄dẽ pp hitudinẽ ad formã: q2 sic nalr recipit: sȝ pp hitu9 ad agẽs a q̄ recipit. 43. d. 4'. q. 4. E

Lȝ phs imagiet illũ rusticũ hẽre pedes ⁊ caput i polis: ⁊ brachia ɔtẽsa: ⁊ extẽsa ad oriẽtẽ ⁊ occidẽtẽ: sȝ vitatẽ tñ si pm̃ celũ põat mobile ⁊ nõ deficeȝ nll9 pũct9 ẽ i celo magis oriẽs q̄ alt9: sȝ q̄lȝ pũct9 ẽ oriẽs successiue. nll9 ẽt pũct9 ẽ magis capax mot9 q̄ alt9 sȝ vitatẽ: ⁊ iõ ñ est i celo ex nã rei dextrũ ⁊ sinistrũ: sic i aĩali po. n. dextra q̄ ẽ i aĩali magl capax ẽ vtutis aĩe q̄ ps sinistra. i nlla ãt pte p̄t põi ãgel9 p9 ex h̃ q̄ p9 illã ptẽ moueat. 2. d. 2'. q. 6. A

Licet phs. 5. phi. neget motum ad relonẽ pprie dictã q̄ ptinet ad 4m̃ gen9 nõ ãt ad quẽcũq̄ respectum ptinentem ad aliq̄d sex genex: immo ɔcedit ibi motũ eẽ i vbi q̄ cõit nõ dr̃ eẽ mot9 ad formã absolutã: q2 vbi vt vr̃ nõ ẽ sorã absoluta: sȝ respect9 corpis ɔtẽti ad locũ ɔtinẽtẽ. Rõ ãt dr̃ie relonis ab alijs respect9 i nõ tminãdo motũ vr̃ eẽ: q2 ex q̄ relo nectio ɔseq̄r extrẽa posita nũq̄ p̄t ipa acq̄ri p se sed tm̃mõ p accñs: aliõ. s. absoluto acq̄sito i alt'o relatoꝝ. ⁊ talia q̄ ñ acq̄rũt nisi p accñs. s. aliõ acq̄sito negat phs l. 5. phy. p se termiar motũ. respect9 ãt nõ nectio ɔñs extrema p̄t hẽre ppriã nouitatẽ absq̄ nouitate vni9 vl' alri9 extrẽi. ⁊ iõ p̄t hẽre ppriã acq̄sitionẽ. nã ita vr̃ eẽ d vbi. q2 p̄t oĩs ɔsuar idẽ locabile ⁊ eũdẽ locũ: ⁊ tñ nõ manebit eadẽ circũscriptio. q2 corp9 ẽ abñs ab illo loco: ⁊ h̃ ẽt p̄t nã facẽ. ponẽdo aliõ cõp9 pñs illi loco. ñ igr̃ isto extrẽa locũ ⁊ locabile nectio ɔseq̄r ipȝ vbi. ⁊ iõ p̄t eẽ nouũ nouitate ppa ⁊ acq̄ri cõpi nllo absoluto acq̄sito nec cõpi n' ipi loco. 11. q. q. 1. K t.c.10.

Lȝ pm̃ efficiẽs hẽat i se potẽtiã effectiuã eminẽtiorẽ po9 cuiuscũq̄ alri9 cãe effectiue. hẽat ẽt i se eminẽt potẽtiã effectiuã cuiuscũq̄ alteri9 cãe. sic deductũ ẽ di. 2. ⁊ p h̃ pbatũ ẽ cũ hẽre potẽtiã ifinitã: ⁊ istõ sit q̄si vlti9 ad qõ rõ nal̃ potuit attigẽ d dõ cogscẽdũ. tñ ex h̃ ñ vr̃ posse ɔcludi oĩpotẽtia sȝ istũ itellȝ: q2 ⁊ si veꝝ sit: ñ tñ ẽ manifestũ nali rõne q̄ hñs cãlitatẽ eminẽter i se: ⁊ cãlitatez cãe scõe eminẽti9 q̄ illa cã scõa hẽat re9 sui effcũs: possȝ imediate i effcm̃ imediatũ cãe scõe. ordo. n. cãꝝ supiorũ ⁊ iferioꝝ h̃ nõ ɔcludit: q2 ⁊ si sol hẽret i se cãlitatez eminẽtiorẽ q̄ hẽat bos vl' aliõ aĩal. ñ tñ ɔcederet solẽ imediate posse gñar bouẽ. sic p̄t mediate cũ boue gñare9 ⁊ h̃ maxie pcerẽt phi. q2 ñ posuerũt cãz scõaz nectio ɔcurrẽtẽ pp aliquã pfectionẽ addẽdã effectui: sȝ quasi magis pp ipfectionẽ addẽdã: q2 cãlitas p9 cãe imediate pfcta ẽ. iõ posuerũt eã nõ posse imediate eẽ cãz alicui9 ipfecti effcũs. ⁊ iõ oȝ cãz agẽtẽ aliã ɔcurrẽ ipfectiorẽ: vt illa p9 ñ pduceret sȝ vltimũ potẽtie sue: sȝ cũ illa cã agẽte scõa effcm̃ diminutũ ⁊ ipfectũ pduceret. h̃ est nõ ita pfectũ effcm̃ pduceret mediate cã scõa ipfecta sicut si imediate pduceret. 42. Dis. p̃. q. vnica. B.

Lȝ q̄nq̄ ɔtritio sit tã itẽsa qõ sufficiat p tota pẽa: vl' satisfaciat: tñ pceptũ d aliq̄ pena iſligẽda nõ ẽ irrõnale: q2 regulr ɔtritio nõ ẽ nisi satisfactio ptial̃: ⁊ pcepta gñalia

dāt pp remediū generale: ⁊ ꝯm illas ꝯditiōes q̄ ineniūt in hoib⁹ vt in pluribus.15.Dis.4ª.q.1 R.

Licz qn̄qꝫ i eodē ꝯcurrāt rōnes bōi ꝯmodi ⁊ hōesti: vt in fruitōe dei i p̄ria: imo gnāl̄r oē hōestū sit ꝯmodū: lꝫ nō eꝫ.tn̄ sūmō ꝯmodō ē btitudo. ⁊ eēt ꝯmodū lꝫ p ipole nō eēt hōestū sūmō ēt hōestū ē charitas ⁊ eēt hōestū lꝫ p ipole ñ eēt ꝯmodū ḡ i nā itellual̄i ē ooplex pūitio p ꝓuationē duplicis bōi. p̄ma vocat malū iniusticie ñ ue culpe: ⁊ p̄t dici obstinatio in peccō. scōa vocat pena dāni vel dānū vel dānatio.46.Dis.4ª.q.4.A.

Lꝫ q̄cūqꝫ ꝯdictoria sint eq̄ icōpolia iter se.ñ tn̄ eq̄ distā-tia pl⁹.n.distat ds a ñ dō q̄ albū a ñ albo. qꝛ extremū positiuū ē mai⁹ī ꝯpatōe ad negatōeꝫ.1.dis.4ª.q.1.D.

Lꝫ q̄titas accñt alia dicat aliqd additū nāe sbti. ⁊ iō ipa nō possit manē sub rōne sua formali: ⁊ trāsi i eēntiā ꝯꝫ idētitatē: tn̄ magnitudo v̄tutis i oī ente trāsit i illō cui⁹ est p idētitatē ēt i creatura. pbo.si.n.āgel⁹ hꝫ aliq̄ magnitudinē v̄tutis: d q̄ dic̄ Aug.6.d tri.c.7.i hijs.n.q̄ ñ mole magna sūt: h̄ est mai⁹ eē qd meli⁹.si ista magnitudo pfectiōal nō sit idē eēntie: circūscribat ab ipa eēntia.ipa eēntia remanēte.q̄ro quē gradū pfectōis tenꝫ in ente vl̄ i entib⁹.nihil.n.ē nisi aliquē gradū dtermiatū pfectiōis hēat iter entia.ḡ adhuc manet i ipa essentia magnitudo v̄tutis: q̄ oī sic vl̄ sic pfectū ens. ista igr̄ q̄titas i oīb⁹ trāsit p idētitatē: ⁊ cū h̄ manet i oīb⁹ ꝯm rōnē ꝓpriā: inq̄tū ē fūdamētū eq̄litatis vl̄ ieq̄litatis pfectiōalis in entib⁹.nā p istā. vnū ens est eq̄le vel inequale alteri ꝯm pfectionem: qꝛ rō talis q̄titatis est dicere modū itrinsecū illi⁹ pfectionis cuius est. ⁊ ex h̄ q̄ dicit modū manet: ex hoc aūt q̄ dicit itrinsecū p idētitateꝫ trāsit i essentiā cuius est.31.Dis.p̄.q.vnica.B.

Licet relatiua sint sil̄ nā ꝑut simultas dicit nō posse eē sine se iuicē.tn̄ cū hoc stat prioritas originis que nihil aliud dicit nisi a quo est alius.13.Dis.4ª.q.1.S.

Licet respect⁹ ꝯnis nāꝫ vel terminare talē respectū sit cōe trib⁹. ⁊ iō oīs cōlitas respū creatur̄ ꝯueiat trib⁹: nō tn̄ oꝫ q̄ ille respect⁹ q̄ ñ ꝯseq̄t ētitatē q̄ditatiuā: sꝫ psōalē sit cōis trib⁹.nā oīs entitas psōal̄ idepēdēs p̄t sufficiēter tmiar̄ istā depēdētiā. talis ē entitas ꝓpa cuiuscūqꝫ psone.ēt vt distiguit̄ ab alia.1.Dis.3ª q.1.ī.B.

Licet sapiētia eēt nobilior hitus accñtis⁹: nō tn̄ sequit̄ q̄ disponat ad nobiliorē actū: loquendo de actu supnāli cuiusmodi est beatitudo.49.Dis.4ª.q.4.ī.K.

Lꝫ sine discursu stati āgeli hēant btitudinē nālē: tn̄ nō oꝫ q̄ stati hēant bita ista gr̄a supnālē: qꝛ diceret q̄ ē q̄dā dispō i fieri tn̄ nō i scō eē remanēs req̄sita ad btitudinē supnālē. ⁊ hmōi dispō ē act⁹ meritori⁹ re⁹ btitudis simplr̄: iō nō sil̄ insūt angelo. In nāli aūt btitudine nō est hmōi dispositio requisita.5.Dis.2ª q.2.O.

Lꝫ sit aliq̄n ordo cāꝝ p̄ncipaliū ⁊ min⁹ p̄ncipaliū q̄ꝝ neutra mouet aliā: sic̄ se hn̄t obꝫ ⁊ po⁹ cognitiua respectu act⁹ cogn̄scēdi ex di.3.p̄ⁱ li. Aliq̄n āt sit ordo ita q̄ p̄ncipale mouet min⁹ p̄ncipale vl̄ ad actū 2ᵐ vl̄ p̄ᵐ ita tn̄ q̄ iste due cāe sint pciales ⁊ itegrēt p se vnā cāꝫ totalē sic man⁹ ⁊ bacul⁹ respū mot⁹ pile: vl̄ sic sol ⁊ pr̄ respū filij. tn̄ i cāis totalib⁹ respū suoꝝ effectuū imediatoꝝ p̄t ēt eē ordo eēntial: ita q̄ cā 2ª sit cā total̄ imediata respū sui effect⁹.sic̄ cā p̄ª respū sui effect⁹: ⁊ tn̄ eēntial̄r sic 2ª. qꝛ ꝯꝫ suā cāntionē sicut ꝯꝫ suū eē eēntial̄r depēdet a prima: nō tn̄ ita q̄ ista depēdētia sit imediata effect⁹ sui ad ipaꝫ ⁊ ad cām priorē.37.Dis.2ª.q.vnica.ī.O.

Lꝫ spēs eēntie diue repn̄tet distinct⁹ eēntiā diuā q̄ āgel⁹: tn̄ angel⁹ ē magis imago ꝑut imago ē aliqd sic magis in nā hn̄s act⁹ silēs illis actib⁹.q̄ ponūt̄ i trinitate. cui ex h̄ q̄ hꝫ tales act⁹ ꝯuenit eē capax isti⁹ cui⁹ est imago: ⁊ h̄ p ista media.s.silitudinē nālē in actib⁹ cōuenit imagini dei: ꝑut Aug. loquitur de ea q̄ sit capax ei⁹ ⁊ particeps esse possit.3.Distinctione.2ª.q.9.ī.N.

Lꝫ subā māl ñ sit ex se diuisa i ptes eiusdē rōnis: tn̄ ipa ñ ē d se idiuisibil̄ i ptes tales: qꝛ si eēt d se idiuisibil̄: h̄ ē repugnaret ei diuisio: ñ possꝫ recipe q̄titatē. q̄ sol̄ alr̄ diuidit̄ i tales ptes: qd pꝫ nā aīa q̄ d se ē idiuisibil̄ h̄ mō nō p̄t recipe quātitatē sicut nec ptes.3.Dis.2ª.q.6.B.

Lꝫ sub ente sic i cōi ꝯtineat sēsibile: nō tn̄ ipꝫ i cōi ē sēsibile: h̄ ē obꝫ sensus: sꝫ tm̄ itelligibile adeq̄tū itellꝰ: qꝛ nō oꝫ relatiuū ꝓpriū iferioris eē ꝓpriū supioris: tale dicit h̄ q̄ ē sēsibile qd ꝯuenit q̄litati alicui: ⁊ oī ⁊ soli: sꝫ itelligibile.et si ꝯueiat alicui enti: ita q̄ nō sensibile. nō tn̄ oī ⁊ soli: imo nulli soli: nisi enti i cōi: nō vt ē h̄ aliqd: vt quoddā itelligibile singulare: sꝫ vt ē cōe ad oē itelligibile: ⁊ h̄ ꝯꝫ modū aliquē cōitat̄ p̄dictā.3.dis.p̄.q.3.D.

Lꝫ tenēdū sit p v̄o q̄cq̄d tradidit auctas: ñ tn̄ ē negādū eē veꝝ q̄cq̄d ipa nō tradidit: multa inq̄t ille xp̄i secretari⁹ Joā.opa ⁊ signa fecit Jesus.q̄ nō sūt scripta i libro hoc. Joan.vlti. certe nec alicubi: qꝛ addidit existimo mūdū nō posse cape libros.26.dis.p̄.q.vnica.ī.J.

Lꝫ trinitas psōaꝝ ñ ondat finē appetibiliorē: q̄ si eēt nō trin⁹: qꝛ ē finis iq̄tū vn⁹ ds: ñ iq̄tū trin⁹: tn̄ volūt eᵐ igrātē trinitatē ꝯtigit errar̄ i amādo: vl̄ ōsiderādo finē: ōsiderādo fruivns psōa sola. Silr̄ ignorātē dꝫ fecisse mūdū ꝯtigit errar̄: ñ repēdēdo amorē: q̄lē gratitudo req̄reret: pp tātā cōicatōeꝫ bōitatis sue ad vtilitatē nr̄aꝫ factā: ita ignorādo articulos ptinētes ad nr̄aꝫ reparationē: ꝯtigit igrātē errare: ēt dō repēdēdo amorē dēbitū p tāto bn̄ficio: ⁊ ita d alijs theologicis.4.q.pl.ī.N.

Lꝫ totū nō req̄rat q̄ diuidat̄ i ptes alti⁹ rōis.tn̄ nō req̄rit eas eē distictē rōis: qꝛ inq̄tū sūt ptes q̄ti nō sūt altius rōis. lꝫ.n. caput cor ⁊ man⁹ sīt ptes q̄titatiue ⁊ alteri⁹ rōis: ñ tn̄ sūt alti⁹ rōnis iquātū sīt p̄cise ptes q̄ti. eo ḡ mō q̄ veꝝ ē.lꝫ a pho ñ possꝫ accipi: q̄ q̄tū diuidat i ptes eiusdē rōis: dis ñ ē ad ꝓpositū qꝛ nō diuidit̄ i ptes i q̄b⁹ icludat rō diuisi: sꝫ i ptes q̄ iſuerūt diuisio: ⁊ hn̄t rōnē vnā ñ illi⁹: sꝫ alic⁹ cōis illi toti ⁊ ipsis. spēs āt diuidit̄ i ptes eiusdē rōis: q̄ꝝ q̄lꝫ icludit rōnē diuisi: ⁊ ñ aliqd aliō alti⁹ rōis cōe diuiso ⁊ diuidētib⁹.3.d.2ª.q.4.ī.J.

Lꝫ v̄bō ꝓducat i diuis p p̄ᵐ actū itellꝰ. loq̄ndo d p̄° actu ꝓductiuo q̄ tn̄ ñ dr̄ ꝓpe act⁹ itelligēdi: lꝫ sit act⁹ itellꝰ: ñ tn̄ p̄° actu opatiuo: q̄ ꝓpe dr̄ act⁹ itelligēdi: sꝫ p̄or ē ordie actu itelligēdi vt ē itellig̃ ptine: ⁊ isto vt sic p̄ori itelligit pr̄ eēntiā ꝓpā distictē ñ tm̄ i v̄bo ꝓducto.1.q.q.ī.V.

Linea perfectius cognoscitur in verbo q̄ per motionem sui ipsius.4.q.pl.ī.E.

Līea mathēatica ñ ē aliō realr̄ a līea nāli.lꝫ mathēatic⁹ ñ tradat sciāꝫ vt h⁹ exn̄tis sꝫ d līea ꝯꝫ se. sic ēt nāl̄ ñ tradit sciāꝫ d hac rosa exn̄te sꝫ d rosa ꝯꝫ se: nec ēt ē neciū ad ꝯsiderōnē mathēatici q̄ līea sit i mā: sꝫ solū sat q̄ sit d ꝯsideratōe ei⁹ q̄ possibilis sit i nā eē ꝑut tn̄ ꝯsistit realr̄ nō ē nisi illa q̄ pficit rē nālē. sic.n. v̄e sūt i nālib⁹: ⁊ ꝓ tāto dic̄ phs q̄ abstrahētiū nō ē mēdaciū. ñ dicit diuidētiū. cōsiderat.n. mathēatic⁹ qd ē in suba nō ꝯsiderādo sbtū. Sequit̄ ḡ s̄ linea nālis p̄t distigui a nāli sine distīcto situ q̄ similiter linea mathematica a linea mathematica cū sint realiter idem.49.Dis.4ª.q.16.D. 2.phy. t.c.18.

Loc⁹ iudiciū gnāl̄ ꝓbabilr̄ estimat̄ ēra ꝯmissiōis sive vallis vel po iosaphat determiata ibi: vel tāta po q̄ta sufficiet p reprobis. siq̄dē electi ñ erūt i ēra. lꝫ rapient̄ xp̄o obuiā i aere: ⁊ p ꝯn̄s respū ipsi⁹ ptis ēre itelligēda ē hora. Sꝫ qd tūc dr̄ eē media nocte: accipit̄ a Matth.25. ⁊ ab Aplo.1.Thes.5. Dies āt dn̄i sicut fur ita i nocte veniet. q̄ ñ v̄ē itelligēdū ad l̄raꝫ: qꝛ ⁊ si dn̄s possꝫ se manifestar̄ singul̄ tn̄ magi ꝓbabile ē ad ꝯfusionē reproboꝝ q̄ videbūt ⁊ ab iuicē ⁊ a bōis vt sint i loco illūinato: ⁊ p ꝯn̄s tūc i loco refrectiōis ⁊ iudicij ñ erūt tenebre medie noctis. ea ḡ hora forte q̄ xp̄s resurrexit: ea i ꝯpatōe

ad illã regionẽ resuscitabitur mortuus: vl̃ ea hora q̃ adiu
dicat⁹ ẽ a pilato: vl̃ ea q̃ expirauit ĩ cruce. ſiḋdẽ õ h̃ cer
tũ nõ hẽm⁹ ex scriptura: ⁊ qñcũqȝ illoꝝ põat: exponẽ
dũ ẽ illõ media nocte, ꝓ ĩcertitudĩe. 43. dĩſ. 4ᵃ. q. 5. O.
Loc⁹ ẽ imobil' p se ⁊ p accñs localr. ẽ tñ cõruptibil' moto
ſbto localr: q2 tũc aplĩ⁹ ñ manet ĩ eo illa ro: ⁊ tñ nõ ẽ
corruptibil' ĩ se ⁊ ſz equalẽtiã: q2 nec̃io succedit illi cor
pori ĩ quo fuit iſta rõ loci aliud corp⁹: in quo ẽ alia rõ
loci nũero a p̃cedẽti: ⁊ tñ eadẽ p̃cedẽti ſm equalẽtiã
p cõparationẽ ad motũ localeȝ. 2. Dĩſ. 2ᵃ. q. 6. j. F.
Locutio pt ẽẽ õ aliq̃ bitualr noto audiẽti: q2 sic nos pos
ſum⁹ pfecte loq̃ õ eo qd pfecte scirem⁹ cõicãdo ꝯcept⁹
nsos aliis: lȝ scirem⁹ illos eosdẽ alias scir. ita pole vr̃ ĩ
angelis locutionẽ ẽẽ õ bitualr noto vtriqȝ: sed tũc nõ
gignit spẽs ab ãgelo alia ab illa q̃ hĩ: q2 tũc ẽẽt oue ĩ
eodẽ respectu euisdẽ obĩti. nec ẽt p̃habita illa itẽdit. q2
ponam⁹ q̃ p̃habeat pfectissima. Sñr locutiões vt plu
rimũ sũt õ ꝯplexis ptinẽtib⁹ ad actualẽ existiam rex:
tales ẽt ꝯplexiões nõ sũt euidẽtes ex termis: lȝ ḡ aliqs
hẽat spẽs extreoꝝ. ñ pp h̃ est itellꝫ iu⁹ min⁹ capax ali
cui⁹ itellectiõis siue cognitionis cõplexe oe illis extre-
mis: q̃ vȝ. est determiate oe altẽra pte ꝯdictiõis vt õ exñ
tia rei vel nõ exñtia: põt ḡ tũc cari aliqs act⁹ cognoscẽ
di tale ꝯplexũ sine catiõe alicui⁹ spẽi. 9. Dĩſ. 2ᵃ. q. 2. E.
Loq̃ndo pp̃e õ po⁹. s. añ actũ subiectiũ imediatoꝝ oppo
sitoꝝ nũq̃ ẽ ĩ potẽtia oppositꝫ sil: q2 tc̃ careret vtroqȝ
actu sil. ⁊ ita nõ ẽẽnt opposita imediata circa illõ ſbȝ:
⁊ õ illis vex ẽ q̃ po⁹ ad vnũ ñ ẽ sine actu altĩ⁹. nõ q̃ ille
act⁹ sit receptu⁹ illi⁹ po⁹: imo ſbȝ tm̃ scipit illã potẽtiã.
sic ⁊ ei⁹ actũ. s. n. act⁹. a. p̃or sit potẽtia ad. b. q2 rõ rece
c.Lx⁹ ptui. igr̃ ſbo. b. q2 ĩ eodẽ ẽ p̃us nã po⁹ actu. 9. met. b. ãr
pi rõe p̃uȝ ẽ potẽtia ad. a. ⁊ ita ſbo. a. ⁊ ita idẽ p̃usꝫ po
steri⁹ eodẽ: lȝ potẽtiã ad vnũ nec̃io ꝯcomitat̃ alti⁹ act⁹
pp imediationẽ actuũ ad vnũ ſbȝ. 1. Dĩſ. 2ᵃ. q. 3. ĩ. G.
Loq̃ndo õ õsiderio mer̃ nãli oȝ pbari õ mẽte phi q̃ tale
sit hoi: si ãt accipias õsideriũ nãle ꝓ actu elicito ſȝ re
ctã rõnẽ. h̃ nõ vidit pho nec potuit vidẽ aliũ statũ ſm
rõneȝ nãleȝ in quo videret clarius nec vltra appetijt
nec sciuit q̃ ſm rectã rõneȝ est pluȝ ꝯsiderandũ q̃ hic
cognoscit̃. 49. Dĩſ. 4ᵃ. q. 8. ĩ. A.
Lum̃ fac̃ q̃damõ po⁹ colorꝫ actu coloreȝ. q2 fac̃ eoȝ actu
visibileȝ sic itelligẽdo q̃ lȝ nã absoluta colorꝫ q̃ ẽ ĩ gñe
q̃litatis mãeat eadẽ ĩ tenebris. tñ vt sic nõ ẽ visibilis ĩ
telligẽdo õ potẽtia ꝓpinq̃: q2 qñ oȝ duas cãs ꝯcurrere
ad agẽdũ vna caꝝ. s. scda ñ ẽ ĩ potẽtia ꝓpinq̃ nisi alia.
ĩ pt ꝯcurrẽte. Ad h̃ ãt q̃ color agat in visũ req̃rit alia
cã ꝯcurrẽs ad agẽdũ. s. lum̃. iõ tũc solũ ẽ color visibil' ĩ
po⁹ ꝓpinq̃ qñ ẽ actu illũinat⁹. h̃ mõ sãtasma ñ pt gignẽ
spẽm itelligibilẽ: nisi ꝯcurrẽte actiõe itellꝫ agẽtis. Ille
igr̃ itellꝫ facit oia actu itelligibilia: ⁊ hoc ĩ potẽtia ꝓpĩ
qua: q2 relucẽtia ĩ spẽb⁹ itelligibilib⁹ q̃ prius fuerũt in
potẽtia remota: q2 tm̃ relucẽtia ĩ repñtatiuo mãli ⁊
repñtãte ea sub rõne singularis. 15. q. q. R.
Lumẽ req̃rit: lȝ nõ aliõ lumẽ ab ipo obo qñ obȝ supplet
sufficiẽter vicẽ luminis. q̃. n. in itellectione nãli lumen
sit aliõ ab obo h̃ est ex ipfectiõe obi. vñ in talib⁹ sñib⁹
ex pluralitate ĩ ipfectis nõ ẽȝ sĩlitudo ad ꝯcludẽdũ ĩ p
fectis: q2 q̃ sũt dispsa in iferiorib⁹ qñq3 sũt vnita in su-
piorib⁹ ⁊ maxime in supmo. 14. Dĩſ. 3ᵃ. q. 2. j. F.
Lumẽ fidei ifuse. q2 est ꝑticipatio q̃dã luminis diui ñ põt
iclinare itellꝫ: nisi in aliqõ determiate vex: ⁊ certitudo
illa in actu est ex q̃dã cõparatiõe ad q̃dã extrinsecuȝ
itellibile cui act⁹ ille ꝯformat. ñ ẽ ãt ex ipa intriseca p
fectiõe act⁹: q2 eq̃ pfcũs esſz q̃tũ ad qõlȝ itrisecũ sibi si
eq̃ itense crederet psse ſȝ fide acq̃sitã. 17. q. q. M.
Luna cãt motũ in mari q̃ vocat̃ fluxus ⁊ reflux⁹: ⁊ ex h̃
supponũt astrologi p expimẽtũ q̃ luna hȝ diũã super
hũida: sic sol sup sicca: sup q̃cũq3. n. regionẽ qñ eleuat̃
luna aqua maris ascẽdit directe tãq̃ v̄sus cẽm suũ. ita
q̃ aq̃ maris in illo loco q̃ directe supponit cẽtro lune
ẽ altior q̃ in q̃cũq3 alio loco. Iste aũt locus hr̃ p lineã
ductã a centro terre ad orbem lune. illa. n. linea nec̃io
transibit per locum illũ qui est eminẽtior in aqua ⁊ vo
catur tumor aque. 14. Distin. 2ᵃ. q. 3. j. A.
Lux icreata ẽ p̃nᵐ entiũ speculabiliũ ⁊ vltimus finis re-
rũ practicaꝝ ⁊ iõ ab ipsa sũmunt p̃ncipia tã specula-
bilia q̃ practica. ⁊ iõ cognitio oiuȝ tã speculabiliuȝ q̃
practicabiliũ per p̃ncipia sũpta a luce ẽtna: vt cogni-
ta ẽ perfectior ⁊ purior cognõne sũpta per p̃ncipia in
gñe ꝓpo: sicut dcm̃ est in q̃one de theologie subo: ⁊ est q.3.
eminẽtior alia q̃cũq3. Et hoc mõ cognõ oiuȝ pertinet
ad theologuȝ. cog̃scere. n. triãgulũ hr̃e tres: vt est q̃dã
participatio õi: ⁊ hñs talẽ ordinẽ ĩ vniuerso: q̃ q̃si ex-
p̃mit perfectionẽ õi: h̃ ẽ nobiliori mõ cog̃scẽ triãgulũ
hr̃e tres: q̃ per rõnẽ triãguli: ⁊ ita cog̃scere q̃ tẽpera-
te viuẽdũ sit ꝓpter btitudinẽ vltimã ꝯseq̃ndã: q̃ ẽ atti
gẽdo õi ẽẽntiã ĩ se: ẽ perfecti⁹ cog̃scẽ istõ cog̃scibile p̃-
cticũ q̃ per p̃nᵐ aliqõ in gñe moris. puta per h̃: q̃ ho
neste viuẽdũ sit: ⁊ isto⁹ loq̃t̃ Aug. oe luce icreata vt co
gnita. 15. oe tri. c. 27. vbi scipm alloquẽs ait. Ñ ẽpe ḡ
mlta v̄a vidisti eaq3 discreuisti ab illa luce: q̃ tibi lucẽ-
te vidisti: attolle oclos ad ipaȝ lucẽ: ⁊ eos in eã fige: si
potes. Sic. n. videbis q̃d distet natiuitas v̄bi dei a pro
cessiõe doni dei. ⁊ paulopost. Hec ⁊ alia sñr certa ocul
tuis iterioribꝫ lux ista mostrauit: q̃ igit̃ ẽ cã: cur acie fi-
xa ipsã vidẽ ñ possis: nisi vtiq3 ifirmitas. 3. o. p̃. q. 4. X.
Magis ꝯgruũ ẽ ad signãdũ perfectiorẽ grãz: ⁊ ma
nifesti⁹ signãdũ nouũ signũ iponi: q̃ ãtiquuȝ
remãere. antiquũ. n. ex p̃ma ipõne nullo⁹ potuit aliõ si
gnare q̃ p̃⁹. ipȝ ãt p̃ⁿ seu ideȝ sẽsibile põi ĩ scda lege ad
aliõ signãdũ q̃ p̃⁹: vl̃ alio⁹ signãdũ nõ erat ita cõgruũ
sic alio iponi. vtpȝ ẽt ĩ signis practicis istitutis a nob:
qõ rõabili⁹ ẽ ad signãndũ pfectiorẽ effcm̃ nr̃ȝ: ⁊ maĩfe
sti⁹ iponere nouũ signũ q̃ atiquũ remãere aut aliõ pri⁹
ipositũ de nouo iponere. 1. Dĩſ. 4ᵃ. q. 3. ĩ. K.
Magis diuersa dñr que minuȝ in codeȝ sunt ꝯuenientia:
lȝ nõ ꝓpter hoc magis repugnãt sicut albũ ⁊ nigrũ in
pluribus ꝯueniũt q̃ albũ ⁊ hõ: ⁊ tñ magis repugnant
albũ ⁊ nigrũ q̃ albũ ⁊ hõ. ⁊ hoc mõ maior diuersitas
extremoꝝ nõ est cã falsitatis coꝝ: lȝ repugnãtia vl̃ in-
cõpossibilitas extremoꝝ habentiũ aliquã illaꝝ quat
tuor oppositionũ formalr. 7. Dĩſ. 3ᵃ. q. 1. F.
Magis est oe lege nãe: q̃ õȝ illud qõ ip̃mit nãe qõ nõ re
pugnat pctõ nec formalr nec tanq̃ cãe demeritorie p
petuo remãeat in aia q̃ q̃ q̃cũq3 ⁊ q̃cũq3 sint habiles
ad ꝯhendũ mr̃imoniũ. et iõ ihabilitatio aliq̃ persona-
rũ ad istũ actũ nõ est ita ꝯ legeȝ nãe: sicut caracterẽ ali
cui impssuȝ deleri. 25. Dĩſt. 4ᵃ. q. 1. ĩ. I.
Magis nãle est coagere corpi hũi ad ꝯfuationẽ ei⁹ ꝯ ꝯ-
riũ corrũpẽs q̃ coagere ꝯrio in corrũpẽdo: q2 cã supi
or pfecti⁹ agit cũ scda pfectiori: ⁊ lȝ hoc nũc ẽẽt mira-
culũ õ corpe alicui⁹ iusti: q2 nũc ẽ tpȝ mutatõis ⁊ actio
nis mutue ĩ corpib⁹: tñ tũc erit stat⁹ q̃etis ⁊ imutatõis
ĩ corpib⁹: ⁊ ꝓ tũc erit nãle siue ꝯsuetũ ſm cõem cursuȝ
q̃ agat ad q̃etẽ sic nũc ad motũ. 49. Dĩſt. 4ᵃ. q. 13. F.
Magis põit a phis: q̃ itellꝫ ẽ po⁹ distĩcta a po⁹ sẽsitiua
pp itellectionẽ vlis. ⁊ pp cõpõnẽ ⁊ diuisionẽ: ⁊ pp syl
logizationẽ: q̃ pp cognitionẽ singularis: si posset intel
ligere singulare. 3. Distinctione. p̃. q. 6. A.
Magis ꝓportionatũ ẽ obȝ itellectui sepato ẽẽntia rei ĩ
telligibil': vl̃ opatio itriseca: q̃ aliqõ sensibile: q2 itellui
puro purũ itelligibile ẽ magis ꝓportionatũ itelligibi
le: dñ tñ sit finitum. 45. Distin. 4ᵃ. q. 4. j. B.
Magis sũt diuersa sbã ⁊ accñs: q̃ sũt diuersa gña gñalissĩ

sima q̃ sb̃a sẽsibil' ⁊ itelligibil' q̃ sũt eiusdẽ gñis gñalissimi: pñt.n.sb̃az ⁊ accñs eẽ cãe agẽtes respcũ eiusdẽ effect' ẽt simplicis vt calozi]. ⁊ ad actionẽ illã q̃ ɔsedit oẽ ens necesse ẽ sẽsibile opari sic ⁊ itelligibile. sensibile.n. ẽ qõdã ens. tal' aũt actio ẽ imutare itellm. ⁊ iõ accidit sensibili illa ožia gñis quã bz ad itelligibile. in q̃tũ sensibili ɔuẽit imutare itellz: q2 illõ nõ cõpetit sibi pcise in q̃tũ nõ ẽ itelligibile: sz cõpeteret sibi si eẽt itelligibile. nec pt aliqd ita oifferre gñe ab itelligibili q̃n sit i gñe ospato: q2 qõcũqz ens q̃tũcũqz sensibile: est tñ itelligibile: qcqd.n. pt v̄tus iferioz p se ⁊ nõ pmo: h pt v̄t' supioz p se ⁊ p̃'. qñ g oĩ q ita oiuersa gñe: sic sũt itelligibile ⁊ sensibile nõ pñt cãre idẽ. nec ɔcurrere ad eandẽ actionẽ: falsũ est de illa actõe in q̃ sensibile est quoddã intelligibile. 9. Distinctio. 2ª. q. 2. ĩ. R.

Magister vr̃ sentire q oino nullũ sit meritũ pdestinationis vl reprobatiõis: ⁊ vr̃ initi auc̃itati apli pdcẽ. ⁊ oicto Aug. de pdestiatiõe scõꝝ: nõ: inqt: q2 nos futuros eẽ tales sciuit: nos elegit: sz vt essemus tales p illã electionẽ. et magr̃ adduc auc̃itatẽ. Aug. ɔ̃ se. 83. q.q. 68. dicẽtis. cui vult iqt miseret. ⁊ quẽ vult idurat: sz h voluntas ði iniusta eẽ nõ pt. vẽit.n. de occultissimis meritis: q2 ⁊si ipsi pcõres pp gñale pctm̃ vnã massã fecerit: nõ tñ iter eos nulla ẽ oiuersitas: pcedit.n. aliqd i pctõ rib'. q̃ q̃uis nõdũ sint iustificati: oigni tñ efficiunt iustificatiõe: ⁊ itez pcedit in aliȷ̃s pctõrib': q̃ oigni sunt obstinatiõe. Rñdet magr̃. q istã auc̃itatẽ vi retractasse i illi. retractãdo illõ qõ oicit sup eplaz ad Ro. ⁊ h ɔfirmat p h q qdã: q̃ subdiderat i eadẽ qõne retractat. sicut appet pmo retractationũ. 2° ⁊ illa vñr ɔsonare cũ ista snĩa. ex quo videtur etiam q illam sententiam retractauerit. 41. Distin. p. q. vnica. sup. A.

Magna crudelitas fuit i pma iductõe fuitutis: q2 boiez arbitrio libeꝝ: ⁊ oñm suoꝝ actuũ ad v̄tuose agẽduz: facit quasi brutũ ⁊ libero arbitrio nõ vtentẽ nec potẽtem agere virtuose. 36. Dis. 4ª. q. 1. D.

Maioz oistictio. i. maior nõ ɔuenitẽtia: h ẽ in pauciozib' ɔuenitẽtia: pt eẽ pncipioꝝ q̃ pncipiatoꝝ: sic ožie specifice: q̃ sũt pncipia spẽrũ: nõ ɔueiũt in gñe: in q̃ ɔueniũt ipse spẽs: ⁊ ita ẽt est de ožijs indiuidualibus: ⁊ indiuidua respcũ nãe specifice. ⁊ iõ est falsum: q q̃ta est oistinctio vel ožia formaliũ constituẽtiũ: tãta sit ožia cõstitutoꝝ. 7. Dis. p. q. vnica. ĩ. O.

Maiores in ecclia tenent ad credẽdũ magis explicite ⁊ ad v̄itatẽ scripture magis itelligẽdã q̃ simplices: sz nõ in h q obligauerũt se i baptismo: sz i h q curã aiaruz susceperũt. ex quo n. sũt i statu altiori q̃ simplices. iõ obligãt se ad illuminãdũ alios. ⁊ p ɔ̃ñs ad v̄itatẽ scripture capiẽdã ⁊ explicite credẽdã: oẽs igit tenẽt p quolz statu ad fidez mediatoris post lapsum hoĩs: q2 nullus saluatur nisi sit membrũ ecclesie post lapsum: qõ nõ est nisi in fide mediatoris. 25. Dis. 3ª. q. 1. F.

Maius bonũ ẽ quosdã vsqz in finẽ malos p pnlaz saluari q̃ malũ sit pctm̃ ex isti' occasiõe fcm̃. q2 p istã pnlaz multi finalr attingũt ad terminũ pdestinatiõis diuine. p illã aũt occasionẽ diuinã nlli cadũt ab isto: ⁊si aliqñ peccãt tñ ñ pctõ q̃ finalr dãnẽt. 20. Dis. 4ª. q. vica. G.

Manifestũ ẽ qõ oẽz actũ volũtatis mee pt intellis meus noscere: sz itellis ali' pfectioz creat' põt in illud obz in qõ pt itellis me': si nõ ipediat determiat' ordo ad alia intelligibilia: nec defect' pporiõate pñtie. itellis ãt separatus eq̃ pfcũs ẽ sic itellis ɔiũct' vel pfectioz: ⁊ nõ determinat ex aliq̃ ordine: ad nõ cogñcẽdũ opatiões alteri' itellis vl volũtatis nec pñtia reqsita nec io oficit: q2 pt eẽ sine illapsu. alioqn angelus nullã posset hẽre pñtiã debitã respcũ alteri' a se: cũ nlli illabat: q2 h repugnat creature. 45. Distinctio. 4ª. q. 4. B.

Maleficiat' respcũ vni' nẽ pp h ẽ maleficiat' respcũ omniũ. sic.n. est maleficiat' sic ministri diaboli. pcurãt cum p maleficiũ diaboli: sic aliq̃ maga vlt istũ ppetuo ipediri respcũ isti' ñ tñ respcũ alteri': puta si nollet q istã duceret sz se vel aliã. alter ãt. i. hñs ipedimẽtũ nãle ppetuũ. ⁊ h respcũ cuiuslz oz manere sine spe ɔiugij. ⁊ tutũ eẽt sibi itrare religionẽ: q2 si post ɔ̃hat de fcõ ⁊ carnalit' copulet: coget redire ad p̃orẽ. q2 appet snĩaz diuorcij pcessisse ex errore: ⁊ ita nlla fuisse corã deo. ⁊ mrimoniũ p'm veꝝ fuisse: q2 ipedimẽtũ qõ putabat ppetuuz nõ erat. Sz quõ inotescit ppetuitas isti' ipedimẽti: hẽt extra õ frigidis. laudabilẽ: oz.n. p triẽniũ cõmorari ⁊ dare opaz illi actui: si aũt postea reclamãt oẽnt iurare cũ septia mãu. i. vir ⁊ vxor õ scia. ⁊ septẽ vicini ꝓximi õ fidelitate: si vir reclamat accusatõi vxoris credit viro q̃ caput ẽ mulieris. ibidẽ. c. j. Si vir accusat icũbit sibi ꝓbatio mõ pdicto. 34. Dis. 4ª. q. vnica. E.

Malus angelus põt iordinate velle: nec oz qõ possit illud qõ sic vult: bõus tñ ordiate vult: ⁊ ita si vult stati eẽ i aliq̃ vbi: nõ tñ vult q potẽtia ꝓpa sit ibi: q2 h eẽt iordinate velle si tal' potẽtia sibi nõ ɔueniat. sz vult q po' locis stati sit ibi. ⁊ visile ẽ qõ õs ɔdescẽdat volũtati ei': si tal' sit: vt faciat eũ i tali vbi: nũq̃ ãt po' ꝓpa pt alicubi eẽ: n'eo mõ: q̃ ɔueit sue po'. 2. Di. 2ª. q. 11. E.

Malũ pcti ɔsistit i auersiõe a fine. g ⁊ bonũ reductiuum ɔsistit i ɔuersiõe ad finẽ. Ita aũt pfecte ɔuertit i deũ actus ɔuersiõis sic auertit act' pcti. sic aũt nõ ẽ i scõo actu realr bõitas itẽsiue ifinita. ita nec i actu pcti malitia itẽsiue ifinita: q2 nõ ẽ maior malitia q̃ bonuz qõ puat. nõ puat aũt bonũ ab actu nisi qõ natũ eẽt in eẽ actui: actui ãt cũ sit qd finitũ ñ ẽ natũ esse bonũ nisi finitũ. ẽ g pcise ifinitas ⁊ malitia in pctõ: ⁊ bõitas i actu opposito pp ifinitatez ipsi' obi a quo pctm̃ auertit: ⁊ ad qõ actus bonus ɔuertit. ⁊ hoc nõ est nisi ifinitas pticipata: vel mag's fm dici in ipso actu pp ifinitatẽ realẽ ⁊ simplr in ipso obo. 14. Dist. 4ª. q. 1. ɔ̃.

Maria maxie indiguit xpo vt redẽptore q2 ipsa ɔ̃xisset originale pctm̃ ex rõne ꝓpagatiõis cõis: nisi fuisset pũẽta p grãz mediatoris. ⁊ sic aliȷ̃ indiguerũt xpo: vt p ei' meritũ remitteret eis pctm̃ iã ɔ̃ctũ: ita illa magis indiguit mediatore pueniẽte pctm̃ ne esset ab ipsa aliqñ ɔ̃hẽdũ: ⁊ ne ipsa ɔ̃heret. 3. Dis 3ª q. 1. ĩ. D.

Mã absolute vt mã nõ est rõ oistictiõis nec idiuiduatiõnis. qcqd.n. ẽ mã i qcũqz gñe total vel ptial ñ ẽ de se h. ⁊ iõ iqrendũ ẽ p qd sit hoc. 3. Dis. 2ª. q. 6. ĩ. P.

Mã fz se bz eẽ i loco diffinitiue: sic q̃cũqz suba limitata. ipa aũt vt sub quãtitate bz eẽ i loco circũscriptiue: q2 g mãet diffinitiue vbi pus fuit sb̃a: iõ ibi recipit formaz. ⁊ iõ sb̃a gẽita ibi ẽ vbi pfuit sb̃a corrupta. ⁊ vbi diffinitiue ẽ suba ibi circũscriptiue ẽ ipamet vt quãta. ⁊ iõ sequit q gẽitũ vt hñs quãtitatẽ ibi ẽ circũscriptiue vbi fuit corruptũ circũscriptiue. Nõ tñ itelligẽdũ est q aliqñ fuerit alicubi suba hic vel ibi diffinitiue ⁊ nõ circũscriptiue: q2 nũquã fuit sine quãtitate q̃ erat rõ circunscribẽdi: sz tñ ñ ponẽdo aliquã q̃titatẽ manẽ eãdẽ: qõ credo eẽ vi'. ñ oz ponẽ aliqd idẽ circũscriptiue manẽs eẽ rõez eẽndi i eodẽ loco i gẽito ⁊ cõrupto: sz suffic mã rẽanẽs i lo' diffinitiue vbi fuit cõruptũ. 11. di. 4ª. q. 2. E.

Mã. i. subz nõ coincidit in idẽ nũero cũ efficiẽte qõ dz p pe efficiẽs distictũ ɔ̃ agẽs. sic.n. efficẽ trãsit i mãz extrisecã sic ⁊ factõ. sz ñ sic trãsit actõ agẽt] ꝓpe loqndo õ agẽte. cui'. i. actio ẽ tm̃ ad itra. 25. D. 4ª. q. vnica. ĩ. R.

Mrimõiũ simplr ẽ obligõ ppetua: sz mrimoniũ fz qd pt eẽ obligõ ad aliqõ tps lz ñ ppetua: ⁊ sic ɔcedo q i lege mosayca ñ fuit aliqõ mrimõiuz simp' nisi aliq̃ forte vltra pfectõez legi voluisset se obligar ppetuo: qõ ñ opõtebat lĩtũ ɔ̃hebãt ɔiugiũ i illa. lege. 33. D. 4ª. q 3. ĩ. C.

Maximum bonũ tribuit sibi fortis politicus in exercen do illum magnũ actũ virtutis. ⁊ hoc bono ꝑuaret se imo vitiose viueret si illo actu tunc ꝑtermisso saluaret suũ esse p q̄tũcunq3 eẽ. melius est aũt simplr maximũ bonũ ⁊ momentaneũ q̄ꝫ remissum bonũ v: utis velvia vitiosa p magnũ tp̄s. vñ ex illo ꝓbat euidẽter ꝙ bonũ cõe ſm rectã rõnez est magis diligendũ q̄ꝫ bonũ proprium: q2 totum bonum proprium debet homo expo nere etiam destructioni simpliciter si nesciat aiam immortalem propter saluationem boni cõis. ⁊ illud magis diligit simplr pp cuius salutem esse alterius contẽ nitur vel negligitur. 43. Dist. 4ª. q. 2. P.

Maximum meritũ fuit angeloꝝ volẽdo finẽ vltimũ motu intrinseco qñ mali auersi erant a fine isto supbiẽdo nõ aũt ad magnũ ꝑmiũ requirit multitudo meritoꝝ: sz multo magis requirit vnũ meritũ intensũ q̄ꝫ centuz milia remissa. ⁊ in eis fuit motus meriti valde itensus ꝓ ista mora q̄ merebant: intm̃ forte ꝙ nullus hõ ſm cõem legem posset hẽre ita intensum actũ meriti sicut ipsi habuerunt. 5. Dist. 2ª. q. 1. j. L.

Melius est ignorantẽ se scire ignorare. q̄ꝫ pp sophismata opinari se scire. 1. Dist. 2ª. q. 3. j. A.

Memoria ⁊ itelligentia sunt vna poª: ⁊ respectu eiusdez obi: ⁊ in eodem instãti. 27. Dist. ꝑ. q. 1. j. A.

Memoria in pte sensitiua est sufficiens ad operãduz sine intellu: vt pz in brutis sz e ꝯuerso memoria itellectiua: non sufficit ad operandũ sine memoria sensitiua: sicut nec possumus sine fãtasmate intelligere. id nõ diceret Arist. hoiem bñ ⁊ male memoratiuũ: q2 intellus eiꝰ bñ vel male ꝯseruet spẽz alicuiꝰ ꝑ intellectũ: sz q2 memoria eius sensitiua q̄ ꝯcurrit cũ itellectiua ẽt ad recordatione intellectiuã est bñ vel male retẽtiua. forte. n. memoria intellectiua quãcũq3 sp ꝯseruat spẽm: sz non põt in suum actum: q2 species sensibilis deleta est a memoria sensitiua: sine qua illa in intellectu non sufficit ad operandum. 45. Distin. 4ª. q. 3. D.

Memoria in pr̃e est ꝑnᵐ operatiuuz pr̃is: quo. s. vt actu ꝑmo pr̃ formalr intelligit: vt in actu scdo. est ẽt eadem memoria patri ꝑnᵐ ꝓductiuũ quo pr̃ existens in actu ꝑmo ꝓducit: vt in actu 2º notitiã genitam ⁊ actus ꝑmus ꝑor est ꝑoritate originis actu scdo. nõ fundat igitur actus ꝓductiuus sup actũ essentialẽ: q ꝯsistit i actu scdo. vz q est opatio q̄si sup rõnez formalẽ eliciẽdi illũ actũ scdz: sz quodãmõ ꝑexigit illũ actũ: q2 actꝰ ꝑmus: q est opatiuus ⁊ ꝓductiuus est rõ ꝑficiendi suppositũ in actu scdo: q est opatio suppositi: in quo est quodam ordine prius añq̄ꝫ intelligat ꝓduci illud qd ꝓducitur. operans. n. ⁊ ꝓducẽs p idez ꝑnᵐ ꝑus est operans: q̄ꝫ ꝓducens. Exẽplũ si lucere poneret aliq̄ opatio in luminoso. ⁊ illuminare poneret ꝓductõ luminis a luminoso. lux i luminoso essz ꝑnᵐ quo ⁊ respcũ operatiõis. q est lucere: ⁊ respcũ ꝓductionis q est illuminare. dẽe tñ lucere qd est opatio esset rõ formalis illuminatiõis. q est ꝓductio: sz esset ibi ordo q̄si effectuũ ordinatoꝝ ad eandẽ cãz cõem amboꝝ: a qua imediatius ꝓcedit vnus effectus: q̄ꝫ alius. ita in ꝓposito ad eandez actũ ꝑmũ: q est memoria pr̃is ordinẽ quẽdaz intelligunt hr̃e intelligere: qd est opatio pr̃is: ⁊ dicere qd est ꝓducere pr̃is respectu notitie genite: nõ talẽ tñ ordinẽ: ꝙ itelligere patris sit cã: vel ꝑnᵐ elicitiuũ dicere vbi. sz ꝙ imediatius itelligere sit q̄si ꝓductũ a memoria pr̃is: q̄ꝫ dicere: vel q̄ꝫ vbũ sit ꝓductũ ab eodẽ. nõ igit est ibi talis ordo in rõne obi ꝑsuppositi: vel rõne ꝑncipij formalis agẽdi. sz est tm̃ ordo ꝑor q̄si ꝓducti ad ꝓductũ respcũ eiusdẽ ꝑncipij cõis ad q̄si ꝓductũ ⁊ ṽe ꝓductũ: ⁊ ñ arguat p illud scdi de aia de distinctione poªrũ p actus põt dici ꝙ q̄si ꝓducere. ⁊ ꝓducere sunt actꝰ eiusdẽ rõnis. si. n. illud qd nõ ꝓducit. sz q̄si ꝓducit eẽt realr distinctũ a ꝓducente: eẽt ṽe ꝓductũ. igit ꝙ mõ sine ꝓductione insit tñ ṽtute ꝑncipij: qd esset ꝓductiuũ eius si posset distingui. ⁊ pro tanto dicatur quasi productum nos variat formaliter actuz ab illo quo produceretur: si essz producibile. 2. Distinctione. ꝑ. q. 7. j. O.

Memoriã nõ intelligere: nõ ꝯcludit ipsaz nõ eẽ actiuaz respectu intellectionis: vt termini p actionẽ eius producti. verbum etiam non est terminus productus per intellectionem: sed per actionem aliquã ꝓductiuaz de genere actionis. 15. q. q. ꝩ. Bb.

Memoria sensitiua loquendo de totali poª nõ manet in aia sepata: sicut nec aliq̄ potẽtia sensitiua. dixi aũt totali: q2 ꝯñ aia sit illõ qd est formale in poª sensitiua: tñ poª sensitiua formalr icludit formã q̄dam totiꝰ cõpositi ex corpe sic mixto: ⁊ aia ꝑficiente ꝓportiõalr ad actũ corrñdentẽ tali toti: ⁊ per ꝯñs cũ recordari sensitiue sit totius: illud non põt cõpetere aie sepate. Breuiter ergo oĩuz coꝝ quoꝝ recordat cõiuncta põt recordari sepata: q2 quoꝝcũq3 fuit memoria sensitiua eorũ fuit intellectiua pp cognitionẽ intuitiuam cõcomitantem oẽm ꝑfectam sensitiuam perceptam: sed nos omni recordatione põt recordari separata qua potuit cõiuncta. 45. Distinctione. 4ª. q. 3. j. M.

Memoria sic in pr̃e habet dictionem in pr̃e adequatam ꝙ impossibile est principium dictiuum excedere hanc dictionem: sicut impossibile est in diuinis dictionez eẽ nisi hanc: q2 de se est hec. q2 quicquid in diuinis non ꝑexigit pluralitatem alterius rõnis illõ de se est hoc. dictio in diuinis non necessario preexigit pluralitatẽ alterius rõnis ergo de se est hec: ⁊ per ꝯñs ꝑncipium eiꝰ habet hanc dictionem oĩo adequatam sibi: non põt ergo esse principium in filio. 2. q. q. Q.

Mendacium Joseph ꝯ fratres non fuit nisi iocosum: qd pz ex euentu. in fine enim aperuit fratribus ṽitatem: ⁊ interim dum terruit eos puniuit eos ſm ꝙ meruerant puniri. illa enim proditio qua vendiderunt euz in egyptum bene meruit non tantum illo timore: sed maiori pena puniri. 38. Distin. 3ª. q. vnica. ꝩ. G.

Mensurari importat respcũ ad intellz cui sit certitudo: ⁊ ad mensurã p quã sit certitudo. ꝑma nõ est realis: sicut nec scibilis ad sciam: scda est cãti non in esse: sed in cognosci ad cãm in cognosci: ⁊ hec est relo realis q̄tũ est ex pte dependentie cãti ad cãz q̄ depẽdentia est rõne extremoꝝ: ⁊ nõ tm̃ p actum intellus compantis hoc ad illud: tñ q2 ista hitudo dependentie non q̄dez ipsiꝰ cognitionis ad cãm cognitionis que hõ est realis: sed dependentie obi vt cogniti ad obm: vt p qd cognoscit est iter extrema nõ vt hñtia eẽ reale sz tm̃ vt hñtia eẽ cognitũ: iõ ista hitudo nõ est simplr realis nec tñ ẽ ita pure relo rõnis: sicut est illa q̄ est vlis ad singulare: vl illa q̄ est ꝯdictorij ad ꝯdictoriũ: q2 Aristoteles nõ dicit relonem in 3º mõ esse mẽsurati ad mensuraz: sz esse mensurabilis hoc est apti nati mẽsurari ad mẽsurã: ⁊ h̃ est aptã natam mẽsurare: qd sic põt intelligi: sicut. n. ex dictis pz mẽsurari actualr est actualr depẽdere in cognosci ita mẽsurabile dicit aptitudinalẽ vel potẽtialẽ dependentiã in cognosci: vel dicit dependentiaz in cognoscibilitate. vnũqdq3 aũt se hz ad cognoscibilitatez sicut se hz ad entitatẽ: igit p mẽsurabile intelligit illud substratũ rõne cuiꝰ h̃ est mẽsurabile. ⁊ illud est entitas cãta vel ꝑticipata: vt sic in tertio mõ relatiuoꝝ p hoc qd est aliqd dici vt mẽsurabile ad mẽsurã intelligit dici tanq̄ꝫ depẽdens in entitate ad illõ a quo ꝑticipat entitatẽ: vt sic sit relo simplr realis ex pte mẽsurabilis in hoc tertio mõ. q2 illud intelligit ens p participationẽ vel imitationẽ respectu alterius. 13. q. q. N.

Mensura in gñe sbe est aliqua substãtia illius gñis pma: cui ↄuenit vnitas. nõ est aũt primus motor mensura intrinseca illi⁹ gñis: sicut nec alioꝝ: q̃tenus tñ ẽt est mẽsura extrĩseca oĩum. aliq̃ mõ est imediati⁹ mẽsura ibaꝝ: q̃ sũt pfectiora entia: q̃ accñtiũ. q̃ sũt remotiora ab ipsa. nulli⁹ tñ gñis ẽ mẽsura itrinseca. 8. Dis. p̃. q. 3. J. X.

Merita facta in vita nõ pñt acceptari pro istãti mortis vt p ea deleat mortale: qꝛ deus disposuit mortale non delendũ nisi p susceptionẽ voluntariã sacri vel per aliquã disponẽz tanq̃ meritũ de ↄgruo tũc vel vsq̃ tunc inherens cum qñ pctm̃ delet. nõ sic est in eo q̃ decedit in mortali. 21. Distincti. 4ᵉ. q. 1. D.

Meritũ xpi puidebat ab eterno: ꝛ vt sic puisũ acceptuꝫ fuit: vt aliqd boni ↄferret electis rõne illi⁹ añq̃ exhiberet: vt. s. eis q̃ pcesserunt exhibitionẽ passionis eius dimitteret originale ꝛ ↄferret gr̃a. Exemplũ de b̃ Ansel. 2. cur deus hõ. c. 16. Esto q̃ multi offenderint vnũ regẽ ꝛ p offensa exulãt: venit vnus inocens de sanguine illorũ ꝛ pmittit facere vnũ opus p rege placitum ei certo die statuto: vt rex remittat eis offensaꝫ ꝛ recõciliet eis. rex acceptãdo seruitiũ pmissũ remittit offensam: ꝛ si aliqui corũ deliquerit si satisfacere ꝛ penitere voluerit. pmittit ei iterũ offensam illã dimittere. ptestando tñ q̃ nullus coꝝ q̃ fuerũt inimici intrabũt palatiũ suũ: quousq̃ futuũ innocẽtis pmissum impleat. Sic b̃ passio xpi hoĩs innocẽtis ab eterno puisa vt exhibenda in certo tpe: fuit multum accepta trinitati: ꝛ pro ista oĩbus credentibus illã exhibẽdã in tpe remisit offensam quã ↄtrerant ex adam: ꝛ quã postea cõmiserant si penitere voluerint. nõ tñ acceptauit eã tñ: vt aliq̃s ingrederet palatiũ suũ eternũ: añq̃ passio exhiberet in effectu isto mõ remisit p̃rib⁹ offensaꝫ in circũcisiõe sicut nobis in baptismo: sꝫ nullus est ingressus i palatiũ añ passionẽ exhibitã. 19. Dis. 3ᵉ. q. vnica. D.

Meritũ est aliqd acceptatũ vel acceptandũ in alio: pro quo ab acceptante est aliquid retribuendũ illi in quo est q̃si debitũ illi pro illo merito: vel alteri pro quo meruit: nõ. n. meritũ dicit sp actũ qui sit in ptãte eius: cui sit retributio: sꝫ hoc solũ est qñ aliq̃s meret sibiipsi: qñ aũt vnus meret alteri p orõnes vel alias afflictiones acceptas deo: q̃uis illa sint in ptãte merentis: non tñ sunt in ptãte eius pro quo facit: ꝛ tunc meritũ formaliter dicit ordinẽ alicuius actus laudabilis in merente ad acceptantẽ: qd̃ acceptans acceptat vt retribuat ei pro quo acceptat. ꝛ ex hoc sequit q̃ vnus põt mereri p alio: qꝛ tñ inde nihil est acceptandũ nõ acceptatuꝫ: iõ in descriptione mereri nõ opꝫ addere acceptandaꝫ in ordine ad deũ deus igit acceptans bonũ scm̃ vl bonũ velle alicuius tribuit sibi si idigeat. si tñ sit ita pfcũs q̃ nõ indigeat pfectione sicut xps: retribuit aliis p quibus meretur. 18. Distin. 3ᵉ. q. vnica. A.

Minister est agens qõdaꝫ dispositiuũ: ꝛ actio sua ẽ actio instr̃alis respcũ actionis pncipalis agentis eo mõ aliq̃liter: quo sectio est ad formã scãni: qꝛ ad illã sequit regulr̃ illa forma ex ordine agẽtis pncipalis. sic in ppos to pbatio vboꝝ posset dici actio instr̃alis respcũ conuersionis seu ↄfectionis corpis xpi: qꝛ ad illã plationẽ sequit regulr̃ ista ↄuersio vel ↄfectio. ꝛ sic actione alicuius creature vt agentis instr̃alr̃ ↄficit corpus xpi. non quidem vt attingentis terminũ sicut aliq̃ instr̃a hñt actionẽ instr̃ales attingentẽ terminũ: vt dcm̃ ẽ. sꝫ eo mõ quo agens puiũ dĩ agere instr̃aliter ad formã pncipalẽ quã nõ attingit: ꝛ actio eius dicit instr̃alis qꝛ dispositiua ꝛ puia. 13. Dist. 4ᵉ. q. 1. Ff.

Ministrare sacrm̃ eucharistie nõ est sacrm̃: qꝛ sacrm̃ illõ nõ ↄsistit in vsu: sꝫ ministrare sacrꝫ baptismi est ipm̃ sacramentũ. ꝛ rõ diuersitatis est: qꝛ sacrm̃ baptismi cõsistit in vsu essentialr̃: ꝛ nõ in aq̃. eucharistia aũt ẽ qõdã pmanens distinctũ ab vsu sacri: q̃uis ergo aliquis posset esse in vsu sacri permanentis minister ꝛ suscipiẽs illum vsum. non tñ potest hoc in sacro: qd̃ essentialiter consistit in vsu. 6. Dist. 4ᵉ. q. 4. B.

Minus vr̃ esse pole filiũ dei esse realr̃ filiũ hoĩs q̃ filium hoĩs p gr̃aꝫ posse esse filiũ dei. ꝛ iõ si hoc est pole: multo magis ꝛ illud nõ tñ necesse est q̃ si filius dei est fili⁹ hoĩs: q̃ ille idẽ filius hoĩs sit filius dei p gr̃aꝫ: forte. n. negaret õ eodẽ determinate. imo nec ↄcedit q̃ xps sit fili⁹ dei adoptiuus: sꝫ sequit q̃ aliq̃s alius possꝫ eẽ fili⁹ dĩ p gr̃aꝫ: qꝛ ad aliquẽ ideterminate fiebat illa cõpatio nõ ad istũ vl illũ determiate. 2. Dis. 3ᵉ. q. 1. J. G.

Miseria est eẽntialr̃ culpa nõ pena vel tristicia ꝛ sm̃ qd est quecũq̃ pena miseria. culpa aũt fit p actũ nõ p passionẽ: sꝫ tunc p oppositũ essentialissime btitudo est in actu volũtatis: ꝛ sic dico q̃ bonũ cõmodũ nõ est btitudo: sꝫ pfectio aliqua ↄña btitudinẽ: sicut p oppositũ pena est pfectio aliq̃ ipsi⁹ miserie. vñ miseria ẽ maxima pena ꝛ q̃si pficit a pena. culpa aũt aliquid bõi recepit per penam. 49. Dist. 4ᵉ. q. 7. J. D.

Modus q̃titatiuus non est passio q̃ti sicut risibile hominis: immo est accñs per accidens eius. s. respect⁹ extrinsecus aduenicns partibus quanti ad partes alterius quanti. 10. Distin. 4ᵉ. q. 1. J. O.

Modus sube est per se esse naturaliter. hoc est in eẽndo non inclinari naturali aptitudine ad aliud vt ad subꝫ: nõ sic aũt accñs separatũ. 1. Dis. 5ᵉ. q. 1. D.

Motio itellc̃s nr̃i a q̃ditatib⁹ itelligibilib⁹ reducit ad ipꝫ itellm̃ diuinũ: p cui⁹ eẽ simplr̃ ista obã hñt eẽ sm̃ qd. s. eẽ obiectiuũ: sꝫ qd̃ eẽ mouẽt itellm̃ nr̃m ad cogitãduꝫ v̾itates sinceras: ꝛ pp motionẽ caꝝ dĩ intellectus ille mouere: sicut ista hñt suum esse sꝫ quid pp simpliciter esse illius. 36. Dist p̃. q. vnica. D.

Motio oĩno p̃⁹ in entib⁹ ẽ actio nãlis: qꝛ oĩ motiõi volũtatis ẽ alia psupposita. Et si aliq̃ motio i entib⁹ ẽ non nãlis: maxie motio volũtatis est nõ nãlis. Jtẽ aliq̃ motio pt itelligi eẽ ad terminũ simplr̃ infinitũ. aliq̃ aũt ad terminũ finitũ. vel ad ifinitũ icludẽtẽ finitũ: ꝛ illa q̃ est ad t̃minũ ifinitũ simplr̃ ẽ pór: qꝛ nõ pt ifinitũ pexigere finitũ. Sic igit loq̃ possum⁹: sꝫ iprope accipiendo motionẽ extẽsiue: assignari pt ordo motonũ i entib⁹: ꝛ sic loq̃ndo oĩno p̃ᵐ mobile motiõe nãli extẽsiue loq̃ndo ẽ itellc̃s diu⁹. ꝛ iõ p̃ᵐ motiuũ motiõe nãli ẽ eẽntia diua vt ẽ p̃ᵐ obꝫ itellc̃s sui. igit oĩno p̃ᵃ motio ẽ nãl motio itellc̃s diui a suo obo: ꝛ cũ nãle moueñs moueat mobile i q̃tũ pt. illõ aũt obꝫ pt mouere ad itellõnẽ actualẽ sui: ꝛ b̃ in itelligẽtia igenita illi⁹ psone in q̃ p̃⁹ est eẽntia: ꝛ ad actualẽ notitiã sui genitã: ad vtrũq̃ nãlr̃ mouebit: sꝫ ordie q̃dã. qꝛ qd̃ est alicui pnᵐ opandi opatiõe imanẽte: ꝛ pducẽdi pductiuũ dsticctũ q̃dã mõ est pus pnᵐ opandi. Si dicas q̃ pductio imãet in diuis sic opatõ. Rñdeo pductio ñ imãet q̃tũ ad t̃minũ. opatio at oĩno imanet. Sılr̃ eẽntia ẽ nãle motiuũ ad itelligenduꝫ qõcũq̃ itelligibile simplex. sꝫ ñ nisi pus illa eẽntia sit in oĩb⁹ suis supposit]: ñ q̃dẽ q̃ sine b̃ eẽt dfect⁹ pncipij actiui: sꝫ ex pte termi reqrit ordo. Sic igr̃ cõpleta est actio mere nãl: ꝛ ad t̃minũ oĩno p̃ᵐ. s. ifinitũ vbi motio oĩno p̃ᵃ est elicere vel q̃si elicere itellectionẽ in itelligẽtia pña: ꝛ huic pxima ẽ gignẽ vbũ. Hanc seqt actio q̃ nata ẽ eẽ ad terminũ oio p̃ᵐ: puta ad eẽntiã pmã cõicãdã: q̃ lꝫ nõ sit nãlis: tñ est dĩo nccĩa. ꝛ b̃ est motio volũtatis: ꝛ b̃ q̃si ẽ duplex. s. ad amare simplex ꝛ ẽt ad amorẽ pcedentẽ. ꝛ b̃ duplex motio volũtatis corñdet duplici motiõi nãli q̃ dcã est eẽ in itellectu ad intelligere ꝛ dicere. Contra. actio nãlis in eodẽ pcedit actiõeꝫ non nãleꝫ. nunc aũt gte actiõe naturali intellectus di-

ximus intelligit creabile. igit ista actio pcedit oẽz actio
nẽ volũtatis. ⁊ ita spirationẽ spũs sci. Rñdeo maior ẽ
vͣ loq̃ndo in eodẽ ordine ex pte termini. hic aũt ẽ ali
us ordo ex pte pmi termini ⁊ scdi. ⁊ iõ nalis in vno or
dine sequit nõ nalem in alio ordine. pma .n. distinctio
ordinũ attẽdit ex pte terminoꝝ. 2ᵃ ex pte pncipiorum
q̃tum ad modũ pncipiandi. Cõtra ordo pncipioꝝ est
prior ordine terminoꝝ. sic ⁊ pncipiũ termino. nã p pnci
piũ terminus pducit vel cõicat. Rñdeo añs verũ ẽ ḋ
termino totali q̃ simplr capit eẽ. nõ aũt de termio for
mali q̃ solũmõ capit esse sz q̃d. Cõpleto aũt toto isto
pcessu originis respcũ pmi termini. s. eẽntie diuine cõi-
cãde. sequit ordo alrʳ respcũ termini scdi eẽntie. s. crea
bilis. ⁊ q̃dẽ eẽntia ipa diuina in isto scdo ordie mouet
pᵒ ad intellectionẽ simplicẽ oĩa intelligibilia. ⁊ hec in-
telligẽtia vt iam est in tribus suppositis. nõ aũt mouet
ad distinctã notitiã vitaria cuiuscũq3 cõplexionis: q2 si
moueret determinate ad cognoscẽdã alterã ptez in fu
turis 2tingentibus: cũ nãle mouẽs necio moueat: seqͥt
q2 intellectᵘ diuinus necio itelligeret hãc ptez 2dictio
nis fore verã: ⁊ ita vel posset errare: vel opposito nõ
possz euenire ⁊ tũc nõ eẽt 2tingẽs sz neẽiũ: illõ qõ po-
nit eẽ 2tingẽs. Si querat cũ idẽ videat eẽ ordo cuiuf
cũq3 itelligibilis ad pmũ itelligibile quare pmũ nõ eq̃
necio mouet ad cognitionem cuiuscũq3: Rñdeo. nãlr
moueret ⁊ p 2ñs necio ad cognitionẽ cuiuscũq3 qõ ẽ
pole nãlr ⁊ necio cognosci. hmõi est qõcũq3 oĩm sim-
plex. ⁊ ẽt qõcũq3 cõplexũ ve2 neciũ. nõ aũt tale ẽ ali
qõ cõplexũ de exñtia 2tingẽtis: q2 nõ est natũ eẽ deter
minatũ ad vᵃritatẽ. Et si q̃ras q̃re ñ necio mouet ad ta-
lẽ cognitionẽ de cõplexo hñdã q̃ alĩ possz hẽri ḋ co.
Rñdeo aut moueret ad cognoscẽdũ sub disiũctiõe h
fore vel nõ fore: ⁊ h cognitio nõ est determinata de al
tera pte. Aut si moueret ḋterminate ad cognoscendũ
alterã ptẽ illa necio eẽt determinata. Cõpleto igit to-
to ordine motiõis necie sequit motio 2tingẽs. illa nõ
pt esse p pncipium nãlis motionis: q2 illius nõ est nisi
necio mouere. igit opz illius motiõis pnᵐ ponere vo-
luntatẽ. Et sic hmõi motio 2tingẽs ordinate. pmo ad
itra: q2 nisi ipsa volũtas determinet in se ad volẽdũ al
terã partẽ nũq̃ determinabit aliq̃d ad extra. pmo igi
tur determinat se ad volẽdã h fore determinate. 2ᵒ ex
hoc itellectᵘ vidẽs istã determinationẽ volũtatis ifal-
libilẽ nouit hoc esse futuꝝ. e2 igit est in motiõe neces-
saria ⁊ 2tingente: q2 in necia pmũ pncipiũ ẽ nãle. ⁊ iõ
pmo nãlr determinat ad ppriã actionẽ. In 2tingente
aũt pmũ pncipiũ est liberũ: cuius actionẽ in pmo ordi
ne seq̃t nãlis. Cõpleta vͦ motiõe 2tingẽte ad itra seq̃
tur motio ad extra. Illa igit tota est 2tigẽs: ⁊ p 2ñs i-
mediate ipsiᵘ volũtatis vt pncipĩ. 14. q. q. Q.

Motus celi hz aliquã primitatẽ ad alios vt pote vĩ for
mitatis ⁊ velocitatis: sz nõ pmitatẽ cãlitatis nisi inq̃-
tum adducit q̃nã qõ est per accñs sicut motus ignis
ad lignum haberet primitatem ad combustionẽ ligni:
sine tali aũt pmo hñ pt esse posterius: si aliquis supple
at vicẽ talis primi. 49. Dist. 4ᵃ. q. 13. G.

Motus nãlis vel iclinatio volũtatis in finez non ẽ actᵘ
elicitus. si tñ volũtas in pmo instanti hẽat actũ elicitũ
nõ video q̃n possit tũc peccare: nullus tñ actᵘ elicitᵘ vo
lũtatis est nãlis nisi pro tãto: q2 est 2formis iclinatiõi
nãli que nõ est actus elicitus. sz oĩs actᵘ volũtatis elici
tus est mere liber. 23. Dis. 2ᵃ. q. vnica. D.

Motus nãlis voluntatis nõ est aliq̃s actus elicitus: sed
solũ dicit inclinationẽ nãlem volũtatis in bonũ. ⁊ illõ
nihil reale aliud a volũtate dicit: sz si est relõ est idẽ vo
luntati p idẽtitatẽ realẽ: nec separi pt sine 2dictione. ⁊
iõ in demonibᵘ manet ille motus sic rectissimus. sicut ⁊
nã: q2 nõ est realr aliud a volũtate lz nõ sit idẽ sibi for
malr: vñ ille motus nõ est nisi habitus motus. i. nã in esse
pmo. si aũt accipias motũ nãlẽ p actu elicito 2formi
tali iclinationi: certe ille põt eẽ malus ⁊ imoderatᵘ stã
te nã integra: nec actᵘ malus minuit inclinationẽ nãlez
sicut nec nãm vñ angelus potest esse perfectus in nãli
bus quo ad esse pmum: ⁊ peccare actu 2ᵒ elicito ⁊ in-
ordinato. 18. Distinctione. 3ᵃ. q. vnica. M.

Motus non distinguuntur penes terminos: nisi quia for
me fluentes sunt eiusdem rationis cum formis termi-
nantibus. 13. Distinctione. pͣ. q. vnica. A.

Motus grauis non est naturalis in se. ex hoc q2 hz prin
cipium actiuum in se: sed solum ex hoc q2 mobile ha-
bet principium intrinsecum passiuum nãliter inclinãs
ad motum: qõ patet per diffinitionem nature. 2. phy- T. c. 3.
si. q2 est principiũ motus eius in quo est per se ⁊ non p
accidens: nihil enim est principiuz nãliter mouendi ali
cui nisi inquantum est per se: ⁊ primo in eo qõ mouet.
non est autem per se ⁊ primo in aliquo qõ mouet. nisi
inquãtum est passiuuz. ergo non est aliquid natura vel
principium nãle alicuius. nisi q2 est principium passiuũ
in moto. Hoc etiam pz: q2 ideo aliquid mouetur nãli-
ter: q2 mouet sicut aptum natum est ipsum moueri: ita
q2 lz pncipium actiuum sit principiuz mouendi. non tñ
pp illõ pncipiũ actiuũ mouet nãlr: sz pp pnᵐ passiuuz
pp qõ sic mouet. 2. Dis. 2ᵃ. q. 10. i. E.

Moriens in peccato veniali simul cum mortali non pu-
niretur eternaliter pro veniali. ex quo enim secundum
plenam iusticiaz punitiuã semel imposita est pena tem
poralis isti pro peccato de quo vere penituit: nunquã
isti pro illo debebitur nisi pena temporalis: ⁊ illa solu
ta: nulla est alia. 15. Dist. 4ᵃ. q. 1. Q.

Moriens in peccato mortali nihil haberet retardatiuũ
a pena condigna. sed moriens in charitate: debitor tñ
pene pro peccatis cõmissis quoꝝ penitentiã non fecit
hz aliq̃d retardatiuũ a gloria: q2 nullus dũ est ḋbitor
alicuius pene põt glorificari q2 gloria sicut nec penaz
secum patit: sic nec debitum pene: q2 nec simul nec po-
sterius persoluende. 20. Dis. 4ᵃ. q. vnica. D.

Mortuum non priuat primum esse xpi: sed esse simplici
ter qõ est viuere. ita etiam generari dicit acquisitionez
esse simpliciter: sed non necessario primi esse: vñ vere
conceditur xps mortuus sicut genitus tpaliter. nõ tñ cõ
ceditur annihilatus: q2 sicut non dr creatus. ita nõ dr
annihilatus q2 enim opponit creationi dicit annihila
tionem primi esse. 11. Distin. 3ᵃ. q. 1. i. E.

Multa vult deus voluntate signi: que prohibuit volun
tate beneplaciti: ⁊ noluit oĩa fieri q̃ precepit. sicut no-
luit Isaac immolari: qõ tñ pcepit: eius aũt qõ vult deᵘ
voluntate beneplaciti oppositum aliq̃ñ pcepit: ⁊ hoc
est signum voluntatis duplicis: ⁊ duplicitas est q̃ñ ali
quis est finis pcepti 2sonus recte rationi: sicut ibi fuit
manifestatio precepti Abrae sicut patet geñ. 22. Tem
tauit deus abraam. 37. Dis. 2ᵃ. q. vnica. Bb.

Multe sunt forme dantes esse: que non sunt actiue. ⁊ ita
nullo modo dant actum scdm. ⁊ talis est paternitas si
cut ⁊ filiatio. Que autem sit ratio quare quedam for-
me sunt actiue: ⁊ quedaz non: difficile est assignare ra-
tionẽ cõez: q2 aliquẽ forme substantiales sunt actiue.
aliq̃ aũt forme sbales nõ sunt actiue. ⁊ alique quali
tates non sunt actiue: ⁊ tñ plus conueniunt q̃litates ⁊
qualitates in aliquo conceptu cõi q̃ qualitates ⁊ sbe.
Similiter alique forme substantiales: ⁊ imperfectio-
res sunt actiue: sicut elementares ⁊ pfectiores nõ sunt
actiue: sicut mixtorum: sicut forma lapidis ⁊ aliorum
inanimatorum: alique etiam mixtorũ perfectorũ sunt
cõicatiue sicut animatorum alique tñ perfectiores nõ

Cã notabilis paucis manifesta pbãtibus et p theologis.

sunt cōicatiue sui:sicut forme corpoꝝ celestiū ꝛ forme
angelice.nō igit vł rō.quare alique forme in cōi sūt ac
tiue ꝛ alique nō:sicut in spāli non vř aliqua rō : quare
calor est calefactiuus:nisi qꝛ calor est calor:ꝛ ita vł q
hec sit imediata.calor est caloris effectiuus.ita ērvř q
oēs forme de gñe q̄titatis:ꝛ oēs relones:de quib⁹ est
mō fmo:nō sunt actiue:ꝛ de olb⁹ talib⁹ nō vz.si odt ac
tum pmū.ğ ꝛ scōm.7.Dist.p̄.q.1.V.

Multoꝝ habituum spē differentiū pt esse aliqđ obz cō
mune:sicut ab obis coꝝ pōt abstrahi obz cōe. ꝛ hoc
mō in scientijs assignat obm cōe:a quo nō est hit⁹ vn⁹
fm spēm:sz tm̄ fm genus.3.q.pl.ˢ.D.

Multo magis odit angelus ppetuā detentionē intelligē
tie sue in intensa ꝯsideratione ignis q̄ detentionē for-
malē sui localr diffinitiue ab igne:qꝛ in opposito pmi
.s.libero vsu intelligētie sue p imperio volūtatis circa
qđcūq; obz multo magis ꝯsistit pfectio ei⁹:ꝛ mlto ma
gis desiderat q̄ in libero vsu ptatis sue motiue q̄tū ad
vbi diffinitiue.illa aūt detentio in ꝯsideratione intēsis
sima ignis ipedit pmam libertatē:qꝛ p hoc impeditur
itellectus eius pfecte ꝯsiderare alia ꝯsiderabilia:sz de-
tentio diffinitiua ab igne non impedit nisi scōm.s. libe
rum vsum potentie motiue vt non possit se facere pre
sentē cuicūq; corpori.44.Dist.4ª.q.2.L.

Mutationes alie a gñatione ex rōne sua formali sūt im
pfectiores gñatione:qꝛ termini earū inducti sunt imp-
fectiores:ꝛ idō ex rōne terminoꝝ iductoꝝ impfectorū
hñt maiores impfectiones q̄ termini gñatiōis:tamen
alie mutationes q̄tum ad illud qđ psupponunt:nō re
quirunt tantā impfectionē in subo.q̄ta reqrit gñatio.
ꝛ hoc vt est mutatio:qꝛ gñatio reqrit in subiecto enti-
tatē in po⁹ ꝛ hoc ad esse simplr.alie mutationes nō:ꝛ
pp hoc gñatio non transfert ad diuina fz illud:qđ p-
supponit gñatio puta subm mutabile:qđ est impfectio
nis:qꝛ vt est mutatō nō est in diuinis fz transfert ad di
uina inq̄tum gñatio est pductio sub rōne qua est pdu
ctio termini:qꝛ terminus eius ē pfectior terminis alia
rū mutationū.ꝛ sic hñ pōt per gñationem accipi essen
tia tanq̄ terminus pfectissimus in diuinis.sz nō possit
p aliquā aliā mutationē accipi aliqđ alius termin⁹ alia
rū mutationū:qꝛ hoc ꝯcluderet cōpōnez ꝛ impfectio-
nem:qꝛ terminus cuiuslz alteri⁹ mutatiōis esset accńs
cōponibile cū subo.2.Dist p̄.q.7.ˢ.R.

Mutatio non dz esse creatio vel annihilatio:nisi ex p se
terminis eius:non aūt ex ꝯcomitantibus p se termios.
sicut gñatio nō est p se creatio pp hoc q terminus p se
a quo nō est nihil:sz puatio.ꝛ ꝯsilr est de p se termino
ad quē corruptionis.idō magis adhuc distinguit per se
corruptio ab annihilatione p suū p se terminū:qꝛ ille
nō est nihil siue negatio absoluta:sz ē negatio in apto
nato siue puatio.ꝛ p tanto ēt forma posset dici nō an
nihilari:qꝛ ei succedit p termino nō nihil:sz puatio il-
lius forme:adhuc si vtraq; istaꝝ rōnuz deficeret:puta
si deus subito ꝯuerteret totum ignē in totā aquā non
manente eodez subo cōi.adhuc nō eēt annihilatio:qꝛ
terminus ad quē destructiōis ignis ꝛ si nō sit ppria p-
uatio forme ignis.tñ nō est negatio extra genus:sz est
negatio vt includit in forma opposita positiua:nega-
tio autem in genere nō potest eē terminus ad quez an
nihilationis.sicut nec talis negatio potest esse termi-
nus a quo creationis.10.q q.O.

Natura Create est hec aliquo positiuo non eodez
formalr entitati nāe:qꝛ repugnātia ad di-
uidi non cōpetit nāe create nisi per aliquaz entitatem
positiuam:non sic autem vltra entitatem illam positi-
uam singularitatis oportet ponere aliquam aliam po
sitiuam personalitatis.1.Dist.3ª.q.1.ˢ.M.

Natura creata non pōt cōicari nisi cōicatione vnius ra-
tionis a supposito illius nature:ꝛ ratio est:qꝛ effectus
non excedit cām.effectus aūt cōicatus tali supposito
est nā.ergo opz q pncipiū cōicandi sit nā.qꝛ nihil pfe-
ctius ipsa nā est in tali supposito cōicante. nec aliquid
eque perfectum nāe.nā aūt est pncipiū cōicatiuuz vni⁹
rationis ergo supposito agenti v̄tute nāe competit cō
municatio tm̄ vnius rationis. Oppositum est in produ
ctione personarū in nā diuina:qꝛ suppositū istius natu
re potest habere pncipia alterius rationis in produ-
cendo:quoꝝ vtrunq; sit eque perfectum cū nā:ꝛ ideo
vtrūq; potest esse pncipiū cōicandi nām:ꝛ ita hic pōt
esse duplex cōicatio ab illis suppositis:q̄ sunt hui⁹ na-
ture. Si instet hic q duplex est pncipiū operādi in no
bis.s.intellectus ꝛ voluntas eque pfectuz ipsi nature.
qꝛ idē sōie fz vnā opinionē de potētijs aie.16.dist.2ª.
Rñdeo. Ulterior rō est eius.qđ supponit hic ō dupli
ci pncipio cōicandi nām in diuinis:non aūt in creatu-
ris.ꝛ pōt esse talis. Licet in nobis sit duplex pncipiuz
operatiuū voluntas ꝛ intellectus.ꝛ ambo sint pfecta:
ꝛ possint hre perfectas operationes sibi adeqtas in
ratione opationis.non tñ hñt opationes adequatas
sibi in esse:hoc est sz per intellectū nrm possimus hēre
intellectionē ita perfectā.sicut aliq̄ pt nāe nre compe-
tere:non tñ intellectio ista erit perfectū ens vt nā. qꝛ i
tellectio adequata itellectui vt potentie:vel obo in ra
tione operationis non est adequata intellectui vł obo
in esse.intellectus igit ꝛ volūtas in creatura ꝛsi sint pn
cipia producendi operationes adequatas sibi in rōne
opationis:non tñ i esse:ꝛ p ꝯñs multo magis nec rea-
liter adequatas nāe cuius sunt intellect⁹ ꝛ volūtas:ita
pt argui de q̄buscūq; pncipijs pductiuis in creaturis
quoꝝ distinctio stat in eodem supposito alicui⁹ nāe.in
diuinis aūt qꝛ pncipiū operatiuū non tm̄ equat nāe in
rōe principij operatiui:sz ēt in essendo : operatio etiā
equat pncipio opatiuo:ꝛ h in essendo.ꝛ p ꝯñs equat
nāe.silr ğ qꝛ pncipiū pductiuū equat nāe in eēndo : ꝛ
idō p ipz pt cōicari terminus formalis pductionis ade
quatus sibi ꝛ nāe in essendo.2.Dist.p̄.q.7.V.

Natura determinat ad vnū:nō qdez ad vnū pducibilez
vnū inq̄ nūero siue singulare:sz determinat ad vnū de
terminatū modū pducēdi:qꝛ non ē ibi pn^m indetermi
natū respcū oppositoꝝ sicut ē volūtas.2.q.q.F.

Natura diuina q̄uis hēri nō possit in vna psona pluri-
bus pductionibus:qꝛ tūc vtraq; pductione hēret na
turā:ꝛ neutra hēret:tñ vna psona pōt pluribus pdu-
ctionibus cōicare nām:ꝛ plures psone possunt vna p
ductione pducere psonā.ꝛ idō si passiua sit tm̄ in vno:n
seqt q ēt actiua sit tm̄ in vno.11.Dist.p̄.q.1.F.

Natura est pus nālter q̄ hec nā:ꝛ vnitas ppa ꝯñs nām
(vt nā) pior est nālr vnitate ei⁹:vt hec natura:ꝛ sub ita
rōne est de ea ꝯsideratio metaphysica.ꝛ assignat diffō
eius.ꝛ sunt ppōnes p se pmo mō.in eodez ergo qđ est
idē nūero est aliqua entitas:quā ꝯsequit minor vnitas
q̄ sit vnitas nūeralis.ꝛ est realis.ꝛ illud cui⁹ ē vnitas
talis formalr non est de se vnū vnitate nūerali:ꝯcedo
ğ q vnitas real nō ē alicui⁹ entitatis exñtis in duobus
idiuiduis:sz in vno.3.Dist.2ª.q.6.I.D.

Natura humana est possibilis sicut effectus est pollis re
spectu cāe sz non sicut perfectibile ab ipso verbo:quia
vbū nullius pt esse forma ꝛ eꝯ:ēt nā non est forma v-
bi:idō non oat esse per iformationē:sz p vnionez. sic.n.
ex ista vniōe vbū hec nā est hō:ita hec nā est exñs exi
stentia huius nāe.6.Dist.3ª.q.1.I.F.

Natura humana potest termiare creationē gñalr dictā
ꝛ terminauit eā.vt ipsa vere dicat creatura:nec tñ pp
ipsam xp̄s dr creatura:qꝛ esse pprium vel pmū huius

nāc nō est esse pmū xpi: r iō eē pmū huius nāc sequit esse pmū xpi: qr eē vbi: r aliud eē pmū nō pōt xpo bē re. Et si dicat q̄ ista mutatio. s. creatio nō magis pōt primū esse termini acqri q̄ aliq̄ alia mutatio. dico q̄ hoc est falsum. qr istā specificationē addit creatio vltra alias mutationes: vt sicut aliqd nō eēt creatura si esset tm̄ a scdīs: eē pro eo q̄ creari dicit respectum ad primū efficiēs: r tñ pōt dici genitū respectu cāe scde. filr lz p gñationē acquirat aliqd esse simplr: si tñ illō nō sit pm̄ esse geniti: r etiā pmū eē geniti sequat nō eē tale genitū nō dr creatura: r iō nō sequit xpo est genitus. put predicatū cōuenit ei rōne nature humane. ergo est creatus: nec etiā in aliqo sequit formalr: ignis est genitus. g est creatura generaliter nisi gīa mãe: qr esse simplr terminās generationē ignis est pmum esse ipi' quod dicitur genitū. 11. Dist. 3'. q. 1. E.

Natura nō intēdit hoc statim nō eē: qd pducit: nec etiā nā p generationē aliqd pducit quin iter gñationez r corruptionē: que sunt in instātibus tpis cōtinui sit tps mediū. r ideo gñatio r corruptio nō possunt ptinuari sibi inuicē ppetuo fm intētionē phi. 4. phy. tñ non est incōueniēs aliqd eē nō in tēpore ptinuo r stati nō eē: sicut apparet de mutatione r instāti: que nō hñt eē nisi raptim r statim nō sunt. 2. Dist. 2'. q. 4. D.

Natura nō pt sil dependere ad plura supposita terminantis: qr vlr i depēdētijs cause r cāti lz vna cā possit terminare depēdētias pluriū causatoz: nō tñ plures cāe in eodē gñe r ordine cāe pñt termiare depēdētiā vni' causati: qr pluralitas prioz arguit pluralitatē posteriorum non econuerso. 1. Dist. 3'. q. 4. E.

Natura suprma posis i vniuerso nō ē facta nec fiet vt tenet pbabilr: nec oēs grad' btitudis possibiles i nā btificabili erūt i regno celoz. 46. Dist. 4'. q. 4. i. K.

Natura vna est rō formalis eēndi i vna spē: sz dimēsio nō ē rō formalis ,ppria eēndi i loco. sz tñ rō fūdamētalis. si la tñ pt eē vna lz respect' sint diuersi: sic albedo pt eē vna lz silitudines diuerse sint. sz n nisi p vnā silitudinē sile ,pstituit formalr i spe silis: si āt spēs silis nō posset plurificari i eodē nec silitudo. 10. Dist. 4'. q. 2. i. N.

Natura vlis est sola illa que ex rōne qditatis est nā. fm
C. 1. Auic. 5. meta. nō cōcernēdo rōnē vlis vel particularis: sz nata in se recipe rōnē vtriusqz: singularitatis per esse terminatū in supposito: vniuersalis vō p hoc q̄ est nata cadere in cōsideratiōe intellā vt vna fm rōnem: tñ applicabilis per pdicationē pluribus in quibus est multiplicata. 25. Dist. p. q. vnica. i. G.

Naturalitas aliqñ ptinet ad pn^m actiuū: r tūc opponuntur sibi liberz vno mō: r alio mō supnāle. nā agēs nāle vel nālr dr qd opponit libero: qr agit necessitate nāli. sed voluntariū vel liberū qd seipm determinat ad
c. 49. agēdū: r illo mō loquit phs. 2. phys. diuidēs naturaz
c. 3. t. contra agens a ,pposito. r. 9. meta. c. 2. r. 4. de poten-
c. tijs actiuis irrationalibus r actiuis rationalibus siue liberis. Alio modo ex parte principij actiui nāle dr qd hz naturalem ordinē actiui ad passum r supnāle qd excedit oēm talē ordinē nālē: r illo modo qdcūqz agēs cārū dr nāle: r solū agēs icreatū dr supnāle. Ex pte aūt passi opponit nāle vno mō violēto ,put nālr dr moueri vel pati qd patit fm ,ppriā inclinationem passi. violēter vō qd patit ,p iclinationē passi: r ex h̄ sequitur q̄ nāle r violētū nō sunt opposita ,pria imediata. imo est iter ea mediū: qñ. s. passū neutro mō se hz neqz inclinat ad illud qd recipit neqz ad opp^m: sicut superficies ad albedinē vel nigredinē vel ad mediū. Sequit etiā q̄ nō pōt eē violētia in primo passo. s. mā pma: qr nō inclinat ,p aliqd cui' est absolute receptiuaz: r hec distinctio illorum oppositorum r mediū accipit in passo vt comparatur ad formam ad quaz transmutat vt aūt passum cōparat ad agēs a quo recipit formaz dr nālr moueri qñ mouet ab agēte nālr sibi corrñdente. supnālr āt moueri qñ ab agēte supra totū ordinē agētis nālr ,pportionato isti. sic g hēm' nāle duplr vt ptinet ad actiuū. qr vt distinguit ,p liberz r supnāle: r nāle vel nālr duplr vt ptinet ad passuz. qr vt distinguitur cōtra neutralr r ,ptra violētū. 43. Dist. 4'. q. 4. i. A.

Naturalitas r supnālitas nō sunt cōditiones nisi p cōparationē ad agēs: talis aūt cōparatio nō variat aliquid q̄tū ad eē in genere: qr aliqd ponit in genere fm suā ppriā quiditatē formalem circūscripta relōne ad t. c. 26.
agēs: nec valet dictū phi. 10. meta. q̄ corruptibile r incorruptibile dnt plusq̄ gñe qr loquit de gñe phisico. sic. n. nulla duo sunt eiusdē generis: nisi sint trāsmutabilia adinuicē. sz idē genus logicū bñ pt cōtinere multa q̄ nō ptinēt ad idē genus phisicū: vt pz de suba corporea r incorporea: r de qualitate corporali r spirituali. 6. Dist. 4'. q. 10. M.

Naturalr actiuo approximato nālr passiuo nō ipeditis p cāz supnālē ipedientē: actiuū nālr agit in passiuū: r passiuū nāliter patit: r si impediat eius actio p cāz supnālē. hoc erit p miraculū nouū: sicut pz de igne triū puerorū in Daniel. 21. Dist. 3'. q. vnica. B.

Naturaliter intelligimus prio illa: que prio occurrūt ex fantasmatibus. sicut dictū est in qone scda hui' distinctionis. nihil igr possum' potētia ,ppinqua intelligere añ intellectionē alicuius imaginabilis. ideo nō possumus itelligere intellm ante intelligere alteri' itelligibilis. g nec intells pt itelligi a nobis añ itelligere alteri' intelligibilis. g nō ē itelligibilis añ intellectionē alicui' alteri'. sic pm añs est vez: sic r ,pñs: iō sic itelligēdū est qz non eē aliqd eoz: q̄ sūt ante itelligere: scilicet itelligibiliū: nō qr añq̄ itelligat nihil sit i actu: sz qr nō est aliqd qd possit: potētia ,ppinqua itelligi a nobis: añ intelligere alteri' pp intellectionē nostrā nālē incipientem a fantasmatibus. 3. Dist. p. q. 7. i. Z.

Necessariū est terminū visionis eē existēs: inquantū existēs: nō tñ opz q̄ subsistētia. i. incōicabilis existētia sit de rōne termini visionis: eēntia autez diuina est de se hec: r actu existēs: lz nō icludat de sua rōne incōicabilē subsistētiā: r ideo ipsa: vt hec: pōt terminare visionē: absqz hoc q̄ videant psone. Exēplū albū vr intuitiue inquātum existēs: r psens visui fm existentiā suam: non oportet tñ albū videri tanq̄ subsistens: vel inquātū habet rōnē suppositi. qr non hz rōnem suppositi: nec suppositum in quo est videtur. 1. Dist. p. q. 2. E.

Necesse est ad actū amādi: siue ad actū amoris: amatuz eē pcognitū. hoc dicit beatus Aug. 15. de tri. c. 27. sz nō opz ipsaz dilectionē eē pcognitā: puta si offert mihi aliqd bonū honestū: nō opz q̄ anteq̄ possez hre illū actū amādi circa illud q̄ pcognoscā illū actuz. Ita in pductiōe spūs sancti opz essentiā diuinā: cui' amor spirat: eē pcognitā patri r filio ad hoc vt spirēt. sz nō opz in isto istāti originis pcedere spm scm: qui ē amor spirat' eē pcognituz pri r filio: lz in instāti eternitatis sit tota trinitas nota cuilz persone i trinitate: qr distinguēdo iter istātia origis nō distiguit inter durationē r durationē: sz tm̄ a q̄ quis sit. 10. Dist. p. q. vnica. R.

Necessitas moriendi fuit in Christo quia corpus sibi dimissum per priuationem redundantie glorie fuit animale: r ideo nō sub pleno dominio anime ad phibendum passionem in corpore. ideo fuit in corpore eius corruptio r restauratio per sumptionem alimenti: sed non potuit fieri restauratio: ita perfecta q̄ corpus semper maneret: nisi anima perfectum dominium habuisset supra corpus. 16. Dist. 3'. q. 2. i. B.

Negatio in genere differt a negatōe extra genus: ⁊ a pri
uatione qꝛ ꝑuatio req̄rit ſubiectū aptū vel ſm ſe ſi eſt
ꝑuatio ſm ſe: vl ſm genꝰ: ſi eſt ꝑuatio ſm genus. ſicut
talpa dicitur ceca. 5. meta. c. de ꝑuatiōe. Negatio vo
extra genus abſolute nihil requirit: qꝛ equalr dr̄ de en
te ⁊ de nō ente. Negatio aūt ī gn̄e q̄ſi mediat: qꝛ requi
rit ſibꝫ de q̄ dicat: nō tn̄ aptitudinē ad formā. talē for
te negōnē īportat diuerſitas de q̄ alā: qꝛ negat idētita
tē: vl notat n̄ idētitatē talē ī ēte. 23. di. p. q. vica. D.
Negatio pōt p tot media pp qd̄ ō aliq̄ ꝯcludi quot pn̄t
eē ī ipo eāe repugnātie ad affirmationē oppoſitā. ⁊ ſi
aliqd vnū ſit cā adeq̄ta repugnātie illō erit mediū ade
q̄tum ad oſtēdēdū talē negationē. 7. q. q. Nn.
Negatio obligationis que nō eſt niſi negatio entis rōis.
cū eſt gr̄e: nec econuerſo. qꝛ ſola volūtas diuia ex ſua
iuſticia determinat illā obligationē: ſed ex miſericor-
dia non obligationem. 16. Diſ. 4ª. q. 2. R.
Nihil acceptat vt meritoriū niſi ſit libere ī ptāte operan
tis. imo illud qd̄ eſt cōe ad meritū ⁊ demeritū: qd̄ pōt
intelligi p h̄ qd̄ eſt iputabile: reqrit iſtā hitudinem ad
volūtate vt ī ptāte ſua habētē actū: nihil. n. iputat ali
cui nec vt p̄miabile: nec vt punibile. niſi ſit in poteſta-
te eiꝰ: nec per ꝯn̄s vt laudabile vel vituperabile. laus
enim quodammodo premium eſt. vituperium quidē
pena. 17. q. q. D.
q.3. Nihil alicuius gn̄is dr̄ de deo ſicut dictū eſt di. 8. p̄mi: ⁊
ſic̄ abſoluta: ita relōnes q̄ foꝛalr dn̄r de deo nō ſūt ali
cuius gn̄is: ſꝫ trāſcēdentia ⁊ paſſiones entis in cōi: qꝛ
quicqd ꝯuenit enti inq̄tū eſt indifferēs ad finitū: ⁊ infi
nitum ꝯuenit ei: priuſq̄ diuidat in genera: ⁊ ita eſt trā-
ſcendens. 1. Diſ. 2ª. q. c. F.
Nihil aliō ē finis ſciētie: q̄ attigeſ p actū ꝓpriū obꝫ illiꝰ
ſciē. nō q̄ iducat aliquā formā p actū ſuū ī obꝫ: qꝛ ſcia
nō eſt aliq̄ qualitas factiua. 3 q. pl. ſ. S.
Nihil colocat in gn̄e p ꝓprietates metaphoricas: alio-
quin xp̄s eſſet vere in gn̄e ſube inanimate: qꝛ dr̄ petra:
⁊ eſſet ī gn̄e aialis irrationalis: qꝛ leo dr̄ metaphori-
ce: ⁊ in gn̄e q̄litatis: qꝛ deus lux. Ego ſuꝫ lux mūdi ⁊c̄.
ſed ex metaphoricis colligēda eſt ꝓpria cōditio rei ī
ſe: ⁊ ſm illā collocāda eſt in gn̄e ⁊ ſpē: ſic. n. poſſꝫ ſpe-
cies intelligibilis poni in quarta ſpecie qualitatis: qꝛ
ꝯfigurat aiaꝫ ipſi obo cognito. 6. Diſ. 4ª. q. 10. ſ. N.
Nihil credimus de deo: qd̄ aliquā impfectionē īportat:
imo qcq̄d credimus veꝝ eē magis ateſtat pfectiōi di
uine: q̄ eius oppoſitū. pꝫ de trinitate pſonaꝝ ⁊ incar-
natione verbi: ⁊ hmōi: nihil. n. credimus incredibile:
qꝛ tūc incredibile eēt mundū ea credere: ſicut deducit
Aug. de ciuitate dei. 22. c. 5. Mūdū tn̄ ea credere nō
eſt incredibile: qꝛ hoc videmus. 2. q. pl. ſ. B.
Nihil dr̄ vere ꝯpetere alicui ſm. a. ſi. a. ſit rō trāſcēdēs: ⁊
hoc ſiue ſit rō foꝛalis ſiue ſūdamētalis: vn̄ hec ē falſa.
ſor. ſm colorē eſt albꝰ. hec aūt eſt vā ſor. ſm albedinē
eſt albꝰ: nūc āt eēntia ē rō ſūdamētal pͥnitatis. ē tn̄ trā
ſcēdēs ſꝫ q̄litas rō fūdamētalis nō trāſcēdēs ſꝫ adeq̄
ta: ⁊ ideo ſm logicā Aug. ꝓprie locutus eſt: vt hec ſit
vera. aliquo modo pr̄ ſm eſſentiā eſt equalis. q̄uo iſta
non eſt vera. ſm eſſentiā eſt pr̄: immo iſta eſt vera. ſm
memoriā eſt pr̄: qꝛ iſta rō fundamentalis eſt adequa-
ta relationi illi. 6. q. q. ſ. Sg.
Nihil eſt in mēte opatio. ſ. quecūq̄ intellͣs vel volūtatis:
vel quecūq̄ ꝓprietas vel ꝯditio realis huius vel iſtiꝰ:
quin totū ita pateat angelo ꝓportionalr pñti nō im
pedito: vel aie nō īpedite ꝓportionalr pñti: ſicut aie
cōiūcte apparet albedo pn̄s per ſenſus. illud ḡ dictū
q̄ ſolꝰ d̄s nouit abſcōdita cordiū. veꝝ eſt vlr ⁊ ex ꝓpria
pfectione: ita q̄ impoſſibile eſt q̄ per aliqd īpediens
ſibi lateat. nouit ēt vt index vlis oīum taliū occultoꝝ

illo modo quo nec angeli boni nec mali nec aie ſepa-
rate nouerūt. imo de facto beati multos tales motus
non nouerūt pp defectū pn̄tie debite. mali aūt multa
talia ēt pn̄tia ꝓportionaliter nō nouerūt deo īpedien
te pp cuius īpedimētū nō pn̄t multa: que tn̄ nō īpediti
naturalr poſſent. 45. Diſ. 4ª. q. 4. J.
Nihil eſt maius: in rōne obiecti obiecto proportionato
anime: aliqd tn̄ eſt maius: hoc eſt maiori mō attingibi
le: q̄ poſſet ab aia attigi. ſꝫ iſta maioritas nō eſt ī obo:
ſꝫ in actu: qd̄ declaro ī exēplo. Si ponat aliqd̄ albū vi
ſibile ſm decē gradꝰ: ponat viſus capiēs iſtam albedi
nē: vel illud albū ſm vnū gradū: ⁊ aliꝰ viſus ponat p-
fectior iſto ſꝫ decē gradus. iſte viſus pfecte capiet iſtd̄
albū: quātū ad oēs gradus viſibilitatis eius: ita q̄ vi-
debit ipm quātū eſt viſibile ex parte obiecti: ⁊ tn̄ ſi fue
rit tertius viſus acutior iſto ſcdo: pfectius videbit idē
albū. vn̄ nō erit ibi exceſſus ex pte graduū obiꝰ: ſꝫ tm̄
ex parte actus videndi. 1. Di. p. q. 2. ſ. G.
Nihil eſt terminꝰ actiōis ꝓprie. ſ. de genere actiōis quin
p illā actionē accipiat eē. ⁊ hoc ſaltē ſm illud ſm qd̄
eſt formalis terminꝰ actiōis illiꝰ. vn̄ ēt filiꝰ dei qui eſt
terminus actiue gn̄ationis pr̄is p illā gn̄ationē acci-
pit eē ⁊ pſonā eē ⁊ deū eſſe. alioquin ſi nullū eē accipit
p illā nō vr̄ eē itelligibile q̄uo ſit ibi aliqd terminans
gn̄ationē q̄ eſt actio de gn̄e actiōis. qd̄ pro tāto dico
ad excludēdū opatiōes que dn̄r equiuoce actiones: il
larum quidē terminū nō opꝫ accipe eſſe: qꝛ nō ſunt ac
tiones de genere actionis: ſed ſunt termini: vt dictum
eſt diſtin. 3. p̄mi libri. 11 Diſ. 4ª. q. 3 M.
Nihil finitū ꝯtinet ſm pfectā ꝯtinētiā formalē ⁊ virtua
lem oppoſita formalr: qꝛ q̄tūcūq̄ ꝯcedat in deo pfe-
ctiſſima cōtinentia oīum pfectionū ſm identitatē eo
rum que ſunt in eo. nō tn̄ pōt ꝯtinere oppoſita forma
liter abſoluta in ſe: ſꝫ in ſe poſſit habere talia oppoſi-
ta virtualiter ⁊ relatiua formaliter. ſed ex hoc coclu-
ditur infinitas fundamenti. 1. Diſ. 2ª. q. 5. A.
Nihil hꝫ diffōnē pͥ. niſi ſuba q̄ nō diffinit p aliqd̄ addi-
tū. neq̄ ſicut correlatiuū addit in diffinitione correla-
tiui: nec ſicut ſubiectū in diffōne accidētis. talia. n. hn̄t
diffinitionē. ſed nō primo. 3. Diſ. 4ª. q. 1. B.
Nihil ponitur in cōcreto in diffōne accn̄tis cōcreti niſi
illud de quo accn̄s p̄dicat ī ꝯcreto. 3. Diſ. 4ª. q. 1. F.
Nihil niſi ſub rōne infiniti foꝛalr pt q̄etare intellꝫ: ita q̄
ſi nō inquātū ifinitū formalr apprehēderet. ſꝫ ifinitas
tm̄ ꝯcomitaret: nō plus q̄etaret potētiā apprehēſiuā
q̄ aliud itelligibile: accidit. n. ſibi infinitas vt ꝯparat
ad potētiā illā. ſicut nō plus quietaret viſū triāgulus
vt albus q̄ vt niger. ſi triāgulus ſolum inquātū trian-
gulus cōparet ad potētiā illā ⁊ nō apprehēdat per ſe
illud ꝯcomitās. ſilr eſſentia nō quietat niſi vt eſt eſſen
tia viſa exn̄s in tribus ſuppoſitis. hoc aūt nō cōuenit
ſibi niſi rōne infinitatis. 14. Diſ. 3ª. q. 2. E.
Nihil pōt intellͣs recte dictare: in qd̄ dictatum nō poſſit
volūtas nālis nālr tēdere. aīa volūtas eēt nāliter ma
la vel ſaltē nō libera ad tēdēdū in qd̄libet ſm illā rō-
nē boni ſm quā oſtēdit ſibi ab intellͣu. Et hoc eſt q̄ ar
guit in ſpāli de angelis: qꝛ in ſtatu innocētie nō fuerūt
nō recti: qꝛ tūc nō potuerūt hr̄e actū nō rectū. potue-
rūt aūt hr̄e aliquē actū elicitū: ⁊ ſupponēdū eſt q̄ ha
buerūt. ⁊ h̄ rectū: ⁊ nō potuit eſſe aliquis actus rectꝰ
diligēdo ſe ſuper omnia. 27. Diſ. 3ª. q. vnica. ſ. G.
Nihil pōt agere in quocūq̄ ordine agēdi niſi ꝓpria vir
tute. ſicut. n. dictū eſt ſupra: q̄ niſi hēat formā actiuam
⁊ intrinſecā nō pōt oīno agere. ita ēt niſi hēat ꝓpriā
virtutē intrinſecā. qꝛ illa forma eſt virtꝰ. q̄ ſi prius nō
habuit formā vel virtutē: ⁊ nūc agit in aliquo ordie:
opꝫ q̄ nūc de nouo hēat formā ⁊ virtutē in illo ordie.

eadē enī3 nā manēs absq̄ ol mutatiōe: nullo mō est nūc actiua nūc nō actiua. s3 tñ agēs depēdens ab alio dr̄ agere in virtute alteri⁹: q2 virtus agētis depēdētis nō sufficit sine illa virtute a qua depēdet: magis tñ dr̄ instrm̄ agere in virtute alteri⁹ q̄ cā scōa: q2 plus depē det ab agēte supiori illud qd nō h3 formā actiuā in eē quieto sed tm̄ recipit in actuali motiōe q̄ illud qd h3 formā actiuā in esse qeto. Cām ēt scōa3. i. que h3 formā actiuā in esse quieto agere in v̄tute alterius nō est recipe tūc aliqd ab illo altero. s3 tm̄ hēre ordinē infe riorē ad illud alteꝝ agēs in suo ordine sil. sed instr̄3. i. recipiēs formā actiuā in motione agere in v̄tute alterius est tūc actualē accipe forma3 ab eo p quā agit. 7 ex hoc p3 q̄ cāe prime in cām scōa3 ꝓpter dictā qn̄ sil' agūt nō est influētia noua: q̄ sit creatio alicuius inhe rētis cāe scōe. s3 ifluētia ibi est determinatus ordo ista rū cāꝝ i agēdo effectū cōem. Instrm̄ aūt qn̄ agit reci pit influentiā proprie ab eo cuius est instrm̄. q2 motio nē actualem 7 in motione formam per quam agit in suo ordine. 1. Di∫. 4ª. q. 1. Rr.

Nihil ꝓhiberet formā mixti eque imediate ꝑficere mā3 primā. sicut formā elemēti: 7 hoc loquēdo de imedia tione ꝑfectiōis. s. q̄ ꝑficiat mām nō mediāte alia forā: sed nō ꝑficit imediate imediatiōe trāsmutatiōis: nā. n. seruat ordinē in trāsmutādo: q2 vna forma p̄cedit aliā in mā quantū ad fieri 7 trāsmutari. Nā p̄us est mā sub forma seminis q̄ sanguinis: 7 sanguis q̄ carnis: 7 car nis q̄ hominis. ita q̄ obseruat ordo formaꝝ in trans mutādo: s3 nō in essendo 7 perficiēdo. 7 sic dico ō for mis elemētoꝝ respectu forme mixti. forma. n. mixti nō ꝑficit mām mediāte forma elemēti. s3 sit ordo in trans mutari: q2 prius mā trāsmutat in formā elemēti quā3 mixti. ita q̄ nō inducit forma mixti nisi p̄cesserit for ma elementi. 15. Di∫. 2ª. q. vnica. J.

Nihil sufficiēter cōtinet cōtinētia virtuali ipsa3 notitiā nisi contineat obiectum cognoscibile tanquā ꝓprium rep̄ntatiuū eius. s. formale vel eius rep̄ntatiuū virtua le: spēs aūt ꝓpria obi: 7 si sit respectu eius diminuta in entitate: tñ cōtinet ipm primo mō tanq̄. s. rep̄ntatum per ipsam formaliter: s3 qn̄ non est representatiuū for male obti op3 q̄ virtualiter ꝯtineat tale rep̄ntatiuu3 ꝓpriū 7 qn̄ est rep̄ntatiuū sicut obiectum cognitum: tūc op3 q̄ cōtineat aliud obiectum: qd per ipsu3 deb3 cognosci. 14. q. q. Ee.

Nimis durū esset dicere q̄ pater tenet puulum suū ꝑpe tuo dānari permittere: cū possit hēre aliquē qui eu ba ptizet cum saluetur a quocūq3 baptizetur: etiam si pa ganus baptizaret secundum illud. de cōse. di. 4. c. Ro manus. 5. Di∫. 4ª. q. 2. j. L.

Nimis durū eēt dicere q̄ quotiens figurat aqua aliter 7 aliter in alio 7 alio vase totiens hēret nouā quantita tē simpliciter manentibus partibus eisdē in se 7 in to to. figura ḡ nō dicit vltra quātitatē nisi relonē ꝑtium ad se inuicē: vel terminoꝝ includētiū ꝑtes: hec aūt re latio mutari potest ꝑtibus manētibus eisdē 7 in se: 7 in toto. 12. Di∫. 4ª. q. 4. F.

Nisi cognitis ideis sapiēs aeina esse potest: q̄tum. s. ad omnē plenitudinē sapiētie. s3 enim de⁹ p̄ncipaliter sit sapiēs sapiētia eētie sue et obti. tñ nō oi mō si nō sa peret creaturam: que creatura: vt itellecta ab ipso: est idea. 7 ita nō intellectis ideis sapiēs oio eē nō p̄t. po nit aūt esse sapiēs ꝑfectissime in p̄rio instāti. s3 non sa piens oio in p̄° instāti absq̄ 2°. Si aūt idee ponerent quedā relones rōnis in deo nō vr̄ formalr̄ eē sapiēs in intellectione eaꝝ: q2 ēt ibi eēnt vt rōnes itelligēdi an teq̄ ipse itelligerent. sit alia auctas Aug. hāꝝ visio ne sit aīa beatissima. Si idee ponunt eē quidditates vt cognite; tūc exponēda est de beatitudine: que pōt hē ri in creaturis: vt in obiectis: q2 certū est q̄ nō est ꝑfe ctissima beatitudo in creatura absolute ſm ipm. 5. cō fessionū. Beatus est qui te 7 illa nouit: nec pp illa bea tior: sed est intelligēdū beatissima: hoc est totali bea ti tudine possibili beato: nō quidē in eis formalr; sed in obiecto cuius cognitio p̄supponit istis: 7 quasi cōco mitāter in istis: in quibus aliqua btitudo est: s3 nō p̄°. Et si Aug. aliqn̄ loquatur alr̄ de ideis quasi sint ratio nes cognoscēdi aliquid: cū tñ hic nō dicat ipsas esse ni si rōnes ſm quas formant: que formant. p̄t inq̄ expo ni illud dictu3 ei⁹ si alibi dicat: nō q̄ li: ſm: notet rōnē formalē itelligēdi: sed ſm quas. vt sunt obta nō p̄ria nec mouētia intellectū: s3 obiecta scōaria terminantia intellectum. 35. Di∫. p̄. q. vnica. R.

Nobis est necessarius habitus: q2 intellectus noster itel ligēs ex sensibilibus nihil pōt hēre vnde determinate assentiat tali veritati. 7 iō requirit habitus iclinās ad assentiendū: sed alius intellēs respiciens totū ens. 7 ꝑ ꝯn̄s istud ens intuitiue bene pōt hr̄e assensum de hoc ex rōnibus extremoꝝ visis intuitiue. 7 iō sibi nō est ne cessaria fides. 10. Di∫. 4ª. q. 8. j. N.

Nobilissima scia est circa nobilissimu3 genus: vel vt p̄m obiectū. vel vt ꝯsideratū in illa scia perfectissimo mō. quo pōt cōsiderari in aliqua scia nālīter acq̄sita. de⁹ ḡ 7 si nō est subiectū primū in meta⁸. est tñ ꝯsideratū in illa scia nobilissimo modo: quo potest in aliqua scien tia cōsiderari nālīter acquisita. 3. q. ꝓl. i. T.

Nobilitatis est i iferiori attigere suū supi⁹ ſ3 ph3. 7. po lit. vñ sensitiua hois est nobilior q2 ordinat ad itellecti uū q̄ sensitiua bruti: nobilitatis igr̄ ē i scia ordinari ad actū nobilioris potētie. s3 phs nō ponit aliq̄ sciam eē ꝯformē praxi volūtatis circa finē: q2 nō ponit volūta tē circa finē hr̄e praxi: s3 quādā motionē simplicē nā lē. iō nllā posuit posse eē nobiliorē ꝑ ꝯformitatē ad fi nē. si tñ posuiss3 aliq̄ praxi circa finē: ñ negasset (vtvr̄) scia3 p̄ctica respu istı⁹ praxis eē nobiliorē speculatiua scia circa idē: puta si aliq̄ eēt speculatiua circa illa: cir ca q̄ ē scia moral: ñ dicēt istā speculatiuā eē nobiliorē morali scia. nos āt ponim⁹ eē verā praxi circa finē: cui nata ē eē cognitio ꝯformis. 7 iō poim⁹ cognitōe3 p̄cti cā circa finē nobiliorē eē oi speculatiua. 4. q. ꝓl. i. Bb

Nolitio ꝯditiōata vr̄ sufficere ad tristādū ō sic nolito eue niēte: sic ille tristis eiicit merces: nec ibi velle oppositū sac tm̄ gaudiū sicut nolle ꝯditiōatū sac tristitiā. talia q̄dē volitio 7 nolitio ꝯditiōata sufficit ēt ad pctm̄ mor tale: q̄le forte fuit angeloꝝ nō prius deceptoꝝ q̄ pec carēt 7 ad meritū: q̄le est in miserāte ex corde ꝓximo nō potēte tñ subuenire in ope. igit sufficit ad passio nes ꝯficēs velle 7 nolle. maxie qn̄ actus volūtatis cō ditionatus est intensus. 15. Di∫. 3ª. q. vnica. j. F.

Nomē ꝯcretū ō ꝑ se signato nō iportat h: qd ē hn̄s sue hr̄e: s3 tm̄ ō mō signādi: q̄ distiguit ab abstracto so lū: ꝯcretū. n. iportat ipa3 forā3: q2 album solā q̄litatē si gnificat: vñ iportat h qd ē hn̄s: q2 ꝯcernit suppositum hn̄s suū significatū: tñ idē signat ꝯcretū 7 abstractū: s3 modus significādi sit alius. 4. Di∫. p̄. q. 1. j. E.

Nomē qdcūq3 ē signū finitū ēt si ipōat a do sibi ſ3 rōnē īnēfitatis sue ḡ ad h vt sit alicui itellui signū nō op3 q̄ illd hēat itellōnē īfinitā: p̄t igr̄ ds q̄cūq3 noie noia ri ab itellu finito: imo pl⁹: nō p̄t ds se noiar aliq̄ noie: ita excedēte nomī: q̄ noiabil ē a hrō: q̄ricūq3 ꝯphēsio dei excedat apphēsionē hri: nec mirꝝ: q2 nec necio i no bis ē ꝓportio noīs ad nomī i figendo sic itellōnis ad itell3 iponētis vl disponētis: 7 iō nomī ab vtrolı3 iposi tū p̄t eē signū ahob⁹: ḡ ita h nomī ipositū a deo ꝯphē dēte p̄t eē cōe sibi 7 beato. 22. Di∫. p̄. q. vnica. j. E.

Nominantem obꝫ sub aliq̃ rõne nõ opꝫ ꝯprehẽdere illud sub illa rõne: ſꝫ sufficit ꝙ distincte appꝛhẽdat illud dici. Intellꝰ creatus põt sic appꝛhẽdere deũ sub rõne immẽsitatis: qꝛ adam imposuit nomina propꝛia diuersis speciebus aĩalium gen̄.2. ⁊ tñ nõ cõprehẽdit illas: qꝛ tunc eque perfecte nouisset eas sicut anima Christi: ꝙ non tenetur. 22. Dist. p̄. q. vnica. 3. C.

Nota hic p ordinẽ q̃s sit actꝰ iputabilis ad laudẽ vel vituperiũ: actus virtuosus ſm virtutẽ moralẽ: actꝰ charitatiuus: ⁊ actus meritoriꝰ. primus dicit respectũ ad potẽtiã libere elicientẽ actũ. secũdus addit respectũ ad virtutẽ inclinãtẽ vel verius ad regulã virtutis. s. rõnẽ rectã vt dictãtẽ. tertius dicit respectũ ad charitatẽ inclinãtẽ. q̃rtus ad volũtatẽ diuinã spẽalr acceptãtẽ. tertiꝰ dicit bõitatẽ aliquã vltra 2m. ⁊ p̄cæctã ad 4m. n̄ ex nã rei. ſꝫ ex dispõne volũtatis acceptãtis. 17. q. q. j. P.

Notitia i pñe de creatura nõ se hꝫ sicut notitia artis vlĩs respectu notitie eiusdẽ in verbo. pꝫ hoc ex predictis: qꝛ se hñt sicut notitie memorie ⁊ intelligentie: ⁊ lꝫ prima sit quasi hitualis: ⁊ secunda quasi actualis. tamen vtraqꝫ est eque vlis vel particularis. 8. q. q. E.

Notitia pncipij est imutabilis a vitate i falsitatẽ: nõ aliter: qꝛ simplr est corruptibilis: sic spẽs itelligibilis est delebilis vt fantasma ſꝫ imutabilis a vã repñtatiõe in falsaꝫ. Silr obꝫ licꝫ sit corruptibile: tñ est imutabile a vera entitate in falsaꝫ: ⁊ idõ ẽ ꝯformatiuũ notitie sibi seu causatiuũ notitie vitatis sue in ẽẽndo: qꝛ entitas vera imutabilis i falsaꝫ virtualr ꝯtinet notitiã verã imutabilr ꝯformẽ entitati sue. Nota ẽt ſꝫ Augm. veꝝ necessariũ vl' imutabile est supra mẽtẽ. Intellige i rõne veritatis euidẽtie: qꝛ hãc de se cãt imediate. nõ aũt ſm eiꝰ euidẽtiã subest mẽti: vt possit sibi appere vera vel falsa: sicut verũ ꝓbabile mẽti subest: vt ipsa possit facere illud apparere veꝝ vl' falsuꝫ querẽdo rõnes hincinde p quas ꝓbet: ⁊ iꝓbet. Sic itelligẽdũ est ꝙ m ens nõ iudicat de vo imutabili: ſꝫ de alijs: qꝛ dictatio ꝙ h̄ sit veꝝ: hec est actꝰ iudicãdi ⁊ est in ptãte mẽtis respectu ꝓbabilis. nõ aũt respectu necessarij: nec tñ minꝰ pfecte asserit de nec̃io: ꝙ ipm sit veꝝ ⁊ hec assertio apõ Aristotelẽ p̄t dici iudiciũ. Sic pꝫ q̃ro de ꝯne nec̃ia mẽs iudicat: qꝛ nõ est statim euidẽs ex se. Ideo nõ determiat euidẽtiã suspꝰ mẽti põt ẽt mẽs rõnes sophisticas adducere ꝯ cã: p quas dissentiat. nõ sic cõtra primũ motum. 4. meta. põt in mente venire. Sed Augustinus vult in tñ esse in ptãte iudicãtis: quod nõ necessario determinetur ab alio. 3. Dist. p̄ q. 4. D.

Notũ ẽ hoieꝫ posse ꝯseq̃ finẽ suũ l aliq̃ idiuiduo. ⁊ p ꝯñs beatitudinem in illoꝰ gradu in quo notum est beatitudinẽ eẽ finẽ hois. Et cũ dicis hoc eẽ ipole in vita ista. dr̃ ꝙ illa ipossibilitas nõ est nota p rõnẽ nãlẽ. Cũ adducis ifortunia ifirmitatẽ corpis: iperfectionẽ virtutis ⁊ scie. Rñdet ꝙ hec oĩa repugnant perfecte felicitati: qualẽ notũ est cõpetere intelligẽtie: sed nõ qualẽ notũ est posse cõpetere homini. 43. Dist. 4ª. q. 2. E c.

Nouitas põt eẽ in ꝓductiõe diuina pp nouitatẽ ꝓducti. lꝫ nõ sit nouitas i ipso ꝓducẽte. qꝛ i ꝓductiõe diuina nouitas est ex pte ꝓducti: ſꝫ circa velle nõ põt eẽ nouitas vel mutatio ex pte voliti: nisi esset aliq̃ nouitas ex pte actus volẽdi: qꝛ actus volẽdi idẽ ⁊ eodẽ mõ se habẽs nõ potest esse alicuius nouiter voliti. volitaꝫ. n. nõ hꝫ eẽ volitũ nisi p actũ volẽdi: ⁊ ita nõ est nouũ in eẽ volito nisi p nouũ actũ volẽdi. Nec igit vr̃ aliqualiter sed ꝙ si deꝰ possit aliqd ꝯtingẽter cãre: põt etiã ꝯtigenter cãre aliqd nouũ: qꝛ nõ est rõ quare nõ possit cãre non sempiternũ ꝯtingẽter: sicut p̄t ꝯtingẽter cãre sempiternũ: ex quo nõ causat nec̃io. ꝙ. n. oporteret cãtũ eẽ sempiternũ: vl' seq̃ ex necessitate cãtionis. vel ex imutabilitate ipsiꝰ cãntis. quoꝝ neutrũ infert sempiternitatẽ. igr̃ posita est nouitas inferri. 1. Dist. 2ª. q. 2. j. A.

Nulla causatio alicuius cause põt saluare contingentiã: nisi pria cã ponat imediate cõtingẽter causare. ⁊ hoc ponẽdo in prima causa perfectã causalitatem. sicut catholici ponunt. primam aũt est causans per intellectũ ⁊ voluntatem. 36. Dist. p̄. q. 1. D.

Nulla cognitio abstractiua alicuꝰ obi pfectior ẽ cognitiõe ituitiua: qꝛ cognitio abstractiua p spẽm põt eẽ de re nõ existente in se pñtialiter: ⁊ ita nõ pfectissime cognoscit nec attingit. 9. Dist. 2ª. q. 2. D.

Nulla creata nã põt nãm intellectualẽ vel aliqd nãle in ipsis corrumpere: ⁊ si posset diminuere posset j aliq̃n destruere totaliter illam. 18. q. q. j. Aa.

Nulla creatura est pfecte simplex: qn aliquo mõ sit composita vel cõponibilis. Et quo mõ ꝯposita declaro sic qꝛ hẽt entitatẽ cũ ꝑuatione alicuꝰ gradus entitatis: nulla. n. creatura hẽt entitatẽ ſm totã pfectionẽ. q̃ nata esse entitatis in se. ⁊ idõ caret aliqua pfectiõe: q̃ ẽ nata ꝯpetere entitati in se. ⁊ ideo priuat. sicut talpa dicit eẽ ceca: qꝛ nata est hñe visum ſm rõnẽ aialis: nõ ſꝫ rõnẽ talpe. ſm pħm. 5. meta. c. de priuatiõe. cõponit igit nõ ex re ⁊ re positiuis: ſꝫ ex re positiua ⁊ priuatione. i. ex entitate aliqua quã hꝫ: ⁊ ex carentia alicuꝰ gradus pfectiõis entitatis: cuius ipm nõ est capax: tñ ipꝫ ens est capax: sicut talpa ſm se nõ est nata videre: ſꝫ ſm ꝙ aial nata est videre: nec tñ ista cõpositio ex positiuo ⁊ priuatio est i eẽntia rei: qꝛ ꝑuatio nõ est de essentia alicuius positiui. Ad istã ẽt sequit ꝯpositio actꝰ ⁊ potentie obiue: quicqd eni est ens: ⁊ caret aliq̃ pfectione entis: est simplr possibile: ⁊ terminus potẽtie simplr: cuius terminus non potest esse ens infinituꝫ quod est necesse esse. 8. Dist. p̄. q. 2. A.

Nulla est cã intrinseca in volũtate Michaelis nũc hti p quã excludat potẽtia ad peccãdũ pro aliaꝫ in sensu diuisiõis: nõ aũt cã itrinseca ꝓhibẽs istã potẽtiã oio reduci ad actũ: ſꝫ p cãm extrinsecã est impossibilis potẽtia illa ꝓpinqua ad peccãdũ. vꝫ. p volũtatẽ dei ꝑuenientẽ illã volũtatẽ vt semp ꝯtinuet actũ fruẽdi: ⁊ ita nũq̃ possit potẽtiã suam remotã nõ fruendi vel peccãdi reducere ad actũ: siquidẽ nunq̃ cã 2ª ꝑuẽta a cã superiori agẽte ad vnũ oppositũ põt potẽtia propinqua exire in aliud oppositum. 49. Dist. 4ª. q. 6. j. G.

Nulla est ꝯnexio cãti ⁊ cãe scdõe simplr necessaria: nec aliqua cã scda cãt nec̃io simplr: ſꝫ tm ſm qd. pria pꝫ ex apparet. qꝛ quelibet depẽdet ab habitudine priẽ cãe ad causatũ. Silr nulla cã secũda cãt: nisi pria cã causante causatũ cũ ea: ⁊ hoc prius nãliter: ꝙ ipsa cã ꝓxima causat. pria aũt nõ causat: nisi ꝯtingẽter. ꝗ secũda simpliciter ꝯtingẽter causat: qꝛ depẽdet ab ipsa causatiõe prime: que simplr cõtingens est. secũda pꝫ. s. de necessitate ſm q̃d pꝫ. qꝛ multe cãe nãles: q̃tũ est ex parte eaꝝ: nõ pñt nõ causare effectus. ⁊ ideo necessitas est ſm quid: q̃tũ. s. est ex pte eaꝝ: ⁊ nõ simplr: sicut ignis: q̃tum ex parte sui: nõ põt nõ calefacere. tñ põt absolute nõ calefacere: deo nõ cooperãte: sicut pfecte apparuit ĩ tribus pueris in camino. 8. Dist. p̄. q. 5. Bb.

Nulla dispõ inducta ab agẽte nãli i mãm est dispõ necessitãs simplr ad aie infusionẽ. ſꝫ quecũqꝫ sit illa cũ se teneat a pte mãe in rõne receptiui ⁊ i potẽtia ad foꝛaꝫ: est in potẽtia ꝯdictiõis ad ipsaꝫ aiaꝫ itellectiuã aliter dispositio aliq̃ iducta in mãm ab agente nãli necessitaret deũ ad causandũ aiaꝫ ⁊ informãdũ corpus. qõ falsum est: lꝫ pħs hñet hoc dicere. qꝛ ipse posuit deũ nãlr agere ex necessitate nãe oẽ qõ agit. ⁊ idõ sicut aere existẽte sũme calido ⁊ sũme disposito ad formã ignis. sequitur necessario ꝙ ignis igniat aerẽ corrũpẽdo formam

aeris:ita posuit pho qd corpore organico existe dispo sito per actionē agētis nālis de' necessario creat aiaȝ in corpore animādo ipsuȝ.sed sicut philosophus errauit in illo principio ponēdo deū causare oīa extra se ex necessitate nature.sic theologi negātes ipsuȝ in illo principio debēt ɔ̄hiter negare illud in quolibet quod sequitur ex principio illo.s.quod agēs nāle possit simpliciter necessitare māam ad animationem passiuā.sed quelibet dispositio iducta in materia ab agēte nāli est in potentia ɔ̄dictionis ad animationē ⁊ formā respectu dei.qꝛ deus voluntarie ⁊ cōtingēter cāt quicquid extra se causat.16.Dis.3ª.q.2.G.

Nulla distātia est ita parua quin sufficiat ad ɔ̄dictionē. quātūcūqꝫ.n.modicū aliqd recedat ab vno ɔ̄dictorio rū stari est sub altero.nec est distātia aliq̄ tā magna et si posset esse in infinitū maior maxima qn ad illā ⁊ eius extrema se extēdat ɔ̄dictio.1.Dis.4ª.q.1.G.

Nulla forma habet vim ɔ̄stituendi aliqd formalr nisi tale quale natum est esse tali forma:sicut albedo non hꝫ vim constituendi aliquid nisi albuȝ:⁊ que includūtur in albo.26.Dis.pª.q.vnica.I.

Nulla forma pōt auferre priuationeȝ a susceptiuo.qd.s. natum est recipe aliā formā nisi eminēter cōtineat formā ipsam:qꝛ manēte in aliquo aptitudine ad recipiendum non potest tolli carentia nisi ponat illud:nec aliter tollitur nisi sicut illud tollit.forma ergo celi cū nō icludat in se formas inferiorꝫ simplr:sed nec eminēter eo modo quo ens infinitum includit omnia alia:sequit q nō tollet a sua mā priuationes illarꝫ formarꝫ.si tamē sua mā est capax illarꝫ:vnde illa via ponēdi celū icorruptibile vr irrōnabilis.qꝛ p illā viā non tollit corruptibilitas quantū est ex principijs intrinsecis:lꝫ saluetur q non possit corrumpi ab agente naturali. qꝛ illa forma ita continet alias:q nō potest per aliqd agens naturale expelli.49.Dis.4ª.q.6.C.

Nulla forma potest esse in anima alia ab aia:quaȝ non possit deus de potētia absoluta delere:sicut posteriusꝫ a priori.qꝛ in hoc nulla pōt inueniri cōtradictio. sed caracter si ponat hoc modo est indelebilis.nec pōt deleri hoc mō.qꝛ nec virtute alicuius creature pꝫ. qꝛ est forma supnālis:nec potest virtute diuina deleri de potētia eius ordinata:qꝛ ordinauit nullam formam supernaturalem delere nisi propter aliquod demeritum inherens anime:respectu autem caracteris delendi nulla potest esse causa demeritoria: cum eniȝ imprimitur in actu peccandi mortaliter.nihil potest demereri ipsum tolli.6.Dis.4ª.q.9.N.

Nulla est forma substātialis informās māam quin illā cōsequant:vel ipsa requirat qualitates ɔ̄trās ⁊ in certo gradu in quo si nō maneāt:nec forma illa informabit materiā:⁊ pp hoc licet intellectiua nō habeat ꝓpriaȝ repugnātiam ad aliquam formam naturaleȝ:tn̄ informando māam reqrit qualitates aliquas ⁊ in gradu aliquo perfecto:in quo si nō maneant ipsa non informabit materiaȝ.ille autē sunt qualitates cōsequentes formam priorē:sed nō necessario requisite ad esse forme prioris in tanto gradu in quanto requirantur ad esse intellectiue in materia.11.Dis.4ª.q.3.H.

Nulla istarꝫ ꝓpositionū est p se nota:necesse esse est. vel operans actu est:quia non est per se notuȝ partes:que sunt in subiecto vniri actualiter.q si arguatur qꝛ oppositum predicati repugnat subiecto:dico q non sequit ex hoc propositionem esse per se notam:nisi illa repugnantia sit euidens:⁊ etiam cum hoc sit euidēs vtrūqꝫ extremum habere conceptum simpliciter simplicē vel conceptus partium vniri si non sit conceptus simplr simplex.2.Dis.pª.q.2.j.D.

Nulla maior est analogia q̄ sit creature ad deū in rōne essendi.⁊ tn̄ sic esse primo ⁊ pricipalr couenit deo: qd tn̄ realr ⁊ vniuoce conuenit creature. sic est de bonitate ⁊ sapiētia ⁊ huiusmodi:gradus etiam sunt in perfectionibus specierꝫ:⁊ per attributionē se habent ad aliquā perfectionē.⁊ tn̄ est tota pfectio in vna:nec ēt tota entitas in substātia:ita q accidens nō sit ens:nec habeat formalē entitatē quāuis per attributionem se habeat ad substantiam.12.Dis.2ª.q.1.j.G.

Nulla pfectio scda est i nā itellctuali p quā imediati' attigat bonū pfectū q̄ p opationē que fm se vr eē nō sui grā:sꝫ grā obti.pfectio aūt pria nō attingit nisi mediāte pfectiōe scda.49.Dis.4ª.q.2.j.Hh.

Nulla pfectio simplr in deo depēdet a creatura:nec etiā necio simplr coexigit creaturā in quocūqꝫ eē.⁊ iō deū scire.b.ꝓut intelligit nō tm̄ scire absolute:sed ēt ꝓut transit super ipsum.b.nō est perfectio simplr:sꝫ perfectio simplr cum addito:qd necessario cōcomitat perfectionem simplr.39.Dis.pª.q.1.j.X.

Nulla psona ɔ̄stituit i eē psonali per aliquē respectū ad creaturā:nec aliq̄ ꝓprietas psonalis dicit respectū ad creaturā:imo qcqd est itrīsecū i diuis siue absolutuȝ siue respectiuū i qcūqꝫ eē reali siue itelligibili abstrahit ab oi respcū ad creaturā:⁊ est ꝓus qcūqꝫ eē creature: ita q si p ipole vel incompole nihil aliud a deo posset eē in aliquo eē.nihilominus esset in deo qcqd sibi conuenit ad itra fm qdcūqꝫ eē essentiale vel personale.qꝛ prius itelligit tota trinitas in eē personali fm qdcūqꝫ eē quā creatura itelligat fꝫ aliquod eē. qꝛ quodcunqꝫ esse attribuit creature siue reale siue diminutum illud est a tota trinitate.⁊ ideo creatura fm qdcūqꝫ eē eius necessario est posterior oi eē ad intra. ⁊ iō nihil intrinsecū in diuis icludit actio respectū ad creaturam.que est posterior.18.Dis.pª.q.vnica.E.

Nulla potētia hꝫ obꝫ adeq̄tū nō abstractū nisi diui' intellect'.qꝛ nulla res est i q̄ ɔ̄tineant oia pceptibilia a potētia nisi eēntia diua.24.Dis.2ª.q.vnica.j.E.

Nulla potētia habituabilis pōt hēre actū ita pfectū sine habitu sic cū habitu.imo quāto potētia ē pfectior tāto min' pōt hēre actū ꝓportionabilē sue pfectioni: si careat oi habitu.qꝛ ex quo est silis ꝓportio geometrica duarꝫ potētiarꝫ ineq̄liū ad hit' ꝓportionalr pfectiuos erit aliq̄ ꝓportio arithmetica.⁊ ita simplr magis deficit potētia pfectior.si non pficiat p habitum quam potentia imperfectior.17.Dis.pª.q.2.j.Oo.

Nullā realitatē siue absolutā siue relatiuā hꝫ pr aliq̄ mō p ꝓductionē quā añ nō hūit.⁊ iō quācūqꝫ realitatem nō hꝫ i pº signo origīs.in quātū.s.p intelligit ordine originis filio.illā nūq̄ hēbit.3.Dis.pª.q.9.G.

Nulla relatiua prio referunt ad inuicem.ita q relatū vt relatū pmo terminet relōnē.pꝫ i creaturis. qꝛ relatuȝ vt relatū reqrit illud ad quod refert ad sui eē.⁊ ad sui diffōnē.ergo illō ad qd refert ē aliq mō pri' relato.vt relatū.si igr ecōuerso ipm vt terminās refert. ergo pari rōne reqrit illō ad qd refert pp sui eē.⁊ sui diffōnē.ergo circulus eēt i necio coexigēdo.⁊ hꝫ ita q vtrūqꝫ exigeret alterū sicut pri' essentialr se,vt diffinies se. sed circulū esse in pōritate eēntiali est impossibile.ergo ipossibile est relatiuū vt relatiuum siue fm illud esse quo depēdet a correlatiuo:vt ad terminū:esse terminū depēdētie alterius correlatiui.28.Dis.pª.q.3.E.

Nulla stella habet proprium motū localem.i.q nō moueatur motu alio q̄ motu orbis in quo locat.si.n.ipsa partem illam orbis in qua est relinqueret aliquando:⁊ ad aliquam aliā parteȝ moueretur:vel sibi nihil succederet:⁊ ita esset vacuum. vel aliquid aliud sibi succederet:⁊ ita corpus celeste esset rarefactibile ⁊ cōdē

fabile.vel posset scindi.ꝛ recedente corpore scindente
rursum cõtinuari.vel si nullũ istoꝝ pcedat:sequitur ꝙ
stella mota semp sit simꝰ cũ alio corpe mouẽte.hec est in
tertio Arist.2.de celo ꝛ mũdo.Sinã dedisset virtutez
ꝓgressiuã rẽ 14.Dist.2ᵃ.q.2.A.

Nulla virtus supernaturalis potest probari inesse: neqꝫ
ex actu aliquo:neqꝫ ex aliqua conditione alicuius ac-
tus:sed nec forte in vniuersali potest probari per rõnẽ
nalẽ aliquã ṽtutẽ supnãlẽ ineẽ nõ.4.Dist.4ᵃ.q.2.B.

Nulla virtꝰ infusa pt corrũpi i nobis p aliquẽ actũ nrm
quasi p nãz repugnãtie:sꝫ solũ p cãm demeritoriã. sic
eni peccãs demeret ꝙ grã nõ ꝯseruet in eo.ꝛ sic i scdo
instãti nãe pp tale demeritũ:qꝫ pcedẽs:deꝰ nõ ꝯseruat
grãz.ꝛ sic annihilat.1.Dist.4ᵃ.q.1.Q.q.

Nulle puationes sunt opposite in eodẽ:nisi sint priuatio
nes formaꝝ oppositaꝝ imediataꝝ circa idẽ de neces
sitate sequẽtiũ ꝛ si sic sit:tũc dico ꝙ priuatiões sic sunt
incõpossibiles.Sic enim se hñt forme oppõite ꝙ si su
sceptiuũ bꝫ vnã: caret alia ꝛ econuerso. alias esset cõ
tradictio.si forme cõsequerent susceptiuum de necessi
tate:ꝛ tamen posset esse sine eis.Sed circa materiam
nulle forme sic sunt simplr immediate: licet alique sint
immediate respectu agẽtis naturalis:qꝺ non agit nisi
in quãto:ꝛ per consequẽs simpliciter ꝛ imediate non
potest attingere ad nudã essentiã materie.nec etiã deꝰ
posset facere materiã sine forma sm Aristo.Sed hoc
fuit pro tãto:qꝛ ipse posuit necessariã cõnexionẽ cau-
sarũ ita ꝙ impossibile est sm eũ primas causas agere
sine secundis:siue causam omnino primã sine secunda
causa.sed si hoc negasset habuisset ponere sm ea que
posuit de materia ꝙ potuisset eam deus fecisse sine for
ma.12.Dist.2ᵃ.q.1.i F.

Nulli alĩ ab aplis erãt sacerdotes:qꝛ illi soli tũc potue-
rũt sufficere:vl si alĩ erãt:detulerunt aplis in isto actu
pp manifestationẽ spiritus.s.euidentem que fiebat in
collatiõe istꝰ sacri.vt cũ maiori reuerẽtia ꝛ deuotiõe
susciperet pp excellẽtiã mistroꝝ.7.Dist.4ᵃ.q.1.E.

Nulli creature põt eẽ notũ p rõnẽ nãlẽ illud qꝺ ꝯtingen
ter depẽdet a sola volũtate diua cuiusmodi est ꝯtinua
tio btĩtudinis iam collate.ergo mĩmõ est illa certitu-
do in intellectu beati ex reuelatione sibi facta a deo:
an aũt sic fiat certitudo dõnatis de sua dõnatiõe cõti-
nuanda non est eque certũ.49.Dist.4ᵃ.q.6.i.P.

Nullibi est ita pfecta idẽtitas sicut i psonis diuis.illa eni
que est eiusdẽ suppositi ad se non est relatio realis.illa
aũt q̃ est i creaturis alterꝰ ad alterũ nõ est pfecta: qꝛ
non est ibi nisi diminuta vnitas.6.q.q.i.L.

Nulli simplr repugnat esse cõicabile nec tanꝙ cõicabile
depẽdere nisi sibi sit simplr ꝓpriũ aliqꝺ positiuũ qꝺ sit
rõ repugnãtie cõicabilitatis ꝛ depẽdẽtie: tñ cõmuni-
cari ꝛ depẽdere põt sm quid repugnare alicui p solaz
negationẽ:qꝛ dũ negatio illa inest:affirmatio non põt
inesse:sed nõ ꝓpter hoc est simplr impossibile affirma
tionẽ inesse:nisi illud cui talis negatio inest eẽt necessa
ria ratio ꝙ talis negatio consequeretur: ꝛ tunc nega-
tio esset simpliciter propria:alias non esset nisi secũdũ
quid propria.Simili enim mõ ꝓpria est alicui negatio
sicut ipsi repugnat opposita affirmatio sola psona di-
uina habet incõmunicabilitatẽ primo modo: qꝛ enti-
tatẽ aliquã intrĩsecã simplr ꝓpriã:p quã sibi repugnat
posse cõicari.nã aũt creata lꝫ in se subsistat: nõ tñ ali-
quid bꝫ itrinsecũ p qꝺ impossibile sit eãdez depẽdere.
ꝛ ideo sola psona diuina bꝫ ꝓpriã psonalitatẽ ꝯpletã:
natura vero creata psonata in se nõ habet:qꝛ non ha
bet repugnantiam ad posse dependere:sed tantuz ad
actu dependere:ꝛ hoc sm quid.s.dum sibi inest nega-
tio dependentie actualis.19.q.q.Y.

Nullo mõ ꝯcedẽdũ est inherẽtiã eẽ de eẽntia albedinis
ꝛ qꝺ mota de hꝫ ab aliqbꝰ vr̃ eẽ trufatica ꝛ sine intelli
ꝛ si n aliquã euidentiã hñt querere: an illa relo sit ea
dẽ albedini nõ tñ pp hoc an sit de essentia eiꝰ:qꝛ nihil
est de essentia alicuius nisi quod pertinet intrinsece ad
quiditatẽ eius respectꝰ autẽ aliquis:lꝫ sit idẽ fundamẽ
to sicut dictũ est de respectu creature ad deum: non ta
men est de quiditate eiꝰ:qꝛ tũc nulla essentia creature
esset absoluta.12.Dist.4ᵃ.q.1.F.

Nullo pcepto astringit quis actualr oẽm actũ suũ ordi
nare in deũ vel virtualiter.17.q.q.E.

Nullũ bonũ recõpẽsat deꝰ sm iustitiã retributiuã nisi pp
aliqꝺ meritũ cui corñdet illꝺ bonũ. ꝛ tõ illud meritũ
qꝺ oꝫ esse in celebratiõe misse:vt missa est:nõ põt esse
meritũ abstractũ sicut idea Platõis.ḡ opꝫ ꝙ sit realiter
aliqꝺ meritũ.vel ḡ totiꝰ ecclie vel alicuiꝰ mẽbri nõ est
aũt totiꝰ ecclie nisi qꝛ alicuiꝰ ptis nõ est aũt ptis male
ꝛ mortue i toto sic eẽt ptis viue.i.exñtis ꝛ operãtis in
charitate.ḡ i missa nõ ẽ tñ meritũ cuiuscũqꝫ qñ est ma
li sicut qñ est boni.ꝛ p ꝯñs deꝰ sm iustitiã retributiuaz
nõ bꝫ alicui in ecclia:nec toti ecclie recõpẽsare tm̃ bo
nũ pro ista sicut pro illa.13.Dist.4ᵃ.q.2.Q.

Nullum creatũ est ps dei:cũ deꝰ sit simplicissimus.sed oẽ
finitũ cũ sit minꝰ illa entitate ĩfinita ꝯformiter pt dici
ps:lꝫ nõ sit sm aliquã ꝓportionẽ determinatã: qꝛ ex-
cedit in ĩfinitũ.ꝛ hꝫ mõ dẽ aliud ens ab ente ĩfinito dr̃
ens p pticipationẽ:qꝛ capit partẽ illius entitatis que
est ibi totaliter ꝛ perfecte.5.q.q.Aa.

Nullũ mẽbrũ oꝫ dare qñ q̃rit vtrũ beatꝰ videat deũ vel
le aut nolle exaudire vel saluare petẽtẽ orãtẽ: ne duz
salute finali illꝰ q̃ orat:sꝫ nec de exauditione illꝰ orõ
nis quã nũc offert:nõ eni sequit deꝰ reuelat petro Jo
annẽ nũc petẽ.a.p merita petri.ḡ reuelat petro Joan
nẽ saluãdũ vel nõ saluãdũ:nec ẽt sequit.ḡ sibi reuelat
Joãnẽ exaudiẽdũ vl nõ exaudiẽdũ i ista petitione. tñ
esto ꝙ reuelaret sibi istũ exaudiẽdũ vel nõ exaudiẽdũ
in ista petitiõe.nõ seqꝗ.ḡ frustra orat.qꝛ sic dꝫ vult illũ
saluarĩ ꝛ exaudiri:ita vult p determiata media vtpote
p orõnẽ talꝰ bti ipꝫ ꝯsequi:si aũt reuelet petro determia
te ꝙ ds nollet illã orõnẽ exaudirĩ petrꝰ nõ eẽt ibi me-
diator i orãdo.si vo nõ reuelat sibi ꝙ velit nec ꝙ nolit
petrꝰ orat expectãs vt orõnẽ suã ꝯsequat determiata
reuelatio exauditiõis vl saltẽ determiatꝰ effectꝰ exau
ditiõis quãtũ ad ipm petẽtẽ.45.Dist.4ᵃ.q 4.G.

Nullum peccatum mortale quod inest post baptismum
pt dleri sine penitẽtia.qꝛ illa est 2ᵃ tabula post naufra
gium.4.Dist.4ᵃ.q.5.i.E.

Nullũ relatiuũ pꝰ refert ad correlatiuũ. vt ad terminũ i
creaturis.ꝓbo.relatiuũ ĩqtũ relatiuũ pꝰ diffinit p ẽmi
nũ ad quẽ refert.ḡ terminꝰ vt ẽminꝰ por est diffone re
latiuo vt relatiuũ.ꝯñtia pꝫ.7.meta.vbi ꝯparat accñs T.c.4.
ad subaꝫ.ꝛ p phm.9.meta. vbi cõparat potẽtiam ad T.c.13.
actũ.sic ecõuerso:terminꝰ inquãtũ terminus refert ad
relatũ inquantũ fuit relatũ. ḡ inquantũ terminus bꝫ
illud qꝺ fuit relatũ ad ipm pro diffiniẽte.ꝛ p ꝯñs pro
priore sm diffonẽ.ḡ pr̃ eẽt prior filio sm diffinitionez
ꝛ ecõuerso.ĩpossibile est aũt circulũ eẽ i prioritate eẽn
tiali quecũqꝫ.ḡ impossibile est pñem prio referri ad fi
liũ inquantũ filius primo refert ad prem . ergo refert
primo ad illud absolutũ.qꝺ est ꝓximũ fundamẽtũ re-
lationis.ꝛ illud absolutum est priꝰ patre.vt pater est: ꝛ
ecõuerso filius vt filius refert ad absolutũ:qꝺ est pro
ximũ fundamentũ paternitatis: ꝛ illud absolutũ priꝰ
est filiatione ꝛ filio inquantũ filius.nec sm hoc est cir
culus aliquis.s.ꝙ patre inquantum pater prius sit.a.
quod est absolutũ:ꝛ ꝓximũ fundamẽtũ filiationis : ꝛ
ꝙ filiatione inquãtuz filiatio est:prius sit.b.qꝺ est fun

damentū primū relonis pirtaris:nō n.ex hoc sequitur nisi q ista duo absoluta sunt priora istis duab' relationibus. z hoc verū est:imo ambo absoluta sūt priora vtraq relone:q quelz relo non tm̄ pexigit fundamentū:sz ēt terminū: vt terminus est:si igit q̄ sunt relationes mutue:termini mutuo referunt. accidit q sbl terminus inq̄tum terminus est:vt cō referat.posse est igit aliquid referri ad absolutū:z ita vr̄ hoc rōnabile ponere in deo:q maxime hz rōnē absoluti:vt creature sunt ad eum 30.Dist.p.q.~.f.G.

Nullum supnāle pōt rōne nālī ondi in esse viatori:vel necessario reqri ad pfectionē ei'. nec ēt hūs pt cognoscere illō sibi inesse. igit impole est hoc pbare ꝯ phm rōne nālī. Si aūt arguit ex creditis:nō est via ꝯ phm: q pmissum creditum nō ꝯcederet. Vn̄ rationes facte ꝯ eius altera pmissaꝝ hn̄t creditā vel pbatam ex creditis:z ideo non sunt sibi nisi persuasiones theologice ex creditis ad creditum. r.q.prol.A.

Nulla vle in creaturis est realr vnū.hoc n.ponēdo esset ponere q aliqua nā create nō oīuiso pdicaret de multis indiuiduis pdicatiōe dicēte hoc est hoc sicut dī prīst deus:z filius est idem deus:tn̄ in creaturis est aliqd cōe vnum vnitate reali minori vnitate numerali:z illud qdem cōe nō ē sic cōe q sit pdicabile de multis: sz sicut cōmune q non repugnet sibi esse in alio q̄ in eo in quo est.3. Distinctiōe.~'.q 1.K.

Nullus actus est sufficiēter bonus moralr ex rōne agentis:vel obiecti nisi amare deū:qd non pt esse ꝯ rectam rōnem:imo necio est scdm rectā rōnez qd talis actus tendat in tale obm. h̄ mit est:q obm est finis vltimus scdm se volendus:z a quo lz ordinatō ad finē illo modo:quo pōt finē amare.~6.Dist.4'.q.vnica.C.

Nullus actus est pfecte bonus ex gne tm̄ siue ex solo obiecto:nisi amare deū.nec malus ex gne siue ex solo obiecto nisi odire deū:z neutrū actū opz specificare: nec est circūstantionabilis:q ex gne hz ille act' q est amare deū q sit bonus:z odire qd sit malus: vn̄ loquendo de amore amicitie deus nō pōt nimis amari: nec aliqs pōt deū bene odire.26.Dist.4'.q.vnica.f.C.

Nullus beatificat remanēs obligatus ad penā soluēdā: q vel simul soluēdā cū gloria:qd est impole: q ad minus fm dispōnez diuinā gloria illa z pena q̄cunq repugnat. vl post glorificationē soluēdā:q sltr est impole: q deus disposuit illā gloriam in quocūq finalez esse: ita q non sequet aliqua pena:ergo oz añ glorificationem remitti vel deleri istaz obligationē ad penā q̄nq sustinendam.14. Dist.4'.q.1.'.J.

Nullus ꝯceptus quē hēmus de deo pprius sibi z nō cōueniens creature est simplr simplex. vel saltem nullus: quem nos distincte pcipimus esse pprium deo:est simpliciter simplex.~.Dist.p.q.~.'.C.

Nullus dolor simplr repugnat qualitati mixti simplr requisite ad vitā:qd pz satis:q intentio caiua doloris magis videret repugnare:sz illa nō repugnat sicut nec vnū ꝯtriū in esse reali.z aliud in esse itentionali. Apparet ēt p Aug.21.de ci.c.3. Nō tō mori poterūt illa corpora: q dolebunt.z subdit. Cur corpa que aialib' dolorem pñt inferre:mortem vero inferre nō pñt:nisi q nō est ꝯña vt mortē faciat qd dolorē facit:nō est g necessariū future mortis argumētū.44.Dist.4'.q.3.E.

Nullus est cui deus pauca donat:q pauca cōmisit:qn sic eidē aliud bñficium datū magis q̄ donare.i.remittere plura.i.pseruare eū ab alijs in que cadere potuisset z cecidisset nisi pseruatus a deo fuisset. z hoc consonat glo.Aug.sup illud. Et cōmissa z non cōmissa donantur.q nullus est qui aliqua committat.qui alius possz eadem committere nisi pseruaret.igit ille cui dimittit tenet plus diligere supple ex eā remissionis.sz alius tenet diligere ex alia cā:q nō hūit dimittenda:qd sine pseruatione diuina esse nō pōt. z hec cā requirit simplr maiorē gratitudinē.22.Dist.4'.q vnica.f.O.

Nullus est gradus in alteratiōe ad quē necio sequat corruptio forme sbalis alterabilis:sz ille q est pximus in vno alterabili:pōt esse nō pximus in alio alterabili loquēdo respectu corrūpētis vel gñantis intrinseci inmediate se hntis ipsi alterati. Esto n.q gradus aliqs q̄si pximus illi q est incōpossibilis forme aque induceret i aq̄ ab aliquo agēte.statiz seq̄ret corruptio ipsi' aq̄ si in illo agēte eēt forma p quā possz corrūpe aquā. si ēt nō sit in illo forā corruptiua aq̄ n̄ corrūpet forā aq̄ ab illo agēte sz forte ab aliq agēte vl̄ī iducēti istā formā ad quā mā est disposita.12.Dist.4'.q.3.O.

Nullus hitus eleuās potētiā pōt hēre obz q trāscendat p̄m obm potētie:q tūc ille hitus nō eēt illius potētie: sz vel eēt in se po ~:vel faceret potētiā eē aliā ab ista:si cut hēt aliud obm pmum.14.q.q.f.O.

Nullus metus pōt inducere aliquē ad petm̄ mortale fz rectā rōnē.q nō pōt esse maius malū qd iminet q̄ sit istud petm̄ q nulla pena solum peior est q̄ culpa mortalis.29.Distinctione.4'.q.vnica.C.

Nullus pho pōsit necitatē agēdi extra cōpetere substantijs separatis q̄si illa pducta pficerēt aliquo mō ipsas sibs pducētes sz q ex plenitudie pfectiōis illaꝝ sbaꝝ ē q necio se diffudāt ad alias 48.Dist.4'.q.~.B.

Nullus pcessus i ordiātis ecntialr pt pcedere in infinitū vel p ꝯtinuā diuersitatē nisi in vtute alicui' ecntialr superioris tota illa diuersitate.49.Dist.4'.q.~.f Q.

Nullus tenet ad aliqd pceptū diuinū nisi p aliquē idōeū z auctenticū ibi pmulget:vel fama vidica z testimonio bonoꝝ:cui oz q̄lz rōnabilr credere. z h̄ itelligo de lege positiua q nō est nota iterius in corde non g p solā istā insiōnez pcedentē pmulgationē obliget populus necio ad baptismū. z hoc maxime de isto pcepto: q erat trimmō positiuū.illud aūt positiuū:qd pcessit de circūcisione:nō debuit statiz dimitti:ex quo certuz fuit q a dō fuerat istitutū nisi ēt certitudo fieret illō ~'' fuisse datū a deo.h aūt certitudo ō ~ nō poterat hēri sine pmulgatiōe auctentica.3.Dist.4'.q.4.C.

Nullus viator nec cōphensor ordinate pōt frui vna psona nō fruendo alia. h̄ est:nisi habitualr fruat alia:hoc est:q sit in pxima dispōne fruendi alia:si distincte illa ꝯcipiat ab illo. z idō nō stat fruitio vni' psone cū odio alteri' psone:q sic dicit saluator in Joā.c.15. Qui me odit:z patrē meū odit. r.Dist.p.q.~.f.D.

Numerus nō est talis modus signāndi grāmaticalr:quales sunt alij modi grāmaticales:q pcise dn̄t modū ꝯcipiēdi rē absq aliquo reali corrn̄denti tali mō ꝯcipiendi:nec dn̄t aliquid in re:a quo moueri possi: itellc ad talē modū accipiēdū:sz numerus ve icludit rē substratam:vn̄ sequit:hoies currūt:ergo plures hoies currūt: sz nō est sic de alijs ꝯsignificatiuis nois vel vbi:q non sequit:deus est gn̄is masculini.g dō est masculus: q ad masculinitatē sufficit aliqd in re.a q iste modus ꝯcipiēdi possit accipi:puta actiuitas.~.Dist p.q.3.f.C.

Numerus minor potentialiter seu materialiter accept' est pars maioris pars aūt hz rōnem mae.vt habetur. 5.meta.partes inquit totius vt ex quo cause sunt z idē ibidem.hoꝝ aūt hec quidem quasi subiectum vt pres. numerus vero mior actualiter z formalr acceptus nō est pars maioris.nec ab ipso sic accepto dependet maior in essendo.7 q.q.Db. T.c.3

Nunquā esse essentie separat realr ab esse exñtie tn̄ nō pōt aliquid creari.i.produci ad eē simplr de nihilo.i. nullo mō ente.nec simplr nec fm qd.nihil.n.creat : qd

non ptas hūit esse intellm vel volitū. z in esse itellecto fuit possibile formalr: z tunc fuit q̄ū in potentia ppin qua: vt posset esse obm oipotentie: z poni in eē simpliciter. pōt tū aliquid pduci: lz nō creari de simplr nihilo. i. non aliq̄ fm esse essentie nec fm esse existentie: nec fm aliqd esse fm qd: qz creatura producit in eē intelligibili nō de aliq̄ eē nec simplr. nec fm qd. nec possibili ex pte sui in isto eē istō tū pduci nō est creari qz nō terminat ad eē simplr: sz fm qd. i. Dis. 2ª. q. 2. E.

Nūq̄ est genus sine aliq̄ ptiali realitate in spē: q̄ non pōt esse in vere simplici. 8. Dis. p. q. 3. L.

Nōq̄ in q̄tuor p̄mis li legis inenit deū diuortiū pcepisse moysi nec alq tō istō magis pcise moysi est iputādū sic. ois que sunt in Deutero. z nō alibi q̄ illa q̄ alibi locuta est dñs ad moysen. z hec rō ē ɔgrua: qz laxatōes ptinentes ad idustriā humanā dñs nō ita voluit ponere in scriptura tanq̄ a se platas sed sicut a seruis suis: vñ z sublevationē laboris moysi q̄ tota die sedebat ad iudicandū pplm dñs non p se imediate explicit: sz ietbro cognatus moysi tanq̄ ad humanam industriaz pertinēs expressit. 3. Distin. 4ª. q. vnica. i. C.

Nunq̄ est trāsitus a ɔdictorio ad ɔdictoriū sine mutatione. pz ex diffōne mutationis. si n. nulla mutatio eēt in aliquo: nō esset rō quare magis vnū ɔdictoriorum possz modo esse verū q̄ reliquum: nec quare magis vnū falsum q̄ aliud z: ita vel ambo simul falsa. vel ambo simul vera 30. Distin. p. q. 2. i. D.

Nunq̄ est visio circa aliquid sub rōne coloris pcise: ita q̄ non sub rōne hui⁹ vel illi⁹ coloris: puta albi vel nigri nisi illud videat a remotis vel impfecte. visio aūt alicu⁹ sub rōne coloris pcise nō est pfectissima sz ipfectissima: q̄ si dicat pfectissima opatio potētie est circa p̄m obm eius. Dico q̄ verū est nō p̄m adequatione: sz p̄muz pfectione qd. vz. est pfectissimū ɔtētorum sub p̄mo obo adequato. z id dicit phs. 10. ethi. q̄ delectatio pfectissima est in opatiōe circa optimū oīuz eorum que sūt sub potentia. h̄ est circa optimū ɔtentum sub obiecto adequato illius potentie. 3. Dis p. q. 2. X.

Nunq̄ p ingeniū ad verā felicitatē humane aīe phs potuit ptingere nec affirmatiue nec negatiue: non negatiue: qz falsum demrari nō pōt. non affirmatiue. qz sensibilia ad hoc sufficienter nō pdocūt. vñ tāq̄ dubi⁹ nūc videbat sentire q̄ nō esset vā felicitas cui possz succedere miseria: nūc q̄ nō possz eē alia felicitas hominis: qz nesciuit de felicitate alterius vite ab illa: z illa non est felicitas inamissibilis: ideo non opz in hoc eius auctoritati inniti. 49. Distin. 4ª. q. 6. V.

Non cecidit aliqua spēs angelica tota. lz forte de qualz spē ceciderit aliquis. 20. Dis. 3ª. q. vnica. E.

Non ɔgruunt eedem circunstantie actui: vt actus est diuersorum agentiū. non. n. voluntati create cōgruit ita intense velle aliqd obm bonū sicut voluntati increate z intensio actus respectu obiecti in agente creato z increato est differens multū in eis. z saltē qcqd sit de cōformitate volūtatis create z icreate in oībus circūstātiis nō sufficit ɔformitas in bonitate actus z obi: qz pt eē difformitas i aliq̄a circūstantiis. q̄ ntcio reqrunt ad bonitatē act⁹ volūtatis. 48. Dis. p. q. vnica. i. A.

Non credo q̄ merita mortificata oīno nihil faciāt in acceptatiōe diuina ad p̄mā grāz dādā huic lapso: qz z si fm strictā iustitiā iste inimicus dei nō sit dignus de propinquo ad aliq̄ gratiā z gloriā. tū excellēs misericordia dei pp pcedentia merita lz mortificata citius dat gratiā ad resurgēdū. vñ sicut credo q̄ pfectior grauius cadit pp maiorē ingratitudinē ita credo q̄ ceteris paribus citi⁹ resurgit pp dei benignitatē merita pdcā ad h̄ aliqualr acceptantē. vñ aliqñ audiui de viro peuvalō pfecto z postea pfundissime lapso cū pp facinora sua eēt morti adiudicatus misericordissime visitato pfectissima pnia sibi subito ispirata ē. Istō bñ oz allicere quēlibet ad sp meritorie agēdū pro viribus: qz siue māsurus siue lapsurus sit nō erunt ista in obliuione totaliter coram deo. 22. Distin. 4ª. q. i. R.

Nota bile documentum

Nō credo q̄ beati ɔsolent absolute de penis dānatorū: qz nec deus q̄ est iudex inferens penā ɔsolat absolute. vtpz per Esaiā. Heu me ɔsolabor sup inimicos meos. obiectum. n. circa qd ordinat est nā nuda. z illā nō ordinat ad penā nisi pp rōnē mali. non ergo gaudent de eis nisi pp iustitiam iudicio si est. imo qz est nolita ab eis. aliud aūt vt culpa est nolitū ab eis. Alr tū est i eis velle quaz in deo: qz deus est iudex volūtarie inferēs sz in eis nō est nisi velle cōplacētie inq̄tum est determinatū a iusta voluntate diuina: z si placeret deo: vellent liberationē eorum: vel saltē nō displiceret eis si placeret deo: z sic pz q̄ non acceptāt penā vt p̄mū obm: sz vt est a iustitia diuina inflicta eis. 50. Dis. 4ª. q. 3. i. D.

Non credo sp cām scdām q̄ vocat q̄nqz instrm recipere motionē spālem a cā p̄ma: sz tm hēre sub ordinationē aliquā forme sue actiue ad formā actiuā alteri⁹: p quā subordinationē cā priori exeunte in actū in suo ordine cāndi: scda nata est exire in actū in suo ordine cāndi: z sic z⁹ oī mouēs motū: nō qz recipiat motionē a p̄ma p quā moueat: sz qz in motione sua depēdet ab alia pus nalr actu mouēte. 13. Dis. 4ª. q. 1. i. Cc.

Non oz quia facere ɔ pceptū manens pceptū sz si reuocet: tunc licite pōt eligere illud sine pctō: z deus potest facere de non licito licitum: z de precepto non preceptum. 50. Distinctio. 4ª. q. 2. i. E.

Nō dicebat xps in triduo corp⁹: qz nō fuit idiuiduū corporis: nec corpore⁹: qz nō hūit totā nāz sibi vnitā cui⁹ corp⁹ natū erat eē ps: z sic denoiare totū z hns nāz totā vt totū denoiat a pte. Sz nūqd pt aliq̄ mō denoiari ab illis. s. aia z corpe: Dico q̄ sic. si eēnt noia iposita: sic si accñs dpēderet ab aliq: sic a supposito tm: nō sic a subo. vt si aliqd supportaret vel sustētaret ipz accñs: ita tū q̄ nō isormaret ab accñte. adhuc possz dnolari ab illo: si essz nomē ipositū. nō possz tū dici albus nisi informaret. possz tū dici hēre albedinē: ita xps i triduo vel vbū potuit dici hre aiaz z corp⁹: sz nec fuit aīa nec corp⁹ nec aiatum nec corporeū pp dcās cās: pōt ēt denoiari a toto illo qd resultat ex ptibus illis. vz. ex corpore z aia: tū cū determiatiōe distrahente. s. q̄ fuit hō mortuus. 22. Distin. 3ª. q. vnica. R.

Nō dī aliqd fieri raro. vl vt in plib⁹: qz ipz in se ɔtingat freq̄nt vl raro. freq̄nti⁹. n. lapis eadēs frāgit caput: q̄ luna eclipset. sz ista dīa dz itelligi p cōparationē alicu⁹ effcūs ad suā cāz. z dī ille effcūs eueniēs i maiori pte q̄ hz cāz determiatā ad suū euētū: q̄ vt in plib⁹ pducit effcm. Raro dī euēire: qñ nō hz certā cāz determinatā ad suū euētū sz tm puēit ex aliq̄ cā ordiata ad aliū effcm ipedita tū ab illo effcū: ad quē ordiat. z tū ex tali ipeditiōe puēit istō raro. accipit ēt raro vl vt in plib⁹: pront disiungit inter opposita ɔdictoria nō put inter disperata disiungit. 2. Distin. p. q. 7. i. S.

Nō dicebat adā imortal aū clpā p aliq̄ itrīseca: q̄ postea fuisset cōrupta p pctm: sz p gratuita sibi collata. videtur enī aliqñ q̄ ex pua clpa suberabunt maxia bñficia. sz p illa nō isligat maxia pēa: imo modica: z iō pt dici q̄ mors q̄ dbet pcō ade: lz sit pēa gñalior z magis extēsa q̄ alia q̄cūqz pēa hoi p q̄cūqz pctō data. nō tū ē maior pēa q̄ illa q debet pcō mortali. nā lz adam p pctm suū amisit iustitiā origialē p eo z p tota sua posteritate. nō sequit ex h̄ q̄ mors ɔsecuta p subtractionē illius iustitie sit grauior pena: sicut nec deheredicatio que sequit

deberedatū ꝛ posteritatē totā est grauior pēa ꝙ decapitatio vnius hoīs quā non sequit decapitatio alicuiꝰ de posteritate. nec exulatio alicuiꝰ quā sequit tota posteritas ē maior pēa ꝙ illa dcapitatō. 21. D. 2ª. q. 2. J.

Nō distinguunt in diuinis ꝓductiones p modū nāe ꝛ voluntatis: nisi qꝛ pncipium quo ꝓducens ꝓducit alr ꝛ alr se bꝫ ad ꝓductionem ꝛ ꝓductū: qꝛ hec nāliter: hec libere. 7. Dist. p̄. q. vnica. J. M.

Non distinguo q̄tum ad rōnem pcti mortalis inter raritatē ꝛ freq̄ntiā pcti: sꝫ inter deliberationē ꝛ idelibe rationē: ita qȯ deliberatio ꝯcurrens reddit pctm̄ mortale grauius: ꝛ hoc siue semel: siue quotienscunq;: ꝛ indeliberatio excusat etiam siue semel siue quotiēscūq;. 39. Distinctione. 3ª. q. vnica. L.

Non dubito qn̄ vā sit ꝓphetia xp̄i quā recitat Xp̄s Jo. 5. Ego veni in noīe pris mei ꝛ nō accepistis me. si aliꝰ venerit in noīe suo illum suscipietis. ergo ad minus ex v̄bo xp̄i erunt ꝯuertēdi: qꝛ adherebūt illi pessimo antixp̄o: de quo est sermo xp̄i pdcūs: tñ dicas ꝙ visa destructione antixp̄i illi qui sibi adheserāt ꝯuertent. dico ꝙ pro tā paucis ꝛ sic tarde ꝯuertendis non oporteret tot iudeos in tot ptibuꝫ mūdi tantis tpibꝰ sustinere in lege sua psistere: qꝛ finalis fructus de eis ecclie ē ꝛ erit modicus. vñ sufficeret aliquos paucos in aliq̄ insula seq̄stratos pmitti legē suā suare. de q̄bꝰ tandē illa ꝓphetia Esaie ipleret. 5. Dist. 4ª. q. 9. J. B.

Non est actus purus: q̄ caret aliquo gradu actualitatiꝫ: sicut nō ē lux pura: q̄ caret aliquo gradu lucis: sꝫ cū illa luce ipura n̄ misceat aliq̄ alia entitas positiua: sꝫ tm̄ carētia pfectioris gradus lucis. 8. Dist. p̄. q. 2. E.

Nō est admirandū si sollicitudinē tantā ponit ecclīa i ordinando mr̄imōiū: qꝛ cōitas xp̄ianoꝝ vtit mr̄imōio. p cuius vsum multiplicat ppl̄s xp̄ianus. ꝛ iō sic ordinari oꝫ vt in eius ꝯctu ꝛ vsu vitent ea q̄ obuiant charitati siue in deū siue in ꝓximū. ꝛ suanda sunt q̄ ꝯgruūt honestati. vt sic honestū mr̄imoniū xp̄ianū ꝯgrue significet illam bn̄dictā ꝯiunctionē xp̄i ꝛ ecclesie. de qua dicit aplꝯ: sacrm̄ aūt hoc magnū est. dico aūt in xp̄o ꝛ ecclesia q̄ ꝯiunctio nūc est p fidē ꝛ aliqualē dilectionē: sꝫ in pr̄ia erit per visionem ꝛ perfectā fruitionē spōse nō hn̄tis maculam neq; rugam ad sponsum speciosum p̄ filiis hominum. 42. Dist. 4ª. q. vnica. J. N.

Non est aliq̄s articulus cr̄ēdus ad intellm̄ difficilē nisi ille itell's sit v̄us: sꝫ si v̄us ē ꝛ ꝓbat euidēter eē verū: oꝫ h̄ꝫ illū intellꝫ tenē articulū qn̄ idrit in spāli: qꝛ nullꝰ aliꝰ intell's spāli's verus est. 11. Dist. 4ª. q. 3. J. F.

Non est ꝯdictio albedinē eē sine cōparatiōe ad supficiē: est aūt ꝯdictio silitudinē eē sine cōparatiōe ad fundamentū. ꝛ iō illa cōpatio non est eadē albedini. ista aūt est eadē silitudini. nihil aūt aliud est silitudinē eē ꝙ hitudinē huius ad h̄. nec tn̄ dico ꝙ relo ad qd̄cūq; cōparet seipsa cōparat: qꝛ pōt ꝯparari relone rōnis q̄ non est ipsa: sꝫ ēt forte pōt cōparari relone q̄ nō ē ipsamet sꝫ q̄ est realr alia a se. sicut ꝓportiōabilitas fundat i ꝓportiōe. sꝫ h̄ dico ꝙ relo seipa ꝛ n̄ alia ꝯparōe ꝯpat. si tn̄ ꝯpet ad qd̄cūq; sit̄ q̄ ē ꝯdictō ipsū eē. 3. q. q. J. P.

Nō est ꝯsilis ordo iter pr̄ez gn̄antē ꝛ spirantē: sicut est inter patrē spirantē ꝛ filiū spirantē: vñ nō est itelligēdū ꝙ pr̄ spirat añq̄ filꝰ spiret: sicut pus origine pr̄ gn̄at q̄ spiret pp ordinē pncipioꝝ in ꝓducēdo: qꝛ tūc filꝰ nō spiraret: quēadmodū spūs. s. nō pōt gn̄are filiū iā pintellectū gn̄ari. Sed est iste ordo: ꝙ in pr̄e est pꝰ vtraq; fecunditas a se. 2ᵒ est in pr̄e actꝰ pme fecūditatis: ꝛ tc̄ i filio est scd̄a fecūditas. 3ᵒ est actꝰ scd̄e fecunditatiꝫ sil' a pr̄e ꝛ filio hn̄tibus tūc sil' illā fecūditatē. adhuc tn̄ eꝫ aliq̄ ordine: qꝛ ille actꝰ est pr̄is a se. filii aūt nō a se: sꝫ a pr̄e. sicut nec in scd̄o signo ē illa fecunditas filii a se. sꝫ pr̄is ē a se. nō est q̄ ordo originis iter spirationē pr̄is ꝛ filii: q̄si spiret pr̄ in aliquo signo originis: in q̄ nō spiret filiꝰ. sꝫ in eodē signo originis sil' spirāt: est tn̄ ibi ordo spirantiū in spirādo: qꝛ pr̄ in illo 3ᵒ signo originis spirat a se: filꝰ aūt nō a se. 12. Dist. p̄. q. 2. J. A.

Nō erit corpꝰ gloriosū subtile p carētiā alicuiꝰ ptis mãe. sꝫ p positatē exīstēdi cū alio corpe scd̄m libitū volūtatis sic sue: nō tn̄ ex se effectiue: sꝫ p aliā cām. s. voluntatem diuinam. 49. Dist. 4ª. q. 17. L.

Non est dandū diuisionē fieri alicuius ꝯtinui in aliq̄ imediato. sꝫ in aliq̄ mediato: nō tn̄ determinato siue signato siue signabili: sꝫ ideterminato: qꝛ qd̄cūq; determinatū mediatū accipiat possꝫ diuisio stare s̄m illud signū sil' cū diuisiōe s̄ꝫ istō signū: repugnabit tn̄ diuisiōi isti diuisio s̄ꝫ aliō signū mediatū s̄ꝫ aliq̄d. s. qȯ nō est in ꝯtinuo determiato ad h̄ idiuisibile. 2. Dist. 2ª. q. 4. J. K.

Non est dare ptēs corpi gl'ioso coexistēdi corpori alteri glorioso: sꝫ sibi possit dari: qꝛ doꝫ subtilitatis ē qȯ ad ipsū volūtatis sue sit cū alio pp pfectionē aliq̄: qȯ aūt sit cū glorioso non reqrit dos subtilitatis: nec pfectio aliqua. 49. Distinctione. 4ª. q. 17. J. N.

Non est de eēntia motꝰ ꝙ sit talis vel talis entis: nec mutatōis ꝙ sit alicuiꝰ alr se hn̄tis: sic̄ nec de eēntia albedinis ꝙ sit alicuiꝰ hn̄tis albedinē: sꝫ sic̄ forme aliq̄ in esse q̄cto eēntialr est in se tal': sꝫ nullius sit vt iformabil' ita motus eēntialr est actualitas q̄dā potētialis: vt ita dicā: ꝛ mutatio est q̄dā alr habitio: sꝫ nullius dnominati ab h̄ vel ab illa. 12. Dist. 4ª. q. 4. L.

Nō est de intentiōe Aristotilis ꝙ ōs absolote necīo causet q̄cq̄d imediate cāt: h̄ est sine cā media agēte. sic̄ dicet de aīa itellectiua in q̄ōne de bona fortuna. 21. q. q. sꝫ s̄m ipm ōs necīo agit q̄cq̄d pōt agere imediate: h̄ ē. sine oī medio siue agēte ad ipꝫ: siue ad aliqȯ puium disponens ad illud: ꝛ sine oī medio causato siue puio ad illud. illud ergo ꝙ sine oī medio cāto puio siue cānte p̄uio pt agere hoc necessario agit. 7. q. q. R.

Non est de ratione cāruꝫ ordinataꝝ agentium. ꝙ. s. vna agat in virtute alterius. sed sufficit ꝙ vna principaliꝰ agat q̄ alia. 9. Dist. 2ª. q. 2. J. S.

Non est cātū de se ens vel magis nō est a se ens. ita ꝙ cāto nō oꝫ ꝙ cōpetat aliq̄ nō entitas: sꝫ negō mōi eēndi q̄ est a se eē. ꝛ ista negatio est cōpossio necīo: sꝫ negatio entitatis non sit compossibilis ei. 7. q. q. U.

Nō est eadē diuisio in pn̄m nāle ꝛ liberuꝫ: ꝛ in pn̄m necīo actiuū ꝛ ꝯtingenter: aliqȯ. n. nāle pōt ꝯtingēter agere: qꝛ pōt impediri. igit pari rōne pōe est aliqȯ liberꝝ stāte libertate necessario agere. 16. q. q. J. M.

Non est eq̄lis btitudo pp eq̄litatē in nālibus: nec pp eq̄litatē boni actuꝫ eliciti: sꝫ s̄ꝫ ꝙ est maior conatus in h̄ q̄ in illo. s̄m hoc est maius meritū ꝛ maius pmiū. ꝛ iō sꝫ volūtates peccantiū ꝛ actus fuerint eq̄les: nō tn̄ eq̄ fuit in eis culpa: qꝛ nō fuit in q̄lꝫ eq̄lis cōatus in pctō: q̄re nec eq̄lis pena in puniēdo. 50. Dist. 4ª. q. 6. R.

Nō ē equoca ꝓductio si pn̄m ꝓductiuū nō ē eiusdē rōniꝫ cū termio for̄ali ꝓducto: loq̄ndo de termino for̄ali pꝰ ꝓducto ꝛ d pn̄ꝰ pꝰ ꝓductiuo: sꝫ reqrit ꝙ illō: qȯ ē pn̄m ꝓductiuū: nō coīcet eiusdē rōis gēito: ꝛ qȯ illō: qȯ est termius for̄al' in ꝓducto: n̄ sit eiusdē rōnis i ꝓducēte: opposita aūt istoꝝ sūt in diuinis psonis: qꝛ mēoria ē formalr i notitia gēita actuali: ꝛ notitia est formalr in psona gn̄ante: sꝫ neutrū illoꝝ sit pꝰ rō agēdi: ꝛ pꝰ rō terminandi ꝓductionem. 13. Dist. p̄. q vnica. X.

Non expectamus cognitionē de deo qualis posset hēri de eo: ipso p impoīe nō exn̄te vel nō pn̄te p essentiaꝫ: sꝫ expectamus intuitiuā que dī facie ad faciē: qꝛ sic̄ sensitiua est facialis. s. rei s̄m ꝙ est pn̄tialr exn̄s. ita ꝛ illa quā expectamus. 3. Dist. 2ª, q. 9. J. L.

Non est honestū fidelē ɔbere mr̄imoniū cū aliq̄ vbi defi ciat bonū prolis cōpletū: qd̄ est educatio ad cultū veri dei. nec honestū est fidelē ɔbere cui ɔctui nō sit annexum sacr̄m fidei xp̄iane. ⁊ ēt vbi nō sit bonū sacri. i. indissolubilitas: q꞉ ɔiugium xp̄ianorum natum est habere hec bona. 39. Dis. 4ª. q. 1. ſ. E.

Non est idē esse infamē ⁊ infamatū: infamatus est qui de crimine aliquo publice accusat. Infamis aūt nō est pp talē impōnē criminis: sʒ vel p crimen publicū publice cōmissum: vt forte si publice piurauit vel qd̄cūq꞉ aliud crimē publice cōmisit pp qd̄ ius determinat aliquē fore infamē: vel q꞉ a iudice corā quo ꝓbat crimen eiꝰ iudicat infamis: ita q̄ ois īfamis est publice notatus de crimine qd̄ ius punit pena īfamie: sʒ qñq꞉ nō est in iudicio de h̄ ɔuictꝰ: ⁊ tūc ē īfamis tm̄ a iure ⁊ ñ a iudice. qñq꞉ autē est ɔuictꝰ ⁊ tali pēa a iudice punitus: ⁊ tūc ē vtroq꞉ mō īfāis: ⁊ a iure ⁊ a iudice. 25. dis. 4ª. q. 1. L.

Non est idē hēre plura merita in acceptatione diuina reseruata in ordine ad p̄miū ꝓ eis reddendū: ⁊ hēre maiorem grāʒ intensiue: vlr. n. cuicūq꞉ merito debet non tm̄ aliqd̄ p̄miū accn̄tale: sʒ ēt p̄mium ēentiale. pʒ: q꞉ si qn istud solū hēret sine oi alio merito btificaret nō ꝑci se in alio gradu in q̄ pp grām solā sine meritis btificaret sicut paruulus nūc baptizatꝰ. glia. n. cuiuscūq꞉ hn̄tis meritū ꝓpriū excedit gliaʒ talis. ḡ qd̄cūq꞉ meritum sequens alia merita iā hñ requirit ꝓpriū gradū glie ēentialis sibi corn̄dentē: nec tm̄ p qd̄cunq꞉ meritū augeē statim grā. nec hñs plura merita est sp in maiori grā. si igit sufficiat sola grā ad aliquā gliam. tm̄ meritis corn̄det aliquis gradus glorie saltē: sʒ maiori grē sine meritis corn̄deat maior glia: q̄ miori grē. tm̄ in q̄cūq꞉ gradu eodē ponaē grā merito adiūcto lʒ p illud nō statiʒ intendaē grā: tm̄ corn̄det sibi gradus glorie vltra illū gradū qui rn̄sponderet ꝑcise illi grē ⁊ propter h̄ dico qd̄ resurgēs: plura merita habet in acceptatiōe dei: q̄ hūit qn̄ cecidit: ⁊ p ɔn̄s ad maiorē gloriā ex ea pte ordinatur: sed non oportet euʒ in maiori gratia resurgere q꞉ scd̄m eius dispositionem in detestādo peccatum cōmissum intense vl' remisse daē sibi nūc maior vel minor gratia. 22. dis. 4ª. q. vnica. J. G.

Non est idem quo aliqua ɔueniunt formalr̄ ⁊ quo differunt realr̄: lʒ idē possit eē distinctū realr̄: ⁊ ɔueniēs formalr̄. multū. n. refert esse distinctū: ⁊ esse quo aliqd̄ ꝑmo distinguitur. 3. Dis. 2ª. q. 6. D.

Nō est incōueniēs aliquā alterationē totā esse sil'. Qn̄ .n. agens respicit totū passum tanq̄ terminū indiuisibilē: ⁊ formā scd̄m vltimū gradum sm̄ quē ipsam totā inducit tanq̄ indiuisibilem: tunc mutatione indiuisibili inducit forma pfecte in passo diuisibili: sʒ sm̄ talē formam non est motus: lʒ tm̄ mutatio vna vel forte plures habite aut ordine duratōis aut nāe: sic̄ dicit phus: qd̄ si magnū fuerit: hitū ab hito patiē. 2. dis. 2ª. q. 11. G.

Non est inconueniens aliquaʒ relationem disponere ad formam absolutam loquendo de dispositione non respectu agentis naturalis: nec que sit ratio receptiui: sʒ de dispositione conueniente respectu agentis supernaturalis: hoc est per quā habens illam est conuenienter aptum pati a tali agente: q꞉ ⁊ isto modo potest relatio esse dispositio respectu cuiuscunq꞉ agentis voluntarij: sicut aliquis voluntarie habet filium pro conuenienti obiecto siue passo alicuius actionis: alium autē non sine tali relatione habet pro conuenienti passo lʒ eq̄lis sit in oibus absolutis filio. 6. Dis. 4ª. q. 10. Q.

Non est inconueniens cām partialem equiuocam esse minus nobilem suo effectu: ⁊ maxime de partiali secundaria lʒ causa totalis equiuoca vel partialis principalis sit nobilior suo effectu. 49. Dist. 4ª. q. 2. Gg.

Non est inconueniens concedere naturam intellectualem beatificari per accidens hoc est nō primo siue nō immediate. ⁊ hoc loquendo de primitate siue immediatione per rationem: licet sit inconueniens dicere q̄ beatificetur per accidens loquendo de accidēte reali aliquo mediante. 49. Dist. 4ª. q. 2. i. P.

Non est inconueniens concedere creationem dei esse relationem rationis cum necesse sit dicere creationem creature non esse passionē de genere passionis: sed relationem proprie dictam. q̄ si dicas: ergo deum velle creaturam esse: est referri. non sequitur. Creare enim significat relationem passionis ⁊ cōnotat actum essentialem diuinum intrinsecum non tantum absolute: sed vt transit super obiectum extra. deuʒ aūt velle creaturam esse: principaliter dicit actum diuinum: lʒ cōnotet transitum eius sup obiectuʒ. mō non sequitur. qd̄ principaliter dicit relatiōem est relatio. ergo illud qd̄ quasi fundamentaliter ɔnotat relatiōem est relatio. vnde in forma arguendi est figura dictiōis q꞉ mutaē ad aliquid in ad ic: sicut si argueret sic: simile esse est referri. sed album esse est simile esse. ergo album esse est referri. nihil valet. 13. Distinctione. 4ª. q. 1. R.

Non est inconueniens esse circulum vbi causa superior non est simplr̄ necessaria: sed cōtingenter concurrit cū inferiori: ⁊ potest effectus iferiorꝭ esse sine illa: ⁊ hoc modo voluntas nō est causa necessaria intellectionis q꞉ est causa libera. in causis autem naturalibus ⁊ necessarijs ordinatis simpliciter illa propositio est vera. 42. Distinctione. 2ª. q. 4. J.

Non est incōueniens omne causatum q̄ntūcunq꞉ sit pfectū: dūmodo tñ non hēat in essentia sua oēm pfectionem: esse capax vel potentiale respectu alicuius perfectionis: licet illa absolute minor sit sua natura. sicut angelus habet intellectionem: que est perfectio potentie intellectiue: ⁊ tamen intellectio est simpliciter ignobilior siue imperfectior natura angelica: ⁊ ita potest cōcedi de vbi vel presentia corporali cuʒ angelo q̄ sit aliqua perfectio angeli. sicut aliqd̄ actus dr̄ perfectio: lʒ lōge ignobilior illa nā cui iest. 2. dis. 2ª. q. 9. B.

Non est incōueniens potētiam esse nālr̄ ordinatā ad obiectū: ad qd̄ nō pōt nāliter attingere: sicut q̄libet ex se sola ordinaē ad proprium actum: ⁊ tñ pōt ex se sola attingere. 1. q. pl. Y.

Nō est incōueniēs q̄ corpus gliosum possit conuertere corpus nō gliosuʒ in ipm. sicut esse simul pōt cū corpe nō glioso: nec pp hoc est corruptibile: q꞉ pōt aliud cōuertere in se. posset. n. deus facere corpus gliosuʒ in minima q̄titate: ⁊ illud augere p comestiōem: nec tñ aliqd̄ corrumperetur de nutrito ⁊ aucto: in corporibus autem talibus assumptis non est nutritio: sed tantum additio vel appositio. 8. dis. 2ª. q vnica. G.

Nō est icōueniēs q̄ minima subā i pfectiōe nāli excedat accn̄s qd̄cūq꞉ lʒ aliqd̄ accn̄s vt in pfectiōe supnāli. hoc ē in cōiungēdo obiecto supnāli excedat substāciā. tale n. accidēs nō dī ex se pfectius: sʒ ex hoc q̄ coniungit imediate cū obiecto pfecto. 13. Dis. 3ª. q. 4. ſ. J.

Nō ē i cēntijs creaturaꝝ pp ordinē ipsaꝝ: alia rō repn̄tādi q̄ rō vestigij: sʒ q꞉ in aliq̄ nā ɔcurrūt multa repn̄tātia vnitatē ⁊ trinitatē. ideo illa nā talis hʒ rōnē imaginis: sicut nā itellectualis: talis aūt ɔcursus nō ē i aliq̄ nā iferiori nā itellectuali. ⁊ iō oēs nāe alie iferiores hn̄t ꝑcise rōnem vestigij. 3. dis. ꝑ. q. 5. O.

Nō est icōpossibilitas motuū: nisi pp icōpossibilitatē formaꝝ: sm̄ quas sunt motus. ⁊ ideo si duo vbi non sunt formaliter incōpossibilia: nec vt hēnt eē in motu. nec vt hn̄t eē in fluxu. nec duo motus ad duo vbi i eodē simul erūt icōpossibiles. 2. dis. 2ª. q. 7. D.

Non est in ptãte intellc̃s moderari assensũ suũ veris q̃ apphendit.nẽ q̃rum oñdit vitas pncipioꝝ ex terminis vel ɔcl'onũ ex pncipgs tñ opꝫ assentire pp carentiã libertatis:ſ3 voluntas pt in se ⁊ in potẽtys iferioribus moderari ne ista iclinatio oino dominet in eliciẽdo actũ:vel saltẽ ne actus eliciat.pt.n.auertere itellc̃ꝫ ne specule talia speculabilia circa q̃ inclinaret.⁊ tenet auertere si speculatio sit pctm̃ nãlr itellectui ⁊ formalr volũtati.sic ex alia pte voluntas respcũ finis vltimi tenet moderari iclinationẽ sui ad ip̃ꝫ ne imoderate velit aliquo p̃dcõꝝ modoꝝ.6.Dis.2ª.q.2.K.

Nõ est in ptãte angeli mali illõ nolle vel nõ nolle sic tangit de ɔtinuatione mali actus in eis:cui' cã forte est actio ɔtinua cãe supioris agẽtis ad aliq̃d vniforme i eis pp demeritũ p̃cedẽs ad qd̃ vniforme seq̃t vniformiter afflictio eoꝝ.⁊ pp hoc nõ põt aliqs remissius nolle q̃ mõ nolit:q2 sic nõ est i ptãte ei' act':ita nec modus actus:⁊ sicut cã supior vniformiter agit ad nolle: pp qd̃ cã iferior nõ põt difformiter agere ab ipsa:ita vniformit agit ad itẽsionẽ hui' nolle.44.Dis.4ª.q.2.N.

Nõ est maior sumpt' ponẽdus in missione restituẽte q̃ valeat illõ qd̃ mittit.ſ3 expectãda est pñtia psone si qñqs credat hri.Si tñ nõ credat hri nec nũcius itervenia sine numqs sumptib' tradendũ est parentib':q̃ si nõ ad sint.dãdũ est paupib':vlr.n.dãdo elemosynã paupib' p aliq̃ dat ei bonũ sp̃uale:⁊ i hõ sit sibi restõ potis q̃n ñ põt sibi reddi bonũ tpale.15.Dis.4ª.q.2.Hh.

Non ẽ maior limitatio ad eẽ alicubi localr q̃ sacraliter cõparãdo ad potẽtiã dei. q̃cq̃d.n.pt fieri p cãꝫ scdãm actiuã:põt ds facere imediate.10.Dis.4ª.q.2.K.

Non est mã p se rõ corruptibilitatis.inq̃tuꝫ est in po' ad formã aliã ab ea q̃ hꝫ:ſ3 inq̃tũ est in po' ad puationẽ forme quã hꝫ.Sed'r phs nõ ponit mãm nisi pp potẽtialitatẽ ad mutationem.in celo autem non est potentialitas mutationis nisi ad vbi ⁊ ideo non põt ibi esse vera materia.14.Distin.2ª.q.1.ĩ A.

Nõ est motus nec mutatio ad relonẽ pmo vel 2° mõ se hñtẽꝫ.⁊ p ɔñs nec vlr ad relonẽ de gñe relonis:vt ipse ibi loquit de relone p̃dicamẽtali. Illa.n.est relo itrinsecus aduenies.i.nec'io ɔñs fundamẽtũ itrinsecus puta q̃titatẽ vel q̃litatẽ vel sub3:q̃ intrinsec' inest ñ absoluta necitate ſ3 posito termio ad quẽ est relo:q2 ista nõ aduenit nisi pp nouitatẽ alicui' absoluti i altero extremo:⁊ sp ẽ sub p° ⁊ 2° mõ relonũ dcĩrũ:ſ3 a relonẽ 3° mõ se hñtẽ:q2 illa ẽ extrinsec' aduenies.i.nõ nec'io ɔñn fundamẽtũ itrinsecũ.puta q̃litatẽ vel q̃titatẽ vel sub3:ſ3 absq3 nouitate alicui' absoluti in illo i q̃ est vl in termino ɔtingẽter ɔseq̃t:hñ pt eẽ mutatio.⁊ aliq̃ tales relones forte ptinẽt ad illa sex pncipia q̃ dñr extrinsecus aduenientia.vñ ſ3 phm in.5.phy.motus est ad vbi:⁊ tñ vbi nllã formã absolutã dic̃:ſ3 tm̃ respcm̃ i corpe circũscripto ad locũ circũscribẽtẽ:⁊ iste respectus ptinet ad modũ p̃dcm̃.1.Dist.3ª.q.1.ĩ.K.

Non est necessariũ ponere aliquẽ habitũ in patria creatũ in ipsa aĩa:qui sit pn'm vidẽdi vel tenendi obm saltẽ alium nisi charitatẽ.q2 hitus nõ ponit in po' nisi ad facilitandũ ⁊ habilitandũ potentias ad eliciendũ actuꝫ.vel saltẽ in intellectualibus vt obm sit pñs intellectui.vt itellectus possit prompte opari circa illõ qd̃ nõ posset si obꝫ eẽt in quolꝫ actu de nouo adipiscendũ.ſ3 ibi obm sp erit pñs ⁊ sp agẽs in po' ⁊ potẽtia erit summe facilitata ⁊ inclinata.Qz si succedant aliq̃ actus repugnantes illis q̃ nunc hñr:vt videre ⁊ tenere succedant credere ⁊ spare.illi actus succedentes non hñt ꝓpe incõpossibilitatẽ ad habitus fidei ⁊ spei qd̃ ꝓbat q2 paulus in raptu habuit saltẽ actũ visionis.⁊ tñ nõ erat in eo euacuatus habitus fidei:igitur ille actus non repugnat habitui fidei.nõ ergo euacuat fides ⁊ spes.q2 succedat eis aliquid incompossibile: sed quia essent superflui.31.Distinctione.3.q.vnica.B.

Non est necesse posita exñtia corporis xp̃i hic ⁊ ibi.q̃ illa q̃ insunt corpi sub vna exñtia insint sibi sub alia:loquẽdo ẽt de formis absolutis.nec tñ sequit ɔ̃dictio.i.q̃ sit q̃tum ⁊ nõ q̃tum.imo ẽ q̃tũ h:ſ3 nõ q̃titate q̃ sit h.ſ3 q̃titate q̃ est in celo.10.Dis.4ª.q 4.̃.M.

Non est necessitas siue ppetuitas necessaria in btĩtudine ex habitibus determinantib' potentias ad act':ſ3 tm̃ mõ ex habitu glorie est necessitas sm q̃d:q2 habit' est nãlr inclinatiuus:nec ex charitate talis necessitas ẽ in voluntate:q2 talis libere põt vti charitate vel nõ vti:ſ3 ex sola volũtate diuina q̃ sicut pficit nãm intensiue ita ɔsuat eã in tali pfectiõe ppetuo.49.Dis.4ª.q.6.E.

Non est necesse puulos hẽre virtutes morales in pria:sed sufficit q̃ bene disponant circa appetibilia p charitatẽ:charitas.n.disponit circa oĩa volibilia in vna rõne volibilis:⁊ q̃ non opꝫ q̃ hẽant oẽm sciam in gñe pprio:ſ3 sufficit hẽre eaꝫ in v̓bo q̃ est notitia pfecta:vel si hẽbunt eas:põt dici q̃ infundent eis in instanti beatitudinis:non est.n.magis necesse illa q̃ ptinent ad viatoreꝫ:si aliqñ eẽt futurus viator dari sibi in baptismo q̃ ea q̃ pertinẽt ad statũ cõphensoris dari sibi in instãti btĩtudĩs:imo magis rõnabile ẽ hoc q̃ illud:vel põt dici:q̃ si ille ptinent ad aliquã pfectionẽ cõphensoris:⁊ nõ dent in instanti beatitudinis:poterũt eas acq̃rere per actus suos.sicut.n.nõ apparet rõ:quare nõ poterũt addiscere aliqua scibilia in gñe ꝓprio q̃ p'mit' nõ nouerũt:ita nõ apparet rõ:quare nõ poterũt ex bonis electionibus circa appetibilia ad finẽꝫ non tm̃ vt sunt volenda pp deũ in se:sed vt sunt volenda inq̃tuꝫ cõmoda sibi acquirere sibi vnũ habitũ inclinanteꝫ ad electionẽ talium appetibiliũ sub ꝓpria rõne ⁊ ita v̓tutem moralem.36.Dis.3ª.q.vnica.P.

Non est necessariuꝫ simpliciter ministrũ exprimi aliquo verbo in baptismo neq3 pronomine cuiuscũqs psone:q2 non est in verbis xp̃i.3.Dis.4ª.q.2.E.

Non est notum rõne naturali infinitã potenti' eẽ oipotentiam.⁊ hoc totũ intelligendo de oipotẽtia imediata respectu cuiuscunqs possibilis.7.q.q Aa.

Non est par fruitio in beatis:nec par gaudiũ:nec ẽt par amor ɔcupiscentie:nec ẽt par delectatio seq̃ns:ſ3 n.sic de parib':nõ tñ pari affectu ⁊ hoc mõ intelligit Aug. extẽsiue:nõ itensiue:q2 quilꝫ gaudebit de quolꝫ:⁊ d oibus de q̃bus alius gaudebit.50.Dis.4ª.q.6.L.

Non est p̃uisio dei de peccato futuro p hoc solũ:q̃ scit se pmissurũ hunc peccare finalr:⁊ sic finalr damnãdũ: ſ3 cũ hoc requirit q̃ sciat se cooperaturũ isti in actu peccandi vel non cooperaturũ ad actũ illum:cuius omissio erit pctm̃ omissionis. ɔcomitat tñ vtrãqs istaꝝ pmissionum deũ p̃uidere se nõ velle ꝓhibere hũc peccare.⁊ ita pꝫ q̃ñ permissio diuina sit actus voluntatis:⁊ q̃ñ non.47.Dist.p̃.q vnica.E.

Non est prioritas nãlis intellectiõis ad volitionẽ: quasi ɔformatiui ad ip̃m ɔformanduꝫ:siue directiui ad dirigendũ aliq̃d:q2 posita notitia quacũqs rectitudinis ipsius praxis:quãuis ista ex se possit ɔformare potẽtiaꝫ ɔformabilẽ:seu rectificabilẽ aliũde:nõ tñ voluntateꝫ diuinã respcũ sui pmi obi:q̃ ex se sola rectificat respcũ istius obiecti:ita q̃ vel talis nãlr tendit in illud: vel si libere:nullo mõ est de se quasi indifferens ad rectitudinẽ:⁊ quasi aliunde aliquo mõ hñs eã ita q̃ notitia determinatiua rectitudinis nõ est necessario p̃or volitione:q̃si volitio illã req̃rat:vt recte eliciat: ſ3 tm̃ p̃exigit ostẽsionẽ obiecti:⁊ istã notitiã ex se directiuam nõ p̃exigit vt directiuã:ſ3 tm̃ vt ostensiuã.ita q̃ si possꝫ p̃cede

re volitionẽ sola ostẽsio obi: ⁊ sequi notitia rectitudis ne
cessarie ipsiꝰ praxis: sic dicet de praxi circa cõtingẽtia:
eque recte eliceret volitio tunc: sicut nunc: nullo ergo
modo intellectio est in deo prior: vt cõformatiua seu
regulatiua volitionis.4.q.prol.R.

Non est probabile ꝙ in intellectu angelico sint concrea
te omnes species singularium omniũ possibilium sibi
cognoscere: qꝛ cum talia sint infinita haberent species
infinitas actu: qõlibet enim individuum potest ange-
lus cognoscere.3.Dis.2ª.q.11.ĩ.E.

Nõ est sile de magis ⁊ minus in aliquo ordine ⁊ de supre
mo in illo ordine quo ad oẽ extrinsecum operans cir
ca illa alius ordinis.põt.n.operatio alicuiꝰ nectio re-
qrere supmum vt sit pfectissima: ⁊ tñ nõ nectio hꝫ ordi
nẽ ad alia ordinata in illo ordine. Exemplũ in colori
bus non põt esse pfectissima visio nisi pfectissimi colo
ris. ⁊ tñ non oꝫ necessario ꝙ sit pfectior visio circa co-
lorẽ ꝑpinquiorẽ illi. ⁊ ratio est. qꝛ rõ quietationis ex
pte perfectissimi coloris est rõ totalis eius.ꝙ in alio ẽ
diminute. ⁊ idõ lꝫ in bonis volitis vnũ aliqualr excellat
alterꝫ: in nullo tñ est rõ quietandi: lꝫ potẽtia nãlr sit li
bera: lꝫ ḡ solũ infinituꝫ bonũ quietet voluntatẽ: ⁊ hoc
inq̃tum infinitũ bonũ: non tñ opꝫ qõlꝫ bonum finituꝫ
ſm gradũ suuꝫ in bonitate magis ⁊ minus quietare: qꝛ
isti gradus sunt accñtales per cõparationẽ ad extrin-
secum quietandum.27.Dis.3ª.q.vnica.S.

Nõ est similis icõpossibilitas dimensionũ in replendo lo
cum: ⁊ essentiaꝝ in simul essendo.nõ.n.vna entitas sic
replet totam nãm entitatis: quin cum ista alia entitas
possit stare.2.Distinctione.ꝑ.q.2.ĩ.Dd.

Non est silis ordo potentiaꝝ inter se que sunt eiusdẽ ge-
neris cuiusmodi sunt potẽtie cognitiue ordinate: ⁊ po
tentiaꝝ q̃ sunt alterius gñis: cuiusmodi sunt potentie
cognitiue ⁊ appetitiue eis corñdẽtes: ⁊ idõ diuerse co-
gnitiue ordinate hñt diuersas rõnes quibus oĩs sunt
eis pñtia non sic autem cognitiue ⁊ appetitiue sibi cor
respondentes.3.Distin.2ª.q.10.ĩ.M.

Non est silis veritas in illis de futuro. sicut in illis de pre
senti ⁊ de pterito. In pñtibus.n. ⁊ pteritis est veritas
determinata: ita ꝙ alterum extremũ est positũ ⁊ vt in
telligit positum nõ est in ptãte cause vt ponat vel non
ponat qꝛ lꝫ in potestate cãe: vt pos nãlr est effectu: sit
ponere effectũ vel nõ ponere. nõ tñ vt effectus intelli-
git iam positus inesse. talis aũt nõ est determinatio ex
parte futuri: qꝛ lꝫ alicui intellectui sit vna pars vã de-
terminate: ⁊ ẽt vna pars sit vã in se determinate. lꝫ eã
nullus intellꝰ apprehẽderet: nõ tñ ita: quin in potesta
te cause sit pro illo instanti ponere oppositũ: ⁊ ista ide
terminatio sufficit ad ꝯsiliandũ ⁊ negociandũ. si auteꝫ
neutra pars esset futura: non oporteret negociari vel
ꝯsiliari. ḡ ꝙ altã pa sit futura. dũ tñ reliq̃ possit euẽire.
ñ ꝑhibꝫ ꝯsiliatõeꝫ ⁊ negociatõeꝫ.39.Dis.ꝑ.q.1.O.

Non erit tñ miraculũ dolorẽ quẽcũqꝫ eẽ sine morte sic
q̃litatẽ realẽ simplr ꝯtram q̃litati mixti esse cũ vita. ibi
.n. esset q̃si repugnãtia formal' inter qualitatẽ inductã
a ꝯtrio ⁊ q̃litatem reqsitã ad vitã. vel si scõa nõ oppõe
ret essꝫ miraculũ vitã eẽ sine illa q̃litate mixta. sꝫ hnõ
reqrit aliqõ miraculũ nisi ꝙ dolor suspendat ab effectũ
suo vt in pluribus. s. ne ad ipsam sequat distemperatio
mixtionis repugnans vite. ipꝫ ergo q̃ ad taleꝫ effectũ
suspendi non oꝫ ponere nouũ miraculũ: sed reduci ad
idẽ ad qõ reducit suspensio actiõis ꝯtrioꝝ ad intra ne
corrũpant. vꝫ vt pp statum finalẽ ad quẽ reducti sunt
deus suspẽdat cãs ab effectibꝰ vt in pluribus q̃ si seq̃re
tur destrueret illud cõpositũ.44.Dis.4ª.q.3.F.

Non erit tempus post resurrectionem: quia non erit ali
quis vnus motus primus vniformis: nec beati tñ vni
formiter mouebuntur: sed velociter ⁊ agiliter ſm me-
rita sua.49.Distinctione.4ª.q.14.N.

Non est verꝝ dicere de creatura ꝙ creat ꝑprie nisi in pꝰ
istanti: qꝛ nõ nisi in illo hꝫ imediatũ ordinẽ ad nõ esse
precedens: nec est verum dicere ꝙ cõseruetur nisi post
primum instans. qꝛ non nisi tunc habet immediatũ or
dinem ad seipsum quasi ꝑhabitum.12.q.q.i.F.

Non est verꝝ ſbam singularẽ cõicabilẽ depẽdere ad sup-
positũ substantie: sꝫ est ibi vera idẽtitas singularis cõi
cabilis ⁊ suppositi: sꝫ ꝑ tanto qõ dependet ad singula
re cõicabile vltimate dependet ad incõicabile: qꝛ cõi-
cabile est alicui incõicabili rõ eẽndi: ⁊ qõ dependet ad
illud qõ est alicui rõ essendi depẽdet vlterius ad illud
cui ipꝫ est rõ essendi: incõicabile aũt nõ sic est rõ essen
di alicui: ⁊ idõ qõ dependet ad ipm nõ opꝫ vlterius de
pendere ad aliquid q̃si hñs eẽ per ipꝫ. Nõ igit vltima
te terminat dependentia accñtis vt cõicabilis nisi ad
suppositũ ſbe: vt incõicabilr subsistẽs ⁊ sustẽtãs ipꝫ: ⁊
est ista ad aliqd extra totũ genus depẽdentie tal' q̃ est
incõicari: qꝛ est ad incõicabile.19.q.q.P.

Non est vna spẽs in sensu imaginatiõe ⁊ intellũ: sꝫ alia: ⁊
alia: nec ex h solũ qõ ẽ in subo imãliori repñtat vlꝰs:
qꝛ si p'ipossibile illa spẽs q̃ est in sensu eẽt in fantasia:
⁊ illa q̃ est in fantasia eẽt in intellũ: nõ repñtaret perfe
ctius: neqꝫ ſm q̃litatẽ: neqꝫ ſm itensionẽ. s. qõ esset rõ
pluriũ. nõ igit ex sola imãlitate vel maiori actualita-
te recipiẽtis põt ꝯcludi maior actualitas spẽi recepte
in repñtando: sꝫ h tñ erit ex nã ipsius spẽi in se: tñ iste
ꝯditiones spẽrũ receptaꝝ ꝑportionant receptiuis. in
xta illud Auerrois.3.de aĩa. receptũ est in recipiẽte ꝑ cõ.4
modũ recipientis: sꝫ absolute sicut nulla eẽntia recipi
ens est vlis respectu oĩum essentiaꝝ: nec ẽt pfecte ꝯti-
nens oẽm aliã essentiã a se: ita nec aliqd receptũ in ea
põt eẽ rõ vlis repñtandi oĩa alia pfecte: sꝫ tal' vlis re-
pñtacio cõpetere pt eẽntie diuĩe ifinite: ⁊ eminenter: ⁊
nulli alteri essentie.3.Dist.2ª.q.10.N.

Nõ est vlr verũ ꝙ impfectius nõ põt corrũpe pfectꝰ. lo
quẽdo de spẽ ad speꝫ. lꝫ ipfectius actiuũ ſm genus nõ
põt corrũpe pfectius ens ſm genus: qꝛ nõ põt iducere
nisi ipfectius ſm genus: ⁊ illud ipfectius nõ põt eẽ suc
cedẽs corruptioni pfectioris ſm genus. Non.n. potest
accidens eẽ ꝑprie succedẽs corruptiõi ſbe: qꝛ si illud
solũ succederet: ſba vt substẽtia eẽt q̃si annihilata: sꝫ in
ipfectius eiusdẽ gñis nõ est ita: qꝛ impfectiꝰ in h qõ pt
iducere aliqd sile sibi: pt inducẽ aliqd qõ pt succedere
ipsi corrupto eiusdẽ gñis.12.Dis.4ª.q.3.X.

Non frustra angelus custodit hoiem: qꝛ põt circa itellm
eius docendo p signa sensibilia efficaciꝰ aliqd facere: ꝙ
hõ. ⁊ forte aliqd opãdo circa fantasiã: ⁊ forte circa in
itellm possibilẽ. dato ẽt qõ nullũ istoꝝ possit esse: ad
huc non frustra eẽt custodia eorũ: qꝛ custodiũt nos a
multis impugnationibus demonum: ſm qõ dicit hier.
in Homel. super illud Matth.18. Angeli eorum sem-
per vident ⁊c. neqꝫ etiam tuta posset esse vita morta-
lium.11.Distinctione.2ª.q.vnica.ĩ.E.

Non fuit defectus circũcisionis ꝙ nõ aperuit ianuam: sꝫ
qꝛ cucurrit tempore quo pcium passionis non fuit so-
lutum. nã post solutum pcium potuit alicui aperiri ia-
nua qui non fuisset baptizatus sed solum circũcisus ⁊
in gratia. baptizato vo defuncto ante passionẽ nõ pa
tuisset ianua ꝑ tunc.1.Dis.4ª.q.6.N.

Non fuit necessarium apud Ar. connexio cãtionis ⁊ no
uitatis: sicut nec apud illos theologos: qui dñt deum
posse ꝑduxisse aliquid ab eterno. est tñ oẽ cãtum pos
sibile hoc est oĩm potentie cãtiue: sed ista possibilitas
lꝫ repugnet necessitati a se non tñ ſm Ar. repugnat ne
cessitati formali.7.q.q.ĩ.L.

Non hñs fidem de fine vltimo non ĩtendit ordinare istũ
p baptismũ ad illum finẽ vltimũ: credens tñ cũ posse
p baptismũ ascribi secte xpianoꝝ: siue credat sectã illã
valere siue nõ: põt intendere ascribere istum illi secte:
vel gñalius põt intendere facere p actũ istũ circa hũc
qḋ xpiani intendunt facere circa tales. Exemplũ pos
sem. n. ego credens iudeos p circũcisionẽ distingui ab
aliȷs intendere hũc paruulũ secte iudeoꝝ ⁊ facere cir
ca eũ: qḋ iudei faciunt circa suos circũcisos: ēt si nõ cre
derẽ circũcisionẽ illã valere ad salutẽ: hoc ĩ mõ aliq̃
verba quibus vtunt magi: vel mage incãtantes possꝫ
aliq̃s bone fidei proferre circa mãꝫ illã: circa quã aliȷ
vtunt intendẽs in gñali facere illa ad illum finem: ad
quẽ illi proferunt. 6. Dist. 4ᵗ. q. 5. ĩ. G.

Non hñs pecunias: cui tñ in fãtasmate pñtant pecunie:
añq̃ alicuius act⁹ electio sit pñᵐ effectiuũ: vel ordinet
ad aliq̃d impendũ: si eliget illas liberalr̃ distribuet: si
hñet q̃rtum ad actum ⁊ habitum v̇tutis nõ requiritur
vlterior psecutio: qꝛ obiecto pñtato in fãtasmate: cir
ca qḋ põt esse actus liberalitatis cõplete: hꝫ electio: ex
q̃ gñatur liberalitas: vel q̃ elicitur ex liberalitate: ⁊ nõ
req̃ritur vlterior psecutio exterius nec ordo ad exte-
rius: si mã actus exterioris deficiat. 4. q. pl. ĩ. K.

Non hꝫ mõ cognitio de aĩa: vel de aliq̃ eius potẽtia ita
distincta: qḋ ex ipsa possit cognosci: qḋ aliqḋ obꝫ tale
sibi corrñdeat: sed ex ipso actu: quẽ expimur: cõcludi-
mus potentiã: ⁊ nãm: cuius iste actus est: illud respice
re pro obo: qḋ pcipimus attingi p actum. ita qḋ obm
potentie: nõ cõcludit ex cognitione potentie: sed ex co
gnitione actus: quẽ expimur. Sꝫ de obo supnãli neu-
trã cognitionẽ possumus hñe: iõ ibi deficit vtraq; via
cognoscẽdi finẽ pprũ illius nãe. q. 1. pl. ĩ. E.

Nõ iõ in somno videant vera: qꝛ aĩa recedit a corpe ĩ ope
rãdo: vt ab obo: tunc. n. q̃to somnus eẽt pfundior: tã
to magis talia viderent: hoc aũt falsum est: qꝛ somnia
nõ accidũt in somno profundissimo. sꝫ in somno tẽui.
tunc. n. epilentici regulariter viderẽt v̇a a spiritibus il
lis. vñ istud fundamẽtũ vr̃ esse acceptũ ex fictionibus
machometi q̇ dr̃ fuisse epilenticus: ⁊ ad cooperiendũ
mẽdaciter miseriã suã dixit se oportere cadere qñ an
gelus loquebat sibi: ⁊ sm̃ illã fictionẽ eius Auicẽ. re-
uerenter loquẽs de lege sua fingit in. 9. meta. tales ab-
stractões a sensu vt fiat reuelatio ab angelis. Nos aũt
xpiani nõ dicimus aliquẽ in somno vel extasi aliq̃ vi-
dere nisi sit ibi aliq̃ cã positiua: vtpote q̈ deus tunc itel
lectũ imat et: de cõgruo aũt magis tũc disponit p amo
tionẽ ipedimenti: qꝛ. s. nõ est distractus circa alia obie
ctã ⁊ vehemẽs occupatio circa aliud obm impedit in
tense opari circa istud: imo magis vr̃ miraculum q̈ in
somno reuelet v̇itas q̃ in vigilia in itellectu nõ nimis
intento circa sensibilia: qꝛ nãle est q̈ in vigilia hõ hẽat
vsũ rõnis: in sõno aũt non. 45. Dist. 4ᵗ. q. 2. ĩ. B.

Nõ intelligo ens rõnis: qḋ est in intellectu obiectiue: qꝛ
sic oẽ vle est in aĩa: nec illud qḋ est tantũ in intellectu
subiectiue: qꝛ sic intellectio ⁊ sciã sũt in aĩa que tñ sunt
forme reales ⁊ in gñe qualitatis: sed intelligo ens in
aĩa tanq̃ secũdo consideratũ nõ tanq̃ primo conside-
ratum. (ad qḋ cõsiderandũ mouet p̃mo aĩa a re extra)
sꝫ tanq̃ ens in p̃mo cõsiderato inq̃tum cõsideratũ: ⁊ ta
le: vt in summa sic dicere: nõ est nisi relo rõnis: qꝛ nihil
hꝫ pcise esse in considerato vt considerato: nisi com
paratio qua consideratum comparat ad aliud p actũ
considerantis. 1. Distin. 4ᵗ. q. 2. B.

Non intelligo strictã obligationẽ p cõuentionem legalez
siue per cõmutationẽ spũalis vt orationis pro tpali vt
elemosyna q̃ data est: qꝛ illa vr̃ symoniaca. Nec vꝫ di
cere q̈ sacerdos cõmutaret p aliquo tpali suũ labo-
rẽ corpalẽ: qꝛ nõ est v̇isile q̈ aliq̃s vellet sibi tm̃ dare
pro labore corpali in illo actu. Sꝫ elemosyna libera
liter offert cũ mẽdicatione orõnis. ⁊ recipiẽs elemo-
synã tenet sm̃ iusticiam exaudire mendicantẽ orõnem
suã: ⁊ tũc sꝫ iustitiã liberalr̃. tñ. s. sine cõuentiõe ⁊ cõmu
tatiõe obligat se ad orãdũ p hñfactore. 20. q. q. Q.

Non lꝫ alicui statũ solẽnẽ tenere de bõis alienis: nec tm̃
vꝫ reip. istius stat⁹ solẽnis quẽ tꝫ p nõ restõnẽ: q̃ tũ vꝫ
fidelitas ei⁹ ⁊ iustitia cõis. 15. Dist. 4ᵗ. q. 2. Dh.

Non ita se hꝫ cõmunitas ⁊ singularitas ad nãm. sicut eẽ
in itellectu: ⁊ eẽ verũ extra aĩam: qꝛ cõitas cõuenit nãe
extra itellectũ: ⁊ silr̃ singularitas ⁊ cõitas cõuenit ex se
nãe. singularitas aũt cõuenit nãe p aliquid in re cõtinens
ipsam: sꝫ vlitas non cõuenit rei ex se: ⁊ iõ cõcedo q̈ que
renda est cã vlitatis: nõ tñ q̃renda est cã cõitatis alia
ab ipsa nã: ⁊ posita cõitate in ipsa nã sm̃ pprĩã entita
tẽ ⁊ vnitatẽ necessario opꝫ q̃rere cãm singularitatis. q̃
supaddit aliquid illi nãe cuius est. 3. Dis. 2ᵗ. q. 1. M.

Non magis est realis collõ obiecti voliti per actum vo
luntatis ad aliud q̃ cõparatio obiecti intellecti ad ali
ud per actum intellectus. 16. Dist. 4ᵗ. q. 2. F.

Nõ negaret phs equalitatem eẽ idiuiduorũ eiusdẽ spẽi 3. meta.
in quolibet gñe: ⁊ inequalitatẽ specierũ. ⁊ p cõñs cũ sꝫ T. c. 2.
ipsuꝫ equale ⁊ inequale nõ dicatur nisi sm̃ quãtitatẽ. 8. met.
quãtitas aliquo modo cõuenit oĩ enti cuiuscũq; gñis. T. c. 10
⁊ p cõñs licet magnũ ⁊ paruũ sꝫ cũ sint passiones pprie 2. 10.
q̃titatis: tñ trãslatiue accepta sũt trãscẽdẽtia ⁊ passio me. T.
nes toti⁹ entis. Aug. aũt. 6. de tri c. 8. istã magnitudinẽ c. 2. ⁊ in
quã phs dicit trãslatiue dictã dic eẽ magnitudinẽ non
molis sꝫ bõitatis ⁊ pfectiõis. In his idẽ q̃ nõ mole ma
gna sũt idẽ est maius eẽ qḋ melius eẽ. 6. q. q. D.

Non oẽ ens oĩ enti in quo est: est eẽntiale vel acc̃ñtale: ẽ
enim mediũ inter essentiale ⁊ acc̃ñtale: vt cõtinens sicut
diis cõtinet genus: q̃ nec est essentiale: nec acc̃ñtale acci-
piendo hoc mõ. ⁊ sic in diuinis nihil est accidẽtale: sed
p̃ter eẽntiã est aliq̃d nõ essentiale. Si aũt accipiat ac-
cidentale p̃mo mõ: quicq̃d nõ est de rõne eius forma-
li: sꝫ extraneũ. lꝫ nõ pprie sic dicat accidẽtale. sic diia
esset accidẽtalis respectu generis. ⁊ hoc modo accipit
phs accidẽtale p extraneo in fallacia accidẽtis p̃mo
elenchoꝝ. sic põt dici accidẽtale alicui q̃cq̃d ẽ ei extra
neũ: vt illõ comparat ad aliqḋ 3ᵐ. ⁊ isto mõ nõ est in-
cõueniens distinctiua psonaꝝ accidere eẽntie: qꝛ sunt
extra rõnem eius. 2. Dis p̃. q 7. L.

Non oẽ qḋ succedit v̇tutibus theologicis in via vel ac-
tibus eaꝝ est de essentia btitudinis: sꝫ tm̃ vnicus act⁹
pfectissimus. iõ esto q̈ tẽrio sit actus voluntatis succe
dẽs actui spei: nõ seq̃t q̈ in ipsa cõsistat btitudo: sꝫ suffic̃
q̈ ipsa cõcomitet btitudinẽ. 49. Dis. 4ᵗ. q. 5. ĩ. F.

Non oẽ vltimũ sꝫ optimũ est finis: vt dr̃ 2⁹ physi. tale ẽt
vt finis itrinsecus est opatio. tñ dilectatio ẽ ordine nãe
posteri⁹: q̃ tñ nõ est talis q̈ opatio ordinet ad ipaꝫ: sic
ad finẽ: nec ẽ pfecti⁹ opatiõe. 49. Dis. 4ᵗ. q. 7. ĩ. B.

Nõ ois actus bonus est p̃⁹ bonus a circũstãtia finis: vt
finis: imo ẽ aliq̃s bonus a circũstãtia obi: puta vbi fi-
nis est obꝫ: ⁊ ibi circũstãtia finis vt obiecti: p̃⁹ tribuit
rectitudinẽ actui: ille. n. actus ex obo solo ẽ simplr̃ bo
nus: vt amare deũ sine aliȷs circũstãtȷs ẽ simplr̃ bonũ:
falsũ est igit̃ q̈ a fine vt finis est: put. s. distinguit cõ obꝫ
accipiat p̃⁹ bonitas actus moralis. Immo 2⁹ illud est
falsum: qꝛ actus circa ens ad finem: lꝫ hẽat pro vna cir
cũstantia finem: tñ ab obiecto est aliqua bonitas prior:
a q̃ actus dr̃ bonus ex gñe. 4. q. prol. Ff.

Nõ ois cognoscẽs exñtiã alicuius cognoscit ipsã intuiti
ue: qꝛ põt ipsã cognoscere abstractiue. nã btũs cogni-
tionẽ itiuitiuã singularitũ nõ põt habere in verbo. vbi
tñ cognitionem existentie habet. ⁊ iõ ad cognitionem

intuitiuam rei necessario concurrit obiectum reale vel ipsa res vt presens.3.Distin.2.q.11.§.F.

Non ois cōparatio obiecti p voluntatem ad aliud obiectum est cōparatio q̄ est vsus: sȝ tm̄ qn̄.cōpat vt minus bonum ordinatum ad aliud tanq̄ maius bonum consequendum per illud.16.Dist.3.q.vnica.§.E.

Non ois dĩa formaꝝ est formalis loquendo ꝓpe ō formali ꝑut vȝ.dĩa formalis est dĩa ſm formas:sic non ois dĩa hoium est dĩa in humanitate: cuius rō assignat realr ꝛ logice. Realr sic:pn̄t hoies habere humanitatē ꝛ differre:sȝ nō p humanitatē:ꝛ ita in humanitate nō differūt. ita pn̄t pure forme differre:ꝛ tn̄ nō p formalitatē differunt:ꝛ ita neq̧ formalr:qꝛ idē est differre formalr ꝓprie loquendo qd̄ differre in forma vel per formā. Logice sic:qꝛ sicut terminus dĩe intelligendus p negationē inclusā in dĩa respectu illius negationis pōt accipi ꝯfuse ꝛ distributiue. ita ēt illud qd̄ denotat ēē rō formalis dĩe:quale est illud: qd̄ ꝯstruit cum differre:vt in quo vel ſȝ qd̄ denotat q̄ possȝ ꝯfundi a negatōe:nō aūt ad negationē īferioris seq̄t negatō superioris:sȝ ē destructio anc̄edētis.17.Dis.p.q.6.§.Ex.

Non ois distinctio oboꝝ formaliū facit distinctionē potentiaꝝ:nā manifestū est q̄ nō opȝ tot esse visus quot sunt colores:nec tot ēē auditus quot sunt soni: immo phs 2° de aia:ex rōne talis mixtionis in tali organo: puta visus ꝯcludit illā potētiā:puta visuȝ esse istiꝰ obi ꝛ non alteriꝰ:ꝛ ꝓ tāto sequit q̄ distinctio oboꝝ facit distinctionē potentiaꝝ:qꝛ tale obm limitatū ꝛ distinctū non ꝑcipit nisi a tali poª ꝛ nunq̄ ab alia:q̄ q̄dē potentia est limitata ad tale obm rōne talis mixtiōis organi. Sȝ aliud est de potentijs nō organicis q̄ sunt abstractissime ꝛ sunt totiꝰ entis. vn̄ ibi non hȝ v̄itatē ꝓpositio illa q̄ distinctio oboꝝ facit distinctionē potentiaꝝ:sed solum est vera in organicis potentijs que nō sunt abstractiue.24.Dis.2.q.vnica.F.

Non ois exn̄tia alicuius nō pma est eius ſm q̄d. si illud non est natū dare existentiā ſm q̄d:qualis est ois natura substantialis qualitercunq̧ se habeat ad illud cui dat esse.6.Distinctione 3.q.1.§.D.

Non ois forma ſm quā est innouatio vel variatio mēsurat tpe vel instanti tpis:sȝ solum illa ſm quā mutabile alr se hūit successiue q̄ nūc se hȝ indiuisibilr. hoc est cuius termino ad quē indiuisibilr habito:necio ꝑsupponit terminus a q̄ indiuisibilr:ꝛ in termino hitus.ꝛ hoc vel ſȝ quē fuit motꝰ mēsuratus tpe.vel vt necio ꝯcōmitās motū mēsuratū tpe.2.Dis.2.q.4.F.

Non opȝ ad distinctionē rōnis: q̄ intellectus hēat illa sicut obiecta distincta:sed sufficit q̄ in pmo obiecto cōcipiat aliquid.1.Dist.p.q.2.F.

Non oȝ celebrantē pro multis tūc de eis actu cogitare. sȝ sufficit q̄ ante recollegerit illos ꝓ quibus intendit spālr orare:ꝛ intētionē suā talē deo obtulerit. extunc enim si tn̄ in cōi coꝝ memoriā hēat:hoc sufficit.qꝛ ds oblationē ꝛ deuotionē suam ꝓ illis acceptat. pro quibus ordinauit ꝑus se velle offerre.ꝛ in isto casu veruȝ est q̄ ꝑꝑ multitudinē attentio actualis ad singulos minuit:qꝛ nō est ad eos nisi in cōi:sȝ deuotionē q̄ est motus mētis in deū nō opȝ minui.20.q.q.§.D.

Non opȝ in motu beatoꝝ ex parte aie nisi q̄ virtus motiua fiat pfectior:ꝛ q̄ resistētia accn̄talis ex pte corporis tollat:ꝛ vtrūq̧ pōt fieri sine supnāli addito: qꝛ q̄ mō in aia virtus nō fit sufficiēs ad motū:h̄ est: vel qꝛ est impedita a corpe:vel qꝛ in se est diminuta:ꝛ cuȝ est sepata aut vnita corpori glorioso intēdit sicut virtus beati visus intendit resūpto corpe glorioso:qꝛ vt vr: tunc poterit sine difficultate visibile qd̄cūq̧ videre inspiciendo. pōt ergo potentia motiua in aia tn̄ intendi ad gradum perfectum qd̄ sufficiat ad mouendum corpus illud sine fatigatione:nec tn̄ erit noua potentia sicut:nec virtus visus intensa in beato ꝛ non beato est alia potentia visus.49.Dist.4.q.14.D.

Nō oȝ errantē circa vnū articulū errare circa oēs:qꝛ heresis nō sunt necio ꝯnexe.23.Dis.3.q.vnica.B.

Non opȝ instrm̄ ad effcm̄ ꝑncipalē disponere: nisi sit instrm̄ in actione q̄ disponit ad effcm̄ illū:qd̄ non est vlr necessariū:sȝ solū qn̄ sunt plures actōes ordinate:quarum vna ad aliā disponit. absolute aūt pōt esse instrm̄ in principali actione.licet non cōcurrat in aliqua alia precedente.1.Distinctione.4.q.1.E.

Nō oportuit legislatorē statim circa natiuitatē suā legē ferre. Et iō in ꝑnªsui tpis lex ꝑor adhuc durauit:vn̄ ꝛ illa q̄ fuerūt legis nāe fuerunt obseruāda circa Moysem vsq̧ ad tpa dationis legis in mōte synai ita hic:ꝛ eodē mō pōt dici de agni paschalis comestiōe in cena: qꝛ i morte xp̄i cāliter expirauit lex vetus:sȝ nō ꝓ tūc: sȝ pro tpe publicationis huius cause ꝛ legis euangelice:ꝛ iō vsq̧ ad mortem potuit xp̄s licite illa cerimonialia seruare.3.Distin.4.q.4.Q.

Non opȝ ordinationē ecclesie fundari sup nālez rōnē necessariā:sȝ sufficit q̄ sup ꝓbabilē.39.dis.4.q.1.§.F.

Non opȝ oē qd̄ fit mutari vt fit tale:sȝ tm̄ accidit hoc in illis que ꝑus fuerunt in potentia ad illud ſm qd̄ fiunt in actu p informationē quo nō fit v̄bum hō:sȝ tm̄ per vnionē personalem.7.Dis.3.q.2.§.D.

Non opȝ ꝑncipia scibilis esse ꝑncipia in se ipsius subi:qꝛ entis in q̄tū ens:qd̄ ponit subȝ metaphysice. nulla sunt ꝑncipia:qꝛ tunc essent cuiuslȝ entis:sȝ opȝ cuiuslȝ subi esse ꝑnªper q̄ demonstrent eius passiones de eo ex q̄bus ꝑncipijs tanq̄ ex medijs demōrationis formantur ꝑncipia cōplexa:sicut ꝓpōnes p se note.h̄ mō cuiuslȝ subiecti pn̄t esse ꝑncipia quātūcunq̧ impincipiati respectu suarum passionum.3.q.prol.S.

Nō opȝ q̄ mediū sit capax actiōis ſȝ eandē rōnē cū extremo in q̄ pficere dȝ ēē alteratio:sȝ ſm aliā rōnē huiꝰ actiōis alteriꝰ rōnis:puta sub rōe luminis hn̄ ē capax celū.ois.n.ps celi que pōt esse sub.7.pyramidibꝰ pōt ēē tenebrosa.pȝ ō luna ꝛ alijs q̄ patiūt tenebras ꝛ huius:ꝛ pȝ p exēplū cōe ō pisce q̄ p rhete mediū fac̄ stuporē:q̄ tn̄ stupor nō est i rhete.14.Dist.2.q.3.R.

Non opȝ q̄ omne violentum aliqn̄ corrumpatur nisi naturaliter loquendo.19.Dist.2.q.vnica.H.

Nō opȝ q̄ oia ordinata ſm rōnē cāndi sint ordinata in vno gn̄e cāe:cā.n.efficiēs ordinat ad finalē q̄ ē cā alteriꝰ gn̄is q̄ mouet methaphorice.25.D.2.q.vnica.V.

Nō oȝ q̄ res sic se hȝ ad entitatē sic se hēat ad cognī: nisi intelligat cognī ab illo itellu q̄ respic̄ itelligibilia ois ſȝ gradū ꝓpū cognscibilitatis coꝝ:qlis nō est nr̄ itellectus sȝ maxime cognoscit sensibilia.3.D.p.q.2.§.V.

Non opȝ q̄ volūtas seruet illū ordinē in actibus suis:q̄le nata sunt volibilia hr̄e ex nā sua:nec ē assensus sitis hincinde:qꝛ necessitas est in intellecto:ex euidētia obi necio cāntе assensum in intellu: non aūt bonitas aliq̄ obiecti cāt necessario assensuȝ volūtatis:sȝ volūtas libere assentit cuilibet bono:ꝛ ita libere assentit maiori bono sicut minori.1.Dist.p.q.4.

Nō oȝ si itellȝ possit nālr itelligere aliq̄d cōe:qd̄ possit itelligē:qd̄cūq̧ ꝯtētū sub illo:qꝛ itellectio alicuiꝰ ꝯtenti mlto excellētior ē itellectiōe ꝯfusa tal̄ cōis.1.q.pl.X.

Non opȝ tantā esse distinctionem:vel incōpossibilitatem ꝓductionū actiuaꝝ:quāta est ꝓductionū passiuaruȝ: qꝛ impoīe est idē duabꝰ ꝓductiōibꝰ oppositis ꝓduci ꝛ accipere:esse:non autem est incompossibile idem duabus productionibus actiuis cōicare esse distinctis personis.11.Distinctione.p.q.2.§.D.

Non opȝ voluntati: vt est p̄n^m cōicandi nām: aliquo mō
spāli assistendi ponere nām coassistere. sic.n.nā posset
esse p̄n^m cōicandi nām: ꝛ non volūtas: nisi poneret ali
qua pfectio minor volūtatis q̄ nāe. nulla est aūt talis
impfectio: q2 simplr ita est pfecta voluntas infinita: si-
cut natura infinita. 10. Distin. p̄.q. vnica. ʒ. D.

Nō oportuit satisfactionē p pctō p̄mi hois excedere to
tā creaturā formalr in magnitudine ꝛ pfectione. suffe
cisset.n. obtulisse deo maius bonum q̄ fuerit malū illi
us hois peccātis: vñ si adā p grāʒ datā ꝛ charitatē ha
buisset vnū vel multos act^o diligēdi deū pp se ex maio
ri conatu li.ar. q̄ fuit cōatus in peccādo. talis dilectio
suffecisset pro pctō suo remittēdo: ꝛ fuisset satisfactū:
ꝛ tunc ꝓpositio illa est falsa q̄ debuit offerre deo ali-
quid maius oi ꝓ eo quo peccare nō debuerat: sʒ sicut
pro amore creature vt obi diligibilis nō debuit pecca
re: ita satisfaciendo debuit offerre deo aliq̄d maius at
tingendo per actū obiectiue q̄ sit creatura. s. amorē at
tingentē deum pp se. ꝛ ille amor obiectiue vt termina
tur in deū excedit amorē creature: sicut de^o creaturaꝫ:
vñ sicut peccauit p amorē ignobilioris obiecti in infi-
nitū: ita debuit satisfacere p amorē nobilioris in ifini-
tū. ꝛ hoc suffecissʒ saltē de poss. Dico igit q̄ amor quē
offerre oʒ satisfaciēdo oʒ excedere amorē cuiuscunqꝫ
creature: qd̄ veꝝ est ꝛ diligere magis obm nobilius sa
tisfaciēdo q̄^o dilexerit ignobilius peccādo: tñ ille act^o
quo ꝯuertor ad deū p amorē in sua formali rōne non
est maior omni creatura. nec ēt amor xp̄i creatus quo
dilexit deū fuit talis. 20. Dis. 3^a. q. vnica. A.

Nō peccabāt obstetrices nisi vēialr: q2 mēdaciū eaꝝ erat
penit^o officiosū ꝛ motus pietatiʒ si fuissent sibi alia req
sita ad meritū: fuisset meritorius vite eterne: ꝛ ēt alicu
ius boni tpalis: q2 de^o ꝓ tpe illo remunerauit cultores
suos bono temporali. 38. Dist. 3^a. q. vnica. ʒ. G.

Non pensat deus q̄tum in eius sacrificio: sʒ ex q̄to dese-
rat affectu: vñ si iudeus obtulisset pri xp̄m volentē vl'
nō volētē nō fuisset illa oblatio ita accepta a pre. sicut
qñ xp̄s spōte se obtulit. imo nō fuissʒ accepta iuxta il-
lud ecclastici. 34. Qui offert sacrificiū ex sba paupis
q̄si q̄ victimat filiū in ꝯspectu pris. 20. q. q. ʒ. O.

Nō plus repugnat itellectui ifinitas visionū q̄ spēꝝ itel
ligibiliū: q2 ꝛ visiōes sine aliq̄ mō pfectiores spēb^o. nō
tñ reqrūt aliā rōnē receptiui. 14. Dis. 3^a. q. 2. ʒ. L.

Non pōt vna psona creare: nisi alia creet: dico q̄ nō seq-
tur. ergo vna nō p̄t finire actū fruitiōis: nisi alia finiat:
bñ.n. sequit: q̄ vna psona ex nā rei nō est finis: nisi alia
psona sit finis: sʒ non sequit de fine act^o: vt est elicit^o a
potētia: q2 finis act^o vt eliciti: ē ad quē potētia eliciēs
ordinat actū: ꝛ pp quē elicit ip̄m. sʒ finiʒ ex nā rei ē bo
nū: ad qd̄ actus ex nā sui nat^o est ordīari: nō q̄dē i rōe
obi: qd̄ attingit p actū: sʒ sic oēs nāe create in suo g̃du
ad finē vltimū ordinant. 1. Dist. p̄. q. 2. M.

Non p̄t dʒ se noiare aliq̄ noie: ita excedēte nomē: q̄ noia
bilis est a btō: q̄tūcūqꝫ cōp̄hēsio dei excedit app̄hen-
sionē btī: nec miꝝ: q2 nec nec̄io in nobis ē ꝓportio no
minis ad nomē in sig̃nando sic itellectiōis ad intellm
imponētis vel disponētis: ꝛ iō nomē ab vtroqꝫ iposituꝫ
pōt esse signū ambobus: ergo ita hoc nomē impositū
a deo cōp̄rehendente pōt esse cōe sibi ꝛ beato: q2 tñ fi
nite significat: nec per ꝯñs infinitam intellectionem in
tendente requirit. 22. Dist. p̄. q. vnica. ʒ. C.

Non pōt dici q̄ fides infusa hēat vnitatē ex obo p̄mo. s.
deo: q2 deus nō mouet in rōe obi ad cognitionē oium
credibiliū: nec in dō vt in obo ꝯcipiunt oia credibilia:
vt ex illo deduci pñt: sʒ ꝯtīeat oia vt cā effectiua oiuꝫ:
iō oʒ dicere q̄ hēat vnitatē vel ab vnitate reuelantis
credibilia: q2 oia respiciunt a fide vt reuelata a deo. ꝛ
hec formalis rō est vna in oibus fm opi. supra dictaꝫ.
vel q̄ hēat vnitatē in se formalr ex seipsa: q̄uis illam
effectiue hēat a deo ꝛ nō hēat vnitatē ex aliq̄ vt obo:
sic scie cāte ab obo. 25. Dis. 3^a. q. 2. ʒ. C.

Non possumus mō vti spē intelligibili sine fantasmate si
cut in p̄ria: q2 tūc poterimus non pp nouam pfectio-
nē: sʒ q2 non est ibi ille ordo illarum potentiaꝝ in ope
rando qui nunc est. 45. Dis. 4^a. q. 3. N.

Nō pōt poni aliqua forma in btō solū ad decorē ꝛ pul-
chritudinē: ꝛ q̄ non ordinet ad actionē. ꝛ p ꝯñs cū ni-
hil requirat pp receptionē btitudinis: vt ostensuꝫ ē: se-
quit q̄ si sit aliq̄ forma supnālis ꝛ spūalis i aīa btī p̄or
operationib^o q̄ illa requirit pp operationē eliciēdā:
ꝛ tūc vlteriusꝫ. aut reqrit pp obiectū aut pp potētiā. ꝛ
cū duplex potētia ꝯcurrat i opatiōe in beato. s. itelle-
ctus ꝛ volūtas pp vtrāqꝫ pōt talis forma poni: si aūt
ponat pp hec tria formas supnāles p̄cedētes opatio
nē ponerent tres forme supnaturales p̄cedētes. vna
correspōdēs obiecto. s. spēs itelligibilis i memoria. 2^a
ex parte intellꝰ q̄ dicit lumē glorie. 3^a ex parte volūta
tis q̄ dr̄ charitas. si aūt obiectū i se p̄sens sufficit ad ac
tionē visionis causande: quātum ad illud qd̄ reqrit ex
parte obiecti: tunc nō requirit spēs. si aūt itellectus sit
mere passiuus habēs se solū in rōne susceptiui ad actū
visionis: cū nō requirat pp receptionē solā aliq̄ forma
ex parte itellectus: tūc nō requirit lumē glorie: si ēt vo
lūtas sit mere potētia passiua respectu fruitionis. tūc
ex parte volūtatis nō reqrit charitas. vnde ponētes
volūtatē mere passiuā respectu fruitionis tollūt cha-
ritatē: q2 ex parte volūtatis nō reqrit aliq̄ forma ad
recipiēdū fruitionē: q2 ipsa fm se ē sūme disposita ad
recipiēdū eā: sed q2 fm scripturā ꝛ fidē habem^o pone
re charitatē: saltē necesse ē eā pōere i beato pp opati-
onē eliciēdā: lumē aūt glorie ad visionē nō videt mi-
hi necesse poni. q2 qd̄ dr̄ de lumie nāli corporali q̄ req
rit nō solū pp obiectū: sed pp oculū: vr̄ mihi eē quedā
methaphora. quāto eni obiectū ē magis i se lux tāto
min^o pp ip̄m reqrit de lumine. nec reqrit pp receptio-
nē vt dictū ē. vñ minus vr̄ mihi necesse ponere lumen
q̄ spēꝫ: q2 si specia ponit hoc ē vt memoria si pfecta
ex parte intellectus. 49. Dis. 4^a. q. 11. G.

Non pōt quiʒ ordinate velle se nō esse: q2 ordinata volū
tas nō ē volēdo aliquid ꝛ nō volēdo illud qd̄ necessa
rio sequit ad ipsū: siue sit sibi itrinsecū siue nō: sed de vo
luntate non ordinata non opʒ. 6. Dis. 2^a. 4. 1. ʒ. D.

Non pōt vna psona velle aliq̄ entia esse alia psona non
volēte: ꝛ ita non ponerent in esse ab vna persona: alia
psona nō volēte: ꝛ ea i eē nō ponēte. Sed sicut i codē
instāti nature itelligunt tres psone hēre p̄n^m sufficiēs
ponēdi ea i esse. ita i codē istāti itelligunt hēre actum
quo ponunt ista in esse. 20. Dis p̄. q. vnica. ʒ. G.

Nō possumus scire de itellu creato: q̄ ordinat ad huc fi
nē. vt hūc: q2 nō possum^o cognoscere respectū fūdatū
i nā itellu ali ad istā eēntiā: tāq̄ ad finē ꝓpāꝫ: q2 nec ex
tremū ad qd̄ est respcūʒ: iō nec rōnē imaginis respcū il
li^o nāe in se: sicut scti loquunt de imagine. 4. q. pl. C c.

Nō ꝓducit res aliq̄ i eē possibili p oipotētiā. sed p itelle
ctū: quo ꝓducit in eē itelligibili. ꝛ qñ ē in eē itelligibili
nō repugnat sibi eē nec ē ex se formalit necessariū. igit
ē possibile. Silr sicut argutū est dis. 36. p̄. ʒ illud eē es-
sentie. si illō eē eēt veꝝ eē: ꝓductio i illo eē ve eēt crea
tio. q2 ad aliq̄d esse simplr de nihilo. igit illa ꝓductio ē
ē simplr alia a productiōe rei in esse possibili: q2 si res
nō sit possibilis anteq̄ sit in esse essentie: ꝛ producitur
in isto esse: igitur aliquid producitur in aliquo eē ali-
qua productione: non est possibile ex parte sui. 1. Di-
stinctione. 2^a. q. 2. B.

Nō ꝓprie dr̄ aliquā ꝑsonā eē de subā absolute: sȝ adden do cū subā aliquā ꝑsonā originantē: bn̄ dr̄ q̄ aliq̄ ꝑsōa originata ē de subā illi⁹ ꝑsone. ita q̄ h. filiꝰ est de eētia diuina. nō ē ita ꝯcedēda: sic h. filiꝰ ē ō sbā pr̄is: q̄ꝛ p scd̄āȝ exp̄mit cōsubstantialitas ꝛ originatio: pp̄ genitiuū cō structū cū casuali ꝑpōne. p p̄mā aūt non notatur ali quid originans. 5. Distin. p̄. q. 2. B.

Nō pp̄ hoc solū iputaret̄ pctm̄ volūtati create: q̄ꝛ ipa p accn̄s cāt defectū: sȝ q̄ꝛ ipa tenet̄ agē recte iq̄tū effectꝰ ē sub ptāte sua ꝛ nō agit recte: nō sic aūt tenet̄ volūtas diuina: ꝛ ex h̄ ipsa in se peccare nō p̄t: neq̄ꝫ ēt ipsa p̄t nō cāndo p̄mo deficere respectu rectitudinis debite in ac tu: ita q̄ tunc fiat debita qn̄ nō est ex defectu volūta tis create. 37. Distinctione. 2ª. q. vnica. Bb.

Nō q̄cūq̄ꝫ forā satiat appetitum māe totalr̄ extēsiue. tot n. sūt appetitꝰ māe ad formas: quot sūt forme recepti biles in mā. nulla igit̄ vna forā pōt p se satiare oēs ap petitꝰ māe ad formas: sȝ vna satiat ꝑfectissime. s. forā ꝑ fectissima. illa tn̄ nō satiat oēs appetitꝰ māe: nisi in illa vna forma oēs forme icluderent: ꝛ pp̄ hoc silr̄ dico q̄ vnū obȝ pōt icludere oīa obā aliq̄ mō: ꝛ iō illō solum obȝ ꝑfecte q̄etat potētiā: q̄tū p̄t q̄etare: nō tn̄ est oino silr̄ de q̄ete itus ꝛ extra: q̄ꝛ q̄ōcūq̄ꝫ receptiuū q̄etat̄ itra aliq̄ finito recepto: sȝ extra siue terminatiue nō oȝ: q̄ fi nito q̄etet̄: q̄ꝛ ad ꝑfectius extra pōt ordinari: q̄ possit i se recipe forāl'r: q̄ꝛ finitū nō recipit formā: nisi finitaȝ: tn̄ bn̄ hȝ obȝ ifinitū: q̄ si arguat̄: q̄ꝛ q̄libȝ forma q̄etat māȝ suā q̄ꝛ alr̄ sub q̄cūq̄ꝫ q̄scēt violēter. Dico q̄ q̄es violēta nūq̄ ē: nisi q̄escēs determiate iclinet̄ ad oppo sitū: sic exēplificat̄ de ḡui respcū deorsū vel descēsus: ꝛ q̄ete eius sup trabē: mā aūt p̄ma ad nullā formā deter minate iclinat̄: ꝛ iō sub quacūq̄ꝫ q̄scit nō violēter: sed nālīter quiescit propter indeterminatam inclinationē ad quācunq̄ꝫ. 1. Distinctio. p̄. q. 2ª. D.

Nō q̄cūq̄ꝫ actꝰ pēitēdi suffic̄ ad delerionē pctī: sȝ oȝ q̄ sit actꝰ ordinatꝰ ꝛ maxie ex circūstātia finis q̄ p̄ꝰ ē int cir cūstātias actꝰ moral. Judas āt nō pēituit cū ista circū stātia. i. ex dilectiōe dei. 14. Dist. 4ª. q. 1. i. F.

Nō repugn̄t alicui enti eē q̄ ꝑcō i se mācre: lȝ altī nō cōicȝ suā ꝑfectionē. h̄ appet de cā efficiēte cui nō repugnat q̄tūcūq̄ꝫ mācre sine effcū suo: ꝛ iō aīa manet eē q̄ ꝑcā i eē suo ꝓpo siue ꝯiūcta siue sepata: tn̄ in h̄ hȝ diuā: q̄ꝛ se pata nō cōicat suū eē alteri. 43. Dist. 4ª. q. 2. i. R.

Nō repugnat imobilitati statꝰ puuloꝝ q̄ sūt i limbo: cū h̄ ēt n̄ repugn et imobilitati statꝰ btōꝝ: q̄ de nouo itel ligāt aliq̄ scā ꝯtingētia: igit̄ a silī nō repugnat firmitati statꝰ coꝝ q̄ est i vidēdo v̄bū q̄ de nouo itelligāt aliq̄ō veꝝ necīū: q̄ō p̄us nō itellexerūt: ꝛ ex vno v̄o necīo i telligē aliō veꝝ necīū. ꝛ ita p̄nt addiscē aliq̄ v̄a necia ō necessarijs i gn̄e ꝓpō. ita igit̄ ꝛ isti cū nō h̄eant ita ꝑ fectā cognitionē ve nullā p̄nt recipe: nec sit v̄isile pōe re in eis ipedimtū pp̄ q̄ō istā nō p̄nt acq̄rere: vī ꝓbabi le ꝯcedere q̄ oiuȝ nalr̄ coḡscibiliū p̄nt nalr̄ cognōnem h̄ere excellētiꝰ q̄ aliq̄ p̄hi h̄uerūt ꝓ statu isto. ꝛ ita aliq̄ lē btitudinē nālē de d̄o cognito in v̄li potest attingere. Sȝ si q̄rat̄ de cognōne btitudis in pticulari: vtrū illaȝ h̄eant v̄l ō ea tristent̄. R̄n̄ꝰ sic dcm̄ fuit i p̄ꝰ. q. p̄. ista co gnō nō est polis hoi nisi supnālr̄ eleuet̄. vel igit̄ nō ea h̄it̄ illis illa cognō supnāl' in pticulari: q̄ꝛ eēt eis ad tri stitiā quā nō demeruerūt h̄re: sic d̄meruit paganus. pp̄ q̄ō d̄meritū sibi cedit cognō btitudis i pticulari ad pe nā grauissimā: vt. s. tristet̄ desperās se posse ad istā ꝑue nire: v̄l si istā cognōnē in pticulari h̄uerit nō tristabūtꝛ q̄ꝛ erūt ꝯtēti ō statu suo scīētes deū ō se ita disposuisse nec suo actu h̄ aliq̄n d̄meruisse. 33. Dis. 2ª. q. vnica. E.

Nō req̄rit̄ aliq̄d eē formā iformātē aliq̄d: vt ipm̄ sit tale ꝑ ip̄ȝ: q̄ꝛ forā nō est forā iformās totū: q̄ō tn̄ dr̄ forma lit̄ tale ꝑ ipsā: si igit̄ v̄idori idētitate eēt aliq̄ forā idē ali cui q̄ sit idētitas eius ad informatū vel ad totū: cuius est pars: sufficeret illa idētitas ad hoc q̄ illud tali for ma esset tale. 8. Distinctio. p̄. q. 4. i. X.

Nō req̄rit̄ aliq̄ successio actꝰ ad actū: neq̄ꝫ actꝰ vt tendit sup obȝ ad actū vt tēdit sup aliō obȝ: q̄ꝛ in eternitate tēdit sup vtrūq̄ꝫ: sȝ nec successio vnꝰ obi ad alterū i se extra: q̄ꝛ n̄ req̄rit̄ ad istā d̄iuolitionē exn̄tia rei extra: sic nec tpale ad etnū: sȝ req̄rit̄ ibi aliq̄ successio coꝝ q̄ sunt obā in eē obiuo nec h̄ ē idē sic h̄re ordineȝ: ꝛ h̄re ordinē in obi̇ct: q̄ꝛ p̄us vt p̄us: ꝛ posteriꝰ vt posterius p̄nt sil' itelligi: ita q̄ō in obi̇ci ipsi itellectui nō hȝ ordi nē: ꝛ tn̄ ordo est ipsoꝝ vt sūt obiecta. s. in eē coꝝ obie ctiuo: nec ex isto ordie obiectoꝝ in eē obiectiuo seq̄t̄ aliq̄ mutatio: q̄ꝛ oppositū nō succedit opposito neq̄ꝫ i cognosci neq̄ꝫ in esse. 16. Dist. 4ª. q. 2. L.

Nō req̄rit̄ nouū miraculū ad actionē agētis nālis q̄dīu agēs illō hȝ passuȝ: sȝ qn̄ nō hȝ passū nō p̄t agere nisi ꝑ miraculū det̄ sibi passū: sȝ sic a nā dari nō p̄t: ita pas siū req̄situ ad gn̄atonē nō ē i eucharistia: nec p̄t eē vel fieri ꝑ agēs nāle de aliq̄ q̄ō sit h̄. ꝛ iō oȝ ad h̄ q̄ agens nāle possit ager̄ hac actiōe: q̄ ꝑ miraculum redeat sibi passū ꝓportionatuȝ: nec tn̄ dico q̄ qn̄ redit de scō sm̄ 4.am ꝯnē q̄ agēs nāle ibi gn̄et: sȝ solꝰ d̄s creat ibi subaȝ cōpositā p̄ꝰ: sȝ si vlterior dēat sed gn̄atio alicuiꝰ de illa suba: pōt agēs nāle ibi agere ad formā substantialē: q̄ꝛ hȝ passū sibi ꝯueniēs. 12. Dis. 4ª. q. 6. D.

Nō req̄runt̄ ad itellectionē duo p̄ncipia ꝑ se lq̄tū diuer sa gn̄e diuersitate absoluta. bn̄. n. requirunt̄ due cāli ta tes ad itellectionē: quaꝝ vna cālitas fit ex p̄te intelle ctus: ꝛ alia ex p̄te obiecti: sȝ qn̄q̄ꝫ iste due cālitates pos sunt ꝯcurrere in vna nā sic qn̄ itellꝰ itelligit se. nā alta cālitas ē cōia toti enti. illa. s. q̄ est ex p̄te obi. reliq̄ aūt est determinata ad d̄terminatā nāȝ. s. itellectualē: ꝛ sic in nā itellectuali ꝯcurrit ista cālitas cōia cū illa spāli: nō ergo requirunt̄ ꝑ se ad cāndū inq̄tū differētes gn̄e diuersitate absoluta. ꝛ ꝯcedo: q̄ꝛ sm̄ v̄itatē in codē p̄t ꝯcurrere vtraq̄ꝫ cālitas. nā vbi est illa entitas quā ꝯse quit̄ cālitas obiecti ꝛ illa entitas quā ꝯseq̄uit̄ cālitas i tellectus idē pōt eē totalis cā sm̄ vtrāq̄ꝫ cālitatem re spectu intellectionis. 9. Dist. 2ª. q. 2. R.

Nō sp̄ ad h̄ q̄ volūtas auertat intellm̄ ab vno ꝛ ꝯuertat ad aliō: oȝ q̄ cognō vel cogitatō sit ꝯpatiua: q̄ꝛ vnū obȝ p̄t coḡsci ꝑ se sine cōpatōe ad aliō: ꝛ ab itellectōe illiꝰ pōt volūtas auertere itellm̄. 42. Dis. 2ª. q. 4. E.

Nō sp̄ ꝑfectissimū ē cā respcū ip̄fectoꝝ cōparādo ip̄fcā ad q̄ocūq̄ꝫ 3m. sicut ꝑfcm̄ albū nō est cā visibilitatis oī bꝰ visibilibꝰ. aut si ē cā: nō tn̄ p̄cisa ꝛ adeq̄ta. ꝛ si maxie motiuū: nō tn̄ p̄cisū: ꝛ adeq̄tū. 3. Dist. p̄. q. 3. J.

Nō sequit̄. creās. ḡ p̄ncipiās: ꝛ gn̄ans ḡ p̄ncipiās: accipiē do p̄ncipians ꝓ aliq̄ ꝯceptu vniuoco simplr̄: q̄ꝛ princi piās q̄ō ifert̄ ad h̄ q̄ō est creās: vt dr̄ de d̄o: dic̄ tm̄ re lationē rōnis: p̄ncipiās aūt q̄ō ifert̄ ex gn̄ante dic̄ re lationē realem. 29. Dist. p̄. q. vnica. D.

Non sequit̄ cogitatio nō est p̄us cognita. ḡ nec volita. nā sufficit q̄ actus cogitatiōis sit p̄ns in rōne actꝰ nō i rōe obiecti ꝯsiderati: nec recte nec reflexe ad hoc q̄ volun tas velit illā aut ꝯplaceat sibi i illa vn̄ adhoc q̄ aliq̄d sit volituȝ sufficit eius cogitationem actualiter intelle ctui inherere. 42. Distin. 2ª. q. 4. i. M.

Non sequit̄ obiectū cognitū hȝ eē diminutū. obȝ aūt ex tra hȝ eē simplr̄ ꝛ reale. ḡ illud intra nō pōt eē p̄nm̄ ꝓ ducendi cognitū extra. tn̄ ista rō bn̄ ꝯcludit: si cognitō sit minus nobilis q̄ forma extra. ḡ cognoscēs ꝑ illā co gnōnē nō p̄t ꝓducē cognitū extra. 1. Dis. 4ª. q. 1. T.

Non sequit̄. forme differūt ḡ formalr̄ differūt. vel differūt in forma sic non sequit̄. hoies plures differūt. igit̄ i hu

monitate differunt. aliō.n.est aliquid distingui: ꝛ aliud ipsum esse pmā rōnē distinguēdi vel distinctiōis: qꝛ cuꝫ hoc ꝙ ipm sit distinctū. stat ꝙ ipsum nō sit rō distinguēdi cuꝫ hoc aūt ꝙ ipsū sit pma rō distinguendi non stat ipsum non cē distinctum. 3. Dist. 2ª. q. 7. D.

Non sequit. manet forma eadē in idiuiduo pfecto ꝛ ipse cto. ḡ ipsa mutat subiectiue: qꝛ ñ māet sic mā sub forā: sꝫ sic nā i idiuiduo: supra quā qōlꝫ idiuiduū aliquid addit: ꝛ rō defectus pūtic est: qꝛ illō qō est subꝫ vni⁹ idiuidui nūc est ēt subꝫ alteri⁹ indiuidui: ꝛ illud ēt est posse ꝛ mutabile ab idiuiduo in idiuiduū. ipsa aūt forma sicut vni⁹ idiuidui nō est subꝫ: ita nec alteri⁹. ꝛ p pñs nec mutabilis de vno ad aliud. 17. Dist. p. q. 4. f. Et.

Nō sequit. nō possuꝫ velle cē miseruꝫ. ḡ de necītate nolo esse miserꝫ: qꝛ nolle est act⁹ positiuus nolētis sicut ꝛ velle. ꝛ ita liberū vnū sicut aliō: qꝛ neutrū elicio necīo circa qōcūqꝫ obꝫ: ꝛ iō possuꝫ nō elicere nolle circa malū: sicut velle circa bonū. tñ sicut circa malū ōnīā ñ possū elicere actū volūtatis nisi nolle: sic circa bonū oblatū nō possū elicere actū volūtatis nisi velle: ꝛ iō bñ sequit. nō possū velle esse miserꝫ. ḡ nō possū odire btitudinē. sꝫ ex h nō sequit. ḡ necīo volo btitudinē. qꝛ nullū velle necīo elicit a volūtate. 49. Dist. 4ª. q. 10ª. E.

Non sic se hñt mala ad punitionē: ꝛ bona ad remunerationē: qꝛ ad h qō mala pñt puniri tempłr ꝛ sufficient sꝫ pena etna sit cōmutata in tpalē: sꝫ bona merita ñ pñt pmiari sufficient p talē tpalē cōmutationē: nec p pñs nisi ipꝫ pmiū eternū in se sit collatū: qō nūq̄ sit viatori: ꝛ iō sp remanet ius sibi saluū ad gloriā quā acqsiuit p illa merita. 22. Distin. 4ª. q. vnica. B.

Non sic erāt mali demeritorie: ꝛ culpabilr odiū ati: qꝛ non sic erant ipi in via ꝛ in tmino: sicut nec boni: ꝛ lꝫ modo sint i clpa: ñ tñ demererent vt viatores eliciēdo actū. quē elicere iputet eis ad dmeritū. 5. Dist. 2ª. q. 1ª. L.

Nō solū attritus p aliqō tps vsqꝫ ad certū instās in vltimo istāti recipit grāꝫ delentē pctm: tāq̄ p ōtatē meriti de ꝯgruo. Sꝫ nō hñs talē actū q̄ sufficiat ad meritū de ꝯgruo. sꝫ tñ hñs volūtatē suscipiēdi sacrm ecclesie ꝛ sine obice pcti mortalis actualr sibi scō vel in voluntate iherentis recipit nō ex merito: sꝫ ex pacto diuī efficacis istiꝰ sacri: vt sic par attritus ēt attritiōe q̄ non hꝫ rōneꝫ meriti ad remissionē pcti volēs tñ recipe sacrm pnie. sicut dispēsat in ecclesia ꝛ sine obice in voluntate pcti mortalis in actu i vltimo istāti illiꝰ platōis vboꝝ in q̄. s. est vis sacri istius recipiat effcm sacri. s. grāꝫ penitentialē nō qdē ex merito: qꝛ dispō iterior nō erat sufficiēs p modū meriti: sꝫ ex pacto dei assistētis sacro suo ad effcm illū ad quē istituit sacrm: alioqn nō appareret qūo sacrm pnie cēt scda tabula. si nūq̄ p ipꝫ vt sacrꝫ ē posset recupari scda grā amissa: sꝫ tñ p attritionē tāq̄ per puiam dispōnem ꝛ per conditionem tanq̄ per dispositionem completiuā. 14. Dist. 4ª. q. 4. E.

Non solū cū vxore: sꝫ cū ꝯcubina vel meretrice ꝯbit affinitas ꝯsanguineoꝝ ipsius viri. imo in incestu nō suffic ad affinitatē pprie dictā ꝙ sit vxor: sꝫ requirit carnalis ꝯiunctio: vt hr̄. 35. q. vlti. fraternitatis vbi dr̄ de ꝯiugibus ꝙ si vna caro fuerint ñ pt esse ꝙ aliquis sit ppinquus vni coꝝ quin ptineat alteri in q̄ dat itelligi affinitateꝫ non ꝯbi nisi mediāte cōmixtione carnali: extēdendo tñ affinitatē dr̄ ꝯbi non solū cū vxore carnalr cognita: sꝫ ēt cū nō cognita: ꝛ qō plus est: cū illa cuꝫ q̄ pcesse ꝯbūtur spōsalia. Ubi est aduertendū: ꝙ istō vinculū ꝯctū ad aliquā pp ꝯiunctionē eiꝰ cū aliq̄ ꝯsanguineo. ꝛ h siue ꝯiunctionē mrīmonialē siue ꝯcubinariaꝫ. dr̄ cōit publice hōestatis iustitia. 41. D. 4ª. q. vnica. B.

Non solū in relonib⁹ realib⁹ non pt eē eadē relo realis i vtroqꝫ extremo. sꝫ alia ꝛ alia. imo h veꝝ est in relonibus sꝫ rationē. Quia. n. relones rōnis sint diminute entitatis respcū relonū realiū. tñ i sua entitate hñt oppōnē ꝛ distinctionē correndentē sue entitati vtpꝫ in exemplo satis ꝯueniēti. relo. n. cāe vt dr̄ de deo est tñ rōnis: ꝛ tñ ipsa cā suo mō oppōneꝫ ꝛ incōpossibilitatē tāteꝫ hꝫ ad cātū sicē pnitas ad filiū. 6. q. q. Bb.

Non solū pctā sꝫ circūstātias pctōꝝ notabilr aggrauātes includit pceptū. iuxta illud Aug. prius ꝯsideret q̄litateꝫ criminis in loco in tpe in pseuerātia i varietate psōe ꝛc. Saltē illas dico aggrauātes ꝛ necīo ꝯfitēdas q̄ spāli phibitōe phibet. v. g. alienū accipe est illicitū. sꝫ spāli phibitōe phibet accipi de loco scō ꝛ iō spāle pctm. s. sacrilegij per hanc circunstantiam ꝯstituitur. Simlr ē illicitū nō suā cognoscere: sꝫ si q̄ ppīqua sit spāli phibitiōe phibet: ꝛ iō spāle pctm. s. incest⁹ p hāc circūstātiā ꝯstituit. frequētia et ñ ē dubiū ꙗ ē circūstātia simplr ponēs aliō pctm. qꝛ q̄libet vice cōmittit nouū pctm ꝛ de similibus sic hēat iudiciū. Multe aūt sunt circūstātie ex q̄bus pctm ē aliq̄ mō grauius: qꝛ si maior tētatio: ꝛ hoc vel ex pte obiecti. vel ex pte psone. peccātis de q̄bus nō est ita certū ꙗ oporteat illas ꝯfiteri tñ tutū ꝛ vtile ē hoc fieri. De aliq̄s vō q̄ nihil ad. h. pa sz sine q̄ cēt tāta grauitas cū alia circūstātia iptinēte fatuū est ꝯfiteri: vtpote si aliqs peccat cū aliq̄ q̄ vocat berta vel lucia ꝛ hmōi. 17. Dist. 4ª. q. 1. N.

Non sufficit sola volūtas ad meritorie volēdū: sꝫ reqrit grā tāq̄ pn^m cooperās: nec ista volūtas est ptiale pn^m pncipale vel sufficiēs ad ponēdū ptiale pn^m. s. grāꝫ in eē: Quia. n. grā lꝫ hita volūtas vtēs sit pncipale agēs respcū actus: tñ grā nō hita ipsa nō est sufficiēs ad ponēdū grāꝫ iesse: qꝛ grā non pt iesse nisi a solo deo creāte. ꝛ ita āgelus nō hꝫ totale pn^m actiuū ad agēdū talē actū: nec est pncipale ptiale pn^m actiuū in cuius ptāte sit pducere reliquū pn^m actiuū ptiale iesse: ꝛ amouere īpedimētū visus sui ꝛ sui cōprincipij ad eliciēdū actū ꝛ effcm cōeꝫ eoꝝ. Exēplū istius esset. siqs hñs visuꝫ cēt in tenebris. lꝫ tūc hēat pn^m ptiale actus vidēdi. ꝛ pncipale pn^m videndi. qñ ꝯcurrūt lumē ꝛ potētia visiua: ñ tñ hꝫ tūc totale pn^m nec pn^m pncipale sufficiēs ad ponendū illud qō reqrit ad effcm istoꝝ duoꝝ pncipioꝝ ptialiū: nec ēt posset amouē īpedimēta. ꝛ iō lꝫ iste hēat potentiā visiuā p q̄to hꝫ pn^m diminotū respectu visionis: non tñ i ptāte eiꝰ esset videre. Ita dico ꙗ in ptāte āgeli ñ est meritorie velle: qꝛ nō est i ptāte eiꝰ hēe grāꝫ nec p ꝯñs vti grā: nec ēt vti volūtate sua cū grā ista ad actū suū eliciēdū ꝛ dēo hc negatiue sūt vē: qꝛ nō est in ptāte eius hēc formam. qua vtatur nec amouere impedimenta. 7. Distin. 2ª. q. vnica. J.

Non sufficit ad vnitateꝫ pusationis vnitas subiecti ꝛ habit⁹ oppositi. sꝫ reqrit vnitas ꝯtinuitatis eiusdē i subiecto eo mō q̄ pt hēc esse i subiecto. pꝫ hoc p sile: qꝛ ad vnitatē negatōis non sufficit vnitas affirmationis. nā non sor. qō est negatio vnius nūero affirmationis pt esse non solū plura nūero. sꝫ i plibus spē ꝛ gñe. ꝛ tot esse quot sūt entia q̄ non sūt sortes. ita ꝛ pusatio pt esse eiusdeꝫ forme ꝛ tñ nō eadeꝫ pt ēt esse in eodeꝫ subiecto plurificata: si sit iterruptio: sicut ꝛ habitus eiꝰ est plurificat⁹ si cū iterruptione inesset illi subiecto. siue eniꝫ positiuum siue priuatiuum vel negatiuum idem numero reparare hoc. 22. Dist. 4ª. q. vnica. U.

Non sūt psone eq̄les sꝫ sapīaꝫ nisi vt hñtes vnā magnitudineꝫ. ꝛ iō si sm q̄cūqꝫ pfectiōeꝫ essentialeꝫ sunt eq̄les. sp pxīa rō eq̄litatis est magnitudo illiꝰ pfectionis ꝛ iō p solā magnitudineꝫ itelligit ipse q̄cūqꝫ pfectōeꝫ essentialem. quantum. s. ad illud quod est fundamentū equalitatis: quia nulla fundat nisi sub ratione magnitudinis. 6. q. q. C.

Non sūt opposita in diuinis: imo nec in creaturis trāsire ꝛ manere si recte itelligat: trāsire pp realē idētitatem: ꝛ manere pp ꝓpriā quiditatē: nec sequit: manet. ḡ manet realiter distinctum: sed sicut aliquid manet qn̄ sua ꝓpria q̄ditas nō ē destructa siue p corruptionē siue p resolonē in sepacā potētiā siue p cōfusionē. sicut p°mō trāsit ignis i aquā. 2° mō si p potētiā diuinā resolueret ignis in materiā primā fm se manētē. 3° modo si ex eo ꝛ aqua generaret mixtū neutrius actualitate manēte: nullo istoꝝ modorū trāsit aliquid i diuinis. ꝛ solūmodo sic trāsire infert nō manere. Nō ergo sequit. oppositū manet hoc ē i ꝓpria ꝛ pfecta ꝛ plena actualitate: ergo manet realiter distinctum. 6. q. q. M.

Non sunt in deo virtutes fm illud iperfectiōis qd̄ est in eis: sz ablato eo qd̄ est impfectiōis: sicut pz in exēplo adducto de temperantia. illō. n. req̄rit in nā tēperata posse eē aliquā delectatōez imoderatā: ꝛ h̄ ē ipfectionis: ꝛ pp hoc magis ꝓpe ponim° ibi iustitiā q̄ tēperātiā: q2 illa nō ita req̄rit aliquē excessū in passionez vel aliquā talē impfectionē sicut requirit tēperātia. vtruz tn̄ iustitia vt ibi est sit v̄tus ꝓcū ad illā rōnē q sit distīcta formalr a volūtate. ꝛ q̄si regula ei° vel tm̄mō sit volūtas sub rōne p̄me regule seipsā determināris: dubiū est: q2 si 2m ponat magis soluit rō: q2 tūc nō est ibi sub rōne v̄tutis moralis. q 6. Dist. 41. q. 1. M.

Non tn̄ ad creaturā relo nō icludit in rōne eētiali alicuius persone: sz nec aliquo mō pōt ptinere ad aliquā q̄n vniformit ptieat ad totā trinitatē: q2 tota trinitas vniformit se hz ad oē aliō a se fz qd̄cūq3 eē: siue fz eē in re: siue fz eē intelligibile. 27. Di. p̄. q. 1. F. K.

Nō tn̄ itellect° patit ab obo reali īp̄mēte spēm realē: sz ab illo obiecto: vt in specie intelligibili: patit passione itentionali: ꝛ illa passio est receptio itellectionis: que est ab itelligibili inq̄tum itelligibile est relucēs i specie itelligibili ꝛ istud pati est itelligere q si arguas q tūc itellectio non est motus rei ad aiaz: dico nō seq̄t: q2 ipsa spēi ē q̄dā mot° rei ad aiaz: q̄tenus res hz eē in illa spē: itellectio ēt seq̄ns spēz ip̄sam est motus rei ad animā: q̄ten° p itellectōez obz hz eē i aia actualr cognitū: qd̄ p̄us tn̄ hūit eē hītualr cognitū. 3. Dis. p̄. q. 6. L.

Non tn̄ realr ꝛ vere dr̄ xp̄s sic fili° marie: sicut de° realr ꝛ vere dr̄ oīs creature: sz reali generatiōe passiua accepit illā nām actualr exn̄tez pp qd̄ sequitur ip̄m reali filiatione esse filium. 8. Dist. 3ª. q. vnica. F. G.

Non tenet aliq̄s necessario hēre falsaz opinionē d̄ suo supiori sz monitio eius vel p̄ceptū pt in se esse irrōnabile ꝛ ifructuosuz: ꝛ rōnabilr ꝛ vtiliter tūc laborādū est ad eius reuocationem ꝛ ad correptionez vel amotionez talis p̄lati fortiē p̄cipientis. ꝛ tūc nō tenet subdit° reputare p̄ceptū ei° tāq̄ rōnabile ꝛ fructuosuz. sed potest oppositum reputare sicut est. ꝛ sic contemnere nō approbando. 3. Dist. 4ª. q. 4. F.

Non tenet hō nec tentione necitatis ꝯ quā sit pcm̄ mortale. nec tentione minori ꝯ quā sit pcm̄ veniale referre sp actū suū in deū actualr vel virtualiter. q2 deus non obligauit nos ad hoc. neq3 vr̄ esse i istis actib° sufficiēs rō bonitatis: vt sint meritorij: q2 non vr̄ minor relatio sufficere ad meritū q̄ relatio v̄tualis q̄lis non est hic. Sunt ḡ multi actus indifferētes nō tn̄ fz esse qd̄ hn̄t in specie nāe: sed ēt fm esse qd̄ hn̄t in eē morali. ꝛ sunt ēt idifferētes ad bonū meritoriū ꝛ malū demeritoriū q2 vnū idiuiduū pt esse tale ꝛ aliud tale. multi ēt singulares act° eliciti sunt idifferentes: q2 nec sunt tales nec tales: ꝛ nō solū actus non huani de q̄b° non est sermo sicut mouere barbā. leuare festucā ꝛ hui° q̄ ꝓcedūt ex sola imaginatiōe n̄ ex libero arbitrio ipellēte. sz ēt de actibus libere elicitis. 41. dist. 1ª. q. vnica. C.

Nō video q̄n eē in alio ente sit iferius: q̄ eē in se: ꝛ q̄n sit magis ipfectiōis dpēdere q̄ nō depēdere: ꝛ iō dico q oē eē cuiuscūq3 alteri° gnīs a sb̄a. s. accn̄t]: ē ipfecti° q̄cūq3 qd̄ ē ps sbe sic ē mā 12. Dis. 2ª. q. 2. F. E.

Non videret aliquid nisi esset mediū: non q de per se rōne coloris visibilis sit aliquid cāre in medio: ad hoc q videat: sz q2 spēs visibilis ꝛ visio sunt effect° ordinati eiusdez obiectiue coloris: ita q spēs prius nata est gigni q̄ visio: sic act° p̄mus q̄ act° scd̄s: ꝛ p̄us est spēs in medio vel organo ꝓpinquiori q̄ i medio vel orgāo distātiori: sicut ꝛ vlr forma eiusdez rōnis p̄us cātur in ꝓpinquiori q̄ in remotiori. 9. dis. 2ª. q. 2. F. C.

Non vr̄ q aliq̄ rō itrinseca q̄re nāli repugnet q̄n sp q̄cūq3 p se existente possit aliq̄d minus eo p se existere: sz rō extrinseca forte ipeditiua talis p se existētie assignet ꝯrietas corrūpentis. 2. Dis. 2ª. q. 9. G.

Non vr̄ ꝯdictio: qd̄ in p̄mo istanti pena insit vel infuissz nāe angeli: potuit ēt imediate dari a dō pro illo p̄mo instanti sicut ꝛ beatitudo: dicēte Aug. 3. de lib. arbi. si de° ab inicio fecisset holem in pena: nō essz pp h̄ vituperādus deus nec iniustus: sz si ab initio nō fuisset i pena: ꝛ postea fecisset eum in pena sine suo demerito vituperandus esset. 5. Dist. 2ª. q. 2. F. B.

Non vr̄ intelligere rōnem actionis q̄ ponit eaz ita absolutā q simplr nullū respcm̄ hēat ad ꝓductū vel passū: imo nec actio in diuinis est q̄n sp p eā aliq̄d vel aliq̄s accipiat esse. 13. Dist. 4ª. q. 1. F. B.

Non vr̄ necessariū ad relonē realē q illud absolutū: qd̄ est fundamentū vnius relonis ex se inclinet ad reliquū: sz q ip̄m sit tale q posito termino ad ip̄z: ꝛ ad terminū sequat talis hītudo ex nā extremoꝝ: ita q q̄cunq3 relo ꝯsequit ad extrema ex nā rei sine ꝯsideratōe itellectiua est realis: ꝛ tūc dico q oē agēs creatuz tale est q posito aliquo effectu p ip̄z ad ip̄z vt ad fundamētū: ꝛ ad ꝓductiuū: vt ad terminū ꝯsequitur hitud° eoꝝ: rō aūt quare relo real actualr ꝯsequit: nō est nisi q2 hoc ē h̄: ꝛ illud est illud: sicut rō quare albedine: ꝛ albedine positis sequit relo realis actualis: vt silitudo nō ē nisi hec albedo: ꝛ illa albedo. ꝛ binariū ꝛ ternariū positis in esse: quare sequit maioritas ꝛ minoritas realis non est alia rō: n si q h̄ est binarius: ꝛ ille ternarius: sed tn̄ rō potentialitatis in fundamēto ꝛ termino: q̄re. s. possit seq̄ hitudo realis possz assignari gn̄alis: quecūq3. n. pn̄t eē partes alicuius totius sūt possibilia ad formaz illius totius: ꝛ sicut ēt si possunt eē ptes alicuius toti° vnius p se possunt esse possibilia ad formā illā: qua illud est p se vnū. sicut pz de partib° corpis organici respectu aie itellectiue. ꝛ ēt si possunt eē ptes alicui° vni° vnitate ordinis: possūt eē pota ad formā illi°a qua illud totū est vnū fz ordinē: ꝛ gn̄alr pz ꝓpō de potētialitate partiū fz phm. 5. meta. vbi vult q ptes sūt sicut mā respcū totius: oīa aūt creata: q2 limitata nata sunt esse ptes toti° vniuersi: qd̄ est vnū vnitate ordinis: sicut pz. 12. meta. ꝛ iō qdlz illoꝝ est potētiale ad istā formā q̄ est ordo: vt. s. hēat ordinē ad aliā ptē. ꝛ hoc vel fm eminētiā que est in naturis diuersis in vniuerso: vel fm eq̄litatē: q2 ordo ē partiū: disponi q3 reꝝ dispō fm Aug. de ciui dei: vel fm actionē ꝛ passionē: siue fz cālitatē: ꝛ iō qd̄cūq3 agēs creatū ꝓducens effcm̄ ita potētiale est: q2 ad ip̄m: ꝛ ad effcm̄ ꝓductū pōt ꝯseq̄ ordo inter ea: nō sic iter agēs illimitatū ꝛ ei° effcm̄: q2 illud agens nō est potentiale: nec ad formā absolutam: nec ad relonē pp eius infinitatem. 30. Dis p̄. q. 2. O.

Nō vr̄ necitas ponēdi v̄tutes morales ifusas. sz acq̄sitas tn̄ i hīs q̄ hn̄t eas acq̄sitas vl hr̄e pn̄t: nec ēt i aliis: q̄. s. n̄ pn̄t eas acq̄rē pp defcm̄ v̄us lib. arb. q2 n̄ est maior rō: q̄re isti dēant hēre ꝛ nō illi. 36. Dis. 3ª. q. vnica. P.

Non vr̃ q̃ anima possit attingere ad intellectio nez alicu
ius obiecti: ẽt mediante sensu: quin ad intelligendũ idẽ
obm possit angelus attingere sine sensu. 15. q. q. .C.

Nõ vr̃ q̃ illõ qñ fũdat i aliq̃ possit hie rõnẽ aliquã necẽi
tatis vlteriorẽ vltra illõ i q̃ fũdat: nec ẽt q̃ fũdatũ pos
set hr̃e duplicẽ rõnẽ necẽitatis: ⁊ illõ in q̃ fũdat tm̃ vni
cã. q: tũc circũscripta p̃ ipoẽ vl̃ poẽ illa vnica rõne ne
cessitatis i fũdamẽto adhuc remaneret alia rõ necẽita-
tis i fũdato. ⁊ ita illõ fũdatum remaneret necẽiuz. ⁊ tñ
nõ remaneret necessitas fundamẽti. 16. q. q. P.

Nõ vr̃ ꝓbabile ꝯdicere pħis i illo pº noto de beatitudi
ne q̃ cõsistat i opatiõe vel nõ. lz eni errauerit: vel poti
us nõ attigerit i quo obiecto vel magis sub q̃ rõne sit
btitudo: tñ istõ pmũ notũ i quo sit pfectio finalis crea
ture rõnalis an. s. i potẽtia vl̃ eẽntia: quoꝝ distinctionẽ
habemꝰ ab eis: an ẽt i operatiõe vel habitu q̃ sitr bẽ-
mꝰ ab eis nõ ẽ v̾isile eos latuisse. 49. dis. 4ª q. 2. ª. D.

Nõ vr̃ rõnabile q̃ vna fo͞ra nãlis q̃tũ ad iclinationẽ suã
nãlẽ subsit volũtati create. si. n. graue manẽs actu g̃ue
moueret sursũ a dõ: ⁊ si graue sit ipsc̃tã ꝑoº obedi͛tiali
ad dz nõ tñ vr̃ moueri passiue nãlr ex pte sua. ⁊ q̃cq̃d
sit ibi ñ vr̃ q̃ aliq̃ fo͞ra nãl iclĩatõe sua nãli subsit oio i
oi actu suo volũtati create. ita q̃ ad h̾ nãlr i iclicẽ. ad
qõ volũtas creata vult eã iclinari. 3. Dis. 2ª. q. 10. E.

Obiectũ circa qõ p̃fici p̃ viatoꝛ: nõ p̃t eẽ nisi dz vl̃
creatura sz circa deũ sufficiẽter p̃ficit tri
bꝰ v̾tutibꝰ theologicis. ⁊ hoc pfectissime quantũ p̃fici
potest. si illi tres habitus sint perfectissimi in suo gñe.
circa creaturã vero nõ loquendo de speculatiuis: itel
lectus perfectissime perficit per prudentiã: si pruden-
tia sit perfectissima: ipsa enim est de oi agibili: ⁊ quan-
tũ ad omnem cõditionem agibilis perfectissime noti
tia. Silr quãtũ ad appetitũ perfectissime perficit tri-
bus virtutibꝰ moralibus si sint perfectissime: q: tã cir
ca aliũ ⁊ appetibile alteri q̃ circa se ⁊ appetibile sibi.
⁊ h̾ vl̃ pº ⁊ directe: vel scd̃ario ꝓp illa pª: ⁊ h̾ itelligẽdo
de istis q̃ttuoꝛ v̾tutibꝰ cardinalibꝰ q̃ nõ sint i aliq̃ vnꝰ
bitꝰ nũero: q̃ sit sibi vlĩs tẽperãtia vel vlĩs iustitia: h̾ ẽ
circa oia: sz q̃ singule spẽs iustitie insint i suis ꝓpriis sin
gularibus. Per tres aũt virtutes theologicas sufficiẽ
ter perficit viatoꝛ circa deũ imediate: q: circa ipm vt
immediate cognoscendũ in via sufficiẽter p̃ficit fides.
q: de deo in via non potest haberi nisi cognitio fidei.
sicut dictũ est supra in tertio. di. 24. Circa aũt ipsuz vt
diligibilem in se sufficienter perficit charitas: ⁊ vt ap-
petibilem vt cõmodũ mihi sufficienter perficit spes: si
cut pz in q̃ onibus superioribus de fide spe ⁊ charitate
sed nõ ꝯuenit viatorem hr̃e circa deũ actus ordinatos
alios q̃ itelligere diligere ipsum in se ⁊ appetere eum
mihi vt bonũ meũ. Cõsilr circa omne aliud bonum a
deo vt circa obiectũ sufficiẽter perficitur viatoꝛ habi
tus intellectualibus ⁊ appetitiuis. Sed isti hitꝰ intelle
ctiui p̃ficiẽtes itellz sũt v̾tutes intellũales. ⁊ ille sufficiẽ
ter perficiunt viatorem q̃tũ possibile est: ⁊ ad ꝯsiderã
dum ⁊ ad syllogizandum practice: habitus etiam ap
petitiui sunt virtutes appetitiue: que virtutes sufficiẽ
ter perficiunt viatorem ad appetendũ vel ad diligen
dum: siue in ordine ad se: siue ad aliud. Igit hõ perfe-
ctus tribus virtutibus theologicis ⁊ virtutibus intel
lectualibus speculatiuis ⁊ practicis ⁊ virtutibus mo-
ralibus ordinantibꝰ ad se: ⁊ ad alteꝝ perficit quãtũ
põt cõpetere viatori. ⁊ ideo nõ videt aliqua necessi-
tas ponẽdi aliquos alios habitꝰ ab istis q̃ sũt v̾tutes
theologice itellũales ⁊ morales. 3. Dis. 3ª. q. vnica. C.

Obiectuz fruitiõis opz q̃ sit aliq̃ bonitas quiditatiua: ⁊
non perfectio suppositi: q: perfectio suppositi: vt disti
guit ꝯ perfectionem quiditatiuam: nec est formalis rõ
agendi: nec est formalis rõ termini alicuius actionis.
perfectio aũt quiditatiua nõ est: nisi perfectio abstra-
cta a supposito: que d̾ se respicit omne suppositũ idiffe
renter. ⁊ ideo bonitas vt terminat actũ fruẽdi: opz q̃
sit tm̃ perfectio quiditatiua. vnitas aũt põt esse ⁊ per-
fectio quiditatiua: ⁊ rõ suppositi: q: non dicit rõnẽ de
se principij actus: nec rõnem formalẽ termini alicuius
actus. est igit bonũ nõ q̃ocũq̃ sumptũ: sed bonũ qui
ditatiue sumptuz terminus fruitionis: q: est perfectio
quiditatiua. que. s. est rõ essentialis: ⁊ nõ rõ suppositi. sz
vnitas vno mõ est ratio essentialis. alio modo rõ sup-
positi. 2º modo non est rõ formalis: nec terminus for
malis actus fruitionis. Ideo dico q̃ ens prima diuisio
ne diuidit in ens quiditatiue: ⁊ in ens hñs quiditatez:
quod est ens subsistẽs. Nũc aũt: quicquid est perfectio
formalis: est ens quiditatiue ⁊ entitas quiditatiua. nã
perfectio formalis est: que in quolibet ente melius est
eẽ: q̃ nõ esse: sed nihil est tale nisi sit entitas quiditati-
ua: put abstrahit a subsistere. Ens aũt subsistens hñs
quiditatem est contrahẽs illã perfectionem. Et nõ est
formalr illa perfectio quiditatiua. Nunc aũt est ita: q̃
vnũ qõ ꝯuertit cum ente est tam ens quiditatiue: q̃
ens subsistens: ⁊ ideo est tam essentiale q̃ notionale: sz
bonũ (vt hic loq̃mur de eo) vt dicit formalẽ rõnẽ termi
nãdi actũ volitõis: ẽ entitas q̃ditatiua. 1. di 1. q. 2. K.

Obiectũ hz aliquã cãlitatẽ p̃tialẽ respũ itellõnis. ⁊ h̾ in
quãtũ ẽ actu itelligibile: ⁊ itellũs hz suã cãlitatẽ respcũ
eiusdẽ actꝰ sz quã ꝯcurrit cũ obo ad talẽ actionẽ p̃fe
cte ꝓducẽdã: ita q̃ ista duo q̃ñ sunt i se p̃fecta ⁊ vnita
sũt vna cã itegra respũ intellectiõis. 3. Dis. 2ª. q. 8. C.

Obiectũ in q̃tũ motiuũ ⁊ in q̃tũ p̾io terminatiuũ: ⁊ p ꝯñs
vt dupl̾r necẽio requisitũ vel coexactũ ad actũ est eq̃ illi-
mitatũ: ⁊ iõ nihil alio est sic obiectũ: i ñ aliõ ẽ obz scd̃a
rio terminãs. nec opz obz illimitatũ eẽ p̃cise terminãs
q̃ocũq̃ actũ: sic p̃cise ẽ mouẽs: ⁊ rõ actꝰ: q: aliq̃d p̃t
seq̃ terminũ pᵐ: ⁊ eẽ terminꝰ 2ꝰ. nihil ãt p̃t eẽ scd̃ario
mouẽs ad actũ: rõ ẽ q: dẽ mouẽs aliq̃lr p̃cedit actum
nõ ãt q̃ocũq̃ tminãs p̃cedit nec coexigit ad actũ: sed
scd̃ario terminãs seq̃t actũ sic mẽsuratũ ⁊ cãtũ: sic itel
lectio i nobis seq̃tur obiectũ. 35. dis. p̃. q. vnica. i. M.

Obiectũ nãle hoc est nãliter attingibile adequatũ intelle
ctui nostro. ⁊ si pro statu isto sit quiditas rei mãlis: vel
forte adhuc spalius q̃ditas rei sensibilis intelligendo
non de sensibili ꝓprie solũ: sed etiã de incluso essentia
liter vel virtualr in sensibili: tñ obiectum adequatũ in
tellectui nr̃o ex nã potẽtie non est aliq̃d spãlius obie-
cto intellũs angelici: q: q̃cq̃d põt intelligi ab vno ⁊ ab
alio: ⁊ hoc saltẽ cõcedere dz theologus: q̃ ponit istũ
statũ nõ esse nãlẽ nec istã ipotẽtiã intelligẽdi respectu
multoꝝ intelligibiliũ eẽ naturalem sed penalẽ. Iuxta
illud. 15. de tri. 27. certe inquit oculis tuis interiori-
bus lux illa monstrauit. illa. s. eterna de qua ibi locu-
tus est: ⁊ subdit. que igit cã est cur acie fixa lucem ipaz
videre nõ possis: nisi vtiq̃ infirmitas: ⁊ q̃s eã tibi fe-
cit: nisi iniq̃tas. ⁊ de hoc supra ibidem. Ubi ania mea
vbi te sentis esse: vbi iaces: seq̃tur. agnoscis recte te eẽ i
h̾ stabulo q̃ samaritanꝰ ille pduxit illũ quẽ repit multis
a latrõibꝰ iflictis vulneribꝰ semiuiuũ relictũ. Tñ phs
qui statũ istuz diceret simplr nãlẽ hoi: nec aliũ expertus
erat: nec rõne cogẽte ꝯclusit. diceret forte illõ eẽ obm
adeq̃tũ intellũs hũani simplr ex nã talis potẽtie qõ p̃ce
pit sibi esse adequatum pro statu isto. 14. q. q. P.

Obiectũ volitũ a diuis volũtate nõ mutat in isto esse: q:
nõ põt esse successiue sub oppositis. ꝯtingẽter tñ est in
isto esse: ⁊ hec cõtingẽtia est a parte volũtatis ꝓducẽ
tis ipm in tali esse: ⁊ ista ꝯtingẽtia volũtatis põt esse si
ne mutatione voluntatis. 39. Dis p̃. q. 1. I. T.

Obiectū non est pñs intellectui possibili in cognitiōe abstractiua ante actū elicitū: nisi per aliquod representatiuum: quod voco speciē. 3. Dis. ꝑ. q. 6. 7. E.

Obiectū ꝑmū. i. adeq̄tū intellꝫ angelici nō est cēntia sua: sꝫ totū ens cōprehēdēs sub se spēs intelligibiles ꝛ sensibiles: lꝫ aūt cēntia sua sit actu itelligibilis: non tñ singulare sensibile loquēdo de itelligibili itellectione abstractiua tali: quali cognoscit vle. 9. Dis. 1ª. q. 2. ī. N.

Obiectū ꝑm bitus ꝯtinet sub p̄io obto potētie: vel saltē nō excedit: qꝛ si bitus respicit aliqd obiectū. qd nō cōtinet sub primo obiecto potētie: sꝫ excedit: tūc ille habitus nō cēt habit⁹ illi⁹ potētie: sꝫ faceret eā nō eē illā potētiā. sed aliam. 3. Dis. ꝑ. q. 3. A.

Obiectū ꝑm potētie assignat illud: qd adeq̄tur potentie in rōe potētie. nō aūt qd adeq̄tur potētie: vt i aliquo statu. quēadmodū ꝑm obꝫ visus nō ponit illd: qd adequat visui exñti i medio illūinato lumie cādele ꝑcise: sꝫ qd natū est adeq̄ri visui ex se: quātū est ex nā sui. nūc aūt: vt ꝓbatū est ꝑus ꝯ ꝑmā opōnē ad qōnē de ꝑmo obo intellꝫ: lꝫ est adeq̄to: q̄ ponit q̄ditatē rei mālis eē ꝑm obꝫ: nihil ꝑt adeq̄ri itellui nr̄o ex nā potētie i rōne ꝑ obti nisi cōissimū: tñ ꝓ statu isto ei adeq̄t i rōe motiui q̄ditas rei sēsibil. ꝛ iō ꝓ statu isto ñ nālr itelliget alia q̄ nō ꝯtinent sub illo ꝑ⁰ motiuo. 3. Dis. ꝑ. q. 3. F.

Obiectū ꝑm ꝑus nālr est pñs potētie respiciēti tale obm vt ꝑm q̄ scōariū obꝫ sit pñs. ꝛ lꝫ maxie vex est qñ solū ꝑm obꝫ ex nā rei ꝛ ex se est obꝫ: ꝛ scōariū obiectū ñ ex se est obiectū illi⁹ potētie: sꝫ fit ꝑ actū isti⁹ potētie i tali eē. lꝫ mō ꝑm obꝫ itellꝫ diui ꝛ volūtatis diue ē sola cēntia diua. ꝛ oia alia sūt tm̄ scōaria obta ꝛ ꝓducta aliq̄ mō i tali eē obiecti ꝑ actū itellꝫ diui ꝑus igr̄ nālr ē cēntia diua pñs itellui suo vt ꝑm obiectū q̄ aliqd aliō. sꝫ intellꝫ diu⁹ hñs cētiā obiectū sibi pñs nō tm̄ est potētia opatiua circa illō: sꝫ potētia ꝓductiua notitie adequate illi itellui vt ꝑn⁹ ꝓductiuo. ꝛ illi cēntie cui⁹ ē vt obiecti. igr̄ tūc est ꝓductiua vbi ifiniti. ꝛ ꝑ ꝯñs vbi geniti i nā diua. Silr volūtas hñs cētiā illā actu itellectā vt obiectū sibi pñs nō tm̄ est potētia opatiua q̄. s. fōalr hñs eā amet ipꝫ obiectū: sꝫ ēt potētia ꝓductiua amoris adeq̄ri infiniti. ꝛ ꝑ ꝯñs psone spirate i nā diuia. ꝑus ḡ nālr q̄ intellꝫ ꝛ volūtas diua hēant vl respiciāt aliqd aliud obiectū scōariū: hētur ꝯpleta rō ꝓductiōis psonaꝝ diuaꝝ itrisecaꝝ. ꝛ ꝑ ꝯñs ille psone prius ꝓducūt q̄ aliqd aliō obꝫ pñtet. ꝛ ꝑ ꝯñs multo magis ꝑus q̄ aliqd aliō obiectū causet. 1. Dis. 2ª. q. 1. ī. D.

Obiectū ꝓportionatū potētie supiori est cōe ad obiectū ꝓportionatū potētie iferiori. ꝛ ita ens ſm q̄ abstrahēs a sēsibili ꝛ isensibili est vē ꝓpriū obꝫ itellꝫ qꝛ itellꝫ tanq̄ potētia supior pōt hr̄e actū tā circa sensibile q̄ circa isēsibile. vñ ista abstractio q̄ vr̄ eē nō appropriatio: est sufficiēter appropriatio respcū potētie supioris ꝛ ē circa vtrūq; obꝫ ꝑ se q̄lis ē itellꝫ. 3. Dis. ꝑ. q. 3. ī. C.

Obiectū qdcūq; si moueat ad aliquā notitiā: tūc ſm vltimū vtutis motiue mouet ad ꝓpriā ꝛ pfectā notitiam sui: igr̄ nec ꝑt mouere ad notitiā simplr̄ pfectiorē illa nec per consequens ad notitiam propriam perfectioris obiecti. 14. q. q. ī. D d.

Obiectū respcū potētie hꝫ p̄io pñtiā realē. s. approximationē talē: vt possit gignere spēꝫ talē i intellu: q̄ ē forma intellꝫ. Scōo ꝑ istā spēꝫ genitā: q̄ est imago gignētis: est obiectū pñs sub rōne cognoscibilis siue repñtati. p̄ia pñtia ꝑcedit scōaꝫ nālr: qꝛ ꝑcedit nālr ipssionē spēi ꝑ quā est fōalr scōa pñtia. 3. Dis. ꝑ. q. 6. ī. J.

Obiectū ꝑmū theologie in deo facit oia alia actu cognita in intellꝫ suo: ita q̄ i p̄io signo nāe est cēntia diuia ꝑ⁹ cognita i intellꝫ suo: ꝛ i 2⁰ signo nāe q̄ditates vtualr ꝯtinētes vitates ꝓpōas. i 3⁰ ēt signo sūt iste vitates vtualr ꝯtētē i illis quiditatib⁹ sibi note. ꝛ nō est ordo scōi ad 3m ſꝫ cāltatē: q̄si ille q̄ditates causent aliqd in intellectu ei⁹: sꝫ est tm̄ ordo effectuū cētialr ordiatoꝝ respectu eiusdē cāe: puta q̄ essentia sua q̄si ꝑus nā cāt illas quiditates sibi notas: q̄ vitates de eis fiāt note. Exēplū si sol illūinaret aliquā ꝑtē ꝓpiquā sibi: ꝛ alia ꝑs remotior nō eēt illūinabilis: nisi a sole: ꝑp ei⁹ opacitatē. sol illūinaret ꝑtē aliā remotā: nō aūt ꝑs illūinata ꝑ⁰: eēt eā illūinatiōis scōe: cēt tñ ordo iter ꝑtē ꝓpinquā ꝛ remotā: sic ordo effectuū eiusdē cāe. ꝛ tñ ñ cēt ordo cāe ad effectū: qꝛ pars illūinata nihil agit i partē opacā remotā. Jta i ꝓposito: hec cēntia diui i itellꝫ suo facit alis quiditates actu notas: ꝛ q̄si posteri⁹ nālr fac̄ vitates illas i istis ꝯtētas notas itellui illi. tñ ille q̄ditates finite nullā vtutē hñt respū itellꝫ diui imutādi: qꝛ intellꝫ diu⁹ nō ē nat⁹ ꝑfici ab illis q̄ditatib⁹. qꝛ ille est ifinit⁹: ꝛ ille q̄ditates finite: ꝛ ifinitū a finito nullo mō ꝑficit. ita q̄ si i 3⁰ istāti nāe: diua nā nō moueret ad vlteriorē notitiā vitatū: nūq̄ intellꝫ intelligeret eas: qꝛ a nullo alio motiuo illā notitiā posset hr̄e. 3. q. ꝓl. X.

Obiectū: vt ē i memoria ꝓducit seipꝫ: vt ē i itelligētia: vl est rō ꝓducēdi seipꝫ: vt ē i itelligētia: q̄ āt obiectū hēat eē vtrobiq; ſꝫ qd: vl ab eis differēs: lꝫ ē ipfectiōis: qꝛ si memoria cēt pfectā ꝛ itelligētia pfecta. obiectum cēt simplr̄ vtrobiq; idē vtriq;. 2. Dis. ꝑ. q. 7. D.

Oblatio nō ꝑtinet ad rōnē ꝯsecratiōis: nec necīo req̄rit q̄ offerat. offert. n. hostia nō ꝯsecrata: ꝛ tūc est sacrificiū nō sacrꝫ: lꝫ nō vt ibi sit sacrificiū nisi aptitudinalr. Esto ēt q̄ vex sit q̄ opꝫ quēlibꝫ ꝯficiētē ꝯficere i fide ecclie bene tñ ꝑt nō solū scismaticus sꝫ ēt heretic⁹: qd plus eē. pone q̄ sit heretic⁹ circa eucharistiā hr̄e intētionē ecclie i ꝯficiēdo: ꝛ lꝫ itētiōe i vli itēdēdo: sic facere q̄ xp̄i istituit faciēdū: ꝛ qd ecclia facit: lꝫ nō itēdat in speciali: qꝛ credit eucharistiam nihil valere sicut dicit. 2. prioꝝ. Contigit scire omnem mulam esse sterilē ꝛ dubitare de hac. 13. Dis. 4ª. q. 2. D.

Obligatio ad penā pro culpa cōmissa nō est aliquid reale in aia post actū ꝑteritū: sed est tm̄ relō rōnis i obiecto volito vt volitum est. 16. Dis. 4ª. q. 2. E.

Omne accidens forte posset denominare subiectū suum in quo est. si esset denominans: vel nomē impositū qd significaret denominationē cōuenientem forme respectu talis subiecti. Hoc modo nō est denominatiuū impositū a specieb⁹ coloꝝ: qꝛ denominatiua iposita a coloribus denomināt subiectū hñs colores ſm esse reale. si aūt cēt denoiatiuū ipositū qd denoiaret subiectū habere formā ſm esse itētiōale: nō ſm esse reale: hñ posset mediū denoiari a tali noie sibi: ꝛ tale est impositū a lumie. ꝛ forte magis hic q̄ in colorib⁹ ꝑp maiorem perfectionē ꝛ euidentiā hui⁹ intentiōis q̄ aliaꝝ intentionum visibilium. 13. Dis. 2ª. q. vnica. J.

Omne agens nāle vl est oino ꝑmū vel si est posteri⁹ erit ab aliquo ꝑori nālr determinatū ad agendū. volūtas aūt nūq̄ ꝑt esse agens oio ꝑm: sꝫ nec ꝑt esse determinata nālr ab aliquo agente superiori. qꝛ ipsamet est tale actiuū q̄ seipsam determinat in agendo. sic itelligēdo q̄ si volūtas aliquid necessario velit: puta. a. nō tamē illud velle causatur naturaliter a causante voluntatē: etiam si naturaliter causaret voluntatem. sed posito actu primo quo voluntas est voluntas si ipa sibi relinqueretur: ꝛ si posset contingenter habere vel non habere hoc velle: tamen seipsam determinaret ad hoc velle. 16. q. q. ī. T.

Omnes cerimonie tam veteris legis q̄ noue reducende sunt ad aliquod preceptū decalogi: ꝛ possunt ad illd reduci. Audi israel deus tuus vnus est. vel ad illud. Memento vt diem sabbati sanctifices. siue enim per

primum siue per secundū preceptū dicamus deum pre cepisse se honorandum ut deum sequit q illę cerimonie quibus se vult coli cadent sub illo precepto sicut conclusio sub pmissis. 17. Dis. 4ᵗ. q. vnica. i. X.

Oēs ɔ̃nca mathe. demōstrāt relonca ō subtis. qd̄ appet prio ex auctate phi. 13. meta. c. pᵒ i fine. Boni aut maxie spēs ⁊ ordo ⁊ cōmēsuratio ⁊ determinatū que maxime odūt mathe. scie: q illę sūt i pportiōe ⁊ mēsuris aliquoꝝ adinuicē. ⁊ pꝫ h̄ p expietiā discurrēdo p ɔ̃nes mathe. i qbᵒ oibᵒ cōiter pdicatū ē aliq̄ passio relatiua sic pꝫ icipiēdo a pᵒ ɔ̃ne geoᶜ. vbi odit equalitas lateꝝ de triāgulo vl de linea recta h̄ pdicatū possē cē basiꝫ: vl latᵒ triāguli eq̄ lateri. ⁊ ita i oibᵒ alijs. puta q triāgulᵒ hꝫ tres āgulos eq̄les duobᵒ rectiſ. passio demrāta ō tribᵒ āgulis triāguli ē ista. i. eq̄litas duobᵒ rectis: ⁊ ita est in alge. 1. Dis. 2ᵗ. q. 5. i. C.

Oē cōponibile caret pfectiōe illiᵒ cū q̄ ɔponit ita q illō aliud ɔponibile nō hꝫ i se oēꝫ pfectionē ⁊ oīmodā idētitate cū illo: q tūc nō posset cū illo ɔponi. nullū aūt īfinitū caret eo: cū q̄ pt aliq̄ mō cē idē: imo oē tale hꝫ in se fm pfectā idētitatē: q alr posset itelligi pfectiᵒ: puta si hēt illō i se: sic ɔpositū hꝫ: ⁊ istō īfinitū nō hꝫ: ɔ rōnē aūt īfiniti est simplr: q ipꝫ possit itelligi pfectiᵒ vel aliqd pfectiᵒ eo. Et ex h̄ sequit vlteriᵒ q sit oīo incōpositū. q si sit ɔpositū aut ex finitis aut ex īfinitis. si ex īfinitis. nullū tale ē ɔpōibile. si ex finitis ipꝫ nō erit īfinitū. q finita nō reddūt aliqd īfinitū in pfectione sicut mō loq̄mur ō īfinito i pfectōe. 8. Dis. pᵗ. q. 1. i. G.

Oē creabile p̄ūᵒ erat pole creari ex pte sui. s; ista possibilitas nō fūdat i aliq̄ cē simplr. s; i cē cognito. ita q cē cognitū ɔcomitat possibilitas ad cē simplr: s; formalr cē cognitū nō fuit cē possibile. q cē cognitū ē cē i actu: s; fꝫ qd: cē possibile est cē i potētia ad cē simplr: ⁊ nō in actu: nec tn̄ cē i potētia ē cē simplr: s; est fallacia fꝫ quid ⁊ simplr. sicut nec futuꝝ cē est cē simplr nec esse preteritū est cē simplr: sicut eni ptergisse i cē simplr nō infert esse simplr: sic nec futuꝝ cē in cē simplr infert cē simplr. igr nec multo magis posse cē simplr infert esse simplr: q posse esse videt esse remotius ab esse simpliciter q fore. 1. Dis. 2ᵗ. q. 2. G.

Oē depēdēs depēdet ad aliqd oīo ⁊ simplr idepēdens. nūq̄. n. depēdētia alicuiᵒ sufficienter terminat: nisi ad aliqd oīo idepēdēs. ⁊ iō qn̄ duo cq̄ depēdēt: neutrū est natū terminare alteꝝ. s; vtrūq; depēdet ad 3ᵐ idepēdēs. ⁊ iō adiectiuū est depēdēs ad substātiuū. qn̄ igit adiectiuū addit substātiuo saltē iuēit idepēdēs: ad qd̄ terminat eiᵒ depēdētia: qn̄ aūt duo adiectiua addunt sibi mutuo: neutꝝ ad alteꝝ depēdet: q neutrū terminat ad alteꝝ: sic neutꝝ termiat depēdētiā alteriᵒ. sed depēdet ad aliqd 3ᵐ. qd̄ termiat sufficiēter depēdentiā eoꝝ amboꝝ. ⁊ pp h̄ qn̄ terminᵒ nūalis addit substātiuo: sic si dicat: duo spiratores: stati terminᵒ nūalis adiectiuᵒ hꝫ substātiuū terminās. ⁊ q adiectiuū determinat illō qd̄ ciᵒ depēdentiā termiat. iō denotat significatū sui substātiui nūari. qn̄ aūt addit adiectiuo. vt cū dr̄ duo spirātes vtrūq; est depēdens ⁊ iō neutrū determiat alteꝝ. sic neutꝝ determiat depēdentiā alteriᵒ. s; ābo depēdent ad 3ᵐ. qd̄ termiat eoꝝ depēdētiā ⁊ determiat p ipsā. Et h̄ i pposito est aliq̄ vl psone: q̄n dicat tres aliq̄ vel tres psone creātes. q l; vsitate adiectiuū masculinū nō sit substātiuū. s; tn̄ neutꝝ sit substātiuū. tn̄ i diuinis: qn̄ adiectiuū masculinū ponit p se. tūc intelligit ibi cē substātiuū vt de vl psona. vt cū dr̄ pr̄ ⁊ filiᵒ nō sūt vnᵒ. sic odit auctates: s; sūt vnᵒ ds: q vnᵒ absolute positᵒ sigat adiectiue: ⁊ itelligit hēre suū substantiuū. s. ds. vnd̄ significat q pr̄ ⁊ filᵒ sint vnᵒ ds: vel vnᵒ aliqs: vl vna psōa: qd̄ ē falsū. 12. Dis. pᵗ. q. vnica. i. X.

Oē ens finitū ad se ɔsideratū sub rōe absoluta pt ptinere ēentialr ad aliqd genᵒ absolutū. si ē p se vnum: nullᵒ. n. modᵒ ɔcipiēdi: cū q̄ stat pt vnitas p se ɔceptᵒ: q̄ cōceptᵒ sit absolutᵒ tollit qn illō sic ɔceptū ptineat ad genᵒ absolutū: q illud sic ɔceptū icludit aliqd absolutū dictum de se in quid. ⁊ aliqd in q̄le per qd̄ distinguit ab alijs cōceptibᵒ absolutis: vt genus ⁊ differentiā extra intellectum. 1. Dis. 2ᵗ. q. 5. E.

Oē itelligere i nob̄ exp̄ssū ē p actū dicēdi. ⁊ p oē dicē exp̄mit aliqd itellige: ⁊ p aliō dicē aliud itelligere. iō si vnicū est itelligere vnicū ē dicē: s; ista ppō oīo nō hꝫ rōnē vitatis loco: q nō oē itelligere diuinū ē p aliqd dicere: imo itellige pmū respcū cuiuscūq; obti nō est p aliqd dicē. ⁊ iō possꝫ pt q̄tū ad h̄ hēre itelligere vnicū respcū oiuꝫ obtoꝝ. s; hēt singula dicē respcū singuloꝝ obiorū. si singula obta hēnt ppria vba. 2. q. q. E.

Oē itellige fꝫ se acceptū ɔuēit itellui cōit: ⁊ oē velle volūtati ⁊ silr oē nolle fꝫ se acceptū: q ita libē hꝫ nolle sic velle. ⁊ ēt illi ɔpādo hāc potētiā opatio vniᵒ nō est discōueniēs alij nihil ḡ iuēit ibi qd̄ sit positiuū discōueniēs tali nāe nisi passio distīcta ɔ opatione vel opatio discōuēiēs: nō qdē fꝫ se: s; q nolita: imo gnalr oē nolitū positū tn̄ i effcū cāt tristitiā. 46. Di. 4ᵗ. q. 4. i. A.

Oē mobile alteratiōe vl lenōe p aliquā formā psuppositā illi motui est in loco: q q̄titas pcedit vtrūq; istoꝝ motuū. Qd̄ aūt gnat h̄ est subijcit gnatiōi neq; p illō p qd̄ subijcit gnatiōi neq; p formā aliquā quā hꝫ p gnatōeꝫ p se ē i loco. q ⁊ si sbꝫ gnatōis actu cēt hēns formā subalē ⁊ ēt hēns q̄titatē aliquā q̄ est rō locādi: tn̄ si hēt q̄titatē vt est subꝫ gnatōis: q q̄titas n ē rō recipiēdi tminū istiᵒ mutōnis. ⁊ ita vlr sbꝫ gnatōis vt est p se sbꝫ n icludit aliqd qd̄ sit p se rō cēndi i loco: q nō e nisi tn̄ suba s; eā ɔcomitat q̄titas. s; illa nō ē p se aliqd eiᵒ inq̄tū subijcit gnatiōi. 11. Dis. 4ᵗ. q. 3. i. E e.

Oē notiōale ē relatiuū ad itra: ⁊ ecōuerso. ēentiale aūt nō est relatiuū ad itra: q tūc cēt cōe ⁊ n cōe. 1. q. q. i. E.

Oēs phi cōiter i diffōne hoīs posuerūt rōnale taq̄ eius dr̄iā ppriā. p rōnale itelligētes aīaꝫ itellectiuā cē prēꝫ ēentialē eiᵒ. nec hēuit iuēit aliqs phs notabil q̄ h̄ negrt: s; ille maledictᵒ Auer. i fictiōe sua. 3. ō aīa. q̄ tn̄ nō est itelligibilis nec sibi nec alij: pōat intellꝫ cē quādaꝫ subaꝫ sepatā mediātibᵒ fātasmatibᵒ nobis ɔiūgibilē: quā ɔiūctionē nec ipe nec aliqs sequax eiᵒ adhuc potuit explicare: nec p illā ɔiūctionē saluare hoieꝫ itelligere. nā fm ipꝫ hō formalr nō esset nisi quoddā aīal irrōnale excellēs p quādā tn̄ aīaꝫ irrōnalē ⁊ sensitiuam excellētiorē alijs aīabᵒ. 43. Dis. 4ᵗ. q. 2. i. A. C. S.

Oē p se agens agit pp fineꝫ. queꝫ cogscit: vl inq̄tū dirigitur a cogscente finē. ⁊ ita oē pnᵐ p se actiuū qd̄ nō est cognitiuū vr̄ dirigi i actōe sua a pnᵒ cognitiuo ⁊ iō planū ē q illa tertia poᵃ. executiua si cēt: cēt subordiata i agēdo itellui ⁊ volūtati. ⁊ sic n possꝫ p ipaꝫ aliqd pduci sine actu volūtatis vl intellis. 1. Dis. 4ᵗ. q. 1. A a.

Oē p se itelligibile aut icludit essentialr rōneꝫ entis: vel cōtinet virtualr vel essentialr in includente essentialr rōneꝫ entis. oia. n. gnā: ⁊ species: ⁊ idiuidua: ⁊ omnes partes essentiales geneꝫ. ⁊ ens increatū includūt ens quiditatiue. omnes dr̄e vltime includunt i aliqbᵒ istorū essentialr vel q̄ditatiue. oēs passiōes entis includūtur in ente ⁊ in suis iferioribᵒ virtualr. igr illa quibus ens nō est vniuocū in quid: includuntur in illis quibus ens est sic vniuocum. ⁊ ita pꝫ q ens habet primitatem cōitatis ad pᵃ itelligibilia: h̄ est ad ɔceptᵒ q̄ditatiuos geneꝫ speꝫ: idiuiduoꝫ: ⁊ ptiū ēentialiū oiuꝫ istoꝝ. ⁊ entis icreati. ⁊ hꝫ pmitatē v̄tualitatis ad itelligibilia iclusa i pmis itelligibilibᵒ. h̄ ē ad ɔc. prius q̄litatiuos dr̄iaꝝ vltimaꝝ. ⁊ passionū ppaꝝ. 3. Dis. pᵗ. q. 3. I.

Oēs passiones demōstrate in tota sciā mathematica vniuersaliter demonstrāt de accidētib⁹ ꝛ ꝑ se scḋo mō dicunt de eis. Pꝫ incipiēdo a prima cōclusione arismetrice vel geometrie vsqꝫ in finē. inquantū ꝙ quelibet scibilis passio eque sciret de eo de quo scit: si nulla esset subā corporea in vniuerso. nō. n. minus triāgulus haberet tres āgulos ꝛc. ꝛ si nulla subā cēt triāgularitas: nec min⁹ possent tres linee eē latera triāguli eq̄lateri: ꝛ si nulla cēt subā subiecta eis. 17. Dist. 4ª. q. 2. ī. G.

Omnes patres prius nā erāt predestinati quā passio xp̄i esset ꝑuisa. voluit. n. deus prius oēs electos hr̄e grām ꝛ gloriā ꝙ ꝑuiderit eos casuros ꝛ prius lapsuros ꝙ preordinaret medicinā ꝯ lapsum. ꝛ iō passio vt ꝑuisa post ꝑuisionē lapsus potuit eē rō remittēdi offensā ꝛ cōferēdi grām recōciliantem nō aūt potuit esse ratio predestinationis. 19 Dist. 3ª. q. vnica. E.

Oēm realitatē tā absolutā ꝙ relatiuā quā pr̄ hr̄e pt̄: a se hꝫ i prīo signo originis. 17. Dist. ꝑ. q. 1. ī. K.

Oīa mixta pnt̄ hr̄e rōnes seminales: qꝛ a gn̄ante recipiūt qualitates q̄ sūt vie ad formas vlteriores ꝛ ꝑfectiores: In cadauere. n. bouis pt̄ induci q̄litas aliq̄ a corpe celesti q̄ ē via ad formā apis. ꝛ ē silis illi q̄ est a gn̄ante vniuoco: ꝛ est rō seminalis: pt̄ ēt rō seminalis eē ī nō vere mixtis. sicut ī mixtis ꝑ iuxtapositionē. corpa. n. celestia nō semp gn̄ant de vē mixtis: sꝫ de mixtis ꝑ iuxtapositionē: ꝛ tale mixtū pōt hr̄e qualitatem que est via ad formam ꝑfectiorem. 18. Dist. 2ª. q. vnica. K.

Oīa ꝑcepta 2ᵉ tabule explicāt illḋ ꝑceptū. Diliges ꝓximū. qꝛ specificāt illa ī q̄b⁹ nō debeo odire inimicū. nā nō occidere icludit nō odire sibi iniuste vitā corporalem. non furari non mechari includunt non odire sibi bonum fortune vel fame. ꝛ sic de aliis. 30. Distinctione. 3ª. q. vnica. ī. G.

Oīa alia sacrā ab eucharistia ꝯsistūt ī vsu ꝛ ī fieri. ita qḋ idē est ibi sacrm̄ ꝛ ꝑceptio sacri. sic baptism⁹ ē ꝑceptio baptismi. nec ꝑmanet aliqḋ qḋ sit sacrm̄ cessante vsu rali vl ꝑceptiōe: sꝫ hȯ sacrm̄ est qḋdā ꝑmanēs ēt an̄ vsū: ꝛ hȯ ꝯgruū erat: qꝛ xp̄s ꝑmanēter voluit eē nobiscum. ḡ i aliq̄ signo vel sacro ꝑmanēte. vn̄ vsus hui⁹ sacri nō est sacrm̄. vsus. n. v̇boꝝ sacraliū est q̄dā via ad sacrm̄: qꝛ i termīo ꝓlatōis v̇boꝝ icipit eē sacrm̄: sꝫ vsus ꝛ ꝑceptio isti⁹ sacri est q̄dā dispō sacralis seu via q̄ hȯ sacrm̄ applicet mēbro ecclie. ꝛ bn̄ possē est in vtroq̄ vsu si digne fiat grām ꝯferri vtrīqꝫ: sꝫ hȯ nō est sōiale ꝛ ꝑmū significatū eucharistie sꝫ q̄dā act⁹ sacrales ī q̄b⁹ bn̄ pt̄ grā recipi si digne fiāt: magis tn̄ ī ꝑceptiōe ꝙ ī ꝯsecratione: qꝛ actus perceptiōis significat nutritionē spūalē que est ꝑ grē collationem. 8. Dist. 4ª. q. 1. E.

Oīa sacrā noue legis hn̄t a passiōe xp̄i vt exhibita efficaciā: nō q̄dē i actu exteriori sꝫ īteriori exhibitā. ab isto. n. ꝯceptiōis xp̄s hūit meritū passiōis. ꝛ ī illo īteriori actu ꝯstitit pn̄cipalior rō meriti. ꝛ iō q̄cq̄d istitutū tpe vite sue potuit ēt hr̄e tūc efficaciā a passiōe volita ꝑfecte ab ipo xp̄o: in q̄ volitiōe erat pn̄cipalis oblatio: ꝛ pn̄cipalis oblatio grata facta deo. 2. Dist. 4ª. q. 1. L.

Oīa sacrā hn̄t efficaciā a passiōe xp̄i exhibita vel ꝑuisa. ꝛ ideo si status innocētie stetisset. passio xp̄i nec fuisset exhibita nec ꝑuisa. 26. Dist. 4ª. q. 1. K.

Oīa sex trāscēdētia ꝯnoīant se mutuo. ꝛ iō eq̄lis ꝑfectionis ē eē eēntialr vez: sic ē eē eēntiale bonū. nisi ꝓbet ꝙ rō vi ē nobilior rōne boi: ꝛ eꝯ. 49. dist. 4ª. q. 4. ī K.

Ois actus intelligēdi vel nāliter ꝑexigit intellꝫ cuius est hn̄tē ꝓpriū actuale eē intellis vel saltē coexigit: ita ꝙ nullo mō tale eē actuale ꝓpriū intellis vt intellis: nec aliquid ꝑ se inclusum in tali eē actuali ꝑ actū itelligēdi ipsi intellectui attribuitur: qꝛ ois actus est posterior: ꝛ ideo preexigit suum prius. 1. q. q. ī. K.

Oīs actualis relōnis termin⁹ est aliqḋ ens actu. in q̄cūq̄ igr̄ instāti nāe eā refert actu ad effectū: tūc est in termīo eē actuale. pt̄ aūt illḋ absolutū terminās eē sine respectu ad ipꝫ. igr̄ ita est sil̄ cū isto respectu qḋ est ꝑus nālr eo. ꝛ iō nō pt̄ eē aliq̄ relo ī eā nālr an̄ꝙ absolutū sit ad qḋ oꝫ eē ista relatio. Et ita itelligo ꝙ in pmo īstāti est. a. sub rōne absoluti. in 2º est. b. sub rōne absoluti hn̄s esse ꝑ. a. in 3º. b. refert ad. a. sub rōne absoluti: si ē relo nō mutua. vel. a. ꝛ. b. referunt relōnib⁹ mutuis. ita ḡ ī p⁹ instāti itellect⁹ ē in actu ꝑ eēntiā: vt ē mere absoluta tanꝙ in actu ꝑ⁹ sufficiēti ad ꝓducēdū quodlibet in actu itelligibili. In 2º instāti ꝓducit lapidē in esse itellecto: ita ꝙ termin⁹ iste ē: ꝛ hꝫ respectū ad itellectiōez diuinā. nullus aūt est respect⁹ econuerso i itellectu diuino: qꝛ respect⁹ ei⁹ nō ē mutu⁹. 35. Dist. ꝑ. q. vnica. M.

Omni cognoscēti agēti pp̄ finē nec̄cia ē triplex cognitio: p⁹ q̄uo ꝛ q̄lr finis acq̄rat. 2º cognitio oīūꝫ: q̄ sunt necessaria ad finē. 3º est nec̄iuꝫ cogscē ꝙ oia illa sufficiāt ad talē finē. Primū pꝫ qꝛ si nesciat q̄uo finis acq̄rat: nesciet q̄lr ad cōsecutionē illi⁹ se disponat. 2ᵐ ꝓbat: qꝛ si nesciat oia nec̄ia ad ipsuꝫ finez pp̄ ignorātiā alicui⁹ nec̄ij poterit a fine deficere. Et ēt q̄tū ad 3ᵐ si nesciat ista nec̄ia sufficere dubitādo se ignorare aliqḋ nec̄ium nō efficaciter ꝓsequet illḋ. qḋ ē nec̄iuꝫ. 1. q. ꝓl. C.

Oibus ꝯtractibus mr̄imonij ꝑcedētib⁹ legē euāgelicā non fuit annexū sacrm̄ ꝓprie dictū. nec fuisset ānexū ꝯtractui in statu inocētie si sp in illo mānsisset sicut dcm̄ est. d. di. 26. nec tn̄ tūc defecisset aliqḋ de ꝑfectiōe ꝑtinente ad ꝯtctū mr̄imonij. 39. Dist. 4ª. q. 1. ī. A.

Oīa creatura pt̄ tēdere in nihil: ꝛ ī nō eē eo ꝙ de nihilo est: ꝛ sua actio sil̄r tēdit ī nō esse: ꝛ hmōi tēdētia surgit nec̄io ex nā rei: sꝫ ex hoc nō pōt poni defectus culpabilis. 23. Dist. 2ª. q. vnica. C.

Ois dispositio necessitās ad formā que nō est rō recepti pōt dici quodāmō cā actiua siue cā instrālis respectu forme. ipsuꝫ aūt sacrm̄ siue susceptio sacri est talis dispositio ꝛ īmediata nō causans aliā mediaꝫ iter se ꝛ grāꝫ. ꝛ iō ipsa pōt dici quodāmō cā actiua vel instrālis respectu grē. 1. Dist. 4ª. q. 5. ī. B.

Omnis diligēs se ex charitate diligit se in ordine ad bonuꝫ infinitū. qꝛ diligit sibi actū illuꝫ vel habitū quo tēdit in illud bonū ꝛ in hac dilectione tendit in alteruꝫ qꝛ in deū tāꝙ in pn̄cipale obiectū actus: ꝛ tn̄ ad se hꝫ charitatē licet non vt ad obiectum finale: sed proximum ordinatum ad obiectuꝫ vltimuꝫ quod est ab eo distinctum. 29. Dist. 3ª. q. vnica. B.

Omnis entitas q̄ditatiua siue partialis siue totalis alicuius gn̄is est de se indifferens: vt entitas quiditatiua ad hanc entitatē ꝛ illā: ita ꝙ vt entitas quiditatiua ē nāliter prior ista entitate. vt est hec. ꝛ vt prior est nāliter: sicut nō cōuenit sibi esse hāc: ita non repugnat sibi ex rōne sua suū oppositū. ꝛ sicut cōpositū nō includit suā entitatē: qua est hoc: inquātū nā: ita nec mā inquātum nā includit entitatē: qua est hec mā nec forma inquantū nā includit suā. ergo ista entitas nō est mā vel forma nec cōpositū inquantū quodlibet istoꝝ est nā sed ē vltima realitas entis qḋ est mā: vel qḋ est forma vel qḋ est cōpositum: ita ꝙ quodlibet cōe: ꝛ tn̄ determinabile adhuc pōt distingui quantūcūqꝫ sit vna res in plures realitates formalr distinctas: quaꝝ hec formaliter nō est illa: sed hec ē formaliter entitas singularis: ꝛ illa est entitas nāe formaliter: nec possunt iste due realitates esse res ꝛ res sicut pn̄t esse realitas vn̄ accipit genus: ꝛ realitas vnde accipit dr̄ia: ex quibus realitas specifica accipit: sed semper in eodē siue parte siue toto sunt realitates eiusdem rei formaliter distincte. 3. Dist. 2ª. q. 6. K.

Omnis intentio scđa est relatio rõnis nõ quecũqз: sed pri nena ad extremũ: vel actũ intellectus cõponentis vel diuidẽtis: vel saltẽ cõferẽtis vnũ ad alterũ. hoc patet qꝛ intentio scđa fm oẽs causat p actũ intellect⁹ negociantis circa rem prime intẽtionis: q̄ nõ põt cãre circa obiectũ: nisi tm̃ relonẽ rõnis. 23. Dis. p̃. q. vnica. ĩ. A.

Ois obligatio ad restõnez reducit ad auferre vel detinere 7 h vel vt cã principalis vel ꝓxima vel coadiuuãs vel inducẽs vel nõ ipediẽs qñ ei⁹ cẽt ad bonũ reipu. 7 sine piculo psone ipedire. 15. Dis. 4ª. q 2. ĩ. Bb.

Ois memoria pfecta põt hẽre intelligẽtiã adequatã sibi quo ad hoc q ipsa fm actũ suũ primũ 7 totalẽ põt ꝓducere effectũ sibi adequatũ. qđ pz: qꝛ ẽt memoria infinita patris potest esse principium producendi noticiam actualem infinitam. 3. Dis. 2ª. q. 10. ĩ. C.

Omnis nã que nõ est de se actus purus põt fm illaz realitatẽ: fm quã est nã: esse potẽtialis ad realitatẽ illam qua est hec nã: 7 sicut de se nõ includit aliquã entitatẽ quasi singularem: ita nõ repugnãt sibi quotcũqз tales entitates: 7 ita pt in quotcũqз talibus iueniri: in eo tm̃ qđ est necesse esse ex se est determinatio in nã ad eẽ h: 7 qꝛ tm̃ est quãtũ põt esse: qꝛ q̄cq̄d põt eẽ in nã est ibi: ita q determinatio nõ pt eẽ p aliqđ extrinsecũ ad singularitatẽ. si possibilitas sit in nã p se ad ifinitatẽ. secus ẽ i oi nã potẽtiali vbi pt eẽ mltitudo. 3. Dis. 2ª. q. 7. B.

Omnis nã intellectualis imediate ordinat ad attingendũ finem: ordine tm̃ quodã: ita tm̃ q vna est perfectior alia: 7 oẽs tm̃ imediate nõ ordinat: e ita q vna sit alterius mediũ quo attingat vltimũ finez. oĩs. n. intellect⁹ hz pro obiecto totũ ens. 7 sic nõ quietat in quacunqз substãtia vel ente: sed solũ in ente optimo: sicut pz de visu. clarius. n. 7 perfectius videt aquila solẽ q̃ hõ: tm̃ imediate vtrũqз videt solẽ. 49. Dis. 4ª. q. 8. ĩ. E.

Ois ordinate volẽs post voliti. nẽ finis imediate vult il lud qđ est imediatius vel ꝓximius fini. deus ergo cum sit volens ordinate primo vult se ipsum vel bonitatẽ suã tãq̃ finez. 2° vult bonũ creature rõnalis vltimatũ qđ est cõicatio creature. siue cõicatio beatifica siue bonitatis creature tali. 7 postea vult grãm que ordinat ad beatitudinẽ huius. vł ad fruitionẽ eius. 7 posteri⁹ vult istũ beatũ vel beatificabilẽ esse nasciturum a tali parente. 20. Dis. 2ª. q. 2. A.

Ois pena est inuolũtaria fm se cõparãdo ad volũtatẽ se quẽtẽ affectiõez ꝯmodi. tm̃ pt eẽ volũtaria volũtate antecedente. s. volũtarie applicatione cãrum ad quas se quit: põt ẽt eẽ volũtaria volũtate iusta acceptate. 7 h volũtate seq̄ate affectiõez iustitie: qꝛ sic acceptat q̄cq̄d hz ordinẽ ad pscvolẽdũ iuste. 14. Dis. 4ª. q. 1. ĩ. O.

Oipotentia ad oẽ possibile producẽduz non põt ꝯferri creature: vel alicui nisi illud habeat in se formã vnam vel plures in qua vel i q̄b⁹ radicet potẽtia oiũ possibiliũ possibiliter fiẽdoꝝ: hec aũt forma nõ pt eẽ accidẽtalis nec vna nec multe: qꝛ accidẽs fm se nõ hz in se nec hẽre põt manẽs accidẽs ꝓductiuã virtutẽ oĩum substãtiaꝝ: vel alicuius dico de se: igit opz q illa oipotentia inesset ei p aliquã formã substãtialẽ virtualiter 7 pfecte ꝯtinẽtez oẽm formã 7 oẽ ens possibile fieri: 7 iõ tal potẽtia nõ pt ꝯferri aie xp̄i manẽte aia: nec ãgelo: qꝛ aia manẽs aia vel angelus manẽs angelus non põt infrigidare: 7 iõ repugnat sibi talis forma virtualiter ꝯtinẽs oia: sꝫ posse cognoscere oia cognoscibilia cũ hoc nõ sit ꝓducere ipsa in eẽ: nõ req̄rit nisi potẽtiã intellectiuã: 7 hitus vel spẽs quoꝝ aĩa ẽ capax. iõ itẽ dẽdo in scibilia nõ causando ea: sꝫ tm̃ cognoscẽdo nõ req̄rit tãta pfectio in fundamẽto quo absolute cognoscit: sicut req̄rit i fundamẽto oipotẽtie quo pt oia possibilia causare. 16. Dis. 3ª. q. 2. E.

Oipotens sicut suo velle põt producere oẽ possibile. ita suo nolle põt impedire: vel destruere omne possibile: si iam hz esse. 2. Dis. p̃. q. 3. ĩ. B.

Oipotẽs põt in oẽ illud qđ est terminus potẽtie simplr. 7 hoc ꝓducẽdo illud in eo in quo natũ est produci: si natũ est ꝓduci in aliquo: vel ꝓducẽdo ipsuz in se subsistens si nõ est natũ ꝓduci in aliquo. nõ aũt opz q posset ꝓducere oẽ tale formalr in se. sic pt ꝓducere cursuz aialis in aiali: vt in hoie vel asino: in quo natus est eẽ cursus. sed hoc nõ põt ꝓducere in se: nec põt formalr currere qꝛ tũc p illud vbuz neutrũ significaret: q talis forma esset in ipso formalr. sꝫ igit filius nõ possit formaliter gñare: vt gñatio sit in ipso: nec possit pricipiare gñationẽ in seipso: tm̃ si illud sit terminus oipotẽtie opz dicere q filius possit principiare gñationez in eo in quo nata est esse. nullo aũt mõ filius põt pncipiare gñationez in se: nec in illo in quo nõ est nata esse: iñ vt est oipotẽs põt actionẽ illã causare in eo qđ põt eam recipere: sicut nõ esset oipotẽs si nõ posset cãre intellectionẽ in intellectu potẽtie recipe eam. gñare aũt non põt aliquo mõ esse a filio nec vt in filio nec in alio igitur si gñare est termin⁹ oipotẽtie simplr: filius nõ erit oipotens. 20. Dis. p̃. q. vnica. ĩ. C.

Oi potẽtie passiue i ente opz põere aliã actiuã corñdẽtẽ: 7 ita si passiue noue nõ corñdet alia actiua creata corñdebit sibi imediate diuina. 43. Dis. 4ª. q. 2. D.

Ois rõnabilr volẽs vult p̃mo finẽ. 7 scđo illud quo imediate attingit finẽ. 7 3° alia q̃ remotius sunt ordinata ad attigẽdũ finẽ. cũ igit deus rõnabilissime velit sꝫ nõ diuersis actibus: sed tm̃ vno inquãtũ illo diuersimode tẽdit sup obiecta ordinate. p̃mo vult finẽ. 7 in hoc est actus su⁹ pfect⁹ 7 volũtas eius beata. scđo vult illa q̃ imediate ordinant in ipm p̃destinãdo. s. electos q̄ imediate attingũt ipm: 7 h quasi reflectẽdo volẽdo alios diligere idẽ obiectũ secũ sicut p̃us dcm̃ fuit de charitate di. 28. hui⁹: q. n. amat se p̃° ordinate. 7 p ꝯñs nõ inordiate ꝫlãdo vel iuidẽdo isto mõ. 2° vult hẽre alios diligẽtes: 7 h ẽ velle alios hẽre amorẽ suũ i se: 7 h ẽ p̃destinare eos si velit eis h bonũ finalr. 3° vult illa q̃ sunt necia ad attingẽdũ huc finẽ. s. bona grẽ. 4° vult pp illos alia q̃ sũt remotiora. puta hũc modũ sensibilez vt seruiat eis. vt sic veꝝ sit illud. 2. physicoꝝ. homo quodãmodo est finis oĩum sensibiliũ. s. qꝛ ꝓpter ipsuz volitum a deo quasi in secũdo signo nãe sunt oia sensibilia volita quasi in 4° signo: illud ẽt qđ est ꝓpinquius fini vltimo cõsueuit dici finis coꝝ que sunt remotiora: sicut igit qꝛ deus vult mundũ sensibilẽ in ordine ad hominẽ predestinatũ. siue qꝛ quodãmõ vult imediatius hoiem amare se q̃ mundũ sensibilem esse. hõ erit finis mundi sensibilis. patet igit inequalitas volibiliũ quãtum ad ipsa volita: no vt volitio est ipsius volũtatis. sed vt trãsit sup obiecta mõ p̃dicto. nec tm̃ illa inequalitas est pp bonitatẽ p̃suppositã in obiectis q̄buscũqз aliqs a se. q sit q̃si rõ sic vel sic volẽdi. sꝫ rõ est i ipsa volũtate diuina: qꝛ sicut ipsa acceptat alia i gradu: ita sũt bona in tali gradu: 7 nõ ecõuerso. vel si dcẽ q i eis: vt ostẽsa sunt ab itellectu: ostẽdit aliq̄s gradus bõitatis essentialis fm quẽ rõnabilr oꝫ cõplacere volũtati. h saltẽ est certũ q cõplacẽtia coꝝ quãtũ ad actualẽ existẽtiaz est mere ex volũtate diuina absqз alia rõne determinãte ex parte coꝝ. 32. Dis. 3ª. q. vnica. ĩ. S.

Ois relatio rõnis que est in obiecto ex hoc q cõparat p intellectũ ad aliud est in eo p̃cise: vt est ens diminutuz hñs esse in intellectu: vt cognitũ in cognoscente. 7 posset esse in eo si p impossibile illud nõ haberet eẽ essentie neqз existentie: dũ tm̃ hẽret silimõ esse in intellectu comparante. 35. Dis. p̃. q. vnica. E.

Omnis subsa p se cxña est ppria ei cuius est. B est vel ex seipsa: vel est ppria p aliqd ɔ̄bi̇ s facta pp̄ia: quo cō trahēte posito nō pōt inesse alteri: lȝ non repugnet ei ex se inesse alq.3. Dis.2ᵃ.q.1 L.

Omnis veritas theologica vel est de primo subiecto: puta que inest deo p rōnē dei: vel quasi de pte subiectiua primi subiecti. puta que est ppria alicui psone: aut de aliq̄ qd attribuit ad pᵐ sbm: vel q̄si ptē subti: vtputa de creatura q̄tū ad respectū quē bȝ ad deū: vt de⁹: ꝛ de natura assumpta q̄tū ad respectuȝ: quē bȝ ad verbum substentificans.3.q.pl.P.

Omnis vnio vel est p informationē: vel p aggregationē vel est vnio ordinis: ꝛ ne sit altercatio de pfectiōibus essentialibus vel de proprietatibus notionalibus vel alijs que dicunt vnita in deo: intelligo de vnione que est realiter distinctoꝝ.19.q.q.i.A.

Opera illius qui moritur in charitate: ꝛ si post mortem non referant ab ipso adveniale in quo moritur dimittendum: nec etiā ipse hēat aliquā actū nouū meritorium: per quē deleat veniale tñ illa opera prius facta possunt esse a deo relata ad remissionem istius venialis post mortē ꝛ hoc isto modo q̄ causa impedibilis dum est impedita nō ponit effectū. dū vero est nō ipedita ponit. sȝ merita istius morientis in charitate essent causa sufficiēs deletionis venialiū istius: vel relata ab ipso vel a deo acceptāte illa in ordine ad istud: sūc aūt impedita dū iste viuit: si semp actu manet in pctō veniali: post mortē vero nō sunt ipedita: q̄ tūc non ɔ̄bit actum pctī venialis: ꝛ ideo per illa delebunt venialia post hanc vitam.21. Dis.4ᵃ q.1.i.E.

Operatio habet duas ɔditiōes quib⁹ ɔuenit cū actione. prima est q̄ semp est in fieri. nō dico successiuo: q̄ opatio est indiuisibilis: sȝ sic in fieri q̄ in ɔtinua depēdētia ad cām eādē ꝛ fm idē: sicut depēdētia rei ɔseruate ad causam ɔseruantē. scḋa cōditio est: q̄ opatio trāsit in obiectū sicut in terminū: lȝ nō accipiat eē p ipsam: q̄ presuppositum in suo esse: ꝛ pp istas duas ɔditiones potest operatio dici actio: sicut pp istas significat gramatice per verbū actiuū: ꝛ pp easdem dicitur opatio actus secundus.13.q.q.Dd.

Operatio hȝ obȝ q̄si p̄suppositū. pductio aūt hȝ terminū pductum per ipsam.6.Dis.p.q.vnica.A.

Operatio inquātū opatio est nō pductiua: q̄ opationes: vt opationes: sunt fines ꝛ perfectiones opantis. productio aūt: vt pductio est: nō est pfectio producentis: sed habet terminū pductū extra essentiā pducētis: vl saltē nō includit formalr in psona pducētis. Quare igit actus scḋs quo pr̄ intelligit vel opat formaliter nō pducit? Rñdeo. q̄ illud intelligere ex rōne sua est opari patris: ꝛ nō est pducere. productiōe aūt siue dictione pducit. sicut aliq̄d calefactiōe calefacit formaliter: cuius non est alia cā prior. Qd̄ si arguas idē esse pn̄ᵐ istoꝝ duoꝝ actuū. nō altercādo mō de intellectu agēte ꝛ possibili: pōt cōcedi: q̄ ex plenitudie pfectōis pt cōpetere alicui: q̄ opetur ꝛ pducat aliq̄d aliud a se. magis tñ hoc patebit. q̄n dicet q̄ dicere nō est aliquis actus intelligēdi formalr: est tñ aliquis actus itellect⁹: nullus aūt actus intelligēdi formalr est pductiuus: sȝ aliquis alius actus formaliter nāliter p̄cedēs: vel subsequēs potest esse productiuus: qualis est actus dicendi.2.Dis.p.q.7.Q.

Opatio mixti non est eiusdē spēi cū aliqua opatione elemēti: nec trāsmutatio. nā forma elemēti ꝛ forma mixti hñc sufficiētē enctitatē. vt vna sit terminus vni⁹ generatiōis: ꝛ alia alterius: vel vt hec sit in termin⁹ a quo corruptiōis ꝛ ille terminus ad quē generationis. g̃ sicut nihil potest esse simul sub forma aeris ꝛ ignis sic nec sub istis ꝛ mixti. Nec etiam qualitas mixti hoc cogit: puta frigiditas carnis: q̄ illa nō est frigidas aque vel terre.15.Dis.2ᵃ.q.vnica.i.A.

Operatio nō pportionata nō est delectabilis: qualis est sensatio obiecti excellentis. nec mirum q̄ opatio non est delectabilis nisi q̄ est circa obiectum delectabile ꝛ ideo quando obiectū est discōueniēs: tunc est contristans vel dolorificās.44.Dis.4ᵃ.q.3.i.D.

Opatio que est vltima perfectio nāe opantis necessario habet annexam relationē. puta si loquamur de opatiōe beatifica hois vel angeli. ista necessario est exīstētis vt existētis. q̄ si sit cognitio est intuitiua: si sit volitio est necessario cōcomitās intuitionē.13.q.q.i.P.

Oportet actū intellectus eē in ptāte volūtatis. ita q̄ possit intellectū auertere ab vno itelligibili ad aliud intelligibile conuertendo. alias intellectus staret semper in cognitione obiecti perfectissimi habitualiter sibi noti. pbatio. Agēs perfectius circa idē passuȝ fortius agit ꝛ impedit min⁹ ꝛ impfectū. pȝ de igne ꝛ aqua que si agāt circa idē: ignis totalr ipediet aquā in sua actione ita q̄ non habebit effectū suū. sed obiecta intelligibilia respectu intellectionis sunt cause nāles actiue: ꝛ intellectus agēs ꝛ possibilis si ponant agere ad intellectionē: igitur minus perfectum intelligibile presente magis perfecto intelligibili mouente. nunq̄ moueret neq̄ auerteret itellectus ab illo magis perfecto ꝛ efficacissimo intelligibili.42.Dis.2ᵃ.q.1.i.C.

Oportet ad vnitatē p se cōpositi māam recipe formam ꝛ subesse forme: nō q̄ tūc māe det aliq̄ actualitas noua: quādo nō est sub forma.12.Dis.2ᵃ.q.1.i.G.

Oportet apprehēsionē esse fm rōnē rectā nō erroneaȝ: aliodn si ad apprehēsionē erroneā statiȝ oēs appetāt esse actu elicito: nō sequit illud esse cōsonuȝ inclinationi nāe: imo magis oppositū. Non est aūt manifestuȝ p rōnem naturalē q̄ rō ostendēs hoi semp esse tanq̄ appetibile sit rō nō erronea: q̄ prius opoꝛteret ostēdere q̄ istud posset cōpetere hoi. Breuiter ergo oē mediū ex desiderio nāli ad pbandū aie imoꝛtalitateȝ vr̄ esse inefficax. q̄ ad efficaciā eius opȝ ostēdere vel potētiā nālem esse in natura ad istud: vel q̄ apprehēsio quam statim sequit istud desideriū si est actus elicitus sit apprehēsio recta ꝛ nō erronea: ꝛ hoꝝ primū est ideȝ cū cōclusione q̄ cōcludit ex desiderio naturali. 2ᵐ autem difficilius vel minus notum illa cōclusione q̄ est q̄ aia sit imoꝛtalis.43.Dis.4ᵃ.q.2.i.Y.

Oportet peccatorē qui est impotens ad faciendum penitentiā alia pena puniri pro pctō: sed hoc nō oȝ sibi imponi hic: q̄ nō pōt illā hic implere. nec pōt sibi impōi q̄ tāto tpe stet in purgatorio: q̄ iste sacerdos non hȝ auctoritatē sibi infligēdi illā penā: sed pponēda ē sibi pena corrñdēs pctis tali mō. si sanus esses talis pnia esset tibi iponēda: quā si cōualueris studeas adimplere sed nūc ea in manu dñi. ɔfide de misericordia eius: q̄ ꝛ si te puniat. tñ misericorditer. vel in casu vbi non pōt ptrahi multus sermo nō opȝ aliquā penā sibi specificare: sed tm̄ eum instruere de iusticia dei misericordie.20.Dis.4ᵃ.q.vnica.i.G.

Oportet loquentē loqui ꝛ rñdere ad intentionē querentis: ita q̄ si ei rñdendo dicat aliqua v̇ba que sunt falsa si dirigant ad audientē. vera aūt si dirigant ad deum. nō loquitur veraciter: q̄ in casu illo non licet alloqui deum.38.Dis.3ᵃ.q.vnica.D.

Oportet obiectū magis cointelligi actui vt terminū attingentie vnionis in actu q̄ vt terminū depēdētie vel mensurabilis: ista aūt attingentia est relatio rōnis in actu abstractiuo. sed q̄ sub rōne illius relationis attingentie cōiter intelligit. ꝛ hoc attingētie actualis: licet illa

nõ ſit actualitas realis:ſ; actualitas reſonis rõnis: iõ cõit opatio ſignat ſub tali reſone actuali. ⁊ oʒ obʒ co ītelligi vt terminãs talẽ reſonẽ actualẽ.13.q.q.N.

Ordinatio ad penã: vt eſt diſconueniẽs ipſi aie dr eius macula. ſicut p oppoſitum pulchritudo. vt ãt eſt obligatio formalr ad illã penã dr reatus. ⁊ vt eſt actus voluntatis diuine in qua eſt tota iſta realitas per quẽ actum ordinat ad talẽ penã dĩ offenſa: nihil.n.aliud eſt offendi vel iraſci in deo q̄ velle vindicare iſta pena: ⁊ lʒ deus dicat figuratiue iratus vel offenſus: tñ accipiẽdo iſtã rõnẽ iraſci.p velle vindicare excluſa paſſiõe cõcomitã. e iſtius velle deus formalr eſt iratus vel offenſus: qꝛ formalr eſt volens vindicare pctm̃ cõmiſſum ꝯ legem ſuam 14. Diſtin.4ª.q.1.D.

Ordinatũ eſt: vtcã pma q̃ nata eſt hẽre aliquã cãʒ ſcõaʒ nõ poſſit in effcm̃ ſummũ illaꝝ cãꝝ ſine tali accõe cãe ſcõe. Silr ordinatũ eſt vt nulla voluntas ſũme pficiat actu 2° ſũmo ẽt vt recipiẽs: niſi hẽat ſummũ actũ pm̃: ⁊ ita nec poſẽ eſt de potẽtia ordinata q̄ ſũme fruat ſine ſumma grã.13.Diſt.4ª.q.4.j.Q.

Ordo eſt q̄dã reſo: non aũt oĩs reſo eſt ordo: qꝛ non relatio cõis fundata ſuper vnũ vt reſones equiperantie: ſed ſole relationes diſquiperantie dicunt ordinem: arguendo igit a negatione ordinis ad negationem relationis eſt arguere ac ſi pmo negaretur antecedens ⁊ poſtea conſequens.30.Diſt.p.q.2.E.

Ordo eſt in contingentibus: q̄ aliqua ẽ pma ⁊ immediata. alioquin vel eſſet proceſſus in infinitum in ꝯtingentibus. vel aliqõ ꝯtingens ſequeret ex cã neccia: quoruʒ vtrunqʒ eſt impoſe.3.Diſt.p.q.4.G.

Ordo eſt ꝓpinquitatũ. qꝛ ꝯſanguinitas eſt mere carnalis ꝓpinqtas. affinitas ꝓprie ſurgit ex copula carnali mere publice honeſtatis iuſtitia ex ꝓpinqtate carnali ꝯtractu matrimoniali ⁊ ſponſaliuʒ. Spũalis cognatio ex propinquitate carnali ⁊ ſuſceptione vel datione ſacri baptiſmi vel confirmationis. legalis ex carnali ⁊ alio vinculo ſm legẽ per adoptionẽ. ſ. per applicationem aũt ſpecialem ad cultum diuinum. eccla illegitimauit eum qui ſolẽniter vouit continentiam: ⁊ eum qui ſuſcepit ordineʒ ſacrum. de primo dictum eſt di.5ª. de 2° di.27. illõ aũt de voto ſolẽni: ſi tñ ibi fiat traditio poteſtatis corporis ad caſtitatẽ ſeruandã ipſi eccleſie vel plato: in cuius manu vouet. ⁊ p hoc no hʒ ptãtem ſui corporis ad actum coniugalem tunc põt reduci iſtud impedimentũ ad nãm ꝯtctus ſicut illud de alligato ad aliud matrimonium.42.Diſ.4ª.q.vnica.I.R.

Ordo eſt in deo q̄druplicis necitatis. pma qua deus neceſſario viuit: ſcõa q̃ neceſſario itelligit tertia q̃ neceſſario ſpirat: quarta q̃ neceſſario diligit ſe.16.q.q.O.

Ordo in eccleſia nõ eſt niſi gradus diſponẽs admĩniſtrandũ in determinato gradu eccleſiaſtico: ⁊ ille põt cõpetere alicui anteq̄ ſolutis impedimentis ſit in potentia propinqua ad exercendũ illũ actuʒ: nec ibi requiritur conſenſus ad impſſionẽ caracteris ſicut nec in minoribus ordinibus: iſtud tñ non poſſe 2° modo eſt in muliere: qõ non eſt tenendũ tanq̄ preciſe p eccleſiam determinatum: ſed hẽtur h a xpo: non.n. eccleſia pſump ſiſſet totum ſexum muliebrem priuaſſe ſine culpa ſua actu quo poſſet ſibi licite competere: qui eſſet ordinatus ad ſalutem mulieris ⁊ aliorum in eccleſia per eã: qꝛ h eſſe videret maxime iniuſtitie non ſolum in ſolo ſexu: ſʒ ẽt in paucis pſonis.25.Diſ.4ª.q.2.B.

Ordo originis ſtat cum perfectione: ordo autem inequalitatis non ſtat cum perfectione: non igitur omnis ordo eſt perfectionis: ſed aliquis ſtat cum perfectione in eadem natura: ⁊ aliquis non .19. Diſtinctione.p.q.1.L.

Panis Non fuit corpus nec eſt nec erit ⁊ ecõuerſo corpus non fuit nec eſt nec erit panis: ⁊ rõ oium iſtorũ eſt: qꝛ eẽ nolat vnionẽ extremoꝝ eſſentialẽ vel accidẽtalẽ pro illo tpe dõ aſſignat. lʒ p nulla dña tpis hñt hec extrema vnionẽ eẽntialẽ nec accñtalẽ: ſʒ p oĩ iſtãti vel diſparionẽ. puta qñ extrẽa ſũt entia poſitiua vl maiorẽ repugnãtiã. ſ. entis ad nõ ens p illo iſtãti p q̃ vnũ eſt: ⁊ aliõ nõ eſt.11.Diſ.4ª.q.5.A.

Pars ſm ſpẽʒ hʒ certã periodũ ⁊ determinatã in q̃ põt ꝯuertere in ſe ptem nutrimẽti appoſitã ⁊ in qua nõ. h aũt põt q̄diu põt agere ſufficiens in nutrimentuʒ: ⁊ qꝛ oẽ agens phyſicũ agẽdo repatit ⁊ repatiẽdo debilitatur: ita tandẽ q̄ nõ põt amplius ꝯuertere nec reſiſtere corrũpenti: ⁊ tũc hmõi ps ſm ſpẽm icipit eſſe ſʒ mãm ⁊ fluere in partem ſm mãm deſinẽdo eſſe ſm ſpẽm: h ergo eſt cã corruptionis. ſ. deperditio paulatina illaꝝ partium.19. Diſtinctio.2ª.q vnica.ª.A.

Partes homogenee ſufficientes ad q̄titatẽ eius debitã reſurgent in illa pte organica: ⁊ hec ille: q̃ pus fuerũt de vitate nãe illius ptis prius inq̄ duratione ſi fuerũt eq̃lit de vitate alterius: ⁊ q̄tũ ad puritatẽ: ⁊ q̄tũ ad intentionẽ nãe: ſi aũt in aliq̃ alio pncipalius altero illoruʒ modoꝝ in alio reſurgent.44.Diſ.4ª.q.1.S.

Paſſio xpi exhibita plus meret de grã credẽtibus eã iaʒ exibitã quã ipſa vt exibẽda meruerit illis: q̃ crediderũt illã vt exibendã: ⁊ iõ ſacrã nrã q̃ hñt efficaciam in virtute paſſionis xpi exibite plus ꝯferunt: de grã q̄ ſacrã veteris legis: pter hec hẽmus plura adiutoria grẽ: qꝛ plura ſacrã. Nã illi pter mrimoniũ: ſi tñ fuit illis ſacrʒ (de q̃ tanget in xpo) nullũ hũerunt ſacrʒ niſi circũciſionẽ ⁊ h vt remediũ ꝯ originale.40.D.3ª.q vnica.F.

Paſſio xpi fuit bonũ finitũ ẽt accepta ſm totã rõnẽ meriti in ea: qꝛ nõ erat bonũ increatũ: nec p ꝯñs acceptatur a deo infinite ex pte obiecti: qꝛ non fuit deus bẽũs volendo illã paſſionẽ ſicut amando ſuã eẽntiã. ſi ergo infinitas in pcõ ꝓhiberet ſatiſ actionẽ poſſibilẽ: ẽt ꝓhiberet eã poſt a paſſione xpi.15.Diſ.4ª.q.1.j.C.

Paſſio dicit reſpcm̃ paſſi ad agẽs extrinſecus aduenientẽ: h eſt nõ necio ꝯñtẽ extrema poſita: talis aũt põt eẽ ⁊ ſi paſſũ nũq̄ pcedat duratione formã quã recipit: qꝛ q̄tũcunqʒ ſit ſecũ hẽat formã: pt tñ eã recipe ab alio: ⁊ tunc breuiter in inductõe forme coeue ipſi paſſo hñ eſt paſſio ſine mutatiõe. Exẽplũ huius ſm Aug.2.confeſ. quodã mõ poritatis creat mã pus q̄ forma: in illo pori mã nõ hʒ reſpcm̃ ad deũ niſi pducti ad pducẽs: ⁊ ⁊ ille reſpcũs nõ eſt extrinſecus aduenĩẽs: imo necio ꝯñs naʒ fundamẽti: ex.j.diſ.2ª. in 2° inſtanti nãe recipit formã a deo ⁊ ille reſpcũs nõ eſt eius vt pducti vt ad deũ pducentẽ: ſʒ eſt eius vt informati ad deũ vt iformãteʒ ſiue vt impmentẽ formã: ⁊ ille ſcõs reſpcũs extrinſecus aduenit mãe: qꝛ poſſet ppetuo mã manere deo ꝯſeruãte ſine illo reſpcũ receptionis a deo: forma ḡ illa ſimul duratiõe ꝯcreata eſt in mã: ſʒ poſterius nã inducit vel impmit in mãm paſſione de gñe paſſiõis: ſʒ ſine oĩ mutatione: qꝛ nũq̄ mã a puatione forme illius tranſit ad formam: nec breuiter aliter ſe hʒ ſm eã: qꝛ alr ⁊ alr ꝓſupponunt entitatẽ.43.Diſ.4ª.q5.ª.D.

Paſſiones penales ⁊ maxime mors qñ eſt ex actu vtutis accepta ⁊ impata eſt laudabilior q̄ actus vtutis circa delectabile ſeparatim: vñ actus vtutis circa triſtabile eſt magis meritorius q̄ actus vtutis circa delectabile: ⁊ paſſiones voluntarie cõcomitantes actũ vtutis ſimul accepte ſunt magis meritorie q̄ actus tm̃. vñ ſaluator de paulo dixit. Oñdam ei quãta oporteat eũ pati. non dixit quãta oportuit euʒ agere: qõ ergo xps voluit ſic pati ꝓceſſit ex amore itenſo finis ⁊ noſtri quo dilexit nos pp deum.20.Diſ.3ª.q.vnica.j.E.

Pater aliquo mō prius origine intelligit φ filius sit generatus: non tñ φ intellectio actualis pŕis sit rō gignēdi filiū sz memoriā in patre. 12. Dis. p̄.q.1.f.J.

Pr̄ eternus q̄etat in eēntia sua: vt est in se. nō ḡ sequit. ḡ non pōt quietari in eēntia: vt est in filio: vel spū scō. immo quietat in essentia sua: vt cōicata est eis: ꝛ hoc eadez quietatione: q̄ quietat in essentia: vt est in se. qō.n. quietat p̄ʼin aliquo obo: quietat in illo in quocunq̧ ē fm illū modū: ita hic: si btūs p̄us fruat eēntia postea psona: nō quietat vlterio ꝛ quietatiōe: q̄ p̄uz q̄etabat: sz eadē quietatione īquantū obm quietās terminat: vt in aliq: ꝛ p̄us nō terminabat vt in illo. 1. D p̄.q.2.F.

Pr̄ formalr est memoria intelligētia. ꝛ volūtas. Augu. 15. de trini. c. 7. huc. 15. de paruis. In illa trinitate q̄s audeat dicere patrē: nec seipm: nec filiū: nec spm scm: intelligere: nisi p filiuz: vel diligere nisi p spm sanctum: p se aūt meminisse tm̄ mō vel sui: vel filij: vel spūs scti. sequit quis hec in illa trinitate vel opinari: vel affirmare p̄sumat: si.n. solus ibi filius itelligat: vt intelligentia sit: ꝛ sibi: ꝛ pr̄i: ꝛ spiritui scō: ad illā absurditatē redit: φ pr̄ non sit sapiēs de se: sed de filio: hec ille. Intelligit igit φ pr̄ formalr est memoria sibi: intelligentia sibi: ꝛ voluntas sibi. ꝛ in h̄ est dissilitudo inter psonas ꝛ partes imaginis in nobis fm tpm: φ si arguas ꝓprius actus intelligentie est vbū: nego. immo de rōne vbi est φ sit noticia genita. Dices: sufficit φ sit noticia declaratiua. nego. intelligendo p declaratiuū relonē rōnis: vt ē intelligibilis ad intellz: talis.n. relo est noticie declaratiue actualis pŕis: q̄ pr̄ formalr intelligit: ad notitiā hītualē pŕis: vt ē mēoria. ita φ obz pńs itellūi pŕis declarat eq pfcē p notitiā actualē pŕis. sic p notitiā actualē q̄ est filiᵒ: ꝛ tñ notitia actual pŕis nō ē vbū: qꝛ nihil pt esse formalr in p̄re: nisi nō genitū. 2. D. p̄.q.7.ī.P.

Pater q̄tum ad intellm est formalr btūs intellectiōe: ꝛ q̄tū ad voluntatē volitione. 6. Dis. 4ʼ.q. vnica C.

Pr̄ eadē fecūditate imediate spirat spm scm: sz inq̄tum dat filio illā vtute spirandi: q̄ filius spirat: pōt dici imediate spirare. nec est h̄ difformitas aliq̄ pfectiōis ꝛ imperfectionis siue aliqd: qō ponat diuersitatē in actu: sz tm̄ alius modus hn̄di eandē vtutem: qꝛ pr̄ a se. filiᵒ nō a se: sed a patre. 12. Dist. p̄.q.2.D.

Pr̄ ꝛ filiᵒ sūt eq̄les fm essentiā: vt li: fm notat fūdamētū ꝓpriū eq̄litatis: qꝛ iste relones cōes fundant sup aliqd qō est cōe: vt est cōe: nihil aūt cōe vnū est in psonis: nisi essentia vel essentiale. 31. Dis. p̄.q. vnica. D.

Pr̄ ꝛ filius nectunt in spū scō: sicut in cōi ꝓducto: ꝛ que sic nectunt in cōi ꝓducto: lz sint distincta alioq̄n nō cōnecterent: tñ non hn̄t cōe ꝓductum inquātū distincta: sz inquātū vnū: vn̄ ꝓductū vnum est ab eis inquantuz sunt vnū producens. 12. Dist. p̄.q.1.Z.

Pr̄ ꝛ filius spirant spm scm: inquātum sunt oīno vnum: ꝛ nō inquatum sunt vnū in essentia: nec inquātuz vnū in psona: sed inquātū sunt vnū in vi spiratiua: ꝛ n̄ iferat ergo pr̄ esset duo principia ꝓductiua pp duplicē fecūditatē in eo. nego ꝯn̄tiā: qꝛ ad hoc φ dicat plura ꝓducentia requirit numeratio suppositoꝝ: non.n. dī aliqs plures scietes lz hēat plures sciās: sz oporteret eē plura supposita ad hoc φ sequeret: qꝛ adiectiuū est in adiacentia eēntiali ad suppositū: qō terminat eius depēdentiam: ꝛ iō non pōt plurificari: nisi substantiuū: qō sistit eius dependentiā: plurificet. h̄ autem in ꝓposito suppositum: qō sistit dependentiā adiectiui: nō pōt plurificari. ꝛ iō adiectiua sibi adiacentia nō pn̄t plurificari: nisi ꝓpositio sit falsa. 12. Dis. p̄.q.1.Cc.

Pater ꝛ filius spirant formalr volūtate inquātū vna ē: non aūt ipsa relo ꝯcordie pŕis ad filiū ꝛ eꝯ est formalis rō spirandi: qꝛ non vr̄ φ pr̄ ꝛ filius inquantum hn̄t respectū originis ad .s.s. hēant mutuam relonem odinatē: tunc.n. non hērent tm̄ mutuam relonem originis paternitatis ꝛ filiationis: hoc inquā dicendo φ lz hn̄tes vnā voluntatē ꝯcordent in ea formalr: tñ ꝯcordia nō est p se rō sz voluntas vna: ꝛ φ fecūditas plena sit ita in vna sicut in duobus: iō tñ duo spirant: qꝛ pīntelligitur illa fecunditas vna esse in duobus anteq̄ habeat terminum. 32. Dis. p̄.q.2.ī.F.

Pr̄ inquātū hz essentiā sibi pn̄tez sub rōne actu intelligibilis: qō ꝯuenit pr̄i inquātū est memoria. hoc mō pr̄ gignit: non aūt inq̄tū intelligēs: ꝛ iō memoria magis representat prem q̄ filiū: nō quo ad hoc φ sola memoria sit in patre. ꝛ sola intelligentia sit in filio: sed quo ad hoc. φ pater gignit filium inquātum pater hz rationez memorie. non autem vt pater habz rationem itelligentie vel voluntatis. 3. Dist. p̄.q.9.N.

Pr̄ lz hēat eandē noticiam: tñ ex ea vi: qua ꝓducit: ē memoria: ꝛ nō ꝓducit iquātum actualis notitia. Notitie enim actuali vn̄ actualis ꝯuenit declarare: ꝛ iō declarare magis ꝯuenit cū ꝓprio filij q̄ cum ꝓprio aliaruz psonaꝝ: ꝛ ita magis sibi appropriat. vere tñ est in omni alia psona: qꝛ quelz hz actualem declarationē inq̄tum est actualis noticia. ꝛ eque declaratiua realr sicut est illa noticia actualis que est vbum. declarat igit formalr pater oia seipso: sicut filius formalr declarat oia seipso: ꝛ spūs scūs formalr oia seipso declarat. declarant ēt pr̄ ꝛ filius spū scō p̄ncipiatiue: lz isti modi accipiendi declarare formalr ꝛ p̄ncipiatiue non sint ita vsitati: sicut illi quibus vbum dī declarare formalr: ꝛ pr̄ p̄ncipiatiue verbo. ꝛ ratio maioris vsitationis istoruz verborum est pp appropriationez noticie actualis ad verbum. 32. Distinctio. p̄.q.2.ī.B.

Pr̄ non posset ꝓducere creaturas nisi p̄us productis filio ꝛ.s.s. ꝛ rō huius est: qꝛ qn̄ ab eodē vnum simplr necessario ꝓducit: ꝛ aliud ꝯtingenter: nō pōt ꝓducere illud ad qō ꝯtingenter se hz: nisi p̄us ꝓducto illo ad qō necīo se hz: ꝛ maxime qn̄ eadē est necitas ꝓducti ꝛ ꝓducētis: ꝓductū aūt extrisecū ꝯtingent ꝓducit. Intrinsecū vō necīo: sic φ ipz est necūm eadē necītate q̄ ꝛ producēs: non pōt ḡ incohoari ordo productoꝝ extra nisi p̄us terminato ordine ꝓductoꝝ intra. 8.q.q.ī.J.

Patrē originare filiū est prem hēre filium ꝓ correlatiuo nō quocūq̧: sz tali correlatiuo: ꝛ qꝛ talis correlatio ē relo originis: iō vnū extremū pōt eē p̄us origine altero: lz sint simul nā. 26. Distin. p̄.q. vnica. ʼ. T.

Pr̄i pt fieri reuerētia actualr. lz actualr non fiat. f.s. ꝛ sic posse est φ actualr q̄s peccet in vnā psonā nō peccādo in aliā actualr: sz tñ vtualr necē est ipz cogitare de oībꝫ cū facit reuerētiā vel irreuerētiā vni. ꝛ ita vtualr facē idē oi. ꝛ si eliciat aliquā opi. erroneā circa vnā psonam vtualit elicit circa oēs: qꝛ eaꝝ est vna bōitas ꝛ vna sapiētia. nō tñ est necē si actualr peccet in vnaz φ peccet actualit in aliā. Sz isto ᵒ nō accipit pctm in. s.s. vt. s. aliquis peccet in tpm ꝛ nō in aliā psonā: sz dī pctm. in. s.s. nō ꝓprie sz approp̄atc: vt qꝛ pctm aliqō est ꝯ appropriatū. s.s. fm φ dicimus φ bōitas est approp̄ata. s.s. iō pctm ex certa malitia dī esse pctm in. s.s. pr̄i aūt appropriat potētia: iō pctm ex ifirmitate dī appropriate ꝯ patrē: sapia aūt appropriat filio. iō pctm ex ignorātia dī esse ꝯ filium. 43. Dist. 2ʼ.q.1.C.

Pr̄ p̄us origie hz actū fecūditat itells q̄ volūtatis i illo p̄ori cōicat filio fecūditas eadē: q̄ ē i p̄re: qꝛ i illo signo originis i q̄ filᵒ ꝓducit p fecūditatē itells cōicat sibi a p̄re q̄cq̄d ei nō repugnat: ꝛ ita fecūditas volūtatis: igit in alio signo origis: qn̄ ꝓducit psōa p actū fecūditatis 2ᵉ. s. volūtatis: ꝓducit a p̄re ꝛ fi. oio: vt ab vno p̄nᵒ pp vnā fecūditatē p̄ncipij ꝓductiui i eis. 12. dis. p̄.q.1.B.

Pater producit lapidē prius origine q̄ filius. H est a se: & filius nō a se: & tñ filius eadē productione producit lapidē: & in eodē instāti nāe. & tñ in eodez instanti nāe pnt assignari oēs gradus ordinis originis. & iō non sequit q̄ sit bis productus. nisi prius nālr & in poꝛi istanti nāe pduceret a pře q̄ a filio: qđ nō est veꝝ. nē in illo istanti nāe in q̄ pr̄ pducit lapidē in tali esse filius hȝ eandem nām. & p ɔ̄ñs oēm fecūditatem pductiuā: q̄ sibi nō repugnat: & ita vtutē pducendi lapidē: & añ illud instās ordine nāe non pintelligit lapis pductus in esse in cognito. Et si dicas saltē prius origine pintelligit pduct⁹ a pře q̄ a filio. igit nō pōt produci a posterioꝛi origic. igit nec a filio: q2 filius nō pōt producere filiū: q2 ante originē vis gñatiua vt in pře hȝ terminū adeq̄tū sibi. Rñdeo & dico q̄ nō est ita in originatiōe fm q̄d sicut in originatione simplr. originatio. n. simplr ponit originatū in eē simplr: & iō qđ in esse reali pcedit originatonē simplr pcedit & originatū simplr. & iō nō pōt eē ab ipso originato. & inde est q̄ vbū non pōt pducē aliud verbū: sȝ in originatiōe fm q̄d originanſ nō pducit originatū in aliq̄ esse simplr. & iō pōt stare cū H q̄ pductio eius pcedat sic aliqđ originatū q̄ tñ simplr nō pcedat illud originatū. 1. Dist. 2ᵃ. q. 1. J.

Paternitas est de se formalr incōicabilis: nō tñ iste cōceptus: q̄ fm dcā alias: pōt abstrahi a pñitate diuina & creata: sȝ ista realitas q̄ est in diuinis: q̄ nō est formalr essentia ipsa est formalr incōicabilis: & non q̄si p determinationē extrinsecā. puta: q2 diuina: rō. n. incōicabilitatis eius est ista: q2 sicut eēntia est actus vltimus: & iō non pōt per aliq̄d determinari respcū cuius sit ipsa q̄si potētiale. ita q̄cq̄d est in ea est vltimū in vltima actualitate sibi poss. ita qđ in illo instanti nāe: in q̄ sapia pullulat in essentia: ipsa pullulat fm vltimā determinationē: quā pōt hēre: vñ & ista realitas: q̄ est sapia formalr est nō determinabilis. & silr q̄cq̄d pōt esse incōicabile i pmo instanti nāe: in quo pullulat in nā pullulat: vt icōicabile: & non prius vt cōicabile: q2 tūc eēt determinabile per aliqđ per qđ fieret incōicabile: & si dicas q̄ tunc pñitas non est incōicabilis: nisi q2 est in essentia dina. hec. n. realitas nō hȝ vt ex se sit vltimate determinata: nisi q2 est in eēntia diuina. Dico: q̄ q̄si originalr vel fūdamentalr q̄cq̄d est intrinsecū in diuinis est ab eēntia: q2 fm Dam. li. pᵒ. c. 12. est pelagus qđdā infinite subē: sȝ tñ illa alia hñt formalr rōnes suaſ: & seipsiſ sunt pmo talia formalr: ita q̄ sapia: lȝ ab eēntia q̄si fūdamētalr & originalr hēat: q̄ sit pfectio simplr. est tñ formaliter pfectio simplr & in se formalr infinita. ita q̄ in eodē instanti nāe: in quo sapia iam actu est in eēntia: si circūscribat p impole ipsa eēntia: & remāeat itellis sapie. erit intellis perfectionis simplr infinite. Ita in illo instanti nāe in quo intelligit pñitaſ in essentia ipsa seipsa est incōicabilis formalr: circūscripta tūc p ipole ipsa eēntia: nec vr esse ɔ̄dictio q̄ aliq̄d quasi originalr vel causalr hēat ab aliquo H: qđ sibi ɔuenit formalr. sicut calidum formaliter ɔ̄riat frigido: lȝ cālr sit ab igne: cui ignis non ɔ̄riat formaliter. ita ē in alijs q̄ illa entitaſ: q̄ ɔ̄stituit aliq̄d in esse specifico ex se formalr est indiuisibilis in plures spēſ: ēt dato per impole q̄ eēt incāta: sȝ modo istam indiuisionem habeat caūaliter vnde ē causaliter. 26. Dis. p. q. vnica. ᵐ. V.

Paternitas in diuinis q2 diuina est incōicabilis, ita q̄ li q2: sit circunstantia principij orginis siue fundamētalis nō aūt cōtrahentis siue determinantis eo mō quo ɔ̄hitur album cū dicitur homo albus. vel albedo humana. hec enim albedo preintelligit in se existens: & vt sic esset indeterminata & determinabilis vt sit hominis: & ad hoc determinatur cum dicitur albedo humana. nō autem q̄ albedo oritur ex natura hominis & in illo istanti ipsa de se sit determinata. ita per oppositum in proposito. q2 sicut causa non causaret effectum: nisi daret sibi esse ɔuenieā effectui nec pducere istum effectū: nisi pro duceret aliquid: qđ natum esset habere talem effectum: puta nulla cā causaret triāgulū formaliter: nisi pduceret aliq̄d qđ necio hēret tres &c. & si possȝ pducere aliq̄d qđ non necessario hēret tres: nō pduceret istum effcm̄ sȝ aliū: nec est alia rō huius: nisi q2 formalis rō trianguli est vt sit triangulus ita dico q̄ deitas non eēt rō fundamentalis alicuius realitatis itrinsece: nisi ipsa oꝛiret talis: vt in pmo instanti in quo est: sit determinata vltima determinatione. si igitur pduceret aliq̄d determiabile p aliquā realitatē: q̄si sibi aduenientem: iam pductio non esset ad intrinsecum in diuinis. si ēt produceret aliquid cōicabile non produceret proprietatem personalem: sed aliquid aliquo mō aliō ab illa. 26. Distin. p. q. vnica. ī. Y.

Peccare est libere agere & pro statu vie: resurgere aūt. i. immunē fieri a pctō nō requirit libere agere ēt in via: q2 vel fm pmā opinionē nō est nisi soluere penā & hoc est pati eam. vel fm secundam non est nisi per merita prius habita in via & pro tunc acceptata culpam nūc dimitti. 21. Distin. 4ᵗ. q. 1. ʳ. G.

Peccabilitas & ipeccabilitas essentialiter dicunt ordinē ad aliud vt ad obiectū: sicut gaudiū & tristitia: & iō dico q̄ nō est ɔ̄dictio: q̄ volūtas ordinate sit ɔiuncta fini vltimo: & sic cū hoc posset hēre alium actū iordinatū circa aliud: qđ est ad finē: q2 possȝ hēre actū inordinatū circa illō qđ est ad finē: sȝ q̄ ita nō sit in pria: hoc est ex ordinatione diuina q̄ quilȝ btūs sit in termino. q̄ñ p btitudinē ɔiungit fini vltimo. vñ dico q̄ nō repugnat impeccabilitas circa illud qđ est ad finem: sic nō repugnant cognitio pncipij & erroꝛ ɔclusionis: & multo minus hic: vñ q̄ dānatus nō recipiat gratiam: hoc non est q2 non habȝ potentiam & sibi formaliter repugnet: sed hoc est ex ordinatione diuina: q2 est in termino suo. 15. Distin. 3ᵗ. q. vnica. i. X.

Petēs in pctis ex̄ñs eo mō quo dcm̄ est in pcedenti qōe arti. pmo pctm̄ manere post actū pōt ex nālibus cum cōi influentia ɔ̄siderare pctm̄ cōmissuȝ vt offensiuū dī: & vt ɔ̄ legē diuinā & vt auersiuū a deo: & vt ipeditiuū pmij: & vt iductiuū supplicij: & sub multis talibus rōtibꝰ: & pōt volūtas tūȝ sub aliq̄ illaꝝ rōnū: vel sub multis illō pctm̄ sic ɔ̄sideratū detestari: & ille motus pōt ɔtinuari & itēdi añ infusionē grē. pōt ēt ista detestatio esse totalr circūstātionata circūstātijs moꝛalibus debitis. non est. n. vsimile q̄ necesse sit pp pctm̄ illō remanēſ: actū quēcūq̄ circa pctm̄ cōmissu eē defectiuū in aliq̄ circūstantia moꝛali. Iste aūt motus dr̄ attritio: & est dispō siue meritū de ɔ̄gruo ad delectionē pcti moꝛtalis: q̄ sequit in vltimo istāti alicuius tpis in quo tpe ista attritio durauit. nec est certū si deus talē attritionē volebat esse dispōnē ad iustificationē nisi sit pfecte moꝛaliter circūstātionata. saltē si est aliq̄ circūstantia inordinate circūstantionatā: non est dispō ad iustitiā: q2 tunc est actualiter offendēs. 14. D. 4ᵗ. q. 2. N.

Pctā inquārū aggrauant pñt exprimi sufficienter in confessione absq̄ expssione illoꝝ pctōꝝ prius dimissoꝝ in spāli. i. dicēdo de multis & magnis peccatiſ alias penitui. & credo q̄ deus mihi remiserat. & iō nunc fui magis ingratus in peccando. 22. Dis. 4ᵗ. q. 1. j. R.

Pctm̄ formalr nō est nisi in volūtate: sȝ materialiter pōt esse in alijs actibus nō tñ nisi vt iperant a voluntate. vñ pᵃ cogitatio vt pȝ. ē nō iducit pctm̄: sed totiēs hȝ hō pmas cogitatioēs q̄tiēs sibi ocurrūt diuersa obo & quotiēs surgit a sūmo. 42. Dis. 2ᵃ. q. 4. M.

Pctm̄ in spm̄ scm̄ est irremissibile non simplr: vñ fm magrm i lra hoc pctm̄ nõ remittet hic nec i futuro qñ nõ hʒ pñiã comitē: sed hoc ꝯuenit cuilʒ pctõ mortali. Uerũ tñ hoc pctm̄ dr̄ irremissibile: eo mõ quo nullũ aliud pctm̄ dr̄ irremissibile duplr. Primo mõ: qꝛ nullũ pctm̄ aliud opponit directe pn̄ remissionis in remittente nisi istud: qꝛ hoc solũ directe aufert a deo misericordiaʒ q̄ est pn̄ᵐ remittendi pctã: ⁊ non dat sibi nisi iustitiã: ⁊ hʒ hʒ inquãtum est cũ desperatione: talis.n. diffidit ⁊ desperat de misericordia dei. 2ᵒ qꝛ corrũpit dispõnē ad remissionē in eo cui dʒ remitti: qꝛ pn̄ᵐ dispositiuũ ad remissionē pcti in pctõre est aliqualis displicentia de peccato cum ꝯuersione ad deum. hoc aũt pctm̄ inquãtuʒ hʒ propositũ de nõ penitendo in tali obstinato tollit omne tale dispositiuũ. 43. Dis. 2ᵃ. q. 1. E.

Pctm̄ in primo instanti tp̄is nõ est mutatio: sʒ passio de gn̄e passionis: qꝛ mutatio est a priuatione in habitũ vel econuerso: q̄ nõ se cõpatiunt in eodē instanti durationis: nec prius fuit duratione iste habitus cuius priuatio est peccatum in voluntate angeli. si peccauit in primo instanti. ideo non est mutatio: sed est passio de genere passionis. 5. Dist. 2ᵃ. q. 2. J.

Pctm̄ veniale non ꝓhibet grãm infundi nec ēt actũ meritoriũ simul hr̄e: tũ qꝛ aia pluribus actibus: non põt simul eq̄ esse ꝑfecte intenta: nec actus aũt bonus cum quo ꝯcurrit veniale est minus intensus: ⁊ iõ minus meritorius q̄ foret sine illo veniali: ⁊ iõ sequit: qõ adultꝰ si non ponit obicē pcti mortalis ⁊ in susceptiõe baptismi ꝯsentit: aliquē motũ hʒ disponētem quo caret paruulus: non obstante qõ ille habeat veniale peccatum simul. 4. Distinctione. 4ᵃ. q. 7. F.

Pctm̄ mortale nõ distinguit a veniali in hoc q̄ vnũ ē respectu finis vt mortale: ⁊ aliud eorum que sunt ad finē vt veniale: sʒ vtrũq; põt esse ⁊ circa ea q̄ sunt ad finem ⁊ circa finē: sʒ in hʒ distinguunt: qꝛ pctm̄ mortale est deordinatio opposita ordinationi: sine q̄ finis non põt sequi aliquo mõ. q̄ qdem ordinatio hʒ ꝓceptuʒ ꝯ qõ deordinatio fit: ⁊ iõ oĩs deordinatio cadēs sub ꝓcepto auertit a fine necessario: sed alia est ordinatio q̄ põt esse respectu finis seq̄ndi q̄ non est necessaria: sed vtilis q̄ non est de ꝓcepto: sʒ potius de ꝯsilio: ⁊ deordinatio opposita huic est pctm̄ veniale: ne facit cadere a fine necessario: sed facit q̄ actus non ꝓcedat meliori modo quo põt. 21. Dist. 2ᵃ. q. 1. i. B.

Pctm̄ non dr̄ infinitum: nisi qꝛ separat ab infinito: nõ q̄ formalr malitia sit infinita: qꝛ talis ⁊ tanta est quanta est bonitas q̄ nata fuisset inesse illi actui. si fm debitas circũstantias fuisset elicitus: sed hʒ non fuisset infinita: nec potest fuissʒ esse infinitam nisi pro tanto: qꝛ ꝯiungit infinito. hoc pʒ de fide ad petrũ circa medium. ⁊ ideo pena durat: qꝛ peccatũ in eis durat. vñ dicit. Permanente in eis iniuste affectiõis malo ꝑmanet in eis iuste retributionis dãnatio. A q̄ nos custodire dignet q̄ est bñdictus in scl'a scloꝝ. 50. Dist. 4ᵃ. q. 6. T.

Pctm̄ non põt effectiue corrũpe grãm: sed tm̄ demeritorie: ita q̄ ꝑus voluntas auertit se nãlr q̄ deus cesset nãliter ꝯseruare grãm: necē est aũt oēm ꝑuationē eē alicuius positiui formalr. cũ quo ipõe est ipsã stare: nõ ē igit pctm̄ formalr ꝑuatio grẽ quaʒ nõ ex incõpossibilitate destruit sʒ vt demeritũ. 37. Dis. 2ᵃ. q. vnica. F.

Pctm̄ non remittit nisi ad minus debituʒ pene eterne cõmutet in debitum pene temꝑalis: q̄ cõmutatione facta nunq̄ regulr remittit illa culpa nisi illa pena soluat i se: vel in pena equalenti: ⁊ ꝑ ꝯñs remisso pctõ mortali in se ꝑmo: ⁊ in pena soluta post nihil iuris remanet: ꝑ qõ ab isto sit exigendũ pena aliq̄ pro illo pctõ: sʒ post meritum aliqõ vita eterna dignũ: nunq̄ dignitas ista ad bonum eternuʒ cõmutatur scd̄m iusticiã in bonũ temporale. igit nunq̄ expirat illud ius quousq; bonũ eternum sit solutum: sed illud nõ soluit in viatore dum est viator: ergo sꝑ manet illud ius: tñ extinctum per pctm̄ mortale: qꝛ tunc non cõpetit sibi executio iuris sui: nõ est igit simile de remuneratione meritoꝝ mortificatoꝝ: ⁊ de reditione pctõꝝ remissoꝝ non solũ ꝑꝑ dei misericordiam: qõ vtrũq; verum est: sed etiã ꝑꝑ istam iustitiam cõmutantem ibi eternum in temporale: nõ sic autem hic. 22. Distinctione. 4ᵃ. q. vnica. j. F.

Pctm̄ occidentiũ xp̄ʒ potuit redimi. tñ Ans. dicit. 15. c. 2. q̄ nõ potuerũt eũ scienter occidisse. hoc tñ non credo: sʒ credo q̄ lʒ sciuissent eũ deũ ꝑ vnionē adhuc potuissent eũ occidisse. ⁊ si hoc fecissent: adhuc eoꝝ pctm̄ fuisset remediabile ꝑ passionē xp̄i: qꝛ plus dilexit deꝰ illã passionē acceptãdo: q̄ odisset eoꝝ malum. vñ nõ potuerunt hr̄e actũ tam difformē in malitia: sicut fuit bonus bonitate morali actus volũtatis quo xp̄s voluit pati: qꝛ actus ille habuit bonitatē non solũ ex potentia volitiua: sʒ ex summa charitate q̄ voluit mori: ⁊ aliquo mõ ex illa ꝑsona: sed actus alioꝝ malus nõ habuit tantam malitiã ex habitu ꝓcedente deordinato. Et qõ apl's dicit: qõ si cognouissent nunq̄ dñm glorie crucifixissent. loquit non de iudeis: sʒ de ꝓncipibꝰ mundi. s. de demonibus: qꝛ si sciuissent eum esse veꝝ deũ nõ instigassent hoīes ad eius mortē. ⁊ hoc ꝑꝑ bonũ secutuꝝ ex morte. s. redēptionē hoīs: qõ bonũ nolebãt accidere: vñ ꝑmo qñ ignorauerunt hoc instigauerunt iudeos ad mortē. postq̄ vero sciuerunt ipm̄ eē veꝝ deũ: ꝑsuaserunt ꝯtrium. vñ vxor pilati misit ad eũ dicens. Nihil tibi ⁊ iusto illi. multa. n. passa sum ista nocte in visu ꝑꝑ eũ. bene tñ voluissent ipʒ mori siue redemptiõe humani generis si fieri potuisset. 20. Dis. 3ᵃ. q. vnica. F.

Pctm̄ põt aggrauari ex circũstãtia accn̄tali ꝑꝑ excellentiã ꝑsone ⁊ dignitatē: q̄ ex hʒ magis dʒ ꝓcauere pctm̄. Itē ꝑꝑ fortitudinē ⁊ possitatē resistendi. iõ dicit magr in lra: q̄ qꝛ adã exteriori tentatiõe pulsatus cecidit. tãto grauius plectendus erat q̄ro leuiori ĩpulsu erat ꝓstratus: tentatio. n. carnis difficilius vincit: qꝛ de nro ꝯ nos roborat. qꝛ igit adam fuit circũspectior ⁊ nobilior ⁊ fortior muliere ad resistendũ. iõ ꝑ accñs suũ peccatuʒ fuit maius. tradita. n. fuit ade iustitia originalis tanq̄ digniori ⁊ circũspectiori ⁊ fortiori. ita q̄ si eã ꝑderet pro se ⁊ tota sua posterioritate ꝑderet. nõ sic ãt fuit tradita mulieri: iõ ade pctm̄ accidentalr fuit grauiꝰ pctõ eue. formalit tñ ꝑ se mere ⁊ ꝑcise in se pctm̄ eue fuit grauius. 21. Dist. 2ᵃ. q. vnica. j. F.

Pena dãnatoꝝ est multiplex. q̄dam est pena dãni: carētia. s. visionis diuine. Alia est tristitia de ipa pena. Tertia tristitia de culpa: nõ vt est offensiua dei: sed vt ē cã pene. Quarta est tristitia de igne ꝯtinēte ꝑpetuo. Quinta de igne inuitante ⁊ retinēte intellm dãnatoꝝ in perpetua ꝯsideratione sua. 3ᵃ tristitia. s. de culpa inq̄tũ est pctm̄ est vermis ꝯscie. 50. Dist. 4ᵃ. q 3. B.

Pena dr̄ ordinare culpam: qꝛ ex quo deus nõ vult culpã auferre nõ potest melius siue ordinatius anima culpabilis esse q̄ q̄ sit in pena: que non est tantum malum formaliter quãtum est culpa: qꝛ naturam manentē sub culpa ordinat. 37. Dist. 2ᵃ. q vnica. i. Ec.

Pena illius. s. qui decipit in ꝯtu est vt veraciter illã impleat: qõ fallaciter simulabat: qꝛ tenet reddere isti illã pro quo reddendo ista commutauit: ⁊ ideo in foro cõscientie cogendus est vt veraciter cum illa contrahat. Si autem iam veraciter contraxit cum alia: ⁊ per ꝯñs non possit cum ista: peniteat de pctõ illo ⁊ de impossibili: ⁊ procuret illi restitutionem ei equiualentis quantum potest: vt. s. reddat illi mulieri per ipsam corpꝰ ab-

terius viri potentis equalentis corpori suo quantū ad ꝯtractum istum: vel saltē satisfaciat ei in alijs ſm arbitriū boni viri. In foro aūt ꝯtentioso si probaret ꝯtractus exterior dolose factus ab isto cogeretur ſuare illum tanquā verꝫ. Sꝫ si cū scda ꝯxit tpe intermedio adhuc ecclesia ꝑcipiet vt adhereat pīme: ſꝫ in foro ꝯsciē dicet oppositū. qꝛ scda est vera vxor eius. pīma nō. ⁊ iste oꝫ seruare snīam ecclesie ſuando vitatē legis diuine: ⁊ iputet sibi ꝙ tanta pena manet sup ipm ꝑꝑ talem fraudē quā fecit: qꝛ ēt iste ꝯtractus est obligatorius ad aliqua bona. puta ad fidē ſuandam ⁊ indissolubilitatē ⁊ prolē suscipiendam ⁊ educandā si euenit: q̄ tria bona sunt mrīmonij: ⁊ gnāliter in omni ꝯtractu ꝯhena sub ꝯditione opposita illi ꝯtractui nihil facit: ⁊ iō ꝯ rōnem istius ꝯtractus ē cōditio opposita repugnans alicui bono mrīmonij: ⁊ ita sunt tria impedimenta ex triplici conditione opposita contractui ꝯ tria bona matrimonij. ⁊ de istis dictuꝫ est dist. 31. 42. Dist. 4¹. q. 1. S.

Pena ministrantis in quocunqꝫ impedimento canonico vr̄ esse irregularitas: vt pꝫ extra de clerico excōicato vel deposito in diuersis caplis. ⁊ hoc maxime si ministrans sciat talē penam sibi inflictaꝫ. Sed h pōt distingui de ignorantia iuris vel facti. Ignorantia iuris nō excusat: qꝛ tenet ille qui se exponit ad tm̄ actuꝫ scire iura ſm q̄ pōt exercere tm̄ ⁊ talem actuꝫ: ⁊ iō talis ignorantia iuris non excusat. ſꝫ forte magis aggrauat: ignorantia aūt facti excusat vt hr̄ in eodē titulo. c. apostolice ⁊ hoc nisi fama vīdica ⁊ publica sibi manifestet. ꝙ sit tali pena ipeditus. 13. Dist. 4¹. q. 2. S.

Pena ordinās pctm̄ ſm se pōt eē vna vnī⁹: ſꝫ ordinās in ordine ad illū quē offendit culpa multiplex ē ſꝫ volūtatē illi⁹ in cōparatiōe ad quē ordiat. 14. D. 4¹. q. 3. S.

Pena pōt intelligi vel qdcunqꝫ incōmodum siue disconueniens. ⁊ illud pōt esse in hoie in pte sensitiua. vel in corpore ꝯiuncto actui aie sensitiue. vel pōt esse primū disconueniens qd est tristicia q̄ est ex parte intellectiua q̄ ꝓprie ⁊ pīmo est pena: de qua dicit Aug. de ci. li. 14. c. 15. ꝙ tristicia ē dissensio aie ab his rebus q̄ nobis nolentibus acciderunt. 14. Dist. 4¹. q. 1. ꝯ. O.

Pena proprie nō corrñdet pctō veniali: ſꝫ cōmittēs veniale est debitor feruentioris actus volūtaris ꝙ prius: qui feruor cōsumeret pctm̄ veniale. de h lib. 4. dist. 21. c. 2. nec obfuisset innocētie Ade hūisse penā debitā veniali pter mortem. 21. Dist. 2¹. q. vnica. ꝯ. E.

Pena vermis erit in dānatis q̄dam tristicia ⁊ ꝯtinuus remorsus ꝯsciē: ⁊ ista pena erit eis inequalis. sicut tristicia qua nollent illi mala pati est eis inequalis: inquātū tollit ab eis bonū cōmodi. sic. n. hēbunt remorsuꝫ maiorem vel minorē ſꝫ ꝓportionē culpe sicut ꝓ pctō grauiori infligit eis grauior pena. 50. Dist. 4¹. q. 6. Q.

Penitentia absolute pōt innasci ex nālibus hois: ſꝫ non fructifera. hoc est ferens fructū. immo vt fructuosa est in vltimo instanti. 14. Dist. 4¹. q. 2. Y.

Pnīa est absolutio i. q̄daꝫ snīa diffinitiua absoluēs reū. non tm̄ snīa iudicis ꝑncipalis ſꝫ iudicis scdarij vel commissarij. pōt. n. quis ex cōmissione cognoscere in cā. ⁊ ita ex cōmissione sniare vel ꝑ ꝯdēnatione rei si idign⁹ est: vel pro eius absolone si dignus sit. Congruit ēt ꝙ ista absolutio exterior fiat a sacerdote: qꝛ ꝯgruit extrema ꝑ mediū reduci in extremū. ⁊ ita in hierarchia ecclesiastica extremos. i. pctōres reduci in deū ꝑ hierarchā. i. sacerdotē sicut est in ecclesia triūphāte. Cōgruit ēt ꝙ a iurisditionem habente: qꝛ snīa a non suo iudice lata nulla est. 14. Dist. 4¹. q. 4. ꝯ. A.

Pnīa est habitus inclinans ad faciliter vindicandū in se reū ⁊ ꝙ in se: hoc est male qꝛ formalis rō v̄tutis eēt eadē si cōmitteret sibi vindicare in aliū reū. Beatus aūt ⁊ innocens pōt hr̄e habitum ꝓpter vīdicandi in aliū reū. ergo ⁊ in se. si tm̄ reatus inceēt. ⁊ sic pōt ꝯcedi ꝙ i statu innocētie ⁊ in beatitudine manet ista virtus. nec mirum cū in deo maneat iustitia vindicatiua: lꝫ nō seipꝫ: qꝛ non pōt esse reus. 14. Distin. 4¹. q. 2. X.

Pnīa est sacrm̄ gnāle. ⁊ iō ab illo nullus excludit nec de scō: nec de iure. alia aūt sacra q̄ includūt aliquid excellentie bene pnt̄ alicui negari propter delictum hoc exigens. 25. Distinctione. 4¹. q. 1. ꝯ. J.

Penitens quotienscūqꝫ digne penitet. obligat se saltē voto ad nō peccandū in posteꝝ: qꝛ sine tali ꝓposito non est digna pnīa. ⁊ ꝑter hoc est astrictus ad non peccare eadē lege qua innocēs. 22. Dist. 4¹. q. 1. M.

Penitere reqrit ꝑcognōnē distinctā eius: de quo penitet ſꝫ istū intellectū: vbi dico ꝙ ista se hnt̄ ꝑ ordinē impꝑe cārū ꝓximarū ptialiū tristitie ꝯiunctionē: ⁊ ipse cāe ptiales ꝯiuncte q̄ sunt effectus proximus illi⁹ imperij. ⁊ vltra sequit effectus remotus huius imperij. ipsa. s. tristitia. postea pōt sequi cōplacentia tristitie q̄ est act⁹ volūtatis hn̄s tristitiā ꝑ obiecto: ⁊ tandē gaudiuꝫ de tristitia ſm illud Aug. Pctōr de pctō doleat: ⁊ de dolore gaudeat. Pꝫ distinctio illoꝝ. pīmi quidē. s. impꝑa causis ꝓximis tristitie sicut cāe ꝑncipalis ⁊ remote a cā scdaria ⁊ ꝓpinqua. scdi a tertio sicut cāe ab effectu: ⁊ actionis a passiōe. tertij a quarto sicut obiecti ab actione. quarti a quinto sicut obiecti a passione appetitiua de illo obiecto. 14. Dist. 4¹. q. 2. ꝯ. B.

Per accñs est: ꝙ in eodem ꝯcurrant rō efficientis ⁊ rō finis tm̄ de facto vna est rō formalis ipsi⁹ finis: sicut vna est rō formalis ipsius efficientis. ſꝫ in illa vna rōne ꝑ potentia distat: lꝫ non distet in rōnibus ꝑsonalibus: q̄ sunt in illo fine. 1. Dist. ꝑ. q. 2. ꝯ. L.

Per actōēs de gnē actiōis aliqꝫ terminus accipit eē simpliciter. si ꝓducit vel aliquo mō eē ꝑ intellectionē aūe obiectū intellm̄ nullo mō accipit esse: imo ꝑsuppōitur oīno ipsi intellectiōni. ⁊ hoc iō: qꝛ iste opationes q̄ dicunt actiones sunt vltimi termini. non aūt gr̄a aliorū terminorum. 11. Distin. 4¹. q. 2. D.

Per actū redēptionis xp̄s nō meruit ꝑncipale dn̄iuꝫ respectu hois. Probatio. nā inq̄tū redēptor hūit rōneꝫ cāe meritorie ꝓ nobis. cā aūt q̄ tm̄ est meritoria nō ꝑt eē ꝑncipalis. nō. n. cāt nisi ab aliqua cā ꝑncipaliori acceptat. q̄ ꝑꝑ istud acceptū ꝑncipalr̄ cāt. g̃ esto ꝙ trinitati ꝑꝑ redēptionē teneremur tāq̄ dn̄o supremo q̄dā nouo iure vltra suū dominiū qd hꝫ ex creatione: qd verū eēt si tm̄ bonum eēt nobis redemptio vt accepta a trinitate quantū creatio. adhuc nō sequit ꝙ xp̄o ſꝫ naturam humanam rōne redemptiōis obligamur vt supremo dn̄o. 48. Dist. 4¹. q. 1. B.

Per actū desiderij q̄ est abn̄tis nō est assecutio finis: sed ꝑ aliuꝫ actū. s. q̄ est amor rei pn̄tis est assecutio ꝑ⁹ loq̄ndo de ꝑmitate ꝑfectiōis: lꝫ ꝑ actū itellectus sit aliqualis assecutio ꝑor ꝑoritate gn̄atiōis. nūc aūt ſꝫ phꝫ. 9. T.c.15
meta. posteriora gn̄atiōe sūt ꝑora ꝑfectiōe: qd verꝫ est de ꝑori qd ē simplr̄ imediat⁹ vltio: qd vltimū ē simplr̄ ꝑfcm̄. ita ē in btitudine. 49. Dist. 4¹. q. 4. D.

Per baptismū recipit baptizat⁹ in collegiū ecclesie militātis receptio aūt alicui⁹ in collegiū ptinet ad ꝑsidentē: ⁊ hn̄tē auc̄tē i collegio. Et iō q̄to aliqꝫ hēret maiorem auc̄tatē in eccl̄ia tāto magis ptineret ad eū recipe ⁊ itroducere in ecclesiā: ⁊ ꝑ ꝯn̄s baptizare: vn̄ magis cōpeteret ep̄o ꝙ simplici sacerdoti si suffice posset ep̄i. lꝫ ꝑꝑ paucitatē ep̄oꝝ ⁊ plītatē baptizādoꝝ regulr̄ ꝯcedit oībus sacerdotib⁹. 6. Dist. 4¹. q. 1. D.

Per eādē realitatē ꝑ⁹ ē volūtas receptiua act⁹ ⁊ effectiua eiusdē. nec ꝑ aliā rōēꝫ realē elic ⁊ recipit nisi ꝑ aliā rōēꝫ eātaꝫ ab itellectu nr̄o. 25. Dist. 2¹. q. vnica. K.

Per h ꝙ iste in familia xpi in gradu excellentiori ↄstitui tur ꝑ caracterē sacerdotalē: disponit de ↄgruo ad hn̄dum ptātē sup corpus xpi mysticū ligādi ⁊ soluendi. ⁊ tūc caracter sacerdotalis est dispō ad istas claues: sal tē collatio vnius nō sepat a collatiōe alteri⁹: q2 (sicͣ dcm̄ est) qō xps in eodē vbo Jo. 20. ↄtulit ambas ec clesie: ita ⁊ eps in eodē signo sensibili ⁊ vbo cōfert am bas. vnā q̄si excellentē ⁊ explicite. ⁊ aliā q̄si iplicite. cu ius vsus est añs ad vsū istius. Et ex h pꝫ ꝙ aliqualiter pōt dici vna clauis vnitate ordinis: q2 ad actū vnū vl timū. s. ↄtritōis ordinant. ⁊ ad illū vna subordinet alti q2 remotior ab illo effectū. 19. Dist. 4ª. q. vnica. F. G.

Per radiū reflexū vī res i se: nō āt aliq̄ spēs ipsa speculo reflectēte. Tū q2 radius egredit a corpe radioso ⁊ ef fundit in speculū ⁊ inde reflectit in eodē: Eodē mō ēt ꝑ radium fractū vī ipsa res multiplicans se ⁊ non spe cies aliquas ipsius rei vise. ⁊ sic ista lumina pmaria mul tiplicatione diffusa sunt imediate spēs lucis gignentis: forte ita imediate gignunt ab ea: loquendo de imedia tione ad cām: nō excludendo ordinē effectuū ordina toꝝ respectu eiusdem cāe. Sꝫ pter ista est aliud lumē secūdariū. qō dr̄ lumen accn̄tale quale est. vbi est vm bra: in hoc. n. distinguit vmbra in actu a tenebra: q2 te nebra est puatio luminis tam pmarij ꝙ secundarij. vm bra est puatio luminis pmarij. Jstud aūt scōariū lum: lꝫ q̄nq3 diffundat ꝑ reflexiōez: nō tn̄ a corpore polito: q2 reflexio a tali corpe est gignitio radij pmarij: q2 est immediata spēs ipsius lucis gignētis: nō aūt sic istō lu mē scōarium: imo gignit ab ipso lumine pmario: ita ꝙ si per impole reflexio remaneret in lumine radij impri mentis gigneret sperice: vel hemisperice istud lumē se cundariū. nō sic aūt gigneret lumē reflexū a radio pri mario. qualis est reflexio a corpe polito. est g͂ oē lumē spēs lꝫ lumē pmariū est spēs lucis gignētis. lumē scōa riū spēs luminis pmarij. 13. Dis. 2ª. q. vnica. E.

Per se ordinē intelligo: qui est ex ꝑ se rōnibus extremo rum ⁊ h accipiendo ꝑ se rōnem ēentialē siue quidditati uam nō determinādo illō cuius est rō ad esse in re vel in itellectu: sicqdem illud qō idifferent pōt hr̄e vtrunq3 esse: vī hēre rōnez q̄ditatiuā intelligibilē non determi nādo ad h vel illud esse. 1. q. q. i. P.

Perfectior cognitio ⁊ imediatior est ō p⁹ ente: cognosce re ipm: vt pmum ens vel vt necesse esse: ꝙ cognoscere ipm: vt primū mouens. 3. q. pl. i. V.

Perfectior intellcͥs simplr est q̄ limpidius cognoscit. nihil aūt deperit sibi si ꝑ aliud: ⁊ aliud cognoscat: ⁊ tn̄ lim pidius cognoscat: si. n. ꝑ idem cognosceret ⁊ nō limpi dius: non pfectius cognosceret: ꝙ est falsum: in ista. n. limpiditate est ꝑ se propinquitas: non aūt in paucitate rōnum cognoscendi: q2 absolute hoc nō est in rōne ali cuius nāe creatē ꝙ vna sit pluriū. 3. D. 2ª. q. 10. ꝫ. M.

Perfectio sacri ↄsistit in pfecte sign̄ando vere ꝙtū ad co gnitionē ⁊ in grāz pfectā cāndo. g͂ sacrā noue legis de buerunt esse pfectissima pmo mō: q2 est lex vitaris. 2° modo q2 est lex gratie: vñ Jo. i. grā ⁊ veritas per iesū xpm facta est. 2. Dis. 4ª. q 1. B.

Perfectio sicut ⁊ entitas equiuoce conuenit entitati q̄di tatiue ⁊ hypostatice: tn̄ proprie pfectio nō vī ↄuenire nisi entitati q̄ditatiue: q2 entitas hypostatica nō est fꝫ quā aliq̄d formalr̄ pficit: sꝫ fꝫ quā recipit pfectionē: vl saltē determinat ad pfectionē receptā. 19. q. q. i. K.

Perfectio simplr̄ est talis: que in quocūq3 supposito ab solute considerato fm̄ rōnem suppositi nō determinā do nām in q̄ vel cuius sit suppositū: meli⁹ est ipꝫ ꝙ non ipm. h est ꝙ qō nūq3 incōpole ipsi. 5. q. q. N.

Perfectionem simplr̄. i. q̄ formalr̄ possꝫ eē infinita nō di cit nisi aliq̄d qō pōt esse ēentiale in diuinis ⁊ ad se: ⁊ ta le aliquo mō pintellr̄ relonibus origis cuiusmodi sunt sapia bonitas ⁊c. eq̄litas aūt non pintelligit relonib⁹ originis: nec pōt esse ad se. pr̄. n. non est eq̄lis sibi sed fi lio. ⁊ iō eq̄litas h modo nō dicit pfectionē simplr̄. dic̄ tn̄ pfectionē: q̄ in omni nā cōparando ad aliq̄d eiusdē nāe: melior ē suo opposito: q2 oppositū ei⁹ de necitate dic̄ ipfectionē. nō. n. est ineq̄litas in eadē nā: nisi alterū idiuiduū ipfecte hēat illā nām. 19. Dist. p. q. 1. J.

Perfectio simpliciter nō includit aliquid per se cui repu gnat per se ratio perfectionis simpliciter: q2 tunc non esset in quolibet melius: cum icludat aliquid cui repu gnat ratio perfectionis simplr̄. 1. q. q. J. G.

Perfectissima cā meritoria grē quā trinitas disposuit da re gn̄i humano fuit xps cōplens cursū suū in hac vita nobiscū. cā aūt meritoria iuste iclinat deū ad ↄferendū bonū illi ꝓ quo talia cā meret. cā ēt illa exhibita plus impetrat ꝙ ↄmissa. ergo ꝑ passionem xpi exhibitaz ⁊ confirmatiuam legis noue: congruuz fuit maxime ad iutoria ad gratiam hominibus conferri pro tempore illius legis obseruande. 2. Dist. 4ª. q. 1. ꝫ. A.

Perfectissima ⁊ vltima rō imaginis est: qn̄ ista ↄcurrunt in mente respcū dei vt obiecti: q2 tunc aīa non hꝫ tm̄ si militudinē expssiuā: ꝙtuz ad pdicta ex rōe coꝝ in se: sed ea ēt rōne qua actus ipsi ↄformant obiecto. est. n. actus vē similitudo obiecti. sicut dictuz est in pcedenti qōne. ⁊ ideo qn̄ isti actus sic sunt in mente: ꝙ nō tantū hn̄t ↄsubstancialitatē: ⁊ silitudinē: distinctionē: ⁊ origi nem: sꝫ ēt hn̄t vlteriorē assimilationem ad deuz ex rō ne obiecti circa qō sunt: est pfectior similitudo. minus aūt perfecta qn̄ anima hꝫ se pro obiecto: q2 lꝫ tunc nō habeat similitudo ab ipso deo imediate tanꝙ ab ipso obo ꝓximo: hꝫ tn̄ aliq̄liter inq̄tuz in mente: vt in ima gine cognoscat deus. 3. Dist. p. q. 9. K.

Perfectissima vtus in eadē spē manens est heroica: ⁊ sic metaphorice loquunt aliq̄ ꝙ pficit mō ihumano: q2. s. nō est cōiter hoīs ad illuz gradū. lꝫ eiusdē spēi attinge re: ⁊ si arguat ꝑ oppositū de bestialitate posset silr dici ꝙ esset excessiue in eadē spē vitij. Sꝫ meli⁹ pōt dici al terius spēi: q2 circa aliō obm: sꝫ ex h non sequit ↄpositū: q2 circa multa ↄtingit errare ⁊ vitiose agere: sꝫ cir ca tm̄ vnū. s. pfecte circūstātionatū ↄtingit recte agere: rectius ⁊ rectissime: lꝫ igit bestialitas sit alius habitus a cōi vitio humano q̄ est circa aliud obꝫ: nō sequit he roicā esse alterius spēi a vtute humana. q2 circa idem obiectum ordinat: sed excellentius: nec est manifestuz hanc excellentiam non posse esse per aliuz gradū eius dem speciei. 34. Distinctio. 3ª. q. vnica. R.

Perfecti q̄tum ad disceptationē pcedentē sniam non iu dicabunt: sꝫ nec ipsi nec alij iudicio ptinente ad eos vt puatas ꝑsonas: sꝫ in eo ꝙ dr̄. venite bn̄dicti pris mei ꝑ cipite regnū. oēs filij regni iudicabunt iudicio gn̄ali vt hrdes illius regni. Silr ifideles q̄tū ad disceptationē putā nō iudicabunt iudicio gn̄ali. sꝫ in illo: Jte maledi cti ⁊c. Et ipsi alij qbus ↄlata est disceptatio iudicabū tur in cōi vt mēbra carceris: ⁊ tūc decrescet aliqō gau diū vnicuiq3 electo vltra illud qō hn̄t in iudicio ꝑticu lari: q2 quilꝫ gaudebit de integritate sue ciuitatis. ⁊ ac crescet aliqō suppliciū cuilꝫ dānato vltra suppliciuz ꝑ ticlale sibi taxatū. q2 itegritas vel repletio carceris. vnū quēq3 icarceratū angustat. 47. Dist. 4ª. q. 1. J.

Perfectissimo pt aliq̄d eē ꝓpiqui⁹ in vno ordine ⁊ aliō in alio ordie sic sube imediatior ē q̄titas in vno ordie: ꝙ q̄litas: tn̄ q̄litas ē pfectius: ⁊ ꝑ ↄn̄s ꝓpinquius in alio or dine. illō aūt ē simplr̄ pfecti⁹: qō in ordie nobiliori vel fꝫ cōditionē nobiliorē est ꝓpinquius pfectissimo. sic bo nū est ꝓpinquius enti i ordie cōicādi pfectōes siue finalr̄ ēminēdi ⁊ cōplēdi pfectōez alteri⁹. 49. D. 4ª. q. 4. K.

Perpetuus vsus ratiōis est mai⁹ bonū q̄ act⁹ ꝟtutis. ꝛ
iō q̄ ꝑ aliquē actū ꝓuaret se sic vsu rōnis peccaret mor
talr: imo mortalissime: sꝫ carētia vsus rōnis pro mo-
mēto nō est tm̄ maluꝫ sicut act⁹ opposit⁹ actui ꝟtutis:
nec ꝑ qócūqꝫ ꝓuāꝫ vsu rōnis ad tpa est pctm̄. nā nimia
tormēta ita ipediūt vsuꝫ rōnis sicut voluptas: ꝛ tamē
martires sciēter se exponētes talibus tormētis nō pec
cauerūt sed meruerūt. 3. Dist. 4¹. q. vnica. D.

Perpetuitas aliquoꝝ: vel corruptio: vel annihilatio ali
quorū variat mēsurā formalr: q̄ūmō existia sit eiusdeꝫ
rōnis dū manet. 2. Dist. 2¹. q. 4. ī. A.

Presentatiuum in se mutabile pōt representatū aliquid
sub rōne imutabilis qꝛ eēntia dei sub rōne imutabilis
repn̄tat itellectui creato ꝑ aliq̄d ois mutabile: siue il-
lud sit spēs siue actus. 3. Dist. ꝓ. q. 4. ī. K.

Per sacrm̄ ꝯfirmatiōis instituit aliquis in determinato
gradu ecclie. s. in gradu bellatoris ꝛ sacrm̄ instituēs in
gradu determinato nō iterat: ꝛ iuxta hoc adducit cō
gruentia qꝛ imprimit effectum indelebilem. s. caracte-
rem. 7. Dist. 4¹. q. 4. ī. A.

Periculum est hēc frequēter iuramētū in ore: qꝛ i multis
sermonibus sine iuramento aliquis non peccaret: vbi
addito iuramēto peccat: ꝛ grauiter si fiat ex delibera
tione. ꝑꝑ qđ vtile est documentū illud Math. 5. Sit
sermo vester: est est: non non. 39. Dist. 3¹. q. vnica. ī. D.

Per ꝓprietates eēntiales ꝯcludūt ō ꝑsonis hñtib⁹ illas
ꝓprietates ꝑsonales ꝑꝑ q̄d: vtpote ꝑ memoriā ꝑfectā
ꝑꝑ q̄d ꝯcludit de ꝑsona hñte talē memoriā a se q̄ sibi
ꝯuēit dicē vbū ꝑfectū. ꝛ ꝑ volūtatē ꝑfectā cōcludit q̄
hñti eā a se ꝯuenit spirare. quēadmodum ꝯcluderet si
mēoria differret a dicē: ꝛ volūtas a spirar. 6. q. q. Cc.

Per veniale nullus ꝓiciteret extra nauē ecclie: qꝛ pctm̄
veniale stat cū ꝑfecta charitate q̄ ē nauis salutis: ꝛ iō
ex prima institōne penitētie vt scōe tabule non opꝫ ali-
quē ad eā cōfugere pro remedio cōtra veniale sꝫ tm̄
contra mortale. 17. Dist. 4¹. q. 1. ī. M.

Persona diuina potest esse proprius terminus alicuius
depēdētie: nō aūt depēdētie que est causati ad causaꝫ:
nec breuiter cuiuscūqꝫ terminari ad aliquid rōne per-
fectionis formalis in ipso: sed tm̄ illius que est nature
vt cōicabilis ad incōicabile sustentās ipsam. igit talis
depēdentia est possibilis in aliq̄ nā: qꝛ nō pōt eē possi
bilitas terminādi dependētiā nisi in aliquo sit possibi-
litas depēdendi: sꝫ hoc nō magis repugnat nature hu
mane q̄ alteri. 19. q. q. ī. Cc.

Persona in creaturis non dicit dignitatem nisi materia
liter. s. ratione intellectualis nature quam connotat:
non autem formaliter ratione incommunicabilitatis
quam superaddit. Quomodo autem negatio aliqua
dicatur esse dignitatis. dictum fuit di. 28. primi lib. de
ingenito. 5. Dist. 3¹. q. 2. E.

Persona non cōponit ex essentia ꝛ proprietate: sicut ex
quasi potētiali ꝛ quasi actuali: imo eēntia hꝫ magis rō
nē actus: si igit ista ꝓprietas itelligat posterior aliquo
modo essentia: nō tn̄ est ꝑfectio eius. ibi enim est idem
ordo originis ꝛ ꝑfectionis. ꝛ ideo prius origine est pri
us ꝑfectiōe. 26. Dist. ꝓ. q. vnica. ī. N.

Persone q̄lbꝫ diua hūit ꝑfectū eē diuū ꝛ ꝑsonale anq̄
fuit aliqua creatura: qꝛ ex se est necesse esse. Creatura
vero in nullo esse nec itra nec extra est necesse eē: neqꝫ
in esse existentie: nec in esse essentie. s. diminuto siue in-
tellecto. ratio huius est: qꝛ necessitas est conditio exi-
stētis: ꝛ tale esse abstrahit ab existentia. etiā hoc esset
magis incōueniēs q̄ si eēt necesse esse in eē reali. sꝫ qđ
est ex se necesse esse: prius est q̄ illud: qđ est possibile vl
nō necesse esse. ergo in illo priori est ꝑsona 3ª siue eius
ꝓcessio: ꝛ nō respectus eiusdē ad creaturam: qꝛ nō est

intelligere aliquam relationem esse ad creaturam: nisi
creatura esset vel intelligat esse: qꝛ relatio requirit ter
minum simul cū ipsa esse. 18. Dist. ꝓ. q. vnica. C.

Permissio extra vel signuꝫ est: q̄ effectus sit: qui tn̄ est cō
tra preceptum diuinum. ꝛ istud est permissio quod est
signum voluntatis diuine. huic autem non correspon
det aliquid in ipsa voluntate diuina: nisi non velle
prohibere illud fieri siue non velle: quod est negatio
actus diuini positiui: ꝛ per consequēs nō est actus po
sitiuus. Et si dicat q̄ vult sinere hoc ꝑt intelligi nō q̄
hēat velle rectū circa illud qđ ꝑmittit sꝫ actū reflexū.
Offert. n. volūtati sue hūc peccatuꝫ vel peccare. prio
volūtas ei⁹ circa hūc nō hꝫ velle. velle. n. ipꝫ hēc pctm̄
nō pōt. 2° pōt itelligere volūtatē suā nō volētē hoc: ꝛ
tūc pōt velle volūtatē suā nō velle hoc: ꝛ ita dr̄ volēs
sinere ꝛ volūtarie ꝑmittere: si ex alia pte ꝑn̄taro sibi
iuda: prio de⁹ hꝫ nō velle sibi gloriaꝫ: ꝛ nō primo nol-
le: fm̄ illā vltimā positionē dist. 41. ꝛ pōt tūc 2° se re-
flectere sup istaꝫ negationem actus: ꝛ velle eam. ꝛ ita
volens siue voluntarie non eligit iudam finalr pecca
turum: ꝛ non nolitionem glorie: sed non volitionem
glorie. 47. Dist. ꝓ. q. vnica. C.

Portio inferior in xp̄o dicebat eē in termino ex hoc q̄
portio supior cōiūgebat deo ꝑfecte. s. q̄ affectiōe iusti
tie nō potuit velle nisi ordinatū ꝛ iustū. ꝛ ideo non po
tuit peccare: sꝫ tn̄ nō fuit fm̄ partē iferiorē ex ꝯiūctio
ne cū deo i termio sic q̄ hūit ipassibilitatē: nec hūit dē
q̄ hēe potuit fm̄ affectionem cōmodi: qꝛ ex miraculo
nō habuit sūmū bonū sibi ꝯiūctū quātū potuit ꝯiūgi.
sicut est in simplr beatis ꝛ in xp̄o mō de facto in pria:
qꝛ igit sic fuit potuit aliquid accidere sibi ꝯ affectiōeꝫ
cōmodi: qđ tn̄ acceptauit: ꝛ ita mereri potuit: ꝛ ꝓter
hoc etiā portio iferior meruit eliciēdo opationem cir
ca creata: vt diligēdo matrem ꝛ alios bonos in deuꝫ
ꝛ malos ꝓpter deū. 18. Dist. 3¹. q. vnica. D.

Portio supior intēdit regulis eternis ꝛ supioribus cōtē
plādis: Inferior aūt intēdit tpalibus agēdis fm̄ regu
las eternas. vn̄ portio supior intēdit fini primo a quo
accepit regulas agendoꝝ. 24. Dist. 2¹. q. vnica. B.

Portio superior fm̄ regulas eternas nihil aduersum vr̄
iudicare esse eligibile inquantū in ipso est quin opposi
tum esset eligibilius. si illud iustitia nō vetaret. alioqn
quare alligati ꝛ iuncti fini vltimo: vt beati nihil eligūt
aduersum. 15. Dist. 3¹. q. vnica. ī. R.

Potentia actiua que nō est imperfectionis imo ꝑfectio
nis in creatura aliqua non est negāda a superiori crea
tura que est superior quantū ad hoc: sꝫ angelus est su-
perior homine in intellectualitate: intellectus ēt agēs
qui est potentia actiua in homine non est imperfectio
nis in ipso: imo perfectionis: ꝛ ideo non debet negari
angelo qui est creatura superior. 3. Dist. 2¹. q. 11. A.

Po͡a actiua marie nālr ō fuitꝫ reducta ad actū: nisi cū ac
tiua determinata naturali. s. vt actiua patris naturalis.
ꝛ ideo fuit generatio miraculosa q̄tum ad modū pro
cedēdi in illa generatione: qꝛ vel erat omnino subita:
qualis non est processus nālis in gn̄atione hois vel si
fuit successiua: illi motus qui ꝑcesserūt generationem:
in ita breui tēpore fuerūt: in q̄to nō sunt nati fieri nā-
liter: sꝫ ex parte ipsius potentie actiue marie erat nāli
tas: qꝛ ista potentia ei erat naturalis secundum quam
erat naturaliter secunda: ꝛ potuisset concepisse a pa-
tre naturali: ꝛ naturaliter egisse ad ꝓductionem pro
lis: ꝛ ꝓpter istam potentiam actiuam naturalem qua
operabat potest dici nālis mater xp̄i: ꝛ tamē propter
modum exequendi actuꝫ huius potentie duplicēꝫ nō
naturalem: potest dici non naturaliter: sed miraculo-
se genuisse. 4. Dist. 3¹. q. vnica. G.

Potentia actiua cui stati corrñdet passiua ⁊ non est ipedibilis ipa est semp potētia ꝓpinq̄ ad agēdū ſ; stē aliq̄ cui nō corrñdet passiuū in nā stati vel bito passiuo ipa est ipedibilis: oū est actu ipedita nō ē po⁹ ꝓpinq̄: ſ; remota t.c.10. vt bētur a pho.9.met.c.4. vbi vult q̄ actiuū ⁊ passiuū bñtia ꝯplere potentiā actiuā ⁊ passiuā statim agūt. nec oꝫ addere nullo exteriori ꝓhibēte: q: hoc icludit i rōe potētie qñ nō est vez̄ nisi oe potētia: vt oicit potētiā ꝓpinquā actui. 19. Dis. 4ª. q. vnica. D.

Potentia ꝯtradictōia nō necessario ē potētia añ actū: nā cuilibꝫ ꝯtingēti ꝓpositioni oe futuro corrñdet sua oe presenti cōtingēs silr: sic ista: tu sedes: est vera cōtingēs oe presenti sicut fuit illa sibi correspōdēs cōtigens oe futuro: tu sedebis: ſ; oe pñti est magis oeterminata: ista aūt oe futuro min⁹. vnde Aristo. pmo pihermenias in fine oicit i ꝓpositioib⁹ oe pñti eē veritatē oeterminatā ⁊ non necessariā. 5. Dis. ~ª. q. ~. C.

Potentia ⁊ obiectū nō opꝫ assimilari i mō eēndi: se hñt enim vt motiuū ⁊ mobile. ⁊ ita se hñt vt oissimilia: q: vt act⁹ ⁊ potētia. sūt tñ ꝓportiōata. q: ista ꝓportio requirit oissimilitudinē ꝓportionatoꝝ. sic cōiter oī i oī ꝓportione. pꝫ etiā oe mā ⁊ forma parte ⁊ toto. causa ⁊ cāto. ⁊ ceteris ꝓportionabilib⁹. igit ex modo essendi talis potētie nō pōt cōcludi silis modus essendi in obiecto. 3. Dis. p. q. 3. C. ⁊. 9. Dis. 2ª. q. 2. V.

Potentiam ita perfecte comprehendere essentiā alteri⁹ sicut propriam est impossibile: precipue quando natura propria nō includit eminēter naturam alterius nec oependet ēentialr ab illa altera. nec est eiusdē spēi cū illa. 7. q. 9 ꝗ. ff.

Potentia illa in qua manet forā oꝫ itelligi p̄n^m potentiale: nō aūt respect⁹: corrupta. n. forma nō ampli⁹ manet respect⁹ potētie ad formā: q: nō est respectus potētie ad oīo p̄teritū. sicut nec ad oīo īpossibile. ſ; ipsū p̄n^m potētiale manet. ⁊ in hoc totū manet p se sm aliquid ei⁹: ⁊ forma que erat aliquid totius manet p accidēs sm aliquid sui. 11. Dis. 4ª. q. 4. M.

Potentia motiua xp̄i que est organica ⁊ corpalis: lꝫ sit i corpe xp̄i vt h: tñ nō p̄t eē p̄n^m act⁹ sui i corpe vt h: q: reqrit ptē extra ptē tm̄ i toto: ſ; cōparatōe i ad locū ad h. vt p vnā ptē motā localr moueat aliā. potētia autē alia motiua nō organica p̄t i actū suū h sic in celo. ⁊ p ꝯñs sm istā p̄t mouere corp⁹ aliō sibi approximatū sicut angel⁹ posset: ſ; tñ nō p̄t mouere corp⁹ suū vt h: q: vt sic illō corp⁹ nō subest alicui potentie motiue nisi oiue imediate vt oictū est supra. 10. Dis. 4ª. q. 7. ꝗ. D.

Potentia motiua nō organica nō est frustra. lꝫ vsus eius nō possit mō hēri. cui⁹ tñ vsus erit ppetuo i btitudine: q: nō tm̄ poterit tūc beat⁹ mouere corp⁹ suū ꝓgressiue. i. p̄io mouēdo vnā partē. ⁊ p illā aliā. ⁊ sic totū: ſ; poterit stati ⁊ imediate mouere totū corp⁹ sm vbi sine tali ordīe mot⁹ ptiū. hāc potētiā motiuā nō organicā suppono eē i aīa xp̄i q: ē t erit i aīa cuiuslibet bti nō tā tū q̄tū ad hitū: ſ; quātū ad actū vel vsus possibilitatē. hāc ēt poterit vti imediate mouēdo aliqō corp⁹ sꝫ se totū sicut angelus posset mouere. hāc ēt forte vsus est xp̄s i vita ista: vt qñ elapsus est ō manib⁹ iudeoꝝ q̄ oucētes eū ad mōtē sup quē erat ciuitas coꝝ sita voluerūt ipsum p̄cipitare: qñ ēt elapsus est oe manib⁹ parētū ⁊ māsit in hierusalē. 10. Dis. 4ª. q. 7. E.

Potentia nālis absolute nō est in 2ª spē q̄litatis: ſ; facilitas ad vtēdū illa po⁹. vñ posse leuaꝛ festucā vl baculū ñ ē i 2ª spē: ſ; facultas leuādi. vñ hmōi agilitas oꝛ h po⁹ nālis. ⁊ pꝫ h p exēpla phi. c. ō q̄ditate ō pugillatore ⁊ cursore. ⁊ iō po⁹ currēdi absoluta nō est i scōa spē: sed agilitas illi⁹ potētie siue i vtēdo illa potētia siue potētia quo ad illā agilitatē. 16. Dis. 2ª. q. vnica. ꝗ. D.

Potētia ordinata oei nō respicit actus particulares oiuersos. oe quib⁹ nō sūt leges vles: ſ; respicit leges vel regulas vles operabilium. talis est lex oe oānatis: nō aūt oe malis ou sūt i via: lꝫ finalr remaneāt mali. Exēplū hui⁹. si q̄s statuisset q̄ oīs homicida occideret. nō posset oe potētia ordinata sm illū ordinē iā positum saluare istū homicidā. si tñ ipse posset aliū occideꝛ: nō pp aliquā talē legē vlez illū posset saluare siue nō occidere: ēt oe potētia ordinata. ita viator q̄ nō saluabit p̄t saluari: q: ꝯ h nō est aliq̄ lex vlis iā statuta. q̄lis est ꝯ saluationē oānati. 7. Dis. 2ª. q. vnica. N.

Potentia ordinata oei sicut tactū fuit in p̄io li. oi. 44. est illa que cōformis est in agēdo regulis p̄determinatis a oiuina sapiētia vel magis a oiua volūtate: a quātū ad creaturā rōnalē. beatificādā vel puniēdā sūt regule iustitie ordinate. he regule ex scriptura colligunt: inter quas est illa auctoritas ecclesiaste. xj. Ubicūq; ceciderit lignū ibi erit. hoc est in cuiuscūq; creatura rōnalis amore p̄māserit in illo p̄manebit. ⁊ Esa. Ignis coꝝ nō extigueret. ⁊ vmis coꝝ nō morieꝛ. ⁊ Matth. 25. Ibunt hi in supplicium eternū: iusti autē in vitam eternam. 7. Dis. p. q. vnica. i. L.

Potentia ordinata nō oꝛ nisi sm ordinez legis vlis: nō aūt sm ordinē legis recte oe aliquo p̄ticulari: qō apparet ex hoc: q: possibile est oeū saluare aliquē: qui tñ morieꝛ in peccato mortali finalr ⁊ oānabiꝛ. nō aūt cōceditur ipsum posse saluare Iudā iā oānatū: nec tamē hoc est ipossibile oe potētia absoluta oei: q: nō includit ꝯdictionē. igitur istud. s. saluare Iudam eo modo est ipole. quō pole est saluare istū. g istū p̄t saluaꝛ ō potentia ordiata qō verū est: ⁊ illū nō: nō q̄dē ordinatione particulari: que est quasi oe isto agibili ⁊ operabili particulari tm̄: ſ; ordine vlī: q: si saluaret istum staret statutū modo cū legibus rectis quas recte prefixit oe saluatione ⁊ oānatiōe singuloꝝ: staret enim cum ista q̄ omnis finaliter malus oānabiꝛ. que est lex p̄fixa oe oānandis: q: iste adhuc nō est finalr peccator: sed potest esse nō peccator: maxime ouꝫ est in via: q: pōt oe⁹ eum gratia sua p̄uenire: sicut si rex p̄ueniret aliquē ne faceret homicidiū. si nō oānat eū nō facit cōtra legez suā vlez oe homicida. nō aūt staret cū illa particulari lege q̄ Iudā saluaret. Iudā eni potest prescire saluandū oe potētia ordinata: sed nō isto modo ordinata ſ; absoluta isto modo: sed alio modo ordinata sm aliquem aliū ordinem: q: sm ordinem alium tūc possibilem instituī. Potentia igꝛ absoluta potest Iudā saluare. potētia vero ordinata pōt istū peccatorē saluare. lꝫ nunq̄ saluabiꝛ: ſ; lapidē nec pōt beatificare potentia absoluta: nec ordinata. Et sm hoc pꝫ respectu cuius oꝛ potētia absoluta in oeo. s. inquātū pōt ꝯ legem vlez: ⁊ nō ꝯ legē particularē. 44. Dis. p. q. vnica. E.

Potentia passiua nō est frustra i nā: lꝫ per agēs nāle nō possit p̄ncipalr reduci ad actū: tñ pōt pro tale agens oispositio ad ipsum induci: ⁊ potest per aliquod aliud agēs in nā. i. in tota coordinatione entiū: puta p agēs supnāle cōplete reduci ad actū. 1. q. pl. ꝗ. O.

Potentia opatiua non potest eadez extra esse organica q: potētia operatiua ⁊ organica est illa cuius opatio p se ⁊ primo recipitur in toto composito ex organo ⁊ illa potentia: ⁊ operatio que sic primo recipiꝛ in toto contradictio est q̄ recipiatur in parte primo: vt q̄ visio recipiaꝛ in anima separata: ⁊ q̄ aīa separata oicaꝛ videns. vnde quando totū est imediatum susceptiuū alicuius forme nō vna pars mediate alia: tūc impossibile est q̄ illa forma recipiatur in altera parte. nō autē sic est qñ totū recipit mediāte vna pte vt corpus recipit albedinē mediāte supficie. 49. Dis. 4ª. q. 14. B.

Potētia pͣ cāāsaliua effectiua se sola effectiue cāt excludēdo oēm aliā cāz eiusdē gn̄is ⁊ alteriꝰ gn̄is in rōne cāe mālis: ⁊ rō est: qꝛ cālitas cāe mālis nō dicit pfectionē simplr: ⁊ lʒ reductio fiat ad aliqd pᵐ in illo genere. illud tn̄ nō est simplr pᵐ: sed totū illud genus reducit ad aliqd pmū in alio gn̄e: qd nō icludit ipfectionē: puta ad aliquid in genere efficiētis. 5. Dist. p. q. 2. C.

Potētiale qd ɔbit p actuale informat ab illo actuali ⁊ per hoc informat ab illa vnitate ɔñte illā actualitatē siue illā actū: ⁊ ita est vnū vnitate propria illius actualis. sed denominatiue est sicvnū. nō aūt est de se sic vnū: nec pmo nec p partē essentialē. color ergo in albedine est vnū specie: lʒ nō de se nec p se nec primo: sed denominatiue tm̄. 3. Dist. 2ª. q 6. i. E.

Potentia receptiua cōparatur ad actū quem recipit vel ad agēs a quo recipit pmo mō ipsa est potentia naturalis: vel violenta: vel neutra: nālis si naturalis inclinetur: violēta si sit cōtra inclinatiōez naturalē: neutra si neqꝫ inclinat ad istā formā: neqꝫ ad oppositam. In hac aūt cōparatione nulla est supernālitas. sed cōparando receptiuum ad agens: a quo recipit formā tunc est nālitas: quādo receptiuū comparat ad tale agens: quod natum est nāliter imprimere talem formā in tali passo. Supernaturalitas aūt: quādo cōparat ad tale agens: quod nō est nāliter impressiuū illius forme in illud passum. 1. q. pl. L.

Potest esse cōceptus aliqs cōis absqꝫ ordine realitatum intra: quaꝝ vna sit ɔtractiua vel determinatiua alterius. prītas tn̄ h. i. illa realitas nō est de se hec fundamētaliter: sʒ ab essentia. ⁊ ab ipsa eadē essentia est prītas incōmunicabilis: qꝛ nō priꝰ h: ⁊ quasi cōicabilis: ⁊ postea q̄si facta incōicabilis p aliud determinans: sʒ sine oī ordine singularitatis ad incōicabilitatē in ista realitate oꝛit realitas sūme determinata in prio instāti nāe in quo oꝛit. Nec illa ꝑpositio est vera: qꝛ ois quiditas est cōicabilis; sʒ tm̄ q̄ditas: que est pfectio simplr: aut diuisibilis. prima eni cōicat in vnitate nature. scda cōicatur cū sui diuisiōe. hec quiditas nō est pfectio simpliciter: nec diuisibilis: qꝛ est in nā pfecta simplr. Nec illa ꝑpositio est vera qꝛ relōnes opposite sūt eque incōicabiles ex se: imo spiratio actiua oꝛit cōicabilis duobꝰ: nec vnq̄ pōt fieri incōicabilis per aliqd determinans. spiratio aūt passiuā ex se soꝛalr in codē instāti: in quo est in diuinis eᵗ incōicabilis. 26. Dist. p. q. vnica. Y.

Potest volūtas seipsaz potēs moderari imoderate beatitudinē velle. que sibi ɔgruit tripl: vel quātū ad intēsionē. puta volēdo eā maiori conatu q̄ sibi cōueniat: vel quātū ad accelerationē: puta volēdo eā sibi citius q̄ sibi ɔueniat: vel quātū ad cām. puta volēdo sibi eaz aliter q̄ sibi cōgruat: puta sine meritis: vel forte modis aliqs de quibꝰ oībus nō opʒ hic curare. aliquo istorū modoꝝ est ꝑbabile qꝛ excesserit volūtas angeli. s. vel plus appetēdo sibi beatitudinē inquātū est bonuz sibi q̄ amādo illō bonū in se: vel plus appetēdo illud bonū vt obʒ btificū eē bonū suū tāq̄ sibi bonū: q̄ appetēdo illud inesse alq̄ vt deo suo: ⁊ in hoc est summa peruersitas volūtatis que est vti fruendis ⁊ frui vtendis sm Augu. 83. q. q. 30. Vel 2ᵒ modo potuit appetere hēc statī eā: cū tn̄ deus velit cū illā hēc post morulā vie. Vel 3ᵒ mō appetēdo eā ex nālibus hēri non habēdo eā gratiose: cū tn̄ deus velit eā hēri ex meritis. debuit ergo libera voluntas moderari affectionē quantum ad istas circūstantias quas recta rō habuit ostendere: qꝛ beatitudo debuit minus appeti sibi quaȝ deo: ⁊ debuit appeti pro tpe. pro quo deus voluit. ⁊ ex meritis pro quibꝰ deꝰ voluit eā debere. appeti. ꝗ si aliquo istoꝝ modoꝝ sequebat affectionē cōmodi nō moderando eā per iustitiam: hoc est per infusaȝ si habuit vel acq̄sitā vel innatā siue nālē que est ipsamet libertas peccauit. 6. Dist. 2ª. q. 2. i. D.

Potest deus non scire. a. sicut potest non velle. a. ꝑpter contingentiam que primo est in voluntate ad obiecta secundaria: ⁊ ex hoc concomitanter in intellectu. 39. Distinctione. p. q. 1. i. Y.

Potest deus trāsmutare aliqd passuȝ sicē nā pt. ⁊ ita trāsmutatio passiua est passio proprie: ⁊ actiua est actio coꝛrespōdens generi actionis non tantū relatio. ⁊ tūc oportet dicere qꝛ genus actiōis aliquo modo sm predicationem proportionalē possit ad deū trāsferri. sed non ad intra. 13. Dist. 4ª. q. 1. i. O.

Potest demōstro inq̄sitio hēri vel ex partibꝰ corpis: puta si sint duo capita: vel due spine dorsi: vel principale indiciū de cordibꝰ: sʒ illud nō pōt esse facilr euidēs dū viuit. sʒ nec signū de duobꝰ capitibꝰ eēt oīno certū qꝛ possibile eēt aliquā cellulā in matrice eē pforatā p totū pterqꝫ in pte supiori: ⁊ tūc ɔcurrerēt ptes seminis cadētes in diuersis incastraturis mricis pro tota pte inferiori: ⁊ tūc distiguerent i pte sup̄ma ⁊ ibi formarētur duo capita: cū tn̄ reliq̄ mā nō sufficeret nisi pro formatiōe vniꝰ psone. Breuiter euidētissimū signū distinguēdi est p actū intellē ⁊ volūtatis. si. n. sunt due aie nō est necciū vnaȝ scire quicq̄d scit alia: ⁊ velle quicq̄d vult alia: tn̄ raro vł nūq̄ accidit qꝛ sint due aie: quin sint duo capita: vel due ptes pncipales capitis: lʒ non econuerso. ⁊ si quo mō possit dephēdi diuersitas itellectuū i intelligēdo: puta qꝛ p aliqd signū dephēderetur idē sciri ⁊ nesciri vł posset dephēdi diuersitas volūtatū: puta qꝛ eēt ibi velle ⁊ nolle ō codē absqꝫ dubitatōe tenēdū eēt qꝛ essent ibi due aie. Sed istud nō pōt iudicari nisi de mōstro adulto. quale ponit fuisse in francia: hn̄s duo capita: quoꝝ vnū expssit nolle ō eo ō q̄ aliō expssit velle. vnū n. voluit ɔtinere ⁊ sobrie viuē ⁊ aliō lasciuir ⁊ epulari: ⁊ cū vnū p os suū excederet reliquū clamabat se grauari. 6. Dist. 4ª. q. 2. J.

Potest intelligi adeq̄to simplr entitatis ad entitatē vel adeq̄tio sm ꝑportionē repn̄tantis ad repn̄tatū absolute vel 3ᵒ mō p adequationē sm ꝑportionē nō absolute: sʒ p cōparationē ad actū talē: sicut mā dr adeq̄ri forme sm ꝑportionē. lʒ nō sm entitatē. pro eo qꝛ coꝝ entitates sūt ineq̄les: tn̄ ista est ita pfectibilis sicut illa est pfectiua. hoc est qꝛ tm̄ ista repn̄tat quātū illud est representabilis: puta qꝛ istud repn̄tat obʒ ita pfectum ⁊ ita pfecte sicut ipsuȝ apphēdit a potētia per talē actū per quē repn̄tat. pmo mō vr nulluȝ p se representans (quod est rō repn̄tādi ⁊ nō cognitū) adequat illi qd representat: sed deficit sicut pʒ de albedine ⁊ spē albi. 2ᵒ mō aliq̄ rō representat per adequationē sicut spēs pfectissima albi representat illud album: ⁊ ipsa est ratio quasi cōprehensiue videndi album illud. 3ᵒ modo quecūqꝫ albi species etiā in oculo cecutiēte. lʒ non ita perfecte repn̄tet albuȝ sicut eēt representabile. tamē perfecte repn̄tat illud p cōparationē ad actū sequētem: qꝛ ita pfecte repn̄tat sicut requirit ad habēdum talē actum circa obiectū. Ad ꝑpositū igit dico qꝛ nulla spēs per adequationē pōt representare essentiā diuinam. 2ᵒ mō nec etiā primo mō: qꝛ illa essentia q̄ cōprehēsibilis est ab intellectu suo. nō pōt cōprehēdi nisi per essentiā: vt p rōnē: sed 3ᵒ mō cōparādo ad intellectū creatū: aliquo mō pōt habere spēȝ que. s. ita perfecte illam essentiam representat sicut actus talis intellectus attingit. 3. Dist. 2ª. q. 9. J.

Potest i parētibꝰ vniꝰ eē maior motus q̄ alteriꝰ pro suo paulo: vł i aliquibꝰ aliqs ministrātibꝰ: vel assistētibus baptismo pp quoꝝ merita deꝰ vni paruulo pōt ɔferre

malorē grāz: q̄ alteri: sȝ hoc nō v̄tute baptismi sȝ me-
riti: ⁊ hoc mō forte parētes bti Nicolai orōnib⁹ suis
meruerūt sibi maiorē grāz: que erat l eo ēt puulo p̄n^m
tā mirabilis effect⁹: vt duob⁹ dieb⁹ in ebdomoda vni
ca tm̄ lactatione contētus maneret: ⁊ quo ad hoc ma
gis optādū est puerū baptizari a bono sacerdote: q̄ a
malo: qꝛ orōnes sacerdotis boni: q̄s multas facit an-
te ⁊ post baptismū magis exaudiuntur: ⁊ valent illi
pro quo fiūt: q̄ orationes mali. 4. Dis. 4ª. q. 7. D.

Potest q̄s ordinate velle ꝓximo mortē corporalē sub
cōditiōe. puta si credat eū finalīter futuꝝ maliū. ⁊ tūc
sibi pōt optare mortē: vel vt det locū scīis quos impe
dit. vel ne addat pctā pctis: pp que post mortē acrius
puniat: ⁊ ille due cause colligunt ex legēda beate Ana
stasie: que scripsit Grisogono de viro suo publio. vt si
deus p̄uideret eū in infidelitate mansuꝝ: iuberet eū da
re locū scīis: hoc quo ad p̄^m. Et sequit quo ad 2^m. qꝛ
melius est ei animam exalare q̄ dei filium blasphema
re. ⁊ ita nec i isto casu nec in duob⁹ p̄cedētib⁹ de iudice
⁊ tyrāno p̄t q̄s absolute velle ꝓxio mortē corp̄lē: imo
magis q̄tū in se est oꝫ nolle. 30. Dis. 3ª. q. vnica. C.

Posset deus coagere igni ad inducēdū calorē realem in
corp⁹: nō tm̄ qui eēt formalr̄ repugnās quātitati illius
mixtionis vel cōplexionis. ⁊ tūc posset poni miracu-
lū in hoc q̄ nō coagit in totū effectū in quē agit ignis.
Posset ēt de⁹ coagere igni ad illū summū calorē incō
possibilē: ⁊ tūc destrueret illa mixtio ꝓportiōata: nec
tm̄ destrueret vita deo miraculose cōseruante eā. Qꝫ si
ponat calorē induci in sūmo ⁊ tm̄ equalitatē illā mix-
ti stare in eodē: vr̄ q̄ formalr̄ repugnātia sic sicut si me
diū ⁊ extremū silr̄ fieret in eodē. Et an hoc sit possibi
le deo nō hic sed alibi: tm̄ nō est ita notū sicut alterum
duorum p̄dictorum. 44. Dis. 4ª. q. 3. ī. G.

Posset volūtas in puris nālib⁹ habere actuꝫ circa tale
obiectū ostēsum s. essētiā diuinā siue nude siue p actū
fidei: sed iste actus circa obiectū ostensuꝫ a fide nō es-
set meritorius: qꝛ non esset s̄m inclinationē illius ha-
bitus: s̄m quē solus deus disponit acceptare actū: nec
etiam in patria esset beatitudo: qꝛ nō eēt ita pfectus:
sicut posset haberi a tali potētia: si esset perfecta pro
portionaliter habitu supnāli. 17. Dis. p̄. q. 2. ī. Oo.

Posset negari: q̄ angelus sequat oēm suā pfectionē nā
lē sine discursu: nō est. n. necesse q̄ sil cognoscat p̄n^m ⁊
oēs 2nes v̄tualr̄ cōtētas in p̄n^o: lȝ nō ponat annū vel
diē: vel nō tm̄ tp̄s q̄tū intellis noster pro statu isto. Ul
esto q̄ nō discurrat si vn⁹ actus meritori⁹ sufficit i vno
instāti tm̄ ad hoc q̄ angelus sequat suā btitudinē sup
nālē. q̄re ḡ angeli mali nō habuerūt btitudinē ex quo
oēs i illo p̄mo instāti elicīebāt vnū actū meritoriū s̄m
illū doc. nō eni vr̄ cōgruū s̄m iustitiā cōmutatiuam q̄
viatores eliciāt actus equales pro toto statu vie. ⁊ q̄
vnus p̄miet in termino ⁊ alius nō. Ideo dico q̄ vnum
opus supnāle ⁊ vn⁹ actus meritorius nō est sufficiēter
inductiuus ex cōgruo btitudinis supnālis: si eni dispo
sitio nālis est q̄ operando hoc post hoc acquirat bea
titudo naturalis: multo magis requirit in gratia que
est dispositio respectu beatitudinis supnaturalis ope-
ratio huius post hoc in acquirendo beatitudinem su-
pernaturalem. 5. Dis. 2ª. q. 2. R.

Posse peccare non est libertas nec pars libertatis. Dico
q̄ verū est q̄ posse p̄cise in pctm̄ qd̄ est carētia vl̄ p̄ua
tio debite circūstātie: nō est libertas vel libertatis ps:
tamen posse in actum cui annexa est deformitas est
bene pars libertatis non simpliciter sed create. 23. Di
stinctione. 2ª. q. vnica. F.

Possibile esset illud idē corpus fuisse foratū de sangui-
nibus virginis. ⁊ hoc sub modo essendi naturali non
obstante q̄ eucharistia precessisset vera: sȝ illa forma-
tio nō fuisset tunc inceptio corporis nisi s̄m quid. sicut
modo conuersio panis in corpus non est inceptio cor
poris nisi s̄m quid: ⁊ tota ratio est: qꝛ quod sic incipit
p̄ehabet eē simplr̄. 10. Dis. 4ª. q. 4. ī. F.

Possibile logicum differt a possibili reali sicut pꝫ per t.c.17.
phm. 5. meta. c. de potētia qꝛ possibile logicū est mo-
dus cōpositiōis formate ab intellectu: illius quidē cu
ius termini nō includūt 2dictionē ⁊ ita hoc mō possi
bilis est hec propositio. deū posse ꝓducere ⁊ deū esse
deū: sȝ possibile reale est: qd̄ accipit ab aliq̄ potētia in
re: sicut a potētia inherēte alicui: vel terminata ad il
lud: sicut ad terminū: ⁊ pp hoc fili⁹ nō ē possibilis pos
sibilitate reali: nec possibilitate inherēte alicui: nec ter
minata ad ipꝫ: qꝛ possibilitas: siue actiua: siue passiua
est ad aliud in nā: sicut pꝫ per diffōnē potētie actiue ⁊ T.c.2.
passiue. 5. ⁊. 9. meta. q̄ est p̄ncipiū trāsmutandi aliud:
vel ab alio inquātū aliud. tm̄ filius est terminus potē-
tie ꝓductiue: que abstrahit a rōne potētie effectiue. ⁊
si illa potētia dicat simplr̄ potētia: terminus illius po
tentie pōt dici simplr̄ possibile: sȝ possibilitas illa non
repugnat formalr̄ necessario. lȝ possibilitas: de q̄ phi
loquitur de potētia actiua ⁊ passiua ꝓprie: repugnat
necessitati ex se. 2. Dis. p̄. q. 7. ī. J.

Possibile est recidiuantē peccare plurib⁹ pctis. vel qua
si plurib⁹. si ex deliberatione agat 2 legē cōem. ⁊ 2tra
legem gratitudinis ⁊ cōtra legē ꝓmissi. sed cōiter nō
sic peccat: qꝛ peccans cōiter nō appetit nisi delectatio
nē lȝ inordinate: ⁊ vellet illi delectationi nō esse anne
xas tot ꝓhibitiones. ⁊ isto mō oī pctō 2iungit inobe
dientiā ⁊ 2tēptus ⁊ odiū dei ⁊ igratitudo: ⁊ hmōi. nō
q̄ peccator habeat tūc actū elicitū ptinētem ad singu
la istoꝝ. sȝ iplicite inquātū vult aliquid ad qd̄ quodā-
modo cōcomitant hec oia. Cōcedo ḡ q̄ possibile est
peccare recidiuantē vnico peccato. q̄ si inferas. ergo
posset eque grauiter peccasse primo qn̄ cecidit ab in-
nocētia. cōcedo quantū est ex parte libidinis ⁊ inordi
nationis formalis in pctō. sȝ nō quantum est ex parte
istius circunstātie ingratitudinis ⁊ multiplicioris obli
gationis. peccasset tamē tunc grauius quantū ad aliā
circunstantiā: qꝛ magis ingratus est cadendo ab inno
centia q̄ apenitētia. 22. Dis. 4ª. q. 1. P.

Possibile esset deo s̄ꝫ ēt strictū rigorē iustitie taxare pe
nā intēsāȝ s̄ꝫ q̄ sufficiēter rn̄deret culpe ⁊ si nā eēt sta
tim annihilāda. ergo q̄ pena eterna sic infligit nō est:
qꝛ eternitas sit p se de rōne pene inquantum equaliter
punitiua: sed accidit ꝓpter eternitatē persone punite
⁊ culpe remanētis. ⁊ istud magis saluat quō s̄m mo-
dum delicti erit ⁊ plagarū modus loquēdo de inten
sione que per se requiritur in pena. extēsio infinita sibi
accidit ex causis predictis. 46. Dis. 4ª. q. 4. Q.

Possibile est totalr̄ deleri a memoria bti pctm̄ qd̄ ip̄e co
misit: nec in hoc derogat btō imo vr̄ ptinere ad beati
tudinē accn̄talē ei⁹. si. n. innocēs gaudebit de innocen
tia sp̄ali gaudio vt tactū est. ā. di. t. lȝ ille nō possit gau
dere de innocētia: qꝛ tūc eēt eius falsuꝫ gaudiū: tm̄ po
test nocētia de ei⁹ memoria deleri: vt de illa non heat
aliquā materiam tristitie: potest etiā deus stāte memo
ria habituali peccati cōmissi: preseruare beatum ne
vnq̄ exeat in actū considerādi se illud cōmisisse: ⁊ hoc
iterum sufficeret ad excludendum occasionem ꝓximā
tristitie: licet nō remotā nec priuatio talis notitie ha-
bitualis vel actualis faceret eū in aliquo imperfectuꝫ
qꝛ s̄m phm quorundam obliuisci: vt turpium melius
est: q̄ reminisci: quod maxime verum est loquendo de
illo qui turpe cōmisit cui penale est reminisci. 45. Di-
stinctione. 4ª. q. 3. P.

Possibile est virtuti diuine ponere corp⁹ mai⁹ in vbi ꝛ cõ
seruare ibi corp⁹ qḋ pus: ꝛ tũc duo corpa sil. Sed tũc
esset nouũ miraculũ vltra subitã positionẽ corpis ma
ioris hic. Si aũt simul cũ hac positiõe corpis h expel
lat aliud nõ est nisi vnũ miraculũ. qñ aũt corp⁹ genitũ
est min⁹ corpe corrupto aliõ est. tũt .n. vl de⁹ imediate
mouebit oẽz aerẽ circũstãtẽ vt ꝯtingat minoris corpis
supficiẽ: vel põt nõ mouere: qꝛ h nõ est neccẽ simplr ad
hoc ꝙ corp⁹ min⁹ sit hic: qꝛ pt de⁹ dimittẽ nãm sibi: ꝛ
cũ nã nõ possit mouere aerẽ i instãti vt applicet lateri
h⁹ illi⁹ corpis minoris. erit ibi vacuũ ad tp̃s quousq;.
s. nã possit aerẽ circũstãtẽ ꝯiguare corpi illi. Ex quo
pꝫ ponẽdo ꝙ de⁹ subito faciat corp⁹ min⁹. qḋ nõ iclu
dit ꝯdictionẽ ꝛ diminuit aerẽ circũstãtẽ sibi ad actio-
nẽ nãe vacuũ erit p tp̃s. nõ ḡ vacuũ eẽ i vniuerso iclu-
dit ꝯdictionẽ: imo si nã faceret in instãti min⁹ ex maio
re videret posse concludi vacuum esse per tẽpus sine
diuino miraculo. 43. Dis. 4ᵃ. q. 5. E.

Positio que ponit p̃dicamẽtũ a quibusdaꝫ aliud addit:
p̃supposito. n. ordine ptiuꝫ in toto positio dicit vltra
hoc ordinẽ ptiũ ad locũ siue ad partes loci vel locan
tis. hoc est dictu ꝙ ptes coextẽdant ptib⁹ loci: sicut to
tũ dr̃ p̃mo cõmẽsurari toti loco i quo hꝫ vbi: ita ꝙ po
sitio p̃dicamẽtũ p̃supponit positionẽ diiaꝫ q̃titatis ꝛ
specificat vbi: p modũ aũt quãtitatiuũ siue dimẽsiuũ:
quocũq; modo noiet. 10. Dis. 4ᵃ. q. 1. i. M.

Post egressum Jacob ꝛ igressuꝫ Esau Jsaac stupore ve
hemẽti ꝛ vltra q̃ dici possit admirãs expauit: et dixit q̃s ḡ
ē. ꝛ tũc subiũxit. bñdixi ei eritq; bñdict⁹. vbi ex tex-
tu dat itelligi ꝙ fuerit rapt⁹ i illa admiratiõe vehemẽ
ti: ꝛ i ea vidit Jacob eẽ iuste bñdicẽdũ: ꝛ ita lꝫ illã bñ
dictionẽ p⁹ ab hoie ꝛ hũana cautela extortã dedissꝫ:
tñ postea i extasi a spũ scõ approbatã pnũciauit tanq̃
firmã subiũgẽs. eritq; bñdict⁹. 30. Dis. 4ᵃ. q. 1. F.

Possumus distinguere potẽtiã qua aia pt h apphẽdere:
ꝛ qua iclinat in hoc vt ipsectiuũ extriseũ. q iclinatio
nata est termiari: apphẽsiõe sola p̃cedẽte. ꝛ ita sic sen-
sui p se attribuimus apprehẽdere: ꝛ ita vr̃ ꝙ sic iclina
ri: ita. s. ꝙ terminatio talis inclinatiõis sequẽs appre-
hẽsionẽ cõueniat appetitui sensitiuo. Nã ꝓpter nihil
aliud ponimus appetitũ sensitiuũ q̃ ꝓpter talẽ in icli
nationẽ ꝛ eius terminationẽ siue delectationẽ ꝯñtem
apprehensionẽ: ꝛ ita cũ eiusdem potẽtie sit forma ter
minans: cuius erat inclinari: delectatio erit in appeti-
tu inclinabat. 15. Dis. 3ᵃ. q. vnica. D.

Possunt eẽ plures satisfactiões vel totales vl partiales
correspõdere vni pctõ: totales q̃dẽ qꝛ nõ est pctm̃ qḋ
nõ possit remitti p solã cõtritionẽ: ꝛ tũc illa sola est to
talis satisfactio. Põt ẽt idẽ remitti p ꝯtritiõe remissã
ꝛ alĩs penas supplẽtes ipsectionẽ ꝯtritiõis. Contritio
aũt intẽsa: ex vna pte ꝛ ipsamet remissa cũ aliis penis
ex alia pte differũt ẽt spẽ lꝫ sint equalẽtes i acceptione
diuina. 15. Dis. 4ᵃ. q. 1. D.

Posita fide acq̃sita credibili p̃site: pt itellc̃s p hitũ ifusuꝫ
credere. dũmodo volũtas nõ ꝯ moueat nec plus req̃
rit. ꝛ esto ꝙ requirat motio positiua volũtatis ẽt suffi
cit voluntas ad sic mouendũ in puris nãlibus: qꝛ po-
sito vero supernaturali presente intellectui posset vo-
luntas mouere intellectuꝫ ad intelligendum illud: dũ
modo in intellectu esset habitus inclinans intellectuꝫ
in illud. 25. Dis. 3ᵃ. q. 2. i. A.

Philosophi dicerẽt ꝙ accñs nõ p̃t eẽ sine sbto: nõ quidẽ
qꝛ ponerẽt subiectũ de ẽentia accñtis. imo ex eis cõsti
tuit ens p accñs: nec qꝛ de ẽentia accñtis absoluti po
nerẽt inherentiã vel respectũ quẽcũq; ad subiectũ: qꝛ
ꝯdictio est ꝙ in perse rõne absoluti includat aliq̃s re-
spectus: qꝛ tũc eẽt absolutũ: ꝛ nõ absolutum: sꝫ tm̃mõ
qꝛ ponerẽt ordinẽ cãꝝ simplr necessariuꝫ: ita qḋ p̃ma
cã nõ pt cãre cãtũ cãe scḋe sine scḋa cã: subiectũ autẽꝫ
hꝫ aliquã causalitatẽ respectu accñtis loquẽdo de or
dine nãli cãrũ ꝛ iõ sine ista cã in ordine sue cãlitatis po
sita: negarẽt accñs eẽ sine subiecto ꝛ pro tãto dr̃. 1. phy.
qḋ intellc̃s q̃rẽs segregatiõe passionũ a subiecto erit que
rẽs ipossibilia. sꝫ nõ ipoile q̃n icludat aliq̃d repugnãs
p̃me rõni seu q̃ditati accñtis absoluti. nã tali ipossibi-
li posito nulla pt seruari regula disputatiõis maxime
quãtũ ad illa ꝯñtia: quoꝝ opposita icludũtur i añte:
pꝫ .n. qḋ tũc tali impossibili posito stati cõcedẽda sunt
cõtradictoria. 12. Dis. 4ᵃ. q. 1. i. E.

Philosophi multas ꝯdictiões latẽtes ꝯcesserũt: sicut ne
gauerũt cõiter eẽ aliqḋ p̃mũ p̃ncipiũ ꝯtigẽter cãns. sꝫ
dixerũt p̃mã cãm eẽ nec̃io cãntẽ: ꝛ tñ dixerũt ꝯtingen
tiã eẽ i entib⁹ ꝛ aliq̃ ꝯtigit fieri. sꝫ ꝯdictionẽ icludit ali
quid ꝯtingẽter fieri in entib⁹: ꝛ p̃mã cãm nec̃io cãre: si
cut deductũ est di. 8. p̃mi: ꝛ di. 2. ꝛ. 39. eiusdẽ. ꝛ aliquã-
tulũ in. q. precedente. 1. Dis. 2ᵃ. q. 3. E.

Philosophi nõ posuerũt infinitatẽ possibilẽ in causis es
sentialr ordinatis sꝫ tm̃mõ in accñtalr ordinatis. sicut
pꝫ p Auic. 6. metaphy. c. 5. vbi loquit de ifinitate indi
uiduoꝝ in spẽ. Et ad ꝓpositũ melius ondẽdũ est sciẽ-
dũ: que sũt cãe ẽentialr ordinate: ꝛ que accñtalr ordi-
nate. Ubi notãdũ ꝙ aliud est loqui de causis p se: ꝛ p
accñs. ꝛ aliud est loqui de causis ẽentialr: siue accñta-
liter ordinatis. nã in p̃mo tm̃ est cõparatio vnius ad
vnũ cause. vꝫ. ad cãtũ: ꝛ est cã per se: que s̃m nãm pro
priã: ꝛ nõ s̃m aliquid sibi accñs cãt: ꝛ cã p accñs ecõ-
uerso. Jn scḋo est cõparatio duaꝝ cãrum inter se: inq̃
tũ ab eis est aliq̃d cãtũ. Et differũt cãe p se siue essen-
tialiter ordinate a causis per accñs: siue accñtalr ordi
natis in trib⁹. Prima dña est ꝙ in causis p se ordina-
tis cã scḋa: inquãtũ causat: depẽdet a p̃ma. in cãis vero
p accñs nõ: lꝫ in eẽ vel in aliquo alio depẽdeat. Scḋa
est. ꝙ in se i p se ꝛ ẽentialr ordinatis est cãlitas alteri⁹
rõnis: ꝛ alterius ordinis: qꝛ supior est pfectior. in acci
dẽtalr aũt ordinatis nõ. hec sequit ex prima: nã nulla
cã a cã eiusdẽ rõnis depẽdet ẽentialr i cãndo: qꝛ in cã-
tiõe alicui⁹ sufficit vnũ vni⁹ rõis. Tertia est. ꝙ oẽs cã
p se ꝛ ẽentialr ordinate simul necessario requirunt ad
cãndũ aliodn aliq̃ p se cãlitas deesset effectui. in accñ
talr aũt ordinatis nõ sic est: qꝛ nõ requiritur simultas
eorum causando. 2. Dis. p̃. q. 2. J.

Philosophus nõ posuit ista inter se repugnare causatũ
ꝛ formalr necessariũ. cũ dicat 2ᵒ meta. sempiternorum
principia semp eẽ verissima necesse est. qꝛ sunt aliis cã
veritatis. Sempiterna. ḡ que ipse posuit formalr ne-
cessaria cõcessit p̃ncipia hie. 7. q. q. R R.

Philosophus parum locutus est de voluntate vt distin
guitur cõtra intellectũ: sed cõiter in rõne p̃ncipiĩ acti-
ui ꝯiunxit intellectũ ad volũtatẽ. ꝛ iõ in 2ᵒ. physicoꝝ. t.c.49.
vbi distinguit ista principia actiua in naturam ꝛ intel-
lectũ. nõ oꝫ itelligi: vt intellectus distinguit ꝯ volunta
tem. vt patebit statim sic eniꝫ concurrit cum volunta-
te constituendo ideꝫ p̃ncipium respectu artificialium.
Hoc patebit rñdendo ad instãtiã phi de 9ᵒ meta. Ad t.c.10.
quam dico ꝙ intellectus cõparat ad suam naturam:
ꝛ ad suã ꝓpriã operationẽ: cuius est p̃nᵐ elicitiuum ꝛ
productiuum aliquo modo. ꝛ cõparat ad operatiões
aliaꝝ potẽtiaꝝ respectu quarum est potentia directi
ua vel regulatiua. si primo modo accipiat: dico ꝙ est
mere natura ꝛ in eliciendo: ꝛ in ꝓducendo. quẽcunq;
enim actum intelligendi ꝓducit cũ obiecto presente:
in memoria mere nãliter producit. ꝛ q̃cũq; operatio-
nem operatur mere nãliter operat. voluntas auteꝫ re
spectu operatiõis proprie vt ꝓductiua: habꝫ opposi-

t.c.17. tum modū ꝑducēdi. ⁊ hoc satis apparet per phm 9° meta.c.4. vbi tractat quō potētia rōnalis ⁊ irrōnalis reducunt ad actuȝ ⁊ arguit ꝙ potētia rōnalis que ex se est ad opposita nō pōt ex se exire in actū. tūc enim simul exiret i opposita. qꝛ simul est oppositoꝝ. ⁊ ex hoc ꝯcludit ꝙ ꝑter illā potētiā rōnalē opȝ ponere aliā potentiā rōnalē determinatiuā ꝑ quaȝ determinet: ⁊ illa determinata pōt exire in actū: ⁊ ex hoc sequit ꝙ intellectus si est oppositoꝝ: sic est oppositoꝝ per modum nature: ꝙ q̄tū est de se necessario est oppositoruȝ: nec pōt se determinare ad alteꝝ illoꝝ sȝ requirit alteruȝ determinās qd libere pōt exire in alteꝝ oppositorum hoc est appetit⁹: ſm eūdē vel ꝑheresis. Exēplū. sol hȝ virtutē ꝑducēdi opposita. s. liquefactionē ⁊ coagulationē. vnde si eēnt duo passa approximata quoꝝ alterū eēt liquefactibile ⁊ alteꝝ coagulabile: sol de necessitate nāc hr̄et elicere illos duos actus in illis. ⁊ si idem eēt approximatū: qd simul natū esset recipe opposita ista. sol de necessitate sil ꝑduceret opposita vel neutrū est ꝗ potētia solis mere nālis lȝ oppositoꝝ: qꝛ est illoꝝ mere ex se ita ꝙ non pōt determinare se ad alteꝝ tm̄. talis potētia est intellectus vt intellʒ est ꝑcise respectu oppositoꝝ intellectoꝝ: ⁊ nō est ibi aliqua determinatio ad alteꝝ tm̄ illoꝝ: ⁊ nō ad reliquuȝ nisi quatenus voluntas cōcurrit. Phs aūt cōiter loquit de intellectu ſm ꝙ cū volūtate constituit vnū ꝑncipiū respectu artificialiū: ⁊ nō vt est nāliter elicitiuus suc opatōis: ⁊ ideo est quod aliqn̄ cōtra naturā distinguit intellectuȝ aliquando artem aliquando ꝓpositum: idē intelligēs per omnia. 2. Dis. ꝑ. q. 7. ᷑. X.

C.4. Philosophus in ꝑ° thopicoꝝ. distinxit ꝑdicata pp distinctionē ꝓblematū qꝛ diuersa ꝓblemata habent diuersuȝ modū terminādi ex diuersitate ꝑdicatoꝝ. nō ergo enumerat ibi oīa ꝑdicata: qꝛ nō dīam specificam: licȝ dīaȝ gnālē collocauerit sub genere: ⁊ tn̄ dīa specifica hȝ ꝓpriā rōnē ꝑdicati. Species etiā hȝ ꝓpriā rōnem ꝑdicati aliā a diffinitiōe: alioquin male poneret Porphyri⁹ quinq3 vniuersalia. Nō igit insufficiēter distinxit ibi Aristo. ꝑdicata: qꝛ distinxit oīa de quibus ꝓblemata querēda requirūt spālē artē terminādi: quaȝ ibi intēdebat tradere. trāscēdentia etiā nō sunt talia ꝑdicata: qꝛ n̄ fiūt de eis spālia ꝓblemata. ꝓblema n. psupponit aliquid certū. ⁊ querit dubiū ex. 7. meta. c. vlti. Ens autē ⁊ res imprimunt in aīa prima impressione. ſm Auic. ꝑ° meta. c. 5. ⁊ ideo de conceptibus illis cōmunissimis non sunt problemata perse terminabilia. Non igitur oportuit ea numerari inter predicata problematum. 8. Dis. ꝑ. q. 3. ᷑. S.

ꝑ° phy. t.c. 8. ⁊ 39. Philosophus ꝯtra Anaxagorā satis hȝ si ꝑ ablationeȝ a toto minoret totū: ita ꝙ nō semꝑ possit de eo equale abstrahi. oportebit eni Anaxagorā dicere: sicut ipo nit sibi phs ꝙ facta segregatiōe a carne cuiuscūq3 generabilis de carne. adhuc remaneret caro tāta. vt ex ea posset vlteri⁹ segregari seu generari qdcūq3 gnābile: ⁊ hoc est īpossibile: qꝛ q̄tūcūq3 caro pōt in īfinitū diuidi ⁊ minorari saltē nō remaneret tāta: vt possȝ ex ea qdcūq3 gnābile gnārī: qꝛ gnābile qdcunq3 requirit q̄titatē determiatā ill⁹. ex quo gnāt. maxīe si gnātio sit tm̄ segregatio vel motus localis seu latiōis. qd ipo nit anaxagoras: ⁊ vltra q̄titatē illā dēȝ. ex q̄ gnāt: minueret caro ꝑ ꝯtinuā segregationē alioꝝ ex ipsa. nō ꝗ pp intētionē phi ibi opȝ ponere minimū i nālib⁹ etiaȝ separatū ꝑ se exn̄a nec in toto. 2. Dis. 2ª. q. 9. ᷑. M.

t.c.15. Philosophus. 8. meta. querit quare aliqd ē vnū: ⁊ dicit ꝙ simplex est vnū: qꝛ stati est id qd est. Sed in cōpositis est dare aliquā rōnē. ⁊ nesciuit phs aliaȝ dare: nisi qꝛ hoc est act⁹ ⁊ illud potētia. ita ꝙ hoc est potentia essentialr̄ receptiua ſm totū gen⁹ suū: ⁊ illud act⁹ eēntialr̄ ꝑficiēs aliud. ⁊ iō ex his fit vnū ꝑ se. s. ex materia ⁊ forma: nō sic est de subiecto ⁊ accn̄te: qꝛ eni tā mā q̄ forma sūt cause intrinsece entis ꝯpositi: iō faciūt ꝑ se vnū. albedo vō ⁊ hō nō sunt cāe intrinsece: qꝛ hō i vltima actualitate sua pt eē sine albedie: ⁊ iō nec ꝑ se hȝ potētialitatē ad albedinē: ⁊ iō tm̄ faciūt vnū ꝑ accn̄s. Aliq̄ ēe ꝯstituūt vnū tm̄ aggregatiōe: iō pt eē vnū aggregatione. aliq̄ ēt sūt vnū vnitate ordinis: qꝛ. s. ordinant ad vnū. 12. Dis. 2ª. q. 1. D.

Plato posuit ideas q̄ditates reꝝ ꝑ se quidē existēs ſm Aristo. ⁊ male. ſm Aug. in mēte diuia ⁊ bn̄. vn̄ aliqn̄ loquit de mūdo itelligibili ſm eū. sicut igit poneretur idee ſm illā impositionē Aristo. quiditates rerum. ita ponunt ſm Pla. vt videt quiditates hn̄tes eē cognitū in intellectu diuino. 35. Dis. ꝑ. q. vnica. ᷑. J.

Pluribus sacerdotibus sil nō est ꝯfitēdū necessario vt melius iudicēt. qd si fiat: nō est sacrālis ꝯfessio maxīe aūt vr̄ ꝙ nō sit ꝯfitēdū ꝑ interꝑtē: qn̄ timet ipsum nō esse secretar iū idoneū: ⁊ si in tali casu iste hȝ impossibilitatē ꝯfitēdi hoi idoneo. Cōfitet deo cū ꝓposito ꝯfitēdi hoi opportūitate oblata. 17. di. 4ª. q. vnica. ᷑. Y.

Plus appetit volūtas perfectioneȝ sui in fine vltimo q̄ perfectionem intellectus ⁊ hoc recte loquendo de appetere libero. sicut naturaliter plus appetitu naturali. 49. Dis. 4ª. q. 4. ᷑. B.

Plus distat visio dei ab intellectione cuiuslibet obiecti: etiam quātum ad ꝑceptionē intellectus iudicātis: q̄ distet intellectio principij cōplexi ab intellectione cuiuscūq3 non principij. 2. q. ꝓl. ᷑. C.

Plus tenet excōicat⁹ vitare aliū: q̄ ali⁹ vitare eū: qꝛ istō ꝑceptū de vitādo excōicato nō iponit alicui nisi pp ipsum: nec iponit sibi nisi pp se. 5. Dis. 4ª. q. 2. ᷑. A.

Plus ꝯiūgit ꝓles parēti q̄ ꝓles ꝓli. ⁊ ideo magis est ꝯ legē nāe ꝯiugi in ꝑio gradu i linea recta q̄ in trāsuersali. semꝑ. n. fuit ꝯ mr̄imoniū illa ꝯiūctio. ⁊ magis filiū ad mr̄eȝ q̄ pris ad filiā. qꝛ maior irreuerētia est. vn̄. 8. de aialib⁹ dicit Aristo. de equo q velatus. cognouerat mr̄eȝ suā: ꝙ postea discoꝑt⁹ oculis vidēs h se ꝑcipitauit: ⁊ alibi legit de clephāte q igeniat⁹ vt mr̄em suā cognosceret: post hoc igeniatorē occidit. ex quo pȝ ꝙ h est ꝯ legē nāe. ēt vt ꝯperit brutis ꝑ ꝓpagationem. ⁊ iō ꝑm⁹ grad⁹ descēdēs ⁊ potissime mr̄is ad filiū maxīe impedit matrimoniū. 40. Dis. 4ª. q. vnica. ᷑. C.

Practicum dicit duplicem respectum notitie aptitudinalē ad praxiȝ: vt ad t̄minū. Speculatiuū āt ꝑuatiuū illū respūȝ duplicē: nec respectus: nec ꝑuatio ei⁹ est de eēntia absoluti: sed est quasi diuisio generis ꝑ ꝓprias passiones speciꝝ: sicut si diuidat numerus ꝑ par: ⁊ impar: vel linea ꝑ rectū: ⁊ curuū. Alicui aūt notitie conuenit practicū ꝑ se secūdo mō: ex eā intrīseca ꝑdicati i subiecto alicui speculationū. 4. q. ꝓl. D.

Praxi ꝯuenit posterioritas: ⁊ cognitioni prioritas: ex rōne potētiaꝝ ordinataꝝ nālr̄ in agēdo. s. intellʒ ⁊ voluntatis. sȝ nō semꝑ ista intellectio prior est practica. sȝ tm̄ qn̄ est determinatiua rectitudinis respectu ipsius praxis: ⁊ h vel foꝛālr̄: vel virtualr̄: qn̄ aūt in apphēsione ꝑuia nulla est determinatio formalis vel virtualis de rectitudie praxis: lȝ ibi sit ꝑoritas: tn̄ tūc deficit cōformitas: qꝛ ipsa nō est cui debeat praxis ꝯformari: vt sit recta: qꝛ nihil determinate ōndit de rectitudie praxis. Qn̄ ēt i apphēsione ꝑuia est determinatio de rectitudine praxis: sȝ potētia: cui⁹ est praxis nō est aliquo mō determiabilis aliūde: tūc illa cognitio. lȝ determinatiua: nō est ꝯformatiua praxis: ⁊ ideo nō hȝ cōformitatē priorē in rōne regule dirigētis: nec sic est plene practica. 4. q. ꝓl. ᷑. D.

Precepta moralia sunt de lege nature. ꝛ per ꝯñs illud preceptũ. Diliges dñm deum tuũ. est de lege nature. ꝛ ita natur aliter notum est hũc actum esse rectuꝫ. Ex hoc sequit ꝙ ad ipsum põt esse aliqua virtus inclinãs ꝛ ħ theologica: qꝛ est circa obiectũ theologicũ. s. deũ immediate nec ħ tantũ: sed innititur imediate prime regule humanoꝝ actuuꝫ. ꝛ infundi põt a deo: ꝛ sic nata est perficere supiemã portionẽ aie: que non perfectissime perficitur. nisi imediate a deo. hec virtus distincta est a fide. qꝛ act⁹ eius nõ est credere. siliter a spe: qꝛ actus eius nõ est cõcupiscere bonũ amanti inquãtũ est commodũ amantis: sed tendere i obiectũ ſm se. etiam si p impossibile circumscriberet ab eo commoditas eius ad amãtem. hanc virtutẽ affectiuam pficientem voluntatem inquãtum habet affectionem iustitie voco charitatem. 27. Distinctione. 3ª. q. vnica. ĩ. A.

Preceptum de confessione facienda est valde rõnabile pro multitudine: qꝛ ꝛ si aliq̃ psona possit hr̃e aliqđ remediũ spale. tñ de isto remedio quod cõitati est possibilius ꝛ certius rõnabilr datẽ pceptũ ẽt oibus in cõitate. vt dictũ est supra de baptismo: ꝙ lꝫ aliquis hẽat baptismũ flaminis sine baptismo fluminis. tñ qꝛ baptismus fluminis est remediũ facile ꝛ certũ pceptũ de hoc pro tota cõitate est valde rõnale. ꝛ ita ad minus hẽbo ꝙ rõnaliter fuisset datum preceptum gnãliter de confessione facienda. 17. Dis. 4ª. q. 1. D.

Preceptum diuinũ est ſm regulaꝫ superiorem: qꝛ ſm voluntatẽ diuinã: qđ est de nõ cõmittẽdo culpã: sꝫ nolle non eẽ est ſm inclinationẽ nãlem q̃ est inferior. ḡ pot⁹ dꝫ non velle se annihilari a deo q̃ culpã suã vel peccm̃ esse: ꝛ dico nisi reuocet pceptũ: qꝛ nõ vĩ ꝙ circa creaturã sit aliqđ pcm̃ mortale ex gñe: sꝫ tm̃ ex pcepto diuino: vt cõcupiscere alienã: occidere hoiem: qꝛ illa ex se si deus reuocaret pceptũ non eẽnt pctã. 50. D. 4ª. q. 2. E.

Precise cũ cuiuscũq; potẽtie hñdi spẽm pñtez repñtantem obm suuꝫ est: qꝛ ipsa est cognitiua: ꝛ nã dedit sibi: vt possit hẽre obm pus nalr sibi pñs q̃ cognoscat. sed potẽtie organice dedit: vt obm sit pñs nõ in potentia ipsa sed in organo. hoc est in pte corpis: quã pficit potentia organica: ꝛ illa pñtia sufficit: qꝛ totũ cõpositũ ex pte corpis sic mixta ꝛ ex potẽtia hꝫ spẽꝫ. ꝛ huic toti sufficienter obm est pñs: qñ spẽs est in illa pte corporis: cũ igit intellectui nihil pfectionis auferat: inq̃tum potentia cognitiua est: ex hoc ꝙ nõ est organicus: imo magis addit sibi pfectio sequit ꝙ sibi possit esse obꝫ pñs sꝫ actũ sicut aliis potentijs. 3. Dis. p̃. q. 6. M.

Predestinatio huius nõ trãsit in pteritũ. lꝫ. n. ipsa coexititerit pteritis q̃ trãsierunt: nõ tñ ipsa pterijt si alia pterierunt: q̃ coexstiterũt sibi. vñ sicut dcm̃ fuit dist. 9. verbo diuersoꝝ tẽpoꝝ dci de deo ,put vissime competũt sibi nõ consignãt pteo tpis mensurãtis actũ illũ: sed ꝯsignãt nunc eternitatis: q̃d mẽsurans illũ actuꝫ inq̃tum coexistens illis pluribus ptibus tpis: ꝛ iõ idem est deũ pdestiare ꝛ pdestinasse ꝛ pdestinaturũ eẽ ꝛ ita cõtingens vnũ sicut aliud: qꝛ nihil est nisi nũc eternitatis mẽsurãs illũ actũ qđ nec est pñs: nec ptm̃ nec futuruꝫ: sꝫ coexistens oibus istis. 40. Dis. p̃. q. vnica. D.

Predicatũ ꝯuenit alicui toti pmo: vt pmo distinguit cõtra illud: qđ est ſm ptem: vt dꝛ. 5. phy. in pn⁹. qđ nõ cõuenit ei pcise: qꝛ pti illius ꝯuenit. ꝛ p oppositum nihil dꝛ cõuenire alicui toti ſm ptẽ: nisi qđ cõuenit pti. ꝛ p ptẽ dꝛ de toto. sic pꝫ p phm. 5. phy. in eius ex⁹. Sanat hõ qꝛ torax ei⁹ sanat. nã formalr sanari dꝛ de torace ꝛ pmo: ꝛ p ꝯñs p ħ de toto. cuius toti⁹ torax est ps: tale aũt pdicatũ pmo inherẽs alicui toti aliqñ nulli parti ipsius totius inest: aliqñ aũt cuilꝫ pti inest. Exẽplũ pti mi triãgulus pmo hꝫ tres angulos ꝛc. ꝛ tñ nulla parꝫ triangulj loq̃ndo de ptibus integralibus hꝫ ħ predicatũ. s. hẽret tres. Siliter hõ p⁹ est risibilis: ꝛ tñ nulli pti eiuꝫ pmo inest hec passio. ꝛ cõpositũ gñat pmo: lꝫ nulla ps eius generet pmo loq̃ndo de isto mõ eiuꝫ: qđ est gñari: ꝛ ita vlr in oib⁹ subiectis etherogeneis ꝛ passionibus coꝝ. ꝛ rõ est ista: qꝛ nã talis subiecti adequata ẽ tali pdicato: quã adequationẽ notat talis pmitas. sic pꝫ ex diffõne vlis pmo postes. ꝛ nã illius totius adeq̃ti in nulla pte saluat. ꝛ iõ eius passio nulli parti conuenit. T.c.11 Ex^m scđi est. si ignis sit pmo calidus: quelꝫ ps ignis est pmo calida. Ita ẽt pho. 7. phy. arguit ꝙ nullũ corpus põt a se moueri pmo: qꝛ tũc quiesceret ad quietez partis. nõ. n. pmo mouet: nisi motus ineẽt cuilꝫ pti ei⁹. T.c.1. & 2. si. n. alicui pti eius nõ inesset motus tunc toti pmo nõ inesset: ꝛ ita est vlr in subiectis homogeneis ꝛ passionib⁹ coꝝ: qꝛ nã ista cui pmo. i. adeq̃te ꝯuenit talis passio ipsa est eiusdẽ rõnis in parte ꝛ in toto. igit pdicatũ adeq̃tum tali nãe ꝯuenit cuilꝫ: in quo est ipsa nã. ꝛ ita ꝯuenit pti: non igit pp rõnẽ pmitatis opꝫ pdicatũ. qđ ꝯuenit toti nãe ꝯuenire pti: imo nunq̃ pp ħ opꝫ ꝙ cõueniat parti: sed precise. qñ natura totius est eadem in toto tali ꝛ in parte eius. 19. Dis. p̃. q. 2. A.

Predominiũ elementi in mixto attendit ſm ꝯuenientiã in q̃litate nãli: q̃ q̃litas est pn^m motus: vt grauitas mouẽdi deorsũ: nõ ꝙ elementũ sit ſm subaꝫ. vñ ſm diuersam mixtionẽ elementoꝝ ꝯcurrentiũ in gñatõe illa aliq̃ñ mixtũ magis ꝯuenit in forma cũ vno elemẽto q̃ cũ alio: ꝛ sic i q̃litate sili q̃ ẽ q̃litas mixti ꝛ nõ elemẽti. ꝛ iõ hꝫ silẽ modũ ꝯñtẽ ꝛ silez actõez. 15. D. 2ª. q. vnica. H.

Preter actũ desiderij q̃ est respcũ nõ hñti: q̃ viator iustus appetit deũ actu ꝯcupiscẽtie: hꝫ iustus aliũ actũ amicitie volẽdo deo in se bñ esse. ꝛ ħ actus amicitie ẽ fruitio: nõ aũt ille: q̃ est desiderij. ꝛ iste scđs ,ppie est charitatis: nõ aũt pmus: q̃ est desiderij. 1. Dis. p̃. q. 5.

Preter maiorẽ efficaciã sacroꝝ ꝛ pluralitatẽ coꝝ habemus doctrinã magis explicatiuã: ꝛ declaratiuã veritatis. q̃ antiq̃ hũerunt ꝛ exẽpla scõꝝ plura: ꝛ efficatiora ad imitandũ: ꝛ q̃to plura merita scõꝝ: q̃ forte: nõ tantum sibi: sed ẽt nobis meruerũt: ꝛ nos etiam meremur inuocando auxilium eorum: ꝛ intercessionẽ apđ deum. 40. Distinctione. 3ª. q. vnica. H.

Preter illã viã quã põt angelus docere p signa sensibilia excellenti⁹ q̃ hõ: ꝛ pter q̃cũq; viã circa vtutẽ fantasticã. Ubi nõ est aliq̃ via multũ certa: nisi vltima de amotiõe ipedimẽti aliqđ possꝫ opari circa itellꝫ poleꝫ: nõ imediate cãndo spẽm intelligibilẽ vt totalis cã: sꝫ vt cõ partialis p intellꝫ suũ agẽtẽ coagẽtẽ itellui agẽti hoiꝫ: ita qđ illi duo intellectus agentes angeli ꝛ hois: q̃ sũt eiusdẽ rõnis possent cũ fantasmate efficatius opari: q̃ solus intellectus agẽs hominis: ꝛ ita producere spẽm intelligibilem perfectiorem: ꝛ distinctius repñsentantem quiditatem. 11. Distin. 2ª. q. vnica. E.

Presumens (vt psumptio est pma spẽs supbie) non vult bonum suum pheminere bonis alioꝝ ſm aliquã supioritatẽ: nec ẽt vult pheminere illud ſm famã. sicut est de illo q̃ appetit laudem: sed vult illud magnum esse ſm se magnum: ꝛ ita magnum ꝙ sine alicuius alterius aduentu vult illud esse maius omnibus alijs: que non ita diligit. hoc modo potest cõcedi immoderata dilectio sui. q̃ est radix ciuitatis diaboli: est psumptio: qꝛ quilꝫ immoderate se diligẽs vult se esse tm̃ bonum q̃tũ possei pportionari actui quo se diligit: ꝛ hoc mõ põt exponi Aug. 14. de ciui. dei: ꝛ hñ: ꝙ sibi placẽs immoderate est supbus. ꝛ hoc pma spẽ supbie: ꝛ hoc nõ appetẽdo excellentiã. que est q̃dã relo: sꝫ appetendo excellentiã. i. magnitudinẽ in se ex q̃ magnitudine sequit ei⁹ excellentia ad alios. 6. Dist. 2ª. q. 2. O.

Presumptio non est petm̄ itellectus q̄si intellectus plurim prius indicaret vl' ondere se eē tm̄ q̄tū nō ē: sz ē petm̄ volūtatis imoderate appetētis bonū suū eē tm̄ q̄tū nō ē: ex h̄ seq̄ excecatio itell's. 6. D. 2ª. q. 2. P.

Prima bonitas moralis: nō pōt dici ex gn̄e: q2 est q̄si materialis respectu ois boni vlterioris in gn̄e moris. Nā actus transiēs sup obm est q̄si formabilis per quācūq3 aliā circūstantiā moralē. 7 ita q̄si potentiale non oino extra genus moris sicut fuit ipse actus in gn̄e nāe: sz in gn̄e moris: q2 iam h3 aliqd de illo gn̄e: puta obm conueniens actui. 7. Dis. 2ª. q. vnica. l. E.

Prima cogitatio nō est in ptāte volūtatis: sz sic cōplacere cogitatiōi 7 sic acceptare 7 tenere intellm ibi. hn̄ est in ptāte voluntatis. 42. Dis. 2ª. q. 4. l. M.

Prima distinctio entis vt esse in ens extra aiam: 7 ens in aia. 7 illud extra aiaz pōt distingui in actū 7 potentiā: essentie 7 exn̄tie. 7 quodcūq3 istorū eē extra aiam pōt hēre esse in aia: 7 illud eē in aia aliō est ab oi eē extra aiam. 7 iō de nullo ente: nec ō aliquo eē sequit. si h3 eē diminutū in aia q̄ pp hoc non hēat esse simplr: q2 illō eē est s̄m qd absolute: qō tm̄ accipit simplr inquantum comparatur ad animam: vt fundamentum illius esse est in anima. 36. Dist. p̄. q. vnica. F.

Prima extrema pportiōis actiui 7 passiui sūt vniuersalissima abstracta a quocūq3 actiuo: 7 a quocūq3 passiuo. 7 ista pportio iest pticularib' sub vtroq3 extremo p rōnē cōem: 7 p pn̄s extremis. 9. Dist. 2ª. q. 2. l. A.

Prima libertas voluntatis q̄ est ad oppositos h3 necīo aliquā impfectionē annexā: q2 potentialitatē passiuaz voluntatis 7 mutabilitatē. 3ª libertas ad actus oppositos effectus nō est p̄ª: q2 si p impole nihil efficeret extra: adhuc inq̄tū volūtas possz libere tendere in oba. Media aūt rō libertatis q̄ est ad opposita obiecta ipsa est sine impfectione: imo est necīa ad pfectionem: q2 ois potentia pfecta pōt tendere in oē illud qō est natū esse obm talis potentie: g volūtas pfecta pōt tēdere in oē illud qō natū est esse volibile. libertas igit prima sine impfectione inquātū est libertas est ad opposita obiecta in que tēdit cui vt sic accidit vt oppositos effectus producat. 39. Dist. p̄. q. 1. E.

Prime intellectiones sunt ab obiectis fortius mouentibus s̄m fantasmata magis impssa cessantibus impedimentis: 7 sic p̄ma intellectio h3 cām nālem motiuā in nobis. q2 tn̄ non est a rōne deliberante: nō est imputabilis hoi nisi interp̄tatiue: q2 in ptāte hois fuit facere obm fortius mouens ex frequenti ɔsideratiōe ex qua fortius imp̄mat fantasma tale in memoriā. 7 per ɔn̄s fortius mouet 7 p̄us cessante impedimento. p̄ma ergo itellectio nō est in ptāte nostra. sz p̄ma indifferentia q̄ pōt qs se determinare ad volēdū vel nō volendū hoc est a voluntate nō ab intellectu. q2 intells ab obo nālr mouet. 7 iō si volūtas nālr moueret ab intellectu nālr moto: volūtas nālr moueret. 7 sic hō eēt vnū bonum brutum. volūtas igit nō mouet necessitate nāli. sed habita p̄ma itellectione in ptāte eius est cōuertere intellectū ad ɔsiderandū hoc vel illud. 7 hoc vel illō velle vel nolle. 7 sic p̄ma volitio oino est a nobis nec est ita a casu sicut p̄ma intellectio. 2. q. q. l. M.

Prime po' actiue nō corrn̄det aliq̄ poª passiua. sic p3 de poª creādi: 7 h̄ loq̄ndo ppe ō poª passiua: vt in quā: vl de q̄: aliqd ppe pducit. potētie tn̄ actiue corrn̄det aliq̄ passiua: quā ipsi vocāt potentiā obiectiuā: q̄ est potentia pducibilis. 7 h̄ mō ɔcedo: si pr̄ ē fecūdus actiue q̄ filius est pducibil': sz ex h̄ nō sequit aliq̄ potētia q̄si māet: sicut nec sequit in creatiōe. 5. Dist. p̄. q. 2. T.

Primitas entis sumit s3 distictiōez rōnū formaliū in effcū: 7 s3 originē nō s̄m pfectionē. 1. Dist. 4ª. q. 1. l. L.

Primi termini cuiuslz mutatōis sunt p̄uatio 7 forma 7 ecōuerso. cōcomitātes aūt q̄ iūgunt terminis p̄dictis. vlr ergo ɔcedo q̄ p̄uatio 7 forma sunt incōposēa: sz cōcomitātia pn̄t eē cōpolita. vbi grā in mutatiōib' subalib' si ponat vnica forma in aiato: corp' organicuz p̄cedit aiationē q̄ est terminus ad quē: sz nō est p se terminus a quo corpus organicū: sed ipsa inaiatio q2 mutatio ē iter illā inaiationē 7 aiationē: sz aūt inaiatio 7 aiatio sint sil' incōpolita: nō tn̄ corpus organicū 7 aiatio. Eodē mō in corruptione si manet eadē forma corpis q̄ p̄us fuit terminus a quo p se. i. forma: cui' p̄uatio succedit ille nō manet: sz terminus ɔcomitās istā p se terminuz a quo: manet. Eodē mō in augmētatiōe si ponat tota quātitas p̄exn̄s manere manet tot' termin' a q̄ positiuus: q̄ est cōcomitās p̄uationē q̄ est p se termin' a quo. 7 ecōuerso in diminutiōe manet quātitas positiua aliqua q̄ p̄us. sz nō idē p se terminus a quo. Silr in alteratiōe s3 itensionē 7 remissionē: 7 eodē mō dico ō motu locali q̄ nō est ɔdictio q̄ mot' acq̄situs sit sine deprdictio. 7 tūc cū termio ad quē nō māet p se termin' a q̄. q̄ est p̄uatio: sz māet ille terminus q̄ ē q̄si p accn̄s: 7 q̄si ɔcomitās cōiter p se terminū. 10. Dis. 4ª. q. 2. O.

Primitas motus celestis ad alios mot' nō est p̄mitas cāe vel alicuius a quo depēdēt eētialr alij motus sed tm̄ mō cuiusdā pfectiōis in q̄buidā ɔditionib' mot' q̄ sunt regl'aritas 7 velocitas: p3. n. q̄ eētialr nō depēdet actio corpis celestis in aliqō istorū ex motu illius corpis: q2 s̄m phm. 2. de gn̄atione: nihil facit latio ad gn̄ationē: nisi q2 adducit gn̄ans. 48. Dis. 4ª. q. 2. L. T.c.55

Primo sunt dici eq̄les in merendo eq̄litate quātitatis. nō equalitate pportionis: q̄ attendit s3 maiorē conatuz vel minorē. iō charitas ineq̄liter ineq̄litate pportiōis tribuitur eis. beatitudo tamen equaliter eq̄litate quātitatis. 50. Dist. 4ª. q. 6. G.

Primus actus conformis recte rōni natus gn̄are v̄tutē pōt hēri anq̄ aliqd v̄tutis hēat. q2 est gn̄atiuus primi gradus virtutis. 16. Dis. 4ª. q. 1. l. A.

Primus terminus ɔuersionis nec est mā sola nec mā sub quātitate. q2 tunc nō essz trāsubstātiatio sz trāsquātitatio: nec mā sub mō q̄titatiuo nec cōpositū ex mā 7 aia intellectiua: sz cōpositū ex mā 7 forma q̄dā p̄ori itellectiua q̄ māsit eadem realr cū xp̄o viuo 7 in corpe mortuo: 7 q̄ māsit tāq̄ formale rei p̄' ptēte sub eucharistia sp ex quo fuit eucharistia istituta. 11. D. 4ª. q. 3. L L.

Primū appetibile in se est cā oium appetibilium: non tn̄ in ordine ad potentiā nisi sit potētia talis q̄ non p̄t nisi ordinate velle vel tendere in obiectum. talis aūt non est voluntas vt est libera. 49. Dis. 4ª. q. 10. O.

Primum cātum ab aia nō pōt poni actus intelligēdi: q2 primus terminus actionis intellectus agētis est vle in actu: vle aūt in actu p̄cedit actū intelligēdi: q2 obiectū sub rōne obiecti p̄cedit actū. Non arguit hic q̄ fātasma cū intellectu agēte nō possit cāre itellectiōez. Sed nō itentionē vlis: nisi p̄ua spēz: 7 in illa sola ē actu vle: Nota 7 actu vniuersale p̄cedit nā itellectionē sui. 7 vniuersale est p̄mus terminus eius. 3. Dis. p̄. q. 6. D. q̄ lapis.

Primū oino in diuinis ē essentia vt essentia: q̄ s3 Dam. est pelagus pp ɔpchēsionē oium pfectionū diuinarū. ista est infinita nō tm̄ itensiue in se: sed etiā virtualiter p̄' 7 per se cōtinēs ois intrinseca: qōcūq3 aūt aliud cōtinet p idētitatē alia: sed nō primo ois: q2 nec a se: sed virtute essentie: a qua etiā habet suā ifinitatez. Videt ergo q̄ essentia h3 infinitatē 7 formaliter: 7 pprie3 7 prima: q2 a se: q2 respectu oium dr̄ pelagus: q2 oēz perfectissime cōtinet entitatē intrinsecā: vt possibile ē eā cōtineri i vno formalr. Ab hac aūt prima: sicut l3 loq̄ emanāt ois ordinate. p̄' quidē intrinseca essentialia q̄

nō dicūt respectū ad extra.2° notionalia. 3° ⁊ vltimo create siue extrinseco. ⁊ qōlibet emanās recipit illud pfectionis ab eo:cuius est capax si sibi nō repugnat:⁊ illius recepti eā quasi effectiua:⁊ primaria est infinitas essentie. cā aūt siue rō formalis est ipsa entitas ppria cuiuslibet emanātis essentiale ꝗ recipit ab ea īfinitatē formalē:qꝛ talis essentia sufficit in ratione principij ⁊ fundamēti ad oadū talē quātitatē : ⁊ talis quātitas virtualis ipsi non repugnat:sicut nec cōicabilitas.ipsi aūt relationi psonali cōpetit p essentiā esse ad alterū: nec cōpetit sibi infinitas itensiue ppria:qꝛ ipsa non est capax talis quātitatis:sicut nec cōicabilitatis. Etiā in genere pncipij formalis est sic°:h enim accipit īfinitatē:illud nō:qꝛ hoc.est hoc:⁊ illud est illō.sicut hoc accipit cōicabilitatē:illō icōicabilitatē:qꝛ h est h.⁊ illud est illud. repugnātia enī formalis ⁊ nō repugnātia p° reducit formalr ad rōnē eius:cui°dr esse repugnantia. Tandē ab essentia creature recipiunt entitatem finitam:qꝛ talis sola eis competit .5.q.q. Y.

Primum obm solūmō includit noticiā cōformē volitiōi recte:qꝛ vtute eius nihil ō ipso cognoscit:qō nō fit:vel rectitudo volitionis alicuius:vel vtualr includēs noticiā talis rectitudīs:⁊ iō de ipso nulla pōt esse scia specalatiua:necessario.n.notitia eius:⁊ cuiuscūqꝫ intrinseci:p ipm cogniti ꝯformis est praxi aptitudinalr:⁊ por: si cognitū est neciū:ꝙ si instaret de illis vitatibus: que videnf maxime Theologice:⁊ nō meta.vt de° est trinus:⁊ pr̄ generat filiū.Dico ꝙ iste sunt practice : pma n.includit vtualr notitiam rectitudinis dilectiōis tendentis in tres psonas:ita ꝙ si actus eliceret circa vnā solā excludendo alias:sicut infidelis eliceret: esset actus non rectus:secunda includit notitiaꝫ rectitudinis: sm ꝙ actus est circa duas personas:quaruꝫ vna est sic ab alia.4.q.prol.ī.O.

Primū obm circa qō aliquis meret p°: est ipse ds sm ꝙ affectione iustitie vult deo bonū vt esse ⁊ bn̄ esse.s.iustum sapientē ⁊c̄.sꝫ volūtas affectione cōmodi respic̄. pprīū bonū ⁊ aliqn̄ inordinate nisi reguleť ⁊ ordineť affectiōe iustitie:iō meritū ꝯsistit pmo in affectiōe iustitie vt moderet ⁊ ordinat affectionē cōmodi circa proprīū bonū: sꝫ sicut pmū demeritū angeloꝝ fuit inordinatus motus ⁊ ꝯsideriū btitudis circa deū:ita meritū est ordinatus motus circa deū volēdo sibi bonū.⁊ post volendo cū debitis circūstantijs sibi ꝯiungi ipsuꝫ in se ⁊ in alijs.⁊ iō de amatum affectione cōmodi si non ordinet ⁊ moderet affectiōe iustitie:est demeritū:qꝛ ē immoderatus appetitus proprij boni : vel indifferens si posset esse indifferens:de quo nō mō.forte.n.pōt sm ꝙ pueniť affectionē iustitie.iō in affectione cōmodi nisi referať ad vltimū finē affectione iustitie nō consistit meritū. Sed alij beati a xp̄o qꝛ sm totā voluntatē cōiuncti sunt vltimo fini.s.deo affectōe iustitie perfectissime:⁊ hn̄t summū cōmodū ꝯiunctum sibi qō appetunt affectione cōmodi.s.ꝯiunctionē sūmi boni.iō non pn̄t hēre actum oppositū affectioni cōmodi:vt libere velint aliquid qō non sit eis cōmodum.nullum.n.est obꝫ in patria qō possint velle quod sit eis incōmoduꝫ: qō affectione commodi nolunt. Sꝫ xp̄s sm aliquid fuit viator ⁊ passibilis sm partē sensitiuā ⁊ portionē inferiorē voluntatis:iō multa habuit obā pn̄tis sensibus ⁊ portioni inferiori circa q̄ potuit libere velle contra affectionē cōmodi:q̄ semp est ad ꝯueniens illi cui° est: iō ieiunando:vigilando:orando:⁊ multis alijs talib° potuit mereri:vel exercendo talis exterius: vel volendo interius talis pp deum. 18.D.3ª.q.vnica.B.

Principiū aurore incipit sm auctores in li.de crepusculis.qn̄ sol est sub orizonte ad.10.vel.8.gradus:quorū ascensus non continet spaciū vltra medietatē hore eq̄lis ⁊ quintā vnius hore.13.Dis.4ª.q.2.ī.N.

Principiū eque pfectū in vno supposito sicut in duobus: eq̄ est pncipiū agendi in vno:sicut in duobus:qꝛ ad actionē nō vr̄ requiri:nisi pncipiuꝫ pfectum quo:⁊ qō.s. suppositū agens pfectum. 12.Dis.p.q.1.R.

Principiū pductiuū eiusdē rōis nō determinat se ad certā pluralitatē pductionū eiusdē rōnis.nec a supposito pducente pt determinari:qꝛ in tot pductiones pōt suppositū ad quot se extendit pncipiū pductiuū qō est in supposito.si ꝗ nō est determinatio a pte pncipij formalis pductiui:nec ē a parte pducentis.2.q.q.K.

Principiū spē distinguēs vel est p se pncipiū illius in se.⁊ p ꝯn̄s dās sibi aliquā entitatē realē q̄ sit eius in se . vel saltem est pncipium eius sm illud sꝫ qō distinguiť spē. vel si est pncipiū dispositiue distinguens oꝫ ꝙ per se disponat ad hoc ꝙ sm ordinem essentialem cārum hoc vt distinctum causetur.nullum istoruꝫ competit actui per habitum charitatis.17.q.q.P.

Principalius agēs.cōiter est equiuocū ⁊ eminētius hꝫ l se pfectionē effectus ꝙ cā vniuoca.⁊ iō non magis assimulať sibi formalr.qꝛ h esset impfectiōis in cā sic assimulari effectui:sꝫ assimulat magis.h est dat magis formā effectui p quā sibi assimulať equiuoce ꝙ dat agens pticulare.⁊ ista assimulatio actiua est ex pfectiōe cāe. sꝫ nō sit magis assimulatio formalr.silr cā pfectior magis assimilat effectum ei cui est assilabilis ꝙ ipfectior. magis.n.cāt effcm̄ qualis est cābilis ⁊ assilabilis. assimulabilis aūt est effectus formalr cāe ppinque.iō ipsa cā remotior magis assilat effectiue ipm effcm̄ cāe proxime:ꝙ ipsamet cā pxima sibi.Qō.n.formalr fili° est silis pr̄i hoc magis est a cā remota assilante filium pr̄i effectiue.ꝙ ab ista cā ppinq̄.qꝛ q̄ plus dat formā q̄ assilať.plus dat effectiue assilationē.3.D.p.q.8.F.

Priuationes distinguunť sicut habitus nati essent distingui:puta surditas:⁊ cecitas suo mō differūt spē priuatiua sicut auditus ⁊ visus spē positiue:⁊ hec cecitas:⁊ illa numero priuatione sicut hic visus ⁊ ille differūt numero positiue.18.q.q.ĵ.Y.

Prius actus volūtatis elicit°:q est electio:ē actō hōs: ꝙ act°exterior ipat°ab electiōe bōa sit bon°. 4.q.pl.ĵ.K.

Prius nā ꝙ aliquid puidebať circa pctōrem siue de pctō siue de pena:deus pelegit ad illā curiā celestē oēs quo voluit habere angelos ⁊ homines in certis ⁊ determinatis gradibus.⁊ nullus est pdestinat° tm̄:qꝛ ali° puisus est casurus:vt sic nullum oporteat gaudere de lapsu alterius.7.Distin.3ª.q.3.ī.B.

Prius nāliter cōicať nā diuina tribus suppositis diuinis ꝙ creature possit immediate pduci.⁊ iō in illo pmo instanti in quo creatura est imediate pducibilis: cālitas illa vna est in tribus psonis respectu creaturaꝝ pducendaꝝ. Et h est snia Aug.5.de tri.c.14.ꝙ sic pr̄ ⁊ fili°ad.s.s.sūt vnū pn̄m.sic oēs tres sunt vnū pn̄m creature ad ipsam pducendam.1.Dis.2ª.q.1.ī.F.

Prius pōt esse rō repugnādi alicui ne insit sibi:qō si inesset esset posterius.sic̄ repugnat hoi eē rudibilē:⁊ illud quo formalr hō est homo est rō illius repugnantie : ⁊ tamen rudibile si inesset:esset posterius hoie:sicut passio est posterior suo obiecto.9.q.q.P.

Prius pullulant in essentia relatiōes originis ꝙ cōes : ⁊ iste primo pullulantes distinguūt ⁊ ꝯstituūt personas non autem ille cōes:qꝛ sunt quasi aduentitie personis: sicut poniť ꝙ spiratio actiua nullā psonam constituit: qꝛ intelligiť quasi aduenire patri ⁊ filio iam cōstitutis in esse personali.pma.n.ibi pullulantia que possunt psonaliter distinguere distinguunt personaliter ⁊ constituunt.31.Dist.p.q.vnica.ĵ.M.

Prius fm ɔñtiã non sp est prius fm cãlitatẽ. Exẽplũ seq̃tur. ignis igit calidus. ꝛ nõ ecõuerso. igit calidũ est prius fm ɔñtiam ꝛ tñ ignis est prius fm cãlitatẽ ipso calore: ꝛ ita ɔcedo: ꝙ distinguere est prius in gñatiõe ꝙ assimilare. i. cõmu: qꝛ multa distinguunt: q̃ nõ assimilant: sꝫ distinguere nõ est pfectiꝰ in gñatione ꝙ assimilare: qꝛ ɔuenit gñatõi ẽt impfectissime inq̃tũ est a forma: vt hec. Assimilare vero ɔuenit sibi inquãtum est a forma absolute: ꝛ perfectioꝛ est ratio forme ꝙ ratio singularitatis. 7. Distinctione. p. q. vnica. j. R.

Prioritas nãe vlr icludit in priori posse cẽ sine posteriori sine ɔ̃dictione ex. 5. met. c. de prio. 3. Dis. 2ª. q. 4. D.

Prioritas q̃ icludit ea posse ee sine se iuicẽ absq ɔ̃dictione nõ est ordo in causis vt cãnt effcm̃ cõcm sꝫ vt cãnt. Si cut. n. loquẽdo de diuersis gñibus cãruꝫ nõ prius nã mã materiat ꝙ efficiat: q̃ñ sine ɔ̃dictiõe possit cẽ mãtum ꝛ nõ effcm̃. vel ecõuerso: sꝫ tm prius nã hoc est pfectiꝰ vna cã causat ꝙ alia. ita in codẽ gñe cãe diuerse cãe ordinate. sꝫ hẽant ordinẽ fm pfectius ꝛ impfectius cãre. non tñ hñt prioritatẽ nãe q̃ dicat posse cẽ sine se iuicẽ respectu tertiq: imo sicut in vno istanti nãe mã materiat ꝛ efficiens efficit: ita due cãe efficientes ordinate in vno istanti nãe cãnt effcm̃ cõcm. ita ꝙ neutra tũc cãt sine altera: sꝫ qd̃ effcus no rectus causet. hoc non est tunc pp cãm poꝛẽ: que ɔ̃tum est ex se recte cãret. si 2ª cãret: sed pp defcm̃ cãe scdẽ q̃ in ptãte sua hꝫ cõcãre cãe pme vl non concare: ꝛ si nõ cõcausat illi: vt tenet: nõ est rectitudo in effectu cõi ambaꝝ. 37. Dis. 2ª. q. vnica. V.

Primũ pctm̃ non fuit maximũ. sic. n. in bonis pcedit a magis bonis ad minus bona. s. a dilectione finis ad dilectionẽ coꝝ que sunt ad finem: ita econtra in malis a minus malo proceditur ad magis malum. iuxta illud Augu. 14. de ciui. dei. c. vltimo. amoꝛ sui vsq ad contemptum dei. v. Distin. 2ª. q. 2. T.

Probabile est ꝙ xp̃s actus singuloꝝ ordinũ in seipso excercuit. ꝛ ẽt ꝙ antiq̃tus pfigurabant in q̃buidã gradibꝰ corrñdentibꝰ eis in lege moiayca. sꝫ ordines ab ãtiquo instituti tunc q̃ñ multiplicatus est numerus fideliũ collati sunt ministris quos prius non oportuit cõferri alicui: qꝛ nõ fuit prius necciũ eius ministeriũ. Hec est ẽt rõ quare mõ in ecclesia nõ sunt in singulis ordinibꝰ determinati ministri: qꝛ ɔñ mõ est multiplicata multitudo fideliũ: tñ est imminuta feruoꝛ deuotionis. vñ multi semel vix in anno volunt cõicari: ꝛ iõ circa eucharistiã dispẽsandã non opꝫ mõ tot ministros assistere. Et pp hꝫ q̃tuoꝛ ordines non sacri sunt ɔ̃cerunt. ita ꝙ nullus est deputatus ad ministrandũ in gradu inferioꝛi quasi ille sit sibi ꝓprius: ꝛ alius aly. 24. Dis. 4ª. q. vnica. j. R.

Productio reꝝ in esse cognito est alterius rõis ab oĩ cẽ simplr: ꝛ nõ est relonis tm: sed ẽt fundamenti absoluti. nõ quidẽ fm cẽ cẽntie vel existentie: qd̃ est veꝝ cẽ: sed fm cẽ diminutũ: qd̃ cẽ est esse fm qd ẽt entis absoluti: qd̃ tñ ens absolutũ fm istud cẽ diminutũ concomitat relo rõnis. Exẽplũ huius. si Cesar cẽt annihilatus: ꝛ tñ cẽt statua cesaris: cesar cẽt repñtatus p statuã. illud cẽ repñtatũ est alteriꝰ rõnis ab oĩ esse simplr siue cẽntie siue exñtie. nec est cẽ diminutũ cesaris: q̃ñ aliqd cesaris hẽat hoc cẽ: ꝛ aliquid nõ. sicut ethiops est diminute albus. qꝛ aliqd eius est vẽ albũ ꝛ aliqd nõ. sꝫ totius cesaris ꝛ esse eius a cã sua est veꝝ esse existentie ꝛ cẽntie: cuius totius fm totale esse suũ est istud esse fm qd. ꝛ in ipso fm istud esse fꝫ quid põt esse aliq̃ relo ad statuã: ꝛ sꝫ posset poni calũnia in exẽplo: nõ tñ ita in ꝓposito de itellectione ꝛ obo: q̃n obm totũ fm ẽt totale esse suũ diminutũ cẽ hẽat in intellectu: ꝛ ñ velis q̃rere aliqd̃ esse verũ huius obi vt sic: nullũ est q̃rere: nisi fm quid: nisi dicat ꝙ istud cẽ fꝫ quid reducit ad aliqd̃ esse simplr. qd̃ est esse ipsius itellectionis: sꝫ istud cẽ simplr nõ est esse formalr eius: qd̃ dꝛ esse fm qd: sꝫ est eiꝰ terminatiue vel pncipiatiue: ita ꝙ ad istud veꝝ cẽ illd̃ esse fm qd reducit. ita ꝙ sine isto vo cẽ istius nõ cẽt illius cẽ fꝫ quid ex hoc aũt appet qd̃dã dcm̃ supiꝰ di. 3. de cognõne in regulis eternis. vꝫ ꝙ motio itellectꝰ nři a q̃dicatibus intelligibilibꝰ reducit ad ipꝫ intellm̃ diuinũ: p cuiꝰ esse simplr ista oba hñt esse fꝫ qd. s. cẽ obiectiuũ: fm qd̃ cẽ mouẽt itellꝫ nřꝫ ad cogscẽdũ vitatẽ sinceram: ꝛ pp motõeꝫ caꝝ dr itella ille mouẽ: sic ista hñt suũ cẽ fꝫ qd pp simplr cẽ illiꝰ. 36. D. p. q. vnica. D.

Productio qꝛ est alicuius termini pmi. i. adeq̃ti includentis aliqd in rõne formalis termini ipsius ꝓductiõis ꝛ aliqd in rõne subsistẽtie in tali termino. iõ ɔ̃dictio ẽ respectu ꝓductiõis hꝫ separi. s. terminũ formalẽ ꝛ rõnem subsistẽtie. iq̃tũ. s. ꝓductiõe hñt cẽ: sꝫ absolute prioritas cẽt vnius ad alteꝝ. ẽt q̃tũ ad separi sine ɔ̃dictiõe. cõsiderãdo ipsa absolute. nõ inq̃tũ p ꝓductionẽ hñt cẽ. sꝫ ẽt cẽt ibi prioritas pfectiõis. q̃ alterũ cẽt altero pfectiꝰ. qꝛ nã pfectioꝛ est rõe subsistẽtie ẽt in creaturis. ꝛ ex hꝫ sequit ꝙ nã est terminus formalis ꝓductiõis: qꝛ nulla entitas simplr pfectioꝛ formali termino ꝓductiõis põt esse p productionem. 5. Dis. p. q. 2. R.

Productio nõ includit formalr cẽntiã diuinã. psona aũt includit formalr eã: qꝛ psona nõ est tm ꝓprietas siue relatio. sꝫ ypostasis subsistẽs in nã diuina: sic soꝛ. nõ tm̃ includit ꝓprietatẽ iduidualẽ: sꝫ ẽt nãꝫ huãnã: sꝫ. n. pmi termini sint eiusdẽ rõnis cũ ꝓductiõibus q̃tũ ad hꝫ: ꝙ pmi termini includũt relones: ꝛ ꝓductões sint relones: nõ tñ sunt eiusdẽ rõnis: q̃ñ adeq̃te: qꝛ pmi termini non tm̃ includut relones: sꝫ ẽt absolutũ. ꝛ tũc non opꝫ eos tm̃ distingui: sic ꝓductiões distinguunt: qꝛ q̃ includunt aliq̃ distictius: no oꝫ tm̃ distingui sic illa. vt dcm̃ est. 8. dist. 8. qꝛ dñe sunt pmo diuerse: non tñ includentia eas sunt pmo diuersa. 13. Dis. p. q. vnica. . R. q. 3.

Promulgatio fcã de ɔsilio diuino obligat ad nõ ɔtẽnendũ. q. n. ɔsiliũ ɔtẽnit: ɔtẽnit ɔsulentẽ inquãtũ ɔsulentẽ. ꝛ iõ nolens fuare ɔsiliũ diuinũ euangelicũ: q̃n ɔtẽnens illd̃ tanq̃ irrõnabile ꝛ infructuosũ peccat mortalr. vñ videãt mordẽtes paupertatẽ euangelicã ne forte (cũ nolint seruare: qꝛ nõ est neccũ ɔtẽnãt: qꝛ tales ɔtẽnentes: vel paruipẽdentes ɔtẽnunt xp̃m. q̃ hãc suasit obseruari tanq̃ meritoriã ꝛ vtilẽ ad vitã eternã: vt hꝛ in. 6. lib. de vb. sig. Promulgatio aũt p modũ pcepti obligat ñ solũ ad nõ ɔtẽnendũ: sꝫ ẽt ad obsuandũ si est affirmatiuũ: vl cauẽdũ si est negatiuũ. 3. D. 4ª. q. 4. E.

Proportio obi ad potẽtiã est ꝓportio motiui ad mobile vel actiui ad passiuũ. ꝓportio subi ad habitũ est sicut ꝓportio cãe ad effectũ. Q̃ñcũq aũt aliqd̃ agẽs agit ĩ aliqd̃ passiũ: põt qd̃lꝫ agẽs eiusdẽ rõnis in qd̃lꝫ passiuꝫ eiusdẽ rõnis agere. ꝙ pma extrẽa ꝓportiõis actiui ad passiuũ sũt cõia ad oĩa p se extrema illius ꝓportiõis. nã inter illa cõissima est adeq̃tio: qꝛ in quocunq est rõ vnius: illud respicit qd̃lꝫ. in quo est rõ alterius: sꝫ pma extrema ꝓportiõis cãe ad effcm̃ nõ sũt cõissima: qꝛ inter illa no est adeq̃tio: nõ. n. sequit: si cõe pt cãre habitũ: ꝙ spãle possit: ꝛ ecõuerso. nõ. n. qd̃lꝫ ɔtẽtũ sub illo cõi respicit habitũ illũ: vt effcm̃ eius: sꝫ tm̃ aliqd̃ pmũ obm contentiuum: qd̃ vtualiter ɔtinet omnia: ad que habitus se extendit. 3. q. prol. D.

Proportio illa productiõis ad terminũ formalẽ est: ꝙ p ipsaꝫ cõicat terminus formalis: sꝫ nõ requirit talis ꝓportio: ꝙ ꝓductio sit vnius rõis: si terminus formalis sit vnius rõnis: qꝛ productiones põt distingui p rõnes suas formales alr ꝙ ex terminis formalibꝰ. sicut hꝫ ex pncipijs formalibus. Exemplũ huius est: qꝛ q̃ñq forma eadẽ põt acq̃ri mutationibꝰ alterius rõnis: sic idẽ

vbi p motū localē sup magnitudinē rectā ⁊ circularē: ꝗ mot⁹ ita sunt alteri⁹ rōis: ꝙ ñ sūt cōpabiles ƒ3 phȝ.
t.c.31 7.phy. ita eēt ñ eadē sanitas posset iduci imediate ab arte ⁊ imediate a nã. 7. Diſ. ṗ. q. vnica. ſ. R.

Propositio ista. ſ. pdestinatus pt dānari distinguēda est ſm compōnē ⁊ diuisionē ⁊ in sensu cōpōnis p se extremū est hō vel psona pdestinata sub ista determinatiōe pdestinatū: ⁊ iste sensus falsus est. In sensu aūt diuisionis sunt due cathegorice. ⁊ enunciat de psona aliq̄ btificabili in vna cathegorica eē pdestinatū: ⁊ in alia posse dānari: ⁊ ista duo sunt vā de eodē subō: nec ĩ avā ꝙ simul possūt eē opposita: nec ēt ꝙ vnū possit succedeṙ alteri: qꝛ in eternitate est vtrūqꝫ: ſ3 vā simul inquãtum volitio diuina ꝯsideraṫ. vt poꝛ nãlr transitu ipsius sup illud obm: qȯ est gloria isti. in illo poꝛi nãlr non repugnat sibi eē oppositi obiecti: imo possȝ eq̄lr esse oppositi: ſ3 nō simul amborum. 40. Diſ. ṗ. q. vnica. B.

Propositio seu ꝯceptus est fundamentuȝ respcū vitatis q̄ est relō accñtalis: qꝛ pōt inesse ⁊ non ineē: sic pōt eē
6 ſba cōformis ⁊ difformis rei. ſoꝛte. n. sedente vā est oꝛō q̄ dicit ſoꝛtē sedere: vt oꝛ in pdicamētis: ꝗ poꝛ est nãliter ꝯceptus oꝛonis vt in se talis ꝙ vtverus: adhuc ēt poꝛ duratione est ipsa oratio vt variabilis in fieri ꝙ cōceptus eius cãtus per eā eo mō quo tpe dr̃ esse pus sua vltimo instanti terminãte. 8. Diſ. 4ᵗ. q. 2. ĩ. V.

Propōnes non dñr per se note: qꝛ extrema hñt maioreȝ necessitatē in se: vel maiorē entitatē in re extra intellectum: ſ3 qꝛ extrema: vt sunt extrema talis ꝓpōnis: ostēdunt euidenť cōpōnē eē cōformē rōnib⁹ terminorum ⁊ hitudini eoꝝ: ⁊ hoc q̄lecūqꝫ esse termini hēant: siue ĩ re: siue in itellu. euidentia. n. huius ꝯformitatis est euidentia veritatis in propositione: qȯ est ꝓpositionē eē per se notā. 2. Distin. ṗ. q. 2. ĩ. F.

Propria rō reꝝ q̄tū ad gña vel q̄si gña nō facit totū eē ens p accñs: ſ ħitudo rei ad rē: puta nō idētitas simplr: ⁊ iō in oībus q̄ꝙ ꝓpria rō relonis: q̄ manet ibi. nō includat formalr rōnē essentie: tñ vnū in re diuisime est idem alq: pp quā idētitateȝ nō est habitudo realitatis ad realitatē: q̄lis requirit eoꝝ que constituunt ens per accidens. 26. Distin. ṗ. q. vnica. ĩ. Z.

Propria voluntas est cā cadendi īmoderate fruēdo aliquo bono creato. i. aliquo qȯ est in ptãte ipsius voluntatis: ita ꝙ ipsa voluntas talis sicut ex se pōt frui ⁊ nō frui: ita moderate pōt frui ⁊ nō frui aliq̄ bono sibi cōueniēte. ⁊ ita pōt illud pctm̄ pmuȝ eē imediate ⁊ pmo a sola voluntate. 37. Diſt. 2ᵗ. q. vnica. ĩ. D.

Proprietas nãe diuine est qȯ sit cōicabilis tribus: ſ3 effectus non ondūt istā ꝓprietatē: qꝛ nō sunt ab ipso ĩq̄ tū trinis. ⁊ſi ab effectibus arguaṫ ad cãȝ magis ducūt in oppositū: ⁊ in errorē: qꝛ in nullo effectu iueniṫ vna nã numero: nisi in vno supposito. propetas ēt isti⁹ nãe ad extra est cãre ꝯtingent: ⁊ ad oppositū huius magis deducunt effectus in errorē: sicut pȝ p opiniones phorū ponentiū pmū neciō cãre. De ꝓprietatibus ēt aliarū substãtiarū pȝ ħ idē: qꝛ effcũs magis ducūt in sempiternitatē: ⁊ eternitatē: ⁊ necitatē earū: ꝙ incōtingētiam: ⁊ nouitatē. sicr vident phi ex motibus ꝯcludere: qȯ numerus istaꝝ subaꝝ separataꝝ: sit scdm̄ numerū motuū celestiū. sicr qȯ ille sube sunt nãlr btē: ⁊ ipeccabiles: sic phi posuerūt: q̄ oīa absurdissima st. 1. q. pl. G.

Propetates relatiue infiniti entis ad creaturas: aut sūt proprietates causalitatis: aut eminentie. Causalitatis duplicis: aut efficientis aut finis. qȯ addit de cã exemplari: non est aliud genus cause ab efficiente: qꝛ tūc essent. 5. genera causaruȝ: vnde causa exemplaris est quedam efficiens: qꝛ agens per intellectum distinctū ꝯtra agens per naturam. 2. Diſ. ṗ. q. 2. ĩ. G.

Proprie loq̄ndo de poritate eēntiali q̄. ſ. est rōne essentie vt distinguiṫ ꝯ entitatem hypostaticā sic vna est poritas triū psonaꝝ: sed extendendo poritatē essentialē ad poritatē p se. ⁊ ħ respcū cuiuscūqꝫ entitatis siue q̄ditatiue siue hypostatice pōt entitas psonalis in diuinis dici poꝛ essentialr: vel magis ꝓprie p se poꝛ quocunqꝫ cãto. Et isto 2ᵒ mō accipiēdo poritatē necesse est vt oē dependentiã terminãs sit pus eo qȯ depēdet. nō aūt pmo mō accipiēdo poritatē: nisi tm̄ qñ est dependentia cãti ad cãm vel aliqua silis dependentia: puta cãti posterioris ad cãtum pus. vel cãe vnius ad aliaȝ cãȝ: vel mensurati ad mensuram. 19. q. q. J.

Proprie bona fortuna vr̃ esse sloꝝ q̄ sunt in ptãte nr̃a. sicut ⁊ absolute fortuna. ⁊ ħ sic intelligēdo ꝙ ſ3 fortuitū nō sit p se siue pmo in ptãte volūtatis: qꝛ nō euenit ex intentione eius. tñ est in ptãte eius p accñs ⁊ q̄si secūdario vt annexū p se intēto respcū aūt illorū q̄ nec sic nec sic sunt in nr̃a ptãte ⁊ per ꝯñs accidūt nobis nō inquãtum agentibus a ꝓposito nō ē ꝓprie fortuna sed
casus sicut pȝ. 2. phy. 21. q. q. E. t.c.49.

Propriū suppositū nãe dr̃ tale ſm illā nō pp dependentiā: ſ3 magis pp p se idētitatē: ſ3 ad suppositū nō ꝓprie nȝ nō pōt esse per se idētitas: sed illud qȯ potest ibi eē quasi supplēs viceȝ idētitatis est perfecta depēdētia nature ⁊ perfecta sustētatio ex parte suppositi siue terminatio dependentie. tale aūt suppositū: qꝛ est p se suppositū alterius. nãe: ⁊ istius nature depēdentis non est per se suppositū: ⁊ per se est prius eo qȯ non est per se sequit ꝙ prius hēat nãm ꝓpriā ꝙ istā dependētē q̄ ē sibi tãꝙ nã aduētitia vel nã scdã. 19. q. q. ĩ. Ec.

Pro quãto est in ecclesia. duplex forus. ſ. publicus ⁊ pũatus ꝓ tãto est duplex iudiciū: ⁊ quãtū ad aliquas regulas iustitie oȝ eē ꝯuenientiā hic ⁊ ibi. sicut vtraqꝫ diffō hic ⁊ ibi est actus iustitie. Et pro tanto pōt sacrȝ pnie dici sacrm̄ iudiciale vl̃ iudiciū sacrale. Et ex ħ ꝙ sacrale est firmius qꝛ rōnabilius ꝙ aliqȯ iudiciū publicum. Et ex ħ pȝ rō quare nō est neēe eē ita p̄cisa vba in isto sacro sicut in baptismo vel eucharistia. qꝛ sufficit ꝙ exprimaṫ actus snie absoluentis: sicut ⁊ in iudicio publico nō opȝ esse limitata verba. 14. Diſ. 4ᵗ. q. 4. B.

Proxima ratio constituendi spēm cuiusmodi est dr̃ia vltima est proxima ratio recipiendi propriam passionē. non enim recipit homo risibilitatem rōne animalis ſ3 ratione qua rationalis. 25. Distin. 2ᵗ. q. vnica. J.

Pro tanto virtutes dñr esse informes sine charitate: ⁊ formate p charitateȝ: pro q̄to charitas ordinat ipas: ⁊ earū fines in finē vltimū: in qua ordinatione est vltima eaꝝ pfectio: ſ3 extrinseca. 36. Diſ. 3ᵗ. q. vnica. O.

Pro tempore vero legis euangelice cultus ille exhibendus deo in sanctificatione sabbati determinaṫ exhibēdus die dñico: ⁊ etiam determinatur q̄tum ad actum illum ſm quem debet exhiberi: puta in oblatione illi⁹ summi sacrificij. ſ. eucharistie ꝙ debet sacerdos offerre pro se ⁊ pro populo: ⁊ in illa oblatione populus ēt offert spiritualiter. ſ. qui tenetur audire missam totam die dominico: ſm illud de conse. di. j. missas: ⁊ſi aliqua necessitas excuset ab executione huius actus quem determinauit ecclesia: necesse est implere illum in aliquo equiualente: vt saltem die illo specialiter deputato cultui diuino aliquis actus habeaṫ relatus immediate in deum ad eius reuerentiam: veruȝ aūt aliquo alio tempore teneatur quis ad actuȝ huius precepti. ſ. ad actū adorationis pter ꝙ in tpe illo determinato pmo in lege nature: ⁊ postea in lege mosayca in sabbato: ⁊ iam in tpe euangelij in die dñico: dubium est: tñ hoc est certum ꝙ istis diebus saltem videṫ adoratio aliqua necessario exhibenda. 9. Diſ. 3ᵗ. q. vnica. ĩ. E.

Quadrupl'r pōt angelus itelligere. a. pter visio
nē ipsius in vbo. vȝ. ituitiue in se. in
tuitiue in itellu alterius angeli cogscētis illō. ꝛ abstra
ctiue p spēȝ hitualē ɔcreatā vel acqsitā: ꝛ nulla istaꝝ
itellectionū est auditio: qꝛ nulla ē p se expssa ab intelli
gēte inquātū itelligēs est: imo accidit ꝙ obȝ moueās sit
intelligēs: eq̄. n. moueret si nō eēt itelligēs: ꝛ in oibus
istis si aliqs intellectꝰ cāet: est intellectꝰ ipsiꝰ itelligentis nō
alterius: ꝛ ipȝ obȝ ɔcurrit sibi cū intellu vt cā ɔtialis si
cut fuit dcm̄ di. 3ª pmi li. Quarto mō pōt iste cogscer.
a. ita ꝙ itellectio fiat in eo p intellꝫ aliū expmētē. ꝛ in
tellꝰ istius nullā hēat cālitatē respcū actꝰ: sȝ tm̄ sit pas
siuus. Ista aūt sola cognitio est auditio. ꝛ est expssa ab
intelligēte inquātū itelligēs ē. Pȝ g̃ dria auditiōis ab
illa triplici cognōne. q̄ cōiter pōt dici visio: qꝛ in audi
tiōe intellꝰ audiētis tm̄ est passiuus: ꝛ qcq̄d est in eo:
ita ꝙ si hȝ spēm hitualeȝ ipsius auditi illa spēs ēt non
agit ad auditionē: qcq̄d ēt est sibi pn̄s: vt est sibi pn̄s:
nihil agit ad eā. nā si ituitiue eēȝ idē singulare sibi pn̄s
qd est pn̄s loquēti illō vt pn̄s sibi nō gigneret in eo au
ditionē: sȝ solū gigneret in eo visionē: solūmō g̃ intellꝫ
loquētis vel q̄ sunt in ipso: vt in ipso: vel pn̄tia sibi: vt
sibi: sunt actiua respcū auditionis: ꝛ hoc non vt pximi
effectiua: nā pus cāt ista pn̄tia loquenti intellectionē
actualem in loquente ꝙ causent illam auditionem in
audiente. 9. Dist. 2ª. q. 2. F.

Qualitas actiua aliqua in suba exn̄s nō pōt eē p se pn
cipiū actiuū respcū alicuius q̄litatis repugnantis sube
corrūpende: sȝ tm̄ pōt eē pncipiū cāndi q̄litatē in tali
gradu ad quē sequat corruptio sube hn̄tis illam q̄lita
tē: sȝ ibi sequet istū gradū q̄litatis corruptio substātie:
hꝰ autēȝ non: qꝛ ibi est quodam agens coniunctum isti
accidenti: qd potest corrumpere sbam hanc ꝛ aliā gn̄a
re h non. 12. Distin. 4ª. q. 3. R.

Qualitas nō corrūpit in nihil sȝ in q̄litatē aliā ɔriaȝ: vel
alterius gradus in eadē spē: nec sequit ꝙ agēs nāle fa
ciat accn̄s sine subiecto: qꝛ q̄litas noua hȝ idē subȝ qd
ꝛ prior q̄litas hūit vl saltē q̄tū est de se hr̄e possȝ. si aūt
loquaris de corruptiōe q̄titatis: cui nō pōt assignari
aliqd aliō prius subȝ: illa n̄ corrūpit actiōe nāl agētis si
ne subo vl pexn̄te. ō q̄ dcm̄ ē i. q. pcedēti vl ō nouo crea
to: ō q̄ dicet in. q. seq̄nti. 12. Dis. 4ª. q. 5. i. C.

Qualitas vtpote sapia magis ɔuenit cū pfectiōe simplr.
ꝛ silr intelligere ꝛ velle ꝙ aliq̄ q̄titas: vel qꝛ vna est rō
formalis sapie dine ꝛ sapie create: q̄ est q̄litas sȝ vnaȝ
q.4. opinionē tactā pª li. di. 8. vel si nō: saltē q̄tū ad oēȝ p
pinquitatē: in analogia maior est ppinq̄tas sapie crea
te ad sapiaȝ diuā ꝙ alicuꝰ q̄titatis ad deum vel aliqd
eiusꝫ. vn̄ sicut pole est pfectionē simplr eē in creatura. s.
cū limitatiōe q̄litas q̄ est sapia est pfectio simplr hn̄tis
eā: nulla aūt q̄titas est pfectio simplr: nec ēt sicut pole
ē creaturā hr̄e pfectionē simplr. 12. Dis. 4ª. q. 2. i. D.

Qualiscunqꝫ sit causalitas fidei infuse respectu actus cre
dendi: tamen non facit actum illum esse certiorem in
tellectui habenti actum ꝙ si ipsa fides infusa non cau
saret. certitudo enim nata est inesse intellectui de actu
suo excludens non tantum deceptionem: sed etiam du
bitationem. ꝛ hoc non est nisi intellectus percipiat il
lud a quo actus habet ꝙ sit certus quia si nihil potest
percipere vnde sit certus: videtur ꝙ possit dubitare.
intellectus autem non percipit illud principium certi
ficans. 17. q. q i. M.

Quamuis absentia non sit formalis ratio in obiecto fi
dei vel spei. tamen actus fidei ꝛ spei est talis per se ꝙ
necessario concomitatur ipsum imperfectio. ꝛ ideo fi
des determinate inclinat ad actum talis spei: ad queȝ
non potest esse determinatio in patria. charitas auteȝ
tn̄ nunc sit determinata ad actum circa illud qd latet.
ꝛ per consequens circa imperfectum. non tamen incli
nat ad actum sic imperfectum: sed ad actuȝ cui accidit
imperfectio. 31. Dist. 3ª. q. vnica. i. G.

Quāuis aliqua aq̄ artificialis videat subtilior ꝙ elemē
taris: qꝛ magis penetratiua. ista tn̄ subtilitas nō ē sub
tilitas simplicitatis sȝ vtutis actiue. ꝛ h mō vinum est
subtile vel subtilius aq̄. subtilitas aūt ɔueniens aq̄ ele
mētari est subtilitas simplicitatis eo mō quo elemētū
est simplicius mixto. 3. Dis. 4ª. q. 3. G.

Quāuis aliqua rō possit exprimere qcq̄d ɔuenit ad entita
tē idiuidui: nō tn̄ illa rō erit pfecta diffō: qꝛ nō expmit
ꝙ qd erat esse. ꝛ sȝ phm. 1. thopi. Diffō est expmēs c.4.
ꝛc. ꝛ iō ɔcedo ꝙ singulare nō ē diffinibile diffōne alia
a diffōne spēi. ꝛ tn̄ est p se ens addens aliquā entitateȝ
entitati spēi: sȝ illa p se entitas quā addit nō est entitas
quiditatiua. 3. Dist. 2ª. q. 6. i. M.

Quāuis aliqs hēret h eq̄lem charitatē sicut in pr̄ia. non
pp h esset hic btūs: qꝛ nō posset hēre eq̄lem actū sicut
tunc hēbit. ꝛ in actu ɔsistit btitudo. nec sequit. si hitus
est eq̄ pfectus h ꝛ ibi. igit ꝛ actus silr. qꝛ actus diligēdi
deū depēdet sicut a cā ɔtiali: nō solū a volūtate ꝛ cha
ritate: sȝ ēt ab obo psente p actualē intellectionē sicut
dcm̄ est di. 25. scđi. ꝛ h sm determinatā pfectionē: sm
ꝙ est determinate pn̄s. si magis: magis. si minꝰ: minus:
in via de cōi lege nō pōt eē obm pn̄s sic in pr̄ia ēt pn̄
tia spēi eiusdē. Nec ex h sequit ꝙ actus nō possit esse
ita pfectus: ꝛ si habitus sit eq̄lis: qꝛ habitus nō erit to
tale pncipiū illius actus: sȝ partiale. ꝛ eo mō quo ipse
habitus est pncipiū sp equalr se hȝ ad actū. sp. n. quan
tū est ex se dat actui suo ꝙ sit qdā amare dei inquātū
est summū bonū. nec hitus dat sibi ꝙ sit dei vt pn̄s vel
abn̄s. nec dat sibi pfectionem quā hȝ ex obo sic vel sic
presente. 31. Dis. 3ª. q. vnica. G.

Quāuis aliqd nō sit idē formalr alicui tn̄ stat ꝙ vē ꝛ sim
plr sit idē sibi: imo h est necīu pp pfectā simplicitatem
diuinā: q̄ sequit ex pfecta ifinitate illiꝰ eēntie: pp quā
simplicitatē ꝛ infinitatē nō pōt illa eēntia eē in aliquo
cū aliq̄ realitate in eodē: nisi illa realitas sit pfecte ea
dē sibi: ꝛ istud dictū est cōfirmatū p cōmune dictū anti
quoꝝ: qui ɔcesserūt multas pdicationes esse veras in
diuinis p idētitatē: nō formaliter: qd non videt intelli
gibile nisi p hoc ꝙ predicatū erat vere idē cū subiecto
ꝛ ex h erat ppō affirmatiua vera p idētitatē: ꝛ tn̄ pdi
catū nō erat idē formalr cū subiecto: ꝛ pp hoc nō erat
ibi pdicatio formalis. Et q̄ sit distinctio idētitatis for
malis ab identitate simpliciter tactum est disti. 8. q. de
attributis: ꝛ alias frequenter. ꝛ ideo nunc transeo. 33.
Distinctione. p. q. vnica.

Quāuis cognitio relatiui reqrat cognitione correlatiui:
nō tn̄ opȝ cognoscētē ꝛ fruentē vno relatiuo: cogno
scere ꝛ frui suo correlatiuo: qꝛ possibile ē frui deo iquā
tum creator: non fruendo creatura: q̄ terminat illam
relationem. 1. Distinctio. p. q. 2. i. B.

Quāuis christi passio ꝛ meritū ipsius totū sit formaliter
finitū: qꝛ tn̄ ɔuixit p gratiā ꝛ gliā obiecto ifinito: ideo
potuit delere peccati reatum siue pctm̄ auertens a bo
no infinito. 19. Distincti. 3ª. q. vnica. i. F.

Quāuis cōiter prius illūment angeli ꝙ hoies de fiedis. h
tn̄ nō est necessariū: sed pōt deꝰ aliter ordinare. vt priꝰ
reuelet aliquid hominibus p ifusionē fidei ꝛ credēdo
rū reuelationē ꝙ angelis: iō nō valet ɔn̄tia. angeli non
cognouerūt incarnationē ante christi aduētū. igit nec
hoies crediderūt eā. ꝛ qd dicit ꝙ angelus est pspicacio
ris intellectus: nihil est ad ppositū: qꝛ pcedit de cogni
tis nālr: tn̄ angelus q̄ annunciauit eā nouit ipsam anqꝫ
esset cōpleta. 25. Dist. 3ª. q. 1. K.

Quāuis xp̄o inquātū de⁹ sit aliqd ⁊ īquātū hō sit aliqd: nō tñ sequit̄ q̄ inquātū hō sit idē aliqd qd̄ est deus: nec aliud aliqd: qꝛ ꝓprie accipiēdo inquātū vt.s.notat illud qd̄ sequit̄ eē rōne inherētie p̄dicati est fallacia consequētis arguēdo ab inherētia p̄dicati supioris ad inherētiā p̄dicati īferioris cū inquātū: vnde nō opꝫ illō qd̄ est rō inherētie supioris eē rōne inherētie īferioris. nūc aūt esse idē aliqd quod est homo: est inferius ad esse aliquid dictum de verbo. ⁊ similiter esse idem aliquid qd̄ est de⁹ est inferi⁹ ad esse aliqd dictū de hoīe. ⁊ ideo lꝫ inquātū homo sit aliqd: nō tñ sequit̄. ergo īquātū hō est idē aliqd qd̄ est deus. Silr̄ ex alia pte: licet inquātū deus sit aliqd: non tñ inquātū deus est idem aliquid: quod est homo. 6. Dis. 3ª. q. 2. B.

Quāuis deus cōmunicauerit angelo spēs quiditatū: nō opꝫ tñ dicere quod cōmunicauerit spēs oiuꝫ singularīū itelligibiliu ab angelo: nō.n. est verisimile qd̄ possibile eēt aliqd singulare fieri cuius nō posset angel⁹ hēre distinctā notitiā: ⁊ tñ si mūdus duraret in īfinitū. sic est possibile durare. eēnt infinita singularia. quoꝝ qdlibet posset angelus distincte cognoscer̄. ⁊ tñ nō hrēt sil infinitas spēs ɔcreatas. g̃ posset spēm alicui⁹ d̄ nouo acquirere. Dato ēt qd̄ tā spēs singulariū q̄ quiditatuꝫ cōmunicauerit deus intellectui angeli. adhuc tñ per illas nō pōt hr̄e oēꝫ cognitionē sibi possibilē: qꝛ nō ītuitiuā ista.n. nō pōt hrī p spēm obiecti: que manere pōt obiecto absente hoc aūt est contra rōnē cognitiōis intuitiue qd̄ sit de re nō actualr̄ existēte ⁊ pñcialiter ⁊ ideo falsum est: quod nihil pōt angelus cognoscere nisi p spēꝫ innatam ⁊ dato qd̄ esset vera adhuc posset esse locutio angeli de complexis: quoꝝ īcomplexoꝝ habet species innatas: quia iste species non essent sufficientes cause cognoscendi complexionem vnionis cōtingētis de ipsis extremis: quia talis cōtingens nō cognoscit̄ eē vera ex terminis. 9. Dis. 2ª. q. 2. j. N.

Quāuis essentia diuina sit indeterminata nō tñ indeterminatiōe que est cū potētialitate quadā ad ɔ̄dictoria que est impfectionis. ⁊ isto modo mā est indeterminata ad formas: ⁊ genus ad spēs. ⁊ de ista veꝝ est q̄ nō sufficit ad determinatā cognitionē. Sed alia est indeterminatio ⁊ illimitatio actiua ⁊ actualitatis: ⁊ talis est sufficiens ratio ⁊ causandi ⁊ cognoscendi: sic essentia diuina est indeterminata ꝓpter illimitationem sue perfectiōis. Illud aūt indeterminatū qd̄ pp suā illimitationē est perfectius q̄ determinatū determinatiōe opposita bene pōt esse rō determinate cognitionis. sicut esset vnius tm̄. sic autē essentia diuina se habet ad oia cognoscibilia. 50. Dis. 4ª. q. 3. F.

Quāuis finis sit ɔ̄ditio p̄ncipalior ptinēs ad bonitatē actus. nō tñ est sufficiēs simplr̄. loquēdo ēt de bonitate meriti que addit sup bōitatē moralē illa est. p̄ncipalr̄ ex fine: qꝛ supposita cōpleta bonitate morali sup additur bonitas meritoria ex relōne debita isti⁹ actus in finē: que relatio debita sit inquātū elicitur a charitate. ⁊ quo ad hoc pñt auctates de fine exponi: q̄.s. bonitas meritoria est ex fine. 40. Dis. 2ª. q. vnica. j. B.

Quāuis gratificare. i. gratū reddē significet actiue nō tñ est agē sicut nec albedinē facere parietē albū est agere: sꝫ informare parietem. 26. Dis. 2ª. q. vnica. j. B.

Quāuis habitus presuppositus sit a causa supernaturali immediate: tñ iste positus in esse est causa naturalis: respectu sui actus. ⁊ iō act⁹ qui ꝓducit̄ p talē hītū nō est ꝓprie supnālis. ita eni nāliter pōt se hr̄e ad actum suū forma: que supnāliter ꝓducit̄: sicut se hꝫ ad actum suū forma: que est mere nālis: ita q̄ dīa in ꝓductione formaꝝ nō cāt: nec ɔcludit distinctionē earū in cōparatione ad suos effectus. 17. Dis. p̄. q. 2. j. Pp.

Quare aliqua entitas originat̄ in eēntia cōicabilis ⁊ aliq̄ incōmunicabilis huius nō est rō formalis alia: nisi qꝛ h̄ entitas est hec. ⁊ illa entitas est illa. ⁊ hec entitas: qꝛ hec est cōicabilis. ⁊ illa quia illa est incōicabilis. ita q̄ ista originari non posset: nisi incōicabilis formalr̄ orir̄etur: nec illa nisi formalr̄ cōicabilis orirec̄. Ratio autē istius extrinseca: quasi fundamētalis vel originalis est: qꝛ eēntia est radicaliter infinita: ex q̄ oriri pñt itrinsece: nō tñ pfectiones simplr̄ ⁊ cōicabiles: sed etiā proprietates personales incōicabiles: quelibet tñ quado originatur: originat in summa determinatiōe sibi possibili. 26. Dis. p̄. q. vnica. j. X.

Quāuis idē absolutū qd̄ est potētia sit ī patre ⁊ filio. nō tñ sub rōe potētie: quātū ad actū notionalē ē i vtroq̄ qꝛ nō ē sub rōe p̄oris ad illū actū: ⁊ potētia sunt p̄n^ris^ reqrit ordinē p̄oritat̄ ad ēminū. 20. di. p̄. q. vica. j. F.

Quāuis idētitas eiusdē suppositi ad se ī creaturis sit relatio rōnis tm̄: quātū ad fundamētū: tñ nunq̄ est vera ⁊ perfecta idētitas: nisi ī deo tm̄. nā sortis ad se nō est pfecta idētitas: qꝛ rōnis tm̄. ⁊ ita ois talis est ens sm quid: nec sortis ad platonē est pfecta idētitas: qꝛ non fundat̄ in pfecta vnitate. hic aūt pr̄is ad filiū idētitas est pfecta q̄tū ad fundamētū: qꝛ pr̄is ad filiū est perfecta vnitas: ⁊ pfecta realis idētitas. qꝛ realis distinctio est ꝛ sufficiēs extremoꝝ. 31. Dis. p̄. q. vnica. j. E.

Quāuis illuminatiōes sint ordinate: nō tñ sm ordinem nāṙū sꝫ grāꝝ: ⁊ ideo primo huic anime xp̄i ⁊ ab hac illuminantur angeli. 14. Dis. 3ª. q. 2. P.

Quāuis i xp̄o sint due volūtates: nō tñ duo volētes: qꝛ ɔcretū nō numerat̄ absq̄ numeratōe suppositi: sicut pꝫ d̄ hn̄te duas sciētias: qui nō dr̄ duo scientes. ita l. ꝓposito si sint plura esse. quoꝝ vtrūq̄ erit eē simplr̄ suppositi: nō sequit̄ suppositū esse duo entia. 6. Dis. 3ª. q. 1. E.

Quāuis in nobis posset distingui volūtas: vt est receptiua: ⁊ vt est opatiua: ⁊ vt ꝓductiua. ipsa enim est productiua actuum. ⁊ ipsa est qua habens operat̄ formaliter volēdo. ⁊ ipsa est receptiua volitionis sue: tamen libertas videt̄ esse ei⁹ inquātum est operatiua. inquantum. s. habens eam formalr̄ potest ea tendere in obiectum. Ita igitur ponitur libertas in voluntate diuina per se ⁊ primo inquantum est potentia operatiua: licꝫ ipsa non sit receptiua nec productiua volitionis sue: ⁊ tamen potest saluari in eo aliqua libertas inquantum productiua est. lꝫ enim ꝓductio in eē existētie nō ɔcomitet̄ necessario opationē ei⁹: qꝛ opatio est in eternitate ⁊ ꝓductio eē existētie est in tpe. tñ opationē ei⁹ nccīo cōcomitat̄ ꝓductio ī eē volito. ⁊ tūc nō pōt po⁹ illa voluntatis dīe p̄⁹ q̄dē eē vt ꝓductiua sꝫ sꝫ q̄d. s. ī eē volito: ⁊ ista ꝓductō ɔcōitat̄ eā vt opatiua. 39. dis. p̄. q. 1. M.

Quāuis itelligē pr̄is p̄cedat velle. velle tñ pr̄is p̄cedit dicere: ita q̄ p̄us pater est pfectus in se ⁊ beatus p itelligere ⁊ velle q̄ ista alteri psone cōicet per ꝓductioneꝫ: qꝛ qd̄ nō conuenit ei in primo instāti: quo est pr̄: nunq̄ cōuenit: eo q̄ nulla perfectio pōt sibi addi: ex ꝓductione cuiuscūq̄ psone. qꝛ nulla psona hꝫ nisi qd̄ ē sibi cōicatū ab illo: velle igit̄ sic itelligē p̄cedit dicere: sic spirat̄ sequit̄ dicē aliq̄⁹. s. ordie origis. 6. dis. p̄. q. vnica. j. K.

Quāuis ī ptāte volētis sit velle hoc vel illud. nō tñ est in ptāte ei⁹ q̄d sit volēdū: ⁊ maxie q̄d sit sūme volēdū. h̄ eni p̄cedit oēꝫ d̄terminatōēꝫ cuiuscūq̄ volūtatis. g̃ ad qdcūq̄ ɔparet̄ sp remanet illō pp se volēdū. ⁊ hic est q̄ ē huic volēdū. qꝛ huic volibile. 49. Dis. 4ª. q. 2. S.

Quāuis ista sit aliq̄ ꝓbabilis. corruptio vni⁹ ē gn̄atio alteri⁹. q̄ p tāto veꝝ ē. qꝛ nullū agēs nāle p se itēdit corrūpe aliqd. sꝫ p accīñs corrūpit illō qd̄ ē icōpoßegn̄ato qd̄ p se itēdit. tñ ex illo ñ seq̄t ppetuitas gn̄atōis. qꝛ vltª corruptio p̄t ɔcōitari vlt^ia^ gn̄atōeꝫ. puta qñ oia mixta

resoluentur in elemēta. ꝛ tūc erit status tam gñatiōis ꝙ corruptiōis. ſ3 illa vltima corruptio nō fit anihilatio qꝛ eſt ad māā pħs tñ ſupponit cū iſta ꝓpōne vnā aliā ꝓpoſitionē .ſ. ꝙ tale gñabile eſt itex corruptibile. ꝛ ꝙ ei⁹ gñatio alteri⁹ ſit corruptio: qḋ nō ē verū: ſ3 arguēdo in ꝑteritis opꝫ accipe iſtā gñatio vni⁹ ē corruptio alteri⁹. ꝛ iſta nō eſt ita vā ex ꝑ ſe itētiōe agētis nālis ſicut illa ꝑcedēs. accidit.n. ꝙ gñans corrūpat ꝑꝑ incōpoſſibilitatē termini corrūpēdi cū termio quē itēdit: quia non poteſt producere formam quam intendit: niſi i mā ꝑexñte: ꝛ illa mā ꝑexña cōiter ē ſub foꝛa icōpoſſibili foꝛe quā itēdit. ꝛ iō opꝫ ip3 corrūpe ꝯpoſitū ꝑexñs: vt gñet illḋ qḋ itēdit. ꝛ dato ꝙ ex h ſeqret ꝙ nulla eēt gñatio niſi qñ ꝓducit totū nō opꝫ tñ ꝙ pars ei⁹ ꝑexiſtat ſub foꝛa icōpoſſibili. ꝛ iō tale ꝓductiōem alicui⁹ entis nō opꝫ eē deſtructionē alicui⁹ alteri⁹ entis: ſ3 tm̄ deſtructionē nihil ſiue ñ entis ꝑciſe: ꝛ tūc nō opꝫ illā pꝛimā ꝓductionē ꝑceſſiſſe aliā: qꝛ termin⁹ a q̄ bui⁹ ꝓductiōis nō fuit termin⁹ ad quē alteri⁹ ꝓductionis: qꝛ nihil nulla ꝓductōe ꝓducebat. 1. Di. 2ª. q. 3. L.

Quāuis malū i Adā fuerit cā mali: tñ nō fuit cā ꝯfirmatiōis i malo i ꝓle. qꝛ tūc vnuſqſq3 nat⁹ fuiſſet obſtinatus i malo: ḡ ſilr nec iuſtitia cā ꝯfirmatiōis iuſtitie fuiſſet in ꝓle. 20. Diſ. 2ª. q. 1. ſ. E.

Quāuis metaphiſicus cognoſcēs diſtincte quiditatē linee: vel totius perfectus cognoſceret aliqḋ ꝑn^m imediatū de linea: vel de toto: ꝙ geometra tm̄ confuſe cognoſcens lineā: vel totū: tñ geometre eſt illa ꝓpō imediata ꝑ ſe nota nec ꝓbat ꝑ iſtā metaphiſici: ſ3 ex ꝯceptu ꝯfuſo terminoꝝ fit ꝯplexio euidenter vera: ſed tñ metaphiſicus eādē ꝑ ſe notā ꝑfectius cognoſcit: ꝛ hoc magis eēt euidēs: ſi tantum per diuerſa motiua: vel media cognoſceret linea a diuerſis: ꝛ eque diſticte ex parte obiecti: ſ3 nō eque clare. ꝛ propter hoc ꝑn^m immediatū de linea: poteſt eē euidēs intellui noto a linea: ꝛ clarius euidēs intellectui moto a verbo ad noticiam linee: ſicut linea clarius videtur: tamen ꝑncipiū vno modo cognitū nō demōſtrat ſe alio mō notū: ſed vtroq3 mō ē ꝑ ſe notū: ſ3 clari⁹ ſic: vl ſic. 3. q. ꝓl.ª. E.

Quāuis moꝛtale ꝛ veniale ſint eiuſdē rōnis i gñe nāe vl' foꝛte i malicia moꝛis: vt genus vtutis diſtinguit ꝯ gratuitū ꝛ pctm̄ nō. n. idē ē eē vtuoſū vel vicioſū moꝛalr ꝛ iuſtū ꝛ pctōꝛē theologice: imo qñq3 vicioſus ē iuſtioꝛ ꝛ magis vtuoſus magis pctōꝛ. ſ3 tñ nō ſūt iſta eiuſdē generis vel rōnis i rōne offenſe diuine: ꝛ iō nec vnifoꝛmiter remittunt. 21. Diſ. 4ª. q. 1. ª. D.

Quāuis ob3 diſtictū ſpē ꝯcludat diſtōnē act⁹ ſpē: nō quidē foꝛalr: qꝛ ob3 nō ē foꝛa alicui⁹ act⁹ ſ3 cālr: qꝛ cā eēntialr ꝑoꝛ necio reqſita iquātū diſticta ꝯcludit diſtōnez in cāto: nō tñ vnitas obi ſpecifico ꝯcludit vnitatē act⁹ ſpecifice: qꝛ idē ob3 eſt ob3 ois intellis bti ꝛ ēt ois volūtatis beate: nec tñ volitio eſt eiuſdē ſpēi cū itellectio ne. pñt. n. iſti act⁹ foꝛalr diſtingui: ſ3 nō hēant obta foꝛmalr diſtincta ꝛ pñt ēt diſtingui cālr aliunde ꝙ ab obiectis: qꝛ ab ipſis potēijs tanꝙ a cauſis ſuis eſſentialib⁹. ꝛ ita dato ꝙ ab obo indiſticto. ſm ſpē3 hērent indiſtinctionē: tñ ab alis cā partiali diſtinguerent ſpecie. nec pħs. 2. de aīa. dicit ꝙ act⁹ hñt vnitatē ab vnitate obi: ſ3 diſtinctionē: ꝛ hoc niſi eēt aliqḋ obm̄ ita adequatu3 actui qḋ non excederet nec poſſet excedi ſicut eſt reſpectu actus ſui. 14. Diſ. 3ª. q. 2. ſ. E.

Quāuis pctm̄ ſit a volūtate create: nō tñ eſt a deo: qꝛ d3 nō ꝑ⁹ deficit: ſ3 ꝙtū ē ex ꝑte ſui olo nō deficit: ſ3 tm̄ eſt defect⁹ i actiōe ꝑꝑ deficere cāe ſcḋe i agēdo. nec ēt ꝑt deus prius deficere. ita ꝙ defectus in effectu ſit pctm̄: qꝛ ſi ipſe primo non ageret: carētia rectitudinis i actu non eſſet debita. 37. Diſ. 2ª. q. vnica. ſ. A.

Quāuis pħs diſtiguat i ꝑdicamētis ſbā3 ꝑmā a ſcḋa: tñ ad ꝓpoſitū eēntia diuā h3 rōnē vtriuſq3 ſube ꝙtū ad aliqḋ. ſube qdē ſcḋe q̄ ad h ꝙ ipſa ē cōis. nō tñ q̄ ad h ꝙ ipſa ſit vlis. hoc eſt diuiſibilis vel plurificabilis. eſt eni cōis cōitate reali ſm Dam. c. 4. ibi eſt cōitas ſube nō ſolū rōnis ſicut eſt in nā create. h3 aūt rōnē ſube ꝑ^e ꝙtū ad h ꝙ eſt eē hoc ſiue ſingulare: qꝛ eēntia de ſe eſt hec: nō dico quo ad hoc qḋ ē eē incōicabile. qꝛ h eſſet impfectiōis. nō reſtat aūt alia rō ſube ꝗlitercūq3 accepte i diuis querēdo vltra rōnē eſſentie niſi rō incōicabilitatis. iſta aūt i diuis nō ꝑt eē ꝑ ſe rō ſube ꝙtum ad cōez opinionē. ſm quā loqmur cōiter in iſtis qōnib⁹. qm̄ nō mouet de hoc qḋ ad hoc. qꝛ qcqd eſt ibi nō tm̄ ſuba: ſ3 ēt ad ſe cōicabile eſt. 3. q. q. O.

Quāuis ꝑ aliquā appropriationē bonitas ſit fundamētū finis: tñ diuitas ē radicale: ꝛ ꝑmū fūdamētū ipſi⁹ bene aūt ſequit ſi nō eſt finis vltim⁹: ꝙ nō ē bonū: qꝛ ꝛ ſi nullum eſt perfectum bonū: nullum eſt bonum: nullū aūt bonū ē ſimplr ꝑfectū: qḋ oꝛdinat ad aliḋ (qꝛ ꝙ ē tale h3 bōitatē diminutā. Si ḡ qḋlib3 oꝛdinat ad aliḋ nihil eſt bonū nō opꝫ ḡ bōitatē eē ꝓpꝛiā rōnē finis: ſ3 eēntia magis erit ꝓpꝛia ꝛ fūdamētalis rō. 3. q. ꝓl. ſ. V.

Quāuis ꝑ idētitatē relōnes trāſeāt in eſſentiā3 ſiue ſubſtantiā: tamē nō ita ſicut predicata eſſentialia: qꝛ oia eſſentialia magis dicūt ꝑfectiōes ſimplr quiditatiuas. rō autē perſonalis nō dicit perfectionē quiditatiuā. ꝛ ideo oia eſſentialia magis reducunt ad vnum modū predicandi inter ſe: ꝙ perſonalia reducantur ad vnū modū ꝑdicādi cū eis. Et ſm hoc poſſunt dici duo modi predicandi manere in diuinis: non tantum propter modos ꝯcipiēdi ipſa ꝑdicata: ſ3 aliquo mō ꝑꝑ realitatē coꝝ: que ꝑdicant de ꝑſonis. 8. Diſ. ꝑ. q. 4. Eb.

Quāuis ꝑſona diua rōne eſſentie ꝯtineat virtualr quācūq3 entitatē creatā: tñ nō vr vtualr ꝯtinere rōne ꝓprietatis ꝑſonalis aliquā entitatē creatā: qꝛ pari ratione ꝯtineret quālibet: ꝛ ita ꝓpꝛietas perſonalis eēt foꝛmaliter infinita. 19. q. q. ſ. O.

Quāuis ſacerdos ꝓferēdo ſemel vba plures hoſtias cōſecret ſil: tñ ſūt ibi plures ꝯſecratiōes paſſiue: ꝛ ēt poſſet ꝯcedi ꝙ eſſent plures eucbariſtie: ſicut pl'es boſtie. ſilr pl'a vina ꝯſecrata ſūt pl'a vina. 6. Di. 4ª. q. 2. M.

Quāuis ſint due partes imaginis ex parte intellectus ꝛ vna ex parte voluntatis. hoc non eſt: qꝛ intellectus duplici actu elicito attingat obiectum volūtatis. memoria enim ꝛ ſi habeat actionē de genere actionis. nō tñ h3 actionē de genere qualitatis qua attingat deū. ſ3 ſola intelligentia habet huius actionē: que eſt operatio circa tale obiectum. ꝛ pro tanto in intellectu eſt ratio parentis cui cōpetit actio de genere actionis ꝛ produci que duo repreſentāt in diuinis patrē ꝛ filiū: in volūtate aūt non eſt talis rō originandi nāliter ſed libere. ꝛ inquantū h3 rōnē originantis pōt poni volūtatem cōcurrere cū memoria ſicut dictū eſt di. ꝑ'lib. q. vlt. Dico igit breuiter: ꝙ iſti bitus non coꝛrñdēt partib⁹ imaginis. ſed tantū ſunt due potentie quarū eſt attingere deū imediate per actus elicitos. tales aūt ſunt intellectus. qui vt indiſtinctus per vnicum actum elicitū3 immediate attingit deum credendo. ꝛ volūtas vt habēs rationem affectionis iuſtitie ꝛ cōmodi amando ꝛ ſperando. 26. Diſ. 3ª. q. vnica ſ. N.

Quāuis ſubiectū ſuſtētet ꝓꝑe accñs: nō tñ h3 ꝑmitatē3 efficiētie reſpū ei⁹: nec aliquā cālitatē inquātū preciſe ſuſtentificat illud. 1. Diſ. 3ª. q. 4. ſ. A.

Quāuis vex ſit deū cōicaſſe angelo ſpēs oiu3 quiditatū: tñ ſi nō eſſent ille ſpēs cōicate ſiue concreate. non eēt icōueniēs angeloꝝ acquirere illas: qꝛ illud qḋ eſt perfectionis in inferioꝛi intellu non eſt negandum ab

intellu suplori ꝛ pfectiori: pfectiõis aũt in intellu nr̃o est ꝙ hẽat aliqd quo actiue possit acq̃rere spẽs oĩum quiditatũ: ita ꝙ lꝫ posse recipe tales spẽs sit imp̃fectionis: tñ actiue posse eas acq̃rere perfectionis est supplẽtis imperfectionem: quales sunt cõmuniter perfectiones creaturarum. 9. Dis. 2ª. q. 2. N.

Quãuis vnitas toti⁹ quãti ex partib⁹ sit ꝯtinuitas partis cũ parte: tñ vnitas siue idẽtitas partis ad seipsaꝫ non est ꝯtinuitas eius ad aliã ptẽ. si g̃ iterruptio ponat nõ cõtinuitatẽ posterioris ad pus nõ sequit ꝙ tollat idẽtitatẽ illius ad se ipsam. 43. Dis. 4ª. q. 1. j. D.

Quãuis idẽ: ꝛ oiuersuꝫ que cõsequitur aliqd inquantuꝫ quid fundent in suba: ꝛ eq̃le in vnitate q̃titatis stricte accepte. ꝛ simile in vnitate qualitatis: tñ alio mõ accipiendo in omni genere inuenitur quod accipiendo reꝫ illius generis p̃cisissime: ꝛ inuenitur quale accipiendo formã in illo genere in rõne forme: ꝛ inuenit quãtitas virtualis: ꝛ sic in oĩ genere inuenit idẽ sĩle ꝛ equale: hoc mõ. n. possũt hñtes relones vnius speciei oici similes sm vnitatẽ vnius relationis: sicut hñtes vnam formã substãtialẽ secundum speciem: possunt dici similes secundum substanciam. 6. Dis. 4ª. q. 10. j. D.

Quãuis vtraqꝫ istarũ spẽrũ intermediarꝫ tã. s. fortitudo ꝙ tẽperantia possint subdiuidi. tñ in cõnumeratiõe virtutũ cardinaliũ remanẽt indiuise: sm hoc igit in cõnumeratiõe oĩum virtutũ sunt tres theologice ꝛ q̃tuor cardinales. De theologicis habet ab aplo. j. Cor. 13. De moralibus Sap. 8. Iste numerus septẽnarius simpliciter perficit viatorẽ: ita ꝙ sm gradus istarꝫ in spẽ sua est ipse pfectus: sm em ꝙ iste sũt itẽsiores ꝛ remissiores: sm hoc est magis vel minus pfectus: ꝛ si sint intẽsissime q̃tũ põt eẽ in via: est hõ simplr pfectus q̃tuꝫ põt eẽ in via: nõ curãdo modo de ista pfectõe: que habet p virtutes speculatiuas acq̃sitas: que pus exclusẽ sunt. Per istas quippe septẽ virtutes intelligendo de eis ꝛ de speciebus earũ necessarijs. de quib⁹ postea di cet si sint in se pfectissime est hõ simplr pfectissim⁹. ꝛ circa deũ in se: ꝛ circa oĩa alia a deo vt itelligibilia rõne practica: ꝛ vt appetibilia vel sibi vel alteri: ꝛ hoc i ordine ad se in que pñt virtutes acquisite ex se. vel in ordine ad finẽ vltimũ in quem possunt virtutes acquisite cum charitate. 34. Dis. 3ª. q. vnica. J.

Quãuis viri ꝛ mulieres in nũero saluãdorꝫ tũc sufficient equales: tñ nũc in pticipationẽ glorie sũt ineq̃les nũero: q2 aliq̃ psona ẽ mortua mulier: que tñ resurget vir. Et vr̃ ꝙ illud deceãs sit. q2 ille sexus nõ requirit nisi pp impfectionẽ. Ideo nõ opꝫ istã psonaꝫ resurgere in alio sexu: q2 tũc oĩs impfectio tollet excepta beata virgine que gaudiũ imensuꝫ ꝛ gliaꝫ habebit ex sexu illo muliebri pp spẽlem rõnẽ. 20. Dis. 2ª. q. 2. j. B.

Probabilr intellige.

Quãcuqꝫ cãlitatẽ tribuimus speciei vel partialẽ actiuã: vel tantũ rõnẽ pñtatis opꝫ istã pfectionẽ eodẽ modo hñre si eẽt sepata: sicut si coniũcta: vr̃ g̃ si separata esset pñs intellectui: nõ p inherẽtiã: sꝫ per simplicẽ pñtiam posset eodẽ mõ sufficere ad cãndũ intellectionẽ in intellectu: sicut q̃ñ inheret: ꝛ hoc cõcedo: q2 dixi supra qꝺ intellus nihil pfectiõis pñtẽtis ad ipm recipit a specie vt informãte: sꝫ tñmõ opꝫ spẽm vt aliã cãm partialẽ effect⁹ ꝯcurrere cũ intellu. sꝫ qꝺ aliq̃ñ cã partialis alteri coinhereat: hoc est oĩo accñtale. q2 eque pfecte posset cãre effectũ sine inherẽtia pp ordinẽ ẽẽntialẽ. s. sub ordinationis virtutis actiue ad virtutẽ actiuã: cui accidit ordo subiecti ꝛ accñtis. ꝛ ita breuiter dico quod charitas in pñtia immediate cãbit intellectionẽ intuitiuã sui in intellectu: ꝛ tñ nõ erit pñs intellectui inherendo sꝫ volũtati: ꝛ tñ ista pñtia sufficit ad hoc ꝙ ipsa vt cã ptialis ꝯcurrat cũ alia cã. 12. Dis. 4ª. q. 3. j. F.

Quãdiu aliqs hꝫ vsum liberi arbitrij põt peccare pctõ interiori sꝫ nõ exteriori: saltẽ cõplacẽdo i pctis iã pus cõmissis. ꝛ ita pt pctm tũc dimittere p displicẽtiaꝫ de eis: sꝫ necesse sit nõ peccare pctõ exteriori sꝫ ẽt istud in tãtũ pt eẽ si sibi p tũc voluntariũ: vt hẽat tũc volũtatẽ ꝙ si possꝫ tũc peccare pctõ exteriori fugeret h̃ oĩno: ꝛ nõ tñ displicẽtiã. sꝫ aliã pniam exteriorem habere de peccatis prius cõmissis saltem in voto si superuiuat. 20. Dis. 4ª. q. vnica. F.

Quãcũqꝫ passionẽ ad formã sube: vl̃ q̃titatis: vl̃ q̃litatis recipet idẽ corp⁹ a duob⁹ agẽtibus sibi i isto eodẽ vbi approximatis: ꝛ illã ꝛ nõ aliã recipet ab eisdẽ sibi i diuersis locis vl̃ vbi approximatis. Exẽplũ. si hic circa lignum approximent ignis ꝛ aqua qualem transmutationẽ faciẽt circa illud lignũ i hoc vbi eãdẽ ꝛ nõ aliã faciẽt circa idẽ lignũ si hẽat duo vbi. ꝛ i vno approximet sibi ignis ꝛ in alio aqua. 10. q. q. K.

Quãdiu manet quãtitas satis facile est sm eõeꝫ opi. saluare passũ respectu agẽtis nãlis: ꝛ h̃ bñ pole est respũ qualitatũ ꝯtriarꝫ. q2 nõ oĩs alteratio inter ꝯtria requirit q̃titatẽ mutari. ꝛ tñ in tali alteratiõe ad q̃litatẽ cuꝫ q̃ nõ posset stare spẽs panis desinit eẽ eucharistia. q2 de⁹ instituit nõ ꝯseruari eucharistiã h̃ est accñcia sine sbto: in qb⁹ fit corp⁹ xp̃i nisi quãdiu manẽt ibi q̃litates nate pficere sbas iã ꝯuersas. g̃ simplr saluat eucharistiã posse desinẽ eẽ actiõe agẽtis nãl: nec ibi ẽ aliqꝺ miraculũ nouũ: q2 eadẽ volũtate antiq̃ q̃ de⁹ voluit eucharistiã eẽ i eccliã. voluit ẽt illã non manere nisi q̃diu q̃litates apte nate pficẽ sbas iã ꝯuersas manẽt. 17. di. 4ª. q. 5. B.

Quãdo accñs est hñs grad⁹ ꝛ ꝯueniẽs sbto ꝛ nõ determinat sbꝫ ad aliquẽ gradu certũ hñdũ nõ vr̃ q̃re non possit sibi q̃cũqꝫ gradus inesse. q2 nõ inenit ꝯdictio. ꝛ vbicũqꝫ nõ inuenit contradictio illud ponit absolute possibile. 11. Dis. 3ª. q. 2. j. F.

Quãdo accñs inest sube sũt ibi due hñtudines: vna forme ad iformabile. ꝛ illi⁹ extremũ est suba vt receptiua talis forme. ꝛ vt potẽtialis solũ potẽtialitate sm qd. Alia est hñtudo accñtis vt depẽdẽtis ad subam vt ad quã depẽdet. ꝛ illius extremũ est suba vt essentialiter prior accñte nãlr posteriori. Pria hñtudo no potest esse alicuius nãe ad verbũ. q2 illa req̃reret impfectionẽ in v̓bo. q2 aliquã potẽtialitatẽ. scda pt eẽ q2 illa nõ requirit in v̓bo: nisi p se prioritatẽ que nõ repugnat sibi respcũ cuiuscũqꝫ nãe create. 19. q. q. N.

Quãdoqꝫ ex charitate siue ex cõtẽplatiõe dei stati inest quasi quedã detestatio pcti. ꝛ sequit tristitia maxima: nullo adhuc posito actu iustitie respectu illius tristitie. q̃ñqꝫ autẽ primo inest act⁹ iustitie ꝛ intẽsus in se. ꝛ tñ eãe ꝑxime. s. intellus in cõsiderãdo ꝛ volũtas i detestando non efficaciter mouent ex illo impio iustitie. forte q2 carẽt hñtib⁹ q̃ eẽnt pñ⁹ pfectiõis i actib⁹ suis. Et lꝫ iste moueant q̃ñqꝫ: nõ tñ sequit tristitia. qꝺ etsi posset eẽ pp multas cãs: pp h̃ ẽ q̃ñqꝫ. q2 sicẽ intellus ꝯformat pti sensitiue in nobis ẽ ita ꝛ appetit⁹ itellectiu⁹ appetitui sensitiuo quãtũ ad facilr ꝯdelectari ꝛ tristari. Cui⁹ ergo appetit⁹ sẽsitiu⁹ nõ ẽ nat⁹ tristari vel dolere eius volũtas nõ facilr tristat. 14. Dis. 4ª. q. 2. S.

Quãdoqꝫ accipit expiẽtia ꝺ ꝯne: puta ꝙ luna: freq̃nter eclipsat. ꝛ tũc supposita ꝯne: q2 ita ẽ inq̃rit cã tal ꝯnis p viã diuisiõis: ꝛ q̃ñqꝫ ꝯuenit ex ꝯne expta ad pncipia nota ex termis. ꝛ tũc ex tali pñ⁹ noto ex terminis põt ꝯclo: pus tñ p expientiã nota: certius cognosci ꝙ i p⁹ gñe cognitiõis: q2 vt deducta ex pñ⁹ p se noto. sicut illud est p se notũ: ꝙ opacũ iterpositũ iter luminosũ videlꝫ ꝛ pspicuũ ipedit lumis multiplicationẽ ad tale pspicuũ. ꝛ si iuẽtũ fuerit p diuisionẽ: ꝙ terra est tale corpus iterpositũ iter solem ꝛ lunaꝫ scietur certissime de-

mōſtratiōe pp̄ q̄d: ⁊ nō tm̄ p experientiā: ſicut ſciebat ſi
la ꝯclō ante iuētionē pncipij. Qñq; aūt eſt experiētia
de pncipio: ita q̄ nō ꝯtingit amplꝰ pꝰ viā diuiſioīs vl'te
rius luenire pnm̄ notū ex terminis. ſ3 ſtatur in aliq̄ vo
vt i pluribꝰ: cuiꝰ extrema expꝯtū eſt frequēter vniri. pu
ta q̄ herba talis ſpēi eſt calida: nec iuenit aliqđ mediū
aliud pus: p qđ demrēt paſſio de ſbto pp̄ q̄d: ſ3 ſtat in
iſto: ſicut i pzio noto pp̄ experiētiā: tūc l3 icertitudo ⁊
fallibilitas remoueant p illā ꝓpōnē: effcūs vt i plibꝰ
alicuiꝰ cāe nō libere eſt nālis effectꝰ eius: tn̄ iſte eſt vlti
mus gradus cognitiōis ſciētifice ⁊ forte ibi nō habet
necīs cognitio actualis vnionis extremoꝝ. ſ3 aptitu-
dinalis. ſi. n. paſſio eēt res alia abſoluta a ſbo poſſet ſi
ne ꝯdictiōe ſepari a ſbto: ⁊ exptꝰ nō hret cognōnē q̄z
ita eſt: ſ3 q̄z aptū natū eſt ita eē. 3. Diſ. p̄. q. 4. i. E.

Quando actꝰ repugnat actui l3 poſſibilitas ad illū actū
ſtet cū illo ⁊ magis cū poſſibilitate ad illū: tn̄ polītas
ad iſtū nō ſtat cū necītate illiꝰ: q̄z ſi ille ē necīus iſte eſt
ipoſſis: q̄z repugnās necīe ē ipoſe. 49. diſ. 4ᵗ. q. 13. K.

Quandocūq; aliqua ſunt ſimul quocūq; eſt vnū pus: ⁊
reliquū: falſa eſt: niſi intelligat de ſimultate eiuſdē rō-
nis cū illa pʼoꝛitate ⁊ poſterioritate: ſicut iſta eſt falſa:
ſi aliqua ſūt ſil tpe: q̄cq̄d eſt pus nā vno ⁊ reliquo. Sed
iſta eſt vera: ſi iſta ſunt ſimul tpe: quicquid eſt prius tē-
pore vno ⁊ altero. 28. Diſ. p̄. q. 3. i. L.

Quando aliq̄d eſt de ſe eē: ⁊ nō tm̄ capax illiꝰ eē: tūc ēt
eſt de ſe hñs qualibet ꝯditionē neceſſario reqſitam ad
eē. ens aūt vt ꝯuenit deo. ſ. ens p eſſentiā eſt ipm̄ eē in
finitū: ⁊ nō aliq̄d: cui tm̄ ꝯuenit ip3 eē ⁊ iō ex ſe eſt h:
⁊ ex ſe ifinitū: vt q̄ſi p pus itelligat aliq̄ mō ifinitas eē
modus entitatis p eētiā: q̄ ipm̄ itelligat eē h. ⁊ iōˀ nō
op3 querere: quō hoc ens ſit ifinitū: q̄ſi pus ꝯueniat ſi-
bi ſingularitas: q̄ ifinitas: ⁊ ita eſt vlīter i his: que pñt
eē entia p eſſentiā: nō p participationē. tale pzio deter
minat ex ſe: vt ſit tale p eſſentiā. ⁊ vt ſit ifinitum tale: ⁊
vt ſit hoc de ſe. 8. Diſ. p̄. q. 3. i. Bb.

Quando aliq̄s reminiſcit op3 q̄ hēat aliq̄d apud ſe ma
nēs p qđ illud eē ſciat cuius pus meminit ⁊ poſt obli-
tus eſt. vt argm̄ ꝓcedit de ſeruo fugitiuo. Jſtud aūt ma
nēs nō pt poni in parte ſenſitiua: q̄z illud eſt deletū: ſal
tē nō remanet pfecte nec ſufficiēter ad actū recordan
di: ĝ ꝓbabile eſt q̄ illud ſit ſpēs in intellu manēs pfe-
cte: ⁊ ſic recupata ſpecie in memoria ſenſitiua: que ali-
qualr decidit p collationē ad ſpē3 itelligibilē manen-
tē cognoſcit illud ob3 recordatū eē illud qđ fuit prius
memoralr notū: ſic igit quantū ad pmitatē vel radicē
ſeu ſufficiētiā ex ſe ad actū nō ſolū eſt memoria in par
te intellīua: ſ3 l ſenſitiua ēt i nob. 45. Diſ. 4ᵗ. q. 3. i. D.

Quando angelus peccauit ſcđo pctō adhuc fuit i via. ⁊
p ꝯñs qñ peccauit 2ᵒ pctō potuit penitere ꝺ pzio pctō:
⁊ ita pm̄ pctm̄ ex ſe nō fuit irremediabile: q̄z ſi penituiſ
ſet iueniſſet veniā ⁊ miſericordiā: tn̄ ex quo i illo pctō
deuenit ad terminū oīa pctā eiꝰ facta ſūt irremediabi
lia: oē. n. pctm̄ alicuiꝰ pctōris pdurās vſq; ad terminū
vie eſt irremediabile ⁊ q̄lr iſta irremidiabilitas ſit tm̄
ex lege dei nulli hñti gr̄a3 cū fuerit i termio dicet diſt.
7. nego igit q̄ aſſumit ibi tm̄ eē vnū pctm̄. vn̄ incepit
malitia demonis ab imoderato amore ſui: qđ nō erat
maximū pctm̄ ⁊ cōſumebat i odio dei: qđ eſt maximū
pctm̄ qđ ſeq̄bat ex h: q̄z nō potuit hēre volita manēte
deo: ⁊ ideo ex inordinato appetitu pus potuit deū vel
le nō eē. ⁊ ita odire. 6. Diſ. 2ᵗ. q. 2. S.

Quando cauſa eſt illimitata ex pfectione ſua ad plures
effectus i ſe ex ſe eſt determinatiſſima determinatio-
ne excludente contradictionem vel indifferentiam ad
ꝯdictoria ad qđcūq; illoꝝ pluriū: pbo. q̄z ſi eēt tm̄ illi
us eēt determiata ad illō: ſ3 qđ extendit ſe ēt ad aliud

tāndū nihil diminuit ꝺ v̄tute ſua reſpcū illiꝰ nec ipedit
determinationē ſui reſpcū illiꝰ. 50. Diſ. 4ᵗ. q. 3. i. A.

Quando ꝯceptus vlīs abſtrahit a ſingulari: q̄to ē vlīoꝛ
tāto difficiliꝰ pt itell3 diu ſiſtere i tali ꝯceptu: q̄z qñcūq;
itelligimꝰ vlē: fātaſiamur eiꝰ ſingulare: ⁊ illō vlē diutius
⁊ faciliꝰ poſſumꝰ itelligere q̄ eſt ſilius ſingulari relucē
ti i fantaſmate. ⁊ q̄z vlīſſima ſūt remotiora. ab ipſo ſin
gulari. iō difficiliꝰ eſt ſtare i ꝯceptu illoꝝ vlīſſimorum.
Cōcipiēdo ĝ deū i ꝯceptu vlīſſimo: noli querere quid:
h ē noli deſcēdere i aliquē ꝯceptū pticularē: i quo ille
vlīoꝛ ſaluat qui pticularioꝛ ꝓpinqoꝛ eſt fātaſmati. de-
ſcēdēdo. n. ad talē: q̄ magis. relucet i fātaſmate occur-
rēti ſtati amittit illa ſerenitas v̄itatis. vl̄ ſinceritas v̄i
tatis: i qua itelligebat deꝰ. q̄z ſtati itelligit v̄itas ꝯcta:
que nō ꝯuenit deo: cui ꝯueniebat v̄itas in cōi cōcepta
non contracta. 3. Diſ. p̄. q. 3. R.

Quando deus aſſiſtit vt gnalis cā ad aliquē effectū cau
ſandū. ſi nā diſponit: nō dicitur miraculoſe ꝯferri: nec
illud collatu3 dicitur eſſe ſupernaturale. ſed magis na
turale: vt patet de corpore organizato ⁊ infuſiōe ani-
me. 24. Diſ. 3ᵗ. q. vnica. C.

Quando deus ꝯſeruat creaturā: terminus illius conſer-
uationis nō eſt aliquid nouū. ſ3 idē ⁊ ſm idē eē quod
prius habuit: nō ergo requirit ꝯſeruatio actio vl̄ paſ-
ſio nouitatē in termino. 10. q. q. i. L.

Quando dignioꝛ pſona ſatiſfacit pro indignioꝛi nō op3
q̄ in illo ſit pena ⁊ ſatiſfactio in quo alꝰ delīq̄t: ſ3 mi-
noꝛ poſſet ſufficere in dignioꝛi ad ſatiſfaciēdū. ⁊ ideo
q̄z xp̄s dignioꝛ perſona fuit q̄ Adam ideo ipſum non
opoꝛtuit pati ſm portionem ſuperiorē volūtatis ſed
ſufficiebat pati in appetitu ſenſitiuo inferioꝛi: vn̄ paſ-
ſio in ſolo ſenſu chriſti ſatiſfecit ad delendum peccatū
Ade. 15. Diſ. 3ᵗ. q. vnica. i. Aa.

Quando erat neceſſitas multiplicandi genus humanu3
ad cultum diuinum: puta quia pauci erāt cultores dei
neceſſitas fuit vt multiplicarētur cultores dei quantū
poſſent: q̄z in ſola ſucceſſione coꝝ māſit fides ⁊ cultus
diuinus. ĝ pro tunc rōnabile fuit diſpēſare: vt vnꝰ co
mutaret corpus ſuū pro pluribꝰ corporibꝰ mulierum
ad maiorē multiplicationē cultorum dei: que ſine hoc
non fieret ſic aūt fuit diſpenſatū ut pſumit de Abraā
⁊ quibuſdam alījs prībꝰ. 33. Diſ 4ᵗ. q. 1. E.

Quando forma ꝓducit ſimul cū ſuſceptiuo nō eſt ꝓprie
mutatio ad illā formā. q̄z ſuſceptiuum nō pus fuit ſub
priuatiōe q̄ forma nec pus fuit aptū natū hrē formā
q̄ habeat eā. ſ3 tm̄ eſt mutatio ad ſuſceptiuū eiꝰ. cū igi
tur aīa itellectiua iducat ſimul cū eſſe corporis ēt i no
bis: ad aiam ꝓprie nō eſt mutatio. ſed tm̄ ad eē corpo
ris organici ⁊ illiꝰ mutatiōis ſubiectū eſt mā que fuit
ſub forma ſanguinis. 2. Diſ. 3ᵗ. q. 3. E.

Quando in creaturis aliquid ꝯtinet p identitatē ſiue vni
tiue plura: nō eſt hoc ex pfectione illiꝰ cōtēti. ſ3 ex pfe
ctiōe ꝯtinētis. ſic ſi aīa itellectiua ſm aliquos ꝯtineat
aia3 vegetatiuā ⁊ foꝛa3 ſubē. non eſt hoc ex pfectione
forme ſubē. q̄z ipſa nō ꝯtinet oēs formas alias. ſ3 ex p
fectiōe aīe itellectiue. ſilr ſi hoc ens ꝯtineat q̄libet paſ
ſionē entis: vt veritatē ⁊ bonitatē ⁊ vnitatē. nō eſt tn̄
iſta ꝯtinētia ex pfectiōe ꝯtēti: ſ3 ex pfectiōe ꝯtinentis:
quēadmodū ⁊ i diuis: q̄ relō ſit eadē fundamēto nō ē
ex pfectiōe relōnis q̄ſi ipſa ꝯtineat eētiā p idētitate3:
ſ3 ex ifinitate formali eētie pp̄ quā ipſa h3 i ſe relōnē
per identitatem. 1. Diſ. 2ᵗ. q. 5. O.

Quando itelligit aliq̄ realitas cū mō itrīſeco ſuo: ille cō
cepꝰ nō eſt ita ſimplr ſimplex: qn poſſit ꝯcipi illa rea
litas abſq; mō illo: ſ3 tūc eſt ꝯcepꝰ impfectꝰ illiꝰ rei. pt
etiam cōcipi ſub illo mō: ⁊ tunc eſt ꝯceptus perfectus
illius rei. Exēplū. ſi eēt albedo ſub decimo gradu intē

tonis: quātūcūq; esset simplex oino in re: posset tñ cō
cipi sub rōne albedinis tāte: ꝛ tūc pfecte ↄciperet ↄce
ptu adequato illi rei: vel posset ↄcipi pcile sub rōne al
bedinis: ꝛ tūc cōciperet cōceptu impfecto ꝛ deficiēte
a pfectione rei. cōceptus aūt impfectus posset esse cō
munis illi albedini ꝛ aliꝗ. ꝛ ↄceptus pfectus ꝓprius es
set. reqrit igit distinctio iter illud a quo accipit ↄcept⁹
communis ꝛ illud a quo accipitur conceptus propri-
us: non vt distinctio realitatis ꝛ realitatis: sꝫ vt distin-
ctio realitatis ꝛ modi ꝓpꝗ ꝛ īrinseci euidē. que disti
ctio sufficit ad hñdū pfectū ↄceptū vl ipfectū d eodē:
quoꝝ impfectus sit cōis: ꝛ pfectus sit ꝓpri⁹: sꝫ ↄcept⁹
generis ꝛ diie reqrūt distōnē realitatū: nō tm̄ euisdem
realitatis pfecte ꝛ impfecte ↄcepte. Jstud pōt sic decla
rari. si ponam⁹ aliquē intellectū pfecte moueri a colo
re ad intelligēdū realitatem coloris ꝛ realitatē diie:
quantūcūq; habeat perfectū ↄceptū adequatū prime
realitati: nō tñ hēt in hoc cōceptū realitatis: a quo ac
cipit diia: nec econuerso: sꝫ hꝫ ibi duo obiecta forma-
lia: que nata sūt terminare ↄceptus ꝓprios distictos.
Si aūt tm̄ eēt distinctio in re sicut realitatis ꝛ sui mo
di intrinseci: nō posset intellꝫ hēe propriū cōceptū illi⁹
realitatis: ꝛ nō hēe conceptū illius modi intrinseci rei:
saltem vt modi: sub quo cōciperet: sꝫ ille modus non
cōciperet: sicut de singularitate concepta: ꝛ modo sub
quo dicit cōcipi: vt pꝫ alibi. Sed in illo pfecto conce-
ptu haberet vnū obiectum adequatum illi. s. rem sub
modo. 8. Dil. p. q. 3. j. Y.

Quando obm̄ nō est debite approximatū nō mouet ad
cognoscēdū se sub pfectissima rōne: sꝫ sub alia impfe-
cta. ꝛ tūc intellꝰ sequēs sensum talis obiecti opꝫ: q sit
talis obti vlis cui⁹ sensus erat sub rōne singularis: sed
qñ obꝫ est in debita ꝓportione: vt possit mouere sen
suꝫ sub rōne sua ꝓpria ꝛ perfecta: tūc intellꝰ sequens
sensuꝫ talē habet notitiā talis nature prius sub ratio
ne specifica cōfuse q̄ sub ratione generis confuse. Nō
q ratio realis imperfectior: a qua sumitur genus sit ra
tio mouendi: quādo plus distat ꝛ perfectior: a qua su-
mit diia: sit rō mouendi: qñ minus distat: immo ratio
actiua efficacior est ratio agendi a distantiori. Sꝫ for
ma specifica est imperfectior ratio assimilādi a magna
distantia ꝛ est rō pfectior assimilandi a distātia ꝓpor-
tionata. 3. Dil p. q. 2. j. O.

Quando opposita cōparant ad idē fm ordinē nāe: non
simul ambo insunt sꝫ tm̄ altꝝ inest. reliquū aūt quod
dr pri⁹ nā nō in est: q: i eodē instāti oppositū inest. sed
dr pus nā: q: tūc inesset q̄tū est ex pte subti: nisi aliqd
extrīsecū ipediret. Exemplū. si mā ↄparat ad formā ꝛ
ad puationē. pus nālr est mā nō hns formā q̄ hñs: nō
q in illo instāti in quo hꝫ formā realr nō hēat eam: q:
tūc ↄdictoria essent sil: sꝫ q: tūc mā quātū ex se dimissa
sibi nō hēt formā si aliud hñs nō daret. Silr subiectū
est pus nālr vtroq; opposito. q: pri⁹ nālr est vnūqdq̄
illud qd est in se q̄ sit vel nō sit aliqd: qd est sub aliquo:
ꝛ ita lꝫ mā pus nālr sit puata q̄ formata: nō tñ sequit
q ipsa aliqñ sit nō sub forma. Silr lꝫ pus nā mā sit ali
quid in se q̄ puata vel formata: nō tñ sequit q ipsa ali
quando sit in se: ita q nec sub priuatione nec sub for-
q: hoc modo non est aliud esse prius nisi q secundum
ꝓpriā rationē eius: qua dr prius: neutrum illorum in
cludit. 3. Dil. 3ª. q. 1. E.

Quando ordo nāe est iter positiuū sic iter subiectū ꝛ ac-
cidēs mām ꝛ formā: qd est pri⁹ nā pōt esse pus in eēn-
do: sꝫ qñ est tm̄ inter opposita puatiue portas per cō
parationē ad 3ᵐ nō est nisi q: hoc inesset si aliud non
impediret. vl est prioritas in intellu: q: s. istud prius in
telligit vt priuatū. 3. Dil. 3ª. q. 1. G.

Quando pfectio act⁹ est a duob⁹. s. a potētia ꝛ obto qñ
variat ꝓpria rō istoꝝ vel alteri⁹ eoꝝ i se vel ↄiūctiōe
cū reliq̄ eā: vl fm approximationē ad reliquā eām: q:
min⁹ pfecte agūt cāe ptiales respū effectus qñ nō sunt
sufficiēter approximate ꝛ ↄiuncte: variabit tūc perfe
ctio huius actus. 31. Dil. 3ª. q. vnica. ʳ. L.

Quando res nō est: nō est idētitas ei⁹ realis: sꝫ tūc si est
in intellu est idētitas vt est obꝫ intellꝫ ꝛ necia fm qd:
q: in tali eē extrema nō pñt eē sine idētitate: tñ illa pt
nō eē: sicut extrema pñt nō eē intellecta. igit ꝓpō est ne
cessaria intellu nr̄o fm qd: q: imutabilis in fallam: sꝫ
simplr necessaria nō: nisi i intellu diuino. Sicut nec ex
trema hñt identitatem simplr necio in aliquo esse nisi
in illo esse intellecto. 3. Dil. p. q. 4. K.

Quando spēs gignitur ab aliquo: sicut a totali causa: re
presentat ipm sub illa rōne: sub qua gignit: loquendo
de rōne gignēdi: ꝛ ēt repñtat ipm cōcomitāter sub rō
ne gignētis: aut saltē nō sub rōne opposita rōni gignē
tis. ꝛ ideo spēs in sensu nō repñtat obm sub rōne vni-
uersalis: que est cōditio opposita rationi gignentis sin
gularis. 3. Dil. p. q. 6. J.

Quando volūtas ex libertate sua absq; passiōe i appeti
tu sensitiuo ꝛ errore i rōe peccat ibi. n. ē plenissima rō
pcti: q: nihil aliō a volūtate alliciēs eā ad malū: sꝫ ex
pura libtate sine alia occasiōe extrīseca eligit sibi malū
velle nō tñ ex malitia ita q volūtas sic peccans tēdat
in malū inquantū malū. 43. Dil. 2ª. q. 2. B.

Quando sunt aliq̄ duo eque volibilia ꝛ ordinabilia ad
aliquē finē: ꝛ ex pte sui hñt rōnē illā ꝑ quā sūt volen
da ab aliq̄ volūtate. volūtas pacceptās vnū illoꝝ al
teri ad illū finē peccat fm acceptationē psonaꝝ. talis
est aūt ois voluntas creata: q: respectu illius bonitas
amabilis est rō recte amādi. nō sic volūtas icreata re-
spectu alicui⁹ boni alteri⁹ ab essentia sua. nullū n. aliō
bonū (q: bonum) ideo amat ab illa volūtate: sꝫ econ
uerso. ꝛ ideo nō pt acceptare psonas: q: non est in eis
bonitas: q̄ sit sibi rō amādi. 41. Dil. p. q. vnica. ʳ. E.

Quando sūt aliq̄ duo extrema opposita: q̄to aliqd rece
dit ab vno oppositoꝝ: tāto accedit ad aliō mō actua
lissimā rōnē practici hꝫ ↄsideratio: q̄ nata ē imediate
eē ↄformis foialr praxi eliciēde: ꝛ q̄to aliqd magis re
cedit ab isto: tanto magis accedit ad speculatiuū. ꝛ iō
habit⁹ vlis: q̄ nō est imediate natus eē ↄformis praxi
eliciēde: pt dici speculatiu⁹ respcū alicuius hitus: qui
imediate nat⁹ est eē ↄformis praxi eliciēde. Jta pt dici
ars speculatiua respcū hitus experti: q: ars tāq̄ vlior hi
tus nō est ita imediate directiua: sic appet p⁰ met. Ar in pbe⁰
tifex frequēter errabit: expertus aūt nō ita errabit. Jta
pōt distingui medicina in speculatiuā: que. s. est d vliori
bus causis ꝛ curis: que cognitio est remotior a praxi
eliciēda. ꝛ in practicā que est de pticularib⁹ ꝛ ꝓpinquio
rib⁹ praxi ꝛ imediatius ↄformib⁹ praxi: tñ fm vitatē
illa vlior (que est in cōparatiōe dr speculatiua) est sim
pliciter practica: q: vtualr includit illā pticularē for-
malr ↄformē praxi. 4. q. pl. Ff.

Quando sūt alique potētie ordinate nālitas potētie su-
perioris ē maior q̄ potētie iferioris. vt pꝫ de sensu tact⁹
qui nālr fꝫ ꝓpriā iclinationē delectaret i sensibili vel
tāgibili. ꝛ silr gust⁹: q̄ tñ in beatis nō hñt hmōi act⁹ vt
gustādi ꝛ comedēdi: nec tñ sunt ibi violēter sine acti-
b⁹ suis: q: sequunt iclinationē appetit⁹ supioris vt vo
lūtatis: sic ēt est cū graue ascēdit ne fiat vacuū. ꝛ sicut
est i maiori mūdo ita i minori. vñ nālius est corpi perfi
ci ab aīa: ꝛ q fiat ↄueniēs pfectibile eius: ꝛ q moueat
motu cōpetēti aie: q̄ q moueat motu proprio ad cē
trū. ꝛ iō fm iclinationē nāe supioris quiesceret nāliter:
sed fm quid innāliter. 49. Dil. 4ª. q. 14. j. K.

Quando subiectū respectu pdicati nō hȝ vnū cōceptuȝ sed duplicē includit: opȝ rōneȝ illius subiecti esse in se verā: ⁊ nō includere repugnātiā. alioquin si ad verificationē ppōnis sufficeret pdicatū eē de intellectu sbti ⁊ nō requireret q rō subiecti includētis duos ɔceptus esset in se vera: tūc eēt hec vera. maius deo est: qꝛ esse est de intellu subti: sȝ qꝛ hoc subiectū maius deo includit in se repugnātiā. ideo nō est verū de aliquo: nec aliquid de ipso. igit oȝ q rō subti nō hntis ɔceptū vnū sit vera in se anteq̄ verificet de aliquo vel aliqd de ipso. ⁊ si sit ipossibilr va: aliquid ipossibilr verificat de eo: sicut rō hui' subiecti maius deo est ipossibiliter vera: ideo impossibilr vificat de aliqd vel aliquid de ipso. ⁊ si possibilr possibilr. ⁊ si actu actu. cū igit hoc nomē xps significet suppositū exñs in duab' naturis: ⁊ in triduo nō existebat in nā hūana tota: quāuis ptes nāe essent sibi vnite. iō hec ppō. Christ' fuit hō in triduo: est falsa: qꝛ rō subti pro tūc erat in se falsa: ⁊ iō nō pōt hō verificari de eo: vt hec sit va. Christ' est hō: qꝛ rō subiecti scilȝ christi nō fuit in se vera. qꝛ nō includebat suum significatū. 22. Dis. 3ª. q. vnica. ꝑ. M.

Quando vnū generat ⁊ aliud corrūpit: tūc cōcurrūt sibi cōiter due mutōnes: ⁊ q̄ttuor termini: due forme ⁊ due priuatiōes. tñ circūscripta altera mutatiōe ⁊ terminis eius: nihil min' eēt reliq̄ mutatio. 27. Dis. p. q. 1. L.

Quantitas ⁊ maius vel min' in quātitate nō loquendo de respectu quē importat maius: sȝ de absoluto quod supponit tanq̄ pximū fundamētū nō sunt eēntialr distincta: nec eo mō quo opȝ subiectū motus distingui a termino. Et ideo ɔcedo q nō trāsmutatur aliq̄ forma alicui' generis ad magis ⁊ min' itra genus: sȝ tota forma que est maior siue in quātitate siue in qualitate vbi nō dicit ens p accñs: est termin' a quo: ⁊ tota forma que est minor est terminus ad quē vel ecōuerso: ⁊ tñ illa tota forma que est maior potuit esse illa res que est minor sicut aliquid eius. 12. Dis. 4ª. q. 4. ꝑ. B.

Quantitas sepata nō hȝ aliquē modū positiuū subē. sed tm̄ negatiuū: istū. s. nō inesse actu subiecto: sȝ iste mod' negatiuus nō sufficit ad hoc vt possit eē sbm magis q̄ pri'. imo cuius potuit prius eē imediatū subiectū eius precise pōt eē nūc pōt tñ ɔcedi illa ppositio q alicui' transmutatiōis pōt quātitas eē subiectū: sȝ nō trāsmutationis ad subāȝ: qꝛ ibi requirit q subiectum sit pncipiū subē cōposite: vt mā. 12. Dis. 4ª. q. 6. G.

Quantitatē positā ⁊ terminū bene sequit equalitas vel inēqlitas que dicit respectū intrinsecus aduenientē: sed nō nectio ɔsequit aliqs respect' extrinsecus aduenieñs: talis est cōmēsuratio vt hic loqmur vel magis pprie coextēsio. Nā si loquaris de cōmēsuratiōe sm equalitatē vl inēqlitatē: qꝛ. s. hoc sit maius vel min'. istā concedo in pposito: qꝛ corp' xpi est mai' hostia: sȝ nō istā cōmēsurationē que dr pprie coextēsio: que pprie dicit simultatem partis cū parte. 10. Dis. 4ª. q. 1. ꝑ. R.

Quantitas virtualis nō ɔuenit nisi entitati qditatiue. vt s. distinguit ab entitate hypostatica. ⁊ p ɔñs nec finitas nec īfinitas. Ista aūt entitas lȝ sit i se quodāmodo qditatiua: tñ vt est talis est tm̄ hypostatica. 5. q. q. Cc.

Quanto aliq̄ sūt magis distincta ⁊ diuersa formalr. tanto sūt magis disposita ad faciēdū p se vnū: qꝛ i illa cōstitutione nō reqrit silitudo i nā: sȝ pportio ɔueniens: que pt esse iter ptis diuersa. Dico igr q nō est ɔdictio q mā sit termin' creatiōis ⁊ po ɔpositi ⁊ q ipsa hēat aliqd eē cū sit aliq̄ eēntia: q. n. aliq̄ eēntia sit extra eēm suam. ⁊ q nō habeat aliqd eē: quo sit essentia est mihi contradictio. 12. Dis. 2ª. q. 1. F.

Quantū ad gloriā ɔñdā ⁊ ad grāȝ hñdā nō est distictio in lege xpi inter feminā ⁊ masculū: qꝛ tātaȝ gratiā hre ⁊ tātā gliaȝ attingere pt illa sicut iste: sȝ q̄tū ad gradū excellētē hñdū in ecclia bene decet eē distinctionē inter virū ⁊ mulierē in lege xpi: qꝛ hoc consonat legi nature. 25. Dis. 4ª. q. 2. F.

Quantūcūq aliqua p ipossibile separent: si eis separatis aliqd ɔperat vni ⁊ nō alteri: hō nō pt eē: nisi p aliquam distōnē fozalē rōnis istī' a rōe illi'. 8. Dis. p. q. 4. P.

Quantūcūq aliq̄ sint correlatiua tñ circa extrema sunt duo actus intellis. sicut pȝ de accñte ⁊ sbto. qui. n. intelligit accñs nō pp hoc itelligit subiectū eādē itellectione lȝ actus cōperādi sit vn'. 43. Dis. 2ª. q. 1. ꝑ. B.

Quantūcūq obiecta distinguant. primo penes necessariū ⁊ cōtingēs vel penes eternū vel tpale. si tñ vnū illoꝝ possit accipi vt principiū cognoscēdi alteꝝ talis distinctio obiectoꝝ nō requirit distinctionem potētiarū. Sic aūt est de obiectis portionis superioris rationis ⁊ inferioris. 24. Dis. 2ª. q. vnica. ꝑ. F.

Quantūcūq iste pfectiōes sint vnitiue in eētia: ex quo tñ nō sūt quiditatiue idē essentie. nō sequit i abstracto q hoc sit illud. sicut animal est d rōne quiditatiua hominis: ⁊ tñ nō sequit q vnū abstractiue predicetur de alio: hec enim est falsa. humanitas est animalitas. Accipiendo aūt cōcretiue sic vnū pdicatur de alio: vt homo est animal. sic etiā potest dici q intellectiuū est volitiuum. 16. Dis. 2ª. q. vnica. ꝑ. O.

Quantūcūq angeli sunt pñtes vel vn' ppinquior alius remotior: sicut memoria non gigneret in intelligentia Michaelis nisi ex imperio voluntatis sue: ita non gignit i intellu vni' ⁊ nō in alteri' nisi ex determinatiōe ipsius loquentis 9. Dis. 2ª. q. 2. ꝑ. J.

Quare cōpositū est per se vnū. nō est reddēda alia causa: nisi qꝛ hȝ talē formā q̄ est per se ens: ideo p se vnuȝ: ⁊ ita de cōposito nō est alia causa reddēda. ⁊ ideo sicut ens per se potest esse simplex ⁊ cōpositū. sic nec repugnat sue p se passioni. s. vnitati q sit simplex vel cōposita. 12. Dis. 2ª. q. 1. ꝑ. C.

Quare sit sic istitutū q baptismus fiat i aqua sūt aperte ɔgruētie. qꝛ aqua est frigida: fluida: lucida: necessaria: ⁊ cōis: ⁊ he oēs pprietates ɔueniūt illi humori i quo dȝ fieri baptism': q est ad reprimēdū estū ɔcupiscētie: ad flectēdū rigorē inobedientie: ad illustrādū claritatē fidei: ad introducenduȝ in viā salutis. ⁊ hoc est cōe oibus: sicut lex ista: cuius hoc sacrȝ est iniciatiuū: cōis est oibus ad salutem 3. Dis. 4ª. q 3. C.

Quattuor conditiones attribuimus habenti habitum: primo q operatur delectabiliter: faciliter expedite: ⁊ prompte. 17. Dis. p. q. 2. B.

Quecūq dña idiuidualis: vel gradus additus quiditati nō est nata eē pars qditatis. 17. Dis. p. q. 6. ꝑ. Xx.

Quecūq entitas signata in re vel est formalr absoluta vel formalr ad alteꝝ: qꝛ hñ possibile est ab aliquibus abstrahi ɔceptū idifferētē nec absolutū nec relatiuū: ⁊ tñ qōcūq signatū exñs extra animā necessario ⁊ determinate est hoc vel illud: ita q indifferētia cōceptus abstrahibilis a pluribus non concludit idifferētiā singularis exñtis ad hoc vel illud. 4. q. q. X.

Quecūq ɔtinent in scriptura pro tpe pro quo sūt obseruāda: ⁊ tñ nō sunt nota ex terminis nec demonstrabilia ex talib' notis nec statim cōsona talibus veris euidēter sunt mere de iure positiuo diuino: cuiusmodi sūt oēs cerimonie iudeoꝝ p tpe illi' legis. ⁊ xpianorum p tpe legis nr̄e: nec. n. est notū ex termis nec demrātū nec euidēter ɔsonū talib': q de' sit colēdus in imolationib' bestiaꝝ veteris legis: ⁊ hoc pro quocūq tpe ⁊ nec q sit colēdus in cerimonijs nostris: puta in oblatione eucharistie vel cantu psalmoꝝ: lȝ ista sic sint consona legi nāe q nō repugnēt. 17. Dis. 4ª. q. vnica. B.

Quecūq; nō ꝯtingēter respicit qualꝫ formā alicuius generis simplr se hꝫ ꝯtingenter ad totū genus. Intelligo n simplr quasi nō est necio ex cā intrinseca: hui9 ratio manifesta: qꝛ si eēt vna nā ꝛ a cā intrinseca determinaret sibi tale genus necio determinaret sibi aliquā spēm illi9 generis qꝛ vna nā nō hꝫ intrinsece ad opposita disiuncta necessitatē qn hēat necessitatem ad aliqd vnū illorū: ꝛ p hoc soluit instātia q̄ posset fieri sic: qꝛ numerus est par vel impar necessario nec tn̄ necessario alterꝫ illorū: instat.n. de aliquo cōi respcū passiōis disiūcte: sed qōlꝫ spēale necio se hꝫ ad alterꝫ sicut ad genus nec ista instātia ēt est ad ꝓpositū: qꝛ h̄ nō est aliqd subꝫ qd contingenter se hēat ad quācūq; formā totius gnis. Et si instes: qꝛ superficies necio est colorata: ꝛ tn̄ ꝯtingēter se hꝫ ad quemlꝫ colorē: nō est instātia. qꝛ hec nō est necessitas ad intra: nō.n. possꝫ inueniri intrinseca rō p quā eēt ꝯdictio ex pte superficiei si eēt sine colore: sicꝫ ꝯtingētia est respcū cuiuscūq; coloris. 10. D. 4ª. q. 1. N.

Quecūq; potētia passiua in spē est ad pfectionē totā eādem in spē absolute in quocūq; idiuiduo pp dispōnē tn̄: vtputa pp merita vł dispositio sic potest esse inequalis respectu pfectionis in diuersis indiuiduis in eadē specie. 50. Distinctione. 4ª. q. 3. D.

Quecūq; potentia est extensa p accñs ceteris paribus: maior est ꝛ efficatior in maior magnitudine: lꝫ non sit maior. i. formalr itensior: qꝛ paruus ignis pōt plus habere intensiue de calore quam magnus: si sit multū rarus ꝛ alius densus. 8. Distin. p. q. 1. E.

Quecunq; qditas in abstracto princeps ad qōcūq; genus hꝫ creaturā ꝓ supiori denominatiue: sicut ꝛ hoc qd est esse essem: lꝫ nō oē ꝯcretum cuiuscūq; gnis hꝫ creaturā p supiori lꝫ tn̄ illd ꝯcretū cui9 p̄m eē est eē. illi9 denoīatiui. i. cuius p̄m eē est creatū. 11. Dis. 3ª. q. 1. D.

Quecunq; separi pnt in esse pōt deus separare in fieri: ꝛ iō virtutes q̄tum est ex se nō necessario ꝯnectunt in infusiōe: lꝫ ex liberalitate diuina ꝯnectunt: qꝛ deus totū hoiem pficit: ita q sicut corporalr nullū sanauit nisi pfecte: ita ēt spūalr n̄ sanat hoiē: nisi pfecte sanat. Perfecta aūt sanitas est si q̄tū ad intellm hꝫ fidē ꝛ q̄tū ad voluntatē spē ꝛ charitatem. 36. D. 3ª. q. vnica. R.

Quecūq; sunt pora eēntialr ipso vbi: vniformiter insunt corpi quādis hēt diuersa vbi. nec variabunt variato ipso vbi. q̄ vo posteriora vł sil nā variabunt fm varietatē ipsius vbi. hoc pꝫ: qꝛ prius eēntialr nō variat pp variationē posterioris. lꝫ posterius bn̄ variat ad varietatē porís: q̄ ēt sunt sil nā cū aliquo variant cū illo. scda ꝓpō est. Sicut passū exñs in vno vbi reciperet formā a duobus agentibus sibi ibidē approximatis. sic ipsū in duobus locis existēs patiet ab eisdē sibi in illis duobus vbi approximatis. ꝛ hoc itelligo de passione que est ad formā absolutā. hoc pꝫ: qꝛ ad hoc q patiens patiat ab agēte recipiēdo istā formā nō oꝫ nisi q sit i potentia passiue: ꝛ agens hēat formā actiuā: ꝛ sint debite approximata: siue in hoc vbi siue in illo sit approximatio nihil differt q̄tū ad actionē q̄ est ad formā absolutā: lꝫ passo posito in duob9 vbi tpm hꝫ candē potētiam passiuā ad formā absolutā. ꝛ actiuū hꝫ candē potentiā actiuā. ꝛ codē mō pōt approximari sibi vt ē in isto vbi sicut in alio. ergo codē mō patiet q̄tū ad oēꝫ formā absolutā a quocūq; actiuo sibi approximato siue in isto vbi siue in alio: sicut si tm̄ essꝫ in vno vbi: ꝛ esset agens sibi approximatū. Addidi aūt fm formā absolutā. qꝛ nō opꝫ q codē patiat loquēdo de respectis que sunt simul nā cū vbi vel posteriora: qꝛ illa pnt variari sicut ꝛ vbi: ex pma ꝓpōne. verūtn̄ ibi ēt posset cōcedi ista scda ꝓpō vt patebit in rñdendo ad istātias in spāli. tertia ꝓpō est. sicut corpus in vno vbi exñs se haberet in ratione actiui ad diuersa sibi approximata in illo vbi: sic ipsū vt exñs in duobus vbi se habet ad eadem sibi in illis vbi approximata. hoc patet ex probatione precedentis. 10. Dis. 4ª. q. 2. D.

Doctrina singularis

Quecunq; vtus inclinat ad cōplacendū in bono honesto: inclinat ēt ad detestandū ꝛ ad displicendū ō malo inhonesto opposito. vtpote castitas de aliquo inordinato ꝯ castitatē inclinat ad displicentiā. ꝛ humilitas ō actu inordinato superbie: ꝛ sic de ceteris. quelꝫ tn̄ iclinans ad talem displicentiam est virtus appetitiua: qꝛ nihil est principium odiendi sicut nec amandi nisi vtus appetitiua. 14. Distin. 4ª. q. 2. J.

Quedā est datio non liberalis expectās redditionē futurā: q̄dam est exigēs dationē pñtem ꝯcomitantē q̄ proprie cōmutatio est. pma bn̄ lꝫ ēt si postea nō sequatur redditio expectata. qꝛ in pñti sit trāslatio solū sub spe redditiōis future. 2ª nūq̄ est nisi sit statim redditio cōcomitās: qꝛ ꝯctus cōmutatiuus ē ꝯditiōalis ꝛ si nō exista ꝯditiōe: tn̄ vlr ex oī ꝯctus subitellecta ꝛ ꝯct9 ꝯditionat9 nō est nō stāte ꝯditiōe. 30. Dist. 4ª. q. 1. E.

Quedā pdicationes in diuinis sunt vē nō solum in ꝯcreto: lꝫ ēt in abstracto: q̄ nō sunt oppositi de opposito. q̄dā vē in ꝯcreto lꝫ nō in abstracto: qꝛ non loquor ō illis que neutro mō sunt vere. vbi. s. extrema sunt opposita: qꝛ nec pr̄ est filius: nec pñitas est filiatio. Ubi ăt extrema nō sunt opposita sed cōpossibilia in codē supposito ibi sp ad minus est pdicatio vā in ꝯcreto: sicut pr̄ est spirās: pr̄ est igenitus: nō aūt in abstracto. sic pr̄nitas est spiratio: ꝛ tn̄ hec est vera. deitas est pñitas. deitas est spiratio. hoc nō ē nisi qꝛ diuinitas est formaliter ifinita: nō aūt pñitas: nec spiratio. ꝛ ideo abstrahēdo a supposito deitatē cū sp maneat in ipsa rō infinitatis sp manet rō idētitatis simplr ad pñitatē ꝛ ad spirationē. ꝛ iō manet rō vitatis affirmatiue pdicationis in abstracto. lꝫ pñitatē que nō est formalr infinita abstrahendo a supposito nō manet rō idētitatis ei9 ad spirationē actiuā q̄ ēt non est ifinita: qꝛ neutrū extremū fm ꝓpriā rōnem sui hꝫ infinitatē. ꝛ iō lꝫ hec sit vā. pr̄ spirat. qꝛ cidē supposito ꝯuenit vtrūq;. tn̄ abstractione ab illo supposito fcā. qꝛ neutrū eorꝫ est infinitū: nō est vā pdicatio i abstracto: pñitas ē spiratio. Per oppositū ꝯsilis rō est. qñcūq; aliqd eēntiale pdicat de aliquo essentiali. vel psonale de essentiali vel eēntiale de psonali. vtpote hec est vā. sapia est pñitas. sapia ē spiratio ꝛ cꝫ. qꝛ abstrahendo a supposito adhuc manet alterꝫ extremū ifinitū. s. sapia. ꝛ iō remanet adhuc rō idētitatis extremi ad extremū scā tali abstractiōe. ꝛ p ꝯñs rō vitatis in pdicatiōe affirmatiua. Pꝫ ergo gnaliter ista ꝓpō q nūq̄ est neganda pdicatio in diuinis p identitatē abstracti de abstracto: nisi qꝛ neutrum extremū est formaliter infinitum. sicut hec est negāda. paternitas est spiratio. 5. q. q. Q.

Quedaꝫ sunt ita simplr de subā fidei q oēs ēt simplices post xpo aliq̄tulum vsus rōnis tenent ista explicite credere: sicut sunt articuli de incarnatione: vt xpo est natus ꝛ mortuus: de quo sūt solēnitates spāles in ecclia: ꝛ quos pōt ppls ꝯcipe: qꝛ sunt de xpo hoie. Alia sunt explicite reqsita de subā fidei obsuāda a maiorib9 ecclesie: vtpote q deus est trinus ꝛ hmōi pñētia spūalis ꝛ imaginabilia. ꝛ illa distictio pōt heri ab Aug. 14 de tri. c. j. Alia sunt q̄ nec necio sunt explicite credēda ab istis: nec ab illis: qꝛ nō adhuc illorꝫ vitas est declarata ꝛ determinata p ecclesiā cuiusmodi sūt multe cōclusiōes necio inclusē in articulis credēdis: sed anq̄ sūt p ecclesiā declarate ꝛ explicate nō oꝫ quēcūq; eas credere. opꝫ tn̄ circa eas sobrie opinari: vt. s. hō sit paratus eas tenē ꝓ tpe: p quo vitas fuerit declarata. hoc

mō dico q baptismū esse sacrm noue legis necīum ad salutē statim erat de vitate fidei xpiane:qꝛ expsse babitū est in euangelio .sed q ab heretico poterat pferri nō sic statim expssū fuit:imo nec tpe Cypꝛiani declaratū:pp qd circa illā vitatē baptismi declarandā multū laborauit Aug.in libris suis:vt de vnico baptismo. ꝛ ꝯ donatistas.vñ si Cyprianus ita sensit.s.apud hereticos non esse baptismū:q tñ pmptus eēt sentire animo circa hoc:qd ecclia determinauit:in nullo errauit: nisi forte venialr peccādo:qꝛ nimis asseruit illd ad qd nec auctē:nec rōnē cogentē babuit.5.Dist.4ª.q.1.C.

Quedā sunt relones scdm modi incōpossibiles in eodē supposito.q̄.s.dñe ordinē ēentialē vel ordinē originis: q̄dā; aūt eiusdē modi nō sunt incompossibiles:q̄.s. dñt accntalē ordinē:vt mouens ꝛ motū.nō.n.depēdet motum a mouente:nisi p accñs.quo.s.ad illū actū quem recipit ab eo.s.mouere:ꝛ iō lz voluntas possit mouere se:nullum tñ idez suppositū pōt pducere se.ꝛ iō relones pducentis ꝛ producti sufficienter distinguunt realr supposita.26.Distinctione.p̄.q.vnica.ī.Dd.

Quelibet cognitio sciētifica respcū sui obiecti est eq̄ certa fm pportionē:qꝛ vtraq; resoluit in sua p̄ncipia immediata.sz non eq̄ certa fm quātitatē:qꝛ hec sunt cognoscibilia certiora illis:sicut a ba de quibus pōit phs scias practicas sunt minus perfecte cognoscibilia in se: q̄ de q̄bus ponit aliquā speculatiuā:tō aliqua speculatiua fm phm ponit certior oi practica fm q̄titatem. nos aūt ponimus cognoscibile opabile:h est attingibile p opationē q̄ est vē praxis:in se eē maxie cog̃scibile. ꝛ tō ponim᷒ sciaz de ipso:nec fz q̄titatē certitudis: sic nec fm pportionē ab aliq̄ alia excedi.4.q.pl.ī.Ce.

Quelibet creatura pter cāz cognitiōis sue:q̄ est ēentia diuina.hēt aliā cām illi᷒ cognitiōis.s.ēentia ppriam:que nata est gignere notitiā sui.nunq̄ tñ p motionē suā ita pfecte cognoscit res:sicut p essentiā diuinā.non igit sequit:ab effectu ad cāz arguendo.si pfectissime:pfectissime:ḡ si simplr.simplr:qꝛ illud qd pfectissime suprū pt esse cā p̄cisa pfectissime in gñe:sumptuz tñ simplr non est causa pcisa effectus in gñe.3.Dist.p̄.q.2ª.V.

Quelibet ēentia creata. inquātum talis essentia creata: est fm determinatū exemplar:ꝛ iō q̄libet repñtat deū sub rōe vestigij.nā aūt itellectualis:inq̄tū hz in se ēentiam vnam ꝛ opationes multas:iter quas est ordo originis:repñtat trinitatē rōne oium istoꝝ ꝯcurrentium in tali nā.ita q nā intellectualis non eodem modo est vestigium ꝛ imago.3.Distinctio.p̄.q.5.N.

Quelibet ēēntia creata:inquātuz hec ēentia pducta fm talē ideā:nō repñtat deum sub rōne trini:sz sub rōne vnius:qꝛ non causat nec ideat a deo sub rōne trini: sz sub rōne vnius:sz tñ aliqua nā rōe ēentie sue:ꝛ multorū ꝯcurrētiū in ea:tāq̄ vnū totū aggregatū:pōt eē repñtatiuā trinitatis ꝛ eoꝝ que apprehēdunt in trinitate.tale qd est mens accepta in se ꝛ cum opibus suis:qꝛ ibi est vnitas:ꝛ distinctio:ꝛ ordo originis. tale autē ēt quātū ad talē cōcursum nihil est.qd sit inferius mente. sicut patuit in parte sensitiua.3. Dist.p̄.q.9. M.

Quelibz opatio sensitiua ē p̄mo cōpositi ex mā ꝛ forma sicut ppꝛij receptiui.sicut pz in p̄ncipio ō sensu ꝛ sensato.non.n.ipsa aia est imediate receptiua visiōis: sz ipsz organū qd est cōpositū ex aia ꝛ determinata pte corporis est pxima rō recipiendi visionē:nec est aia nec aliqd aie:nec illa forma mixtionis que est in determinata pte corporis:sz forma totius organi eo mō quo humanitas est forma totius hois est pxima rō recipiendi visionē.Ex hoc pz q si organū dicat illa ps totius aialis in q̄ tāq̄ in pximo receptiuo recipit sensatio. organū dicet esse aliqd cōpositū ex aia vt est p̄ncipiū talis opationis ꝛ ex pte corporis sic mixta.ꝛ tūc pz quare oculus cecus nō est oculus nisi fm quid . qꝛ nō est nisi altera pars cōpositi qd natū eēt dici oculus carēs alia parte qua cōplete oculus est oculus.9.q.q.B.

Quelibet psona sicut est creatrix sic ē artifex:ꝛ cū sit simplex in q non differt hñs ꝛ illd qd hr.q̄lz est ars.ꝛ ars eq̄ pticularis:ꝛ eque actualis:tñ appropriate vbuz dr ars sicut sapia siue notitia.p tanto:qꝛ ex mō sue pcessionis cōperit sibi q sit notitia actualis pcedens ō memoria p̃na declarans oē intelligibile qd in memoria illa ꝯtinet.Hoc pz p Augustinū.7.de trini.c.p̄mo.ubi dr filius sapia pris.quēadmodū dr lumē pris:ꝛ q̄lr h sit statiz subdit.s.quēadmodū lumē de lumine:ꝛ vtrunq; idē lumē.sicut itelligit sapia de sapia ꝛ vtraq; vna sapia.ꝯslr dico arj ō arte ꝛ vtraq; vna ars.8.q.q.V.

Quelz potentia apphēsiua:vt apphensiua est:est in potētia ad apphendere p̄mo p̄mitate pfectionis : lz nō p̄ p̄mitate gñatiōis:ꝛ q̄nq; p̄mo p̄mitate gñatiōis:qn.s. obz in se est p̃ns tali potentie:vt actu cognoscibile ab ea:tunc.n.nō oz añ actū in potentia aliqd aliud fieri:i quo ipm obiectū sit p̃ns.sz p̄m qd fit ab eo ē actus: qn aūt obm nō est natū in se eē p̃ns sub rōne actu cognoscibilis a tali potentia:tūc quelz potētia apphēsiua ē in potētia ad apphensionē ꝛ ad illud:in quo cognoscibile erit p̃ns:ꝛ p̄us ordine originis est in po͛ ad hndū istam p̃ntiaz q̄ ad hndū actū:ꝛ ita est in cognōne sensibilium:sensibilia.n.nō sunt nata in se eē p̃ntia intellui sub rōne actu intelligibiliū.sz tm in spē itelligibili possunt sic esse p̃ntia:ꝛ hoc q̄tuz ad intellectionez abstractiuā:de q̄ est fmo in pposito.ꝛ iō potentia apphēsiua respcū taliū est in potētia ad duplicē actū : ꝛ ab agēte approximato p̄us ordine originis recipiet p̄orez actū q̄ posteriorē:nec tñ intelligo ita istos actus eē ordinatos:q p̄or sit rō recipiendi respcū posterioris : sicut.s. supficies est rō recipiendi albedinē.tūc.n.intellect᷒ respectu nullius itelligibilis recipe possz actū 2m:que est intellectio:nisi p̄us hēt actū p̄m:vt spēm eiusdē obiecti:sz itelligo q intellcs de se est rō imediata recipiendi vtrunq; actū.ipi actus tñ iter se sūt ordinati:qn obz nō est natū eē p̃ns in se:qꝛ tūc oz p̄us nālitec eē illū actuz: quo obiectū est p̃ns vt itelligibile:q̄ illū q elicit circa obiectū itelligibile vt p̃ns.3.D.p̄.q.6.j.O.

Quelz subā eiusdez spēi p̄cedit q̄litatē qualz:eo mō quo subā fm totu genus suū p̄cedit q̄litatē fm genus suū. s.diffōne cognōne ꝛ tpe.h est sepabilitate q̄tuz in se ē. ꝛ sic triplr subā geniti p̄cedit q̄litatē gñantis:sz ñ tpe. i.tpali vl actuali duratōe extra cāz.1.D.4ª.q.1.j.Jt.

Quelz virtus cognitiua hz suā ppriā appetitiuā:nec pōt pfecte ꝯiungi cū ꝯuenienti nisi fz vtraq; ꝯiungat:ꝛ pp ppinquitatē accipiunt tāq; vna potētia.sūt.n.iseparabiliꝰ ꝯiuncta q̄ opatio ꝛ delectatio.q̄s pha.10. ethi. dicit non posse abinuicem separari.ꝛ ideo videntur eadē.vñ tales p̄dicationes sunt cāles.vt sit sensus delectatio est ꝯiūctio cuiuslz vtutis cū suo ꝯueniēti: qꝛ causat ex obo ꝯueniēti sensui.15.D.3ª.q.vnica.j.D.

Quicūq; accepissz iustitiā originalē in se formalr vel volūtate ꝯsequēte fuisset debitor p se ꝛ p tota sua posteritate p quo accepisset vtualr:ꝛ ita si adā nō peccassz sed cayn:tñ filij cayn ꝯtrxissent pctm originale nō ab adā sz a cayn:nūc aūt nullus accepit formalr nisi adā: ꝛ iō oēs alij hūerunt eādē rōnē debiti hndi iustitie: ꝛ eandē rōnē carētie ipsius.qꝛ p actū alterius.ꝛ iō mō a nullo parente pximo ꝯbit ita:vt p ipm possz itēdi:sic nec p ipm possz p se cāri.32.Dist.2ª.q.vnica.

Quicqd ē extra rōez p se ipi᷒ nāe specifice:ꝛ ñ ē p se ꝯns nāz illā ē tali nāe accñs.ꝛ h᷒ qcqd pōit idiuiduās ē eē accñs:ñ tñ ē ppe accñs sicut alij intelligūt.3.d.2ª.q.4.j.O.

Quicquid est nãlr mouẽs intellm nr̃z p̃ statu isto siue in tellõ agens: siue fantasma: siue spẽs rei itelligibilis: hʒ pro effectu adeq̃to cãre in nobis ɔceptũ illius quiditatis: ⁊ eoꝝ que ɔtinent in tali quiditate essentialiter vel virtualr. 8. Dist. p̃. q. 3. i. F.

Quicquid ẽ potens agere est aliqd̃ ens hñs actuʒ p̃mũ: ⁊ prior est ibi ſm nãm rõ actus p̃mi ſm se q̃ in cõparatione ad actũ 2m: cuius põt esse p̃ncipiũ: ita q̃ lʒ illud quo tale ens est p̃ncipiũ actus scdĩ nõ sit aliud a nã sua. nõ tñ p̃ma entitas sua est nã sua: vt est p̃ncipiũ tal' actus scdĩ: sʒ nã sua: vt in se est hec: ⁊ ita p̃ma distinctio entis non est p nãm suã inquãtũ est p̃ncipiũ talis operationis: sʒ p nãm suã: vt hec nã: lʒ p idẽtitatẽ ipsa sit p̃ncipiũ talis actus scdĩ. 1. Dist. 2ª. q. 6. B.

Quicquid gñat ipsa volitio: gñat nãlr: vñ hitus appetitiui ṽtute actuũ appetitus ita gñant nãliter ex eis: sicut habitus intellectiui generantur nãliter ex intellectionibus. 13. Dist. p̃. q. vnica. D.

Quicqd̃ hʒ ordinẽ ad aliquid hʒ similẽ ordineʒ ad qḋlʒ aliud: ad qḋ illud hʒ ordinẽ talẽ. ista ɔpõ est ṽa in ordine essentiali non intelligendo ɔditionem spãlem ordinis: ita mediationẽ vel immediationẽ ɔpinquitateʒ vel remotionẽ. 19. Dis. p̃. q. 2. J.

Quicũq3 intellectus nõ põt hẽre aliquã cognõnẽ dictatiuã de operãdo nãlr p̃orẽ: dictantẽ illaʒ praxim: quã respicit talis cognitio. nec põt hẽre cognõneʒ p̃ncipiorũ: ex quibus inferat talem cognõnẽ dictatiuaʒ operandoꝝ. nec põt hẽre cognõnem quiditatiuã terminorũ: in quibus includunt talia p̃ncipia. talis intellectus nõ vr̃ posse hẽre cognõnem practicam ɔprĳssime sũptaʒ ſm illas duas ɔditiões p̃dictas. s. ɔformitatẽ ad obʒ: ⁊ p̃oritatẽ. sed intellectus diuinus cõparãdo cognõnẽ eius ad actũ voluntatis eius: nõ p̃habet cognõneʒ dictatiuã aliquã de aliquo faciendo: nec cognõnem alicuius p̃ncipĳ: nec q̃ditatiuam termini includentẽ principiũ practicũ: ⁊ iõ non hʒ aliquã cognõnem ɔformẽ: ⁊ tali praxi p̃oreʒ: qꝛ si ante actũ volũtatis diuine posset intellectus diuinus aliquã talẽ cognõnem hẽre: haberet eaʒ mere nãlr ⁊ necessario: qꝛ ois cognõ p̃cedẽs ibi actũ volũtatis est mere nãlis: ⁊ p eẽntiã vt ipsa est rõ mere nãlis intelligendi. de nccĩtate ergo cognoiceret hoc eẽ faciendũ: ⁊ tũc voluntas: cui offert: nõ posset nõ velle istud qꝛ tũc posset eẽ nõ recta: qꝛ volũtas potẽs discordare a rõne practica põt eẽ nõ recta õ necessitate. ergo voluntas diuina vellet hoc operandũ: ⁊ per ɔñs omnia. qꝛ qua rõne eẽt de vno eadem ratione ⁊ de alio. 38. Dist. p̃. q. vnica. B.

Quicquid intellectus causat sine actiõe obiecti circa obiectum precise: hoc est virtute ɔpria intellectus. ⁊ hoc loquendo de obiecto vt hʒ esse cognitum in intellectu precise: ⁊ de intellectu vt considerans est. illud est precise relatio rationis. 2. Dist. p̃. q. 7. Gg.

Quicqd̃ non põt fieri a deo in vno die: qꝛ includit ɔtradictionem: h̃ non posset fieri infinito p̃terito si fuisset pp eandem rõnem. in isto. n. die sunt infinita instantia: imo in vna hora vnius diei: in quoꝝ quolʒ possʒ creare animã. sicut in vno die totius tp̃is infiniti si esset: nõ enim opʒ eum quiescere a die in diem vt creet vnã animam post aliam. ⁊ ita si infinitis istantibus huius diei non põt creare infinitas aĩas. qꝛ hoc non est factibile: nec in infinitis diebus totius preteriti posset infinitas animas creasse: ⁊ si dicas instantia huius diei non fuisse in actu. sicut sunt infiniti dies p̃teriti. Hoc nõ sufficit: qꝛ sicut instantia infinita infinitoꝝ dieꝝ in quib' creasset fuissent in potentia p̃te (sicut indiuisibile est in continuo) ⁊ non in actu. qꝛ nullũ illoꝝ fuissʒ in actu terminus tp̃is: ita est ẽt de infinitis instantib' huius diei. igitur equalem infinitatem vident hẽre istantia vni' diei vel huius hore cum infinitis instantibus infinitoꝝ dierum. ⁊ ita vr̃ sequi ɔpositũ. Cõcederent tñ aliq̃ p̃hi nõ esse ipossibile infinitatẽ eẽ in accñtalr ordinatis. sic pʒ p Aui. 6. meta. c. de causis. 1. Dist. 2ª. q. 3. J.

Quicqd̃ non repugnat priori naturaliter nisi p illud qḋ est posterius naturalr: simplr nõ repugnat sibi: qꝛ ɔdictio simplr nõ est alicuius ad p̃us p hoc q̃ illud hʒ ɔdictionẽ ad posterius nã. 2. q. q. G.

Quicquid põt realr esse idẽ simplr p̃fecto: ip̃m non põt esse aliquo modo imperfectum: ⁊ tamen non oportet q̃ quodcunq3 tale ſm rationem suam formaleʒ sit simpliciter perfectum. 19. q. q. L.

Quicunq3 pro tota mora vie manet in merito: necio in termino erit beatus. ⁊ hoc pʒ ex euãgelio Math. 24 vbi dr̃ qui p̃seuerauerit vsq3 ad finẽ hic saluus erit: i vltimo enim instanti vie in quo debuit recipere beatitudinem non potuit ponere obicẽ: aliter illud instãs nõ fuisset terminus. 5. Dist. 2ª. q. 2. N.

Quicquid repugnat alicui formaliter. ex se repugnat ei: ⁊ qḋ non repugnat formaliter. ex se nõ repugnat. nec est hoc fingendũ q̃ hoi non repugnat: qꝛ est ens in potentia. ⁊ chimere repugnat: qꝛ non est ens in potentia immo magis ecõuerso: qꝛ homini non repugnat. ideo possibile est potẽtia logica. ⁊ qꝛ chimere repugnat. iõ est impossibile impossibilitate opposita ⁊ istam possibilitatem ɔsequit possibilitas obiectiua: ⁊ hoc supposita omnipotentia dei: que respicit oẽ possibile: dũmõ sit aliud a se: tamẽ illa possibilitas logica absolute rõne sui posset stare. lʒ p impossibile nulla potentia eam respiceret. P̃ima igit oĩno rõ ⁊ nõ reducibilis ad aliam: quare hoi nõ repugnat eẽ est: qꝛ hõ formalr ẽ hõ: ⁊ hoc siue in re realr siue in intellectu ɔceptibiliter. Et p̃ma rõ quare chimere repugnat esse: est chimera inq̃tum chimera. Alr igit inest hec negatio nihileitas hoi in eternitate: ⁊ chimere: ⁊ tamẽ non pp hoc est vnum magis nihil altero. 36. Dist. p̃. q. vnica. M.

Quicũq3 sensus in vna p̃te scripture nõ est lr̃alis: in alia parte est lr̃alis: ⁊ ideo lʒ aliqua pars scripture habeat diuersos sensus. tñ tota scriptura hʒ oẽs sensus istos pro sensu lr̃ali. 3. q. prol. i. S.

Qui dñt angelos eẽ creatores alicuius nãe sunt oẽs filĳ patris sui diaboli. Dam̃ c. 18. Itẽ Aug. 12. de ciui. de. c. 24. loquens de angelis. Tam nec eos dicimus creatores aĩaliũ: q̃ nec agricolas frugũ. Itẽ. 3. tri. c. 9. ⁊. 14. Ita nõ possum' dicere angelos creatores fuisse: sicut nec possum' dicere hoies esse segetum creatores. Et post. c. 10. vel. c. 16. Nõ est creator nisi q̃ p̃ncipalr ista format: penes quem p̃mit' sunt oiuʒ q̃ sunt mensure numeri ⁊ pondera. 1. Distinctio. 4ª. q. 1. A.

Quid simplex nõ est punctualiter simplex: quasi vnicam solam p̃fectionẽ in se cõtinens. sed hec. eẽntia est simplex ⁊ illimitata: qꝛ illimitata nõ tm̃ intensiue in vna rõne sed in omnibus que sunt principia ɔpriorũ operationuʒ dei: sicut natura creata est quodãmodo illimitata: quia idẽtice est quolibet principiũ tale operãdi. cuʒ hac tñ illimitatione essentie diuine quasi extensiua stat simplicitas: immo ex infinitate sequitur simplicitas: qꝛ infinitum nulli est componibile: vt pars parti: sed tamen potest esse realiter idem: lʒ nõ formaliter cuilibet infinito. 26. Distin. p̃. q. vnica. I. Dd.

Quilibet filius Ade nãliter est debitor iustitie originalis: ⁊ ex demerito ade caret ea: ⁊ ideo omnis talis hʒ vnde ɔtrahat pctm̃ originale. sed si alicui in primo instãti creationis anime detur grã. ille lʒ careat iustitia originali: nunq̃ tñ est debitor eius: qꝛ merito alterius preuenientis pctm̃ dat sibi grã q̃ equalet illi iustitie quam

tum ad acceptationem diuinam: immo excedit. ergo
quantuz est ex se quilibet haberet pctm originale: nisi
alius preuenirent merendo. 3. Dis. 3ª. q. 1. D.

Quilibet habitus intellectualis hz vnitatem ex vnitate
sui primi obiecti in quo habitus vtualr ptinet sicut in
sua cã partiali: sicut geometria dr vnus habitus ex vni
tate linee: in qua linea oia alia q deducũtur in scia illa
vtualr ptinent mediatiue vel imediatiue fm q se hñt
ad illam. tñ si alia explicita in scia psiderent sub ppiis
rõnibus in se: non aũt vt ptinent in aliquo vno pº sub
iecto: forte tot sunt habitus quot conclusiones distin
cte ipe sunt demonstrate. 25. Dis. 3ª. q. 2. C.

Quilz ministrans sacrm pnie maxime dz cauere ne indi
screte ministret sacrz pnie pcipue in illo casu: vbi ex in
discretione sua non poterit explicite penitere absq h
q pdat pfessionẽ alterius sibi pfessi. 21. D. 4ª. q. 2. i. N.

Quilz punctus in terra põt intelligi eẽ ad orientez in cõ
paratiõe ad celũ vl respcũ diuersoz situũ terre pterq
respcũ duoz poloz q sunt imobiles. vñ p eẽ ad orien
tẽ nõ hr aliq determinatio terre certa z pcisa in q. l. p
te terre sit paradisus. 17. Dis. 2ª. q. 2. i. A.

Quilz qtũcunq extraneus: cui ego possum fuire in ne
cessitate est hñdus vt pximus. z h est qd dicit ibi Sal
us. Uade z tu fac silr. i. habe pro pximo oẽm. cui po
tes bñ facere. ẽt si sit tibi extraneus: nõ igit bñ faciens
est tñ pximus: sz ẽt oia potẽs bñ pati a nobis. z hoc
sine passione exteriori siue bona dilectione passiua q ẽ
motus iterior: z hoc mõ beati qbus nõ possumus bñ
facere possunt bñ diligi z eẽ pximi. deus aũt lz bñ dili
gat. nõ tñ ex dilectiõe alicuius pt addi sibi aliqd bonũ. z
iõ nõ cõphendit sub pximo. 30. Dis. 3ª. q. vnica. H.

Quilz fm rectã rõnem tenet fuare pceptũ diuinũ qdiu
non est reuocatũ. z p pñs non facere pctm in quocũq
casu: q: qdcũq pctm est pctm: q: est p preceptum diui
num. ergo in quocunq peccato quis transgredit pce
ptum diuinum. 50. Dist. 4ª. q. 2. i. D.

Qui scienter exponit se piculo salutis sue peccat morta
liter. z iõ iste si aliquo actu elicito determinat sibi nũq
penitere nisi in extremis: illo actu elicito exponit se pe
riculo tali: z peccat mortaliter. sed etiam de illo pec
cato si sic peccauit possibile est ipsuz penitere in extre
mis sicut z de aliis. 20. Dist. 4ª. q. vnica. E.

Quilz simplex tenet cauere non solum oẽm errorẽ pũ
articulis numeratis: sz ẽt oẽ qd est prium veritati scri
pture. s. canonis biblie: q: nõ posset aliquis ptinaciter
adherere prio alicuius veritatis in biblia quin iudica
retur hereticus. 25. Distin. 3ª. q. 1. i. D.

Quilibet tenetur magis vitare pctm mortale in seipso q
querere salutem proximi: q: ordinata charitas magis
est ad seipsum. 5. Dist. 4ª. q. 3. A.

Quilz viator tenet esse membrũ ecclie militantis: nõ tm
in scia diuina: sz ẽt qtum ad noticiã alioz mẽbroz q
tũ in se ẽ: q: tenet cũ aliis mẽbris cõicare i his q ptinẽt
ad obsuãtiã legis: z eos n scãdalizar. 4. D. 4ª. q. 6. i. A.

Quodcũq gratificabile capax est in potẽtia obediẽtia
li qtecũq grẽ: q: respcũ hui9 accñtis p accñs: z tñ cõ
uenientis nõ hz vñ determinet ad certũ gradum neq
illud inducit per aliquã alterationẽ passi vel ab agen
te nãli: sed tantum fm q absolute subiectum est capax
z deus põt imprimere. 14. Dis. 3ª. q. 4. J.

Quodcũq transcendens per abstractionem a creatura
cognita põt in sua indifferẽtia itelligi: z tũc pcipit de9
quasi pfuse sicut aiali intellecto hõ intelligit. Sz si tale
trãscendens in cõi intelligitur sub rõne alicuius spãlio
ris pfectionis: puta sũmũ vel pmum vel infimũ: iaz hi
pceptus sic deo pprius q nulli aliq pueniñt. Consilr ab
strahendo a numero proprie accepto q. l. est qtitas di

screta: rõnem proprie discretionis: haberi põt pcept
eius qd est trinitas. Et ad istum modũ acquirendi co
gnitionẽ simplicẽ istoz terminoz deus z trinus suffic
nã anime ẽt in hoc statu. 14. q. q. E.

Quodlibet creatum in esse qditatiuo est limitatũ: z que
libet pfectio eius sibi eẽntialis. z ideo a nulla tali su
mit attributũ. pari enim rõne a qualibet essentia crea
ta assumeret attributũ: sed ab illo qd est pfectio acci
dentalis creature: siue in bene esse eius sumit attribu
tũ: qd dicit pfectionez simpliciter in subiecta sba: q: lz
vt nã quedã hẽat gradũ limitatũ: tñ vt pficiens aliud
in bene esse eius: nullã limitationẽ importat: z sic attri
butũ. sic etiã in deo nõ notat pfectionẽ primã: sed qua
si accidentalẽ in bene eẽ. vnde Aug. 15. de tri. c. 5. Si
dicimus sapiẽs: speciosus: potens: spũs: horum qd no
uissimum posui: videtur significare sbam: cetera vo
huius sbe qualitates. 8. Distinctio. p. q. 4. B.

Quodlibet ens habet intrinsecum sibi gradum sue per
fectionis: in quo est finitum: si est fi. vel infinitum si est
infinitum. 2. Distinctio. p. q. 2. i. Cc.

Quodlibet verbũ illorũ est p se necessariũ ad formã. sz
si subtrahat aliqua syllaba p sincopã nõ pp h dstruit
forma. nõ enim voluit deus oino determinare hoiez
ad verba in sacris vltra illũ modũ quo vba sufficiũt
ad exprimẽdũ cõceptũ. sed cũ sincopa bñ itelligit au
diẽs cõceptũ loquẽtis. h aũt magis cauẽdũ est vbis
sacrãlibus q in aliis vbis pp reuerentiã sacri. nec tñ
auderẽ dicere q nõ vitãs eã peccet mortalr: si nõ vi
tat ñ ex ptẽptu: sz ex qdã ifirmitate vl psideratõe hũa
na q nõ pcauet oibus qtũ posset. 3. Dis. 4ª. q. 2. N.

Qd hz a se potentiã actiuã hz a se entitatẽ: qd aũt hz a
se aliqd hz illud in tota plenitudine que sibi põt cõpe
tere. nihil. n. hz limitate in aliquo nisi hẽat ab aliq agẽ
te determinãte illud ad certũ gradũ: q: si vnũ ens hẽ
at a se plenitudinẽ entitatis z aliud ens non hẽret a se
talẽ plenitudinẽ: sed entitatẽ limitatã oino nulla esset
ratio quare illud plus haberet plenitudinem entitatis
q illud: sed videtur esse casus qui non potest esse in his
que sunt a se. 7. q. q. Y.

Qd non includit aliquã quidditatẽ in gñe nec aliqua qdi
tas in gñe includit ipz. illud non est in gñe nec p se nec
p accñs. nõ p se. pz q: sola illa sunt in gñe que p se iclu
dunt qditatem: vt idiuiduũ. vel q sunt ipsa qditas, vt
hõ vel humanitas. nec p accñs vel p reductionem: q:
qd est sic in genere includitur in aliquo qd est per se in
genere. 22. Distin. 3ª. q. vnica. B.

Quo phs si concedat graue sic moueri effectiue a se: licz
non per cognitionẽ nec ẽt q nãlitas eius sit ab eo inq
tum hz pncipium actiuũ hẽbit pncipale ppositũ suuz
q ista necessario mouent ab alio. qd ipse intendit pnci
paliter pbare: Dico q satis hz hoc ex distinctiõe po 7. phy
tentie. ista. n. non reducunt seipsa de potentia 2ª ad ac tt. t. c. p.
tum 2m nisi pus reducta fuerint de potẽtia pma ad ac
tum pmum: vel saltem possent reduci ad actũ pmum:
q dico pro totis elementis. que tota fm ipm sunt igẽ
nerabilia z incorruptibilia: z tñ q: sunt eiusdẽ ratiõis
cum partibus suis nõ repugnat eis reduci de potentia
pma ad actum pmum. sicut ptes eoz reducunt. sequit
ergo q omne graue z leue. lz moueat se effectiue d po
tentia scda ad actũ 2m tñ mobile est vel mouet ab aliq
alio extrinseco a potentia pma ad actũ pmũ: nõ. n. oz
q si oẽ qd mouet. ab alio mouet. q in oi motu moue
tur ab alio. z sufficit pho pmũ: q: p h deuenit ad ali
qd aliud ab oibus istis: qd nec in vno motu nec in quo
cunq poterit moueri ab alio: sed est diuino mouẽs im
mobile. Silr ẽt põt dici q in isto motu z si moueant a
se effectiue. nõ tñ mouent a se: sicut a pmis mouẽtib9:

ex quo non mouent se p cognõnem: sequit q̄ psuppo-nant aliquid sic mouens per cognõnem. ⁊ ita lz moue-ant se effectiue non tñ sic: quin moueant ab alio: lz nõ sicut a causa proxima. 2. Dis. 2ª. q. 10. H.

Quot sunt pfectiones in deo simplr: tot sunt ẽt magnitu-dines: ⁊ tot eq̃litates. sicut tñ ille oẽs sunt simplr vna res: ita ⁊ equalitates scđz eas sunt simpliciter vna res. Ex hoc pz q̃uo magister bene assignat dis. 19. equali-tatẽ pfectã in tribus scdm Aug. de fide ad Petrũ. c. j. s. magnitudine: ptãte: ⁊ eternitate. p magnitudinẽ q̃dez intelligit fundamentũ oĩs equalitatis ad intra sz quã cũq̧ pfectionem simplr in oĩbus attributis: accipiẽdo magnitudinẽ non p aliquo attributo distincto: sed vt est cõe magnitudini cuiuslz attributi: ⁊ p ptãtem notã-tur psone esse equales ad obiecta extra. ⁊ h sequit ad pmum: q: equalitatem valoris in forma in se sequit eq̃-litas vigoris rõne actiui ad extra. Et p eternitatẽ no-tat equalitas esse in eis quasi scdm durationem. Equa-litas aũt scdm q̃titatẽ discretã nõ querit ibi. q̃titatibus aũt ptinuis in creaturis: q̃ sunt q̃titas pmanens ⁊ suc-cessiua corrñdet ibi magnitudo ⁊ eternitas ptãs autẽ siue potẽtia nõ est tertia q̃ntitas: sed respcus magni-tudinis ad extra. 31. Dist. p. q. vnica. H.

Ratio Aris. pbat. 7. phy. in pncipio q̄ totũ nõ mo-uet a se pmo. h est moueri: qđ ẽ passio homo-genea nõ inest toti homogeneo pmo h est scdm cãlita-tẽ pcisam in q̃tuz illa passio accipit vt homogenea. h est vt eiusdẽ rõnis toti quãto: ⁊ pti quãti: q: sic non re-moueret a toto: lz remoueret a pte: qđ falsũ est pp pxi-mitatẽ totalitatis: q̃ infert hic ex rõne cãlitatis pcise: tñ nõ pbat qn totũ põt moueri a se pmo loquẽdo de illa motione totali: cuius ptes sunt motiones partiuz: ⁊ de pmitate cãlitatis pcise: ⁊ cũz h stat qđ moueatur pmo alia pmitate. s. totalitatis accipiendo moueri in cõi: pro ut. s. puenit toti: ⁊ cuilz parti totius. ita qđ alio mõ opz accipe pdicatum: qđ oz inesse toti hac primi-tate ⁊ illa. 2. Distin. 2ª. q. 10. J. M.

Rõ beatitudinis quã pho reputauit spãlez: q̃. s. cõsistit in speculatiõe altissimorũ cãrũ pfectissima possibili hoi est valde rõ vlis. in spãli aũt descendendo ipse non vi-pcessisse vltra speculationẽ pfectissimã in vita ista. vñ inquisita ista btitudine hoĩs subdit. Opz ⁊ corpus sa-nũ esse ⁊ cibũ ⁊ famulatũ eẽ: nõ tñ estimãdũ multis ⁊ magnis indigere felicẽ. ergo felicitas illa spãlis: quam nos ponimus q: ponimus speculationẽ hoi possibilẽ: longe pfectior est quecũq̧ possibili sibi in vita ista. nõ est nãlr nota eẽ finis nr̃. nec nãlr notũ eẽ nãlr appeti a nobis tanq̃ finẽ. 43. Dis. 4ª. q. 2. J. Bb.

Rõ de necesse eẽ oz sic intelligi: q̃cq̃d est ex se necesse esse hz ex se esse actualissimam ita q̄ p nihil qualecũq̧ ali-ud a se expectat aliquã actualitatem essendi: ⁊ ideo ex se est indiuisibile: q: si posset diuidi: tunc ab illis per q̃ diuideret expectaret aliquã actualitatem essendi quã haberet in illis diuisis. ⁊ oporteret illa distinguẽtia ne-cesse esse: q̄ essent formaliter necessitates essendi. q: es-sent vltime actualitates: ⁊ necessitates in illis diuersis necesse esse. sine quibus illa non hẽrent actualissimam entitatem. qe diuisibile non hz actualissimam entitatẽ siue existentiam actualissimam: anteq̃ intelligat in ali-quibus illoꝝ: in que diuidit. Et per hoc tz illa rõ supe-rius posita in q̃one de vnitate dei ex rõne necesse eẽ: q̃ tacta fuit q̃one pma huius scđe di. q̄ necẽ esse non di-uidit in plura. q: a. ⁊ b. si non essent formalr necitates essendi oñiq̃ ẽt intelligerent in aliquo illoꝝ: in quibus necesse esse diuidit: cũ sint vltime actualitates: sine qui-bus illa actualitas cõis non esset necesse esse. require-ret aliquo mõ aliquid aliud a se: per qđ esset. Sz hoc non concludit de diuersis personis in eadem entitate necẽia. nã illa entitas ex se necessaria nõ expectat aliq̃ actualitatẽ ab ipsis distinguentibus psonas: q: non di-uidit p illa distinguentia personas: ⁊ ita distinguentia persones non sunt quasi vltime actualitates quibus ta-lis entia existunt. 2. Dist. p. q. 7. J. Mm.

Ratio finis nõ est pprie rõ fruibilis: sz rõ illius boni ab-soluti: cui conuenit ratio finis: lz igitur deus non sit fi-nis sui: tamen respectu voluntatis sue est illud obiectũ absolutũ cui nata est cõpetere rõ finis: q: est summum bonũ: non tñ põt sibi cõpetere rõ finis respectu sui: sic nec respcũ sui est finis: sz respcũ oĩum finibiliũ. q̃lia sũt bona ordinabilia ad aliud. 1. Dist. p. q. 5.

Ratio habitus accidit spẽi prout spẽs est in intellectu. a quo nõ de facili delet: ⁊ iõ hz rationem habitus: q: rõ-nem forme pmanentis: sz hoc non dĩ in quid de hac q̃-litate sicut habitus non dĩ in quid de spẽ. eadẽ. n. essen-tia absoluta in gñe qualitatis põt esse habitus ⁊ dispo-sitio. silr habitus est vle ad talem spẽm intelligibilez si-xam: q: lz oĩs talis firmata sit habitus: nõ tñ econuer-so: imo nec oĩs hitus itellualis est eiusdẽ spẽi cũ spẽ in-telligibili eiusdẽ obiecti. 3. Dis. 2ª. q. 10. J. F.

Rõ nãlis oñdit nãe intellectuali esse aliquid summe dili-gendum: q: in oĩbus actibus ⁊ obiectis essentialit or-dinatis est aliquid supremum. ⁊ ita aliqua dilectio sup̄-ma. ⁊ ita supremum obiectum sic diligibile. ratio autẽ naturalis non ostendit aliud a bono infinito esse sum-me diligendum. 27. Dis. 3ª. q. vnica. H.

Ratione nãli ɔcludit necessitas habitus intellectualis p-ficientis intellectum circa speculabilia: ⁊ habitus pfi-cientis intellectum circa operabilia. ⁊ ita habet habi-tus intellectualis speculatiuus ⁊ practicus. consilr rõ-ne nãli ɔcludit necessitas habitus pficientis appetitũ circa ea q̃ sunt appetibilia in ordine ad se ⁊ vlteriꝰ cir-ca appetibilia in ordine ad alteꝝ. ⁊ ita hĩ pma distin-ctio vtutis appetitiue ordinantis talẽ potentiã in acti-bus ad se ⁊ ad alterũ. 33. Dis. 3ª. q. vnica. H.

Ratio sapiẽtie est infinita: ⁊ rõ bonitatis: ⁊ iõ hec ratio est illa per idẽtitatez: q: oppositiõ nõ stat cũ infinitate alterius extremi: tñ hec rõ non est formalr illa: non. n. sequit. est vere idẽ alteri. ergo formalr idem eidem. est enim vera idẽtitas. a ⁊ b. absq̧ h q̄. a. includat forma-liter rõnem ipsius. b. 8. Dist. p. q. 4. J. V.

Rõ vnionis nõ requirit distantia vnibiliũ nisi pp potentia-litatem in vno extremo: ⁊ actualitatez in altero extre-mo. sic pz de subiecto ⁊ accñte q̃ se hñt adinuicẽ sicut poᵃ ⁊ actus. Ista rõ non ɔcludit de istis maxime distã-tibus. s. vbo ⁊ nature create: q: neq̧ vbum est forma-liter actus nature create: neq̧ nã creata est formaliter potentia respectu vbi neq̧ eꝯ: q: tunc ex eis nãlr natũ esset fieri vnum. 1. Dist. 3ª. q. 1. J. D.

Ratiõabile est deũ assistere suo signo practico ad causan-dũ sigñũ ex determinatiõe volũtatis sue pcedente oẽz ɔditionẽ mistri: vt sicut illa determinatio sua q̃ tribuit signo eẽ certũ signũ est ab ipso imediate oĩno ⁊ pᵒ: ita ⁊ assistẽtia ɔñs illã determinationẽ ad cooperãduz sit imediate ab ipso. 5. Dist. 4ª. q. 1. J. A.

Rationabile est q̃n ab eodem agente causant in eodem subiecto due forme ordinate hoc e non ex equo quã-tum ad causationez nec eque perfecte: q̄ sit vna dispo-sitio ad aliam ⁊ hoc non perfectior ad imperfectiorẽ sed econuerso. 6. Distin. 4ª. q. 9. K.

Rõnabilius est theologo discordanti a pho in pncipio pp qđ tz aliquã ɔclusionẽ ɔñter discordare in ɔclone. q̄ errare cũ eo in ɔclone ⁊ discordare ab eo in pnᵒ. pp qđ ipse errauit. ita. n. cõcordare cum eo: nec est phent: nec theologice sentire: q: talis non hz rõnem q̃ valeat

apud p̄hm: q̄ nec p̄hus concederet conclusionem nisi pp̄ principium illud: nec ad conclusionem suam haberet p̄ncipium theologicum: q̄ precise ad eã est p̄ncipium phycum. qđ ipse negat. 3. Dist. 2ª. q. 7. ꝟ. E.

Realis entitas q̄ est in deo cum sit p̄ma rō eēndi simplir rõnabilr a scis vocat̃ eētia. vñ Aug. 7. de trini. c. 1. in fine qđ est sapie sapere: ꝛ qđ est potētie posse: ꝛ eterni tati eternū eē: ꝛ iustitie iustū esse. hoc est eēncie ip̄m eē: ꝛ infra. c. 4. vel. 13. ab eo qđ est eē appellat̃ eētia: pp̄ qđ deus ip̄e cui ꝓꝑrijssime ꝛ v̓issime ꝯuenit eē v̓issime dr̃ eētia: ꝛ h̄ p̄mo dicēte Augustino ibidē. c. 5. vel. 13. Manifestū est deū abusiue vocari subam. vt noie vsita tiori itelligat̃ eētia: qđ v̓e ac ꝓprie dr̃: ita vt fortasse solū deū oporteat dici eētiā. Est. n. v̓e solus: q̄ in cō mutabilis: idq̧ nomē suū suo famulo enūciauit moysi cū dixit: ego sū qui sū. s; tñ siue essentia dicat̃: qđ ꝓprie dr̃. siue suba qđ abusiue dr̃ vtrūq̧ ad se dr̃: nō relatiue ad aliquid. hec ille. 1. q. q. ꝟ. B.

Recta rō iudicat oēs actus humanos dēre esse recte cir cūstantionatos rectitudine sibi debita. s. ꝑticipata. lo quēdo de actibus potētiaꝝ inferioꝝ: s; actus potētie motiue subest volūtati. ergo dʒ eē circūstantionatus ꝛ rectus rectitudine sibi debita. vt q̄ trāseat sup mām de bitā vt ordinet̃ ad debitū finē: vt. s. edificet ꝓximum: ꝛ q̄ notificet illud qđ est in conceptu mentis: alr enim esset mēdaciū. ex defectu igitur alicuius circūstantie: quā debet ipare volūtas ē peccatū ꝛ malitia formali ter i volūtate ꝛ malr i smõe. 4. 2. Dis. 2ª. q. 2. ꝟ. N.

Relatio aliqua finita necio est ad terminū: vel obiectū i finitū: q̄ qđ est ad finē in quātū tale: est finitū: ēt acce ptū vt est oino ꝓximū fini cū oibus. s. q̄ sufficiūt ad im mediate attingendū finē vltimū: ꝛ tñ relatio finis: ad quē est illud: imediate nō fundat̃ nisi in īfinito: ꝛ h̄ fre quēter accidit in relationib' ꝓportionaliū ꝛ nos siliū: q̄ ibi p̄ma extrema sunt maxime dissimilia. Ita dico i ꝓposito q̄ inter potētiā ꝛ obiectū nō est relatio siliru dinis sed ꝓportionis. ꝛ ideo bñ pōt capacitas i natu ra eē finita: sicut ꝛ nã est finita: ꝛ tñ eē ad obiectū īfini tū sicut ad suū correlatiuum. 1. Dis. p̄. q. 2. F.

Relatio ꝛ absolutū non pñt hr̃e tales conceptus quorū vnus sit p se determinabilis: ꝛ alius p se determinans: q̄ si aliquis conceptus abstractus sit indifferens pōt cōtrahi per conceptū absolutū quosq̧ sit determina tissimus sub genere absoluto. cōsimiliter de conceptu relati sub genere relatiuo: neuter igitur est per se con tractiuus vel determinatiuus alterius: q̄ vterq̧ sine altero natus est habere conceptum determinatissimū in propria coordinatione. 13. q. q. 1. Y.

Relō dei ad creaturā siue actualis siue hitualis siue apti tudinalis est ens rōnis. 18. Dis. p̄. q. vnica. D.

Relationes distincte qualitercumq̧ in re sic q̄ non sint omnino vnica formaliter realis: non predicantur de se inuicem in abstracto: s; sint in eodē supposito. hec enim est falsa. paternitas siue generatio actiua est spi ratio actiua siue innascibilitas. 4. q. q. 5. O.

Relationibus ex pte producētiū vel ꝓductiui corrñdēt relationes ex parte ꝓductorū ꝛ tot sed non sequit̃ si relationes producti distinguūt sic: vt sint in distictis suppositis: ergo ꝛ relationes ꝓducentis. cuius rō assi gnatur. q̄ relationes ꝓducti pñt distingui pp̄ distictas rōnes ꝓducēdi: que sunt in ꝓducēte. s; sit idē suppo sitū ꝓducēs. sicut ꝓductio artificialis ꝛ nālis distingu unt̃ p principia ꝓductiua. s. p artē: ꝛ nām: s; ista con currāt in eodē supposito relationes aūt ꝓducti non pñt ita cōcurrere in eodē supposito ꝛ vna psona. sed sūt distincte psonalr: q̄ ꝓductū est p se subsistēs ꝛ suppo situ. Alia rō pʒ ex supiori ratione in solutione qonis:

q̄ non pōt idem ꝓduci duabus ꝓductionibus totali b' s; idē possit ꝓducere duab' ꝓductiōib' totalib': ꝛ iō relones ꝓducti nō plurificant̃ in eodē s; relones ꝓdu centis possint plurificari. 2. Dis. p̄. q. 7. Bb.

Relationes in creaturis sunt accidētia loquēdo de relo nib' creaturaꝝ ad illa ad q̄ nō dpēdent eēntialr. ad q̄ cūq̧ aūt essentialr depēdet. a. ipsa depēdentia eius es sentialis nō ē sibi accns: h̄ ē nō est aliud realr: ꝛ tūc illō qđ adducit de. 5. trini. c. 5. q̄ in rebus creatis illud qđ nō fm̄ subam dr̃ relat ꝛc. exponendū est fm̄ accns di ci: qđ nō p se p̄dicat̃ in qđ: ꝛ cū hoc est ēt mutabile: nō tñ manēte fundamēto sed p mutationē fundamenti. ꝛ p̄ma cōditio deficit in p̄dicatis essentialibus: vel pori us in subalibus dictis de creaturis. 2ª cōditio deficit i relonib' diuinis: sed ambe ꝯcurrētes sufficiūt. ꝛ ita pōt exponi vltima auctas de. 16. c. q̄ illa sunt accidētia in his ad q̄ dr̃ deus: h̄ est sunt simplr mutabilia: non tñ amissibilia: ꝛ sunt dicta accñtalr: h̄ est non essentialr de substantiis: ꝛ vna conditio deficit in relationibus diuinis. 1. Distinctione. 2ª. q. 5. ꝟ. P.

Relatio hʒ ꝓpriū suū inesse sicut dicit Aui. 3. meta. ꝛ tñ nō sequit̃ cōpō istius gñis ex aliquib' eēntialr iclusis: q̄ ēt q̄titas hʒ suū incē. qđ nō est de rōne sui gñis for malr: ꝛ tñ nō est cōposita cōpōne respiciēte nāʒ gñis. h̄ aūt iō est: q̄ passio inest rei: cui' ē: ꝛ nō est de p se in tellectu illius. qđ tamen magis vr̃ eē verum de passio ne q̄ relatione. 1. Dist. 2ª. q. 5. ꝟ. G.

Relō hʒ suaʒ distinctionē in suas spēs: sicut aliud genus hʒ distinctionē in spēs suas: ꝛ tñ illa nō innotescit nisi p fundamēta pp̄ modicā entitatē suā: quā hʒ i funda mētis suis: ita et est in aliqs accñtibus q̄ hñt maioreʒ entitatem ꝛ realitateʒ: qđ aliquando distinctio fit per extrinseca: ꝛ per illa cognoscitur distinctio intrīseca q̄ est in eis. est tamen formalis itrinseca: s; non innotescis nisi p extrinseca. 1. Dis. 2ª. q. 5. ꝟ. D.

Relō nāe ad p̄ᵐ efficiēs ē ei ꝯsbalis: q̄ nō possʒ eadē nā esse: nisi hēret relonē ad p̄ᵐ efficiēs: s; ad 2ᵐ efficiēs ē relatio tñ accñtalis: q̄ possʒ nā manere eadē sine hi tudine ad qđcūq̧ efficiēs fm̄: ꝛ de ista mā dcm̄ ē diffu se p' dis. 2. li. Quo relō creature ad deū efficiētē est ea dē creature: ꝛ quo nō est eadē: q̄ eadem vere ꝛ realr non eadē formalr. 8. Dis. 3ª. q. vnica. ꝟ. E. q. 5.

Relatio nō est in essentia: sicut forma in materia: sed si psona est ibi relatiua: tūc relatio est in eētia: sicut ꝓ prietas suppositi est in natura. Esse autē in aliquo vt suppositum: vel ratio suppositi in natura: nihil infert de esse in: vt forma in materia: licet quādo natura est imperfecta: proprietas indiuidualis aliquo modo in formet naturam. 5. Dis. p̄. q. 2. ꝟ. S.

Relatio que quātum est ex parte fundamenti esset actua lis ꝛ propter non entitatem termini est possibilis ipsa denominat frequenter fundamentū vel subiectū qua si actualiter inesset. Exemplum. concedit̃ q̄ anima se parata non est tantum inclinabilis ad corpus: sed q̄ inclinatur ad corpus ꝛ tamen non est ibi actualis icli natio: quia terminus non est in actu: sed pro tanto ac tualiter denominat q̄ quantum est ex parte anime ac tualiter inesset. 13. q. q. Mm.

Relatio que est accidens in creaturis propriam hʒ acci dentalitateʒ. q̄ illa est p se res ꝛ non est illa res i qua fundatur. nec est res per se ens sicut substancia. ita oʒ dare q̄ ipsamet per se sit res habens propriam accidē talitatem. que non sit accidentalitas entis ad se sed ac cidentalitas entis ad alterum. sicut enim non est eadē entitas ad se ꝛ ad alterum. sic nec eadem accidentali tas accidentis entis ad se ꝛ accidentis entis ad alte rum. 3. q. q. P.

Relatio rõnis cũ ente reali nunq̃ facit vnũ p se: qḋ pꝫ. q: multo min⁹ facit vnũ cũ ente reali ens rõnis: q̃ passio cũ subiecto. passio. n. ꝯsequit subiectũ ex rõe subiti. nullum autem ens rationis consequitur ens reale ex ratione sui. 8. Dis. p̃. q. 4. ĩ. M.

Relatio rationis potest bene fundari in relone rõnis. sicut ista est vera loquẽdo de intẽtionibus secũdis: genus est species. hec intẽtio genus cõcipit sub intẽtione vniuersaliori quam spẽs quod est vlc. ⁊ concipit sicut differens specie ab hac intẽtione species ⁊ ab hac que est differẽtia ⁊ nõ habet sub se per se inferiora nisi numero differentia. Nam hec intentio generis in colore ⁊ illa in animali non differũt nisi numero solũ. Fundatur ergo hec intẽtio que est spẽs in hac intentione que est genus. ⁊ rõ huius possibilitatis in relonibus rationis est ista: q: oẽ illḋ pt eẽ fũdamẽtũ relonis rõnis qḋ ipsa rõ pt ꝯpare ad alia. possuꝫ aũt relonẽ rõnis intelliger ⁊ eã ad aliã ꝯpare. ſ illa 2ᵃ relo fũdat i relone p̃ᵃ. relo aũt eq̃uatis q̃ fũdat i pṫẽte ẽ tm̃ relo rõnis sic illḋ in fũdamẽto est tm̃ relo rõnis. 6. q. q ĩ. X.

Relatio rõnis pt eẽ noua l aliq̃ absq ol nouitate absoluti i ipo. sufficit. n. noua cõparatio absoluti ad alterũ p actũ intellꝰ. h mõ põt deꝰ dici oĩa de nouo sine nouo absoluto in ipso. 1. Dis. 4ᵃ. q. 5. ĩ. K.

Reloni rõnis repugnat pfectio simplr: q: est ens diminutũ min⁹ hñs d entitate q̃ qḋcũq reale: q: tm̃ i ꝯsideratione intellꝰ est hñs suũ eẽ. 1. q. q. ĩ. D.

Relones reales sũt i triplici dĩa: qdã sũt relones q̃ hñt depẽdẽtiã ẽntialẽ vt cãe ad cãtũ: alie sũt relones originis: q̃ tñ nõ hñt dpẽdẽtiã iter se: vt pñitas ⁊ filiatio in diuis. Alie hñt dpẽdẽtiã accñtalẽ mutuo vt mouẽs ⁊ motũ: motũ. n. nõ depẽdet ẽntialr a mouẽte: q: nõ depẽdet nisi rõne illiꝰ accñtis qḋ recipit. dcqḋ. a. est de ẽntia moti psuppõit motũ. pᵉ due relones repugnãt in eadẽ nã vl psona sine supposito. 2ᵉ repugnãt i eadẽ psona vl supposito: q: nullũ suppositũ pducit se: sꝫ nõ repugnãt tñ i eadẽ nã si illa est illimitata. sic pꝫ qḋ i nã diuina est pducẽs ⁊ pductũ: sꝫ relones tertio mõ dicte nõ repugnãt i eadẽ sine nã sine supposito: q: idẽ pt acq̃rere sibi ⁊ efficere i se pfectionẽ suã accñtalẽ: ⁊ sic accñtaliter depẽdere a se. vñ dico qḋ nõ repugnãt ex ratiõe relonũ oppositaꝝ. vt opposite sũt. s qḋ ñ possint fũdari in eode: sꝫ q: hñt depẽdẽtiã essentialẽ. 2. Dis. p̃. q. 7. ĵ. D. ⁊ 25. Dis. 2ᵃ. q. vnica. M. ⁊ 3. Dis. p̃. q. 7. S. ⁊ 30. Distinctione. p̃. q. 2. ĩ. D.

Relo se ipsa refert ad fundamẽtũ: nõ. n. pt eẽ absq fundamẽto: nec absq se sine ꝯdictiõe: ipo. n. exñte ⁊ fũdamẽto si ambo sũt extrema illiꝰ relonis: q̃ est eiꝰ ad fũdamẽtũ ſ ipsa nõ est absq ꝯdictiõe sine relone eiꝰ ad fũdamẽtũ. ⁊ ita sine ꝯdictõe nõ pt eẽ sine fundamẽto: ⁊ ita relatio illa: qua ad fundamentum refertur erit eadem sibi. 1. Dis. 2ᵃ. q. 5. D.

Relatiua tertij modi dr ad aliquid: q: alia sunt eorum ita q̃ est per se differentia duorum primorum modorum a tertio: q: i p̃mis duob⁹ modis est relo mutua: in 3ᵒ aũt nõ est relo mutua: sꝫ alteꝝ p̃cise refert ad reliquũ: sꝫ reliquũ nõ refert. sꝫ tm̃ aliqḋ est eiꝰ: oẽs autẽ relones creature ad deũ ptinẽt ad 3ᵐ modũ relatiuoꝝ: igit qualescũq sint ille: que sũt i vno extremo: nõ opꝫ alteꝝ extremũ s̃m aliquã relonẽ in eo terminare illas relones. sꝫ põt terminare p̃cise sub ratione absoluti. ⁊ illud ẽt pbat ex intẽtiõe phi. 9. meta. c. 7. vbi pbat q̃
14.13. actus est prior potẽtia diffiõne: q: potẽtia diffinit per actũ. si aũt actus refert ad potẽtiã: tũc etiaꝫ econuerso actus diffiniret per potẽtiam: sicut dicit Por. c. de specie: q̃ in relonibus mutuis necesse est in vtrorũq diffinitionibus vtrũq poni. 30. Dis. p̃. q. 2. ĵ. F.

Relatio transit secundum idẽtitatem: ⁊ manet secunduꝫ formalitatẽ. ⁊ q: nõ opꝫ verã identitatẽ esse formalẽ: q: formalis ratio huius transeũtis nõ est formalr ratio illius essentie: in quam transit. ideo huic ratiõi formali cõpetit: qḋ est huic proprium est autẽ ei pprium distingui realiter ab omni relone tã opposita q̃ disperata ei incõpossibili. ⁊ ideo cum hoc qḋ vere transit. vere manet quãtũ sufficit ad distinctiõẽ realem: tam ab opposita relatione: q̃ etiam a relatione disperata sibi incõpossibili. 11. Dis. p̃. q. 2. ĩ. D.

Rem pduci in esse intelligibili non est rem pduci in esse simplr. ⁊ si esset nõ esset per illam potẽtiã qua deus est omnipotens ⁊ ideo per illam potentiam que est oipotencia non est res alia a deo primo possibilis. 43. Dis. p̃. q vnica. ĩ. B. ⁊ 36. Dis. eiusdem. q.

Remissio dei nõ est p mutationẽ volũtatis eius: q: volũtas eius ⁊ in se ⁊ in actu volẽdi tã absoluta q̃ inq̃tuꝫ trãsit sup obiectũ pmanet vniformis. ⁊ p ꝯñs si in eternitate vult aliquẽ puniẽdũ eẽ pro aliquo tpe vult illũ semp puniẽdũ pro illo tpe nisi aliqḋ i creatura mutet. non sic aũt de volũtate hoĩs irati que mutat quantuꝫ ad actũ volẽdi ⁊ nolẽdi. 14. Dis. 4ᵃ. q. 1. Y.

Repugnãtia mortalitatis ad beatitudinẽ non est formalis repugnãtia. tunc eni in christo non potuissent fuisse simul: qḋ nõ est veꝝ: qualis ergo est ista repugnãtia inter illa duo: dicendum q̃ nõ oĩs oppositio est formalis: sed quedã virtualis: vt si aliqua forma nata est facere aliqueꝫ effectũ. effectus oppositus illi effectui opponitur cause effectus virtualiter. Exemplũ ignis nõ solũ repugnat forme grauis: sed effectui eius quod est ferri deorsum. Causa eniꝫ virtualr cõtinet effectuꝫ oppositum illi effectui: ⁊ naturaliter sequeret. nisi eẽt impediens. repugnat ergo vt in pluribus mortalitas beatitudini nõ formaliter: sed q: effectus vnius repugnat effectui alteriꝰ. ⁊ p ꝯñs cã illiꝰ effectꝰ. Beatitudo eniꝫ est cã imortalitatis in aĩa. mortalitas igitur repugnat btĩtudini: q: repugnat eiꝰ effcũ. 49. Dis. 4ᵃ. q. 12. E.

Requiritur contactus virtualis in actione non mathematicus cõtactus aũt virtualis est q̃ aliquid i isto possit esse terminus virtutis in illo. qḋ nihil est aliud q̃ illud hẽre virtutẽ causatiuã alicuius in illo: ⁊ isto modo deus si nõ eẽt citra orbẽ lune pñs esset centro terre sicut dictũ est in li. p̃ᵒ. di. 37. 44. Dis. 4ᵃ. q. 2. Q.

Rectitudo nãlis est libertas innata ipsi volũtati in qua necessariũ est volũtatẽ fieri a deo: nec illa per peccatũ corrũpit. ⁊ ita iustitia originalis si ponatur rectitudo nãlis volũtatis erit ipsa libertas eius: sꝫ ista nõ habet illos effectus. qui attribuunt iustitie originali. q̃ si isti effectus attribuantur vni qualitati medie inter nãm ⁊ virtutẽ infusam: illã qualitatẽ mediã nõ est necesse ponere: q: quecũq apparẽt incõueniẽtia de volũtate saluabunt sine ea. 29. Dis. 2ᵃ. q. vnica. D.

Res creata que nõ manet nisi p instãs creatiõis anihilatio eius nõ est in instãti: sꝫ i tpe hito instãti creatiõis: sicqḋẽ post instãs nõ est aliqḋ i tpe indiuisibilr imediatũ: sꝫ diuisibilr tali. s. imediatiõe qua cõtinuũ terminatũ est imediatũ suo termino. ⁊ h mõ motꝰ est imediatꝰ vltimo gᵉ: q: post illud stati est motus sicut diuisibile post idiuisibile qḋ est pñᵐ eius. 12. q. q. ĵ. 3.

Res sensibilis extra: causat fantasma ꝯfusuꝫ. ⁊ vnuꝫ per accñs i virtute fantastica repñtans. s. rẽ s̃m quãtitatẽ: figurã: colorẽ ⁊ alia accñtia sensibilia. ⁊ sicut fãtasma repñtat tm̃ ꝯfuse ⁊ p accñs: ita multi pcipiunt tm̃ ens p accñs: vitates aũt pure p̃cise sũt tales ex ppria rõe terminoꝝ: inquãtũ illi termini abstrahũt ab oĩb⁹ per accñs cõiũctis cũ eis. Nõ. n. hec ppõ. Omne totũ est maius sua pte. primo vã est: vt totũ est in lapide vel li

gno: sʒ vt totã abstrahit ab oib⁹ quib⁹ ꝯiūgit ꝑ accñs:
ꝛ iõ intellʒ qui nūq̄ itelligit totalitatē nisi in cōceptu ꝑ
accñs: puta in totalitate lapidis vel ligni: nūquã intel
ligit sincerã veritatē hui⁹ ṗncipij: q̃ nunq̄ itelligit ṗci
sam rõnē termini: ꝑ quã est v̄itas: paucoꝝ igit est ptin
gere ad rõnes eternas. q̃ paucoꝝ est hēc intellectio-
nes per se: ꝛ multoꝝ est hēc cōceptus tales ꝑ accñs: sʒ
isti nõ oñr distingui ab alijs ꝑ spālē illustrationē: sed ꝑ
meliora nālia: q̃ hñt intellm magis abstrahētē: ꝛ per
spicatiorē: vł ꝑꝑ maiorē inq̄sitionē: ꝑ quã cq̄ue īgenio
suo ꝑuenit ad cognoscēdū illas quiditates: q̃s ali⁹ nõ
inquirēs nõ cognouit. Et isto mõ itelligit illud Aug.
de vidēte in mōte ꝛ vidēte iferi⁹ aerē nebulosum: ꝛ su
perius aerē sinceꝝ. 9. de tri. c. 6. qui eni tm̄ itelligit se ꝑ
cōceptus ꝑ accñs: ipse est quasi in valle positus circū-
datus aere nebuloso. sʒ qui sepat quiditates itelligen
do precise eas cōceptu ꝑ se: que tñ relucēt in fantasma
te cū multis alijs accñtib⁹ adiūctis: ipse hʒ fantasma
inferius. s. aerem nebulosum: ꝛ ipse est in mōte inquan
tum cognoscit illaʒ veritatē: ꝛ videt veꝝ supra: vt istã
veritatē superiorē in virtute intellectus increati: que
est lux eterna. 3. Dis. ṗ. q. 4. T.

Respectu cuiuscuq̄ʒ aiati pt poni q̄ hēat duo agētia vel
quasi duo. q̄libʒ. n. forã vite ē excellētior simplr q̄cūq̄ʒ
forã mixtiõis: ꝛ ita qõcūq̄ʒ iducēs formã vite oʒ eē ꝑ
fecti⁹ seipõ vł alio vt ṗase idueit formã mixtiõis. ꝛ ita
lʒ ab eodē gñet corp⁹ mixtū i plãta vł bruto ꝛ iducat
aia: tñ ibi idē ē q̄si duo agētia: q̃ hñs i se rõnē ꝑfectio
ris ꝛ iꝑfectioris agētis. 11. Dis. 4ᵗ. q. 3. ĩ. Aa.

Respectus est eēntialr habitudo iter duo extrema: ꝛ iõ
sicut tollere terminū a d quē est respectus: est tollere vel
destruere respectū: ita tollere illud cuius est respectus
est tollere respectū ꝛ destruere rõnē respectus: nõ ĝ q̃
accñs respectiuū est accñs. ideo requirit subiectū vł fū
damētū: sʒ q̃ respectus est respect⁹ iõ reqrit cui⁹ sit: ꝛ
ad qõ sit ēt i diuinis. 12. Dis. 4ᵗ. q. 1. ĩ. D.

Respectus extrīsec⁹ aduentiēs pt fūdari sup fundamētū:
ex cui⁹ ṗncipijs nullo mõ egrediat: nec fundamētū ei⁹
ꝓximū opʒ determinari ad illū aliq̄⁹ ex rõne sua ꝓpria.
q̃ tūc nõ eēt respectus extrīsec⁹ aduenīēs: sʒ tm̄mõ de
terminat ad illū ab ipso agēte. 6. Dis. 4ᵗ. q. 10. ĩ. J.

Respectus finis nõ est illud: a quo ṗncipia sumūt in aliq̄
scia: sʒ illud absolutū: in quo fūdat respect⁹: ꝛ illud est
essentia hec. 4. q. ꝓl. ĩ. O.

Respectus nõ põt magis itrīsece aduenire fūdamēto q̄
q̄ necio sequat ipm posito termino. q̃ oino nõ põt in
esse fundamēto circūscripto termino: q̃ tūc nõ eēt re-
spectus sed forma absoluta. 6 Dis. 4ᵗ. q. 10. B.

Respectu nullius est cā finalis aliq̄: nisi respcū cui⁹ est cā
efficiēs: q̃ causalitas cause finalis est mouere efficiens
ad agendū. dei igit inefectibilis nihil est causa finalis.
sed illud primum dictum vulgatum debet intelligi: q̄
deus agit ꝑꝑ finem effectus: non propter finem sui: q̃
non est agēs sui. 1. Dis. ṗ. q. 5. ĩ. solone. 1. q̄õnis.

Respectus qui est presentia simplex magis ꝓprie reduci
tur ad gen⁹ vbi iter oia gña respectuū extrīsecus adue
niētiū: q̃ in plurib⁹ cū illo respectu cōuenit. ꝛ si forte
nõ sit ꝓprie in illo gñe: sequit q̄ decē genera non suffi
ciēter euacuarēt totū ens: qõ nõ est incōueniēs eo mo
do quo ṗhi loquunt de rõnib⁹ eoꝝ: q̃ nõ repugnat
sub ente inuenire aliquē respectū: puta angeli ad lapi-
dē qui nõ hʒ aliq̄ rõnē respect⁹ in gñe vt ipsi loquunt:
nõ tñ sequit ex hoc plura gña esse q̄ decē. sʒ q̄ rõnes
eoꝝ vel rõ alicuius eoꝝ nõ assignat sub rõne cōmuni
sicut posset assignari. 10. Dis. 4ᵗ. q. 1. ĩ. K.

Respu. non oia mala debet punire. sed qui cum hoc q̄
sunt punienda põt ista potestas iuste punire. talia aūt
sunt que corã iudice seculari sufficiēter possunt proba
ri. Et ideo non ledit respu. si diuinū iudicium excedat
iudicium eius vt aliqua reseruent diuino iudicio super
que non põt eē iustū iudiciū reipu. q̃ hõ videt ea que
patēt. deus aūt intuet cor. 15. Dis. 4ᵗ. q. 4. ĩ. F.

Restringendo diffinitionē ad qd ꝓprie dictū extra aiaʒ
diffinitio sacri nõ exprimit quid sacri. ꝛ ideo nõ pt eē
diffõ eo mõ quo est rõ entis ꝯpleti extra aiaʒ. sʒ eo mõ
quo diffinitio exprimit vnū ꝯceptū ꝑ se in intellu siue
ille cōceptus sit rei extra siue rõnis: bñ põt diffiniri. ꝛ
tm̄ ꝛ nõ aliter diffiniunt oēs intētiones logicales nõ
eni signãt quiditates extra aiaʒ. sʒ tm̄mõ cōceptus in
anima sed ꝑ se vnos. ꝛ sic habere diffinitioneʒ sufficit
ad sciētiã ꝓprie dictã. alioquin logica nõ eēt scia. in ta
libus diffõnib⁹ ēt inuenit genus dña ꝛ ꝓpriū eo modo
quo logicus loquit de genere dña ꝛ ꝓprio. q̃ inuenit
ṗdicatū in quid ꝛ in quale essentiale ꝛ in quale accidē
tale cōuertibile. ꝛ sic in rõne ṗdicta ponit signū vt ge-
nus ex institutione: ꝛ efficax vt dña. sensibile vero vt
fundamentū relationis. gra vero vel effectus dei gra
tuitus vt correlatiuū. 1. Dis. 4ᵗ. q. 2. J.

Resurrectio eoꝝ qui inuenient mortui in aduētu iudicij
precedet duratione resurrectionē illoꝝ qui inuenient
viui: sicut illi viui fm verba aplica prius rapient ob-
uiã: ꝛ ibi vt ꝓbabile est fʒ Aug^m morient ꝛ subito po
resurgent: ꝛ sic postea resurrectio eoꝝ sequet resurre-
ctionē illoꝝ qui erūt mortui. vnde dicit Aug. Si san-
ctos qui reperient xp̄o veniēte viuētes eiq̄ʒ obuiã ra-
pient crediderim⁹ in eodē raptu de mortalib⁹ corpo-
ribus exituros ꝛ ad eadeʒ mox imortalia redituros:
nullas in verbis apli patiemur angustias. hoc expsse
etiã vident v̄ba apli dicere. Mortui qui i xp̄o sunt re
surgent ṗmi deide nos ꝛc̄. vbi fm Au^m apls in se ac ēt
in illos qui secū viuebãt trãsfigurabat ꝑsonas illorum
qui inuenient viui. 43. Dis. 4ᵗ. q. 5. L.

Resuscitatio corpoꝝ ꝛ iudiciū pñt cōpetere xp̄o hoi vt
imperãti: sʒ iperio subauctētico: q̃ respectu illoꝝ põt
hr̄e oñiuʒ min⁹ ṗncipale salcē accipiendo resurrectio
nē pro illis ṗambulis que fiūt ministerio angeloꝝ: q̃
xp̄s hʒ imperiū efficax respectu ptātis angeloꝝ. simi-
liter hēbit impiū efficax illi⁹ inic ferēde ēt ipse fm na-
ram humanam. 48. Dis. 4ᵗ. q. 1. G.

Sacerdos itēdēs facē qõ fac ecclia legēs distiete
v̄ba canõis a ṗn⁹ vsq̄ʒ ad finē v̄e ꝯficē
nec ē tutū alicui se reputare valde ꝑitū õ scia sua: ꝛ dicē
volo vti ṗcise istis v̄bis ꝑ ꝯsecrõne sãguis: sʒ securior
est simplicitas: volo ista v̄ba ꝓferre sub ea itētiõe sub
qua xp̄s istituit ea eē ꝓferēda: vt q̄ ex xp̄i istõne sūt õ
forã: dico vt õ forã: ꝛ q̄ ad reuerētiã. 8. Dis. 4ᵗ. q. 2. E.

Sacerdos ita dimittit peccatū in penitētia sicut i baptis
mo ꝛ ita absoluit sicut baptizat: q̃ vtrobiq̄ʒ simplr ve
rū est q̄ ministrat sacr̄m: effectū aūt sacri ministrat cāt:
q̃ aliq̄d cāt ad qõ fm dispõnē seu pactionē dei regulr
sequitur effectus sacri. 14. Dis. 4ᵗ. q. 4. K.

Sacerdos priusq̄ ꝯsecret tenet laborare vt sit extra pec
catū mortale. si aūt ꝯtingat q̄ post cōsecrationē añ cō
cōicationē occurrat sibi memoria pctī mortalis oli cō
missi: de quo nõ precessit penitētia iterior vel exterior
tenet tūc hēre pniam interiorē anteq̄ percipiat. ꝛ dif-
ferre penitentiã exteriorem donec occurrat oportuni
tas confitendi. 9. Dis. 4ᵗ. q. vnica. E.

Sacr̄m ex v̄tute opis opati ꝯfert gr̄aʒ: ita q̄ nõ requirit
sibi bon⁹ mot⁹ iterior q̄ mereat gr̄aʒ: sʒ sufficit q̄ susci-
piēs nõ ponat obicē. sʒ in illis actib⁹ veteris legis nõ
cōferebat gratia ex hoc solo q̄ effectus non poneret
obicē. sʒ tm̄ cōferebat ex virtute boni motus interio
ris tanq̄ meriti. 1. Dis. 4ᵗ. q. 6. K.

Sacrm pncipale legis euāgelice p qd.i.intrat in eius obseruātiā debuit eē nouū τ ppriū illi legi: vt prius dcm est in.q.de instōne sacri in cōi.di.j. Debuit ēt istō sacrm eē euidēs i significatiōe.qr ista est lex veritatis euacuāns vmbrā. Et debuit esse copiosum in gratie collōne qr hec est lex grē. Jo.j. Gratia τ vitas p iesum xpm facta est. Debuit ēt eē facile. qr iugū xpi suaue est τ onus eius leue. Matth. 7. Itē debuit eē cōe: qr deus ad legē Moysi elegit vnū populū tm. sz ad nouā legē totū mūdū. In oēz terrā exiuit τc. hec quattuor ineniūtur in vno.i.in ablutione cū vbis: qr hoc euidēter significat mūdationē aie q̄ est effectus pncipalis τ dat grāz copiose. vñ i ps° dr aq̄ refectiōis. Sup aquā refectionis educauit me. Est τ facilis: qr nullo mō piculois sicut fuit circūcisio τ cōis oi sexui τ etati.3. Dis.4ª.q.4.B.

Sacrm nō hz aliq̄ vba pro foa. qr tūc nō eēt sacrm permanēs: cū vba nō pāt eē nisi i successione: tā ipsa cōsecratio sacri zsistit in fieri. τ iō reqrit aliquā formā vborū. sz illa nō est forma sacri sz zsecratiōis sacri. τ p tāto illa pñt dici vba sacralia: qr ad sacrm ptinētia: tāq̄ forma zsecratiōis eius. q̄ zsecratio est iceptio sacralis: sz nō oñr sic sacralia sicut vba baptismi: illa.n.sūt sacralia: qr foa sacri. Si aūt dis q̄ras que sit forma huius sacri: dico q̄ ipse spēs visibiles sūt mā.i. primū fundamentū relonis significatiōis τ ipsa significatio est ibi formale sicut in alijs sacramētis. Et si queras quid est in hoc fundamēto tanq̄ mā. aliud tanq̄ foa. Rūdeo q̄ nō est hic aliud tanq̄ mā τ aliud tanq̄ forma sicut est in alijs: cuius rō est. qr istud est pmanēs. τ iō nō pñt aliq̄ verba ad eius essentiā ptinere: in quocūq̄ aūt sacro distinguit materia τ forma signū visibile dr esse materia: verba vero forma. 8. Dis.4ª.q.1.G.

Sacrm vt est bonū mrimonū: nō accipit pro sacro noue legis: qr illud est sensibile: ista aūt idissolubilitas ē qd spūale in mētibus zhētiū. sacrm ēt mrimonij stati transit: qr cōsistit in fieri. ista aūt idissolubilitas manet τ est in esse quieto: nō in fieri sacrm ēt est dispō ad grām indigne suscipiētibus: nō aūt ista idissolubilitas. hoc.n.est intrisecū bonū ois mrimonij noue legis: ita qd impoīe est eē mrimōiū foalr sine illo: qd ē foa eius: sz alia duo bōa nō sunt intriseca mrimonio nec neccia ibi: foalr sz sunt ibi in obligatiōe: τ virtualr bonū q̄dē fidei seruāde in actu reddēdo cōiugi qd suū est: τ nō dādo alteri alienū: est.n.neccia in obligatiōe: τ q̄tū ad negatiuā salē est ibi obligatio semp: τ ad semp: quātū aūt ad affirmatiuā dicet in sequēti di. τ ideo nō seruās fidē peccat mortalr. 31. Dis.4ª.q.vnica.B.

Sacrū ministeriū reqrit mūditiā mētis τ carnis. pspicacitatē intells: τ fauorē affectus: ad que ois disponit cōtinētia: τ ad eoz opposita frequētia carnalis actus: nec in hoc oz aliqs dicere ecclīam sibi piudicare i suo iure. qr ecclīa cōiter nō cogit aliquē ad susceptionē ordinis sacri: τ satis publicauit. qr post talē ordinē susceptū suscipiēs est inhabilis ad zhēdū igit volūtarie incurrit talē inhabilitatē. 37. Dis.4ª.q.vnica.i.B.

Salomon fuit pessimus τ igratissimus hō deo suo. non solū in hoc peccauit: qr alienigenas duxit z legē etiaz de gētibus specialr phibitio. sicut in multitudine mulierū siquidē habuit sz vnā litterā. 700ªˢ vxores quasi reginas. τ 300ªˢ cōcubinas: cū tñ diceret lex spālr de rege Deutero. nō hēbit vxores plurimas que alliciant aium eius. qd forte spāliter dixit Moyses pp malitiam istius preuisam: vt si nō cōpesceret saltē zfunderet. ne alij etiā eū imitarent: τ qd peius est copulatus est eis amore ardētissimo in tm vt faceret eis idola τ tēpla ad colēdū deos suos. vnde nō sine cā subiūxit Moyses vt supra. que alliciāt aiaz eius: τ hec ois aggrauat singularis ingratitudo sapiētie eminētia sibi subito a deo zcesse: ita q̄ ista auctoritas nō requirit rñsionē sz solam detestationem. 39. Dis.4ª.q.1.G.

Sancti patres in limbo purgati fuerunt a peccato originali. τ tamē clausa fuit ianua vsq̄ ad solōnē pene debite. ita enim determinauerat deus: q̄ licz acceptaret passionē christi pulsam ad remittendū culpā originalem omni credēti: τ credituro illā passione: nō tamen remittebat penā illi pctō debitā.i.carentiā visionis diuine ppter passionē preuisam: sed pp ipsam exhibitā. τ ideo sicut illis patribus nō patuit ianua quousq̄ passio christi fuit exhibita: ita probabile est q̄ nec beate virgini. 3. Distinctione. 3ª.q.1.D.

Sancti in patria non habebant sitū in celo nisi erectum non autē sessionis: nā inclinatio partiū vr repugnare agilitati. sed erectio siue statio vidct esse situs zueniēs corpori inquātū est instrm anie: qr tūc magis aptū est τ pmptum ad opationē. vnde τ iacere magis vr eē situs naturalis corpori humano q̄ sedere: quod includit curuitatem partium. 49. Dis.4ª.q.14.L.

Sapiētia nō est spēs gñis: vt trāsfert ad diuina: nec sm illā rōnē trāsfert: sz sm rōnē sapiētie: vt est trāscēdēs. quō aūt tale pōt eē trāscēdēs dictū est superius in sol. principali arti 3. Dubiū tñ est de hac sapia: que est in nob. verū sit indiuiduū sapiētie trāscēdētis vel qualitatis: an vtrius tm: q̄ nō vtriusq̄ vr: qr nihil ide zunct sub diuersis pdicatis dictis in qd de eo nō subalternis. sapiētia aūt trāscēdēs τ qualitas nō subalterna sunt. ergo τc. Itē sapiētia trāscendēs est passio entis. g ens nō dr de ea in quid: nec eōuerso ex dist. 3. igit nec aliquid: in quo includit sapiētia trāscēdens: includit ens in quid: qr tūc illud esset ens p accns. includeret enim essentialiter rōnē subiecti τ passionis: que nō faciunt aliqd vnū p se: sz tm p accns. Si hec argumēta valēt vnū vr dādū.s. q̄ sapiētia in nobis vel sit tm. idiuiduū sapiētie trāscēdētis: vel tm gñis qualitatis. Nō vr dādū secundū: qr tūc nō esset in nobis perfectio simplr: qd vr contra Aug. 15. de trini. c. 4. Omnis circa nos creatura clamat τc. Si primū detur. ergo nos omnis habitus formaliter est in genere qualitatis: sed omnes sunt transcendentes: qui importāuit perfectionez simpliciter. 8. Dis.p.q.3.Ee.

Sapiētia est in re ex nā rei τ bonitas est in re ex nā rei sapiētia aūt in re formalr nō est bonitas in re: q̄ pbat. qr si infinita sapia eēt foalr ifinita bonitas: τ sapia in cōi eēt foalr bonitas in cōi. ifinitas.n. nō destruit formalr rōnē illius: cui addit: qr i quocūq̄ gradu itelligat eē aliq̄ pfectio: q̄ tñ gradus ē gradus illius pfectiōis: nō tollit rō foalis istius perfectionis pp istū gradū. τ ita si nō includit formalr: vt i cōi: nec vt ifinitū infinitū. Q aūt nō icludat formalr vt in cōi. h declaro. qr icludere formalr est includere aliqd in rōne sua essentiali: ita q̄ si diffō icludētis assignaret: iclusuz eēt diffinitio: vl pars diffōnis. Sicut aūt diffō bonitatis in cōi nō hz sapiaz in se: ita nec infinita ifinitā. Est igr aliq̄ nō idētitas formalis sapiētie τ bonitatis: ingtum eaz eēnt distincte diffinitiōes: si essent diffinibiles diffinitio aūt non tm indicat rōnē cātā ab intellectu: sed quiditatē rei. g nō est idētitas formalis ex parte rei. Et itelligo sic: q̄ itellectus cōponēs istā. sapia nō est bonitas formalr: non causat actu suo collatiuo veritatē istius cōpositionis: sz in obto inenit extrema: ex quoz cōpositiōe fit actus verus. Et istud argm de nō formali idētitate: dixerunt antiq doctores ponētes i diuinis aliquā eē pdicationez verā p idētitatē: que tñ nō eēt formalis. ita zcedo per idētitatē veritatē eē bonitatē in re: nō tñ formalr veritatē esse bonitatē. 8. Dis.p.q.4.I.Q.

Sapia lz abstrahat a sapiēte: qđ ē opatiu: tñ adhuc signat potētiā opatiuā vł pñ^m opatiuū ꝛ ideo nō abstrahit sūma abstractiōe: qꝛ po^o opatiua aliq̄ mō ꝯcernit aliqđ: ꝛ pp talē ꝯcretiōez aliqlē: aliq̄lr ꝯcedit ꝙ sapia est nata: nullo aūt mō ꝙ ēētia sit nata. 5. Dis. p̄. q. 1. ī. F.

Sciētia dei q̄ est ī deo q̄dā pfectio absoluta ē ī eo ex nā rei: sz ipa nō dr ars nisi ex respū ad alia obā vł aliquorū oboꝝ ad ipoꝝ. lz ḡ de^o pducat creaturas vt artifex: hoc tñ nō est vt ī scia fūdat respect^o rōnis q̄ sit rō qua pōt pducere: sed tñ vt ille hitus absolut^o qui dr esse ars inest ipsi deo 8. Dis. 3ª. q. vnica. ī. D.

Sciētia est obiecti sz ꝙ abstrahit ab exñtia actuali: alioquin scia posset qñq3 esse ꝛ qñq3 nō eē: ꝛ ita non esset perpetua: sed corrupta re corrūperet sciētia illius rei qđ falsum est. 3. Dis. 2ª. q. 9. ī. A.

Sciētiā eē vni^o ptis: ꝛ ita ꝙ nō possit eē alteri^o pōt impfectionē ī ea. silr ꝛ ī volūtate ponere eā eē vni^o: ita ꝙ possit eē alteri^o obi: volibilis ponit ī ea ipfectionē: tñ sciaz eē vni^o ita ꝙ nō sit alteri^o: ꝛ volūtatē silr: nullā ī pfectionē ponit sicut ꝛ potētia est vni^o oppositi ī actu determinate. qđ pducit ꝛ nō alteri^o. Dissile tñ est de potētia. ꝛ scia: ꝛ volūtate p h̄ ꝙ potētia vr dici eē vni^o oppositi tm̄: qꝛ tm̄ possit ī illđ: ꝛ scia ꝛ volūtas: nō ita ꝙ tm̄ sciat vel velit illđ. sz si accipiat sili mō ex vtraq3 parte eq̄lis ē determiatio ex vtraq3 pte: qꝛ qđlibz istorū est actu vni^o oppositi: nō amboꝝ: qđlibet ēt istorū pt eē vtriusq3: sz potētiā eē alicui^o: h̄ vr signare potentialē hitudinē ei^o ad illđ. Sciētiā vel volūtatē eē eius vr significare actualē hitudinē ad idē: nihil tñ mali sequit si sili mō accipiat hic ꝛ ide: qꝛ tūc sicut ad sciaz scit: ꝛ ad volūtatē velle: ita ad potētiā pducē: nō āt posse pducē: ꝛ sic ad potētiā posse pducere: ita ad sciaz posse scire: ꝛ ad volūtatē posse velle. 39. Dis. p̄. q. 1. ī. Q.

Sciētia nō reqrit ordinē determinatum ad scibilia: nec ordinē prioris: nec ordinē posterioris: qꝛ pōt eē siue respectu prioris: vt obti: siue posterioris potētia aūt reqrit determinatū ordinē ad terminū: vt prioris ad posteri^o: ꝛ ideo scia de necītate extēdit se ad oē ens: qꝛ oē ens est scibile: potētia aūt nō extēdit se vt ad obz ad oē ens: sz tm̄ ad ens possibile: qđ q̄ocūq3 sumēdo possibile natū est eē posteri^o. Et ideo nō est ad illđ qđ nō est natū eē posteri^o: ꝛ ideo nō ad illđ: qđ est natū eē ī psona infinita idē illi psone. 20. Dis. p̄. q vnica. G.

Sciētia p quā aīa reducit ō po^o eēntiali ad accñtalē est spēs itelligibilis ipsi^o obi. ꝛ ō illa ꝯcedo ꝙ ipsa est pñ^m actiuū respcū ꝯsideratiōis: sz illa spēs nō ē hit^o: de q loquimur: q est q̄litas derelicta ex actib^o freq̄nter elicit^o: ista. n. spēs pcedit nālr pm^m actū elicitū circa obm circa qđ est. Et lz ista spēs possz eē radicata ī itellu: ꝛ cū fuerit radicata possz dici hit^o: nō tñ ē iste hit^o: q̄ gnat ex actib^o frequētib^o: sic dcm̄ est ideo oia v̄ba q̄ loquunt de spe tāq̄ ō hitu: nō pcedūt ad itellm hui^o q̄nis. nec ēt illa: q̄ accipiūt sciaz p ista spe. D istō istoꝝ hituū. s. hitus q est spēs itelligibilis: ꝛ hit^o itellectiui pprie dicti patebit in 2^o lib. di. 3ª. 17. Dis. p̄. q. 2. Y.

Sciētia realiter refertur ad scibile non tantū vt cōsideratur ab intellectu. 30. Dis. p̄. q. 2. ī. G.

Sciētia speculatiua. qꝛ nō perficit hoiez ad bñ operādū ideo nō cōnumerat inter virtutes cardinales. minus enim est necessaria homini ad recte viuendum hūane ꝙ prudentia: ꝛ etiam ꝙ fides ad recte viuendum pollitia ecclesie. 34. Dis. 3ª. q. vnica. ī. E.

Sciētia stricte accipiēdo pro hitu acq̄sito ex speculationib^o: nō est pprie quo speculamur: sed quedā inclinatio ad faciliter ꝛ delectabiliter speculandū. illud autē quo vt pñ^o actiuo ex parte obiecti speculamur: est species intelligibilis, 17. Dis. p̄. q. 2. ī. Y.

Secūdū Aristotilē pmo ethi. vna hyrundo nō facit ver. sic vnus actus ꝛ silr vnus euētus effectus fortuiti nō facit hoiem dici bene fortunatum sed quando accidit ei vt in pluribus. 21. q. 9. ī. F.

Secūdo baptizās ignorās illū eē baptizatū prius: non est irregularis: nō. n. tenet q̄cūq3 sacerdos facer strictā inq̄sitionē an vetula baptizauit paruulū in domo: nūc aūt nō magis vr ille puniēd^o: q̄ scđo baptizat: ꝛ ignorāter ꝙ qui secūdo baptizat: imo min^o: qꝛ ille vr querere salutē suā ne sit in dubio neq3. n. auctoritas huius ca. q̄ bis vr satis certa: nullus. n. pt infligere irregularitatē toti ecclesie nisi caput totius ecclesie. 6. Distinctione. 4ª. q. 8. ī. B.

Secūdū cōez ꝓcessuz ꝛ ordinē reuelātur maiora dei mysteria supiorib^o prius ꝙ iferiorib^o. ꝛ ita supiores mittūtur ad iferiores loquēdo ꝛ illūinādo eos iteri^o. ꝛ alq̄ inferiores mittunt exterius ad illa reuelata nunciāda hominibus vel explēda. ꝛ ita nō omnes communiter mittuntur extra. 10. Dis. 2ª. q. 1. A.

Secūdū eādē rōnē formalē respicit spes obz ꝛ tētio. sic eadē rō formalis est tēdēdi in illđ ꝛ q̄escēdi ī eo: sz diūs est, qꝛ illud obz est diuersimode approximatū. qꝛ abñs vel approximatū impfecte desiderat. pñs aūt vel pfecte approximatū: amat: sicut in nālibus ignis magis ꝛ minus approximatus causat calorē remissum ꝛ intensum: nō tñ calor in igne est minus rō actiui in cāndo vł calefaciendo hoc vel illud. 26. Dis. 3ª. q. vnica. ī. C.

Secūdū ordinē subaꝝ attēdit ordo qualitatū. subq̄s. n. nobilioribus corrñdēt q̄litates nobiliores: nō aūt sic corrñdet ordo quātitatū. nō eni semp nobilior substātia est maior in quātitate maxima enim corpora in genere corruptibiliū sunt elemēta: ꝛ tñ sūt imperfectissima. illud aūt videt pfectius qđ pportionalr correspōdet in sua pfectiōe pfectiori. 12. Dis 4ª. q. 2. D.

Secūdū psone ex vi sue pductiōe ꝯpetit qđ est notitia declaratiua: qꝛ est pducta p actū meritorie expm̄ētis talē notitiā. ꝛ ideo a pprōpate dñr de ea q̄ ptinēt ad perfectionē cognitiōis actual: magis tñ ppe dr sapia: sic loquit apls ꝙ ars sic loqt Aug. qꝛ ex pductiōe sua magis ē notitia dclaratiua eꝛnoꝝ ꝙ scibiliū. 1. q. q. V.

Secūdū veritatē illa diuisio q̄litatis ī q̄ttuor spēs nō est pprie gnis in spēs sz est tm̄ fm quosdā modos diuersos cōuenientes diuersis qualitatibus: ꝛ forte eidē qualitati in se fm essentiaz possent cōpetere plures modi qui ponunt in diuersis q̄litatib^o. 6. Dis. 4ª. q. 10. N.

Securitati videt opponi timor. timor autem vel est de malo infligēdo vel de inflicto cōtinuādo: pcedente tñ apprehēsione talis mali: nec opz ꝙ illa apprehēsio sit dubia: vnde lōge distat dubitatio ꝛ timor. nō solū. qꝛ dubitatio pertinet ad intellm: timor ad appetitū: sz ēt qꝛ timor in appetitu nō necessario pexigit apprehēsionem dubiā mali. 49. Dis. 4ª. q. 6. P.

Semp fuit miraculū vsq3 ad mortē in xpo qđ simul fuerūt beatitudo ꝛ mortalitas propter repugnātiā effectuū. ꝛ sicut h^o dolor partis sensitiue redundabat vsq3 ad supiorē partē anime ita illud fuit miraculū contra effectum beatitudinis. 49. Dis. 4ª. q. 12. G.

Sensibilia cōmunia solū faciūt admodū immutādi ipm sensum. vel si cum sensibili proprio causet ppriam speciē cōe sensibile: alioquin quomodo proprie sentiret: nō tñ potest istā causare sine sensibili pprio ꝯcomitante: nō quidē quin illud sit pus: ꝙ q̄litas sensibilis prio. ꝛ ita sz se possibile separi ab illa: sz nō pus ī agēdū in sensuz: ꝛ sic inq̄tū hmōi nō est sepabile a sensibili proprio: ꝛ forte rō est: qꝛ sensus est prio potētia receptiua sui obi pprij: ꝛ ideo a nullo alio pōt recipe aliū actū nisi prius nāliter sit in isto actu, 12. Dis. 4ª. q. 3. Cc.

Sensibilia possunt imutare intellm̄ pro statu isto nō aūt mere itelligibilia: ñ q2 illa nō sūt actiua nec: q2 itellect̄ nō est passiuus respu eo2 absolute: sz q2 pro statu isto impedit̄ ne patiat̄: vel recipiat a talib9 imediate: amoto aūt tali ipedimēto: tūc recipiet sicut erit in beatitudine. tunc eniz loquet̄ angelus homini beato: z homo beatus alij homini beato: sicut dictum est priun angelum loqui intellectualr̄ angelo: q2 tunc secundū pmissum salua. in Matth. erimus sicut angeli dei. z ex hoc patet quare doctor nō pōt cāre sciētiā in discipulo: nō pp defectū virtutis actiue in sciētia docentis: sed propter capacitatē itellc̄s discipuli pro statu isto: pro quo habet impedimētū: ne sic imutet̄: q2 pro statu isto determinat̄ ad fantasmata sicut ad ipsiuz imutantia sicut dictum est. 11. Dist. 2a. q. vnica. F.

Sensus non discernit in aere spiritus seu vapores ab aere: z tamen spiritus vel vapores in aere non sunt eiusdem speciei cum aere. 12. Dist. 4a. q. 4. j. B.

Sensitiua z vegetatiua in homine eadem anima est cuz intellectiua ex. 2. lib. di. j. q. 6. z dist. 16. z di. ii. ar. 2. q. j. 44. Dist. 4a. q. 1. A.

Septem sunt pene canonice: videlicet depositio: degradatio: infamia: irregularitas: excōicatio: interdictum: z suspensio. 25. Dist. 4a. q. 1. i. A.

Sermo audibilis est signum rememoratiuū respectu cōceptus: ita q2 facta imutatione sensus ab ipso sermōe: z vlterius intellecta natura eius inquātū talis natura est intellc̄s cognoscens ipsum esse impositū ad significandum talē naturā ex collatione eius ad illud aliud: itelligit illud aliud nō ita q2 sermo p aliquā formā causet cōceptū de aliqua re: sed sermo est prius ad cōceptuz de re: qui causat̄ per propriā spēm rei vel fantasma in aīa. qd pz: q2 quātūcūq3 sermo pferret̄ si audiēs non haberet in se spēm rei prolate: nullus cōceptus causaret in eo de illa re. vnde per voces nō itelligimus res: nisi quarum habemus species. sed q2 actualiter eas cōsideremus: hoc est propter collationem signi ad signatum. 1. Dist. 4a. q. 5. L.

Si absolute pmittat̄ quicūq3 angelus malus vti sua potētia cognitiua nāli pōt itelligere qdcūq3 itelligibile cātum z p ɔñs posset itelligere cogitatiōes cordiū z mysteria gratie. ex quo posita sunt in effectu: sz sicut dicit magr̄. lib. 2. dist. 7. multa possent ex nā sua que nō permittunt̄ eis: z ita supponit̄ q2 nō pmittit̄ angelo malo videre secretū cordis. z hoc mō z nō alio posset videre corp9 xp̄i in eucharistia. sic ḡ supponit̄ q2 nō pmittitur videre mysteria grē. z sic exponēda est auctoritas Ambrosij de mysterio incarnatiōis nō absolute quin quilibet angelus malus posset videre vel cognoscere integritatē marie tā in mēte q̄ in carne eque sicut pōt cognoscere tactū digiti ad digitū vel aliā intellectiōez nālē alicuius intellectus: sz nō fuit pmissus pp certas causas ne ipediret redēptio nr̄a. si. n. cognouissent nūq̄ dn̄m glorie crucifixissent. Lātuq̄ me redimi ei9 morte procurassent. 10. Dist. 4a. q. 8. N.

Si accipiat̄ posse peccare pro fundamēto illi9 respect9: qd quidē fundamētū est pn̄m actus. cui annexa est deformitas pōt eē po libertatis huī9: nō dico libertatis absolute q̄ abstrahit a creata z increata. sz ē po libertatis create. vñ deformitas act9 magis ɔuenit libero arbitrio igr̄ū creatū q̄ igr̄ū liberp. 23. di. 2a. q. vica. i. F.

Si accipiat̄ act9 put distinguit̄ ɔ potētiā fm̄ que. s. actū
t.c.2.4 z potētiā totū ens diuidit̄. sic act9 nō ɔuertit̄ cū fore
t. 27. fm̄ hoc enim omne qd est extra causam suā est i actu:
t.c.23. z fm̄ hoc ēt pruatiōes dicunt̄ eē actu. vñ cecitas dr̄ eē
t.49. actualr̄ in oculo carente visu. sicut dr̄ in. 4. z. 7. meta.

Si aūt loquaris de actu fm̄ qd loquit̄ phūs. 7. meta. s. fm̄ qd est act9 receptiuus z actuās z distinguēs. sic distinguit̄ ɔ receptiuū: z mā est receptiuū illo modo. z non est actus. 12. Dist. 2a. q. 2. j. F.

Si Adam fuisset dānatus pro illo peccato transgressionis nō fuisset ita grauiter punitus sicut multi alij peccatores. 21. Dist. 2a. q. 2. D.

Si Adā habuisset alimentū nostrum fuisset mortuus senio. hoc de rōne alimenti pz: q2 nō qdlibet hēt generari ex quolibet sicut ex termio. sz determinatū ex determinato: z ideo ex alimento puriori z meliori generat̄ melior sanguis: z ex sanguine puriori generat̄ caro solidior z pmanētior: vñ ex alimēto corrupto z impuro generatur caro valde fluida. igit̄ impuritas alimēti Jesu xp̄i respectu alimenti Ade fuisset in Jesu Xp̄o sicut in nobis cā extrinseca corruptiua: q2 nō fuisset ex parte alimēti ita pfecta restauratio sicut deperditio. Sed posito q2 habuisset esum ligni vite fuisset ne corpus ei9 icorruptibile: Dico q2 nō: sz hūisset cām intrinsecā moriēdi: q2 ois virtus nālis relicta sibi nō pseruata p aliqd donū collatū agēdo in aliud nāle repatit̄ z debilitat̄: z tm̄ agere posset q2 debilitabitur intantum q2 nō posset sufficienter agere ad ɔseruationē sui indiuidui: vt pz de vtute nutritiua i nobis: q̄ lōga actōe i alimēta z ex ɔuersiōe diutina tādem debilitat̄ ita vt nō possit pl9 ɔuertere: talis fuisset nutritiua xp̄i sibi derelicta. z iō tādē debilitata: nō potuisset amplius restaurare. igr̄ debilitas vtutis: z ipuritas alimenti extrinseci fuisset sufficiēs cā sue mortis nālis. 16. Dist. 3a. q. 2. L.

Si Adā hodie viueret nō posset ducere aliquā vxorem. forte ēt post multiplicationē humani gñis si stetissent in innocētia fuisset phibitio i qbusdā gradib9 vltra p̄m. sz i p̄n° nō potuit fieri. q2 nō erāt alie femie q̄ sorores. In lege mosayca erat phibitio q̄tū ad qdā grad9 vlteriores vt pz leuiti. 18. i lege aūt euāgelica fuit aliqñ phibitio vsq3 ad 7m gradū pz p magr̄z i lr̄a. sz sub Innocētio 3° restricta est vsq3 ad 4m gradū iclusiue. extra d ɔsan. nō dz. phibitio copule ɔiugal 4m ɔsanguitatis gradū d cetero nō excedat. z assignat rōnē. qm i vlteriorib9 gradib9 iā nō pōt absq3 graui dispēdio obseruari. z post approbat z ratificat p futuro. cū ḡ inquit lex vsq3 ad 4m gradū phibitio ɔiugalis copule sit restricta. s p non hī ɔsilio. z lr̄a. ita eā volum9 eē ppetuā nō obstatib9 ɔstōnib9 sup h dudū editis vl ab aliqu vl a nob. z i eodē. c. reuocat oēs phibitiōes de ɔiugio ɔhendo in 3° z 4° gñe ɔsanguinitatis. z de sobole suscepta ex scdis nuptijs cognatiōi viri prioris de nō copulādo. q̄ phibitiōes multas difficultates iducebāt (z vt dicit) aliqñ periculū aiar. 40. Dist. 4a. q. vnica. D.

Si ad perseitatē ppōnis sufficiat q2 subiectū icludat i suo intellc̄u cām inherētie pdicati ad subiectū: z nō reqrat q2 subiectū dicat cōceptū vnū: posset cōcedi q2 hec: xp̄s est homo: semp fuit vā. Sed magis credo q2 requirit̄ hoc z pl9. s. q2 sbtū hēat ɔceptū vnū. vel si non: sz icludat ɔceptus plures opz q2 rō eius sit in se vera anteq̄ aliquid verificet̄ de eo. 22. Dist. 3a. q. vnica. j. M.

Si aliquis intellc̄s non possit intelligere geometricalia: posset aūt alicui credere de geometricalibus: geometria esset sibi fides: nō scia: esset tn̄ in se scia: q2 obiectū geometrie natum est facere de se scientiaz in intellectu proportionato. 3. q. pl. j. A.

Si aliqd est idē eēntialr̄ eēntie: illō est actu i deo mere ex nā rei: z hoc siue sit idē eēntialr̄ idētitate adeq̄ta sicut in creaturis est illud idem quod intelligit̄ per diffinitionem ei qd intelligitur per diffinitū. siue sit idē tanq̄ inclusum essentialiter in illo quomodo illud qd intelligit̄ per partē diffinitionis posset dici idem ei qd intelligit̄ per diffinitum. 1. q. q. 3.

Si aliquis intēdit in principio misse celebrare missam:et
postea est distractus:non hꝫ actualeꝫ intētionē:qꝛ est
distractus:pꝫ qꝛ non intelligit tūc illud in actu:ꝗ nec
vult illud in actu:nec habet tm̄ intētionē habitualeꝫ:
qꝛ talē hꝫ dormiēs.habet ꝗ se medio modo:ꝛ hāc eiꝰ
dispositionē dico intētionē v̄tualē:qꝛ.s.virtute alicuiꝰ
intētionis ꝑus habite actualiter facit oīa que facit ex
illa: tanꝗ̄ ex radice:ita quod illa intētio actualis fuit
principiū ordinatū ad oēs istos actꝰ:ꝛ hꝫ in se virtua
liter intētionē ꝓptiā cuilibet istoꝝ actuū:sicut intētio
finis hꝫ in se virtualr intētionē ꝓptiā cuiuscūꝗ ordi
nati ad finē:ꝛ pro tāto manēte intētione cuiuscūꝗ ad
finē ordinati:manet ista intētio actualis ꝑma v̄tualr
in oībꝰ istis:hoc modo intēdēs ire ad scm̄ Jacobum
ex intētione huius finis ordinat multa alia necessaria
ad illū finē exequēs aūt illa ordinata nō semꝑ cogitat
de sancto Jacobo:nec de reuerētia eiꝰ:dico tn̄ qꝺ sem
per meret:qꝛ vl' hꝫ intētionē eoꝝ ꝗ̄ sūt ad finē illū: cu
ius est prima illa intētio:vel hꝫ actꝰ aliquos sequētes
ex illis intētionibꝰ:lꝫ cū illis actibꝰ ꝯcurrāt aliꝗ actus
distrahētes ꝛ ab intētiōe illa ꝑma : ꝛ ab intētionibus
ꝓpriis eoꝝ que sunt ad illū finē:sicut declaratū est se
cūdo libro dis.41.ꝛ in.3.dis.15.vbi dictuꝫ est ꝙ forte
martyres in actu sustinēdi martiriū nō habuerūt intē
tionē:nisi istam virtualeꝫ: qꝛ imēsitas penaꝝ absorbe
bat forte vsuꝫ rōnis.ista tn̄ ꝑ passio penaꝝ erat ꝗdaꝫ
effectus deriuatus ex intētiōe seruādi fidē dei : ꝛ ideo
dū durabat passio:durabat semꝑ ista intētio virtualr
sicut in effectu.6.Dis.4ª.q.6.ꝭ.A.

Si aliquis extraxerit de religione aliquē iā obligatū ad
religionē obligōne ꝓfessiōis:tenet agēad restōnē:vt.s.
ille redeat ad religionē. Sed si aliquē dispositū ad in
trādū retraxit ne intraret:qꝛ interest inter hec ꝛ ꝓpe eē:
nō tenet ad tātā restōnē religioni ad quātā si fuisset in
religione.sꝫ tenet ad aliquā restōnē: puta ad aliqualē
inductionē alteriꝰ aliqualr equiualētis ad igressuꝫ illi
us religionis.ꝛ h̄ intelligēduꝫ est si illū retraxit inten
tione dānificādi religionē : si autem intētione ꝯsulēdi
vtilitati ꝓprie sine fraude nō tenet religioni:sꝫ in prio
casu ꝛ in 2° tenet ꝑsone quā retraxit:vt in ꝑsuasioni
bus:ꝛ aliis bonis spūalibꝰ ad equiualētiā bonis illis
in qbꝰ illū retrahēdo dānificauit.15.Dis 4ª.q.3.R.

Si aliꝗd posset esse s̄m se in potētia passiua determinā
te ad aliqꝺ genꝰ physicū:ꝛ nō est determinate in potē
tia passiua ad aliquā spēꝫ illius generis: tūc ab eodeꝫ
reducit illud ad actū illiꝰ gn̄is ꝛ spēi: sicut si superficies.
vn̄ superficies sit ex se determinata ad colorē:ꝛ nō sit ex
se determinata ad albedinē vel nigredinē:tn̄ ab eodē
agēte reducit ad actū coloris ꝛ alicuius coloris qꝛ nō
est colorata:nisi qꝛ sic est colorata:ita dico hic ꝙ lꝫ an
gelus sit in potētia ad vbi in cōmuni ꝛ nō ex se deter
minatus ad h̄ vbi vel illud:tn̄ ab eodē agēte reducit
ad hoc vt sit actualr i loco:ꝛ i hoc loco vel illo. illud
aūt quo primo ꝑt eē i loco est a deo ꝓducite ipm̄ sup
creaturā corporalē cōtinētē:sꝫ ex tūc potest reducere
seipsum ad actū istū 2.Dis.2ª.q.6.N.

Si aliquo modo generatio est prius paternitate in crea
turis:non tn̄ est vt fundamētū:sꝫ ipa potētia gn̄atiua
siue nā que generat est fundamētū. sꝫ est ꝑuia vt dispo
sitiua sine qua nō exñte pr̄nitas nō inest:ita ꝙ ibi est di
stinctio sicut est inter dispositionē ꝑuiā ꝛ terminū cōple
tuꝫ. Patet ergo ꝙ ista rō distinctionis nō manet in di
uinis:qꝛ ibi nō est gn̄atio nisi completa ꝛ necessario se
cū ponēs terminū inesse.nec est pr̄nitas ꝯtis cōicatio
nem:sed perpetue cōicationis.4.q.q.S.

Si ante passionē aliꝗs iudeus ad ꝑdicationē xp̄i vel pe
tri paruulum suū baptizasset ꝛ nō circūcidisset: si par
uulus fuisset mortuus:saluatus fuisset:qꝛ recepit gr̄aꝫ
in baptismo.a prima enim institutione baptismus cō
tulit gratiam.3.Dis.4ª.q.4.ꝭ.F.

Si arguat mēsuratū nō pōt eē sine mēsura. R̄ndeo hoc
veꝝ est de mēsura rei in eē ꝗditatiuo:ꝛ rō est: qꝛ men
suratū tale depēdet a mensura tali.ex.5.meta.c.de ad t.c.20.
aliꝗd qꝛ refert ad ipꝫ ꝛ nō ecōuerso sicut scibile est mē
sura scie:qꝛ scia depēdet ad ipm̄.nō est aūt verū ō mē
sura accñtali que per applicationē vl' coextēsione mē
surat:sicut vlna mēsurat pānū.pꝫ.n. ꝙ quātitas panni
nō depēdet a quātitate vlne:ꝛ h̄ solo mō motus ꝑmꝰ
acceptus s̄m suā extēsionē successiuā cū ratione mensu
rationis ad alios motus est mēsura eoꝝ ꝑ applicatio
nē vel coextēsionē:nō aūt ꝑ terminationem dependē
tie essentialis eorum.48.Dis.4ª.q.2.J.

Si articuli distinguant quātū ad ipsa credita:sic sūt.14.
articuli. Si aūt distinguant s̄m numeꝝ illoꝝ qui pri
mo articulos distinxerūt sic sunt.12.s̄m numerum.12.
apostoloꝝ. Si ꝑmo mō tenet : aut articuli fidei sunt
de deo tm̄.aut ō deo rōne nāe assūpte. Si prio modo
hoc cōuenit tripl'r:qꝛ aut de deo rōne nāe vel eēntie.
ꝛ sic habet hic articulus. Credo in vnū deū. Aut rōne
personaꝝ.ꝛ sic sunt tres articuli s̄m ꝙ sunt tres perso
ne. Primus. Patrē oipotētē.scd's. Et in Jesum xp̄m
filiū eius vnicū dn̄m nr̄m.tertius. Credo in.s.s.aut rō
ne effectus dei.ꝛ sic sunt.3.articuli de deo.primus quā
tū ad creationē. Creatorē celi ꝛ terre.scd's quantū ad
gratificationē. Remissionē pctōꝝ.tertius quātuꝫ ad
glorificationē. Carnis resurrectionē.ꝛ vitā eternaꝫ. ꝛ
sic habent.7.de deo rōne dei tm̄. Aliꝗ tn̄ icludūt opꝰ
creationis in primo articulo qꝺ ꝑtinet ad vnitatē eēn
tie.ꝛ vltimū opus diuidūt in duos articulos.s. Carnis
resurrectionē.dicētes vnū articulū.ꝛ Vitam eternam
aliū. Sed prima di.est melior qꝛ aplus ponit vnū arti
culuꝫ de creatione per se ad Hebr. Fide intelligimus
aptata eē secula verbo dei vt ex inuisibilibꝰ visibilia fie
rēt. Articuli ꝑtinētes ad deū rōne nāe assumpte sunt
etiā.7. Primus ꝑtinet ad cōceptionē. qui cōceptꝰ est
de.s.s.scd's ad natiuitatē.natus est ex Marie virgine.
3ªad passionē.passus sub pōtio pilato.4ª ad descēsio
nē ad inferos.descēdit ad inferna.5ª ad resurrectio
nē.tertia die resurrexit a mortuis.6ªad ascēsionē.ascē
dit ad celos ꝛc̄.7ª ad iudiciū inde venturus est iudi
care viuos ꝛ mortuos.25.Dis.3ª.q.1.C.

Si btitudo accipiat ꝓ aliqua ꝑfectiōe ꝑmanēte vt ꝑmo
nēs quātācūꝗ intēsa ꝑpetuitas nō includit in ratiōe
eius:qꝛ quecūꝗ ꝑfectio ꝑmanēs ꝛ quātacūꝗ eadeꝫ ꝛ
eq̄lis pōt eē per instās vel cuꝫ aliquo breui tpe:que ꝛ
quāta pōt eē toto tpe.eque.n.ꝑfecta est albedo vnius
diei sicut vnius anni.i.ethi.49.Dis.4ª.q.6.M.

Si beata virgo fuisset in conceptiōe filii i sūma plenitu
dine gratie:ad quā deus disposuit eā pductura si postea
fuisset baptizata nullaꝫ ibi gratiā recepisset de nouo:
tn̄ baptismus nō fuisset in signum falsum vel incertuꝫ:
qꝛ gratiam significaret:vel tunc fieri vel prius datam
tunc inesse.1.Dis.4ª.q.6.ꝭ.M.

Si beatus dimitteret sibi posset in actū peccati venialis
sed non esset sibi venialis rōne precepti qꝺ hꝫ de semꝑ
eliciēdo illū actū beatificū.ꝛ nō diuersificādo nō solū
ad oppositū sꝫ nec ad disparatū.ꝛ ꝓpter preceptū de
semꝑ operādo optima:esset sibi quecūꝗ deordinatio
talis mortale pctm̄.21.Dis.2ª.q.1.ꝭ.D.

Si bonus angelus baptizaret in corpore assūpto cū oī
bus ꝑdictis ꝯditionibꝰ:tūc supponēdū eēt veꝝ eē eiꝰ
baptismū:qꝛ nō fieret nisi de ꝑcepto dei:nec eēt ille ba
ptizatus ab angelo iteꝝ rebaptizādus:sicut Michael
ꝓhibuit eps̄o dedicare ecclesiā suam in mōte gargano

Si fuiss; miraculũ q gloria aĩe xp̃i nõ redũdabat in corpus: necẽitas fuit q p toto corpis flueret p sudorẽ: ⁊ alis ɔsumptiões; qr activo ⁊ passivo nalib⁹ approximatis necesse ẽ seq̃ ɔsumptiõez. si alter bẽat oñiũ. sz in corpe xp̃i fuerũt calidũ ⁊ humidũ ⁊ aliqd oñ ũ vnius sup alterũ ⁊ virtus nutritiua nõ sufficiebat ex alimẽtis restaurare deperditũ ex mutua actiõe: iõ necessario fuit fluxus partiũ ⁊ corruptio. 16. Dis. 3ª. q. 2. ĩ. L.

Si fuiss; ꝓpagatio in statu innocẽtie: nõ fuisset pctm̃ originale ɔctũ: ⁊ ꝓna ad ɔcupiscẽdũ imoderate delectabilia. sic exẽplificat. c. 5. de naui fracto gubernaculo: ⁊ de eq̃ fracto freno q̃ dimittit sibi. ⁊ ex h̃ exequit motũ inordinatũ quẽ cohiberet illud frenũ. Sic ad ꝓpositũ p h̃ soluit 2ª. q. q̃ querit qd sit pctm̃ origiale. Est. n. formalr carẽtia iustitie originalis debite ⁊ nõ q̃litercũq; debite: sz debite: qr accepte in p̃° parẽte ⁊ in ipso amisse. ⁊ iõ adã nõ hũit pctm̃ originale: qr illõ debitũ ñ fuit ad ipz traductũ p aliquẽ parentẽ sz ipe i se accepit illã iustitiã ⁊ actu suo amisit. 32. Dis. 2ª. q. vnica. ĩ. B.

Si hostia ɔsecrata a xp̃o i cena in pixide fuiss; in triduo fuars ꝑmansiss; ibi eadẽ res p̃° ɔtẽta. illud aũt in qd p̃° fiebat ɔuersio nec fuit mã p̃ª nec accñtia nec cõpositũ ex mã ⁊ accñte. g̃ ɔpositũ aliqd ex mã ⁊ forma sibi. illõ g̃ ꝑmãsiss; in triduo: sz tũc ñ erat ɔpositũ ex mã ⁊ aĩa itellectiua: qr xp̃o vẽe fuit mortuus in cruce. ⁊ ita aĩa itellectiua vẽe fuit sepata: sz nõ p̃t eẽ sil sepata ⁊ vnita eidẽ corpi. ex di 10. 11. Dis. 4ª. q. 3. j. P.

Si sacerdos nullo mõ vellet baptizare: nisi ꝑ actu baptizãdi recipiat p̃ciũ: ⁊ sic sit pfecte symõiacus: qr vẽdẽs sacrm̃: nullo⁹ recipiẽdus ẽ baptismus ab eo. neq; pro adulto: qr peccaret mortalr ⁊ nõ obligat ad recipiendũ sacrm̃: qñ nõ põt recipe sine pctõ mortali: neq; ꝓ ꝑuulo suo. Esto ẽt q nullus eẽt q̃ vellet baptizare in ꝓuincia: ⁊ si arguas tũc expõit puulũ suũ piculo dãnationis. Rñdeo baptizet ipse si possit: vtpote si nõ est mancus vel mutus vel si nõ possit iuenire aliquẽ in baptizãdo puulũ suũz nisi emẽdo baptismũ: oz dimittere puulũ mori sine baptismo: qr nõ sũt faciẽda mala: vt inde veniãt bõa ad Ro. ⁊ qlz magis oz diligere seipz q̃ ꝓximũ: ⁊ p ɔñs magis in seipso vitare pcm̃ mortale q̃ in alio dãnationẽ: tñ ille casus de difficili vel nũq̃ ɔtingeret: qn sine symõia cõmittẽda ex pte baptizãdi vl offerẽtis puulũ baptizãdũ possit baptismus hẽri. si. n. ille sacerdos vellet vẽdere aquã suã: ⁊ nullo⁹ alr ɔcederet eã põt ipsa emi. Esto ẽt q sit ɔsecrata: sz nullo mõ hñdo oculũ ad ɔsecrationẽ: qr tm̃ valeret q̃tũ nõ ɔsecrata. sic. n. lz vẽdere calicẽ ɔsecratũ: nullo mõ oculum hñdo ad emẽdũ vel vẽdendũ ɔsecrationẽ. si aũt sacerdos nitat vẽdere actũ baptizatiõis põt ille q̃ offert puulũ emere: nõ intẽdens actũ illũ emere inq̃tũ ẽ sacrale: sz laborẽ sacerdotis in illo actu: sic ɔducunt hodie sacerdotes ad celebrãdũ missas: nõ vt ipsi vẽdãt ⁊ alij emãt actũ celebratiõis inq̃tũ ẽ sacrale: qd absit: sz ipsi vẽdũt laborẽ: ⁊ alij emũt eũ: qr oz vnũquẽq; de suo labore talr q̃lr victũ ⁊ vitã acq̃rere. 5. Dis. 4ª. q. 2. D.

Si in martyribus expositis maximis tormẽtis intellect⁹ habuit vsum suum hoc fuit ex speciali gratia creatoris. 15. Dist. 3ª. q. vnica. ĩ. D.

Si instrm̃ ponat ꝓprie actiuũ ad aliquẽ terminũ necẽ est ipm̃ hr̃e formã aliquã intrinsecã actiuã vel in eẽ q̃eto añ oẽm motionẽ alterius agẽtis: vel in fieri qñ totalr mouet a superiore agẽte. si. n. neutro mõ hẽat formaz actiuã: nullo mõ ꝓprie aget. cũ. n. actus p̃mus sit p̃ncipium actus scdi: qd nullũz actũ p̃m hz in se actiuam in suo ordine: in nullum actũ 2m põt in illo ordine: alioqn qdlz posset poni instrm̃ respcũ cuiuslz: ⁊ posset dici qd deus ꝑ muscã vt ꝑ instrm̃ crearet angelum: qd nihil est: si. n. alicui nãe repugnat qd sit p̃n^m actiuum aliquarũz actionum: nõ est possibile qd ꝑ potentiam q̃cuq; sit p̃n^m illarum: ⁊ si. n. posset deus absolute creare frigus: non tñ posset ꝑ calorem: ita qd calor sit in aliquo ordine cã actiua respcũ frigoris: vel in aliquo alio exẽplo vbi talis esset repugnantia ad agendũz. Ex h̃ pz qd instrm̃ si ponat ꝓprie agere ad effcm̃ vel hz in se formaz actiuam in esse q̃eto añ motionẽ: sicut cã scđa: vel saltẽ in motione actuali recipit formã actiuam: q̃ agit in suo ordine agendi: ⁊ hoc vel ad terminũ p̃ncipalẽ: vel ad aliquã dispõnem p̃uiam vt sic vlr sit ista ꝓpõ vera: oẽ instrm̃ qd est proprie actiuum: vel agit ad aliquam dispõnem p̃uiã termino p̃ncipali. vel ꝑ aliquã formaz intrinsecã attingit terminum p̃ncipalẽ: lz in virtute p̃ncipalis agentis: ⁊ hoc siue illa forma intrinseca precedit motionem: siue tantum insit sibi: duz actualiter mouetur. 1. Distin. 4ª. q. 1. ĩ. Dd.

Si in triduo eucharistia ɔsecrata fuiss;: fuiss; ibi vẽa res eucharistie: ⁊ tñ nõ fuiss; ibi aĩa. 10. D. 4ª. q. 4. A.

Si maleficium est temporale non impedit matrimoniuz nisi temporaliter. presumitur autem perpetuum si per triennium perseuerat. 34. Dis. 4ª. q. vnica. G.

Si mansisset status innocentie beata virgo ⁊ multi posteriores fuissent beatiores q̃ multi p̃cedẽtes vel q̃ vlus p̃cedentium. 19. Dis. 2ª. q. 1. ĩ. B.

Si nã ista maneat eadez nã sp est capax btitudinis ⁊ miserie. ⁊ p ɔñs nõ est ɔdictio q cessãte btitudine q̃ ẽ sibi accñs p accñs insit miseria. 49. D. 4ª. q. 6. ĩ. L.

Si nã deponeret a v̄bo nullum absolutum in ea corrumperet: ⁊ ita non habuit aliqd absolutuz qd eẽt necessaria rõ actu dependendi: sed absolutum fuit ꝓximuz susceptiuum dependentie: ⁊ sine illa manere põt sicut sine respectu non necessario ɔsequente põt manere fundamentum absolutum. 19. q. q. ĩ. Ff.

Si nihil sit effect⁹ fortuitus nisi illud ad qd cãlitas celi p̃t se extendere tunc nõ est nec̃iuz cãz inq̃rere nisi celuz ⁊ mouens celum. ⁊ h̃ vĩ ꝓbabile: qr nihil fortuituz vĩ in hoie nisi illud ad qd cãlitas celi se extẽdit mediate vel immediate: sz p̃m nõ credo esse vez: qr aliqd est in homine ad qd cãlitas celi nõ põt se extẽdere sicut est volitio. nisi occasionalr mouendo appetitũ sensitiuũ sz cuius iclinationez apta est voluntas iclinari: celum g̃ qr non p̃t volitionez attingere nec ẽt cãs ad eius cãtionẽ ɔiungere: iõ aliqd est in hoie ad qd celi cãlitas nõ põt attingere. Et si diceret: ⁊ forte vez est: q nullus effcũs fortuitus est in voluntate ⁊ ɔiunctus volitioni p accidens: sz tm̃ cãlitas celi ad oĩa alia se extendit: ⁊ sic nõ opz aliã cãm extrinsecã ponere nisi celum ⁊ intelligentiam mouẽtem celuz ⁊ om mouentez mediate. ita q si Arist. vĩ dicere q tale p̃n^m sit deus: oz glosari veruz est mediate. Si aũt aliquis effcũs fortuitus ponat in voluntate cũ celum non possit talem effcm̃ attingere nec cãs ad cãndum ipm̃ ɔiungere: nec aliqua intelligentia creata. tunc opz aliquos effectus fortuitos in deuz reducere: qui oĩa ꝓuidet ⁊ ɔiungit cãs medias ad effcũs tales fortuitos cãndos. 21. q. q. O.

Si aliqs nõ est sacerds ⁊ attentat facere vt sacerdos nõ solũ peccat mortalr ⁊ nihil facit sz irregularis ẽ: vt hẽ extra de clerico nõ ordinato ministrãte. c. j. ⁊. 2. ⁊ vlr q̃cũq; exequẽs vel attẽtans actũ alicuius ordinis quez nõ hz: irregularis est. 13. Dis. 4ª. q. 2. j. F.

Si nõ erãt obligati ad legẽ moysi nisi filij israel: alij gẽtiles potuerũt iuste viuẽ suãdo legẽ nãe. ⁊ tũc ipi sci sũt sine hñipsis lex. i. p legẽ nãe scriptã i cordib⁹ eoꝝ: ipi⁹ direxerũt se recte viuẽdo: sic iudei p legẽ scriptã: sz isti ñ hñt vl perdit sine oĩ grã: qr grã potuit eẽ i eis supposita hypotesi absq; obsuatõe legi mosayce. 28. D. 2ª. q. vica. ĩ. B.

Si nullum fuisset meritum in prole respectu iustitie: sed in par te solum: illud nō fuisset tm̄ sicut meritū christi: q̄ fuit scdo Adā. ⁊ tm̄ grā que cōfert p meritū christi in baptismo vel in aliis sacris nō cōfirmat recipientē ergo multo min⁹ sufficeret meritū cuiuscūq; parētis vel plis ad confirmandū in iustitia. 20. Dist. 2ª. q. 1. E.

Si oblatio sacri iquātū oblatio sacri hēat efficaciā p illo p quo offert necesse est pcedere q̄ oblatio facta a malo eq̄lez hēat efficaciā sicut illa q̄ est facta a bono. Sed si multa alia cōcurrentia in missa p modū orōnis multum faciant ad efficaciam misse. qd̄ vr̄ probabile. qr deuotio in vna alia orōne nos multo minus distat apud deū a deuotione in q̄busdā principibus ad missam. ⁊ deuotio acceptat s̄m merita illius cuius est deuotio. sequit q̄ missa melioris erit melior. ⁊ tm̄ sacrū vtrobiq; est eq̄le. 13. Dist. 4ª. q. 2. i. P.

Si oēs respcūs hērent vnā rōnem coēz q̄ditatiuā respectus nō ponerent nisi vnū genus respectiuū ⁊ ita nō nisi quattuor p̄dicamēta. Si g̃ oz saluari illa famosa diuisio p̄dicamentoꝝ. qr s̄m Aristo. 3 meta. cogimur obseruare illā diuisionē p̄dicamentoꝝ famosā: q̄ dicunt eē. x. gn̄alissima. cogimur inq̄ pp phoꝝ antiquā auctem: cui non oz facile 9dici. necesse est dicere q̄ respcūs hēt suas sufficiētes rōnes formales. sufficiētes inq̄ ad distinctionē generū. hec aūt dr̄a sufficiēs ad illud q̄ pbabilius colligitur ex dictis doctoꝝ est respectus extrinsecus ⁊ intrinsecus adueniēs. vt ille dicat intrinsecus adueniēs q̄ necio 9sequit ambo extrema in actu posita. vel qd̄ idē est: necio 9sequit suū fundamentū termino non exclu'o s3 posito: extrinsecus aūt est q̄ nō 9sequit necessario extrema ēt ambo sit in actu posita. Et tunc illa sex p̄n⁹ de q̄bus agit auctor sex p̄ncipioꝝ p tanto nō sut spēs relonis qr relo dicit respcm̄ intrinsec⁹ adueniētē. illa aūt dn̄t respcūs extrisecus adueniēs actio g̃ erit respcūs extrinsecus adueniēs. 13 D. 4ª. q. 1. L.

Si petōr oīno nullā pnīam vellit recipe a sacerdote ipositā. dicit tn̄ se hēre displicentiā de petō cōmisso: ⁊ firmū ppositū nō recidiuādi. absoluendus est: ⁊ nō ē respuēdus ac cadat i desperationē: ⁊ nūcianda est sibi pena q̄ esset pro petis faciēda: ⁊ qd̄ eā in se vel in eq̄ualēti absq; ipōne studeat adimplere. aliodn soluet ad plenū: in purgatorio. h̄ misericordia satis 9sonat illi prophetie: esay. 42. de xp̄o quā math. 12. recitat. arūdinē quassatā nō 9fringet: ⁊ lignū fumigās nō extinguet. arūdo quassata est petōr q̄ssatus temptationib⁹ ⁊ petis. lignū fumigās est lignū nimis humidū ex petis. tm̄ aliqd hn̄s de igne charitatis: ⁊ hic extinguit si pduritiaz sacerdotis ad nimis difficile obliget. s3 nō extinguit si p̄dicat sibi qd̄ op3 cū h⁹ vel alibi penaz soluere: ⁊ qd̄ studeat hic tantā penā soluere: q̄ta petis debet: ne alibi serior exigat. 13. Dist. 4ª. q. 1. N.

Si oēs tres psone agerēt s̄m vltimū po⁹se ad assūptionē illius nāe: non possent agere ad assumptionē eius a tribus: q̄ essent tres termini triū assumptionū: s3 ad assumptionez eius ab aliq̄ vna q̄ terminet: ita q̄ s3 tres agant: vna tm̄ terminat eā. Et cū quer is: a qua igit sumet: dico q̄ ab illa ad quā tres vniunt eā actiue: ⁊ si dicas q̄ pn̄t sil' agere q̄l3 psona ad vniendū eā sibi. nego: qr impole est vt sil' vniat pluribus: qr impole est totaliter dependere depēdentia eiusdē rōnis ad plures psonas: cū sit nata termiari ad vnā psonā: ⁊ ad icōpossibilia nō pn̄t psone sil' agere. 1. Dist. 5ª. q. 2. L.

Si psona diuina est absoluta absolutā terminat dependentiam illius nāe. Si aūt est relatiua dico q̄ tn̄ relatiuū inq̄tum tale nō possit terminare dependentiā cētri ad eām: pōt tm̄ terminare depēdentiā que est alteri⁹ rōnis: illā. s. q̄ est nāe ad suppositū inq̄tum suppositū ad terminandū. a. illā depēdentiā sufficit q̄cūq; entitas: que pōt esse ppria rō suppositi ⁊ talis ponit entitas relatiua. 1. Distinctio. 5ª. q. 1. N.

Si p cōicationē idiomatū opationes humane vere dicātur de v̄bo: tn̄ actus ppriū v̄bi in nā diuina nō erāt in ptāte illius hoīs: vt ipse inq̄tum hō possz mereri actibus illis. non. n. xp̄s in h̄ nobis meruit si filius dei: qui erat in carne: creauit aīas cū pr̄e ⁊. s. s. Et ita ad ppositū nō merebit volūtas mea: si. s. s. q̄uo cūq; 9iūct⁹ ei cadet in ea actū diligēdi. 17. Dist. p. q. 2. i. O q.

Si pole esset q̄ calor ignis sinduceret in spēbus cōsecratis s̄m gradū repugnātē pani si adesset: ⁊ tm̄ q̄titas ol no eadē q̄ p⁹us maneret corrūperet eucharistia: qr eucharistia nō 9sistit in sola q̄titate: s3 in aliqs accn̄tibus nectis 9n̄tibus subas 9uertias. Et p 9ns in inductione illius caloris incompossibilia rediret suba de facto⁹ p potentiā diuinā. 12. Dist. 4ª. q 6. F.

Si potentie sensitiue non sunt ipedite spēs sensibiles veraciter r pn̄tant re: sed in somno potētie sensuū exterioꝝ sunt ligate. idō virtus imaginatiua 9seruans spēs sensibiles s3 diuersitatē fluxus humoꝝ capitis apphēdit eas tāq̄ res: quaꝝ sunt similitudines: qr vim reꝝ hn̄t s̄m phm de motib⁹ aialiū. 3. Dis. p. q. 4. i. F.

Si p̄uatio que est terminus a quo nō pt redire eadē: nec terminus ad quē. ⁊ hoc loq̄ndo de p̄ciso termino a q̄ ⁊ respcū agētis nālis. nūc aūt nō est cā q̄re illa nō redit eadē: nisi qr positiuū cū quo 9iungit nō redit idē. si. n. forma s̄m ordinē gn̄atiōis imediate p̄cedēs aliā i mā pt redire nō appet quare nō possit ēt redire p̄uatio cōcomitās illa ergo ppō de p̄dicamētis intelligit in ordine nālis gn̄atiōis s̄m delectūm: qr post p̄uationē hi nō redit hitus: qr nō redit forā imediate p̄cedēs illum habitū s̄m ordinē gn̄ationis. 43. Dist. 4ª. q. 3. F. e. de oppositis.

Si q̄l3 dānatus: ⁊ p̄cise demōes possent stare in q̄eta cognitione sua ⁊ dilectiōe sua ppetua: ⁊ nō determinarētur ab hoc vel ab alio reputarent se beatos btitudine nāli: ⁊ idō in cognōne sua maxie q̄escerēt. ⁊ credo q̄ qr ob hoc impediunt q̄ est eis maxima pena. ⁊ idō dico q̄ nullus eoꝝ pt stare absolute in cognōne ⁊ 9sideratiōe sua: s3 tm̄ vt est terminus cuiusdā alterius. s. inferni vel carētie vel p̄uationis tanti boni cōmodi: sicut ifirmus 9siderat se: nō tm̄ delectat: qr non 9siderat se nisi vt est terminus 9cupite sanitatis q̄ caret quā si obtinere nō pt amplius tristat ⁊ punit: ⁊ tūc dico q̄ diligens se ad hn̄dum aliquid: qd̄ nūq̄ poterit hēre illa dilectio ē cū merore ⁊ tristitie. 50. Dist. 4ª. q. 6. P.

Siq̄s nāli rōne sciens deū eē bonū eliciat actū fruitiōis circa ipm ⁊ alī credēs ip3 eē bonū diligat ip3. nec primus actus requirit p se ad hn̄dū dilectiōes vt scientificus: nec scd̄s vt creditiu⁹. s3 vterq; reqrit sub q̄dā rōne cōi. s. vt dn̄s ūus obi diligibilis. 17. q. q. i. M.

Siq̄s multū indiget re sua ⁊ p magnā instantiā inducat ab alio vt vēdat vel pmutet p re alia cū possit se p̄seruare indēnē ⁊ ex vēditiōe vel pmutatiōe ista multum dānificat pt carius vēdere q̄ si al3 sine tali dānificatione vēderet vel pmutaret: s3 si emēs magnū cōmodum 9sequat ex illa re sibi vēdita vel pmutata nō pōt carius vēdi vel pmutari. Nā pp maius cōmodū ei⁹ qd̄ cō sequit: nec res mea ē i se p̄ciosior nec mihi melior: ⁊ idō nō oz mihi maius p̄ciū apportare. Sec⁹ aūt ē qn̄ dānificor: qr tūc mihi. ē p̄ciosior l3 n̄ i se. 15. D. 4ª. q. 2. i. M.

Siq̄s h3 intellm̄ exponēdi moralr ad edificationez. ille h3 explicationē intellm̄ q̄ q̄ scit sensū lr̄e tm̄: s3 nūq̄ in tali expōne vel explicatiōe poterit aliq̄d demōstrare ex euidentia rei. 24. Dist. 3ª. q. vnica. F.

Siq̄s 9traxisset spōsalia cū iuramēto ⁊ postea vouisset v̄ginitatē: videret 9sulēdū illi vt 9sumaret spōsalia 9hen

do de facto vt seruaret fidē iuramēti. ⁊ tñ vt seruaret
votū stati ante cōsumationē deberet anhelare ad reli
gionē. ꝗ isti lꝫ dare ptātē sui corporis cōiugi vere ꝯhē
do m̄rimoniū ratū: ⁊ tñ cū intētione nūꝗ̄ dādi vsū ꝗ̄-
tū ē ex parte sui: ēt sine h̄ ꝙ sciat illū nūꝗ̄ petiturū talē
vsum ꝗ multo magis licet sic ꝯhere si sciret nunꝗ̄ pre-
dictuꝫ ꝯiugem petiturum. 30. Dis. 4ᵗ. q. 2. E.

Si rō aliqua resurrectionē ondit oꝫ ꝙ accipiat ex aliq̄
qḋ est ꝓpriū hoīs: ita ꝙ nō ꝯueniat alijs corruptibili-
bus: hoc aūt nō est niſi āīa icorruptibilis: nec forma ali
qua destructibilis: q₂ ⁊ si talis sit in hoīe ⁊ excellentior
oī forma bruti: tñ ex illa. non pōt sumi rō sufficiens ad
ꝓbandum resurrectionē totius. ergo oꝫ ꝙ accipiat a
forma specifica hominis vel ab opatione ꝯueniēte ho
mini ſm illā formā. 43. Dis. 4ᵗ. q 2. d. A.

Si relō formalr est entitas ad se. igit non est relō. ipsa ēt
ex h̄ ꝙ est relō: est oppositi nec̄io. vt termini: ita ꝙ cō-
parat eā ad essentiā: nō includēdo hītudinē ad oppo
sitū: est nō cōparare relationē ad cēntiaꝫ. ⁊ ex h̄ ꝙ est
oppositi nec̄io distinguit realr ab illo: ⁊ tñ nō oꝫ cēn-
tia realr distingui: q₂ cēntiā non formalr est relō distin
cta. Nec oꝫ ibi esse compōnē: q₂ lꝫ relō maneat sic: ꝙ
nō est formalr cēntia. tñ relatio pp īfinitatē cēntie: trā
sit in eā scḋꝫ pfectā idētitatē ad eā: manet igit formalr
relō: q₂ rō eius scḋm ꝗ̄ est forᵃlr relō: nō est rō cēntie:
⁊ trāsit pp pfectā idētitatē ad cēntiā: lꝫ nō idētitatem
formalē: ⁊ illud manere sic sufficit: ad distinctionē for-
malē: ⁊ realē sine aliq̄ distinctōe cēntie: ⁊ ex hoc ꝙ cēn
tia ista simplex est: ista distinctio nō erit informātiū: sꝫ
subsistentiū. ⁊ ex h̄ ꝙ illa cēntia est infinita: istud mane
re formalr est sine cōpōne. In spāli aūt ponit vlteriꝰ:
ꝙ nō q̄cūq₃ relōnes ēt reales ꝯstituūt psonas diuinas:
nec eas distinguūt: sed relōnes originis: q₂ ille pᵒ pullu
lant in cēntia diuina: q₂ pmo in essentia diuina est du-
plex fecūditas: inq̄tū est intellā infinitꝰ: ⁊ volūtas infi-
nita: ⁊ medicantibus istis statim pullulāt relōnes ori-
ginis princ̄tes ad cōicabilitatē nāe: q̄ nā: vel cēntia di
uina cōicat: scḋm istā duplicē fecunditatē iam dictā: q̄
bus iam pintellectis pullulant cōes relōnes semp pre
supponētes istas: ⁊ ideo tales relationes communes
⁊ si sint reales: non tamen distinguunt: nec constituunt
personas. 26. Dist. pᵃ. q. vnica. A.

Si res ipse de quibus scriptura tractat essent clare apph-
hense ⁊ intuitiue: gnārent notitiā certā absq₃ omni du
bitatione. ⁊ hec notitia: q₂ euidens est diceret scia: sed
deus absq₃ motiōe obiecti pōt sic cāre notitiam certā
absq₃ omni dubitatione. ita ꝙ hñs talem notitiā reue
latā a deo nō possit dubitare de veritate illius. cuius-
modi notitiā credit ꝓphas habuisse. ⁊ multos alios
sanctos in scriptura. ⁊ tales habuerunt habitum phē
tem magnum assensum. ita ꝙ illo stāte non potuerunt
non assentire veritati. illa tñ certitudo nō fuit euidens
ex euidentia rei: q₂ tunc ꝯdictio esset ꝙ huiusmodi no
titia ⁊ fides simul starēt. fuit tñ certitudo illa firma. si-
cut est certitudo scialis: que causatur ex pncipiis notis
ex euidētia terminorū: sed nō causabat a talibus pnci
piis sed aliūde. ideo scia nō potuit dici ex euidētia rei:
fuit tñ maior certitudo ꝗ̄ certitudo fidei: q₂ fides non
excludit oēm dubitationē: sꝫ aliqua dubitatio potest
stare cum fide. 24. Dis. 3ᵗ. q. vnica. B.

Si senex esset diu ipotēs: dicerē ꝙ nō ꝯheret m̄rimoniū
lꝫ aliq̄ posset cōsentire in eū ad cohabitādū sicut frat
⁊ soror. ⁊ ita forte multe mulieres magis despōsant di
uitias ꝗ̄ personas. 34. Dis. 4ᵗ. q. vnica. E.

Si sint plā itelligibilia pñtia itellui illō cuꝰ spēs fortiꝰ ip
mit sensui ⁊ ē efficacior i repñtādo illō i spe efficacius
mouet itellm ad sui ꝯsiderationē. 45. D. 4ᵗ. q. 1. D.

Si sb̄am abstrahas a creata ⁊ increata: non accipit ibi
substātia vt ē cōceptus gnīs gnālissimi: q₂ increata re
pugnat substantie h̄ mō: q₂ substātia hoc mō icludit li
mitationē. Sed accipit ibi substātia ꝓ ente in se ⁊ nō
ente in alio. cuius ꝯceptus prior est ⁊ communior ꝯce
ptu substantie vt est genus. 8. Dis. pᵃ. q. 3. F.

Si tota subā ignis in spa sua destrueretur: ⁊ manerēt ibi
omnia accidētia ignis gutta aq̄ ibi posita nūꝗ̄ destrue
retur ab illis: q₂ non possent aliquā aliam subaꝫ gene-
rare nec corruptio istius pōt esse nisi in substantiaꝫ: q₂
non est in nihil: nec in materiam nudam: nec in accidē
tia: maxime virtute agētis naturalis: q₂ non potest nā
aliquid annihilare: nec in mām pmaꝫ resoluere: nec ac
cidentia facere sine subiecto. Nec tñ nimis absurduꝫ di
cat hoc ⁊ ꝯ sensum. Dico ꝙ si accidētia aliqua actiua
essent sine subiecto: subā quāta ⁊ qualis approximata
eis corrumperet: sꝫ non ab eis. imo ab agente vlī cau
sato. s. celo: ad qḋ est fuga nālīum: pcipue cuꝫ forma hᵗ
inducenda sit imperfecta: q̄ totalr est in virtute actiua
celi: ⁊ p ꝯñs nullo particulari agente impediente: imo
magis disponente pōt forma illa a celo induci: sicut in
ducit quasdam formas impfectas in māa corruptibi-
lium: ⁊ si esset aliqua forma ad quā inducendā celū nō
sufficeret: oporteret fugere ad pmam cām simpliciter: q₂
hᵗ induceret illam formam ad quā agens nāle disponit.
nec h̄ est fugere ad miraculum: q₂ regulr oēm impotē
tiam totius nāe create deus supplet: vtpꝫ in animatio
ne corporis organici: vbi non ponit miraculum ita hᵗ
tota nā creata non sufficeret ad generationeꝫ istā nec
ad corruptionem. ⁊ tñ nā disponēte ad eā vltimate di
spōe ds regulr suppleret in potētiā nāe. 12. D. 4ᵗ. q. 3. K.

Si subā producit in eucharistia hoc non potest eē actio
ne nāe: q₂ non hꝫ passum de quo ꝓducat subaꝫ. si ergo
tunc subā ꝓducat hoc est actiōe dei qui disposuit nus-
quā acc̄ña esse sine subiecto nisi in eucharistia manēte:
⁊ ideo illa destructa deus ꝓducit subam cōpositam q̄
nata est affici illis accn̄tibus causatis p agēs nāle nec
illa subā noua requirit pp actionē nāe: imo actionē il-
lā sequit ordine nāe: nec nec̄io: q₂ ds possꝫ nō ꝓducere
subaꝫ illā: sꝫ sequit ordine dispōnis diuine. 10. q. q. R.

Si supficies essꝫ creata sub albedine non minus esset de
se receptiua albedinis: q₂ potentia receptiua non opꝫ
quod pcedat duratione actū ad quē est: sꝫ tñ nā: ita in
tellectus angeli: lꝫ creatus essꝫ sub oībus speciebus in
telligibiliū: esset tñ vere possibilis: ⁊ vere in potentia
ad actum pmū: lꝫ illū nūꝗ̄ duratione pcederet: nec in
nobis ēt negaret intellectꝰ polis: si creatus fuisset sub
speciebus itelligibilibus: q₂ si multas durationis non
aufert rōnem passiui. eodeꝫ ēt modo ex alia parte da
to qḋ angelus non indigeret abstrahere aliquas spēs:
sed hēret oēs tales cōcreatas: non minus hret poten
tiam abstrahendi: q₂ potentia actiua q̄ est pfectionis
in natura inferiori non oꝫ negari in nā supiori: lꝫ cau-
sa supior pueniret actionē inferioris illius potentie ac
tiue. sicut non negaret in nobis intellā agens dato qḋ
agens nr̄ non pōt hēre actuꝫ aliquē abstrahendi non
ratione sui: sed q₂ pueniret ab aliquo agente superio-
ri producente effectum qui posset per eum produci. 9.
Distinctione. 2ᵗ. q. 2. D.

Si vacuū posset cedere. ⁊ motus posset eē in eo dico ꝙ
ex diuisibilitate spatii motus hret diuisibilitatē ⁊ suc-
cessionē sicut mō ex diuisibilitate spatij pleni motꝰ hꝫ
p se successionē essentialē. sed vltra istā successionē pt
addi velocitas vel tarditas rōne cōditiōis accidēta-
lis ipsiꝰ medij i q̄tū est ꝓmotiuū vel ipeditiuum ipsius
motus: siue rōne subtilitatis p ꝗ̄ ꝓmouet: aut saltem
nō ipedit: aut rōne densitatis opposite: tāc igit fieret

motuꝰ successiuꝰ in vacuo: ⁊ esset ꝓportiōabilis mo-
tui in pleno: ⁊ sic loquēdo de successiōe essentiali nō de
velocitate ⁊ tarditate superaddita: q2 oino nullaz ve-
locitatē aut tarditatē superadditā haberet mobile in
vacuo. hēret aūt aliq̄ in pleno. sed nihil ad aliqd nō est
ꝓportio precise. q̄ hz phs ex hoc ꝯ aduersariū dicētē
motū eē in vacuo ꝙ nullus motus hēs aliq̄ velocita
tatē vel tarditatē accidentalē superadditaz essentiali
pōt esse in vacuo: ⁊ ideo negat ꝑ hā talē accñtalē suc-
cessionē posse eē in motu. ⁊ hoc nō est incōueniens. si
poneret ꝑcise esse motū in vacuo. sz esset si cū hoc po-
neret vacuū eē mediū ꝓmotiuū in motu vel mediū ne
cessariū in motu: ex parte cuius sumeret velocitas vel
tarditas motus. Eodē ēt mō illud qd̄ īfert in 2ª rōne
nō est ipossibile aduersario dicēti ꝑcise motū eē in va
cuo: q2 mediū plenū pōt equari medio vacuo. īquātū
est ratio vel cā successiōis essentialis in motu: ⁊ si aliqd
plenū acciperet in tali ꝓportiōe in quali accipit phs
ad motū datū. illō esset oino neutrū nullā q̄litatē acci
dētalē dās nec mediū plenū nec mediū vacuū. Quid
ergo hz phs ꝯ aduersarium ex illa rōne: Dico ꝙ hz
tm̄ ꝙ vacuū nullā qualitatē accidētalē hz vltra succes
sionē essentialē: q2 si sic posset aliqd mediū plenū da-
ri eq̄le: ⁊ tūc ꝑ mediū plenū ⁊ vacuū fieret motus ī tā-
to tpe: q̄tū ipa corrñderet illi conditioni accidentali
motus: quod est impossibile: q2 ſm hoc media essent
improportionabilia. 2. Dis. 2ª. q. 9. Bb.

Si vacuū poneret. graue non moueret in ipso ſz phm.
t.c.71. 4. phy. q2 vacuū non possz cedere graui: ⁊ dimensio-
nes separate nō possent eē tñ tm̄ si poneret vacuū pos
se cedere ⁊ eē spatiū: ⁊ non ꝙ latera pleni essent sic: q2
tūc non esset vacuū. dico tunc ꝙ motus grauis eēt suc
cessiuꝰ in vacuo. q2 ꝑor ps vacui ꝑus cederet ⁊ totū
graue prius trāsiret hanc pt̄em spatij quā illam: ⁊ per
se successio est in motu locali ex spatio inquantū quā
to. 2. Distin. 2ª. q. 9. Aa.

Si viator non ꝑt ꝯpleta deliberatione recordari pctm̄
suū commissum: qn̄ detestet vel displiceat. aliodn pec-
cat ad minus omittēdo: q̄to magis ad hoc tenet bea
tus rō. n. cōm magis ligat btm̄ q̄ viatorez q̄ est ꝑfecta
dei dilectio. q̄ semꝑ impellit ad odiendū illud qd̄ est ꝯ
deū qn̄ actu cognoscit vel cogitat. 45. D. 4ª. q. 3. ſ. D.

Si videamus diāz inter negationē nudā actus ⁊ nega-
tionē aptitudinis: ⁊ negationē q̄ requirit repugnātiā.
Prima est in graui exñte sursū respectu vbi in centro.
2ª est in supficie nigra respcū albedinis si est in poª neu
tra ad ipsam. 3ª est in boue respcū irrōnalis: ⁊ lz nega-
tio sit vnius rōnis in se tñ distinguit comparando ad
aliud cui inest respcū tertij: ita h negatio potentie ōpē
dēdi nulli creato ꝯuenit negatio aptitudinis iest cuilz
nāe ꝑsonabili in se ēt qn̄ actu depēdet: q2 actū supnā-
lem nō cōcomitat aptitudo in nā: cum sit tm̄ in poten
tia obedientiali ad ipsum. negatio actus inest anime se-
parate nec scda negatio sola: nec tertia negatio sola suf-
ficit ad personari in se: sed ambo sil' cuz ꝑma q̄ non ꝑt
haberi hic. 1. Distin. 3ª. q. 1. D.

Si vna potētia obedientialis est in nā q̄ pōt vniri tribus.
h est cuicūq3 triū diuīctim: illa vna reducta ē ad actū
ꝑ h ꝙ vbū cā sustentat si aūt sint tres poª ꝯcedo ꝙ ꝑ h
ꝙ vna reducta est ad actū nō reducit alia. ⁊ pōt redu
ci illa alia: sz nō cū actu alteriꝰ poª ꝑꝑ incōpossibilitatē ac
tuū. sic potētia ad albedinē nō ꝑt reduci ad actū cū ni
gredine: ⁊ ita nā nūc ꝑsōata a vbo si dimitteret ab eo
posset assumi a patre: sed stante actuali assumptione a
verbo: licet sit in potentia assumptionis a patre: nō ꝑt
tm̄ reduci ista potentia ad actum ꝑꝑ incompossibilitatem
illius actus ad istum. 1. Dis. 3ª. q. 2. ſ. E.

Si voluntas abstinet delectabiliter a condelectādo po-
tentie inferiori: totus homo delectabiliter abstinet a
delectabili appetitus sensitiui inferioris: non autez to
tus homo cum tristitia abstinet si vis illa inferior ab-
stinet cum tristitia. hoc enim ꝯuenit homini simplr qd̄
ei conuenit ſm potentiam superiorem: nec ꝑꝑ hoc ab
eo negatur: q̄ non ꝯueniat ei ſm potentiā inferiorez.
26. Dist. 2ª. q. vnica. ſ. A.

Sicut ab aliquo absoluto ⁊ respectiuo loquendo q̄dita
tiue: pōt abstrahi aliqd̄ cōe quiditatiue ita ēt ab incōi
cabili tali ⁊ tali: abstrahit aliqd̄ cōe: qd̄ nec est de se in
cōicabile absolutū: nec incōicabile relatiuū. tale quid
describit Ricar. ⁊ Boe. hoc addito ꝙ illud sit in nā in
tellectuali. ita ꝙ sicut descriptio superioris non dz iclu
dere ꝓpriam rōnem alicuius inferioris. ita descriptio
persone que sit incōicabilis in nā intellectuali: nō dz in
cludere aliquid ꝓprie pertinens ad incōicabile abso-
lutum: nec ꝓprie ad incōicabile relatiuum: sed dz esse
indifferens ad vtrūq3: ⁊ ita describit vtrāq3 ꝑsonam.
Cōcedo igit. ꝙ nec in diffōne persone assignata a Ri-
car. nec a Boe. ponit aliqd̄ relatiuū. ⁊ ita dico ꝙ nec
ponit. vñ diffinitum exprimat esse absolutū: sed est in
differens ad vtrūq3. ita ꝙ sicut in aliqua nā non inue-
nitur rō illa in cōi assignata: nisi in absoluto: ⁊ in rōne
absoluti sicut in creaturis: ita ēt in nā diuina non inue
nit nisi in relatiuo. 26. Dis. ꝑ. q. vnica. Bb.

Sicut ablatio grē est pena pcti: ꝓ eo ꝙ exñte ꝑºdefectu
in volūtate nō agēte ad rectitudinē debitā: ds ex dme
rito huiꝰ defectus subtrahit manutenētiam suā ne grā
ꝯseruet. ita ex demerito huius defectus volūtatis deꝰ
pōt se subtrahere a volūtate ne agat ad rectitudinem
in 2º actu. sicut ageret si nullū ꝑcessisset demeritū. ⁊ ita
ex hac subtractiōe est carētia rectitudinis in 2º actu. ⁊
ista rectitudo erat debita: q2 lz nō esset in ptāte volun
tatis nūc dare rectitudinē. fuit tñ in ptāte eius ꝑus añ
.s. ꝑᵐ pctm̄ dare. q2 ꝑuauit se illa assistētia diuina: q̄ pa
ratus erat cooperari sibi ad rectitudinē: ⁊ iō imputat si
bi ad pctm̄. sicut ēt imputat ꝙ non gratuite agit in 2º.
actu post grāz corruptā: q2 lz tūc nō hz grāz nec pos-
sit ex se hēre. in hanc tñ impotentiā ex se icidit: potuit
enim custodisse eaz: ⁊ dabatur sibi ad hoc posse: vt cu
stodiret eam. 37. Dist. 2ª. q. vnica. ſ. Cc.

Sicut accidit alicui eē ꝑcisū: ita accidit sic sui vnitatē eē
ꝯnumeralē: qn̄. n. suū eē est ꝑcisū: sua ꝓpa vnitas est cō
numeralis: qn̄ vo nō: sz est in alio ꝑcise vt aliqd eius:
tūc sua ſm se vnitas ꝓpria nō est ꝯnumeralis: sz aliqd
vnitatis ꝯnumeralis. Ita ꝙ illō: qd̄ dī vnitatē eē pro-
prie ꝯnumeralem: requirit ipsam eē ꝑcisam: q2 nume-
rus est distinctoꝝ. 17. Dis. ꝑ. q. 5. Uu.

Sicut actus finitus pōt hēre obm ex pte sui infinitū. ⁊ tñ
actus imediatus attingit obm q̄ spēs. ita spēs pōt re
ꝑñtare obz infinitū sub rōne infinita: nō tñ ipsa ē ade
qta in essendo nec in cognoscēdo simplr: q2 ipsa nō est
ꝑncipiū comphendendi. 3. Dis. 2ª. q. 9. L.

Sicut actus intellectus ꝯsiderando ꝑnᵐ in se non potest
eē falsus ita nec actus volūtatis amādo finē in se pōt
eē malus. ⁊ iste actus est actus amicitie non actꝰ ꝯcupi
scentie. tñ sicut actus intellꝰ posset eē falsus attribuē-
do vitatē ꝑme cāe alicui ꝑnº creato cui non ꝯuenit il-
la vitas. ita actus volūtatis pōt eē malus ꝯcupiscen-
do bonitatē vltimi finis alicui alij ab vltio fine eo mō
q̄ non ꝯgruit alicui alij. 6. Dis. 2ª. q. 2. R.

Sicut agens ꝑ se intendit iducere formā: nec intendit re
motionem ꝯrij nisi per accidens: ita habitus per se di
rigit: per accidens aūt excludit errorem. ⁊ si habitus ē
perfectus non compatitur secum errorem immo si cō
patitur est imperfectus beati igitur licet nō possint er

rere: nõ sequit q̃ nõ hẽant bitũ ł directiuũ: q: eo per impole circũscripto: errarẽ possent: s; eo posito: pp gle ctionẽ ei⁹: excludit oĩs error. 4. q. pl. ł. K.

Sicut alietas ponit suũ significatũ circa suũ determiabile denotãs ip̃z dispõni alietate: ⁊ distingui in extremis: quib⁹ est cõe: ita p oppositũ: idẽtitas põit suũ significatũ circa suũ determiabile cõe extremis denotãs ipsuz nõ distingui nec diuidi i eis. ⁊ iõ hec est vera. de⁹ pr̃ genuit eũdẽ deũ: q: filiũ q̃ est idẽ de⁹: s; nõ sequit. q̃ gẽuit se deũ: q: ꝓnomẽ reciprocũ denotat actũ termiari ad idẽ suppositũ: a quo procedit ille actus. aliter nõ esset reciprocum. 4. Dis. p. q. 1. ł. D.

Sicut aliud est vniuocũ p̃dicatũ: aliũ õ vniuoce p̃dicari stricte loquẽdo vniuocũ. n. p̃dicatũ dr̃: cuius ꝯcept⁹ est in se vn⁹: ⁊ b mõ albũ dcm̃ de ligno ⁊ õ lapide est p̃dicatũ vniuocũ: vniuoce aũt p̃dicat illõ cui⁹ rõ ẽ ita vno vt p̃dicat. q rõ ei⁹ icludit in rõne subiti: ⁊ b mõ denoĩatiuũ nõ p̃dicat vniuoce. qllo loquit pbs i p̃dicamẽtis. ita aliud est p̃dicatũ eẽ q̃d: ⁊ aliud in quid p̃dicari. In omni enĩ genere est inuenire quid. ex p̃io thopicoꝝ. nec tñ q̃õlibet cuiuscũq; generis predicat in quid ⁊ de quocũq;: sed tm̃ de suo inferiori: in cuius rõne essentiali includitur. 7. Dis 3ª. q. 1. C.

C. 7.

Sicut aĩa nõ est accepta deo nisi ornet ⁊ pficiat p charitatẽ quo ad volũtatẽ. sic nõ acceptat a deo nisi pficiat bitu supnãli quo ad intellm. ⁊ sicut potẽtie ille sũt natr ordinate i actib⁹ suis: q: itelligere p̃cedit velle: sic i pfectiõib⁹: q: p̃us nã pficit intellã supnãlr q̃ volũtas: s; simul durãtiõe. ista aũt supnãlis pfectio qua aĩa determinate assentit vero ⁊ credit veꝝ: est fides infusa: sicut igit necessariũ fuit hoib⁹ añ xp̃i aduẽtũ hr̃e charitatẽ sic ⁊ hr̃e fidẽ. nõ q sit ꝯdictio ea separari: q: separant modo in via. manet eni mõ fides informis sine charitate: ⁊ in patria manebit charitas sine fide: s; q: deus de lege ordinata: quẽ statuit nõ pficit aiaz nisi pficiat eam sm̃ totũ. ideo nõ pficit volũtatem charitate: nisi perficiat intellectũ fide. 25. Dis. 3ª. q. 1. A.

Sicut baptismus flaminis nõ hñti p̃us grãm ꝯfert: ⁊ hñti auget: ⁊ frequẽter in adultis p̃cedit baptismus flaminis baptismũ flumis: si tñ nõ p̃cederet vt in paruulis ꝯferret p baptismũ p̃ma grã: ita frequẽter b adulti p attritionẽ tanq̃ p meritũ õ ꝯgruo iustificant anteq̃ cõfitent sm̃ illas auctoritates Aug.m ⁊ Cassiodori. ⁊ tũc in susceptiõe sacri auget eis grã. Sed esto q nõ habuerint sufficiẽtẽ attritionẽ p modũ meriti ad iustificationẽ. ⁊ per ꝯñs in peccato existẽtes. ⁊ tñ aliqualr attriti cõfitent in vltimo instãti recipiũt grãm virtute sacramẽti. 19. Dis. 4ª. q. vnica. D.

Sicut hñs lumẽ glorie ⁊ charitatẽ cõsumatã nõ potest peccare: nõ q: ista formalr repugnẽt pctõ: sicut nec actus p̃mus repugnat opposito actus scdi ꝯtingẽter cãbilis: s; q: de potẽtia ordiata de⁹ nõ pt nõ cõgere ad actus scdos ppetue visiõis ⁊ fruitiõis: qui actus repugnãt pctõ: sic de⁹ nãe vnite sibi psonalr nõ põt de potẽtia ordiata nõ dare sũmã charitatẽ: ⁊ vlteri⁹ sũmam fruitionẽ que excludit pctm̃. ⁊ sic ex hac vnione est impeccabilis nõ formalr s; virtualr dispositiue dispõne remota: s; actio respectu dei agẽtis. sicut ẽ necessariũ aliquẽ beatũ nõ peccare. 2. Dis. 3ª. q. 1. D.

Sicut bonis congruit vbi in corpore nobilissimo circũscriptiue. s. corporibus beatoruz ⁊ diffinitiue angelis bonis. tamẽ cũ libertate ad aliud vbi pro libito q: glorie est posse vti potẽtia sua motiua ad q̃dcũq; vbi: q: nõ repugnat glorie: sic iustũ est reprobos locari in corpore vilissimo: qd̃ est terra: ⁊ ad illud limitari vt priuẽtur potentia motiua qua si possent male vterentur pp maliciã volũtatis. 46. Dis. 4ª. q. 1. D.

Sicut cause mãlis ⁊ formalis secundum totũ genus suũ necessario requirũt se inuicẽ in causando rẽ in eẽ: nunq̃ enim forma est causa formalis alicuius: nisi mã in illa sit cã mãlis eiusdẽ sic totũ genus efficiẽtis cãe: qd̃ icludit omnẽ efficiens limitatũ habet necessariã cocomitanciã cũ mã quãtũ ad fieri rei. sicut. n. forma ⁊ mã sũt cause in esse: sic efficiẽs ⁊ mã in fieri. impole est q̃ aliqd̃ efficiẽs limitatũ agere ad effectũ producẽdũ nisi simul cõcurrat materia quasi principiũ ex quo requisituz in fieri in quo recipiat forma: que est terminus formalis actionis: ⁊ ex qua vt ex parte ꝯstituit cõpositũ: quod est p̃io ꝓductũ de⁹ aũt nõ requirit in actõe sua materiã cõcausantẽ: q: est supra totũ genus cãe efficientis: q: est agens illimitatũ. 1. Dis. 4ª. q. 1. ł. E.

Sicut charitas in actu recto hz pro p̃io obiecto deũ vt in se. ita ẽt in quocũq; actu reflexo est quodãmõ p̃ncipiũ tẽdẽdi in deũ vt in se. p̃ncipiũ enim actus recti est p̃ncipiũ oĩum actuũ reflexoꝝ tẽdẽtiũ in finẽ vltimuz sub eadẽ rõne. sicut ergo ex charitate diligo deũ in se. ita ex charitate diligo me diligere deũ l se quotiẽscũq; igit reflecto nunq̃ habeo obiectũ vt cõmodũ mihi: s; tantũ bonũ infinitũ vt in se bonuz. ⁊ ille est actus perfecte meritorius in desiderando beatitudinẽ nõ vt cõmodũ sibi. sed vt est perfectus amor dei vt in se boni. cõcedo igit q eodẽ quo amo cõcupisco bonũ amato. s; nõ cõcupisco q̃dcũq; bonũ. s; bonũ cõmodi: qd̃ p̃ncipaliter terminat ad illud bonũ qd̃ ex charitate diligo in se: hoc est q cuicunq; amato concupisco amare deũ pp se. i. inquãtũ est bonum in se non inquantũ bonum huic. 26. Dis. 3ª. q. vnica. K.

Sicut xp̃s hõ innocẽs nõ debitor satisfecit sic si placuisset deo potuit vn⁹ bon⁹ angelus satisfecisse: offerẽdo aliq̃d placitũ deo pro nobis qd̃ ipse acceptasset p oĩbus pctĩs: q: tm̃ valet oẽ creatum oblatũ pro quãto de⁹ acceptat illõ ⁊ nõ plus. 20. Dis. 3ª. q. vnica. ł. B.

Sicut cognitio verbi est mere supnãlis: ita q non subest causalitati alicui⁹ cãe causate: sic nec ẽt visio alicui⁹ in verbo: tñ supior mõ p̃dicto illuminando inferiorẽ pt dispositiue agere. vt videat aliquid i verbo. nã illa auditio disponit vt audiẽs cõuertat se ad intellm loquẽtis: ⁊ ibi videat illud de quo loquit loquens: ⁊ ista visio est aliq̃ mõ pfectior illa auditione. ⁊ vlterius dispo nit ad hoc: vt angelus videns p̃us in angelo videat idẽ in vbo: q: si desideret illõ qd̃ ibi videt sicut i speculo imp̃fecto videre in speculo pfecto videbit gaudẽs: ⁊ tũc pfecte illumiat pfectius quidẽ a verbo: dispositiue autẽ ab angelo supiore. 9. Dis. 2ª. q. 2. ł. K.

Sicut oĩa atoꝝ corpora patient ab eterno igne: sed nõ dissoluẽtur. ita illi carebũt perpetua visione dei supnaturali sine omni tali passione exteriori. nullã etiã passionẽ interiorẽ patient per quã possint consumi: ita q ex dispositiõe diuina corpora illa erunt ipassibilia: s; non ex dote impassibilitatis: ita q nec ab extra nec ab intra patient. 33. Dis. 2ª. q. vnica. D.

Sicut de rõne gñis generalissimi nõ est in se hr̃e plures sub se species: sed non habere aliud superueniens genus. sicut hoc predicamentũ qñ: q: nõ hz superueniens genus est generalissimũ: l; paucas hẽat spẽs aut nullas: ita transcendens quodcũq; nullum habet genus sub quo cõtineatur. Sed q ipsuz sit cõe ad multa inferiora hoc accidit hoc patet ex alio: quia ens nõ tm̃ habz passiones conuertibiles simplices: sicut vnum verum bonum ⁊c̃. Sed habet aliquas passiones vbi opposita distinguuntur contra se: sicut necesse esse vel possibile: actus vel potentia ⁊ hi⁹. Sicut autem passiones conuertibiles sunt transcẽdentes: q: cõsequuntur ens non inquantũ determinat ad aliquod genus: ita

⁊ passiones disiūcte sunt trāscendētes. ⁊ vtrūq₃ membrū illi⁹ disiūcti est trāscēdēs: qꝛ neutrū determiat suū determinabile ad certū genus. ⁊ tñ vnū mēbruz illius disiūcti est spāle: formalr nō cōueniēs nisi vni enti. sicut necesse eē in ista diuisione: necēe vel possibile: ⁊ silr ifinitū i ista diuisiōe finitū vel infinitū ⁊c. Jta ēt pt sapientia eē trāscēdēs ⁊ qdcūq₃ aliō: qd est cōe ⁊ deo ⁊ creature. ſ₃ aliqd tale dicat de solo deo: ⁊ de nulla creatura. aliqd āt ō deo ⁊ creatura aliq̄. Nō opȝ ḡ trāscēdēs: vt trāscēdēs dici ō q̄cūq₃ ente: nisi sit ꝯuertibile cū primo trāscēdēte. i. cū ente. 8. Di. p̄. q. 3. ꝟ. O.

Sicut de⁹ pt oē bonū aliō a se diligere: nō tm̄ suppositū: ſ₃ nāȝ. ita et pt alq a se pordiare vel poptare bonū illi ꝯueniēs. ⁊ ita pt nāe huic poptare bonū illi ꝯueniēs. ⁊ ita pt illi poptare vnionē istā i ordie ad gl̄iaȝ ⁊ nō persone. veꝝ est tñ q i oib⁹ alys ab isto pdestinatio respicit psonā: qꝛ i nullo alio pordinauit de⁹ bonū nāe: nisi pordinādo bonū psone. ⁊ rō hui⁹ ē: qꝛ nulla nā pdestinabilis ē nō psonata psōalitate creata: nisi ista. ⁊ ideo nec sic pt pordiari sibi bonū nisi isti. 7. di. 3ª. q. 3. ꝟ. A

Sicut diuerse fore pficiētes idē psectibile ordie quodaȝ nate sūt mediati⁹ ⁊ imediati⁹ iformare illō: vel pficere. ita si eadē fora ꝯtineat i se ṽtualr psectionē illarū formarū ordinataꝝ: quasi ꝯsili ordie nāe pficiet illud psectibile: sicut si forma corporis subē ⁊ē. eēnt alie forme in aliq̄ p pus iformaret fora subē: ⁊ dei de forma corporis ⁊ē. ita si vna forma icludat ṽtualr oēs illas: ipsa quasi pus pficiet māȝ sub rōne subē: q̄ sub rōne corporis. ⁊ sp in illa via generatiōis iperfectius erit pus: qꝛ ꝓcedit a potētia ad actū. ḡ sicut conceptus plēs colores: ⁊ min⁹ cōes: habituales vel ṽtuales nati sunt pficere intellm via gn̄atiōis vel originis: ita q impfectior est semper pus. ita si vn⁹ ꝯceptus ṽtualr icludat omnes istos pus pficiet sub rōne cōceptus poris: ⁊ vltoris q̄ sub rōne ꝯceptus particularis. 3. Di. p̄ q. 2. R.

Sicut dotat⁹ hēt ius i illo qd assignat sibi p dote: ita hic btūs ex merito hȝ ius i ista diuina custodia sibi ipēdenda: ⁊ illud ius pseruatiōis corporis ab oī corruptiōe p diuinā custodiā est dos in beato ⁊ sm corpus: qꝛ est ad tutelā corporis. 49. Di. 4ª. q. 13. E.

Sicut eē ex obiecto speculatiuū est eē p se speculatiuuȝ. ita eē practicū a sobiecto sufficiēter determināte intellectū ad notitiā rectitudinis est sufficiēter. ḡ añ oēȝ volitionē: est eē p se practicū: ⁊ sic opponit ista duo practicū ⁊ speculatiuū: vt ista. nō extēsibile ad praxi ⁊ extēsibile ad praxim. sed esse practicū aliūde: q̄ ex obiecto puta a causa extrinseca: vt a volūtate determinante intellectū ad notitiā praxis: est eē accn̄talr practicū: ⁊ ita ꝯcedo theologiā ꝯtingētiū eē practicā nobis: ſ₃ in se sit speculatiua. 4. q. pl. ꝟ. U.

Sicut ens cōpositū in re cōponit ex actu: ⁊ potētia in re. ita ꝯceptus compositus p se vnus cōponit ex cōceptu potentiali ⁊ actuali: siue ex conceptu determinabili ⁊ determinante. sicut igit resolutio entiū cōpositoꝝ stat vltimo ad simplr simplicia. s. ad actū vltimū ⁊ potentiā vltimā que sūt pmo diuersa. ita q nihil vni⁹ icludit aliqd alteri⁹: alioqn hoc nō eēt pmo act⁹: nec illud pmo eēt potētia. qd. n. icludit aliqd potētialitatis: nō pmo est act⁹. ita opȝ i ꝯceptib⁹ oēȝ ꝯceptū nō simplr simplicē: ⁊ tñ p se vnū resolui i ꝯceptū determinabilē: ⁊ determinātē: ita q ista resolutio stet ad ꝯceptus simplr simplices. s. ad cōceptū determinabilē tm̄: ita q nihil determinātis icludat. ⁊ ad ꝯceptū determinātē: q. s. nō icludit aliquē cōceptū determinabilē. ille ꝯcept⁹ tm̄ determinabilis est ꝯcept⁹ entis: ⁊ determinās tm̄ est ꝯcept⁹ vltie ofie. ḡ isti erūt pmo diuersi: ita q vnū nihil includit alterius. 3. Di. p̄. q. 3. G.

Sicut ens ⁊ vnū diuidit in simplex ⁊ cōpositū. ita esse ⁊ vnū eē distinguit in eē tale ⁊ tale. ḡ esse per se vnuȝ nō determinat sibi eē simplex pesse: sicut nec aliqd diuisuȝ determinat sibi pesse alterū diuidētiū. isto mō toti⁹ cōpositi est vnū esse: ⁊ tñ includit multa esse partialia: sicut totū est vnuȝ ens: ⁊ tñ multas entitates partiales hȝ. Nescio enim istā fictionē q esse est quid superueniēs essentie nō cōpositū. Si essentia est cōposita. hoc modo esse totius cōpositi includit esse oium partiuȝ ⁊ includit multa esse partialia multaꝝ partiū vel formarū sicut totū ens ex multis formis icludit illas actualitates partiales. Si tñ oino fiat vis in verbo cōcedo q formale eē totius cōpositi est pncipalr p vnā formā. ⁊ illa forma est qua totū cōpositū est hoc ens. ista aūt est vltima aduenieus oib⁹ pcedētibus: ⁊ hoc modo totū cōpositū diuidit in duas ptes essentiales: s. actum ꝓpriū. s. vltimā formā qua est illud qd est. ⁊ propriā potētiā illius actus que includit māꝫ primā cum oibus formis precedentibus. Et isto modo concedo q esse illud totale est ꝯpletiue ab vna forma que dat toti illud qd est. sed ex hoc nō sequitur q in toto includat pesse vna forma: vel quin in toto includantur plures forme nō tanq̄ specifice cōstituētes illud compositū. sed tanq̄ quedā inclusa in potētiali istius compositi. Exēplū huius est in cōposito ex partib⁹ itegralibus quāto enim aiatū est psectius tāto reqrit plura organa ⁊ ꝓbabile est q distincta specie p formas substātiales: ⁊ tamen ipsum est verius vnū: verius inq̄ s. perfectius: sed non verius vnū. i. indiuisibilius: incōpositio enim frequentius inuenit cuȝ maiori compositione verior vnitas ⁊ entitas q̄ in partibus cum minori compositione. 11. Di. 4ª. q. 3. Bb.

Sicut est duplex cōfusum. s. totū vle: ⁊ totuȝ eēntiale. ita vtrūq₃ in suo ordie est pri^m ſ₃ simplr pri^m est illud qd est pri^m in ordine cōfuse cognoscēdi: qꝛ ꝓcessus naturalis ab impsecto ad psectū est per mediū. Cōfuse autē cognoscere est quasi mediū inter ignorare ⁊ distincte cognoscere: ⁊ io cōfuse cognoscere est ante quodcūq₃ distincte itelligere. Et qd dicit de puero: cōcedo q species pintelligit ante singulare: qꝛ dixi quod species est primū intelligibile. ſ₃ rō nō cōcludit de genere ſ₃ ō specie. pus enī nāliter actualr cōcipit albedo q̄ color in ordine cognitionis confuse: qꝛ color sub rōne coloris nō cognoscit: nisi sub maiori abstractione: q̄ sit abstractio albedis ab hac albedie ⁊ illa abstractio ātimaior est difficilior qꝛ est amin⁹ sensibilib⁹. 3. Di. p̄. q. 2. O.

Sicut ex imperio volūtatis bn̄ eligētis generat i intellectu bene dictāte circa media ad illū finē bn̄ electū ꝓquirēdū habitus qui est prudētia: ita in voluntate male eligēte hitus acqsitus ex dictamine circa ea q̄ ordinātur ad malū finē electū est error: ⁊ hitus directe opposit⁹ hitui prudētie: ⁊ pt vocari iprudētia vel stultitia: non tm̄ priuatiue ſ₃ positiue ⁊ ꝯrie: qꝛ sicut prudēs hitū: quo recte eligit ordiata ad finē debitū: ita iprudēs vel stultus hȝ hitū quo ꝓpter eligit ordiata ad finē ꝯstitutū a voluntate mala: ⁊ talis habitus gn̄atur ex imperio volūtatis male eligētis. Pro tanto igit verū est q voluntas mala excecat: non quidem faciendo errare circa aliqua complexa: sed faciendo intellectum habere habitum considerandi aliqua media ordinata ad malum finem: ⁊ totus ille habitus est error in agibilibus: ſ₃ nō sit error deceptiuus quantum ad cōsiderationeȝ siue speculationem. 36. Di. 3ª. q. vnica. D.

Sicut fides acqsita assētit vel credit dicto alicui⁹: qꝛ credit ṽacitati assērētis illō eē veꝝ. sic fides ifusa assentit alicui reuelato: qꝛ credit deo vl ṽacitati dei asserētis illud. Et qꝛ qd d₃ asserit supnālr reuelat: ideo fides assē

tiens tali reuelato: qr assentit veracitati reuelantis est
bitus supnālis reuelat aūt credibilia qn̄ infūdit bitū.
Et hoc mō dicēdo fides nō hz certitudinē ex obto: sz
ex v̄acitate testis. s. dei. Et hoc mō facile est videre quō
fides est cū enigmate ꝛ obscuritate: qr hn̄s fidē nō cre
dit articulū eē verū ex euidētia obti: sz ppter hoc ꝙ
assentit veracitati infundēdis habitū. ꝛ in hoc reuelā
tis credibilia. 23. Dis. 3ª. q. vnica. D.

Sicut forma celi nō pōt pduci nisi a solo deo: ꝛ tn̄ non
dr̄ creari: qr de⁹ nō alia pductiōe pduxit formā celi
ꝙ totū celū. ꝛ iō nō ꝑ ūs nā fuit for̄a celi termin⁹ crea-
tionis ꝙ celū. ita diceret phs ꝙ passo exn̄te dispositō
crearet ꝛ pduceret de⁹ de necītate alaz. nō creatione
que terminaret ad formā: sz ad cōpositū. vn̄ nō cōce-
deret alaz creari. nō. n. ē imagiat⁹ sic nos. s. ꝙ actio dei
in pº istāti nāe vł tpis tmīet ad eē ipsi⁹ aīe: ꝛ postea in
scdō instāti īfūdat corpi: sz pōeret actionē dī termino-
ri ad eē toti⁹ i pmo instāti nāe. 17. Dis. 2ª. q. 1. B.

Sicut fuit dcm̄ di. 5. ꝛ. 6. tā bon⁹ ꝙ malus angelus būit
tps vie. ita ꝙ nō tm̄ p instās fuit viato: sz habuit ma-
lus angelus diuersa pctā ordinata: puta ex actu amā-
di se eliciebat actū ꝯcupiscēdi sibi summū cōmodū: ꝛ ex
illo actū excellētie: quo voluit hr̄e illud cōmodū non
sub regula volūtatis supioris: sz ꝯ eā: ꝛ tādē actū odiē
di deū qui resistit sibi i illō appetēdo: ꝛ nō habuit oēs
istos actus distictos sīl ꝙ qn̄ demereb at scdō pctō ad-
huc fuit in via: ꝛ tn̄ peccauerat iā pmo pctō ex prima
electiōe. ꝙ nō qualiscūqꝫ imobilis apphēsio vel qō-
cūqꝫ pmū pctm vel plena imersio in obiectū fecit ipm
impenitētem: qn̄cūqꝫ enim aliquo istoꝝ peccatorum
peccauit sistebat in via. ꝛ nō fuit idē peccatū cū pecca
to pcedenti. 7. Dis. 2ª. q vnica. C.

Sicut ipetrat bn̄ūs aliqa nō sibi ita cāt meritū aliqa ꝛ nō
sibi. oro. n. sua est dispositio de ꝯgruo vt pp eā de⁹ ꝯce
dat illō qō ipetrat illi cui petit: ꝛ illa ē meritū nō isti⁹
pro se. sz pro illo cui reddit qō huic merito quasi pbe
mio proximo corrn̄det. 45. Dis. 4ª. q. 4. ꝯ. R.

Sicut ipole est albū ꝛ nigrū stare sīl: qr sūt ꝯria formaliter.
impossibile est sīl stare album: ꝛ illud qō est pcis cā ni
gredinis ita necessaria: ꝙ nō pōt esse sine ea absqꝫ con
tradictione. 3. Dis. p. q. 4. D.

Sicut in creaturis est duplex silitudo. s. eēntialis sz dr̄iaz
specificā: ꝛ accn̄talis sm aliquā qualitatē accn̄talē. sz
prima neget in pposito: qr de⁹ nō hz aliquā dr̄iaz spe
cificā: tn̄ qr si illud qō est dr̄ia specifica in creatura eēt
tota essentia idiuidui: nihil min⁹ eēt for̄a respcū indi-
uidui. iō nihil min⁹ eet respectus silitudinis tūc ꝙ mō
Jō vr̄ ibi ppe posse ꝯcedi silitudo sm essentiā: nō in
quātū quid: sz in q̄tū est actus ꝛ quasi forma: qua pfo
ne sunt de⁹. ꝛ ē silitudo sm attributa oia que sūt qua
si pprietates huius nāe. sicut dicit Dam̄. ca. 5. nō nām:
scd que circa nām sunt dicūt: ꝛ tūc sicut ex nā rei est fū
damētū eq̄litatis: ꝛ distinctio realis extremoꝝ. ꝛ ista
relatio est ibi sine ope intellectus: ita est de similitudi-
ne. 31. Dis. p. q. vnica. ꝯ. D.

Sicut in deo intellectus nō est formalr volūtas nec ecō
uerso. sz vnū verissima idētitate sit idē alt̄i: ita iustitia
nō est for̄alr. vł q̄ditatiue idē misericordie vel ecōuer
so. ꝛ pp hāc nō idētitatē for̄alē pt istō eē pn̄m primū
alicui⁹ effect⁹ extra: cui⁹ reliquū nō est pn̄m for̄ale. eo-
dē mō sic si h ꝛ illō eēnt due res. qr eē pn̄m for̄ale cō-
petit alicui vt est tale for̄alr. 46. Dis. 4ª. q. 3. ꝯ. C.

Sicut in gn̄e cāe efficiētis aliq̄ cāta diuersimode se hn̄t
ad cālitatē effectiuā extrinsecā: qr aliq̄ hn̄t tantū vnā
cām imediatā effectiuā: vt aīe rōnales ꝛ angeli. s. ipsuz
deū creantem. aliqua hn̄t causas effectiuas. subordina
tas prime cause: ꝛ etiā hn̄t ordinē in genere suo sm me

diatius ꝛ imediatius. Silr̄ ēt ꝛ in genere cāe finalis.
qr aliq̄ hn̄t multas causas finales subordinatas vni fi
ni vltimo: aliqua pauciores. eodē mō de causis intrin-
secis: qr aliqua entia hn̄t cālitatē intrinsecā per cās in
existētes. materiā. s. ꝛ formā: vt entia mālia cōposita ꝛ
aliq̄ entia simplicē entitatē nō causatā cālitate intrin-
seca ex diuersis causis māli ꝛ formali realr distinctis.
vt angeli sm cōiorē doctrinā. sicut igr̄ hō includit ma
teriā ꝛ formā tanꝙ causas intrinsecas sui: sic qu. ditas
hois includit māz ꝛ formā. 22. Dis. 3ª. q. vnica. D.

Sicut intellēs bti dētermināt ad vidēdū nobilissimū obꝫ:
essentiā. s. diuinā: ꝛ cōcomitat volūtas ad fruēdū illo
obō: stante tn̄ libertate cōsiderādi alia obiecta ꝛ amā
di: quoꝝ cōsideratio ꝛ dilectio non impedit illud bo-
nū: sic intellectus mali determinat ad intēse cōsiderā-
dū aliqō obiectū discōuenientēs qr nolitū ꝛ impfectū: qr
corporale ꝛ volūtas ad nolēdū aliqd positū inesse. qō
est cōtristatiuū ꝛ aufert libertas cōsiderādi ꝛ volendi
alia p que cōsiderata ꝛ volita posset illa punitio dimi
nui: ꝛ rō tā in beato ꝙ in istis est: qr p intellēm ꝛ volun
tatē pctis meruerūt: ꝛ ille sūt nobilissime potētie nāe
intellectualis: in quarū p ꝯn̄s pfectiōe vel impfectiōe
precise cōsistit pfectio vel impfectio talis nāe. Jn quat
tuor aliqs penis Lsrisiergo latio appet iustitia: qr cōsis
in ario pene redrit tristitiam. si aūt de hoibus dānatis
post iudiciū loco secunde detētionis ponat ardere in
igne: ꝛ in loco quarte tristitie ponat dolor in appeti-
tu sensitiuo: tūc est ibi iustitia ex corrn̄dētia illi⁹ acer-
bitatis ad delectationē inordinatā quā habuit in pec
cato. 46. Dis. 4ª. q. 4. ꝯ. D.

Sicut in intellēu sūt duo act⁹ assentiēdi alicui v̄o comple
xo. vn⁹ quo assentit alicui v̄o cōplexo pp se: sicut pn̄⁹
alius aūt quo assentit alicui vero nō pp se: sz pp aliud
veꝝ: sicut ꝯclōni pp pn̄m. ita in volūtate sunt duo act⁹
assentiēdi bono: vnus quo assentit alicui bono pp se.
ali⁹ quo assentit bono pp aliud bonū: ad ꝙ illud bo-
nū refert: sicut ꝯni assentit pp pn̄m. ꝯclo em̄ v̄itatē suā
hz a pn̄⁹. Ista silitudo accipi pōt a pho. 6. ethi. vbi dr̄.
Qō in mēte est affirmatio: ꝛ negatio. h in appetitu est
psecutio ꝛ fuga. ꝛ ita vltra: sicut in mēte est duplex af
firmatio pp se: ꝛ pp aliud. ita in appetitu est duplex p
secutio vel adhesio pp se: ꝛ pp aliō. Est tn̄ hic duplex
dr̄ia. Prima qr illi duo assensus intellēs distinguunt ex
nā obiectoꝝ. sūt. n. alteri pp euidētiā alterā huius vel
illius veri: ꝛ ideo hn̄t distincta obiecta sibi corrn̄dētia
ꝛ ipsos cāntia. h aūt hmōi assensus nō sunt distincti ex
distinctiōe oboꝝ: sz ex distincto actu potētie libere sic vł
sic acceptātis obm eius: qr (sic dcm̄ est pri⁹) in ptāte ei⁹
est sic vel sic agere referēdo: vel nō referēdo. ꝛ iō non
corrn̄dent istis actib⁹ ppria obiecta distincta. sz qōcūqꝫ
bonū volibile pōt volūtas hr̄e obiectū sm hūc actū
vel sm illum. 2ª dr̄ia est: qr illi duo assensus intellect⁹
sufficiēter diuidūt assensuz intellēs in cōi: nec iter ipsos
est aliqō mediū: qr nulla est euidētia media ex pte obiti
a qua possit accipi aliq̄ alia v̄itas ꝙ v̄itas pncipij vel
ꝯclonis. Preter aūt istos duos assensus volūtatis est
aliquis alius assensus medius: qr volūtati pōt ostēdi
aliqō obiectū bonum absolute apphensum: nō sub rō
ne pp se boni: nec pp aliō bonū. volūtas aūt circa ta-
le sic ostensum pōt hr̄e aliquē actū: ꝛ nō necio inordina-
tū. ꝙ pōt hr̄e aliquē actū volēdi illud absolute: absqꝫ
relone ad aliud: aut absqꝫ fruitiōe pp se. ꝛ vlterius pt
imperare itellectui: vt inq̄rat q̄le illud bonū sit: ꝙ qua
liter volēdū: ꝛ tunc illi potest assentire vel sic. Et tota
ratio diie hinc ꝛ inde est libertas volūtatis: ꝛ necītas
nālis ex pte intellēs. Ex his vltra actus assensus bono
pp se est act⁹ perfectus. actū aūt p ectū cōsequitur dele-

ctatio ex.10.ethicoꝝ.ꝫ actū volēdi bonū pp ſe cōſequit aliq̄ delectatio. Demus igit ad ꝓpoſitū quattuoꝛ diſticta actū iꝑfectū volēdi bonū pp aliō: q̄ vocat vſ⁹ ⁊ actū pfectū volēdi bonū pp ſe: q̄ vocat fruitio. ⁊ actū neutrū: ⁊ dlectationē ſeqntē actū. 1. Diſ. p̄.q.3.A.

Sicut i politicis legiſlatoꝛ reſpicit i ſe ſimplr iuſtū qḋ ē iuſtū boni publici: ſ3 qḋ aūt reſpicit alia iuſta ptialia: ſḡ quidē i ꝓportiōe ad hoc iuſtū. ⁊ iō in q̄buſdā caſib⁹ iuſtū ē nō ſuare leges iuſtas reſpiciētes aliq̄ iuſta partialia: qn̄.ſ. obſuatio eaꝝ vergeret i detrimētū iuſti publici.ſ. bn̄ eē reipublice. ita de⁹ ſimplr determinat ad iuſtū publicū cōitatis nō vt cōitate aggregationis ſicut in ciuitate. ſ3 cōitate eminētie cōtinētie qḋ eſt iuſtū cōdecēs bonitatē ſuā. oē aūt aliud iuſtū eſt particulare: ⁊ nūc hoc iuſtū nūc illud iuſtū ſm q̄ ordinat vel ꝯuenit huic iuſto: dico ꝫ q̄ poteſt velle petrū dānari ⁊ iuſte velle: q2 illud particulare iuſtū.ſ. petrū ſaluari non neceſſario requirit ad iuſtū publicū quin oppoſitū ei⁹ poſſit ordinari ad illud idē.ſ. ad cōdecētiā diuine bonitatis. Eſt n. illud finis q̄ nullū ens ad finē eſt determinate neceſſario requirens. 46. Diſ. 4ª.q.1.ſ.K.

Sicut iſta eſt imediata ⁊ neceſſaria volūtas diuina vult vult bonitatē diuinā: nec eſt alia rō: niſi q2 hec eſt talis volūtas: ⁊ illa talis bonitas. ſic volūtas diuina ꝯtingēter vult bonitatē ſeu exn̄tia alteri⁹: ⁊ hoc q2 eſt talis volūtas ⁊ illud eſt tale bonū niſi addamus generaliter vnū breue. q̄ volūtas infinita neceſſario h3 actū circa ob3 īfinitū. q2 hoc eſt pfectiōis: ⁊ pari rōne non neceſſario h3 actū circa ob3 finitū: q2 hoc eſſet impfectionis. nā impfectionis eſt neceſſaria determinari ad poſterius: ⁊ pfectionis requiſite eſt ſic determinari ad prius ⁊ perfectionis concomitētis ad illud quod eſt ſimul natura. 16.q.q.M.

Sicut medicina eſt duplex: curatiua ⁊ pſeruatiua: ſic pena dupliciter eſt medicina corrigibili infligit vt curet: in corrigibili vt preſeruet nō ipſum ſed alios: quia ad bonū comunitatis eſt quod determinentur per legiſlatorē alique pene: ⁊ quod iſte infligant delinquētibus: ⁊ non tantū in determinatione ſ3 etiam in inflictione ſunt medicine pſeruatiue illis qui ſunt in ſtatu preſeruationis quod autem punitio neutro modo ſit medicina non repugnat iuſtitie. patet ꝫ in penis ciuilibus determinatis ꝓ magnis culpis. 46. Diſ. 4ª.q.4.ī.O.

Sicut memoria perfecta in ſuppoſito cōueniēte eſt principiū perfectū ꝓducēdi verbū pfectū: ſic videt q̄ voluntas pfecta in ſuppoſito vel ſuppoſitis cōuenientib⁹ ſit pfectum principiū ꝓducēdi amorē pfectū. ſicut igit memoria in patre eſt pncipiū gignēdi filiū: ſic volūtas in patre ⁊ filio eſt pncipiū ſpirādi ſpm̄ ſanctū. nec vr̄ vltra rōnē perfecte memorie vl̄ pfecte volūtatis coaſſiſtentia alicuius eē neceſſaria. ſic q̄ illo non aſſiſtente non poſſet voluntas in actum ſpirandi ⁊ memoria in actum dicendi. 16.q.q.ī.P.

Sicut meritū nō reſpicit nec cōſiſtit tm̄ in ipſo actu elicito: ſed in cōditionibus aliquo modo perſone ſiue ſuppoſiti elicientis. ſic acceptatio diuina non ſolum reſpicit actum: ſed conditiones accidētales ſuppoſiti elicientis. 18. Diſ. 3ª.q. vnica.ī.D.

Sicut nō eē ab eterno nō fuit malū: ſic nec poſt ē malū: nec aliquis vnquā cōtēdit cū deo: q2 nō fuit natus anteq̄ fuit natus: ſed pena ⁊ miſeria eſt ſimplr malum: ⁊ ideo ſimplr nolēda: q2 eſt cōtra appetitū naturalem: nec eſſe eſt ꝑ ſe obiectum cōmodi. Unde ſi daret mihi optio: ego eligerē potius nō eē ſimplr q̄ in tali ⁊ tāta miſeria eſſe. 50. Diſ. 4ª.q.2.ī.F.

Sicut nō eſt neceſſe intellm̄ ſil' ꝯſiderare h̄ petrū ⁊ illō: ⁊ ita nō eſt necē volūtatē ſil' penitere de h̄ ⁊ illo: ⁊ h̄ acciplēdo penitere ꝓ q̄cūq3 illoꝝ q̄tuoꝛ ſignificatoꝝ poſitoꝝ di p̄cedēti.q.1. Sed tn̄ dū ꝯſiderat vnū ⁊ penitet d̄ illo ſaltē hitualr ſatiſfac̄ d̄ alio: h̄ eſt alo propt⁹ ē ſi cogitaret aliō ad ſatiſfaciēdū d̄ eo. 15. di. 4ª.q.1.K.

Sicut nō eſt pfecta memoria reſpcū alicui⁹ itelligibilis: niſi illō ob3 ſit pn̄s i rōne actu itelligibilis q̄tū ē ex ſe pn̄s: vt itelligibile illi. Ita nō ē pfcta ꝓlca talis memorie: niſi ſit actualis notitia tāta illi⁹ obi. q̄ta ſit ꝯpetere tali intellui reſpcū talis obi. Et illā voco adeq̄tā intellectui reſpectu talis obī. 2. Diſ. p̄.q.7.ī.B.

Sicut nō ois relō vn̄ relo eſt eadē fundamēto: ſ3 aliq̄ ſit talis q̄.ſ. ē pma i fūdamēto ad terminū ſine q̄ ipoſe eſt fūdamētū eē aliq̄ mō ſic dictū eſt di.1.2ª. de relonibus creature ad deū. Ita nec vn̄ relo repugnat ſibi q̄ plēs eiuſdē rōnis ſint i eodē: ſ3 aliq̄b⁹ ſpalib⁹ relonib⁹ repugnat: puta depēdētijs ēentialib⁹. talis. n. ſi eſt vna ad terminū totalr terminātē nō relinquit fundamētū depēdēs depēdētia ſili ad q̄dcūq3 aliud: q2 tūc nō eēt depēdētia terminata. 1. Diſ. 3ª.q.2.ī.A: q.5.

Sicut nō ois itellectio ē ſimplr pfectio angelici itellc̄s: ſ3 viſio ꝟbi ⁊ nō viſio q̄ditatū ſiue ꝑ ſpēs hituales ſiue intuitiue: ſic nec ois cognitio ſingulariū alia a viſiōe ꝟbi ⁊ a cognōne q̄ditatū eq̄ pficit intell3 angelicū q̄n ſcōs rio: ſ3 viſio ꝟi reuelati pficit in eē 2°: nō aūt ſic cognitio ſingularis in gn̄e ꝓprio. 9. Diſ. 2ª.q.2.K.

Sicut nō ſtant ſil' in ſenſu ꝯpoſitōis angelū ꝯſeruari ⁊ annihilari: ita nec creari ⁊ cōſeruari ſtant ſimul in ſenſu cōpōnis: ſ3 in ſenſu diuiſiōis ſtat circa angelū eē q̄n̄q3 creationem ſiue conſeruationem: ⁊ non q̄ quandoq3 poſſit non eſſe: ⁊ ſic poſſit eſſe annihilatio. ſicut dictū eſt i mā de p̄deſtinatōe ⁊ pſciētia dei q̄ in ſenſu diuiſionis eſt potētia ad vnū oppoſitū manēte alio: nō tamē q̄ ſit potētia ad illud oppoſitū ſimul eſſe cum alio oppoſito manente. 2. Diſ. 2ª.q.1.ī.F. 39. diſt. p.

Sicut oē aliud a deo iō eſt bonū: q2 a deo volitū ⁊ non ecōuerſo: ſic meritū xp̄i tm̄ bonū erat pro quāto acceptabat. ⁊ iō meritū. q2 acceptatū: nō aūt ecōuerſo: q2 meritū eſt ⁊ bonū: iō acceptatū: ⁊ tn̄ potuit acceptari paſſiue quātū tota trinitas potuit ⁊ voluit acceptare actiue: ſ3 ex formali rōne ſua quā hūit nō potuit acceptari i īfinitū ⁊ ꝓ īfinitis: ſ3 ꝓ finitis: tn̄ ex circūſtātis ſuppoſiti ⁊ de ꝯgruo rōne ſuppoſiti hūit quādā rōnē extriſecā: q̄re de⁹ potuit acceptare illō i īfinitū.ſ. extēſiue pro īfinitis. ſi aūt illō meritū fuiſſet alci⁹ pſone. tūc nec rōe opis: nec rōne opātis fuiſſ3 ꝯgruitas acceptatiōis illi⁹ ꝓ īfinitis. q̄tis āt: ⁊ ꝓ q̄t ōſ voluit paſſionē illā ſiue bonū velle acceptarī ꝓ tot ſuffic̄: ſ3 q̄tū ē d̄ formali rōe rei acceptabilis i ſe nō fuit acceptabilis ꝓ īfinitis ſic̄ nec i ſe fuit formalr infinita. 19. Diſ 3ª.q. vnica.ī.B.

Sic poſſumus inuenire multos gradus in vnitate. In primo enī minia vnitas eſt vnitas aggregatiōis. In ſcōo gradu eſt vnitas ordinis: que aliq̄d addit ſupra vnitatē aggregatiōis. In tertio eſt vnitas ꝑ accn̄s. vbi vltra ordinē eſt infoꝛmatio ſ3 accn̄talis vni⁹ ab altero eorum que ſunt ſic vnū. In quarto eſt vnitas ꝑ ſe cōpoſiti ex principijs ēentialib⁹ ꝑ ſe actu ⁊ per ſe potētia. In quinto eſt vnitas ſimplicitatis que eſt vere idētitas: q2 q̄d enī eſt ibi eſt realr idē cuilibet ⁊ nō tm̄ eſt vnū illi vnitate vnionis: ſicut in alijs modis. ita adhuc vltra oēs eſt idētitas foꝛmalis. Uoco aūt idētitatē formalē vbi illud: qḋ dr̄ ſic idē includit illō cui ſic eſt idē i rōne ſua formali. ⁊ ꝑ ꝯn̄s ꝑ ſe primo modo. in ꝓpoſito autem eſſentia non includit in rōne ſua formali proprietatē ſuppoſiti nec ecōuerſo: ⁊ iō pōt concedi q̄ ante omnē actū intellectus eſt realitas eſſentie que eſt cōmunicabilis ⁊ realitas ſuppoſiti qua ſuppoſitū eſt incōmunicabile: ⁊ ante actum intellectus hec realitas formalr

subalternante: ita nec essent isti principia nisi essent demonstrata sibi in scia subalternante. ita q aliqs sciat perspectivā nisi sciat geometriaʒ nihil est dictu. pōt tñ habere opinionē vel fidem de traditis in ꝑspectiva si ne hoc q sciat geometriam: qꝛ de eisdem pōt esse fideʒ opinio ꝛ scia. sed non simul. 24. Dis. 3ª. q. vnica. ī. D.

Sicut subiectum alterabile lʒ in tota alteratione sit sub qualitate: tñ nō est ꝓprie dicendū q quale sit subiectū alterationis: qꝛ illa qualitas accidit illi qd est subiectū alterationis. ita augmētabile: lʒ semꝑ dū augmentat sit quātū: tñ ex quo variat ſm quantitatē sicut alterabile ſm q̄litatē quātitas nō rō nec ꝑ se cōditio subiecti augmētationis. Quid ergo est subiectū augmētationis: Dico q sicut subiectū ꝑ se alterationis est ens in actu ſm formas priores qualitate: nō tñ ens in actu ſm qualitatē. ita ꝑ se subiectū augmētationis est aliqd ens in actu ſm aliq̄ formā priorē quātitatē: nō aūt ꝑ se est ens in actu ſm quātitatē: forma aūt prior nō est nisi substātialis. ergo ꝑ se subiectū augmētationis ꝛ diminutionis nō est nisi substantia tm̄. Quo ergo subiectū qd ibi mouet est in loco: Rñdeo vlr cuiuscūq motus subiectū ē in loco vel ꝑ formā prius acq̄sitā imobili qd mouetur tali motu: vel ꝑ ipsā formā ſm q̄ mobile fuit vel mouet: ꝛ pᵐ mēbrū veꝝ ē d alterato ꝛ lato. 2ᵐ mēbrū verū est de augmētato ꝛ diminuto: sʒ q subijcit gn̄ationi neutro mō est in loco. Nec eni ꝓsupponit isti mutationi in subiecto aliquid quod sit rō locandi: nec illud ſm quod subiectū fluit est rō locandi. 11. Dis. 4ª. q. 3. F.

Sicut theoꝰ. beꝛōꝝ hʒ terminū ita ꝛ nr̄a ex volūtate dei reuelātis terminꝰ ēt ꝓfixus a volūtate diuina q̄tū ad reuelationē gn̄aleʒ est coꝝ: q̄ sūt in sacra scriptura: qꝛ sicut habet in Apoc. vltimo. Qui apposuerit ad hec: apponet ei deus plagas: q̄ apponūt in libro isto. Igit theologꝰ nr̄a de facto nō est nisi de his: q̄ ꝯtinent i scriptura: ꝛ de his q̄ pñt elici ex ipsis. 3. q. ꝓl. ī. A.

Sicut virtus generatiua habet generare distinctū ſm eē ꝛ ſm locū etiā separatū. sic nutritiua habet generare idē ꝛ vnitū: qꝛ nutritio est aggeneratio vnius ad aliud per idētitatē ꝛ vnitatē hū eo: ꝛ dico q generatio noue partis vnite corpori fuit naturalis: ꝛ q caro generata eēt pars corporis preexistētis naturale est vtiq3 sed q pars ista vniat verbo fuit miraculū: nō quidem nouū sʒ codē antiquo quo primo corpus totū vnitur verbo: vnit oīs pars sīlius totiꝰ: ꝛ omne illd qd est actu ps eius: sed tñ virtus naturalis fecit aliqd preabulū ad antiquū miraculū: qꝛ fecit q aliqd eēt actu parʒ corpis qd pꝛiꝰ nō fuit: sed hoc āti quo miraculo facto illa pars est vnita verbo vnione totius. ꝛ effectiue a verbo ꝛ a tota trinitate. 16. Dis. 3ª. q. 2. ī. D.

Sicut vnio nō est nihil sed alicuiꝰ ad aliqd. ꝑ ꝯñs ē entis ad ens. ita ē hñtis eē ad hñs eē: qꝛ ñ capio: q aliqd sit ens extra eām suā: q̄ hēat eē ꝓpriū. ergo sicut ens est ꝑ se cōponibile cū ente sicut ꝑ se receptiuū cū ꝑ se recepto: ita ꝛ hñs esse ꝓpriū cū hñte esse ꝓpriuʒ nec est vnio accn̄talis qꝛ istud est ꝑ se ꝑfectibile. ꝛ illud ꝑ se ꝑfectio: qꝛ si habere esse tolleret per se rōnem ꝑfectibilis. ergo non posset aliquid esse ꝑ se ꝑfectibile nisi nō ens. 43. Distinctio. 4ª. q. 1. C.

Sicut vlter libertas stat cū appꝛhēsiōe ꝑfa: ita sūma libertas stat cū sūma appꝛhēsiōe ꝑfa. appꝛhēsio aūt praxis ꝑfectissima icludit notitiā ꝯformitatis: qñ ipsa necessario ꝯuenit praxi. Cū vlterius addit q determinata sit aliūde hoc negādū est: loq̄ndo de determinatōe: q̄ fit ꝑ agēs sufficiēs: lʒ. n. nō possit dissentire a notitia rectificatiua praxis: ꝛ ꝑori praxi. h̄ tñ nō est: q̄si intellʒ ꝑ notitiā sit cā sufficiēter actiue determinās ipsā ad actū: sʒ ex ꝑfectiōe volūtatis est: q ipsa tm̄ nata est ꝯformiter agere poꝰ ꝑori in agendo: qñ illa ꝑor ꝑus ꝑfecte agit circa obm. hoc est tm̄ nouit ꝑus: q̄tuʒ posset nosse: qd dico ꝓ ꝯtingentibus: quoꝝ intells diuinus non hʒ oēm notitiā sibi cōpoſſem añ oēm actū volūtatis: idē circa illa nō oꝫ: q ꝯformiter agat ꝑ potentie ꝑori in agēdo: qꝛ ipsa non ꝑus ꝯformit nouit tale obm. sʒ ſp alr accidit circa cogscibilia necīa ex se: qꝛ ista ꝑfectissimā sui notitiā hñt absq actu volūtatis. 4. q. ꝓl. ī. O.

Sicut voluntas: vt est pñᵐ operatiuū: aliquo mō posterius operat q̄ intellectus: ita vt est pñᵐ ꝓductiuū: aliquo mō posterius ꝓducit q̄ intells: ꝛ ita nō erit cā superior neq prior in productione: que est proprie intellectus. 6. Distin. ꝑ. q. vnica. L.

Sicut voluntate eterna deus voluit corpus illd vniri v̄bo: qd fuit miraculū. ita ēt voluit q illd corpus inanimatum nō putrefieret. ēt si resurrectio fuisset prolōgata. ꝛ ētñ ne in illo triduo icboaret. hñ. n. fuissʒ ibi aliq̄ incohatio resolutionis nō obstantibꝰ illis vnguētis nisi fuisset nouū miraculū. 21. Dis. 3ª. q. vnica. ī. E.

Similitudo non tñ fundat sup q̄litatem vt est genus distinctū: sʒ vt gn̄alr inenit in oibus formis rō eius. h̄. n. mō mentalr crucifixuʒ pt dici filius xp̄o Crucifixo corporalr. 6. Distin. 4ª. q. 10. ī. O.

Silitudo: q̄ est exēplati ad exēplar nō est d pmo mō: qꝛ nō est silitudo vniuocationis. sʒ imitationis. imo ptinet ad 3ᵐ modū sicut manifeste pʒ ꝑ phm. 5. meta. q̄ in 3º. mō ponit relōneʒ scie ad scibile. ꝛ vlr mēsurati ad mēsurā. Exemplar aūt hʒ relonem mēsure respectu mensurati. vel exemplati. 3. Dis. ꝑ. q. 5. C. t. c. 20.

Symoniati ordinatio est irrita q̄tum ad executionē. tñ ordinem recipit. ꝛ id nō indiget nisi vt eius suspensio relaxetur. 25. Distin. 4ª. q. 1. ī. J.

Singulares ꝓpōnes de possibili absolute sumpte nō inferunt formalr vleʒ de poſ: sʒ est fallacia figure dictionis a pluribus determinatis ad vnā. possunt. n. singulares ex vi sermonis vnire ꝑdicatū sub̄o pro aliq̄ nūc. vlis aūt vnit ꝑdicatū subiecto pro quolʒ eius vlr: ꝛ id procedit ex forma significandi a pluribus determinatiſ ad vnum. 2. Dis. 2ª. q. 9. K.

Singulare non hʒ proprias passiōes q̄ sint de ipso scibiles: ꝛ id nec de ipso est ꝓprie scia ꝛ ita nec hitus aliqſ. loqūēdo de illo habitu quo scibilia sūt pn̄tia intellu q̄ apud phm dnr ꝓpe scibilia. s. ꝯtinentia passiones demonstratas de eiſ vt subiectis: tñ hitus q̄ est facilitas ꝯsiderādi derelicta ex actibus hñ pōt esse alius de singulari q̄ vli. pōt. n. intellectus distincte cognitiuus singularis hoc ꝯsiderare frequēter: ꝛ non frequent ꝯsiderare illam nām in vli. ꝛ in illo fieret qualitas habilitāſ ad actus consilēs ꝯsiderandi hoc. non aūt vlr inclināſ ad ꝯsiderandū nām in vli. ꝛ si ergo sit alius hitus seq̄nſ actus magis singularis q̄ vlis: qui. s. est q̄litas habilitans ad considerandū respectu obi. nō tñ est alius habitus scientialis: eo mō quo phs loquit ibi de habitu scientiali. 9. Dist. 2ª. q. 2. X.

Singularitas alicuius nō ipedit: qn ab eo. qd singulare ē: possit abstrahi aliqſ ꝯceptꝰ coiſ: ꝛ lʒ q̄cq̄d ē ibi in re sit singulare ex se iexn̄do: ita q nihil ꝯtrat alid sibi ad singularitatē: tñ illd idē pt ꝯcipi vt h̄ in re. vel q̄dāmō indistincte: ꝛ ita vt singulare vl vt cōe. 3. Dis. ꝑ. q. 1. J.

Singularitaſ non ipedit: qn res intelligat: alr deus non posset seipsum intelligere: nec etiam limitatio: quia sic quiditas angelica non esset per se ab ipso intelligibiliſ. nec est ibi materialitas. aut alia conditio impediēſ. 3. Distinctione. 2ª. q. 8. ī. B.

Simplices adorant in fide ecclesie. ꝛ hoc sufficit eis ad salutem. Maiores autem distincte adorant contentum non signum continens. ꝛ hoc sine signum conti- Notabile dictum.

neus sit accidens tantum, siue sbs panis cum accidente. 11. Distinctione. 4. q. 3. ī. A.

Simplicitas est simplr pfectionis: fm q̄ excludit cōponibilitatē vel cōpōnez ex actu ꝛ potētia: vel ex pfectōe ꝛ implectiōe. nō tñ sequit q̄ oīs creatura simplex sit pfectioꝛ creatura nō simplici: qꝛ aliqͩ qȯ est simplr pfectionis pōt repugnare alicui nāe limitate. ꝛ ita illa nō esset simplr ꝛ pfecte talis nā: si hrēt illud qȯ repugnat sibi: sicut canis nō eēt simplr canis pfectus: si esset sapiens: qꝛ repugnat sibi sapiā. silr alicui nāe limitate pōt repugnare aliqua pfectio simplr: ꝛ aliq̄ nō. ꝛ tunc non sequit illā nām non esse pfectiorem: cui ɔpetit talis pfectio q̄ cui repugnat: maxime qñ illi cui ista repugnat ɔuenit alia pfectio simplr: q̄ forte est simplr pfectioꝛ illa alia repugnāte. Exemplū actualitas est pfectio simplr ꝛ simplicitas est pfectio simplr. cōposito aūt ɔuenit maioꝛ actualitas: sȝ nō maioꝛ simplicitas: nāe aūt sȝ ɔueniat simplicitas: nō tñ tanta actualitas: q̄ta cōpetit cōposito. simplr aūt actualitas est pfectioꝛ simplicitate: ꝛ ita simplr pfectius pōt eē illō: cui ɔuenit actualitas sine simplicitate q̄ illud: cui ɔuenit simplicitas sine actualitate. 9. Dis. p̄. q. 1. D.

Simplicitas excusat eos ne in hȯ peccent: ꝛ humilitas eorū est meritoria eis p q̄to voluit illud qȯ ptinet ad sacrm pnie supplere sicut pñt. sed viro discreto qui bene sciret ad quid est confessio instituta: nec forte vtile foret nec sine forte necessarium talem confessionem facere. 17. Distin. 4. q. vnica. ī. T.

Simplr in eodē gñe sunt pfectioꝛa posterioꝛa prioꝛibꝰ: ꝛ hoc posterioꝛa gñatione: vt si plures forme subales sunt in eodem supposito vltima est pfectissima: sȝ si accipiat in alio gñe pus ꝛ posterius frequenter sunt imperfectioꝛa ꝛ posterioꝛa. non tamen sp vt post vltimā formam subalem sequunt accidentia que tamen sunt imperfectioꝛa. 49. Dis. 4. q. 7. E.

Simplr innocens a mortalis ꝛ venialī tenet simplr non ɔfiteri. vñ si beata vgo fuisset ɔfessa petro post ascensionē: peccasset ɔfitēdo: sȝ si est tñ innocens a mortali pōt ɔfiteri venialia ꝛ pōt nō ɔfiteri. vt dcm̄ est 3. articulo. §. de q̄. nec est icredibile multos eē tales i ecclesia qui p annū viuāt sine mortali: imo p dei grām multi multo maioꝛ. pe sine pctō mort ali se custodiunt ꝛ multa opera pfectionis exercēt: de quoꝝ meritis thesaurus ecclesie ɔgregat. 17. Dis. 4. q. vnica. ī. Z.

Simplr maius bñficiū diuinū est ɔseruare inocentiā q̄ cōcedere post pctm̄ pniam. vñ maius bñficiū ɔtulit deus sue mri q̄ magdalene. vñ singularis glia ꝛ ornatꝰ est in brīs de nūq̄ cecidisse in pcm̄. 22. Dis. 4. q. 1. N.

Simplr pfectius ꝛ eminētius ɔiungit grā fini sub rōne finis q̄ iusticia originalis. ꝛ iō in baptismo cum reddit grā simplr dimittit illud pctm̄ eminētius q̄ remitteretur p ppꝛium positiuū: ꝛ sȝ remaneat carētia illius positiui: nō tñ est culpa. qꝛ illō positiuū nō est debitū: soluit. n. debitū hñdi illud donum ꝛ cōmutat in debitum hñdi aliud donū. 32. Dis. 2. q. vnica. ī. F.

Simplr pfectum est oīno indepēdēs: qꝛ sicut est pꝰm pfectione: ita gñatione. 9. meta. oēm potentiā pcedit actꝰ tempoꝛe: qꝛ nō sit circulus in pꝛioritate actus ad potentiam. ꝛ econuerso. tamen status est ad eum qui est semper mouens pmum. 49. Dis. 4. q. 4. ī. N.

Simplr requirit ɔfessio: qꝛ sacerdos nō absoluit reū arbitrarie nisi pus reus sibi fuerit accusatus in foro illo. Non est ēt vtilis illa absolutio nisi pcedat in cōfitente aliqua ɔtritio vel attritio. ptes istius distinctionis patent ex dictis supra. Sufficit. n. q̄ aliqua displicētia: sȝ informis pcedat. ꝛ tūc ille capax est absolutiōis sacrā lis. ꝛ p illā fit ɔtritio. satisfactio aūt dȝ sed sacrm̄ pnie ad hoc vt hēat efficaciā. ꝛ hoc in re vel in voto nisi iudex posset ppēdere illas penas alias pcedētes sufficere ad totalis pene solonez. ista. n. snia sacerdotis sic absoluit q̄ tñ ligat. absoluit qͩdē a debito pene eterne. sȝ ligat ad solonē pene tpalis nisi sit sufficient iaȝ soluta. ipsa ēt vel nulloꝰ absoluit vel saltē nō efficacit. nisi ille reus sit in se debitoꝰ dispositꝰ: qꝛ sacrȝ est signū absolonis iterioꝛis q̄ iterioꝛ nō ɔcomitat nisi sit dbita dispō i mēte iterius absoluēdi. 16. Dis. 4. q. 1. §. E.

Simulationē Jehu nō opꝫ excusare: qꝛ preter illā simulationē: q̄ forte posset excusari: adduxit mēdacia d. sacrificiū mihi magnū est Baal: qȯ mēdaciū sȝ fȝ intētionē suā esset quodāmō officiosū: qꝛ destructiuū cultus Baal. tñ ex ratiōe sua erat pniciosuȝ nō solū qꝛ pceptiuū mortis illoꝝ: sȝ etiā puocatiuū: q̄tū erat ex se ad cultū Baal. Et sȝ ipse cōmēdet inquātū detestabat ꝛ psequebat cultum Baal. vituperat tamen: qꝛ non recessit a cultu Hieroboam: nec fuit verus cultor dei israel. 38. Distinctio. 3. q. 1. §. L.

Simultas reqrit qualis in baptismo reqrit in actibꝰ humanis. noluit eni xps nos obligare ad tā subtilē simultatē q̄ vix posset hō pcipe vel seruare. iudicat aūt simultas inter sactū hois ꝛ vbā: qñ icipit vnū anteq̄ totalit finiat aliud: ꝛ hoc indifferēter: siue istud pus finit q̄ aliud vel ecōuerso. v. g. siquis dicat illā oꝛonem factas hȯ: ꝛ fricet barbā: siue icipiat actū suū ante plationē siue ecōuerso. dū tñ vnū nō finiat cōplete añ inceptionē alterius dicet: ille simul dicit hȯ: ꝛ fecit hȯ. Ita dico q̄ siue sacerdos pus imergat vna imersione vbi moris terre est ter imergere: ꝛ postea incipiat vba cuȝ scōa imersione siue prius incipiat vba dicere. ꝛ dicto. Ego te baptizo. imergat cū illis vbis sequentibus est sufficiēs simultas: dū tñ platio nō finiat añ iceptionē ablutiōis. nec ablutio finiat añ iceptionē platiōis: tal simultas ē sufficiēs ad baptismū. 6. Dis. 4. q. 3. ī. B.

Simultas relatiuoꝝ quā dicunt esse simul nā est ista. s. nō posse eē sine se inuicē sine cōtradictione: si sint relatiua mutua. nā vna relatio nō pōt esse sine termino: qꝛ si posset eē sine eo esset ens ad se: pari rōne nec relatio alia sibi correspōdens pōt eē sine isto termino: qꝛ tunc esset ad se. igit iste due relones quando sūt mutue non possunt eē sine se iuicē absq̄ cōtradictione: omne aūt prꝰ natura pōt esse sine ɔdictiōe sine posteriori: ita q̄ si ponat hoc esse sine illo nō est ɔtradictio sicut patet per phm. 5. meta. c. de priore. isto mō cōcedo psonam primā ꝛ secundā nō posse eē sine se inuicē absq̄ cōtradictione: ꝛ nō est ɔtradictio ex aliquo extrinseco: sȝ ex formali rōne istarū psonaꝝ: ꝛ tñ cū hoc stat prioritas originis q̄ vna sit ab altera. Quod declarat primo: qꝛ si soꝛ. sit pr platonis. soꝛ. nō itellectus vt subiectum paternitatis: sȝ vt sub paternitate. ꝛ plato itellectus: vt sub filiatione ista sunt simul natura: qꝛ sic itelligunt vt correlatiua: ꝛ tñ vt sic soꝛ. ē prius origine q̄ plato: qꝛ sic intelligit sub paternitate: q̄ est formalit pꝛioritas originis. ergo videt q̄ codē: quo aliqͩ est pus origine in creaturis est simul natura cū eodem eo modo quo simultas nāe reqrit ad correlatiua. 28. Dis. p̄. q. 3. F.

Siue ad trāsubstātiationez vniꝰ ad aliud non reqrat nisi q̄ vterq̄ terminus sit substātia. ꝛ sit plene in obediētia agētis q̄tuȝ ad totale eē ꝛ q̄tū ad totale nō esse: siue fm aliquos plus reqrat. s. mutua ɔuertibilitas fm nām pp. s. pꝰm potētiale trāsmutabile a forma vniꝰ ad formā alteriꝰ: sȝ nō vnica trāsmutatiōe: sȝ p multas. ꝛ hȯ ab agēte nāli. vtrūq̄ istoꝝ saluat in ppōsito: qꝛ tāȝ panis q̄ corpus xpi totalr est in ptāte dei q̄tū ad totale esse ꝛ totale nō eē. hñt ēt nām eiusdē rōnis pp quā quātū est ex pte vtriusq̄ possȝ fieri trāsitꝰ p nāȝ ab vno

in aliud sz p multa media: sz et considerando corpus illud inquantum est nunc immortale et impassibile non posset illud per naturam converti in panem: sz hoc non est: quia careat materiam receptiva forme panis: sz quia materia eius inseparabiliter convenit a forma sua .s. aia impassibili. 11. Dis. 4ª. q. 3. D.

Sive idea accipit pro obiecto cognito sive pro ratione cognoscendi falsum est quod materia non habeat ideam: in deo immo quocunque modo idea accipiatur. Dico quod materia ipsa habz ideam. sicut .n. materia est quid creabile distinctum a forma. sic est quoddam ideale quod habz ideam distinctam. sive etiam idea ponatur ratio imitandi essentiam divinam in tali gradu. adhuc habz ideam: quia aliud gradum imitandi habz materia essentiam divinam quam forma vel aliud quodcunque 12. Distinctione. 2ª. q. 1. H.

Sive peccata mortalia distinguantur p habitus malos oppositos bonis: quales sunt. 7. habitus boni. quattuor .s. morales. et tres theologici. sive quod magis videtur p actus bonos: quales sunt actus decem preceptorum. sive sic: sive sic. non esse illa divisio septenaria peccatorum capitalium sufficiens: quia primo modo deberent esse septem peccata capitalia alia ab istis. siquidem infidelitas et desperatio sunt proprie opposita illi septenario: et non sunt contenta sub aliquo istorum septem. 2º modo deberent esse decem capitalia secundum transgressionem decalogi. hec ergo divisio non oportet quod teneat sufficienter in omnibus malis actibus sive quo ad omnes malos actus: quia iste non sunt prime radices nec forte principalia peccata: sz forte multum concernunt ad alia peccata sicut occasiones peccandi. 6. D. 4ª. q. 2. 3. Q.

Sola differentia formalis est specifica. non quod omnis differentia formalis sit specifica. 3. Distin. 2ª. q. 7. F.

Sola identitas essentie non est sola ratio habendi infinitatem formaliter. sz est ratio sufficiens omni et cui formaliter non repugnat infinitas. formaliter autem repugnat relationi personali: et nulli essentiali: et si queras quare compossibilis est infinitas huic et non huic. potest queri in oppositum quare huic repugnat incompossibilitas: et huic non: quod omnes concedunt et est eadem ratio: quia in ratione principii formalis. quia .s. formaliter hoc est hoc: et illud est illud formaliter. Quia autem in ratione principii fundamentalis ipsa essentia est unum primum illimitatum: a quo multa sunt ordinate nata procedere. et quodlibet in primo instanti: in quo quasi emanat vel procedit in esse: suam habz entitatem: hoc talem et illud talem: et huic sua entitas est ratio repugnantie alicuius: cuius tamen illi non est ratio repugnantie entitas sua. 5. q. q. 1. Y.

Sol a relatione nova que est in creatura ad deum: ipse denominatur dominus. non quidem quod in creaturis sint due relationes opposite: quarum altera ipse denominetur: sz una tantum que est ad ipsum: ut ad absolutum: et propter hoc quod sic absolutum est terminus illius relationis: denominatur quasi esset in eo nova relatio correspondens quemadmodum opus factum ab homine dicitur humanum. non propter aliquid humanitatis: quod sit formaliter in opere: sz propter humanitatem que est formaliter in homine: ad quem opus habz habitudinem. et hec videtur intentio magistri expresse in littera concludentis ex verbis Aug. ait .n. sic. Appellatio que creature relative ad creatorem dicitur: relativa est: et relationem notat que est in ipsa creatura. appellatio autem ista que creator dicitur ad creaturam relatio quidem est: sz nullam relationem connotat que sit in creatore. et hoc idem videtur Aug. dicere. 5. de tri. c. 16. secundum quod magister adducit eum: quod temporaliter incipit dici dominus quod antea non dicebatur manifestum est relative dici: non tamen secundum accidens dei quod ei aliquid acciderit: sz plane secundum accidens eius ad quod incipit dici dominus relative. 30. Dis. p. q. 2. 1. J.

Solus aius sine omni pacto verbali vel alio signo equivalenti ostendente debitori quod mutuans non mutuaret sine spe lucri non facit illum recipientem ultra sortem sine pacto habere alienum et ideo nec teneri ad restitutionem. 15. Dis. 4ª. q. 2. 1. O.

Solus contactus corporis ab aqua que est quasi ablutio formalis non est institutus tanquam signum vel pro signo. sz ipsa lotio esse activa facta ab aliquo abluente. 3. Dist. 4ª. q. 3. B.

Solus dei est annihilare: quia annihilare non est agere positive. sz non agere .i. non conservare. solus autem dei est conservare totam creaturam et totaliter. et breviter sicut quelibet creatura requirit secum causam concausantem in fieri .s. primum potentiale: ita su p illud non potest destruendo sicut nec producendo: et p consequens necessario aliquid relinquit: sicut necessario presupponit. sicut autem creatio proprie loquendo est productio de nihilo .i. non de aliquo quod sit pars primi producti et receptivum forme inducte. ita annihilatio est destructio in nihil utroque modo. 1. Distin. 4ª. q. 1. P.

Solus ille effectus producitur secundum rationem seminalem: ad cuius productionem vis activa create concurrit ut totalis causa. nec sic erat in generatione christi: quia et si maria p vim naturalem egerit: non tamen totalis causa erat eius naturalis: sed principalior erat spiritus sanctus. 4. Distin. 3ª. q. unica. L.

Solus sacerdos potest dimittere peccata per modum iudicii vel arbitrii. quo remittuntur in penitentia: sz in baptismo virtute sacramenti absque arbitrio vel iudicio remittuntur. 6. Distinctione. 4ª. q. 1. J. D.

Species est illa scientia que reducit intellectum de potentia essentiali ad accidentalem secundum Aristo. 8. physicorum. et 2º de anima. Non autem illa: que proprie dicitur scientia: que est habitualis quidam derelictus ab actibus: nam secundum illam ad primum actum considerandi requiritur quod sit iam reductus intellectus de potentia essentiali ad accidentalem: alioquin non operaretur tunc magis quam prius: unde in cognitione: species in qua relucet quiditas dicitur scientia: non tamen virtualiter quia totam continet: sz formaliter potest dici habitus cognitivus. quia est qualitas mansiva in intellectu disponens ipsum ad actum. et ex hoc habetur argumentum pro specie intelligibili: quia non videtur quomodo aliqua scientia tota dici possit una ratione primi obiecti: nisi quatenus illa scientia continetur virtualiter in illo primo obiecto intelligibili. non .n. tota illa scientia dicitur una ab obiecto: quatenus relucet in fantasmate: quia illa non esset unitas alicuius habitus intellectualis: sz alicuius imaginabilis 3. Dist. p. q. 6. O. T.c.3= T.c.=5

Species que est similitudo obiecti: et p quam intellectus assimilatur cognitioni producte: est aliqua ratio agendi: sed non totalis ratio: nec etiam ratio principalis: sz quando due cause concurrunt sufficit in propinquiore similitudo formalis: et in remotiore virtualis sive similitudo equivoca: et ita intellectus quasi causa superior equivoce et virtualiter assimilatur cognitioni et intellectioni. species autem quasi causa propinquior quasi univoce et formaliter assimilatur ei. 3 Dis p. q. 7. J. Aa.

Species rei materialis est perfectio angeli in esse intelligibili: non quidem substantialis vel essentialis sz accidentalis: et talis non semper excedit suum perfectibile simpliciter: immo omne accidens est simpliciter minus ens quam substantia ex 7º meta. Et si dicatur aliter potest esse perfectio accidentalis naturaliter ita perfecte. si est inferior in simpliciter natura .s. substantia corporalis. Dico quod non est omnino inferior illa natura: quia non est effectus eius ut causa totalis: sz est effectum eius et intellectus angeli tanquam aliquorum integrantium unam causam totalem. potest autem esse effectum alicuius cause partialis excedere suam causam partialem: quia aliquid perfectionis potest habere ab alia causa partiali propter quam perfectionem potest excedere illam causam partialem: ita quod species albedinis in intellectu angeli est perfectio intellectus eius non quidem perfectionis entitativa entitate que est albedo secundum quod est genita ab albedine: quia ut sic deficit aliquo modo ab entitate simpliciter: quia est accidens genitum ab albedine: sz quia est etiam genita ab intellectu angeli est perfectio vitalis. et quodammodo perfectior ipsa albedine. sed iste excessus perfectionis non est nisi secundum quid. 3. Distin. 2ª. q. 10. 1. J. T.c.4.

Species secundum se habet realitatem correspondentem sibi potentialem ad propriam realitatem individui. essentia autem divina nullo modo est potentialis ad relationem. 8. Distinctio. p. q. 3. Dd.

Spēs infusa repñtat obiectū vt abstrahit ab actuali existētia: qꝛ eodē mō repñtat siue obiectū existat siue nō existat: ⁊ p ɔñs nō est rō cogſcēdi exña vt exña. Tꝫ: qꝛ vitates coḡſcibiles cognitione ītuitiua de exñtib⁹ vt exñtes sūt. f. vitates ɔtingētes nō pñt coḡſci p spēs q̄ſcūq; inatas: qꝛ ex cognōne terminoꝝ nō pt cognosci vitas cōplexoꝝ ɔtingentiū de illis terminis: qꝛ illarū cōplexionū vitas non icludiť in terminis sicͭ in spēbus ⁊ terminis earū includiť vitas necessaria cōplexi scialis. opꝫ igiť pp vitates ɔtingentes q̄ sunt de exñtibus vt exñtia sunt cognoscēdas hēre aliq̄ obiecta in se pñtia vt possint in se ītuitiue cognosci ⁊ videri. ⁊ h̄ nō pt fieri in ꝓpo gñe nisi ipsis rebus in se fm suā existētiā pñtibus: ⁊ ita illa cognō ītuitiua in gñe ꝓpo actualis vel hītualis nō pt dari illi aīe ḋ oībus: ⁊ q̄ ad h̄ necē ē dicē q̄ aīa xpi ꝑfecē: sicͭ ⁊ alia aīa. qꝛ alia ⁊ alia oīa alio ⁊ alio⁹ cognouit. 14. Dis. 3ᵃ. q. 3. ꝟ. B.

Spēs in itellectu est eā pñtie obiecti sub rōne coḡſcibilis saltem in cognōne abstractiua: ⁊ cum ꝓbat qꝛ pñs est obiectū pñs q̄ spēs ibi: hoc est veꝝ de pñtia reali q̄ agens est pñs passo: ⁊ intelligo sic qḋ in pͦ signo nāe est obiectū in se vel in fantasmate pñs intellectui agenti in 2ͦ signo nāe: in quo illa sunt pñtia itellectui possibili: vt agentia passo: gigniť spēs in itellectu possibili ⁊ tunc in 3ͦ per spēm est obiectū pñs sub ratiōe cognoscibilis. 3 Dis. p. q. 6. ꝟ. K.

Spēs pp suam finitatē in entitate ⁊ in essendo plus ɔuenit cū essentia creata q̄ cū ēentia diuina: non tñ plus ɔuenit cū ea ɔuenītia ꝓportiōis q̄ est repñtantis ad repesentatum. 3. Distin. 2ᵃ. q. 9. ꝟ. L.

Speculatiuū ⁊ practicū sunt dr̄ie accñtales intell̄s. licet sint essentiales hituum ⁊ actuū. 4. q. ꝓl. ꝟ. Ee.

Spes nō inclinat ad actū tendēdi in bonū cōmodū absolute: sꝫ ad actū impfectuꝫ ex abñtia obiecti: ita q̄ illa impfectio nō accidat actui inq̄tuꝫ est huius hitus: sed sit de rōne eius: charitas aūt sit pñᵐ ⁊ hitus tēdēdi in deū vt est bonū in. ita q̄ actui vt est eius accidat pfectio ⁊ impfectio ex pñtia vel abñtia obiecti: sꝫ ad actū perfcm̄ inclinat ex pñtia obiecti ⁊ ad actum imperfectū ex abñtia. 3~. Dis. 3ᵃ. q. vnica. ꝟ. F.

Spes pōt imponi ⁊ iposita est ad signandū talez passionē impⁱſam appetitui sensitiuo ex delectabili pñte nō in se sꝫ in fantasia. qḋ si esset in se pñs natū eēt impmē delectationē. sicut ex alia pte malum pñs in imaginatione impmit timorem. pñs in se impmit dolorez. hoc mō ɔcedo q̄ spes nō ē vtus moralis sed theologica. tñ idem nomen pōt significare hitum pdcm̄ cuius est inclinare in talē actū: qui est desiderare bonū infinitū esse mihi bonū a deo liberalr̄ conferente ex meritis q̄ habeo vel mihi spero. 26. Dis. 3ᵃ. q. vnica. M.

Spirator signat vim spirandi. vt ɔcernit suppositum: ⁊ qꝛ vna est vis in prē ⁊ filio: ⁊ terminus numeralis appositus alicui determinabili ponit suū signatum circa illud. iō non vr̄ ɔcedendū de vi fmonis: q̄ pr̄ ⁊ filius sint duo spiratores: qꝛ tunc vis spiratiua videreť i eis numerari. 12. Distin. p. q. 1. X.

Spiratio actiua nō est de rōne filij: inq̄tum ꝑsona: sed filio iam posito est quasi proprietas aduentitia. 11. Distin. p. q. 1. ꝟ. A. ⁊ 2. q. 2. ꝟ. B.

Spūs ⁊ħ extensiue non diuidať. tñ numeralr̄ spūs a spū distinguiť. sūt. n. singuloꝝ corporū aiatoꝝ singule aie: ⁊ ille hñt bonitatē nālez magis extēsiue q̄ vna ex eis. imo equalentē bonitati magis itense fm illud. 7. tri. 6. vel. 24. plus aliqd sūt duo hoies q̄ vnus hō: ⁊ p h̄ distinguiť pluralitas in diuinis a pluralitate in creaturis. qꝛ plus aliquid sunt hic duo q̄ vnū. nō sic ibi. vnde subdit. nō maior est pr̄ ⁊ filius sil̄ q̄ solus pr̄: bōitates et plures spiritū sūt maioris valoris: ⁊ iō reqrūt plura bona vel vnū maius bonū pp qḋ retribuant. nō. n. q̄ orādo mereť viuificare vnū mortuū: eadez rōne eq̄ mereť viuificationē quoꝝcūq; mortuoꝝ. ita dico q̄ bonum spūale cōicať sine diuisione q̄titatiua: sꝫ extēsionē tñ cōicať cum distinctiōe. f. aliud alteri. ⁊ ita reqrit distinctum meritum pp qḋ reddať: ⁊ hoc dico eq̄le intensiue. 20. q. q. E.

Spūs scūs dedit marie vim generatiuā hoc est potētiā gñandi ꝓpinquā fm f. lam vim nālem: q̄ ipsa erat nāliter fecunda. sꝫ susceptiuā dedit ei inq̄tuꝫ erat ɔ̄ñatiua vbi. sicut. n. nā ad quā vt ad formalē terminū erat ista gñatio tm̄ erat in potentia obedientiali: vt vniret verbo: ita illa mater tm̄ habuit potentiā obedientialem vt esset mr̄ vbi. p hoc. n. erat mr̄ vbi: qꝛ vbum subsistebat in nā illa sibi vnita. 4. Dis. 3ᵃ. q. vnica. E.

Spūs sāctus ex vi pricipiatiōis sue neq; primo: neq; cōcomitāter ē amor creature: qꝛ creatura tm̄ cōtingenť amať a deo: sꝫ aūt ex vi ꝓductionis sue pmo fit amor essentie: tñ cōcomitanť pōt dici amor filij: qꝛ ille ꝑsone sunt in natura primo amata ex necessitate illi⁹ nature ⁊ ita posset cōcedi. q̄ pater nō diligit creaturā spū scō eo mō quo filiū: qꝛ nō ꝓducit amorē: q̄ ex vi ꝓductionis sue sit amor creature: imo cōpleta ꝓductiōe necessaria illi⁹ amoris: adhuc ē cōtingētia: ut iste amor sit creature: ⁊ hoc est in ptāte nō tm̄ ꝓducētis hūc amorē: sed etiā isti⁹ amoris ꝓducti: qꝛ ita ɔtingēter amať f. f. creaturā: sicut pr̄ ⁊ filiꝰ. 32. Dis. p. q. 2. ꝟ. G.

Spiritus sāctus ꝓcedit quō datus: nō quomō natus. i. p modū volūtatis libere: non p modum nature. ⁊ ideo opꝫ exponere Ricar. q̄ ipse intelligat cōcomitanter. 6. Distin. p. q. vnica. ꝟ. N.

Spūs sanctus ex vi ꝓductiōis sue: non quidē ꝓprie: sed appropriate est amor oīs amati necessario: ⁊ ideo hꝫ aliquā relationē ratiōis formalr̄ ad sic amatū. ꝓducēs aūt ipsū pōt denoiari ab eadē hitudine q̄si pncipiatiue: ⁊ ista habitudo vt pncipiatiue denominās īportať per h̄ verbū diligere: qñ dicunť pr̄ ⁊ filius diligere se spū. f. hoc quippe est patrē ⁊ filiū ꝓducere amorē qui est patris ⁊ filij. sicut patrē dicere se verbo ē ꝓducere vbū: qḋ ē declarās ipsū patrē. 32. Dis. p. q. 2. ꝟ. E.

Spiritus sicut cū nullo corpore hꝫ naturalē cōuenientiam: qꝛ tūc illud esset naturale saluatiuū ei⁹: ita ad nullum corpus hꝫ naturalē discōuenientiā: pp q̄ detineri ibi sit nature sue discōueniēs. vnde si michael cuicūq; corpori esset ex precepto diuino cōiūctus localiť diffinitiue ēt ppetuo. ⁊ h̄ apprehēderet: nullo mō apprehēderet vt discōueniēs nec vt materiam tristitie. ergo ad habēdū tristitiā de igne detinēte oportet vt īueniatur primo rō noliti. sic angelus malus hꝫ nolle detineri ppetuo ab igne. ⁊ spālr̄ sub ista ratione ex sententia diuina vel volūtate diuina illic effectiue detinente: ⁊ ad istud nolle iclinat affectio cōmodi fm q̄ appetit liberū vsū potētie: vt sicut natura sua est idifferens ad q̄dcunq; corpus sic posset se facere presentē cuicunq; corpori ꝓmouet aūt supbia pp quā appetit vel ꝓpria ptāte. Cōiūmat iuidia pp q̄ nunq̄ vellet determinate esse pp sniam vel actionē diuinā. Istud nolle precedit detentio ⁊ apprehēsio detentiōis. Isto aūt nolle licet inordinate posito in volūtate eius sequiť apprehēsio certa de euētu isti⁹ noliti. ⁊ ex h̄ 3ͦ vel 5ͦ ɔputando ista duo q̄ pcedūt nolle seqť tristitia. 44. Dis. 4ᵃ. q. 2. D.

Stabilitū est legibus sapiētie q̄ itell̄s nr̄ nos itelligat p statu isto nisi illa: quoꝝ spēs relucent in fantasmate, ⁊ hoc siue pp penā originalis peccati: siue pp nālem cōcordiā potentiarū aie in operādo: fm q̄ videmus q̄ potētia supior operať circa idem: circa qḋ inferior: si

vtraqz hēat operationē pfectā: ꝛ de facto ita est in nobis. q̄ qōcunqz vle itelligim⁹: eius singulare actu fantasiamur. ista tn̄ ꝯcordia: q̄ est de facto ꝓ statu isto nō est ex nā nr̄i intellect⁹: vn̄ intells etiamnunc erit vn̄ in corpore est. tūc enī in corpore glorioso necessario hēet similē ꝯcordiā: qd̄ falsū est. vndecunqz igit̄ sit iste status: siue ex mera volūtate dīa: siue ex mera iusticia pūitiua: siue ex īfirmitate: q̄ cōm Augustinus inuit. 15. de trini. c. vlti. q̄ cā inq̄t. cur ipsā lucē acie fixa videre nō possis nisi vtiqz īfirmitas. ꝛ q̄s eā tibi fecit: nisi vtiqz iniq̄tas: siue in. q̄ hec sit tota cā: siue aliq̄ alia: saltē non est pn̄mū obiectū itells. vnde potētia est quiditas rei malis. sed ē aliq̄d cōe ad oīa intelligibilia: lz priuz obiectum adequatū sibi in mouēdo pro statu isto sit quiditas rei sensibilis. 3. Dis. p̄. q. 2. G. ꝛ. 14. q. q.

Stelle id oīr fixe: qꝛ sp̄ inter se eque sunt distātes: ꝛ eundē sitū ꝛ figurā fuātes. ꝛ id respcū oium illaꝝ fixarū nō opꝫ ponere nisi vnū celū: nec ille septē erratice inter se sp̄ eque distāt. Jsta duo de ineqūli distātia planetarū īter se ꝛ ad alīs q̄ oīr fixe supponant fm̄ ꝯsiderationē astronomoꝝ. pōt eēt. n. de locis planetaꝝ certificari p instr̄a: de quoꝝ vno. s. armilla tractat Ptolome⁹ in almag. dis. 5. c. 2. 14. Dis. 2ᵃ. q. 2. J. A.

Stāte pmo malo scōm malū additū lz sit deteri⁹ isti. nō tn̄ simplr: qꝛ non incōpatione ad vniuersum: cui⁹ ordo requirit malum illud manens p maluz aliud ordinari. Exm̄. melius fuisset ceco nato de quo Joānes loquit a pncipio vidisse: nō tn̄ melius iordine ad manifestationē dīne sapie ꝛ bonitatis. 46. Dist. 4ᵃ. q. 4. O.

Stāte illo statu inocentie: si ds̄ nō trāstulisset hoies. mō quo dcm̄ est: si fuissent mortui mors nō fuisset plus pena in hominibus q̄ in brutis ꝛ fuisset ꝯditio vel passio ꝯñs talem naturam sic per mixtionem compositam sicut modo. 19. Distin. 2ᵃ. q. vnica. D.

Stricte accipiēdo relonem rōnis. s. ꝓ sīltudine cāta i obiecto p actū ptis ronalis p cēntiam. s. intells illa comparatio obiecti voliti non est relo rōnis qꝛ cōparatio ista imediate causat p volūtatē sicut ipsa imediate hꝫ actū comparatiuū. ꝛ tunc sequit q̄ sic stricte accipiendo relonē rōnis nō ois relo est realis vel rōnis. sꝫ est tertia. s. relo volūtatis cōparantis. Alio⁹ pōt intelligi relo rōnis pro q̄cūqz cōparatione facta p actum partis rōnalis siue p essentiā: siue p pticipationē. ꝛ sic ista potest dici relatio rationis. 17. q q.ᵃ. C. ꝛ. 45. Distinctione. p̄. q. vnica.

Subiectū cōe vtriqz termio nō est necessariū nisi ad trāsmutationē ꝓprie dictā. excludēdo. n. subiectū ꝛ accipiendo pcise duos terminos alicuius trāsmutatiōis magis requirit in eis oppositio q̄ aliq̄d idē cōe. imo ideꝫ cōe in aliq̄bus ꝓhibet ipsa eē p se terminos alicui⁹ trāsitus: vt pꝫ in his q̄ sunt eiusdē spēi. ergo cū in isto trāsitu nō sit ꝓprie mutatio nec subiectū manēs: lz tn̄ sint duo termini trāsit⁹ nihil cōe p se dabit: vl̄ auferet aliq̄ rōnē ab isto trāsitu. q̄ si ille trāsitus essꝫ annihilatio exclusio q̄cūqz cōi: erit ꝛ mō. 11. Dis. 4ᵃ. q. 4. i. A.

Subiectū respcū ꝓprie passiōis nō est tn̄ cā mālis sꝫ effectiua. alr̄ nō essꝫ necessitas inherētie passiōis ad subꝫ: qꝛ cāitas māe siue potētie passiue est ꝯdictionis ex. 9.
t.c.17 meta. que non est necessitatis sed ꝯtingētis inherentie. igitur non est necesse efficiens ꝛ effectum distingui subiecto. 25. Distin. 2ᵃ. q. vnica. C.

Subiectum scie fm̄ vitatem nō ptinet ad genus cāe mālis: sed ad genus cāe efficientis. dr̄ tn̄ subiectū scie mā: p q̄dā siltudinē ad factionē: vbi sil̄ ꝯcurrunt rō obiecti circa qd̄: ꝛ rō māe susceptiue: qꝛ factio est act⁹ trāsiens extra: nō sic est de actu ꝓprio scie: tn̄ itelligit trāsire: qꝛ non terminat in se: sꝫ ad aliud: circa qd̄ est: sꝫ nō recipiatur in illo circa qd̄ est: sꝫ manet in sciente: ꝛ pp̄ hanc ꝓprietatē māe. s. eē circa q̄ subiectū dr̄ mā respcū scientie: ꝛ actus eius. 3. q. pl. R.

Substantia actu exn̄s non mutata aliqua trāsmutatiōe substantiali non pōt fieri de hac non hec: qꝛ ista singularitas. non pōt inesse alia ꝛ alia eidē subē manenti eidē nō subaliter mutate. 3. Dist. 2ᵃ. q. 4. A.

Substantia pōt ꝯuerti in accn̄s: ꝛ ens absolutū in ens respectiuū: nō tn̄ sequit q̄ substantia inherebit manens substātia: qꝛ vterqz terminus ꝯuersionis hēbit ꝓpriuz modū essendi sibi corrn̄dentem. ita q̄ terminus a quo si fuerit substātia hūit modū p se eēndi. terminus aūt ad quē istius ꝯuersionis si fuerit accn̄s hēbit ꝓprium modū sibi corrn̄dentē. s. eē in alio: nō ergo suba existit in alio: sꝫ substātie p se enti tanq̄ termino a q̄ succedit ens in alio tanq̄ terminus ad quē. 10. q. q. E.

Substantia q̄ mō est genus gn̄alissimū: vt accipit ꝓ oībus spēbus iferioribus: ꝯtinet vtualr̄ oia accn̄tia. ita q̄ si ds̄ sola indiuidua substantiaꝝ cāret: illa hñent in se vtutē vn̄ cārent oia accn̄tia. Et tn̄ nō pp̄ hoc negātur substantie create esse in gn̄e: qꝛ ꝯtinent vtualr̄ accidētia p modū sui: non p modū accn̄tiū. igit ex h̄ solo: q̄ ds̄ ꝯtinet pfectiōes oium generꝝ: nō sequit ipꝫ non eē in gn̄e. Qꝛ sic ꝯtinere non excludit finitatē. illa. n. ꝯtinere vtualiter non est eē ifinitū: sꝫ ex absoluta infinitate dei hoc sequit. R. Dis. p̄. q. 3. P.

Substātia singularis est incōicabilis ꝓut incōicabile opponit vlī qd̄ est cōicabile pluribus: sꝫ non ꝓut incōicabile excludit oēm cōicabilitatē tā eēis q̄ forme: ꝛ h̄ tam forme ptialis q̄ dr̄ cōicari māe iformate q̄ forme totalis: puta q̄ditatis vel nāe q̄ dr̄ cōicari supposito pticipanti: sic inquā incōicabile non ꝯuenit oi singulari: sed solū illi qd̄ nō est alicui forma altero duoꝝ modorū. ꝛ tale est illud qd̄ est vltimatū hñs formaz vel ens p formā ita q̄ nihil hꝫ ipꝫ tanq̄ formā sine p̄nᵐ q̄ eēndi: ꝛ tale est suppositum. 19. q. q. O.

Substātia vt q̄lis non corrūpit substātiā nec iducit q̄litatē in gradu incōpoli substātie corrūpēde: sꝫ vt sba per se corrumpit substātiā: ꝛ per accn̄s q̄litatē eius: vt substantia gn̄at substātiam: ꝛ vltimus gradus ꝓpinquus substātie gn̄ande q̄ pmus est incōpoliꝫ substātie corrūpende est ab ipso genito. 12. Dis. 4ᵃ. q. 3. i. U.

Substātie hoc mō accepte. i. q̄ditates rerū cōparant numeris fm̄ q̄ttuor ꝓpetates. quarū vna est ista: q̄ qdlꝫ additū variat spēm: ꝛ intelligo sic: q̄ de nā spē faciat aliā: vel de nō spē faciat spēm: q̄lꝫ. n. dr̄ia addita diffōni vt idicat q̄ditatē spēm aliā a pexn̄te ꝯstituit: aut si pexn̄s fuerit rō gn̄is determinat ad rōnē spēi: que nō hēbat añ additionē dr̄ie. Exm̄. de itellectiua aia addita sensitiue. dico igit q̄ additū q̄ditati accepte fꝫ rōeꝫ q̄ditatis alterat spēm altero dictoꝝ modoꝝ: sꝫ qd̄ addit q̄ditati nō vt q̄ditas est: nō mutat: gradus aūt idiuidualis q̄cūqz: sicut ꝛ dr̄ia idiuidualis ꝯhēs ad eē h̄: siue vnitas vel pluralitas idiuidualis: ꝛ breuit q̄cūqz ꝯditio idiuidualis addita nāe specifice non addit sibi q̄tū ad rōnē q̄ditatiuā. ita q̄ fm̄ istā rōnē determinet eā: ꝛ pp̄ h̄ n̄ mutat spēꝫ q̄ditatis cui addit. nihil n. pōt neqz aliq̄ spēꝫ pexn̄tē mutare in aliā spēꝫ: neqz dē non spē in aliquā spēꝫ: nisi ipꝫ additū sit rō spēi: ꝛ tale nō ē aliq̄ ꝯditio idiuidualis. 17. Dis. p̄. q. 6. i. Xx.

Sufficit deo qd̄ q̄s volūtarie soluat penā debitā ad punitionē pcti cōmissi: qꝛ ēt qd̄ minus appet suffic̄ satispassio. pꝫ in actib⁹ hūanis. si. n. alicui offēse in regē correndeat pcise scōm legē abscissio manus. si isti ēt inuito abscindit manus satispatit: ꝛ in tn̄ suffic̄ regi: qd̄ scōꝫ legē: ꝛ iustitiā nō oꝫ ab eo penā vlteriorē exigere: ꝛ tn̄ nō recipit eū in grām vel amicitiā. multo magis ergo

posset sufficere p punitiõe culpe si aliqs sibi penaz debitam infligeret: lz non esset in gratia vel amicitia ipsius iudicis offensi. 15. Distin. 4ª. q. 1. P.

Sũma bonitas pt stare cũ liberali cõicatiõe: lz nõ sit illa eq̃lis oib⁹: pt. n. sũme bonus ex libertate libere cõicare: z vt ondat se non necio liberalē: lz liberalez libere cõicatiuũ. pt n. sic liberalis aliqb⁹ duob⁹ apphẽsis eq̃ lib⁹ velle bonũ nõ equalr cõicare: nec in hoc sit in iustitia aliq̃: qr nihil est ibi debitũ. 41. Dis. p. q. vnica. E.

Sũma nã creata si eẽt nõ hẽret ĩfluentiã in alis nãs: sicut nec mõ supior spẽs in vniuerso necio ĩfluit in ĩferiorē: summũ aũt in grã ĩfluit 2m eẽ grẽ in ĩferiora: z iõ dicit maior necessitas vt ponat aliqd hñs graz sũmã q̃ aliqua sũma nã: si tñ sicut deus supplet influentiã nãe superiorẽ si qua eẽt in ĩferiorẽ: qr ĩfluit imediate in oia. ita possz imediate supplere ĩfluentiã sũmi grati: qr ipse influit grãm in oẽs. 13. Dis. 3ª. q. 4. i. N.

Sumere est magis cõe z necĩu q̃ 2ficere. z magis necĩũ lz sit in se aliqñ nobilius pluribus tñ qñqz cõpetit q̃ minus nobile qd est minoris nobilitatis. z rõ ẽ maior siue cõior necessitas. ita ẽ hic: qr xps expresse docuit se velle sumi eucharistiã a quolibet christiano. Jo. 6. Nisi mãducaueris carnẽ filij hois: z ibi loquit oib⁹. lz cõsecrationẽ seu dispẽsationẽ noluit ita esse: cõez: qr non fuit ita necĩa vt esset cõis. pũt .n. pauciores dispensare q̃ suscipere. 13. Dis. 4ª. q. 2. R.

Superior angelus hz pfectiorẽ entitatẽ q̃ inferior: non tñ icludit totã entitatẽ inferioris. ita q̃ inferior nõ differat ab eo nisi p negationẽ: nõ. n. spẽs in vniuerso distinguunt p negatiões. lz p pprias rões: verũtñ essentia diuina q̃ infinita est icludit eminenter oẽs pfectiones: z ideo nulla supior ẽ sufficiens rõ cognoscẽdi inferiorẽ: sed sola essentia diuina. 3. Dis. 2ª. q. 10. D.

Supnãlia non pducunt in eẽ p aliquã mutationẽ ḋ aliquo: lz tm̃ p creationẽ. 17. Dis. p. q. 2. Ce.

Suppositũ ponit p se suppositũ q̃ditatis accepte fz formalẽ rõez. ñ aũt pp idẽtitatẽ realẽ z non formalẽ ipsi⁹ ad aliã. tũc. n. p se suppositũ entis eẽt p se suppositum vni⁹. ppverã idẽtitatẽ vni⁹ ad ens. itaqz suppositũ p se vnũ est tm̃ p se suppositũz q̃ditatis p se vni⁹ formalr. z p 2ñs nulli⁹ formalr distincte ab ille: z p 2ñs nullã nãz formalr distinctã icludet per se p⁹: qr non eẽt rõ q̃re non eẽt p se suppositũ illi⁹ q̃ditatis distincte quã p se p⁹mõ icluderet. Si instet hi de attributis ñ est sile: qr nullũ attributũ 2stituit p se suppositũ deitatis sed q̃si passio fm Dam. li. p. c. 4. z. 9. 26. Dis. p. q. vnica. D.

Supmũ in ĩferiori ẽ ĩfimũ i supiori vbi nõ repugnat supiori illd qd ponit supmũ in ĩferiori. h̃ aũt repugnat. qr in nobis hitus scie est pfectio supplẽs impfectionẽ intellẽs nři. p q̃to nř nõ ẽ sũme habilitat⁹ de se: eẽt qñ hz rõnẽ actiuã per quã obm est pñs sufficient adhuc. n. dficit tal inclinatio sũma q̃ reqrit ad actũ pfectissimuz: ista pfectio lz in nobis suppleat ipfectionẽ: angelo tñ repugnat: qr nõ põt in eo eẽ iperfectio q̃ suppleat per istã pfectionẽ. ita possz dici in multis aliis: qr si supmũ in elemẽto sit gñare sibi sile nõ opz q̃ sit ĩfimũ in quolz mixto pximo qr aliq̃ mixta nõ gñant sibi sile: qr repugnat eis tal pfectio supplẽs ipfectionẽ i ĩferiori: ita ẽt ĩferiori pt repugñre qd ẽ ĩfimũ i supiori: z tñ ñ vz ẽ 2. s. q̃ ĩfima supiorũ sint supma iferiorũ. 3. Dis. 2ª. q. 10. L.

Supmus angelus p solũ imperiuz volũtatis sue non pt ipedire actionẽ alicuius cãe nãlis: cãe. n. corpales nõ obediũt angelis ad nutum q̃tum ad actionẽ: z alterationem eaz. 49. Dis. 4ª. q. 13. C.

Susceptio eucharistie nõ est sacrm̃ sicut tangit in mã de eucharistia: lz est comestio seu pceptio sacralis. baptismus aũt est sacrm̃. 6. Dis. 4ª. q. 4. B.

Susceptio sacri est dispõ necessitans ad effcm̃ signatũ p sacrm̃ non q̃dẽ p aliquã formã intrinsecã: p quã necio cãret terminũ: vel aliq̃ dispositionẽ pcuia. lz tñ p assistentiã dei cãntis illũ effectũ: nõ necessario absolute: lz necessitate recipiente potẽtiã ordinatã. disposuit enim vlr. z de h̃ ecclã certificauit q̃ suscipienti tale sacrm̃ ipse cõferret effectum signatũ. nec obstat q̃ susceptio sacri est aliqd circa corpus ipsius suscipiẽtis gratia aũt cãtur in aia: qr sufficit q̃ dispositio z forma sint in eodem supposito. z maxime qñ dispositio nõ ẽ dispositio ex parte rei: sed in ordine ad agens volũtarie cãns terminum. 1. Distinctio. 4ª. q. 5. i. F.

Susceptio sacri ordinis nõ reqrit nisi sexuz debitũ z ministrũ debitũ z ĩtẽtionẽ debitã in suscipiẽte z ministrãte. z ideo 2fert 2iugato: lz suscipiẽdo peccet. sed mrimoniũ reqrit habilitatẽ in psonis ad 2hẽdũ. z sic per ordinẽ sacrũ susceptũ ẽ oino ihabilis ad illd mrimoniũ 2hẽdũ. vñ ecõuerso nõ ẽ ipedimentũ mrimonij ad ordinẽ q̃le ẽ ordis ad mrimoniũ. 37. Dis. 4ª. q. vnica. C.

Talis est connexio istarũ potẽtiarũ. s. fantasie z itellectus p statu isto: q̃ nihil intelligimus in vlĩ: nisi cuius singulare fantasiamur. nec est aliud cõuersio ad fantasmata: nisi q̃ intelligẽs vlẽ imaginat singulare ei⁹. nec itellectus vides qd quid ẽ in fantasmatibus: sicut in rõne vidẽdi: lz itelligẽs qd q̃d est relucens ispẽ intelligibili: videt illud in suo singulari viso p virtutẽ fantasticã in fantasmate. 3. Dis. p. q. 6. i. N.

Tanta est distantia dei a creatura ẽt supma possibili fore quantus est deus. z ideo si poneret suprema creatura possibilis adhuc deus distaret ab illa in infinitũ: qr est infinitus. 1. Distin. 4ª. q. 1. F.

Tam quiditas: q̃ forma hypostatica ẽt in creaturis: lz sit forma suppositi: non tñ forma informans: sed ibi q̃si pars. hic aũt quasi vna rõ formalis 2currẽs cũ alia formaliter ad idem simplex: sed hñs in se plures formales rõnes. 5. Distin. p. q. 2. M.

Tam in sensu q̃ in intellectu posito eodẽ repñtante: maior attentio vel conatus facit actũ perfectiorẽ. Jdẽ. n. hñs eandẽ spẽm intelligibilẽ vel fantasma. pfecti⁹ intelligit illud ad cuius itellectionẽ magis conat: z minus: qñ minus. Jta ẽt in sensu eodẽ obiecto pñte z in eodẽ lumine: z in eadẽ distãtia perfectius vř aliqd per maiorem attentionem in vidẽdo. Pz ẽt ex hoc q̃ magis qñqz ledit visus pp maiorem attẽtionem. imo ceteris paribus vnus oculus magis attentus posset multum offendi in visione alicui⁹. in qua minus alius offendit: sicut pz per experientiã. 2. Dis. p. q. 7. D.

Tps nõ est in motu celi sicut vna q̃titas in alia q̃titate. qr nõ oz põere duas tales q̃titates i eodez subo pmanente: q̃rũ vna sit q̃si subz z alia q̃si passio ꝑ tps vltra motũ vt mot⁹ icludit pprie successionẽ nõ addit nisi rõnẽ mẽsure formalr: z fũdamẽtalr rões illas q̃ reqrũt ad mẽsurandũ q̃ sũt vniformitas siue regularitas z velocitas qr mẽsura est q̃d certissimũ: q̃tũ ad pm. s. regularitatez vł vniformitatẽ z minimũ q̃tũ ad 2m. s. velocitatez: tc ẽt pt iudiciũ ñ maebit aliqs mot⁹ velocissim⁹: vel saltẽ ñ vniformis vł reglaris. z iõ tc in nllo motu fundabit rõ mẽsure ad oẽz aliũ motũ: z iõ tps ñ erit eo mõ q̃ nũc ponit passio pmi motus. 48. Dis. 4ª. q. 2. D.

Tpe negatiões petri sacrz pnie ñ fuit istitutũ. lz p⁹ resurrectionẽ qñ xps dixit discipul suis. Accipite. s. s. quorũ remiseritis tc. Et iõ nõ tenebat p tũc ad 2fessionẽ: nec post institutionẽ sacri adhuc tenebat qr iaz ante resurrectionem per aliud remediũ fuit pctm̃ suum deletum. 17. distin. 4ª. q. vnica. X.

Tps pubertatis regulr ponit i masculo tps q̃tuordeci an. femic. 12. lz tñ aliqñ malitia supplet etatẽ: z 2plo fuit

nit t̄pe regulare: ꝛ tūc ex q̄ hȝ ptātē iſtā ꝛ diſcretionē ſufficiētē ad obitū ꝯſenſū pt ꝯhere. qꝛ hȝ qḋ det ꝛ cō ſenſum ſufficientē ꝛ ſigna. 36. diſ 4ª. q vnica. B.

Theologi ꝯcipiūt cōiter p caracterē q̄ddā ſpualē impſſū a deo ſuſcipiēti ſacrū nō iterabile. Ex iſta rōne aūt ſe quūt aliq̄ ꝓꝑetates caracteris: q̄ꝛ due ſūt cōes ſibi ꝛ cui lȝ ſoꝛe. ſ. q̄ ē ſoꝛa aſſiſatiua alıq̄ bn̄ti: ꝛ q̄ ē forma diſti ctiua a nō bn̄te: ꝛ alıq̄ ſpales: q̄ꝛ vna ē q̄ ē ſignū reme moratiuū ſacri ſuſcepti: alia q̄ ē ſignū ꝯfoꝛatiuū xp̄o cui⁹ ſacrū ſuſcipit: ꝛ ēt obligatoriū ei eo mō q̄ ſuſcipiēſ ſacrū obligat p eī⁹ ſuſceptiōēȝ. 6. Diſ. 4ª. q. 9. B.

Terminus alterationis eſt foꝛa: ꝛ ſilr mutatiōis: nō tn̄ ꝓ ductiōis. vbi eſt itelligēdū. q̄ mutatio ē p ſe mutabilis: alteratio alterabilis: ꝛ mot⁹ mobil. illḋ aūt dr̄ ꝓꝑe al terari: mutari: qḋ ō nō tali ſit tale: puta ō nō albo: al bū: ō nō noſcēte noſcēs: foꝛa. ḡ q̄ ſit tale ꝓꝑe ē termi nus mutōnis: nō tn̄ mutat: ſȝ tm̄ mutabile mutat. pro ductio aūt ꝓꝑe ē ſol⁹ tmini: cui ꝑ ꝓductionē acq̄rit eē cū ḡ foꝛa q̄ ē motōnis tmin⁹ nō hēat eē ꝓꝑe: ſȝ ſit illḋ quo ꝯpoſitū hȝ eē: iō ipa nō dr̄ ꝓduci: nec eē tmin⁹ ꝓ ductiōis: ſȝ tm̄ ꝯpoſitū: ſiue illḋ ꝯpoſitū ſit ens p ſe: ſiue p accn̄s: ꝛ hmōi oīa pȝ: qꝛ ō tmino motōnis: vel ō foꝛ ma nō dr̄ qḋ mutet vł alteret: ſȝ ē tmin⁹ mutōnis tm̄: de termīo aūt gn̄atiōis: ꝛ ꝓdoctiōis dr̄ qḋ eſt gn̄at⁹ ꝛ ꝓductus: ſiue gn̄at: ꝛ ꝓdocit. 3. Diſ. ꝑ. q. 6. Y.

Termin⁹ annihilatiōis eſt paꝝ nihil. h̄ eſt q̄ nihil tmini a q̄ manet in tmino ad quē: nec negatio i aliq̄ apto na to q̄ dr̄ ꝑuatio tmiat eā oppoſite ꝯditiōes iſtiſ ꝯditio nib⁹ ſūt i coꝛruptiōe vt coꝛruptio ē: nec ꝫ° q̄ negatio i aliq̄ poſitiuo diſpato tmiat eā: ſȝ ſimplr negatio extra gen⁹. ſ. extra oē poſitiuū ſiue ſbȝ qḋ dicat ꝑuatū ſ̄ȝ illā negōnē ſiue diſpatū qḋ icludat illā negōnē. Et illḋ vl timū redrī pt oñdi. nā nō ſolū mā aeris coꝛrupti ma net: ꝛ hȝ ꝑuatiōnē foꝛe ꝑoꝛiſ: ſȝ negō foꝛe aeris ſaluat i foꝛa ignis q̄ ō nouo iducit. ꝛ negō illa vt ē i foꝛa ignis nō ē ibi vt i ſbo apto nato. Sȝ ſic ē tm̄ i mā cōi. Sȝ ē ſbi vt i aliq̄ diſpato. ꝛ lȝ circūſcribat negō illa: vt i mā cōi: q̄ mō tmiat coꝛruptionē: ꝛ pp quā coꝛruptio mō nō ē anihilatio: ſi tn̄ tmiaret aliquā deſitionē negatio iſta vt i diſpato adhuc nō anihilaret aer. Ad ꝓpoſitū ꝛ ſi in eucharīſtia non ſint ille due rōnes de quib⁹ pȝ q̄ pp eas coꝛruptio nō eſt annihilatio. ſ. qꝛ aliq̄d coꝛru pti manet: ꝛ qꝛ negatio tminās eā manet i apto nato: eſt tn̄ ibi ꝫ⁹ rō. ſ. qḋ negatio terminans eſt in aliq̄ poſiti uo ſubiecto lȝ diſperato. 11. Diſ. 4ª. q. 4. D.

Termin⁹ mot⁹ localꝰ nō ē niſi vbi: ꝛ ille tmin⁹ ē ipfectioꝛ tmio cuiuſcūq̄ alteri⁹ mot⁹: ꝛ iō nullū ē coꝛp⁹ ita ipfe ctū qḋ n̄ hȝ i v̄tute ſua iſtū tminū. 49. di. 4ª. q. 14. i. B.

Timoꝛ eſt ſpēs tēpātie: idē. n. ē oīo timoꝛ qḋ hūilitas: lȝ alio noiet: ſic patere pt p Aug. ſup illḋ Matth. 5°. bti paupes ſpū. frequēter. n. nōīat nō noīb⁹ ꝓpriis: ꝛ tō ſcriptura frequēter comēdat timoꝛē vn̄ illḋ ꝓuer. initiū ſapie ē timoꝛ dn̄i. Nihil aliḋ ē niſi hūilitas: q̄ eſt ꝑn^m v̄tutū: ꝛ cū iter dona pōit pietas: hec ē q̄ apō ſal uatoꝛē vocat miſericoꝛdia. ꝛ iſta ē ſpēs iuſtitie. Expri munt ḡ iter dona quattuoꝛ v̄tutes cardiales: due q̄dē vt prudētia p ꝯſiliū. foꝛtitudo ꝓꝑe noīe ſuo. due āt alie nō ſub rōne illaꝝ ſpēꝝ itermediaꝝ: q̄ enumerant in il lo alio ſeptenario: ſȝ i q̄buſdā ſpēb⁹ eaꝝ. puta tēperā tia i timoꝛe: ꝛ iuſtitia i pietate due iſuſe exꝑmūtur ibi. charitas q̄dē p ſpm̄ ſapie. vl̄r. n. qn̄ i ſcriptura comen dat ſapia. vt btūs vir qui in ſapia moꝛabit ꝛ ⊢ mōi. ibi ſapia eſt charitas: ē. n. hit⁹ q̄ ſapit bn̄ti illḋ obȝ qḋ ē in ſe ſapiēdū: q̄. ſ. plȝ mihi bonū eī⁹ i ſe: ꝛ illud volo mihi: p alia duo dona intellȝ ꝛ ſciētia exꝑmit fides iſuſa. ita q̄ illa duo nō circū loquunt duos hitus: ſȝ vnū tm̄ ſ̄m ꝑfectū ꝛ ipfectū: ꝛ vn⁹ pt dari ſine alio: ſȝ nō ecōuerſo:

pōt. n. intellꝰ dici fides ipfecta q̄ eſt notitia articuloꝝ primoꝝ: ꝛ ſcia fides pfecta: q̄ eſt explicita notitia ō ar ticulis: ſic i ſcibilib⁹ nālib⁹ intellꝰ dr̄ eē ꝑncipiȷ: ꝛ ſcia ꝯ nis. Spes aūt explicite nō enumerant hic: ſȝ dat itelli gi p charitatē q̄ eſt ſapia. Sapiētia. n. eſt q̄ ſapit mihi de⁹ in ſe: ꝛ quo ſapit mihi vt bonū nā q̄ ſapit: ꝛ ſapoꝛē in ſe approbat ꝛ ſibi appetit. 34. Diſ. 3ª. q. vnica. i. O.

Tota natura intellectualis nata eſt ſic habere illud bo nō ſ̄m pfectā opationē: ꝛ impfecta eſt niſi ſic hēat. nā aūt nō intellectualis tanq̄ ifertoꝛ ſi nō eſt nata ſic hēe illud. remanet ipfecta non ꝑuatiue ſȝ negatiue. hoc ex imperfectione nature. 49. Diſ. 4ª. q. 2. i. Dh.

Tota nā actiua eſt alligata cuidā ordini foꝛmaꝝ in trāſ mutatiōe ita q̄ tota nā nō poſſet imediate poſt acerū iducere vinū ſol⁹ aūt dē i agēdo nō limitat ad illū oꝛ dinē: ꝛ maxie eſt ille oꝛdo necīus reſpcū agētis nālis: q̄n̄ ꝓcedit ab ipfecto ad pfectū: qꝛ illḋ nō pōt plurib⁹ ſȝ paucioꝛib⁹ modis ꝓduci. 43. Diſ 4ª. q. 3. N.

Tot alia q̄etatio nāc loq̄ndo de totalitate extēſiua req̄ rit q̄ q̄cq̄d ē i nā q̄etabile q̄etet. ꝛ hmōi btitudo hoīs nō ē ſine reſūptōe ꝛ reunione aīe ad coꝛp⁹: qꝛ aliq̄s ap petit⁹ ē i ipſa aīa ad coꝛp⁹ tanq̄ ad ꝓpꝛiū pfectibile. vel ſaltē ecōuerſo in mā ſicut in ꝓpꝛio pfectibili ad foꝛ mā illā. ſ. aīaȝ: ſȝ iter illas q̄etatiōes vna ē q̄etatio ſim plr ipſi⁹ nāe q̄. ſ. eſt q̄etatio ſimplr nobiliſſima i illa nā inquantū quietabilis eſt. 49. Diſ. 4ª. q. 3. F.

Totale ꝑn^m icludēs nāȝ: vt obȝ ꝛ intelliꝫ vt potentiam hn̄tē obȝ ſibi pn̄s. eſt ꝑn^m ꝓdoctiuoȝ: qḋ eſt nā ꝛ ꝑn^m cōpletū ꝓducēdi p modū nāe. Sī. n. ēentia vt obȝ nō hret rōnē ꝑncipiȷ i ꝓductiōe v̄bi: q̄re magis diceret v̄ bū eſſentie: q̄ lapidis ſi ex ſola infinitate intellꝰ: vt ꝑn cipiȷ ꝓductiui poſſet ꝓduci verbū infinitum quocūq̄ alio obiecto pn̄te. 2. Diſ. ꝑ q. 7. i. O.

Tota ſcia naturaliter acquiſita eſt nunc de paſſionibus abſtractiue per intellectum cognitis: ita q̄ non tantuȝ ſubiectū iuuitiue cognitū: ſȝ ēt abſtractiue eſt illḋ i quo cognoſcitur paſſio. 3. Diſ. 2ª. q. 9. B.

Totū vniuerſale qḋ diuidit i idiuidua ꝛ in ptes ſubiecti uas ꝑdicat de q̄libet illaꝝ partium ſubiectiuaꝝ ita q̄ quelibȝ pars ſubiectiua eſt ipm. partes aūt q̄titatiue in quas fit diuiſio totius ꝯtinui nunq̄ recipiūt ꝑdica tionē toti⁹ diuiſi i ſoſas: ꝛ lȝ cōcurrāt diuiſio totius ho mogenei in partes q̄titatiuas: ꝛ diuiſio ſpēi ſiue diui ſio totius vl̄is in ptes ſubiectiuas. que partes ſunt idi uidua. nō tn̄ ſūt vni⁹ totius diuiſi: qꝛ totū q̄tū diuidit diuiſiōe quātatiua: ꝛ nō ꝑdicat de aliq̄ pte diuidēte ſic nec quātū etherogeneū de ſuo diuidēte. vl̄r. n. nulla ps quātitatiua eſt totū illḋ cui⁹ eſt ps: ſȝ cū hoc ꝯcomitat q̄ ſūt plura idiuidua hītia idē cōe: qḋ cōe diuidit i ip ſa alia diuiſiōe: ꝛ illḋ cōe nō erat illḋ quātō qḋ diuide bat diuiſiōe quātitatiua. eſt igit aliḋ totū diuiſum hac diuiſione ꝛ illa: ꝛ tn̄ in eaſdē partes p accidens: ſȝ foꝛ malr partes alterius rōnis reſpectu huius toti⁹ ꝛ illi⁹: qꝛ reſpectu huius integrales: ꝛ reſpectu illius ſubiecti uas. Et pp iſtum concurſum duarū diuiſionū duorum totoꝝ in partes in quibus cōcurrit diuerſa ratio par tis. putauerunt aliqui q̄ iſta duo tota diuiderentur in partes eiuſdē rōnis. 3. Diſ. 2ª. q. 4. ꝛ. B.

Trāſmutatio tā actiua q̄ paſſiua ē neccīo ad aliquē ter minū accipiētē eē illa trāſmutatione. qꝛ ſ̄m terminum foꝛmalē paſſiuȝ ſe hȝ alr nūc q̄ ꝑus opatio aūt nō eſt ad aliquē terminū accipiētē eē p ipſā: imo eo mō quo hȝ terminū ad quē: nec eſt ꝓductiua termini ad quem: nec eductiua de potētia paſſi nec inductiua in paſſuȝ: ſed ꝑſupponit terminū. oīs aūt actio de genere actio nis: vel eſt productiua termini vel eductiua vel indu ctiua. imo eo ipo quo actio talis ponit in diuinis; pu-

ta gn̄atio vel spiratio p ipsū aliq̄s terminus accipit eē .s. suppositū genitū vel spiratū. 13. q. q. Bb.

Trāsmutabile sm̄ suū esse simplr̄ cōcurrit cū agēte vt cō causa nec accipit simplr̄ eē ab ipso: sȝ tm̄ accipit eē sm̄ formā que iducit. Respectus ēt pducti ꝛ iducti pȝ ꝙ sūt alij ꝛ si vterqȝ sit depēdētia a pducente. qꝛ illō pri mo depēdet qō pmo accipit eē: ꝛ hoc est pductū. illud scd̄ario vel p accn̄s depēdet qō scd̄ario accipit eē. ꝛ h̄ ē eductū vl̄ iductū. Istoꝝ triū respectuū ex pte agētis duo p̄mi nō sunt extrinsec⁹ adueniētes. qꝛ vel agēs nō hȝ relonē realē ad pductū vel iductū: sic ē de dō pdu cēte creaturā vl̄ aliqd̄ i creaturis. vel si n̄ hȝ necīo ↄse quit fundamētū posito termio. h̄ est manifestius de re spectu ↄn̄te in pducto vel educto: q. s. nō est extrinse cus adueniens. qꝛ necīo sequit fundamētū posito ter mino. Ille aūt respectus qui est ad passuȝ est extrinse cus adueniens. qꝛ bn̄ possibile est actiuū ꝛ passiuū eē ꝛ ēt approximata ꝛ tn̄ nō hr̄e istū respectū. ꝙ agēs sit illō a quo trāsmutat. nec illud ab ipso trāsmutet vtpo te si est aliqō ipediēs actionē. ꝗ actio cū sit respect⁹ ex trīsec⁹ adueniēs vt p̄us est deductū: erit hitudo agen tis ad passuȝ trāsmutatū. 13. Dis. 4ᵗ. q. 1. G.

Tres ↄditiōes ponunt ptinere ad virtutē theologicam. p̄ª est respicere deū p p̄ª obo. 2ª hr̄e p regula: p̄mā re gulā hūanoꝝ actuū. n̄ ēt regulā acq̄sitā. 3ª imediate in tēdi a deo: sicut a cā efficiēte. h̄ distinguunt: sicut alia ē rō obiecti. alia regule. alia efficiētis. Si oēs tres requi rant ad virtutē theologicā. pȝ ꝙ fides ꝛ charitas acq̄ site nō sunt v̄tutes theologice: nec spes acq̄sita: qꝛ defi ciūt i tertia ↄditiōe. si p̄ria sufficiat vel ēt p̄ma cū scd̄a sic spes acq̄sita pt̄ poni virt⁹ theologica: qꝛ ē circa deū imediate: vt circa obȝ desiderādo ipsum: vt bonū spe rāti. ꝛ si nō speret illud i se fore: tn̄ sperat. i. desiderat il lud sibi ꝛ nō aliud. Silr̄ scd̄a ↄditio ↄcurrit ibi: qꝛ hn̄s spē acq̄sitā innitit imediate p̄me veritati: vt pūe regu le nostroꝝ actuū. Nō. n. desiderat qō prudētia acq̄si ta dictat desiderādū: sȝ qō v̄itas p̄ma supnālr̄ ostēdit esse desiderandū. 26. Dis. 3ᵗ. q. vnica. F.

Tres psone sunt vnū: qꝛ illud vnū qō est nā p̄dicat ō eis silr̄: ꝛ de qualȝ earū. si aūt hērent aliqd̄ vnū: qō nō p̄di caret de eis: puta si tres hoīes hērent vnā aīam intel lectiuā sm̄ fictionē Auerrois nō dicerent aliqd̄ vnū: sȝ hn̄tes vnū. Ita in ppositio: xp̄s nō dī duo: sȝ hēt i se duo vl̄ duas nās: hūanā. s. ꝛ diuinā sic nec ↄpositū p se dr̄ duo: sȝ hēt i se duo. s. māȝ ꝛ forȝ. 6. dis. 3ᵗ. q. 2. E.

Tres virtutes morales acq̄site. s. fortitudo: tēperantia: ꝛ iustitia sunt genera itermedia. nā p̄ª ↄcupiscibilia vi dent esse duo. s. honor ꝛ voluptas: vel delectatio stri cte sumpta alr̄ pōt ꝙ primo bonū est ↄueniens: ꝛ hoc vel honestū vel delectabile siue etiam vtile. Sed vtile nō pōt esse p̄mo motiuū ad ↄcupiscendū qꝛ nō ↄcupis cit nisi in ordine ad aliud. Idē ↄcludit illud p̄ᵉ Ioā. 2º. Omne qō ē in mūdo ꝛc. Nā ↄcupiscētia oculoꝝ: q̄. s. respicit diuitias: nō pōt eē p̄ª loquēdo de diuitiis inq̄ tū sunt bonū vtile: ꝛ nō delectabile ꝙ si loq̄mur de di uitiis inq̄tū sunt pulchre h̄ est inquātū sunt bonū dele ctabile: sic pn̄t p̄mo ↄcupisci sicut aliud pulchꝝ visibi le. ita ꝙ prima ↄcupiscibilia vt dictū est a nā rōnali sūt honor ꝛ delectatio stricte sumpta. Igit prime spēs tē perātie q̄ moderant circa cōcupiscibilia erunt due: qꝛ que moderatur circa honores dicitur humilitas: que circa voluptates retinet nomē generis: ꝛ qō pn̄t esse voluptates distincte: circa q̄s volūtas moderat. tot pn̄t esse spēs illius tēperātie que moderat ipsas volupta tes. puta altera circa gustabilia: altera circa tāgibilia: nec solū de voluptatib⁹ sensitiuis q̄b⁹ delectat volū tas ↄiūcta: sed ēt de voluptatib⁹ pprijs ipsi volūtati: vt volūtas ē. Vñ volūtas angeli pōt appetere bonū delectabile. lȝ non habeat appetitū sensitiuū cōiūctū. Et ꝙ ille tēperātie distinguant. pbat. qꝛ circa aliqua pōt esse summa delectatio: circa alia nulla: pōt eni esse aliq̄s tēperatus simplr̄ circa venerea: vt volēs vti tm̄ sua: vel simplr̄ nolēs vti: ꝛ intēperat⁹ circa gustabilia volēs comedere n̄ comedēda: vel nolēs comedere co medēda. pōt ēt aliquis esse tpatus circa sensibilia. ꝛ in tēperat⁹ circa speculabilia: puta si volūtas sua delec tet in h̄ ꝙ itellectus sūme speculat itelligibilia: quoꝝ speculatio nō est multū vtilis sȝ se: h̄ delectatio est im moderata ꝛ moderanda. 34. Dis. 3ᵗ. q. vnica. K.

Tria ↄcurrūt. s. extraneitas ex generatione naturali: ꝛ gratia q̄ est gratuita volūtas ipsius adoptantis: ꝛ bo nū ad qō preordinat ex ista gratia. s. hereditas ad q̄ hȝ ius succedēdi ex adoptiōe. 10. Dis. 3ᵗ. q. vnica. A.

Tria sacr̄a. s. eucharistia ad nutritionē sp̄ūalē. matrimō iū ad ↄseruationē corporalē. pn̄ia ad recōciliationem annualē in nullo certo gradu cōstituūt in ecclesia: imo pn̄t esse cōes oī mēbro ecclesie in quocūqȝ gradu. Sȝ p̄mus gradus in eccl̄ia ꝛ q̄dē vilissimus est recipi in fa miliā xp̄i. qō fit in baptismo. scd̄s sp̄alis in militiā ad defensionē fidei xp̄iane: qō fit in ↄfirmatiōe. tertius cō stituit in patrē ꝛ pastorē ad itroducēdū alios in eccle siaȝ. ꝛ ad dirigendum ꝛ ad instruendum eos. quod fit in ordine. 6. Distin. 4ᵗ. q. 10. K.

Trinitas ē q̄si qōdā totū numerale saltē in cōceptu itel lectus nostri: psona aūt est ibi q̄si ps h⁹ totius: ita etiā appropriatū psone: inquātū appropriatū est ibi quasi pars eiusdē: qꝛ accipit p illo: cui appropriat: nec tm̄ hoc: sȝ ēt appropriabile: lȝ nō acceptū: vt appropria tū: adhuc est ibi q̄si pars eiusdē: qꝛ eius rō vt ē: ꝛ vt cō cipit cōplete saluat in vna psona: ꝛ p ↄsequēs rō eius nō ponit trinitatē. sȝ ponit ↄcomitant vnitatē alicui⁹ psone: in q̄ sit. lȝ igit creatura cōmuniter non repñtet nec psonā vt psona: que est in itellectu nostro q̄si pars trinitatis: nec appropriatū: vt appropriatū. Nō enim sic cognoscit appropriatū nisi cognoscat illud cui ap propriat: repñtat at tn̄ appropriabile in q̄ saluat q̄si rō partis: mō p̄dicto respcū trinitatis. 3. Dis. p̄. q. 5. I. F.

Tribus virtutib⁹ theologicis in via succedūt tres perfe ctiones in btō: siue v̄tutes siue actus nō curo: sȝ nō oȝ illa succedētia eē de eēntia btitudis sicut accipim⁹ bti tudinē p sūma pfectiōe btificabilis nāc ipsā sūme obo pfectissimo ↄiungente. 49. Dis. 4ᵗ. q. 6. I. V.

Tristitia sequit vt effcūs nālis nolitionē actualē alicui⁹: ꝛ ↄsiderationē actualē illi⁹ noliti. lȝ iste due cāe multi plr̄ possint ↄcurrere. qꝛ ex tot cāis ex quot pōt eē tal̄ ↄsideratio actualis in itellu: ꝛ tal̄ actual̄ nolitio i volū tate: tn̄ nihil vnū pt̄ eē cā tristitie loq̄ndo ō nāli cāiōe: nisi possit eē causa concursus istoꝝ duoꝝ: que sunt cāe proxime nāliter necessarie. 14. Dis. 4ᵗ. q. 1. Q.

Trufatica est illa qō an liceat tollere maleficiū intentio ne curādi maleficiatū. nō. n. solū lȝ. sȝ est meritoriū de struere opa diaboli: nec in hoc ē aliq̄ infidelitas al qꝛ de struēs nō acq̄escit opib⁹ malignis: sȝ credit demonem posse ꝛ velle fatigare dū tale signū durat: ꝛ destructio tal̄ signi iponet finē tali vexatiōi. 34. di. 4ᵗ. q. vnica. L.

Tumor aq̄ sp ē in directo lune vbicūqȝ sit luna ꝛ ille tu mor circuit totā terrā in tāto tpe q̄to luna circuit suū orbē p motū firmamēti. s. 25. fere horis: qꝛ luna ab or tu eius vsqȝ ad eius iteratū ortū ↄsumit plus tpis q̄ sit dies nālis hn̄s. 24. horas p spatiū tpis in q̄ oriunt. 15. gradus equinoctiales: qꝛ in vna reuolutiōe firmamēti tm̄ ptrāsit luna de spatio motu suo pprio q̄ ē ad oriē tē ↄ motū firmamēti. sȝ eleuatio. 15. graduū eq̄noctia lis facit vna hora. iō ferūt ꝙ luna pcurrit orbē suū in.

2.5. horis minus duob⁹ gradib⁹. ꝛ tumor aq̄ i totidē horis circuit totū occeanū regulr̄ ꝛ ſi tn̄ irregulr̄ accidat fluxus i marib⁹ mediterraneis ꝛ fluuijs rō eſt: qꝛ inūdatio aliorꝫ mariū venit i iſto tumore occeani i directo alicui⁹ regiōis: ꝛ tumore occeani directo mot⁹ lune. ps aūt aq̄ euiſdē tumeſcētis i occeano fluit ad locū ꝛ alteos hūiles vicinos pp nāz grauitatis aq̄ ꝛ fluunt tūc maria mediterranea. Recedēte aūt lūa ab illo aſpectu vel ſitu recedit tumor p̄dict⁹: ꝛ p ꝯn̄s i loco occeani vbi p̄us fuit aq̄ eminētior q̄ i mari ꝛ i fluminibus mediterraneis iā p receſſuꝫ illi⁹ tumoris fit aq̄ ibidem hūilior terra. ꝛ iō aq̄ inūdātes ad loca illorꝫ fluuiorꝫ pp loci hūilitatē ex eadē lege nāe fluūt ad occeanū. ꝛ hec eſt cā i gn̄ali fluxus ꝛ reflux⁹ maris. Sꝫ mare mediterraneū magnū qd̄ decurrit ab occidēte i oriētē diuidēs Italiā ab Egypto: ꝛ ab alijs regiōib⁹ aphrice ꝛ aſie nō fluit ex illa cā ita ſenſibilr̄: qꝛ occean⁹ igreditur mare illō p anguſtū itroitū ex pte occidētiſ v̄ſus hiſpaniā q̄ vocat̄ anguſtia maris regulr̄ tn̄ nō accidit i aliq̄ marib⁹ ſic i occeāo: qꝛ maria quāto ꝓpinquiora ſūt occeāo tāto ci⁹ fluūt. ſic maria ſeptētrioalia p̄cipue mare iter norwegiā ꝛ ſcotiā: ꝛ iter hyberniā ꝛ hyſpaniaꝫ. maria aūt diſtātia tardi⁹. 14. Diſ. 2ª. q. 3. E.

Ubi accn̄tia ſūt ultra ſubē gn̄antiꝫ ñ attigūt ēminū p̄ncipalē: ſꝫ tn̄ q̄dā diſpōnē putā: vt pꝫ d q̄litatib⁹ alteratiuis elemētorꝫ q̄ nō attigūt formā ſubalē. alio quin q̄litas eēt p̄n^m actiuū imediate i māꝫ receptiuaꝫ forē ſubalis: qd̄ ē icōueniēs: cū non poſſit recipi niſi in ſubā ꝯpoſita i eēndo. nec ḡ pt agere accn̄s: niſi i ſubāꝫ ꝯpoſita: ꝛ ita ñ i māꝫ p̄^ꝫ vl purā. p h̄ appet ad illō qd̄ dr̄ 2° de aīa de calore. calor. n. dr̄ inſtrm̄ aīe i gn̄ando carnē aīatā pro q̄to eſt p̄n^m alterādi i alteratione preuia ad gn̄ationē: nō aūt qꝛ in iſtāti gn̄ationis attingat formaꝫ carnis tāq̄ terminū: ſic nec attingit māā ſubſtātialē carnis tanq̄ paſſum. 1. Diſ. 4ª. q. 1. ꝯ. O.

Ubi ad idē cōcurrūt cā vniuoca ꝛ equoca. equoca ē pfectior. ſꝫ q̄ nō poſſit ſine vniuoca: h̄ eſt aliq̄lis ipfectionis in ipa equoca. pꝫ. d̄. n. pt ſine cā vniuoca: ſꝫ ſol nō pōt i aīal pfectū: ſꝫ poſſet ipfectū: ḡ q̄cūq̄ equoca ſola ſine vniuoca pōt i effectū. ipa eſt ſimplr̄ pfectior q̄ illa equoca que poſſet cōcurrere cū vniuoca ad idē cāndū: ꝛ p ꝯn̄s equocatio talis hꝫ duplicē p̄heminētiā cāſatis ſup effectū: vnā quā hꝫ vlr̄ equiuoca concurrēs cū vniuoca: ꝛ aliā qꝛ hꝫ illā pfectionē: quam vniuoca hrēt in cāndo: qua carēt multe cāe equoce. ſꝫ lōge perfectiores vniuocis. 12. Diſ. 4ª. q. 3. j. D.

Ubi eſt aliqd̄ de ſe hoc: ꝛ tn̄ nō eſt incōicabile: nō pt itelligi aliqua determinatio vlterior niſi ad incōicabile. eſſentia autē diuina eſt de ſe hec: ꝛ tn̄ cōicabilis. ſi ḡ de hec intelligi aliqua determinatio ad ſuppoſitū: cū ſuppoſitum ſit incōicabile. opꝫ q̄ hoc ſit p aliquid qd̄ eſt primo incōicabile. tale nō pōt eē quod eſt ad ſe: quia quicquid eſt ibi ad ſe ſm̄ illō ſuppoſitū eſt pfectio ſimpliciter: ꝛ ſic cōicabile: ꝛ ita oꝫ ꝯſtitutiuū ſuppoſiti diſferre a nā genere: nō qualitercūq̄: ſꝫ ea diſa que eſt inter rem ad ſe ꝛ rē ad alterꝫ. 1. q. q. j. X.

Ubi natura p̄mi nō eſt eadem cū nā ſecūdi. Ibi negatio principiati ſtatim ſequit̄ nām primi anteq̄ intelligatur ordo ad ſcd̄m. Sed vbi eſt eadē natura primi ꝛ ſecundi: negatio principiati nō ſequit̄ nām: ſed aliquid proprium illi. illud hic non poteſt eſſe ſecundum cōmunē opinionem niſi relatio. 28. Diſ. p̄. q. 2. N.

Ubi qd̄libet pluriū requirit aliquā perfectionē ꝓpriam formaliter vel virtualiter in cā: potēs in plura eſt perfectius: q̄ potens in pauciora: qꝛ ad minus plures perfectiones formales: que forent ꝓprie illis plurib⁹: habent virtualr̄ in tali: ꝛ qd̄ plures pfectiones virtualr̄ habet. eſt pfectius ſimplr̄ ꝛ qd̄ infinitas eſt infinitū. ſed ſi ſūt ſil. ſiue ſucceſſiue poſſet cā in plura: quorum non quodlibet requireret ꝓpriam perfectionē formalem: vel virtualē in illa cauſa: non ibi ex pluralitate poſſet cōcludi maior pfectio. 2. Diſ. p̄. q. 2. j. S.

Ubicūq̄ poteſt de⁹ facere ſubſtātiā naturalē nō ſub modo ſuo naturali vel ſub mō ſibi oppoſito: pōt eam facere ſub mō ſuo nāli ſeu cōuenienti ſue nāe. probatioq̄ in faciēdo p̄mū eſt duplex miraculū. vnū vero tm̄ eſt in faciēdo 2^m. 10. Diſ. 4ª. q. 2. E.

Uelle ꝯcupiſcētie ꝓſupponit velle amicitie nullus eni cōcupiſcit niſi magis amet illud cui cōcupiſcit bonū concupitū q̄ amet ipſuꝫ cōcupitū ꝛ prius aliquo mō. ergo prius amat quia ſe amore amicitie q̄ aliqd̄ bonū ſibi: ꝛ in iſto p̄ori pōt vel potuit eē inordinata volitio amicitie: plus. ſ. amādo ſe q̄ iuſte debuiſſet amare ſm̄ rectā rōnem: ſꝫ iſta volitio inordinata potuit eſſe in primo inſtanti creationis angeli: qꝛ in primo inſtanti potuit ſibi oſtendi bonum diligibile ſibi. ꝛ eque primo vel prius natura potuit amare ſe in ſe. ergo potuit inordinate amare ſe in primo inſtanti. prius etiaꝫ natura poteſt obiectum bonum eſſe cognitum in ſe ꝛ etiā amabile in ſe q̄ vt relucet in habitu: qꝛ nō quietat amantem ſi vt in ſe. 6. Diſ. 2ª. q. 2. F.

Uenialis delēt totalr̄ q̄tū ad culpā ꝛ penā: q̄nq̄ ſine aliq̄ ope ſpāli ſic p actū ſeruētē ꝯtēplatiōiſ i dꝫ queadmodū gutta ꝯſūit̄ a flāma vehemēti. 17. di. 4ª. q. vnica. j. R.

Uerbum cuiꝫ alq̄ btō eſt ſpeculum repn̄tans determinate obiecta vltra que non pōt velle ordinate vidē alia: ſꝫ huic eſt ſpeculum repn̄tans oīa: ꝛ ideo ipſa pt ordinate velle videre oīa quorcūq̄ infinitorꝫ ad que ē in potentia ꝓpinqua ad videndū ſicut ſi eēnt ſibi pn̄tia p ꝓprium hitum vel p aliquem actum p̄^m cognitiuꝫ q̄ poſſet dici habitus. 14. Diſ. 3ª. q. 2. j. O.

Uerba cuiuſcūq̄ tpis dn̄r de deo v̄e: ſiue ſignificent act⁹ pſonales: ſiue eēntiales: ſicut pꝫ p Aug. ſup Joan. homil. 99. ſup illud Joā. 16. non. n. loquet̄ a ſemetipſo: ſꝫ queecūq̄ audiet loquet̄. audiet inquit Augu. de ſpū: qd̄ vtriq̄ audiuit: ꝛ audit: qꝛ ſpūs. ſ. audire eſt a p̄re filioq̄ ꝓcedi. ꝛ p ꝯn̄s qd̄ audiet: audiuit: ꝛ audit ſicut quod ſcit: ſciuit: ꝛ ſciet. igit̄ vult ipſe dicere: q̄ v̄ba oīum temporꝫ vere dn̄r de deo. ꝛ illud apparet p illud: qd̄ adducit magiſter in lr̄a diſtin. 8. c. 2. Sed qd̄ ſignāt iſta verba diuerſorꝫ temporꝫ: cū dn̄r de deo. Rn̄deo magis ꝓprie pn̄t dici ꝯſignificare nūc eternitatis q̄ differentiaſ tpis. nō tn̄ illud nūc abſolute. qꝛ nō eſſet variatio: tūc diuerſorū modorū tpis ſignificandi: ſed inq̄tuꝫ coexiſtit partibus tpis: vt cum dr̄ deus genuit conſignificat nunc eternitatis: vt ſic ſit ſenſus deus hꝫ actuꝫ generationis in nunc eternitatis: inquantū illud nunc coexiſtebat p̄terito. deus generat: hoc eſt hꝫ actum in nunc eternitatis: inq̄tum nūc eternitatis coexiſtit pn̄ti. ꝛ ex hoc pꝫ q̄ cum illud nunc vere coexiſtat cuiꝫ differentie temporis vere dicimus de deo differentias omniuꝫ temporum. Expꝛſſius tamen ſm̄ beatum Gregoriuꝫ ſignificat̄ diuine generationis veritas per hunc ſermonem. ſemper natus eſt: q̄ per iſtum ſermoneꝫ. ſp naſcit̄. qꝛ per li natus ſignificat̄ natiuitas: vt pfecta: ſꝫ cū li ſp ſignat̄: vt pfecta cum oī parte tpis coexiſtere: ꝛ ita nō tm̄ ſignāt oī parti tpis coexiſtere: ſicut ſignificat̄ p iſtā ſp gignit̄. ſed ſignāt et omni pti tpis coexiſtere ſub rōe pfecta. ꝛ in hoc vr̄ expꝛſſiſſime ſignari veritas huius ꝓceſſionis. 9. Diſt. p̄. q. vnica. j. D.

Uerbū diuinū a p̄re exprimit̄. ꝛ hec expꝛſſio eſt relō originis: huic eni expꝛeſſio cōicat̄ ex vi ꝓductiōis ſue notitia iſinita que ex hoc eſt declaratiua oīa declarabilis. hꝫ igr̄ relōnē realē ad expꝛimētē: a quo gignit̄: ſꝫ aliā.

Lo declarãtis hẽt: nõ tm̃ ad ipm: sz q̄ est infinitũ hz respectũ declaratiui ad se ⁊ ad ip uz ⁊ ad oĩa alia: ⁊ ista est tm̃ relo rõnis: q̄ nõ tm̃ est ad creaturã: sz ad seipz. Et si nulla relo realis ẽ ipĩ⁹ ad creaturã. ex 01.3o. multo magis igit nõ eiusdẽ ad se est relo realis: sz istud declarare ꝯpetit formalr verbo. pducẽti aũt cõpetit. pncipiatiue: sicut in nobis cõpetebat memorie effectiue. ⁊ tũc vbũ formalr declarat oẽ declarabile. pater aũt verbo declarat nõ formaliter: sed pncipiatiue inq̄tuz sibi cõmunicat noticiã actualem infinitã: qua verbum actualr declarat. 57. Diĩ p̃. q. 7. B.

Uerbũ non est infinitũ ſm rõnẽ psonalitatis sue ſm quã sustentat nãm assumptã. igit nõ requirit illimitatio vel infinitas in illo supposito q̃ sic sustẽtificat. assumptũ pz: q̄ tũc aliqua perfectio infinita formalr deesset pri que est in filio. 1. Dis. 3ᵃ. q. 4. ĩ. A.

Uerbũ nullã cãlitatẽ hz sup actũ volũtatis create i xp̃o quã nõ hẽat tota trinitas. iõ volũtas creata i xp̃o nõ priuat oĩo respectu suoꝝ actuuz plus pp vnionẽ ad verbũ q̃ si nõ vniret ei 17. Dis. 3ᵃ. q. vnica. E.

Uere penitẽs pzio ⁊ partẽ pnie iposite explẽs: ⁊ ante totã expletã recidiuãs in mortale ⁊ in illo mortali decedẽs pro pte pnie residua explẽda soluet penã in inferno: sz nõ nisi tpalẽ. q̄ ex quo i remissiõe pcõꝝ pozi cõmutabat debitũ pene etne i debitũ pene tpalis: nũq̃ iste ẽ debitor p illis nisi pene tpalis: ⁊ p ꝯñs pena totali soluta erit liber ab istis: nõ tñ i iferno ẽ rẽdẽptio illius. f. pcti p q̃ iste ẽ dãnat⁹. q̄ p illo dbitũ pene etne nũq̃ fuit ꝯmutatũ i debitũ pene tpal. ⁊ iõ sp manet illõ debitũ si nũq̃ pt eẽ illa pẽa tota soluta. 21. di. 4ᵃ. q. 1. ĩ. D.

Uerior est idẽtitas subẽ create ad suũ suppositũ q̃ nãe diuine ad suũ: hoc nõ sequit: si itelligat ex pte rei: q̄ licz entitas iduidualis in creaturis p se determiat nãm: ⁊ faciat p se vnũ cũ ea. tñ illud vnũ est ꝯpositũ aliq̃ ꝯpositiõe ẽt reali relo aũt lz nõ p se determiet nãz diuinã: tñ ita vẽ ẽ idẽ ei: q̄ nlla sic ibi ꝯpositio. ⁊ iõ realr sine metã⁹ loquẽdo multo est vior idẽtitas suppositi diui: ⁊ i se: ⁊ ad nãz: q̃ suppositi creati i se: vl ad suã nãz. logice tñ loquẽdo bñ pt ꝯcedi q̄ subã creata foĩalr vr ð suo supposito. q̄ p se pmo mõ: nõ sic de⁹ de pr̃e: q̄ pr non hz ita p se vnũ ꝯceptũ i itellu sicut sor. Si iferas igit pdicatio hec vior est q̃ illa negari pt ꝯñia: q̄ aliqua pdicatio nõ formalis: vel nõ per se pot esse verior q̃ illa formalis ⁊ p se: si quidẽ maior est idẽtitas extremorum in re: in quoꝝ cõceptu est minus formalis inclusio vel inherentia. 26. Dis. p̃. q. vnica. Aa.

Uerissime est q̄ multa noĩa sint i sacra scriptura distincte diuinã ẽntiã significãtia. sic iudei dicũt ð noĩe dei qð vocãt tetegramatõ: Et vr̃ ðs dicẽ exo. 3°. h dices filijs israel: q̄ ẽ misit me ad vos. h nomẽ mihi est i eternũ. Et cap°. 6. Ego dñs qui apparui Abrahã ⁊c. nomẽ meũ adonai nõ idicaui eis. 21. Dis. p̃. q. vnica. A.

Uerissime illud est nihil qð icludit ꝯdictionẽ ⁊ solũ illõ: q̄ illud excludit oẽ eẽ extra intellm ⁊ in intellu. qð eñi est sic includens ꝯdictionẽ sicut nõ pot esse extra aiam ita nõ pot esse aliq̃d intelligibile vel aliqð ens in aia: q̄ nunq̃ ꝯdictoriũ cũ ꝯdictorio cõstituit vnũ intelligibile: neq3 sicut obiectum cum obiecto: neq3 sicut modus cum obiecto. 3. q q. 1. A.

Ueritas pncipij practici necessarij non dependet a volũtate magis q̃ speculatiui: nec conclusiones necessario illate ex tali principio. 4. q. pl. ĩ. G.

Ueritas principij videt in rõnibus terminoꝝ. ille aũt rõnes terminoꝝ vt actu itelligibiles ⁊ vniuersales relucent intellectui per actionẽ lucis itellectus agentis. Sic igit videt veritatem principiorum in luce intellectus agentis: nõ tanq̃ imediata causante illã visionẽ. sed mediate. f. causando rationes terminorum in esse intelligibili per quas postea causatur actus vidẽdi veritatem principiorum. 15. q. q. S.

Ueritates enũciate ꝯtingẽter ð xp̃o i nullo subiecto ꝯtinent vtualr: sic subiectũ dr̃ ꝯtinẽ passionẽ: q̄ tũc icent necio: tñ hñt aliqð sbz ð q̃ imediate enũciãt ⁊ p̃° illõ est vbũ. nã vitates theologice ð icarnatiõe: passione natiuitate ⁊c. sunt iste vbũ est fcm̃ hõ: verbũ est hõ natus: verbũ est hõ passus. 3. q. pl. O.

Ueritas intellis nõ depẽdet: nisi a solo obiecto: qð obm si ita se hẽat sic itelligit: ver⁹ est intellis. bonitas autẽ volũtatis nõ depẽdet a solo obiecto. sz ab alijs omnib⁹ circũstãtijs: ⁊ potissime a sine. 48. d. f. p̃ q. vica. B.

Ueritates necie ð pr̃e: ⁊ ð spũ scõ. ⁊ ð trinitate ipois est ꝯtineri vtualr pmo i xp̃o: q̄ si vbũ icarnatũ nõ fuisset: ille vitates necie nihil min⁹ fuissent. 3. q. pl. ĩ. O.

Uerum non dicit in quid de oĩbus per se intelligibilib⁹: q̄ nõ dicit in quid de ente: nec de aliquo per se inferiori ad ens. 3. Dis p̃. q. 3. A.

Uerũ est q̄ psona est simplex: sicut ẽntia: psona tñ icludit aliq̃: quoꝝ vnũ nõ est formalr alteꝝ. nõ ita icludit ẽntia: ⁊ iõ se tota distinguit: sz psona nõ se tota distinguat pp ẽntiã: que cõis est: sufficit eniz talis idẽtitas non formalis in aliquo ad hoc vt vno distinguatur filius: ⁊ non altero. 26. Dis. p̃ q. vnica. ĩ Dd.

Uerũ est q̄ btitudo esset pfectior si gaudiũ eẽt de ẽntia ei⁹. sz h nõ pot eẽ vt si sapia eẽt de nã hoĩs esset perfectior q̃ mõ. sed passio nõ pot esse de nã btitudinis. q̄ de essentia eius est q̄ cõiũgat obiecto beatifico: sz hoc nõ pot facere passio. 40. Dis. 4ᵃ. q. 7. ĩ. C.

Ueꝝ ẽ btitudinẽ nõ solũ i vli sz ẽt i spali appeti nalr ab hoĩe sic iferi⁹ patebit di. 49. sz n ẽ notũ nalr rõe q̄ ipa i pticulari q̃. f. ꝯsistit i illo q̃ nos credimus illã ꝯsistẽ: appetit nalr ab hoĩe: oporteret. n. eẽ notũ p rõnẽ nalẽ: q̄ ille act⁹ nobis ẽ ꝯueniẽs tanq̃ finis. 43. Dis. 4ᵃ. q. 2. Bb.

Uiator hñs ꝯceptũ simplicẽ ⁊ pfectissimũ ad quẽ attigit hõ ex nalib⁹ nõ trãscẽdit cognõnẽ pfectissimã simplicẽ de ðo polez metaphysico. Cognõ. n. fidei n tribuit ꝯceptũ simplicẽ ð ðo: sz tm̃mõ iclinat ad assẽtiẽdũ qbusdã ꝯplexis: q̃ n hñt euidẽtiã ex tmis simplicib⁹ apphẽsis ⁊ p ꝯñs p fidẽ nõ hẽtur ꝯceptio simplex trãscẽdẽs oẽz ꝯceptũ simplicẽ apud metaphysicũ. 7. q. q. K.

Uiator velle ꝯcupiscẽtie vult sibi bonũ: ⁊ velle amicitie vult deo hñ eẽ. pmus appetit⁹ respectu boni hñdi sic amor ꝯplacẽtie boĩ hiti sibi: ⁊ ita amor fruẽtis: nõ tñ q̃ fruit foĩalr: sz ei⁹ q̃ fruit alio amor illo eodẽ obo in se qð amat sibi illo amor. scðs appetit⁹. i. ipfect⁹ amor sic amor pfect⁹ fruẽtis. i. q̃ fruit. 49. Dis. 4ᵃ. q. 5. B.

Ur̃ itelligibiliũ nalr a nob itelloꝝ spẽs i itellu eẽ q̃si istrz ipĩ⁹ itellis n motũ ab itellu. vt agat q̃si. f. aliq̃d recipiat ab itellu: sz q̃ itellis vtit ad suã actionẽ. vt puta q̃n itellis agit spẽs illa tanq̃ min⁹ pncipale agẽs concurrit ad idẽ vt ad effectũ cõem. 3. Dis. p̃. q. 8. ĩ. L.

Uidet manifeste falsuz: q̄ aliqð creatũ vt distiguit ꝯ eternũ mẽsuret eternitate ⁊ nõ euo: q̄ sine euũ icludit successionẽ siue possibilitatẽ ad deficiẽdũ vr ꝯpetet cuicũq3 creato: qð nõ ẽ ꝑpe tpale. eternũ. n sic est totũ simul actu ita caret potẽtia nõ eẽndi. 49. Dis. 4ᵃ. q. 6. ĩ. K.

Uidet q̄ qlibet sacerdos suo tpe accipiat ptãtẽ ꝯfitendi q̃ absoluendi. 10. Dis. 4ᵃ. q. vnica. ĩ. E.

Ur̃ sol⁹ ille intellis ꝯphẽdere aliqð itelligibile cui⁹ tãta ẽ pfectio i itellualitate q̃ta ẽ pfectio vl itelligibilitas in itelligibilis. ⁊ iõ ibi est cõmẽsuratio ⁊ adeq̃tio. ⁊ pp h neutrũ ẽ respcũ alteri⁹. excedẽs: ⁊ ita vtrũq3 q̃si finitũ est alteri. q̄ simplr adeq̃tũ sicut pp equalitatẽ psonarũ diuinaꝝ posset dici vna psona finita alteri q̄ nõ excedẽs eã. ⁊ tñ simplr nõ est finita: q̄ g nulluz intellect⁹

creatus pt hre tãtã itellectualitatẽ necq̃ i actu primo necq̃ i actu scdo quãta est itelligibilitas dei vt obi: imo in ĩfinitũ excedit. id nollus talis itellus creat⁹. ⁊ si vide ret qd̃cũq̃ visibile ex pte dei: pt ipm ↄprehẽdere. q2 nõ est cõmẽsuratio hincinde. 14. Dis. 3ª. q. 2. F.

Videt hoc rõnabile: q2 ex quo in pñte ecclie fuit determinare istã forã ad illa v̉ba. baptizo te sic dcm est supra di. 3 q. 2. nõ vr̃ q2 ipsa voluerit aliquẽ ita pcise ad illã formã artare vt p h̃ alicui pcluderet via salutis. nũc aũt i casu pdicto alicui illoꝝ pcludit salus si non possz aliq̃s sine pctõ mortali vti ista forã. baptizo vos. nã si i quocũq̃ casu cẽt pctm̃ mortale nollus dẽret eos sic baptizare. nullus. n. dz salutẽ alteri⁹ pcurare peccãdo in se mortaliter. 6. Dis. 4ª. q. 2. D.

Videbimus i pria tres iquãtũ tres: h̃ est rõ formalis trinitatis videbit. Sz ipsa trinitas nõ erit rõ formalis vidẽdi: vel cũ hberẽtie pdicati ad sbz. s. fruitiõis vel visiõis: sz vnitas eẽntie. q2 si arguat p credere q2 credim⁹ deũ trinũ inquãtũ trin⁹. dico q2 nõ ẽ sile: q2 eẽntia diua nõ cãt i nobis imediate actũ credẽdi: sicut cãbit imediate actũ videdi: ⁊ h̃ ẽ pp ipfectionẽ itellionis nr̃e pro statu isto: q2 itelligim⁹ psonas distictas ex creaturis: ⁊ distictis actib⁹. ⁊ ita q̃tũ ad cognõnẽ nr̃az pot mõ trinitas eẽ rõ formalis cogscẽdi: tũc aũt erit pcise cognita: ⁊ nõ rõ formal cognoscẽdi: q2 tũc videbit p rõnẽ essentie in se: vt p rõnẽ obti. 1. Dis. p. q. 2. i. L.

Vilis seruitus nõ potest eẽ iuste inducta nisi dupl̃r: vno modo quia aliquis volũtarie se subiecit tali seruituti: licet talis subiectio esset fatua. imo forte cõtra legem nature: q2 homo libertatẽ suã a se abdicet. postq̃ tñ facta est necesse est seruare. q2 hoc est iustuz. Alio modo si aliquis iuste dominãs cõiitati videns aliq̃s ita viciosos qd̃ libertas coꝝ noret eis ⁊ reip. pot iuste punire eos pena seruitutis: sicut ⁊ iuste possz eos occidere in certis casib⁹ pp bonũ reipublice. 36. Dis. 4ª. q. 1. B.

Violẽtũ vno mõ opponit nãli sicut violẽtũ est lapidi sursum esse: q2 nãle est sibi eẽ deorsuz ⁊ illo mõ loquendo passio xp̃i fuit violẽta aie vt nãlr inclinat ad pficiẽdũ corpus. Alio mõ violentũ opponit volũtario. ⁊ illo modo sicut dictũ est supra eo modo: quo passio volita fuit ab aia: fuit violẽta: ⁊ sic nõ merebat patiendo. Sed eo mõ quo fuit volita ⁊ accepta a volũtate fuit meritoria ⁊ nõ violẽta. ⁊ hec patet in pede questionis distin. 15 pcedẽte. 16. Dis. 3ª. q. 2. D.

Virgo ⁊ mr̃ nõ opponunt aliq̃ oppositione formali: nec vt priuatiua: nec vt ↄ̃ria. virginitas enĩ priuat tantuz actionẽ cãe supioris nãlis: nõ aũt virtutẽ actiuã mris. maternitas aũt nõ necessario ponit actionẽ illius cãe supioris: sed tm̃ illã cõiter concomitat illa actio: sed si alius suppleat actionẽ illã totã cãe nãlis pot esse maternitas sm̃ suã rõnẽ: ⁊ tñ cũ pũatiõe actiõis cause naturalis supioris: ⁊ ita cũ virginitate: ⁊ ita fuit h̃. Exẽplũ. obiectũ creatũ natũ est cõcausare cũ intellectu meo intellectionẽ. intellectũ igit cõcipere notitiaz cõmuniter requirit obiectũ creatũ mouere intellectũ: sz nõ requirit hoc ex per se rõne sor. si enĩ deus suppleat actionẽ obiecti mouẽdo intellectũ: pot intellus eãdẽ notitiã cõcipere quã cõciperet obiecto mouente: ⁊ ita si in intellectu cõcipiẽte nõ moueri ab obiecto creato designaret per nomẽ virginitatis vel incorruptibilitatis: vel impassibilitatis: nõ repugnaret aliquo modo formalr intellectu cõcipere ⁊ virginẽ eẽ: ita est hic. Si obijcias de parere q2 clausa non potest parere. Rñdeo. ibi fuit miraculũ: q2 corpus simul fuerit cũ alio corpore ⁊ forte nouũ miraculũ aliud ab illo: quo virgo cõcepit sine actiõe cãe nãlis supioris. sed de partu solis cõmuniter cõcedit tamq̃ nõ difficile q2 ibi illa mater operabatur quicquid alie matres: sicut in fouendo: ⁊ conseruando: ⁊ nortiẽdo fetũ in vtero. Et tñ ibi forte posset fieri difficultas specialis: q2 nulla esset vis actiua in matre potẽs mouere corpus plis localiter ad exeũdoz. ⁊ maxime ad essendũ simul cũ alio corpe: q2 nulla virtus creata potest mouere localiter corpus ad aliquod vbi: nisi expellat aliud corpus: saltem loquẽdo de corpore non glorioso. 4. Dis. 3ª. q. vnica. D.

Virtutes acquisite morales perficiũt in ordine ad quoddã lumẽ qd̃ pt dici prudẽtia que nõ pficit in ordine ad aliud lumẽ nisi itellus agẽtis: prudẽtia tñ est virtus. sic in gratuitis virtutes supnãles pficiũt in ordine ad virtutẽ que est charitas: ⁊ illa vlterius in ordine ad finez supnaturalem. 27. Dis. 2ª. q. vnica. B.

Virtus diua etsi possit successiue agere ⁊ successiue inducere formã sicut virt⁹ creata: ⁊ forã formalis posset successiue idoci: qd̃ aliq̃ negãt: tñ magis ↄgruit q2 illa v̉t⁹ formã idoibilẽ i istãti iducat i istãti: q2 nũq̃ est successio necia nisi pp aliquẽ defectũ agẽtis. Nã oẽs ille cãe resistẽtie tacte a Comẽ. 4. phys. c. de vacuo. mobil ad motorẽ: ⁊ mobilis ad mediũ: ⁊ mediũ ad motẽ reducunt finalr: sicut alis tetigi ad ipfectionẽ virtutis agentis: pp quã iperfectionẽ pt sibi mobile resistere nõ absolute: sz vt respicit terminos ⁊ mediũ p qd̃ trãsferẽduz est a termino in terminũ. nũc aũt illa virtus nullã pot hẽre imperfectionẽ. hec aũt forma idocibilis est in instãti. patet: q2 pot pficere in instãti. ⁊ ideo debet induci in instanti. 43. Dis. 4ª. q. 5. B.

Virtute intellectus agẽtis de fantasmate in fantasia gignit species intelligibilis in intellectu. vel aliqua ratio in qua actu relucet intelligibile: que breuiter loquẽdo dicat species intelligibilis. ⁊ istam gignitionẽ realẽ representatiui de representatiuo dicit cõcomitari quedã gignitio metaphorica obiecti de obiecto. s. intelligibilis de imaginabili: qd̃ ideo rõnabiliter dicit. q2 tale eẽ obiectiuũ habet obiectuz in representari quale habet representatiuũ correspõdẽs. ⁊ ideo translatione reali facta in representatiuo quando de corporali gignitur spirituale. s. de repñtatiuo singulari gignit representatiuum vle cõsimilis dr̃: vel intelligit translatio i obiectis de corporali ad spũale. vel de singulari ad vle. ⁊ h̃ est intellectui agenti ppriũ siue ad intellectionem actu concurrat siue non. 15. q. q. N.

Virtus oĩs: ⁊ malitia ad aliq̃d sũt act⁹ igit eẽ bonos vel virtuosos iportat relonẽ vel multas relones: sz tñ hz modũ denominãdi vel pdicandi qualitatis: sicut sanũ vl pulchꝝ. ⁊ cõiter ita ẽ de q̃rta spẽ q̃litatis. 18. q. q. I.

Virtus sacrificij nõ adequat valori ei⁹ qui ↄtinet in sacrificio: sz corñdet alicui merito in ecclia. nõ ẽt adequat merito passionis xp̃i lz pro tãto ad illud plus accedat pro quãto illã passionẽ specialius repñtat. ⁊ ita virtute illius specialius deum placat ⁊ bonũ impetrat quãtum ad meritũ cõmune. 20. q. q. I. X.

Virtus theologica est proprie media nõ ex parte obiecti sed ex parte excessus qui pot eẽ in actu virt⁹ qdẽ moralis hz excessum ⁊ defectũ nõ tm̃ rõne modi act⁹: sz ẽt rõne obiecti in qd̃ tẽdit act⁹. nõ sic theologica: q2 obiectũ in qd̃ tẽdit est infinitũ. Sed in hoc pot tẽdere actu imoderato aut in maius aut in minus. virtus autẽ moderat. vt medio mõ tẽdat in illud. Et hoc modo potest ↄcedi fides eẽ media iter leuitatẽ qua qs nimis firmiter assentit ei qd̃ nõ est credẽdũ. iuxta illud. Qui cito credit leuis est corde. ⁊ inter ptinaciã: q̃ quis nimis resistit credendi nolẽs alicui assentire nisi p rationem naturalem ostendat. sic etiam nimio amore pt quis tendere in aliqd̃ diligibile. ⁊ nimis remisse. licet nõ in nimis bonum nec in nimis verum possit aliquis

amando: ⁊ credendo tēdere in deū. Tēperantia vero moralis requirit mediū vtroq₃ modo: q₂ pōt in obm excedēs ⁊ deficiēs. ⁊ tēdere pōt actu deficiēte ⁊ excedēte. ⁊ ille scōs modus est cōis vtuti morali ⁊ theologice. primus non. 26. Dis. 3ᵃ. q. vnica. ꝭ. M.

Uirtualiter ꝯtinēs cognitionē ꝯformē: est virtualr cōformis: ⁊ ita cognitio ei⁹ est practica: q₂ ꝯnexa practice habēt pn̄ᵃ practica: prima aūt cognitio illi: que est de fine: est cognitio fruitiōis finis: ⁊ ista nata est eē conformis formalr praxi fruitionis. 4. q. pl. ꝭ. O.

Uis ꝓductiua illimitata aliq̄ mō ad aliq̄s effcūs suos est equoca: ⁊ iō ē simplr nobilior ⁊ supior q̄lȝ suo effcū pp qd vnitas ei⁹ n̄ ōpēdet ab vnitate effcūs: ſȝ effect⁹ depēdet a cā ista: ⁊ effcūs pn̄t eē plēs: hoc cā exnte vna: q₂ in posterioribus p̄t eē pluralitas cū vnitate nālr prioris. In opatiōibus aūt que nō sūt ꝓductiōes obm hȝ sibi rōnē poris nālr respectu ei⁹: qd est ꝓxa rō operādi loquēdo in creaturis: ⁊ vnitas posterioris nālr depēdet ab vnitate prioris. Silr ēt talē formā ꝓductiuā nō opȝ hr̄e necessario passum adequatū sibi: tā fm intēsionem q̄ fm extensionē: ita q̄ posset agere actione adequata. 3. Dis. 2ᵃ. q. 10. ꝭ. D.

Uisio in verbo est pfectissima illuminatio: ⁊ iō intellect⁹ hn̄s illā dr̄ perfecte luminosus vl̄ illuminatus: quantūcūq₃ nō hēat illā cognitionē: que respectu istius dr̄ se hr̄e ad lumē sicut tenebra: ⁊ ideo nec carētia cuiuslibȝ alterius intellectionis in habēte istam dr̄ facere intellectum tenebrosum. pōt tn̄ cōcedi q̄ sicut in potentia sunt ad aliquid qd est lumen: ita sunt in potētia ad aliquid qd est tenebrosum. 9. Dis. 2ᵃ. q. 2. M.

Uisio eēntie diue si ꝯcederet dānatis: lȝ nō eēt eterna actu. tn̄ aptitudine q̄tū eēt ex pte act⁹ vel potētie apta eēt vt eēt etna. ḡ vita etna. ſȝ si ex h̄ inferas. ḡ btitudo nō sequit. Immo si tu dicis xp̄m dicere: q̄ in hoc ē btitudo vt cognoscāt te ⁊c̄. tu nō accipis textū euāgelij. ſȝ quādā glosā ipsiorē intellēs lr̄e. si ḡ vis pcise ponderare verbū sine oi glosa: soluo q̄ est vita eterna. si aūt p alias glosas vis arguere q̄ loquat de btitudie. ḡ licȝ mihi sic addere glosaȝ nō distrahētem: vt cognoscant te amādo ⁊ fruēdo. 48. Dis. 4ᵃ. q. 1. ꝭ. L.

Uiuētia nō viuētib⁹: ꝓdicta sensu nō sentiētib⁹: intelligētia nō itelligētib⁹: imortalia mortalib⁹: ipotētibus potētia: iniustis iusta: bona malis: incorruptibilia corruptibilib⁹: imutabilia mutabilib⁹: iuisibilia visibilibus. incorporalia corporalibus: beata miseris preferēda videamus. Ac p h̄ qm̄ reb⁹ creatis creatorē sine dubitatiōe ꝓponim⁹. opȝ eū ⁊ sūme viuere: ⁊ cūcta sentire atq₃ intelligere. 13. Dis. ꝓ. q. vnica. ꝭ. L. ⁊. 1. q. q. ꝭ. G. 8. Distinctione. ꝓ. q. 3. ꝭ. F.

Uita creata in xp̄o nō fuit bonū ifinitū formalr nec sūme diligēda. vn̄ trinitas voluit eā nō eē in morte: ex qui voluit mortē: ſȝ auerti a deo i vno est grauī⁹ q̄ auerti ab eo i alio: ⁊ tāto grauī⁹ quāto cōuersio ad illū esset melior ceteris paribus: diligēdo aūt illā nām hūana ȝ in xp̄o q̄ erat optīa creatura quātū ad plenitudinem grē: summa ꝯuersio potuit eē i deū: q̄ fit p actū vtendi creatura: q₂ illa creatura erat maxie ꝯiūcta fini. ⁊ maxime referibilis in deū vt in finē. ḡ auersio a deo circa istō obȝ odiēdo. s. illā vitā i eo quē de⁹ noluit odir̄ erat pessima auersio: ⁊ ita occisio illi⁹ hois erat grauissimū pctm̄ q̄tū erat ex pte obti. 9. Dis. 3ᵃ. q. vnica. D.

Ultimū ꝯhēs nāȝ siue ad singularitatē siue ad icōicabilitatē i creaturis ē eiusdē gn̄is cū nā ꝯcta. ⁊ p ꝯn̄s ipm ſȝ rōnē suā formalē ptinet ad gen⁹ sube. i deo nō ē sic: vt dcm̄ ē ṗus. q₂ vt dcm̄ est ṗus ad icōicabilitatē ꝯhere nō p̄t aliqd ptinēs ad gen⁹ sube vel q̄si gen⁹ sube in diuinis. q₂ qdlibet tale est cōicabile. 3. q. q. R.

Ultimate terminare duo dic̄. s. terminare: ⁊ sic terminare q̄ nihil vlteri⁹ termiet: rō igr̄ terminādi est aliqd positiuū. ſȝ rō istius q̄ terminatio sit vltimata: est illa negatio. q₂. s. terminās nō est cōicabile. si enim esset cōicabile: tūc adhuc vlterius terminaret depēdētiā illud cui ipsum cōmunicaret. 19. q. q. Q.

Ultra ius positiuū diuinuȝ qd ꝯtinet in scriptura diuina ecclesia statuit multa ⁊ pp obseruātiā honestiorē i moribus: ⁊ pp reuerētiā maiorē in suscipiēdis ⁊ dispēsandis sacris. 17. Dis. 4ᵃ. q. vnica. L.

Una est adoratio hitualis triū psonaꝝ: q₂ q̄cūq₃ adorat vnā: hitualr se subijcit toti trinitati. ſȝ nō opȝ q̄ actualiter cogitet de alia psona. qn̄ adorat vnā psonā: sicut pȝ de orāte vnā psonā orone q̄ nō dirigit actualr ad aliā: sic pȝ de illo hymno. Ueni creator spūs ⁊c̄. ⁊ de multis orōnib⁹ i eccliā istitutis. vn̄ orones ecclie freq̄nter dirigunt patri: ⁊ in fine inducit fili⁹ sic mediator. ḡ dū aliq̄s refert actualr intētionē suā ad orādū patrē: nō opȝ q̄ actualr tūc cogitet de filio vel de spū scō: nisi hitualr: quousq₃ post iducat filiū i cogitatiōe sua tā q̄. s. mediatorē. Et sicut est eadē adoratio hitualis: nō tn̄ actualis: ita est eadē fruitio habitualis: lȝ nō necessario eadē actualis. 1. Dis. ꝓ. q. 2. ꝭ. M.

Una fuit factio realis actiua toti⁹ trinitatis cui correspōdebat factio passiua realis: qua. s. hō factus est deus: que fuit vnio passiua nāe hūane ad verbū. ⁊ hec passio fuit in nā humana: ⁊ terminus eius erat vbuȝ. alia fuit factio passiua fm dici cōcomitās istā factionē realē actiuā. qua. s. verbū factū est homo: ⁊ terminus huius vr̄ fuisse nā humana: nō tn̄ erat alius terminus huius ⁊ illius realis. q₂ nō erat alia factio passiua real. eadē eni factiōe tā actiua q̄ passiua vbū sic vniebat. Dico ḡ q̄ passio corn̄dēs isti actiōi fuit in nā hūana vnita: que nō fuit termin⁹ illi⁹ factiōis passiue: ſȝ sbtū lȝ significet vt terminus in ista ꝓpositiōe. vbū fcm̄ est hō. ⁊ ita posset dici de mutatiōe: q̄. s. mutatio que fuit h: fuit in nā humana: nō i vbo: ita q̄ nō fuit hic factio sine oi mutatione: nec tn̄ opȝ mutationē fuisse in quolibet q̄ dicit factū tale: sed tantū in illo ꝓpter cui⁹ passionē aliquid dicitur factum tale: ⁊ illud fuit hic totuȝ natura humana. 7. Dis. 3ᵃ. q. 2. ꝭ. B.

Una intellectio reqrit vnā rōnē itelligēdi obtiuā formalē ⁊ vnū obm ꝓmū q₂ si plā sint oba ꝓ⁹ nūerabunt intellectiōes fm numeꝝ illoꝝ obtoꝝ. sic mēsurata nūerāt mēsuris nūeratis pp depēdētiā actualē. ḡ istius itellectiōis vnice oporteret dare vnū obm cognitū ⁊ vnaȝ rōnē intelligēdi formalē. 1. Dis. 4ᵃ. q. 1. ꝭ. X.

Una ꝓmitas obiecti dr̄ eē ꝓmitas adeq̄tionis. qn̄. s. potētia nō excedit illud obiectū: quō coloratū vel luminosum dr̄ eē ꝓmū obiectū visus. Alio mō ꝓmū pōt dici virtute cuius oē aliud itelligit vel cognoscit a tali intellectu: quō lux est ꝓmū obiectū visus. 3⁹ mō ꝓmuȝ pōt dici ꝓmitate pfectiōis qd in se ꝯtinet tanq̄ in summo pfectionē oiuȝ obiectoꝝ ⁊ virtutē pficiēdi potentiā ⁊ hoc mō obm beatificū est ꝓᵐ. q₂ est illud in quo sūme pficit ⁊ q̄etat ⁊ satiat intellēs. 5. q. q. K.

Unaqueq₃ ps carnis hȝ certā periodū in toto. ⁊ tāto maiorē quāto purior. tāto minorē quāto ipurior. tandiu eni p̄t eē suū cōseruare in toto q̄diu pōt p qualitates suas resistere corrūpenti. Hec aūt piodus maior est in pte ṗus genita quā posteri⁹ ⁊ i ṗori pte piodi quecūq₃ eadē pars est efficacior ad agēdū q̄ i posteriori. Et intelligēda est ista dīa ceteris parib⁹. hoc est si pars carnis genita fuerit ex tali nutrimēto qd fuit natū cōuerti i carnē eque purā sicut ex quo genita est illa caro. siquidē alteratiōe ꝓportiōata posita ex vno alimento nata ē caro purior gn̄ari q̄ ex alio. 44. di. 4ᵃ. q. 1. F.

Una spēs spālissima pōt includere multas alias spēs v̄tualr siue passiōes cor̄ siue p modū cāe:siue p aliū ordinem eēntialē.ꝛ tunc bitus ille q̄ est formalr illi⁹ obiecti p̄mi includētis alia est v̄tualr alior̄ obiector̄.lꝫ non formalr ꝛ p̄mo.est igit ille bitus vnus ab vnitate p̄mi obiecti v̄tualr ꝯtinentis oia.q̄ ꝯtinent in illo:non est aūt ꝓprius cuicū q3 v̄tualr ꝯtento in p̄mo obiecto. sed qui essent ꝓprij illis.essent distincti.sicut illa obiecta sunt distincta.3.Dis.p̄.q.7.Ec.

Unica ꝛ sola est vnius ab vno pfecta origo.ꝛ hoc intelligendo originē actiuaꝫ vnicam a parte originantis:ꝛ vnicam passiuam a parte originati.licet hec ꝛ illa sint quodammodo due.4.q.q.3.N.

Unio aie ad corp⁹ nō est finalr pp pfectionē corpis nec solā pfectionē aie.Sꝫ pp pfectionē totius ꝯsistētis ex istis ptibus.ꝛ iō lꝫ nulla pfectio possit accrescere huic pti vel illi q̄ non possꝫ hēri sine tali vnione.tn̄ non fit frustra vnio qꝛ pfectio totius q̄ p̄ncipalr itendit a nā nō possꝫ hēri nisi illo mō.45.Dis.4ʲ.q.2.I.F.

Unio est simplr necessario reqsita ad entitatē totalē3.ꝛ non v̄r aliqd esse ide3 numero nisi illud fit idē numero qd necessario reqrit ad ip̄m.Jō verius v̄r q̄ in resurrectiōe vnio redibit eadē.ꝛ h̄ si accipiat pro illa relone ptiū vnitar̄ adinuicē.nō aūt ꝓ ipsa passione q̄ nō manet nisi in instanti resuscitationis.illa.n.p̄t poni alia sicꝫ ꝛ illa mutatō est alia a gn̄atione:tn̄ arguit q̄ illa vnio fuit iterrupta:dico q̄ iterruptū p̄t redire idē numero: ꝛ nō tn̄ absolutū:lꝫ respcūs si extrema eius redeāt eadē numero.Credo.n.beatā Mariā hūisse candē relonē ad filiū post passionē quā hūit añ xp̄i passioneꝫ:ꝛ tn̄ fuit interrupta:ꝛ in morte xp̄i pp destructionē t̄mini:ꝛ in morte Marie pp destructionē fundamenti:ꝛ si dicas q̄ ꝯdicere v̄r sibiipsi.qꝛ negat vnionē3 passionē redire eādē:ꝛ tn̄ illa est necessaria ad fieri totius.ꝛ fm istud dictū non pōt aliqd redire idē nisi illō redeat idē:qd est necessariū ad esse ei⁹.Rn̄deo esto q̄ vnio vt est passio sit necessaria ad fieri totius.sequit q̄ non est idē fieri ipsius totius:nisi sit eadē vnio.ꝛ cōcedo.ꝛ tūc vel neutrū erit idē qd est ꝓbabile.qꝛ illa vnio vt dcm̄ ē nō erit eadē cū gn̄atiōe hoīs vel vtrūq3 poterit eē idē:qꝛ nō est ibi ꝯdictio.43.Dis.4ʲ.q.1.R.

Unius actionis p se est vna cā actiua:ꝯcedo in vno ordine:sꝫ in alio ordine p̄ncipiandi hn̄ pōt esse alia ꝛ alia cā.ꝛ hoc siue hec ꝛ illa ꝯstituant vnū p accn̄s siue nō: sed tn̄ vnu3 vnitate ordinis.Et lꝫ sit ibi vnitas per accidens:adhuc tn̄ semper saluat vnitas ordinis principij ad p̄ncipiū.17.Dis.p̄.q.2.J.T.

Unius potentie tn̄ est vnus actus:loquēdo de hoc actu tn̄ vel illo tn̄.vnius tn̄ potentie pōt hn̄ esse duplex actus:quor̄ vnus sit de gn̄e actionis:alius de gn̄e q̄litatis:sicut itellectus noster pro actione de gn̄e actionis hꝫ gignere v̄bum.hꝫ tn̄ aliuꝫ actuꝫ de gn̄e qualitatis. s.illam notitiā genitā.ita in ꝓposito intellectus diuinus hꝫ vnū actum corn̄dentem itellectioni nostre:que est qualitas:quo.s.actu intellectus pris formalr itelligit. hꝫ ēt actum corn̄dentem actui de genere actionis: q̄ s.exp̄mit v̄bum.6.Dist.p̄.q.vnica.E.

Unitas representat summā vnitatē p̄mi p̄ncipij:a quo ē origo:ꝛ quo ad hoc ait:Jn illa trinitate summa origo est rer̄ omnium.Spēs in creatura repn̄tat summam pulchritudinē in deo.vn̄ ꝛ subdit.ꝛ summa pulchritudo.Ordo siue operatio in creatura repn̄tat operationem pfectissimam in deo.ꝛ quo ad hoc subdit:ꝛ beatitudo est sūma delectatio.Possūt ꝛ alia multa in creaturis assignari:q̄ velut similia repn̄tant in diuinis aliq̄ appropriata ꝑsonis:puta vnum verum bonum.vnuꝫ in creatura repn̄tat vnitatem appropriatam prī:verū veritatem appropriataꝫ filio.Bonū:bonitatē appropriatam spūi scō.Et iste oēs pfectiones substantie sūt absolute:ꝛ repn̄tant absolutas dei pfectiones personis appropriatas.3.Dis.p̄.q.4.E.

Unitas cōpositi necessario est ex ratione actus ꝛ potentie:sicut assignat phs.7.ꝛ.8.meta.c.vlti.sed ꝑsona in diuinis non est cōposita nec quasi cōposita:sꝫ ē simplr simplex:ꝛ ita vere simplex:sicut est eēntia ipsa fꝫ se cōsiderata:nullam hn̄s ꝯpōnem:nec quasi compōne3 in se:ꝛ tn̄ formalis rō essentie diuine non est formalis rō relonis nec ecōuerso:sicut dcm̄ est supra di.2.q.p̄ma.de tri.& solutione qōnis.Qualr aūt stat q̄ rō relonis in re nō sit formalr eadem rōni essentie:ꝛ tn̄ in eodem ꝯcurrētes non ꝯstituunt ꝯpositum vel ꝯpōnem.hoc est:qꝛ ista rō est eadem perfecte illi:pp.n.infinitateꝫ vnius rōnis quicquid pōt esse cum ea est idem pfecte sibi.perfectio enim idētitatis excludit oēm compōnē3:ꝛ quasi compositionē:que identitas est pp infinitatem:ꝛ tn̄ infinitas non tollit formalr rōes: quin hec formalr non sit illa.non est igit ex istis quasi cōpositum:ꝛ iō nihil ē ex eis quasi compositum ex actu ꝛ potentia: sed est vnu3 simplicissimum ex istis:qꝛ vna rō est perfecte immo pfectissime eade3 alteri:ꝛ tamen non est formalr eadē. nō.n.sequit:sunt perfecte eadem ēt identitate simplicitatis.ergo sunt formaliter eadem sicut tactum est di. 2.in.q.p̄alle.ꝛ tangetur inferius di.8.ꝛ eadem pfecta q.3.7.4 idētitas excludit oēm aggregationē:qꝛ ide3 nō aggregat cum seipso.5.Dis.p̄.q.2.I.L.

Unitas mr̄e est passio immediata:ita q̄ vnitas eius nālr p̄cedit rōnem q̄cūq3 gn̄ationis.rō.n.gn̄antis p̄cedit gn̄ans tale.s.nāle qd.s.reqrit extra mā3 suam alia3 de qua gn̄at.ꝛ requirit ista3 q̄titatē: sicut ꝯcomitantē distinctione3 mr̄e a mā.3.Dis.2ʲ.q.4.L.

Unitas scie assignat penes obm̄.qꝛ illud est penes qd scientie distinguunt.non penes intellm̄:qꝛ intells̄ vnus ē respcū oium scier̄.ꝛ h̄ mō distinguendo scias.illa est vna que est vnius subiecti p̄mi.q̄tenus obiectū p̄mum hꝫ ꝯtinere sciam illa3 v̄tualr.sꝫ h̄ non est nisi vt cā partialis p̄ter.n.hec.intells̄ est alia cā ptialis ꝯtinens illā non est igit aliud reducere sciam ad obm̄ p̄mū:q̄ in altera cā ptiali hn̄te in suo gn̄e ordinem eēntiale3 reducere ad p̄ᵐ ibi simplr.ꝛ ab ipo assignat vnitatē effcūs: ingt̄ū effcūs est ab eo:sꝫ cū h̄ stat q̄ multo pfecti⁹ ꝯtineat in reliq̄ cā ptiali.3.Dis.p̄.q.8.G.

Uls in actu est illud qd hꝫ vnitatem idifferentē.fm quā ipsum idē est in potentia ꝓxima: vt dicat de quolibet supposito:qꝛ p̄io posteriorū.vle est qd est vnū in multis:ꝛ de multis.nihil enī fm q̄libet vnitatē in re est tale:qd fm ipsam vnitatē precisam sit in potētia ꝓxima ad q̄libet suppositū.vt dicat de quolibet supposito p̄dicatiōe dicēte:hoc est hoc:qꝛ lꝫ alicui exn̄ti in re nō repugnet esse in alia singularitate ab illa in q̄ ē:nō tn̄ illud vere dici pōt de quolibet iferiori q̄ q̄libet est ipsum.hoc est enī solū possibile de obiecto codē idifferēti actu ꝯsiderato ab intellectu: qd quidē vt itellectū hꝫ vnitatē ēt numeralē obiecti: fm q̄ ipsum idē ē predicabile de omni singulari dicēdo q̄ hoc est hoc.ex h̄ apparet improbatio illi⁹ dicti: q̄ itellectus agēs facit vniuersalitatē in rebus p hoc q̄ denudat ipsum qd qd est in fantasmate existēs.Nā vbicūq3 est anteq̄ in itellectu possibili hēat esse obiectiue siue in re: siue in fantasmate:siue hēat esse certū siue deductū p rōnem.ꝛ si sic nō p aliquod lumē: sꝫ semp sit talis natura ex se cui nō repugnet esse in alio.nō tn̄ est tale cui potētia propria.cōuenit dici de quolibet: sꝫ tn̄ est in potētia ꝓxia. vt est in itellectu possibili.est ergo in re cōe: qd nō est de se hoc.ꝛ p ꝯn̄s ei de se nō repugnat esse nō hoc.sed

tale cõe nõ est vle in actu: qr deficit ei illa idifferentia fm quam cõpletiue vle est vle fm quam.s.ipsum idez aliqua identitate est pdicabile de quolibet indiuiduo. ita q quodlibet sit ipsum.3.Dis.2ª.q.1.D.

Ule in creaturis diuidit in suis singularibus: hoc aut qd est diuidi: impfectionis ē.ideo nõ cõpetit ei: qd est cõe in deo: imo essentia diuina: q̄ de se est cõis psonis: ē de se hec. ideo igif est cognitio alicuius vlis abstracta a singularib9 9fusa 7 impfecta: qr obiectum est cõfusum diuisum in illis: que in ipso 9fuse 9cipiunt. hec aut cognitio essentie diuine distincta est: qr est obiecti: qd ē de se hoc: 7 tñ non opz in illo distincte 9cepto: psonam distincte 9cipi: qr illud non est primus terminus visionis vel fruitionis.1.Dis.p.q.2.5. D.

Uniuersalius nunq̄ apphendit quãtũ ad suaz indifferētiam totã: qñ apphēdit in suo inferiori: tota eni indifferētia vniuersalioris est fm q ipsum: vt 9ceptum: est idē cuilibet inferiori nunq̄ autē cõius: vt cõceptum tñ in iferiori aliquo ē idē cuilibet inferiori suo.s3 pcise illi: i quo 9cipit ergo quodcũq3 vniuersale 9ceptum in singulari: vel cõius in minus cõi nõ cõcipit fm totã suam indifferētiã: põt aut intellectus 9cipere illud fm totã suam indifferentiã ergo non 9cipit pcise cõius in minus cõi: vel vle in singulari: 7 ita nõ pcise 9cipit vle in fantasmate: fantasma enim nõ ē 9prie: nisi ipsius singularis 7 hoc inq̄tũ est singulare speciei spalissime: 7 hoc si fantasma sit sibi impressum ab aliquo debite 9pinquato.3.Distinctio.p.q.p.i.E.

Uniuersalr i potestatibus ordinatis ptãs inferior nõ obligat i his que sũt contra supiorē sicut docet Aug de verbis dñi homel.6.7 ponit .c. vltimo scdi lib. si illud iubet potestas qd nõ debes facere: hic sane 9tēne potestatē timēdo potestatē maiorē.4.Dis.4ª.q.9 õ.A.

Ulr in quolibet aiato necesse ē ponere illã formã.q̄ corpus.ē corpus aliã ab illa qua est aiatũ.nõ aut loquor de illa q̄ est corpus hoc ē idiuiduũ corporis qd est genus. Nã qdcũq3 indiuiduũ sua forma tali ē corpus: vt corpus ē genus: 7 habēs corporeitatē. sed loquor de corpore vt ē altera pars cõpositi p hoc eni nõ ē indiuiduũ nec spēs in gñe corporis nec i gñe substãtie: qd est supius: s3 tñmõ p reductionē. vñ corpus qd est altera pars mixtiõis quidē in esse suo 9prio sine aia h3 per 9ña formã qua ē corpus. isto mõ 7 non hēt aiam. 7 ita illa forma nec̃io ē alia ab aia sed non est aliqd indiuiduũ sub gñe corpis nisi tñ p reductionē vt pars. sicut nec aia separata est per se inferius ad substantiam: sed tñ p reductionem.11. Dis.4ª.q 3.Dh.

Ulr ordinate volens pũs vr velle hoc qd est fini 9pinquius 7 ita de9 sicut pũs vult gloriã alicui q̄ grãm: ita etiã inter pdestinatos qbus vult gloriã ordinate pri9 vr velle gloriã illi quē vult esse 9ximõ fini: 7 ita huic anime Christi vult gloriã pũs q̄ alicui alteri velit gloriã 7 prius cuilibet alteri vult grãm 7 gloriã q̄ puideat opposita istoz habituũ.s.gratie 7 glorie. s.peccatũ 7 dãnationē: ergo a pmo prius vult aie christi gloriã q̄ preuideat adam casurũ. Dc̃a aũt auctoritates pñt exponi sic.s.q christus nõ venisset vt redēptor nisi homo cecidisset: neq3 forte vt passibilis: qr nõ fuit aliqua necessitas vt illa aia a principio gloriosa cui deus preoptauit nõ tñ summã gloriã: sed ēt coeuam illi aie q vnita fuisset corpori passibili: nisi redēptio fuisset facienda. Sed nec redēptio fuisset faciēda nisi hõ peccasset: sed nõ pp solã istam cãm videt deus pdestinauisse illam aiam ad tantã gloriã.cũ illa redēptio siue gloria aie redimende nõ sit tñ bonũ: quãtũ est illa gloria aie christi.nec est verisimile tã summũ bonũ in entibus eē tñ occasionatũ.s.pp minus bonũ: nec ē verisimile deũ prius preordinasse adam ad tm bonũ q̄ christũ: qd tñ sequeret: imo vlterius sequeret absurdius.s. q deus pdestinando adã ad gloriã prius puidisset ipsum casurũ in pctm q̄ predestinasset christum ad gloriã. si predestinatio illius aie tñ esset p redemptione aliorum: qr redemptio non fuisset.nisi casus 7 delictum precessisset. 7. Distinctio.3ª.q.3.B.

Nota punctũ difficile

Universaliter pena canonica nõ incurrit nisi a latore canonis inferat. vbi ergo non inuenit ex vi v̇borũ inflicta: tũc simplr est dicendũ q nulla est.nõ eni v̇ba cõstitutionum penalium sunt amplianda: sed restringēda. iuxta illam maximam iuris.6.Dis.4ª.q.8. C.

Ulr quecũq3 natura nõ est de se hec: sed determinabilis ad essendũ hec siue determinet per aliã rem: quod est impossibile in quocunq3: siue per aliam realitatem nõ non est simplr simplex.3.Dis.2ª.q.6.i.L.

Ulr quicqd deus dat ãnter: daret illud 9sequēter quãtũ est ex se nisi eēt ipedimētũ: dado aũt volũtatē liberã.dedit ãnter opa recta que sunt in potestate volũtatis.7 sõ quãtũ est ex parte sui dedit rectidudinē omni actui volũtatis.7 volũtati ex 9ñti daret si ipsa volũtas quēcũq3 actũ elicitũ recte ageret ex parte sui. Et igit defectus in effectu duarũ causarũ nõ pp defectũ cãe supioris sed inferioris: nõ9 qr cã supior causet rectitudinē in effectu 7 inferior obliquitatē: s3 qr cã superior quãtũ est de se causaret si causa inferior fm suam cãlitatē cõcurret.7 ideo rectitudinē nõ cãri est pp hoc: qr causa 2a q̄tũ ad se ptinet: nõ causat.37.Dis.2ª.q.vnica.i.T.

Uniuersũ eē melius redrit qd aliq̄ mala sint in eo.qd accipit ab Aug.in Encb.c.ij.oñs melius iudicauit sinere mala fieri: qr potēs est de illis maiora bona elicere. Idē.c.q.mala eminent sitũt a eminētius comēdãt bona: 7 istõ spalr deducit in 9posito: qr punēdo culpas: 7 puniēdo eas appet in effectibus diuis iustitia q̄ nõ appt si nulla clpa cõmitteret: h̄ dic̃ Aug.de ci li.21 c.12.dispartit genus hũanũ vt in qbusdam demõstret qd valeat misicors grã i cetis alqo iusta vīdicta.neq3 n.vtrũq3 demõstaret in oibus.46.Dis.4ª.q.4.i.J.

Uno mõ predicatũ denoiatiuũ est mediũ inter predicatuz vniuocũ 7 equiuocũ. Alio mõ vniuocũ 7 equiuocũ sunt imediata apud logicũ. Primũ verũ est: accipiendo pdicatũ vniuocũ 7 qd vniuoce predicat.hoc est s.q rõ eius sit rõ subiecti.7 isto modo denoiatiuũ non est vniuocũ. Secundũ etiam verũ est: intelligendo de vnitate rõnis eius qd pdicat. sic vniuocũ est: cuius rõ est in se vna: siue illa rõ sit rõ subiecti: siue de nominet subiectũ: siue p accidēs dicat d subiecto: equiuocũ aũt ē cuius rõ est alia: quomõcũq3 illa rõ se habeat ad subiectũ. Exemplũ aiai est vniuocũ non tñ vt dr de speciebus suis: s3 vt determinat p dñias: qr h3 vnũ 9ceptum determinabilē p eas: 7 tñ nõ dicit de differētijs vniuoce: hoc est i qd.ita q rõ eius sit ratio dñarum: quomõ vniuoce dicitur de speciebus.8.Dis.p.q.3 P.

Uno mõ 9prijssime accipiendo iputabile illud põt dici imputabile qd est imediate i potestate volũtatis: 7 sic solũ velle est iputabile.qr ipsum solũ ē imediate in ptãte libera volũtas. Alio mõ iputabile põt dici qcqd est simplr i potestate volũtatis s3 nõ imediate. 7 sic actus alteri9 potētie quē volũtas mediate actu suo volēdi põt iperare: vt eliciat vel impedire ne eliciat: ē iputabile volũtati: qr tota coordinatio vsq3 ad illũ actũ etiam includendo istũ actum est in potestate voluntatis. Et est differentia duplex iter imputabile pmo mõ 7 2°mõ: vna qr ad imputabile p°mõ non requirit nisi ipsa potētia voluntatis: 7 illud qd requirit pp actum eius cuiusmodi est intelligere. 7 rõ est: qr illud est imediate effectus volũtatis.7 de hoc põt accipi illõ pmo

retrac.9. Nibil est tā in potestate volūtatis q̄ ipsa voluntas. intellige voluntas non q̄tum ad suum esse: q̄tum ad actum suum ꝓprium. Ad actum aūt imputabilem scđo mō requirit potentia alia a volūtate exequēs illā actū. Ex hoc sequit alia dr̄ia. q̄ vno mō est maior ꝯtingentia sine indr̄ia respcū actus p̄mo mō iputabil. q̄z s. nō requirit ad illā nisi volūtas supposita oīsione sufficiēti intellc̄s. vn̄ p alia posteriora q̄cūq̄ ipedirī nō pōt ne eliciat: sz ad actū ᷣ mō imputabile reqrit alis po⁹per cuius impotētiā ipedit potētia ad actū illum. nō igit ex sola indr̄ia volūtatis est ꝯtingentia ei⁹ sicut ꝯtingentia p̄mi actus. cū igit ꝯtingentia cuiuslz alteri⁹ cāe vel potētie in agēdo magis recedat a rōne ꝯtingētie simplr̄ q̄ ꝯtingentia volūtatis icāndo. sequit q̄ simplr̄ maior est ꝯtingentia respcū actus volūtaris p̄mo⁹ iputabilis q̄ alteri⁹. p q̄to tñ actus ᷣ mō iputabilis depēdet a plurib⁹: ex quoꝝ q̄cūq̄ del defcū ei⁹ pt accidere ne ille effcūs eueniat: pt dici effcūs ille magis ꝯtingēs. vel magis pōt multiplicius ꝯtigēs. 18. q. q. j. D.

Uno mō dicit aliqd p se obiectū. qđ tñ in sua formali rōne nō includit rōem formalē p̄mi obiecti p q̄ mouet potētiā: sicut patet de sensibili cōmuni qđ est p se obiectū visus: sicut magnitudo ᷣ figura: lz sint p se obiectū potētie vl sue: nō tñ icludūt rōnē formalē p̄mā motiuā visus sine q̄ nō est videre sicut est color ᷣ lux. Alio mō sumit obiectū: solū p̄mū adeq̄tione. ᷣ b icludit in se vel sub se multa p se obiecta: q̄ tñ eēntialit̄ includūt rōnē p̄mi obiecti: ᷣ addunt respectu p̄mi obiecti aliq̄s differētias pficiētes: sm quē modū albedo ᷣ nigredo se habēt ad colorē: ᷣ isto mō qđlibet moueret potētiā sub rōne p̄mi obiecti cōmunis: inquātū icludit in eo: ᷣ etiā sub rōne ꝓpria q̄ ad hoc qđ addit pfectionē ptinētē ad illius gen⁹. ᷣ b mō ens ē obiectū cōe adeqtū: ᷣ hoc potētie itellectiue: ens dico in cōi ᷣ qđlibit ens spāle q̄cunq̄ dr̄ia entis ꝯtractū sub eadē rōne mouet. siue b sit rō idiuidui siue rō spēi. 3. Dis. ᷣ. q. 11. E.

Uno mō dicit obiectū p̄mū illō qđ hz p se rōnē mouēdi potētiā: ᷣ p se illud: q̄ā nō hz q̄ moueat: sz tñ cū alio
t.c.63 mouet ᷣ b mō loq̄t pho. ᷣ. d̄ aīa. d sensibili p⁹q̄le ē sensibile ꝓpriū. ᷣ de sensibili p se q̄le est sensibile cōe. Alio modo dicit q̄nq̄ obiectū p̄mū adequatū: ᷣ b potētie vel actui: ᷣ ꝯtentū sub p̄mo adeq̄to potētie dicit p se obiectū. iclusum aūt in p̄mo adequato actui dicit p se obiectū actus: lz igit obiectū p se nō p̄mo eo mō quo loquit de eo Aristo. ᷣ de aīa. nō possit mouere nisi virtute p̄mi obiecti: vel cū p̄mo obiecto. loquēdo aūt de obiecto p se nō adequato potētie: sz ꝯtento sub p̄mo obiecto adeq̄to: illō pōt mouere potētiā sub ꝓpria rōne: et iq̄tū addit aliqd supra p̄m obz. 9. Dis. ᷣ. q. ᷣ. T.

Unū elemētū pōt esse p potētiā diuinā quasi rō seminalis respectu mixti ita q̄ ex vno elemēto pōt deus cāre mixtū sicut de aqua fecit pisces. Geñ. p̄mo. Ex dictis pz q̄ō itelligēdū est illō Aug. 3. de tri. c. 9. q̄ in elemētis mūdi huius pandēde sūt rōnes seminales: q̄z pn̄t sic ꝯtēperari vel p simplicē mixtionē vel p illā q̄ ē p iuxta positionē q̄ cēbit ex eis q̄daz q̄litas vel forma q̄ erit via ad aliqd pfectius. ᷣ ex b pōt Aug. hēre intētū suū 3⁹ de tri. vbi ostēdit q̄ō magi Pharaonis fecerūt ranas. nā rōnes seminales istoꝝ sunt in elemētis ꝯtēperatis adinuicē q̄ ꝯtēperātia nō est nisi q̄dā iuxta positio elemēti cū elemēto sm ꝓportionatā q̄titatē ᷣ q̄litatē. Et q̄z malus angelus nouit illā q̄titatē ᷣ ꝓportio

Unū esse mediū p qđ manifestius distiguit q̄tū ad cognitionē nostrā q̄ forma adueniēs enti in actu sit subalis ᷣ q̄ accidētalis: Quādiu eni ꝓcedit in substātialibus semp posterior ē pfectior priorib⁹. q̄n aūt venit ad accn̄tales seq̄ns est impfectior vltima pexn̄te. que aūt sit pfectior: hoc nobis inotescere nō pōt nisi a posteriori ᷣ illud est rōnabile ᷣ in se ᷣ in nobis: in se quidē. q̄z in eodem gn̄e nō aduenit forma forme nisi vt pfecti⁹ cōstituat in illo gn̄e: in alio aūt quicqd aduenit. s. vt accidēs impfecti⁹ est quacūq̄ psupposita forma sbali. pz ergo rn̄sio ad formā argumenti: q̄z ista opinio non destruit distinctionē inter formā sbalē ᷣ accn̄talē. nec in se. ista enim est imediata. q̄z hec ē hec. ᷣ illa ē illa. Nec q̄tū ad cognitionē nostrā p media illa per que possumus cognoscere distinctionē istā sicut a posteriori: nec mirū: si distinguendo hanc formā ab illa sm intellectū nostrum o pz vti posterioribus hac forma ᷣ illa. q̄z nec alio modo cognoscimus quasi in aliquo formas substa lea nisi a posterioribus. 11. Dis. 4ᵃ. q. 3. Ala.

Unū euū succedit alti euo. ᷣ exn̄tia euiterni succedit suo opposito: ᷣ vnū ē p⁹ alteꝝ: sz ex b nō ꝯcludit aliq̄ successio i aliq̄ vna exn̄tia euitēni alicui⁹. ᷣ. Dist. ᷣ. q. 1. j. F.

Unum oppositū pt eē relo rōnis. ᷣ alteꝝ relo realis: vl saltē negatio vel p̄uatio realis alicui⁹ relonis. sicut idē pfecta idētitate dicit relonē rōnis. 5. meta. c. de eodē. ᷣ tñ diuersū qđ negat istā idētitatē ꝯuenit rei absq̄ actu rōnis ᷣ itellc̄s. ᷣ rō est. q̄z lz aliqd nō ꝯueniat rei: nisi ex ope vel actu intellc̄s: tñ pōt repugnare rei ex se sine actu intellc̄s. sicut forti vilitas repugnat: q̄ tñ nō ꝯuenit homini: nisi per actum itellectus operantis ᷣ negociātis circa hominē. 23. Dis. p̄. q. vnica. J.

Unusq̄sq̄ citra deū plus diligit se q̄ aliuz. ᷣ ad b tenet. q̄z post deū minus tenet odire se q̄ aliquē alium ᷣ magis diligere se q̄ aliquē aliū: q̄z si nō tūc nō teneret magis vitare pctm̄ in se q̄ in q̄cūq̄ creatura: qđ est falsū. In nullo. n. tm̄ oz fugere pctm̄ sicut in se. ᷣ p tanto magis tenetur sibi diligere deum amore cōmodi q̄ beate virgini. 50. Distin. 4ᵃ. q. 6. D.

Uoco puluereᷤ corpa q̄cūq̄ in q̄bus est vltimate facta resolutio. puta si in tantā ptez ignis: ᷣ in tantā ptē aq̄ ᷣ in tantaz ptē terre: ᷣ ista ps ignis sit imediate iuxta globū lunare sup punctū quēcūq̄ terre: ᷣ alia ps sic diretce i extremitate opposita diametralit̄ in spa ignis: ᷣ 3ᵃ ps sit in ifimo vel medio vel supmo aq̄ ᷣ hᵗ. b ois ᷣ si hᵗ sint mille millis itelligunt cū dn̄r pulueres vl cineres. Cū. n. dixit xp̄s. A sūmis celoꝝ ᷣ a q̄ttuor ventis. nō itellexit ipse pulueres quos vsitate accipimus i sepulchris vsq̄ ad tantam distantiā eē dispersos: sz intellexit gn̄aliter in q̄cunq̄ tota vel ptes facta sit resolutio illa colligentur: ᷣ ex illis collectis. i. ex mā in eis que fuit prius mā corporis corrupti reparabit iteruz idem corpus. 43. Dist. 4ᵃ. q. 5. N.

Uolitio q̄ñ elicit a volēte nō reqrit nisi vnā intellectionē: si sit volitio vnica: itellectionē. Dico vnicā distictā: q̄z plures itellectiōes distincte sil non pn̄t eē in itellu: ᷣ si possent eē tñ vna sufficeret ad vnā volitionē eliciēdā: ita posset eē vna intellectio distincta: et si deliberatio nō p̄cederet: sicut si multe p̄cessissent: g deliberatio respiciens plures itellectiones nō requiritur ad vnaz volitionem: sed in vna sola volitione potest esse obliquitas ᷣ pctm̄. 5. Dist. ᷣ. q. ᷣ. D.

Uoluptate antiqua pōt fieri nouus effect⁹ sine mutatiōe

Uoluntas hȝ duplicē actuȝ amandi.s. amore amicitie: ꝛ actum ꝯcupiscendi aliqͩ amato: ꝛ ſm vtrūqȝ actū hȝ totum ens ꝓ obiecto: ita ꝙ sicut qͦcūqȝ ens pōt ipse amare amore amicitie. ita qͦcūqȝ ens pōt ꝯcupiscere ipsi amato. igit cuȝ angelus potuerit se amare amore amicitie: potuit sibi ꝯcupiscere oē bonū ꝯcupiscibile. ꝛ ita cū eqlitas dei sit bonū qͦdā ꝯcupiscibile ſm se sibi potuit illud bonū ꝯcupiscere. 6. Dis. 2ª. q. 1. A.

Uoluntas hȝ duas affectiōes: ꝛ vtraqȝ attingit deū immediate. s. affectionē iusticie q̄ per actū amicitie tendit in deū imediate vt est bonū in se. ꝛ affectionez ꝯmodi qua p actū ꝯcupiscentie tendit in deū imediate vt ē bonū huic ꝛ vterqȝ actus pt eē ordinatus ꝛ hēre habitum inclinantē ad ipm ēt theologicū: q2 respicientē deū immediate ꝓ obiecto. non sic ex pte intellc̄s: q2 nō est nisi vna po' nata hēre actū ꝯm attingentē ōm. s. intelligentia. ꝛ illa sufficienter pficit vno habitu tēdente in veꝝ cui assentiēdū ē pp reuelōnē. ꝯ6. Dis. 3ª. q. vnica. j. N.

Uoluntas ꝯtingenter vult finē tam in vli q̄ in pticulari: ꝙuis vt in pluribus velit vtrūqȝ qn̄ non dubitat intellectus in q̄ sit in pticulari: sicut de quolȝ fideli q̄ credēs in fruitione trinitatꝭ esse btītudinē appetit illū finē: sȝ non velit media ad illū finē: q2 non efficaciter vult: iō non vult v̄tuose viuere. ꝙ aūt in plurib' volūtas velit btītudinē. h̄ est: q2 vt ꝯueniens appetitus liber sequit inclinationē appetitus nālis. impole. n. est p aliquē habitum voluntatē magis habilitari vel inclinari ad aliqͩ volendū q̄ p appetitū nālez. cuȝ ergo volūtas possit tn̄ habilitari p hitum aliquez ꝙ vt in plibus sequatur inclinationē illius: imo delectabilr operet ſm eius inclinationem. ergo multo magis vt in pluribus vult illud ad qͦ inclinat nālr: ꝛ iō iustus hō ēt cū quocūqȝ hitu cū difficulꝫ ate eligit mortē. ꝛ est sibi mā patiētie: q2 ꝯ appetitū nālem. cū q̄ oēs appetitu nāli appetant btītudinē (vt dcm̄ est.) sequit ꝙ volūtas vt in pluribus velit btītudinē: sȝ est ne act' ille elicitus q̄ vult btītudinē nālis. Dico ꝙ nō ꝓprie: q2 nō est iclinatio nālis ad beatitudinem que dicit velle naturale volūtatis vt natura est. potest tamen dici naturalis: q2 ꝯformis est iclinationi naturali. 49. Dis. 4ª. q. 10. ſ. D.

Uoluntas creata non pt impedire ordinationē voluntatis diuine. nā impedire esȝ si staret ꝓpositū volūtatis diuine: ꝛ oppositū eueniret p voluntatez creatā. h̄ aūt est impole: q2 sicut voluntas creata pōt mereri dānationē. ita ēt pōt ꝯcomitanter sequi ꝙ voluntas diuina nō ꝑordinauerit ipȝ ad gloriā. vn̄ dcm̄ est dis. ꝑcedēte in solōne pmi argumēti ad scdaȝ. q. ꝙ dīa nō pt falli: q2 nō pt stare icellectio eius respcū act' cū opposito illi' ita nō pt ipediri volūtas eius. q2 nō pt stare ordinatio sui cū opposito ei' qͦ ordinauit. 40. Di. p. q. vnica. ſ. D.

Uoluntas dei ꝯtingēter se hȝ ad mouere celū ꝛ non mouere. ꝓ ꝯtima cā ꝯtingenter se hñte ad effcm̄ effcūs est simpliciter ꝯtingens: ꝛ pōt simplr non esse ex hoc ꝙ illa causa pōt in suo ordine simplr non cāre: ꝛ illa non cānte nulla alia causabit. 48. Dis. 4ª. q. 2. E.

Uoluntas diuina ꝓ instanti ꝓ quo iste peccat: ꝛ ꝓ toto tpe habito vsqȝ ad instans. b. vult illuȝ esse puniendū: non ꝓ ut puniendū est pticipiū futuri tpis passiui: sed pro ut est nomen. i. vult illū esse dignū puniri: qͦ nihil aliud est nisi velle punire istū ꝓ tunc: ꝛ h̄ volitione cōdicionata. vȝ si fiat in termino: vel si in instanti. b. penitcat vult istum pro tunc. ꝛ ꝓ toto tpe hito vsqȝ ad instans noui peccati non eē puniendū: qͦ est velle istum ꝯditionalr nō punire si fiat in termino. h' g̃ nō est trāsit' aliqͩ ab vno opposito i aliō oppositū: sȝ h' est circa idē obȝ velle ꝯditiōatū affirmatōis ꝓ vno istāti: ꝛ velle ꝯditiōatū negatiōis ꝓ alio istāti. 16. dis. 4ª. q. 2. K.

Uoluntas diuina determinans fore. aliqͩ ostum ab intellectu facit cōplexionē talē esse verum. ꝛ iō intelligibilem ꝛ ex hoc istud est pn̄s intellectui in rōne obiecti. ꝛ sicut voluntas pt facere istud volitū ꝛ non facere: ita posset esse veꝝ ꝛ non veꝝ: ꝛ ita pt cognosci ꝛ non cognosci ab isto intellectu nāli: non qͩdez pp aliquā ꝯtingentiā q̄ quidē sit pus in isto agente nāli: sȝ pp ꝯtingentiam ex pte obiecti: qͦ ꝯtingenter est verū pp actū voluntatis verificantis. 39. Dis. p. q. 1. T.

Uoluntas diuina nō est regula volūtatis mee vel voluntatis create q̄tum ad rectitudinē q̄ ad ipȝ volitū: vt. s. voluntas creata ꝯcordans volūtati illi in volito sit recta: sȝ est regula inq̄tū est volēs volūtatē creatā sic vl sic velle: ꝛ h̄ volēdo volūtate signi ꝛ añte: ꝛ nō aūt ſp volūtate bn̄placiti ꝛ ꝯñte. 37. Dis. 2ª. q. vnica. L. c.

Uoluntas diua pt tendere in oē bonū substratū illi dsformitati: sȝ non in illā rōnem malitie ꝯcomitantē: ꝛ si cōcedat ꝙ oē volibile ab vna voluntate sit volibile ab alia: q2 ois voluntas hȝ obiectū eque cōe. Non tn̄ illud qͦ ē ordinate volitū ab vna volūtate est ordinate volitū ab alia: q2 ordinatum velle nō est ex solo obiecto: sȝ ex ꝯuenientia actus ꝛ obiecti circa illā potentiā. pt. n. ꝯuenire vni voluntati aliqͩs actus circa aliqͦ obm̄ q̄ non ꝯuenit alteri. 43. Dis. 2ª. q. 2. A.

Uoluntas diuina sub rōe mere absoluta terminat respcm̄ voliti ad ipsam: qͦ quidē volūtas diuina ꝓducit in eē volito ꝛ in eternitate. sicut intellectus ꝓducit in eē cognito vel intellecto ꝛ sili mō dicendū est de eē voliti sicut dcm̄ est de esse cogniti. D. 36. 45. Dis. p. q. vica. B.

Uoluntas humana est rectificabilis respcū ꝓprie operationis ꝛ non est de se recta: tū q2 est ideterminata: ꝛ determinabilis non minus q̄ intellc̄s: a q̄ non negat habitus: tū q2 eius est pncipalitas in opando opationes humanas: q2 libera est: ꝛ opationes humane reqrūt in pncipali agente v̄tutē rōne cuius hī tn̄: tū q2 nata ē ꝓprie delectari in sua opatione: ꝛ ita hēre hitum q̄ delectabilr operet: tū q2 voluntas magis pt p hitus moderare passiones debito mō: q̄ appetitus sensitiuus si eos haberet. 33. Dis. 3ª. q. vnica. ſ. G.

Uolūtas in cōi est pfectio simplr pp qͦ ponit formalr i deo. ꝛ volūtas sub ista rōne nō est ꝓpria cā ēt ꝯtingēs respcū pctī: q2 tūc qͦlȝ inferius sub ipsa hēret talē rōnez cālitatis. ꝛ ita volūtas dina: sȝ volūtas ꝯcta p additaz aliq̄ ad volūtatē creatā quā circūloqmur p h̄ qͦ ē limitatū: ē ꝓxima cā defectiua. ꝛ p h̄ cā p accn̄s respcū pctī. ꝛ iō accn̄talr ēt ex pte cāe accipiēdo volūtatez in cōi ꝓ cā: q2 ꝓ q̄to intelligit ista dīa superaddi accidit sibi p accn̄s eē cāȝ respcū pctī: sicut si diceret ꝙ aial non est p se cā intelligendi sȝ p accn̄s: q2 aial pfectissimū intelligit: nō ꝙ perfectissimū sit ꝓpa rō itelligendi: q2 aiali simplr accidit: sȝ rōnale qͦ aiali accidit vt dīa gn̄i: qͦ rōnale circūloquimur p h̄ qͦ est perfectissimū. ita in ꝓposito illā dīam specificā: qua volūtas in cōi ꝯhit ad voluntatē creatā que ꝯctio vel dīa nos mō latet circūloquimur p hoc qͦ est eē limitatū vel dfectibile vel ex nihilo. ꝛ isti toti attribuunt actus isti tanq̄ cāe magis ꝓprie q̄ voluntati de se: qͦ veꝝ est si intelligat de hoc ꝯcto. i. de ista voluntate in spē. ei. n. ꝯuenit nō tn̄ per accidens sicut voluntati in cōi: sed quasi cause propinque. ita ꝙ cuilibet tali voluntati pōt ꝯuenire ꝛ nulli alij. 37. Distin. 2ª. q. vnica. R.

Uoluntas infinita ꝯtinet in se eminenter p idētitatez totam perfectionez hitus. ꝛ iō nullam pfectionez minorem dat actui: q2 non itelligit iformari hitu: sȝ potētia finita nō icludit p idētitatem hitum ꝓportionalē sibi. ꝛ iō: pōt deficere a pfectione sibi ꝯueniēte in agēdo si nō pficiat hitu. 17. Dis. p. q. 2. j. Pp.

Volūtas in nobis vt est pars imaginis representat volū
tatē i deo nō q̄tū ad istū actū copulādi: q̄ ē volūtatis
nr̄e: sʒ q̄tū ad aliū actū: inquātū. s. volūtas nostra est
pncipiū pducēdi actū circa idem obiectū: qd fuit me-
morie: ꝛ intelligētie nostre: qꝛ volūtas in diuinis est pn
cipiū pducēdi amorē adeq̄tū eēntie diue: que est obcū
pm̄ memorie diue intelligētie ꝛ volūtatis: ꝛ ille amor
pductus est spūs sctūs: cui corrn̄det in nobis dilectio
pducta: que dilectio frequēter ab Aug. vocat volun-
tas: sʒ volūtas pprie in nobis: que est potētia: nō cor-
rn̄det spūi. s. sʒ vi spiratiue: que est in prē ꝛ fi. ꝛ hoc ſm
illū actū: quo volutas in nobis est pnm̄ pducēdi amo
rē obiecti intellecti: nō aūt p̄mo inq̄tū habʒ pducere
amorē notitie genite. nullo aūt mō inquātū est cā supe
rior notitie genite: sicq̄dē vis spiratiua est pnm̄ pducē
di spm̄ scm̄ in diuinis: qui est amor essentie diuie: ꝛ etiā
amor notitie genite. sʒ forte ſm aliquē ordinē: sʒ non
est vis illa spiratiua aliq̄ mō pnm̄ pductiuū notitie ge
nite: qꝛ ꝛ si pr̄ i p̄ signo origis sit volēs: ꝛ i scdō gignās
tn̄ volūtas prīs nō hʒ rōnē pncipij respcū illi⁹ gigni-
tiōis verbi. sic igitur pater: quo modo pater volēs ge
nerat filium: ꝛ tamen nō volūtate: vt pn⁹ formali elici
tiuo generationis. 6. Dis. p̄. q. vnica. F.

Volūtas inq̄tū potētia actiua q̄ pt elicere suā volitiōeʒ
est alia formalit ro a potētia vl rōne recipiēdi suā voli
tionē ipsaʒ pficiētē. vn̄ li inquātū aliud reduplicat for
malē rōnē aliā solū qn̄ mouēs ꝛ motū sūt indistincta
subiecto sed qn̄ sunt distincta subiecto reduplicat rem
aliā ꝛ rōnē aliā. 25. Dis. 2ᵃ. q vnica. i. U.

Volūtas i suo ordie cāndi ħ cāt: ꝛ ħ ē ppriū hui⁹ cāe. q
aūt vlteri⁹ ɔtigētia ex pte ei⁹ sit oimode ɔtigētia ex p-
te effect⁹ iferiorꝫ: ħ req̄rit ɔtigētiā oiuʒ alioꝝ ɔcurrē
tiū ad effcm̄ repugnat aūt libertati ei⁹ q̄ ɔtigētia que
necīo ē ex pte ipi⁹ n̄ pōat ɔtigētiā simplr q̄tū ē ex pte
oiuʒ iferiorꝫ: qꝛ tollit ipaʒ eē caʒ i ordie supiori: sʒ nō
repugnat sibi q̄ ɔtigētia ei⁹ n̄ pōat ɔtigētia ex pte esse
ctus simplr: q̄tum est ex parte cause superioris: qꝛ cā su
perior nō determinat ab ipsa: nō est ergo simplr ɔ nāʒ
eius q̄ determinet a causa supiori ħ est q̄ nō pōt ɔtra
nāʒ ei⁹ oppositū agere: sicut esset ɔ nāʒ ei⁹ determinari
ab hitu siue a nā iferiori. 49. Dis. 4ᵃ. q. 6. R.

Volūtas libera debitrix ē vt deʒ actū suū eliciat ɔformit
regule supiori. s. ſm diuinū pceptū. ꝛ ideo qn̄ agit discordi
ter ab illa regula caret iustitia actuali dbita. hec est in
stitia q̄ deberet inesse actui ꝛ nō inest. ꝛ hec carētia in-
quātū ē act⁹ volūtatis dficiētis sic dicet i alia solone:
est ꝑ̄alr pctm̄ actuale. 37. Dis. 2ᵃ. q. vnica. ī. B.

Volūtas meritorie desiderās hʒ duos act⁹ vnū sperādi
elicitū a spe aliū vo ipantē illū elicitū a charitate: nec
est incōueniēs i actib⁹ subordinatio plēs iesse vni. imo
forte ē necessariū sciētē ɔclōnē dū actu speculat sciēti
sice itelligere sil pnm̄ ꝛ amātē ordinate illud qd est ad
finē vtēdo simul frui fine. 26. Dis. 3ᵃ. q. vnica. ī. L.

Volūtas nālis vt necessario tēdit i volitū nō hʒ actum
elicitū circa illud: sʒ ipa est tm̄ iclinatio quedā i tali nā
ad pfectionē sibi maxie ɔueniētē. ꝛ ista iclinatio necīo
est in nā lʒ act⁹ ɔformis huic iclinatiōi ꝛ nāe nō necīo
eliciat: act⁹. n. nō elicit siue ɔformis q̄ dicat nāl siue dis
formis q̄ dicat ɔ nāʒ nisi a volūtate libera: q̄ quātūcū
q̄ velit oppositū ei⁹ ad qd est iclinatio: nihil minus est
necessaria illa iclinatio ad illō ad qd iclinat qꝛ stat stā
[illegible]

tēdit: ꝛ ħ passiue ad recipiēdū: sʒ est alia tēdētia in ea-
dē potentia vt libere ꝛ actiue agat ꝛ tendat eliciendo
actum ita q̄ in vna potentia est duplex tendentia acti
ua ꝛ passiua. 17. Dis. 3ᵃ. q. vnica. F.

Volūtas nō magis necīo vult aliō a se eē i eē q̄ditatiuo
q̄ velit aliō a se eē i esse ex̄ntie: qꝛ eadē est rō vtrobiq̄:
ꝛ ita de aliq̄o medq̄o 36. Dis. p̄. q. vnica. A.

Voluntas non potest ordinate velle hr̄e obm̄ beatificū
maiori actu q̄ corrn̄dēte meritis suis. talis nō est maxi
mus: cuius est capax: semp tn̄ est maior illo: quē posset
hr̄e ex̄ñs in puris nālib⁹. 17. Dis. p̄. q. 2. ꝑ p.

Voluntas nō pōt p actū volēdi impare penam nisi p̄us
imperādo cam pene: qꝛ passiōes nō sunt in ptāte volū
tatis nisi mediātibus actib⁹. 16. Dis. 4ᵃ. q. 1. A.

Voluntas qꝛ cōiuncta est appetitui sensitiuo nata est cō
delectari sibi. ꝛ ideo peccās occasionalr ex inclinatio
ne appetitus sensitiui ad suū delectabile peccat ex paf
sione: quod dicit peccatū ex infirmitate siue ex impo-
tētia. ꝛ est appropriate in patrē cui attribuit potētia.
ipsa etiā agit per cognitionē intellectualē. ꝛ ideo rōne
errāte ipsa recte nō vult. ꝛ peccatū eius ex errore rō-
nis dicit peccatum ex ignorātia: ꝛ est cōtra filiū. cui at
tribuitur sapientia. 3m̄ etiā esset peccatū ipsius ſm se
ex libertate sua nō ex condelectando appetitui sensiti
uo neq̄ ex errore rationis: ꝛ istud est recte ex malitia
ꝛ appropriate contra. s. s. cui appropriatur bonitas.
43. Distinctione. 2ᵃ. q. 2. A.

Voluntas huius speciei que est in nobis includit liberta
tē que est pfectio simplr: sʒ nō eā solā: sʒ cū limitatione
que limitatio nō ē pfectio simplr: rōe p̄mi nō ɔuenit si
bi peccare posse: nec ē fūdamētū primū hui⁹ ordis ad
deficere actualr. sʒ rōne scdi. 44. Dis. 2ᵃ. q. vnica. C.

Voluntas non vr̄ efficacior vt est causa meritoria q̄ vt
est cā elicitiua vel imperatiua: imo minus efficax. qꝛ vt
meritoria est tm̄ cā dispositiua habilitās ꝛ disponens
ad actionē pncipalis agētis. vt aūt est elicitiua vel im
peratiua est cā pncipalis. 20. q. q. D.

Voluntas nō necessitat simplr ab obiecto: sʒ inter ip̄saʒ
ꝛ obiectū est aliqua necessitas ɔn̄tie. sicut si volo neces
sario volo. ꝛ ita si stat nolitio alicuius obiecti ꝛ illud
nolitū eueniat vr̄ necessario sequi tristitiam posse fieri
in voluntate. 15. Dis. 3ᵃ. q. vnica. ī. D.

Voluntas pōt appetere nō eē: nō vt sit cā sicut est causa
pcti: sʒ vt volūtarie sustineret ipm̄ nō eē si infligeret si
bi: ꝛ sic nō est q̄si velle simplr: sʒ q̄si nō nolle: ꝛ talis vo
lūtas est semp qn̄ duo mala ponunt maius ꝛ min⁹ ma
lū: qꝛ quādo sunt duo mala in eligēdo minus malū est
fugere maius malū. qꝛ ibi vnū habet rōnē boni respe
ctu alterius. 50. Dis. 4ᵃ. q. 2. D.

Voluntas pōt hr̄e actū meritorium circa aliquod obie-
ctum q̄ nō est in potestate sua: imo qd est necessarium
ꝛ impossibile aliter se hr̄e: sicut potest amare deū amo
re amicitie volēdo sibi bonū. puta ipsum esse iustum:
sapientē: ꝛ huiusmodi: ꝛ tn̄ velit nolit volūtas: de⁹ est
iustus ꝛ sapiens: sic ergo mereri potuit voluntas xp̄i
de passione christi. quāuis nō fuerit in eius voluntate
impedire eā: ɔplacendo scilicet illi passioni ꝛ acceptā
do ipsam ppter bonū cōsequēs ex ipsa: quia accepta
fuit deo. 16. Dis. 3ᵃ. q. 2. ī. B.

Voluntas que est potētia libere agēs nō necīo vult cō-
modū sicut nec necessario vult iustum actu elicito. ta-
[illegible]

Uoluntas secundum diuersos habitus potest vti seipsa quasi circulariter hoc modo ex dilectione dei in se que est actus charitatis potest imparare actū voluntatis vindicatiuum peccati. & econuerso ex actu imperatiuo vindicādi potest imparare actum dilectionis dei in se ad quē sequatur nolitio vel displicentia de aliquo peccato cōmisso. & sic tristitia de illo peccato. ergo charitas pōt vti actu penitētie: & etiam actu cuiuscūqz virtutis in voluntate vel in intellectu. & penitētia etiā potest vti charitate: & quacūqz virtute in intellectu & voluntate que potest esse principiū cōsiderationis & nolitionis obiecti de quo vult causare tristitiam. Dico ergo q̄ illa est superior simpliciter cui magis ex obiecto conuenit imperare. sed charitati ex obiecto. s. fine vltimo magis cōuenit vti quacūqz alia virtute q̄ ecōuerso. sicut semper in actibus & potestatibus ordinatis habens finem superiorem regulariter vtitur inferioribus omnibus. Sic apparet de primo actu penitēdi siue de prima significatione huius vocabuli penitere quid sit. qz velle imperatiuum: & cuius effector: qz tristitie. & per que quasi per instrumēta. qz per causas proximas tristitie. s. considerationem actualē & nolitionem actualē alicuius obiecti. Et circa quod obiectū. qz circa peccatorum cōmissum & a quo. qz a ministro habente cōmissionem puniendi a legislatore. Et propter quem finē: qz propter obseruationem legis. & vlterius propter bonum cōmune. ac per hoc q̄ ille potest esse actus virtutis specialis. qz cuiusdem specialis iustitie. Et cuius subiecti: qz voluntatis. & quam cōparationē habeat ad alias virtutes: theologicas & acquisitas. 14. Dis. 4ª. q. 2. D.

Uoluntas sola habet indifferentiam ad cōtradictoria. & talem q̄ ipsa est sui determinatiua ad alterū eorum.
t.c.10. ex 9. meta. c. 4. aliter simul ageret [illegible] propter hoc igitur q̄ actus eius sic indifferenter est in eius potestate. licet non nisi supposita intellectione. ideo per se est imputabilis agēti. 18. q. q. M.

Uoluntati vt est actus primum etiam quando producit hoc velle: non repugnat oppositum velle. tum qz causa cōtingēs est respectu sui effectus. & ideo nō repugnat sibi oppositū in rōne effectus. tū qz vt subiectū est. contingēter se hz ad istum actum vt informat. qz subiecto nō repugnat oppositū sui accñtis per accidēs. libertatē igitur voluntatis nostre inquantū est ad oppositos actus cōcomitat potentia tā ad opposita successiue q̄ ad opposita pro eodē instāti. hoc est q̄ alterutrū possit ponere inesse sine altero. & ista potentia 2ª est causa realis actus prius naturaliter q̄ logica: sed 4ª potentia non cōcomitat istam. s. ad opposita simul: qz illa nulla est. 39. Dis. p. q. 1 H.

Uolentas vt volūtas libera est. sed vt nolēs nō est formaliter libera: qz hz formā determinatam ad vnū: que est ipsa nolitio: licz aūt liberū vt liberū nō imediate patiat ab alio: est vt determinatū ad vnū oppositorum: quod est sibi forma naturalis: potest per illam formā determinate se habere ad vnū oppositū & non ad vtrūqz. & ita pati. 15. Dis. 3ª. q. vnica. i. O.

Uotum dicit solēne non qz publicū sed qz in se hz aliqd annexum vt in publicū debz venire: & per qd vouens ponit sub alterius hois potestate: & sic est precise in susceptione sacri ordinis. per quē suscipiēs cōstituit minister ecclesie & aliter q̄ prius sub epi potestate. qz eps pōt eū cogere ad statū clericalē seruandum: & ad vitādum ea que repugnat statui clericali. Unde si predictum ordinem susciperet in secreto adhuc esset solēne propter rationem iam dictam: sicut etiam professio religionis facta in manu eius qui potest recipere habet in se aliquid annexum vnde debeat in publicum venire: qz oportet talem vitā secularē dimittere: & etiā aliqz in claustro sui ordinis conuersari: & ideo est solēne etiā si fieret in occulto. 38. Dis. 4ª. q. vnica. i. B.

Uouens voto priuato dat corpus suum deo quantū ad actum voti: igit non posset postea dare corpus suum coniugi ad actū cōiū. non enim minus trāsfert aliquis a se qd immediate dat deo q̄ qd dat sibi mediante homine vicario. 38. Dis. 4ª. q. vnica. i. E.

Uox significatiua solū est signū rememoratiuū ad placitū. vñ vox tm̄ imutat sensum auditus: nec hz cāre l sensu vel i fātasia vl i itellu nisi cōceptū vocis ex se. audita tñ imutato a voce significatiua imutat fantasia & memoria: & rememoratur rei. cui tale nomen fuit impositū: & sic excitat intellectum ad cōsiderationē illius rei. cuius prius habuit notitiā. aliter eni nihil moueret nisi res cui imponit: prius fuerit sibi nota. & q̄ ad rē illā significādam imponebat: & sic reducit intellm ad actualem intellectionem rei prius note habitualiter: & isto modo pōt eē maliter malitia in voce. vt est instrumentū voluntatis. 42. Dis. 2ª. q. 2. i. O.

Usqz ad diē pētecostes apli nō pdicauerūt publice iuxta illud verbū xpi. Uos aūt sedete in illa ciuitate donec induemini vtute ex alto. Sed in die pēthecostes misso spū scō solēniter pdicauerūt. & apposita sūt illo die circiter tria milia & baptizati sunt act. 2. Inde aūt ad alias ciuitates fm ordinē cuilibet loco vel genti erat tps. 2m qn ibi publice & solēniter pdicabat lex euāgelica. ita q̄ tps nō icepit simul apud quoscūqz: sz de syon exibat lex & verbū dñi de hierlz iuxta pphetiā Esaie. & quibusdā incepit tēpus scdm ad mēsez post penthecostē & aliqb ad annū aliqb ad decē annos. & sic deinceps sicut eis pdicabat 3. Dis. 4ª. q. 4. i. D.

Usus clauiū extēdit se ad culpā remittēdā: & ad debitum pene eterne. sz instrālr. 19. Dis. 4ª. q. vnica. D.

Utilius est viatori gratiā augeri & ex ōnti merita q̄ mortuo solā penā remitti: vbi nō augent grā nec crescunt merita. videt etiā quis magis obligatus fratri suo existenti in charitate q̄ peccatori qui nec deum diligit nec a deo diligit sicut iustus: & debeo magis diligere eum quem deus diligit & qui deū diligit q̄ illū qui contrario modo se habet. 20. q. q. M.

Ut homicida moriat & rationabilr nō solū hoc cōpetit legi mosayce: sed etiā legi nālī & approbatū & cōformatū est in lege euāgelica a xpo. Matth. 26. Ois qui gladio occidit gladio peribit. & per cōñs vbicūqz lex talis de vita pro vita reddēda statuta est. iuste debet homo patienter soluere istam penā. que si alicubi non sit statuta nullus debet eam sibi inferre: qz nullus dz eē homicida sui sine speciali precepto dei: sed expedit ibi q̄ exponat viam suam in causa iusta: vtpote contra inimicos ecclie pro restōne faciēda illi cuius vitam abstulit. Qui si nec tantam restōnē velit facere nō pōt dio esse imunis a restōne: sicut quidā fatui faciunt qui absoluunt homicidas nō eis ostendētes restōnē necessario incūbentem. quasi facilius possit transire homicida q̄ (vt ita dicā) canicida vel bouicida: qz si occidisset quis bouē primi sui vel canē nō absolueret sine restōne. tenet ergo ad restōnē spiritualē equiualentem vite quam abstulit: sicut potest esse equiualentia in talibus. nec hoc solum. sed si interfectus sustentabat aliquos patrem vel matrem vel ppinquos tenetur interfector omnibus illis ad tantam restōnē quantā illis abstulit per interfectionē illius. 15. Dis. 4ª. q. 3. F.

Explicit preclarum Scoticarum Speculationū Epithoma de mēte Doctoris Subtilis editū ab eximio Doctore Antonio de Fantis Taruisino.

Digressio Doctrinalis ⁊ supradictorum Series.

Expeditis que ad generalis indicis integritatē pertinere videbant: vt imēsum ⁊ omnigenū Phile Pelagus qualiber etiā minima phasello quispiā nauigare preualeat. breuissimaq; tpis intercapedine secretiora Scotice discipline monumēta ex omni scibiliuz manerie percalcat: siue eorum fuerint que ad Peripateticorum studia: siue ad sacra Theologorum mysteria pertineant. non inutile esse duxi generali hac pcedēdi Digressione supradictoꝝ Seriem Studiosis aperire. quo alacriori animo ⁊ attētiori Ingenio resolutas Scotice sapientie methodos assequerent: nam quum Generalē indicē octo Sectionibus distributum prima sauēte Caula ediderim: nō ab re Sectiones ita disponendas esse duxi. nam in prima indicis Portione primā terminari Questionē si est facile intelliges. vbi quascūq; materias a Doctore Subtili determinatas breuissimo compēdio percipies. si qua vero tibi occurrerit inuestigāda materia: ⁊ in prima sectione minime cōpereris: tūc nullam de ea Doctorem Subtilez fecisse perscrutationem comprehēdes Ipsum igitur si est in prima sectione terminari posuimus. cum cū quid est succedere asserat Arist. 2°. post. idcirco in 2ª Sectione quid senserit Doctor Subtilis circa pertractatas ⁊ disputatas materias annotauimus: diuersis (vt diximus) annotatione. vbi vnusquisq; Studiosus siue veriorem siue saltem pbabiliorem Doctoris intentionem labore minimo facile consequetur: diximus probabiliorē. q2 in difficilib⁹ aliquādo rationibus thopicis enitendum est veritatē ostendere. Pleraq; etiā cum sint Problemata: quoꝝ alteram partem grauissimum est posse concludere. imo sepius (vt neutra) mētibus occurrūt Auctore Pho p⁹ thopicoꝝ: idcirco nec mireris Problematicas Doctoris aliquādo Cōclusiones recitare. His igitur ordine peripatetico expeditis: ⁊ si est: ⁊ quid est. moꝝ ipsum pter quid assignandū duximus: vt ipsum q2 est. s. esse verū terminet: qua vi3 causa: quibusq; disciplinaꝝ Methodis decisas in 2ª Sectione conclusiones expresserit. verū quū Scientiaꝝ principia bifbaria sint auctore Pho pmo post. in cōplexa v3 ⁊ complexa. incomplexa Diffinitiones: cōplexa vero Propositiones ⁊ prologuia: idcirco vtrūq; principiorum genus in sequentibus indicis sectionibus expressimus. in tertia nāq; Portione vniuersas scibilium diffinitiones ex omnibus Sententiaꝝ voluminibus Doctoris intelliges. quibus annotatis omnigenas etiam entium Diuisiones adiunximus: vt omnis cauillantiū ambiguitas e medio tolleret: ⁊ clarior scotica Peritia redderetur. addendas deinde cōplexoꝝ principioꝝ Sectiones merito censuimus. certissima nāq; Disciplinaꝝ omniū Theoremata: omnibusq; cōcedenda ploquia tanq̄ erudiendorum Regulas in quinta Sectione digessimus: annectentes in sexta famosas Propositiones in scoticis Gymnasijs affirmandas. vt vniuersas Doctoris Subtilis conclusiōes efficacissimis corroborari principijs studiosi perciperēt. nihilq; a Doctore Subtili pertractari nisi validissimis rationibus approbatum fuerit. quibus ordine peripatetico dispositis vt diximus duplicem Tabule sectionem superaddēdaz esse putauimus. septimam. v3. aduertentium propositionum tam sacrorum Orthodoxe fidei interpretum q̄ Aristotelis ⁊ Peripateticorum Philosophantium expositarum: ne Scotica subtilitas ⁊ irrefragabilis Veritas latenti earum intelligentia obnubilari videretur. in octaua demum sectione copiosuz Epithoma Scoticarum Speculationum copia refertum collocauimus. vbi admirabiles Doctoris digressiones omnibus in disciplinis resolutissime consequeris. neq; te admirari velim si eandem Sententiam pluribus in locis dispositam reperieris. artificiosa nāq; est adeo Scoti contemplatio vt multiplici semper intelligentie narratione ⁊ subtiliori modo hoc in loco modo in illo Speculatione rei veritatem enucleet ⁊ perscrutetur. quibus abundare fructuosuz magis est ⁊ eligibile q̄ crebris hinc inde positis allegationibus in scribendo deficere. idq; fieri curauimus iuxta certiorem Doctoris Subtilis ad litteram opinionem: congerentes vnāquāq; indicis Sectionez. vt absq; vllis proteruientiū cauilio non minus operi nostro fides adhibeatur q̄ si vniuersa Doctoris Volumina quisq̄ recitauerit: fecisse satis arbitrantes intentatū Scotice Subtilitatis pelagus absq; Ingeniorum naufragio nauigandum Studiosis exposuisse. idq; demū cognoscas velim pro vniuersis operis huius allegationibus adductis aliquādo per litteras alphabeticas annotari materias ⁊ loca scibilium in marginibus: aliqn̄ vero infra litteras. nam paucis perlectis littere lineis intentum consequeris iuxta characteres vniuscuiusq; Distinctionis ⁊ Questionis in margine designatos. ⁊ in commixtis libroꝝ Distinctionibus ⁊ Questionibus puta. 17. ⁊. 39. p. pro faciliori annotatorum Inuentione litteras aduertito: q2 clariori Litteratoruz eruditioni inuigilauimus: quod ne Crabronum ⁊ nebulonuz susurratio conciteretur explicatuz puteo. qui cum elucubratas aliorum vigilias liuore prosequantur nullos virtutum fructus degustare possunt. immortalesq; primo rerum omnium Opifici gratias agimus qui nos ad calcem tanti Laboris deduxit pro cōmuni studiosorum vtilitate: eorum presertim qui ad excelsa virtutum fastigia subtilioribus Intelligentie methodis peruenire student: abiectis communibus Philosophantiū ambagibus quarum contemplatio est Ingeniorum lassitudo ⁊ humane felicitatis obstaculum. Vale.

Explicit Tabula generalis ac Mare magnum Scotice Subtilitatis editum ab Excellentissimo Doctore Domino Antonio de Fantis Taruisino: summaq; cum diligentia Impressum Venetijs per Petrum de Quarengijs sumptibus Bartholomei de Sabiano a tempore Virginei Partus. M.D.XVI. Idibus Octobris.